

Giới thiệu Nữ Quan Vận Sự

Thể loại: Cổ đại, NP

Converter: Poisonic

Edit: Pink2205

Một câu truyện kể về hành trình của vị nữ quan có lý tưởng, khát vọng lớn lao nhưng cuối cùng lại bị một đám "lưu manh giả danh cán bộ" chốn quan trường chà đạp.

Liệu cuối cùng nàng có thoát khỏi những kẻ ấy và vùng lên được hay không? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nữ quan Hưng Hòa

Vương triều Hưng Hòa từ giai đoạn đầu lập quốc đã có nữ tử làm quan, nghe nói là vì đế vương khai quốc từng được một cung nữ nhỏ nhỏ xả thân cứu mạng, nhất thời xúc động, mở cho nữ tử một đường xuất sĩ.

Truyền thống này tiếp tục kéo dài, mỗi vương triều Hưng Hòa cũng có hơn trăm nữ quan, nhưng người có thể chân chính bước vào Kim Loan điện diện thánh phải từ lục phẩm trở nên thì ngày càng ít.

Thời kì đầu, việc chọn lựa nữ quan cũng dùng cách tham gia khoa cử, phạm là nữ quan đã qua kỳ thi tiến sĩ, phần lớn được phân vào Hàn Lâm Viện, đảm đương sửa sang văn thư và công tác biên soạn cho Lễ bộ, cũng không nhiều thực quyền, đương nhiên cũng không được bao nhiêu cơ hội đề bạt thăng chức.

Từ những năm trung kỳ của vương triều Hưng Hòa trở về sau, việc chọn lựa nữ quan có hai chế độ là tiến cử và tham gia khoa cử. Từ khi đó, để trở thành nữ quan, không chỉ phải có kiến thức, còn phải có tướng mạo, đương nhiên yêu cầu cũng khác biệt rất lớn với chuyện tuyển tú nữ. Yêu cầu về dung mạo đối nữ quan là phải loại bỏ những nữ tử xấu xí, cho nên nữ nhân không có nhan sắc, dù có tài trí hơn người, cũng không thể trở thành nữ quan.

Nhưng đến nay, thanh danh của các nữ quan cũng đã lạng lẹ có chút thay đổi.

Rất nhiều vọng tộc nhà cao cửa rộng đã không còn tiến cử nữ nhi của mình làm nữ quan, cho dù nữ nhi có kiến thức, lại có năng lực, bọn họ cũng tình nguyện mong nữ nhi sớm lập gia đình, tìm phu quân đáng tin cậy, bình thân sống qua ngày.

Nhắc đến nguyên nhân của chuyện này, cũng là vì thói quan trường của vương triều Hưng Hòa sau này, rất nhiều nữ quan vào quan trường còn chưa kịp làm gì, đã trở thành đối tượng vui đùa của những quan lớn dâm dăng, đều trở thành đồ chơi và quân cờ trong quan trường của đám người đó.

Cho nên, nói đến nữ quan, rất nhiều người trong chốn quan trường đều chỉ cười mà không nói gì. Có không ít nữ tử vì chức vị mà hôn sự đã định cũng bị lui lại.

Vương triều Hưng Hòa, mùa xuân năm chín trăm mười tám, Cố Kinh Âm được đề bạt chức Ngự sử đài Phó sử, quan hàm ngũ phẩm. Lúc đó, người đến chúc mừng rất nhiều vì đây là nữ quan có chức vị cao nhất hiện tại.

Cố Kinh Âm sinh ra trong danh môn, phụ thân là Hàn Lâm Viện đại học sĩ, hiện nay làm việc dưới trướng Lãng vương, là một mưu sĩ lương thân.

Cách đây ba năm nàng bước chân vào quan trường, với năng lực xuất sắc hơn người, hàng năm đều được đề bạt, con đường làm quan tiền đồ rộng mở, cũng là một trong số ít nữ quan chưa nhiễm thói xấu chốn quan trường.

Đêm trăng gió mát, Cố Kinh Âm mặc quần lụa mỏng đi lại trong đình viện, nàng có khuôn mặt thanh lệ, dáng người tú nhả, mái tóc đen dài phiêu lãng theo gió, quanh thân đều có hương vị thanh đạm, khiến người ta nhìn một lần là không thể quên.

Ánh mắt của một nam tử dừng thật lâu trên bóng dáng của nàng, sau một lúc lâu, hần mới trầm thấp nói: “Kinh Âm, nàng thu tay lại đi.”

Cố Kinh Âm nghe vậy cười yếu ớt, “Em và chàng đồng thời vào triều làm quan, đạo lý làm quan thế nào, sao chàng còn không hiểu?”

“Vậy thì từ quan, chúng ta lập tức báỉ đường thành thân.” Giọng nói của hần có chút vội vàng.

Cố Kinh Âm ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt lưu ly cong lên, tựa tiểu phi tiểu, “A Hạo, em biết chàng rất tốt với em, nhưng, chuyện cho tới giờ, em đã đâm lao phải theo lao, hôn sự của chúng ta thì phải tùy duyên vậy.”

Nguyễn Hạo Chi nghe vậy ngẩn ra, lập tức lạc trong đôi mắt lưu ly kia. Hắn than nhẹ một tiếng, “Khinh Âm, vì nàng, dù có đợi bao lâu ta cũng nguyện ý. Ta chỉ lo lắng cho an nguy của nàng, hiện tại nàng đang làm việc cho Lăng vương, cũng chính là đối địch với Hàn tướng, sắp tới lại chạm mặt Hàn tướng, ta sợ...”

Cố Khinh Âm hừ nhẹ một tiếng, “Chàng sợ bọn họ báo thù em?”

Nguyễn Hạo Chi lo lắng gật đầu, “Hàn tướng là người tâm ngoan thủ lạt, nàng chỉ là nữ tử sao có thể là đối thủ của hắn?”

“Chàng quá cẩn thận rồi. Em đã làm quan, thì sao lại không gặp chút nguy hiểm nào được chứ.” Cố Khinh Âm tựa vào đầu vai hắn nói.

“Cẩn thận một chút vẫn hơn, vạn nhất chuyện gì, nhất định phải sớm báo cho ta và bá phụ biết.” Nguyễn Hạo Chi ôm chặt nàng, trong mắt đều là thương tiếc.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc nữa, vạn vạn không nghĩ tới, ngày thứ hai Cố Khinh Âm liền xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Linh đan của hồ Ly nhập vào cơ thể

Cố Khinh Âm ngồi kiệu nhỏ ra khỏi Ngự sử đài, hôm nay công vụ bận rộn, ngồi trong kiệu xóc nảy nên nàng rất buồn ngủ.

Từ Ngự sử đài đến Cố phủ phải đi qua một đoạn đường nhỏ, cũng không phải hẻo lánh gì, nhưng con đường này rất sâu, ngày thường ít có người qua lại.

Nhưng những người khiêng kiệu của Cố phủ đã quen đi đường này, bước chân vẫn trầm ổn, bộ pháp thống nhất.

Biến hóa chỉ trong một cái chớp mắt, không biết từ nơi này đột nhiên xuất hiện vài tên hắc y nhân bịt mặt, kiếm pháp linh hoạt giết chết bốn kiệu phu, tiểu nha hoàn đứng hầu bên kiệu hét lên một tiếng, trong cổ họng lập tức trào máu, “Tiểu thư...”

Cố Khinh Âm bừng tỉnh vì một tiếng thét chói tai. Một gã hắc y nhân vén màn kiệu lên, vì đã tối muộn nên Cố Khinh Âm chỉ kịp thấy rõ một thanh trường kiếm sáng như tuyết, rồi trên ngực bỗng đau đớn, nhất thời mất đi tri giác...

Đương kim thánh thượng của vương triều Hung Hòa tuổi tác đã cao, cả ngày sa vào tửu sắc, thân thể ngày càng lụn bại, nên Hoàng Hậu hạ chỉ, bảo quốc sư trừ bỏ yêu nghiệt trong Hậu cung, giúp long thể an khang.

Hậu cung phi tần nghe vậy đều biến sắc, rốt cuộc có yêu nghiệt hay không thì không biết, nhưng những phi tử ngày thường hay đối nghịch với Hoàng Hậu đều trốn tránh khắp mọi nơi, hoảng sợ, bất an.

Nhưng, quốc sư cũng có vài phần bản lĩnh, sau khi hành sự, đúng là bắt được một hồ ly tinh được giấu kín trong cung.

Yêu nghiệt vốn là Trang phu nhân mỹ lệ vừa được phong làm Di phi, là nữ tử nhận được nhiều thánh sủng nhất. Lúc bị chém chết liền hóa thành một con hồ ly trắng, trốn tránh chung quanh, nhưng sao có thể ẩn náu được trước pháp lực của quốc sư đại nhân? Một đạo hồng quang chói mắt qua đi, con hồ ly trắng đã hấp hối.

Tu luyện ngàn năm, biến được thành người, sao nàng ta cam tâm hồn phi phách tán như thế?

Liều mạng giữ một hơi thở cuối cùng, nàng ta đưa nội đan trong cơ thể ra ngoài, dùng sức ném vào trong hồng trần, cuối cùng lưu lại một hơi thở mỏng manh ở trên đời này.

Người có duyên nhận được, là phúc hay họa, cũng không phải trong khả năng của nàng ta nữa.

Con hồ ly trắng chậm rãi nhắm lại hai mắt mỹ lệ...

Còn Cố Khinh Âm sau khi trúng kiếm, hồi lâu mới từ từ tỉnh lại, cúi đầu nhìn vết máu lớn trên quan phục, theo bản năng sờ sờ ngực và bụng. Nơi đó không đau đớn chút nào, ngược lại có một hơi thở ấm áp trào ra, vô cùng thoải mái.

Không rảnh nghĩ lại, nàng bước ra khỏi kiệu, chạy nhanh về phía con phố gần nhất.

Trong phủ Thừa tướng, ca múa mừng cảnh thái bình, rượu ngon món ngon, một bữa tiệc long trọng đang tiến hành.

Nam tử ngồi trên ghế chủ thượng cực kì tuấn mỹ, mi như kiếm, mắt sáng như sao, mũi rất cao, đôi môi mỏng, thân hình anh tuấn được ôm trọn trong bộ

hắc bào, vẻ mặt lười biếng, ánh mắt lợi hại, lảng lảng đảo qua mỗi người trong sảnh.

Một người hầu chạy rất nhanh đến bên người hắc thì thầm vài câu, đôi con ngươi đen của hắc càng thêm sâu thẳm.

Lý thị lang đang ngồi trong sảnh uống rượu chạm phải ánh mắt của hắc, trong lòng nhảy dựng, đầu đổ mồ hôi lạnh.

Thư phòng Tướng phủ.

“Ai cho ngươi động thủ?” Giọng nói băng lãnh uy nghiêm, xuất ra từ miệng của nam tử mặc hắc bào trong bữa tiệc kia.

Thân thể Lý thị lang run lấy bầy, phịch một tiếng quỳ xuống đất, “Tướng gia, ty chức, ty chức thật sự nuốt không trôi con tức này, nhất thời xúc động, nên, nên...”

“Người đã chết chưa?” Hàn tướng hỏi hắc.

“Nghe nói, là một kiếm xuyên tim...”

“Nói như vậy, lần này nàng ta phải chết, không thể nghi ngờ?” Hàn tướng từ trên cao nhìn xuống hắc, ánh mắt đông lạnh.

Mồ hôi của Lý thị lang rơi như mưa, “Ty chức chưa đi xác nhận lại.”

“Hừ, nếu nàng thực sự xảy ra chuyện, thì bản tướng cũng không chắc giữ được cái mạng cho ngươi nữa đâu.”

Lý thị lang lập tức dập mạnh đầu, khóc nức nở, nói: “Tướng gia tha mạng, ty chức biết sai rồi, thật sự là bị nàng đẩy vào tuyệt địa, mới...”

Lúc này, một hộ vệ tiến đến bẩm báo: “Bẩm tướng gia, Cố phó sử của Ngự sử đài đã bình an trở về phủ, hiện đang dùng cơm, Cố phủ không có gì khác thường.”

Nghe vậy, Lý thị lang vừa nghi hoặc lại vui mừng, hắc ngẩng mạnh đầu nhìn nam tử đang phía ngồi trên, “Tướng gia, mệnh của nữ nhân này đúng là lớn.”

Hàn tướng nhíu mày, khuôn mặt tuấn mỹ toát lên tà khí, “Lớn mạng sao? Đối phó với nữ nhân mà ngươi còn phải ra sát thủ giang hồ?”

“Ty chức, ty chức ngu dốt.”

“Nay thế cục trong triều đang giương cung bạt kiếm, ngươi làm việc cần cẩn thận gấp bội, việc hôm nay nếu còn tái phạm, ngươi tự biết hậu quả.”

Lý thị lang vội gật đầu nói: “Ty chức hiểu rõ, quyết không có lần nữa.”

Nhất thời trầm mặc, Lý thị lang chưa từ bỏ ý định hỏi: “Tướng gia, Cố Khinh Âm đối phó với chúng ta, đối phó với Tướng gia ngài, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?”

“Ngươi thấy sao? Một nữ nhân mà thôi.” Hàn tướng nhếch khóe môi, con ngươi đen sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thân thể biến hóa

Cố Khinh Âm gặp chuyện không may, Cố phủ như lâm đại địch, Cố mẫu cầm khăn tay lau nước mũi nước mắt, khóc kê, “Lão gia, thiếp đã nói thế nào? Nữ nhi nhà chúng ta ngoan ngoãn tốt đẹp như thế, cần gì phải vào triều làm quan. Hiện tại thì hay rồi, đến cái mạng nhỏ cũng suýt mất!”

Hai hàng lông mày của Cố Đức Minh nhíu chặt, mày mui giăng đầy trên khuôn mặt đoan chính, hỏi nữ nhi: “Con có thấy rõ là người phương nào động thủ với con không?”

Cố Khinh Âm lắc đầu, “Mấy hắc y nhân đó đều che mặt, võ công cực cao.”

Cố Đức Minh hơi trầm ngâm, nói: “Khinh Âm chớ sợ, để phụ thân đến vương phủ, xin Vương gia tăng số người bảo vệ an toàn cho con.”

Cố Khinh Âm bị hoảng sợ, hai ngày liên tục chưa vào triều, Cố mẫu phân phó tỷ nữ nấu canh bồi bổ thân thể cho nàng.

Kỳ thực ngày ấy Cố Khinh Âm luôn luôn ngủ gà ngủ gật, căn bản không nhớ rõ những chuyện đã trải qua, chỉ cảm thấy giống một giấc mộng bình thường, hơn nữa thân thể lại không có chỗ nào không khoẻ, nên trong lòng cũng không quá để ý.

Biến hóa duy nhất là thân thể nàng không hiểu sao cứ khô nóng, như có cái gì rục rịch trong cơ thể, loại cảm giác này rất xa lạ, nhưng cũng không khó chịu, nên Cổ Khinh Âm không nói cho ai biết.

Nguyễn Hạo Chi mỗi ngày đều chạy đến Cổ phủ, biết Cổ Khinh Âm gặp chuyện không may, tự nhiên trong lòng nóng như lửa đốt, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, “Khinh Âm, ta không cho nàng ra ngoài làm việc nữa.”

Tim Cổ Khinh Âm đập nhanh, Nguyễn Hạo Chi và nàng là thanh mai trúc mã, hôn nhân của hai người đã được trưởng bối định ra từ lâu, tình cảm cũng rất thoải mái, bình thuận không sóng gió, bọn họ đã sớm nhận định người kia là một nửa còn lại của mình.

Trong cơ thể lại có một con xao động, Cổ Khinh Âm xấu hổ đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “A Hạo, hôn em.”

Nàng là một nữ tử luôn giữ truyền thống, bây giờ vẫn thế, lúc nói ra thỉnh cầu xấu hổ này, chính nàng cũng không tưởng tượng nổi.

Lúc đầu Nguyễn Hạo Chi tưởng mình nghe lầm, sau khi kịp phản ứng thì rất vui sướng. Hắn cúi đầu, dịu dàng chạm vào đôi môi nàng, đầu lưỡi mềm tình tế liếm cánh môi như hoa của nàng, bắt đầu mút thật dịu dàng.

Cổ Khinh Âm động tình rên rỉ, kim lòng không đầu dính sát thân thể vào trong lòng Nguyễn Hạo Chi.

Nguyễn Hạo Chi nhu tình như nước, cũng chưa bao giờ vượt quá phép tắc quý củ đối với Cổ Khinh Âm. Dù hai người đã sớm đính hôn, nhưng số lần thân mật cũng rất ít.

Một nụ hôn trên miên qua đi, hai người thở hổn hển tách nhau ra, nhìn vào mắt nhau, đều mặt đỏ tím đập.

Đôi mắt của Cổ Khinh Âm như hai đầm nước trong suốt, cái miệng nhỏ hé mở, “A Hạo, không bằng chúng ta sớm thành thân đi?”

Nguyễn Hạo Chi kinh ngạc vui vẻ vạn phần, liên tục gật đầu.

Ban đêm, Cổ Khinh Âm ngâm người trong thùng nước ấm, hơi nóng bốc lên, da thịt như bạch ngọc thoáng sắc hồng tự nhiên.

Nàng ngẩng đầu lên, lộ ra cần cổ trắng nõn thon dài như thiên nga, tay nàng hất nước lên cổ, dòng nước quanh co xuống đến vùng ngực nóng bỏng, chậm rãi rơi xuống dọc theo vùng bụng, thiêu đốt nơi bí ẩn xấu hổ.

Nữ tử của vương triều Hung Hòa đa phần coi gầy là đẹp, đa số nữ tử vì theo đuổi mỹ danh, mà khiến thân thể gầy trơ cả xương, có thể coi là thanh tú, nhưng chưa tới mức thướt tha.

Tuy nhiên Cổ Khinh Âm không phải loại hình như vậy, nàng chưa bao giờ cố ý theo đuổi dáng người kiểu đó. Trời sinh cho nàng khung xương tinh tế cân xứng, dáng người thon thả tú nhả, thướt tha yêu kiều, nhất là hai bầu ngực cao ngất căng tròn, no đủ kiên định, đỉnh hồng mai diễm lệ bức người, ngày thường mặc quan bào rộng thùng thình cũng không che được dáng người lung linh. Lúc này Cổ Khinh Âm soi gương, dù đang nhìn thân thể mình cũng thấy ngượng ngùng.

Tắm rửa xong, nàng cũng không biết mình bị làm sao, toàn thân trên dưới chỉ quần một cái sa mỏng màu trắng, cứ như vậy đứng trước gương đồng.

Đầu ngón tay nàng chạm nhẹ vào đôi hồng mai trước ngực, cả người run lên, chậm rãi đưa cả hai tay bao lấy bộ ngực nõn nà đầy đặn, nhẹ vuốt, không biết qua bao lâu, trong miệng nàng tràn ra một tiếng rên rỉ rất nhẹ, trong bụng trào ra một dòng nhiệt dính ẩm ướt gốc đuôi non mềm của nàng.

Cổ Khinh Âm ngừng động tác, giật mình, nàng, nàng đang làm gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bị bắt cóc, khuất nhục

Lý Thừa Phong Lý thị lang kẻ từ đêm trở về từ Tướng phủ, mấy đêm trấn trọc, ngủ không an ổn.

Hắn, thân là cháu Lý Hoài Cảnh, vì tham chút lợi nhỏ trong lúc cứu trợ lũ lụt, mà bị Cổ Khinh Âm đào ra, nay thánh thượng muốn tra rõ việc này, Lý Hoài Cảnh đã sớm như kiến bò trên chảo nóng, rối loạn lung tung.

Còn hắn thân là Binh bộ thị lang, lại há có thể khoanh tay đứng nhìn? Nhưng lời của Hàn tướng đại nhân hắn lại không thể không nghe, tâm tư dù muốn đối phó với tiểu nữ tử đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể không nể Hàn tướng.

“Lão gia, thiếp coi hai ngày nay người cứ nhủ chặt mặt mày, lâu chưa giãn ra, có chuyện phiền lòng có thể nói với thiếp không?” Lý thị lang năm trước mới cưới một tiểu thiếp tên Kiều Nhi, bây giờ đang dính sát vào người hắn.

Lý thị lang cực kì sùng ái nàng thiếp này, hần thở dài, nói qua loa chân tướng sự việc một lần.

Kiều Nhi nghe xong, khẽ cười một tiếng, “Chuyện nào có đáng gì? Lão gia muốn tìm biện pháp làm khó nàng ta, nhưng lại phải theo ý của Hàn tướng đúng không?”

“Việc này không dễ đâu, tiểu bảo bối đừng sượng miệng nói lung tung.”

Kiều Nhi cúi đầu tiến đến bên tai hần, thăm thì một phen, sắc mặt Lý thị lang từ nghi hoặc đến kinh ngạc, lại đến vui sướng, cuối cùng liên tục gật đầu, hôn một cái lên gương mặt non mềm của Kiều Nhi, cười nói: “Đúng là tiểu hồ ly, đi, cứ làm theo lời nàng nói.”

Trong một tuần Cố Khinh Âm phải trực đêm một ngày ở Ngự sử đài. Đêm nay, nàng một mình ở lại làm việc trong điện, ánh nến lay động, con mắt mệt mỏi nhắm, ngẩng đầu lên nhìn vẫn còn một xấp công văn, nàng đưa tay bóp cằm cổ hơi mỏi, chuẩn bị làm nốt.

Đột nhiên, ánh nến chợt tắt, chỉ còn lại một làn khói nhẹ, bên trong nháy mắt tối om.

Cố Khinh Âm nhướng mày, vừa muốn lên tiếng gọi người, đầu vai bỗng dưng đau đớn, lập tức hôn mê.

Lúc tỉnh lại, ánh sáng chói mắt làm hai mắt nàng đau đớn, nàng phát hiện mình đang bị trói nằm trên một cái giường lớn khắc hoa hoa lệ, bốn phía buông rèm, trong không khí còn thoảng mùi hương ngòn ngọt.

Hai tay nàng bị trói lại cột vào đầu giường, miệng bị nhét một miếng vải mềm, trên người không còn quần áo, mà là bị một sợi dây thừng chắc chắn bện từ vải đỏ quấn quanh, trông cực kì xấu hổ.

Sợi dây bắt chéo trước ngực, khiến bộ ngực trắng nõn đầy đặn hoàn toàn hiện rõ, nhảy lên trong không khí, dưới thân bị trói theo hình chữ “T”, sợi dây đỏ thò to tiến vào nơi tư mật của nàng, mang đến một cảm thụ khác biệt.

Nhìn rõ tình cảnh của mình hiện nay, Cố Khinh Âm chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân đều đông cứng, chỉ còn trái tim trong lồng ngực nhảy lên bang bang.

Cố Khinh Âm xuất thân danh môn, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, mặc dù ra quan, vào quan trường, nhưng rốt cuộc vẫn còn trẻ tuổi, kinh nghiệm chưa nhiều, chưa trải qua sóng to gió lớn, cho dù từng bị ám sát, nhưng cảm giác lúc đó cũng không mãnh liệt như giờ phút này.

Cảm xúc của nàng bây giờ rất phức tạp: sợ hãi, kinh ngạc, khua nhục, bị phẫn. Đôi mắt sáng của Cố Khinh Âm đã đọng đầy nước mắt, giờ này khác này, nàng quyết không muốn rơi lệ, nhưng nàng thật sự không thể khống chế, thân thể cũng run rẩy.

Két một tiếng, cửa chính bị đẩy ra, Cố Khinh Âm quay mạnh đầu lại, muốn thấy rõ người tới, nhưng nàng đang bị trói chặt, từ góc độ của nàng không nhìn tới cửa chính được.

Một thân hình cao gầy chậm rãi đi tới bên giường, Cố Khinh Âm nghe thấy bước chân nên trái tim nhảy lên như nổi trống, nàng gầy dựa theo bản năng.

Trên người Hàn Cẩm Khanh còn mặc quan phục màu xanh sẫm, hần vừa bước vào cửa viện, một hộ vệ vội vã chạy đến, nói: “Bẩm tướng gia, Lý đại nhân nói là tặng cho ngài một lễ vật, hiện nay đã ở trong phòng ngủ của ngài.”

Hàn Cẩm Khanh lạnh lùng hít một hơi, khóe môi nhếch lên, “Hần thật có lòng.” Nói xong, hần đi nhanh về phía phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Đùa giỡn khinh bạc

Hàn Cẩm Khanh bước vào phòng ngủ, tiện tay cời mũ quan, mái tóc đen xõa tung, chỉ dùng một cây trâm ngọc bích cố định ở búi tóc, mặt như bóng nguyệt, hai mắt có thần, khuôn mặt tuấn mỹ hút hồn.

Cách lớp màn dày, trên chiếc giường khắc hoa rộng rãi, mơ hồ nhìn thấy một dáng người yếu điệu khẽ động đậy. Ánh nến sáng trưng, tỏa vàng sáng mộng lung trên đầu người đó, làn da của người đó bóng như mỡ dề, sáng như bạch ngọc.

Tầm rèm lay động, thân thể trần trụi diễm lệ mê người của nữ tử hiện ra, đôi mắt nhìn quen các loại mỹ nhân của Hàn Cẩm Khanh hơi co lại, toát lên sự kinh ngạc.

Bàn chân ngọc tinh xảo không đầy một nắm tay, hai chân thẳng tắp thon dài, vòng eo tinh tế, nơi tư mật như ẩn như hiện, diễm sắc vô biên. Bị hai sợi dây đỏ buộc chặt khiến bầu ngực mềm nõn nà càng thêm đầy đặn, dường như không chỉ lớn gấp đôi nữ tử bình thường, hai quả mâm xôi trên đỉnh kiêu diễm ướt át, run nhè nhẹ trong không khí.

Nữ tử càng gầy dựa mạnh hơn, nhiều loạn tằm mắt hấn, đôi khi nhìn rõ dung mạo của nàng, Hàn Cẩm Khanh ngẩn ra, lập tức nở nụ cười, đôi môi mỏng cong lên, “Ta còn cho là kỹ nữ của thanh lâu nào, thì hóa ra lại là Cố đại nhân của Ngự sử đài, thật là thất kính.”

Cố Kinh Âm gầy dựa một lúc lâu, nhìn nam tử phía trước tự nhiên là Hàn Cẩm Khanh. Hàn thừa tướng, lập tức cả kinh không nghĩ được gì nữa, con tức giận trong lồng ngực bốc lên càng cao, động tác gầy dựa càng mạnh, miệng ô ô quát to. Trong đầu nàng còn ôm một tia hy vọng, dù sao Hàn Cẩm Khanh quyền cao chức trọng, nói không chừng nàng còn có thể toàn thân trở về. Nhưng lúc nghe thấy hấn đùa cợt chế nhạo, lại còn so sánh nàng với kỹ nữ trên phố thì tia hy vọng đó nháy mắt hóa thành bọt biển.

Thấy hấn nghiêng người lại gần, Cố Kinh Âm vội vàng trốn vào trong góc giường, đôi mắt to trừng trừng nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt.

Mảnh vải trong miệng được rút ra, Cố Kinh Âm vội vàng thở dốc, kinh hoàng, đề phòng nói: “Đại nhân bắt hạ quan làm gì? Mau thả hạ quan ra!”

Đáng nhẽ lời lẽ của nàng đầy chính nghĩa, giận dữ quở trách, nhưng vì thanh âm khàn khàn, nên lời ra đến miệng không có chút sức uy hiếp nào.

Hàn Cẩm Khanh nhẹ cười giễu một tiếng, “Thả cô? Được, bản tướng giúp cô cời bỏ gông xiềng phiền phức này.”

Cố Kinh Âm không biết trong hồ lô của hấn bán thuốc gì, liền cảm giác dưới thân chợt lạnh, dây thừng chữ “T” đã được hấn hoàn toàn cời bỏ, hiện rõ nơi tư mật cực kì xấu hổ của nữ tử.

“A!” Cố Kinh Âm kim lòng không đậu kêu lên, tiếp theo, thân dưới của nàng bị nâng lên, Hàn Cẩm Khanh dùng sức tách hai đùi của nàng ra, nhìn thẳng vào nơi đó...

“Chắc chắn, thì ra đã ẩm ướt, không thể tưởng được ở trên triều đình thì lời lẽ chính nghĩa, cương trực công chính, nhưng nơi riêng tư phía dưới của Cố đại nhân lại dâm dăng như thế.” Hàn Cẩm Khanh hí mắt đánh giá cảnh đẹp trước mắt.

Hoa khẩu tuyết trắng thừa thốt vài sợi lông, da thịt mềm mại trong suốt, hai cánh hoa đầy đặn ngượng ngùng khép lại, thoáng nhìn thấy màu hồng giữa khe hẹp, hoa hạt nhỏ lặng lẽ lộ ra, cũng màu hồng phấn, bên trên còn dính một ít hoa lộ trong suốt. Miệng tiểu huyết vẫn đang đóng, nhưng tựa hồ cảm nhận được cái gì, bắt đầu hơi hơi khép mở.

“Ngài, ngài hỗn đản!” Cố Kinh Âm cực kì xấu hổ và giận dữ, cũng bất chấp chức quan chức cao thấp, “Mau thả tôi ra, thả tôi đi!”

Kỳ thực nàng không tiếp xúc nhiều với Hàn Cẩm Khanh nên cũng không hiểu mấy về hấn. Mặc dù mỗi lần vào triều đều có thể đứng từ rất xa liếc mắt một cái, nhưng cũng chỉ thấy được dung mạo và thân hình của hấn. Nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn hấn, nàng rất kinh ngạc vì hấn còn trẻ tuổi. Còn người này băng lãnh vô tình, thủ đoạn tàn khốc thế nào đều là được nghe phụ thân và các đồng nghiệp kể lại.

Tối nay, tiếp xúc gần gũi như thế, mới khiến nàng thực sự biết nam nhân này thật đáng sợ.

“Tiểu huyết thật phóng dăng, nơi này của Cố đại nhân không biết đã hưởng qua mấy nam nhân rồi?” Hàn Cẩm Khanh không để ý tới sự gầy dựa và tiếng quát to của nàng, chỉ cúi đầu nhìn nơi tư mật của nàng.

Lúc này Cố Kinh Âm cũng phát hiện mình có gì đó không thích hợp. Lúc Hàn Cẩm Khanh nói chuyện, hơi thở nhẹ phát qua, thân dưới của nàng lại có cảm giác tê dại ngứa ngáy, trong bụng như có cái gì đó không ngừng trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mật trình tiết 1

“Ngài vô si!” Cố Kinh Âm trách mắng nhưng trong lòng lại hơi hoảng sợ.

Con nóng dưới thân tiếp tục di chuyển dao động, có lẽ chính nàng cũng không biết, nhưng Hàn Cẩm Khanh lại nhìn thấy rõ ràng, khoe mắt đuôi mày của tiểu nữ nhân giờ phút này đều tạo nên xuân ý, xuân triều mãnh liệt, hội tụ ở tiểu huyết mê người, một giọt, hai giọt, đọng lại trên chần gấm, còn một sợi chỉ bạc vẫn bắt tại miệng huyết, hương diễm đến cực điểm.

“Cố đại nhân đã ẩm ướt như vậy, cô vẫn còn cái cứng? Xem ra cái miệng nhỏ phía dưới của cô thành thực hơn nhiều.” Hàn Cẩm Khanh cố ý thổi khí vào tiểu huyết, khiến nơi đó càng co rút mãnh liệt, khiến dục hỏa trong mắt hấn càng bốc cao.

Hấn tách hai đùi của Cố Kinh Âm ra, dùng sức ấn xuống trước ngực nàng, cười tà tặc: “Cố đại nhân tự nhìn xem, ta mới chỉ nói hai câu, phía dưới của cô vừa ẩm ướt lại vừa đỏ hồng, thân thể mẫn cảm như vậy, ta nghĩ át chủ bài của Thanh Vân quán cũng không bằng.”

Bởi vì tư thế xấu hổ, Cố Kinh Âm dễ dàng nhìn thấy hoa viên của mình bị nâng cao lên, nơi đó quả nhiên ướt nước trơn trượt, đóa hoa khẽ nhếch, hoa hạt đứng thẳng... Nàng nhanh chóng khép mắt lại, trong lòng lại khiếp sợ không thôi.

Đã biết là thế nào? Chẳng lẽ nàng thật sự trời sinh dâm đảng? Nhưng ngày trước có chút hành động thân mật cùng với Nguyễn Hạo Chi, thân thể nàng cũng không như vậy. Còn hiện tại nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể hư không khó nhịn, khát vọng có thứ gì đó lấp đầy.

“Cố đại nhân thật là vu vật nhân gian, uổng cho bản tướng và cô cùng làm quan nhiều năm, nhưng lại nhìn không ra, lần này nếu không phải có Lý thị lang, thì có lẽ đã bỏ lỡ.” Hàn Cẩm Khanh không thèm để ý xoay người nàng lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ một hồi, vén y bào lên, để lộ dục căn đã bùng bùng phấn chấn.

Đáng ra hán còn muốn đùa tiểu nữ tử này thêm chút nữa, nhìn biểu tình tức giận của nàng cũng thú vị, nhưng dục căn dưới thân nóng rực khó nhịn, khiến hán thầm nghĩ mau mau tiến vào trong nàng, xỏ xuyên qua nàng, hung hăng “yêu thương” nàng.

Cố Kinh Âm hoàn hồn lại trong nỗi khiếp sợ, thấy cây gậy th* t tím hồng thô dài dưới thân Hàn Cẩm Khanh, đỉnh của nó hơi hơi vênh lên, gân xanh quanh thân hiện rõ, nàng nhìn thấy mà không khỏi co rúm người lại.

Mặc dù nàng còn chưa nếm trải chuyện đó, nhưng cũng biết đại thể nam nữ giao hoan là chuyện gì, còn từng vụng trộm ảo tưởng chuyện động phòng với Nguyễn Hạo Chi sẽ như thế nào. Nhưng tối nay, khi thật sự nhìn thấy dục căn của nam nhân, phải trải qua sự thân cận ép buộc, nàng sợ liệu thân thể của nàng có hỏng luôn không.

“Không cần... Ngài dừng lại đây...” Cố Kinh Âm nhìn đáng vẻ dữ tợn của thứ đó, toàn thân đều phát run.

Về bề ngoài của Hàn Cẩm Khanh đúng là dễ gạt người mà, hán cao lớn tuấn mỹ, đáng người thanh dật. Cố Kinh Âm biết, có rất nhiều nữ quan đều lên bàn luận về hán, nói đến hai mắt phát sáng, mặt đỏ tai hồng, nhưng vừa thấy người đến liền chạy mất hút.

Nhưng, nhưng vật dưới thân hán làm sao có thể... lại như vậy?

Đôi mắt của Cố Kinh Âm không tự chủ qua lại giữa khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Cẩm Khanh và gậy th* t to lớn đỏ hồng dưới thân hán.

Hàn Cẩm Khanh cười càn mị hoặc, “Thế nào? Cố đại nhân còn không muốn sao? Nhìn đáng vẻ của cô, không phải ước gì nam nhân làm cô đến thăng thiên sao? Dục căn của bản tướng trông thế nào? Có thể khiến cô dục tiên dục tử được không?”

Cố Kinh Âm lắc mạnh đầu giãy dụa, nhưng thân thể đã hoàn toàn bị Hàn Cẩm Khanh giữ chặt, một tay hán cầm dục căn, áp lên cái khe nhỏ thản bí ướt át của Cố Kinh Âm, đùa nghịch trên dưới qua lại.

“Ân...” Cố Kinh Âm bị xúc cảm xa lạ mà mãnh liệt làm chân động, kim lòng không đậu than nhẹ ra tiếng.

“Cố đại nhân còn không muốn sao?” Hàn Cẩm Khanh đặt quy đầu lên hoa hạt của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve đùa bỡn, hoa hạt đáng thương không ngừng run lên, càng kiên định. Xuân triều trong tiểu huyết càng mãnh mẽ, làm ướt nửa long căn của hán, có một ít dính lên những sợi lông đen của hán.

Cố Kinh Âm bị cảm giác tê dại bức điên, nàng muốn kêu to, muốn rên rỉ, nhưng phải cắn chặt cánh môi, buộc phải thừa nhận khát khao càng ngày càng lớn trong thân thể.

Hàn Cẩm Khanh thấy toàn thân nàng vì tình dục mà nhiễm sắc hồng tự nhiên, biểu tình nhẫn nại trông cực kì quyến rũ. Tất cả đều làm cho dục vọng của hán tăng vọt, không cách nào nhẫn nại thêm nữa. Hán nhắm ngay vào miệng huyết hơi hé mở, động thân một cái, dục căn thô dài hoàn toàn xâm nhập, xỏ xuyên qua thân thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Mật trình tiết 2

Trong nháy mắt, thân thể Cố Kinh Âm như bị xé rách, nàng đau đớn kinh sợ hét ầm lên, xuân triều dưới thân lan tràn. Dù sao cũng là xử nữ chưa nếm mùi đời, tiểu huyết mát vừa nhanh lại vừa hẹp, hơn nữa còn một tấm màng mỏng manh, Hàn Cẩm Khanh thô bạo cắm vào như vậy, sớm vượt qua khả năng chịu đựng cuối cùng của nàng.

Hàn Cẩm Khanh bị thân sắc đau đớn trên mặt nàng nhiễu loạn, dục căn vào trong cũng không động đậy. Hán nhủ mảy, cảm giác cản trở rất nhỏ vừa rồi không hề sai, chẳng lẽ nữ tử này vẫn còn là xử nữ?

Danh tiếng của nữ quan hiện nay cũng không tốt, thậm chí có vài quan viên nói đùa sau lưng các nàng không khác gì quan kỹ, hán thật sự không nghĩ tới Cố Kinh Âm vẫn còn thanh bạch, trong lòng có kinh ngạc, còn có một chút suy nghĩ hỗn loạn, cuối cùng lắng đọng lại là niềm vui bí ẩn.

Lý thị lang chó ngáp phải ruồi, để hán phá thân nữ tử khó chơi này, tất nhiên là hán rất vui mừng.

Hán bắt đầu khẽ đưa đẩy, chậm rãi rời khỏi, cho đến khi hơn phân nửa gậy th* t đã lui ra, chỉ để lại quy đầu trong tiểu huyết chật hẹp của Cố Kinh Âm. Hán nhìn trên thân gậy dính máu đỏ và d*m thủy, dục vọng trong người đột nhiên bùng nổ.

“Cố đại nhân, cô muốn giữ lại thân thể này cho ai? Vị hôn phu tương lai?” Hàn Cẩm Khanh nở nụ cười tà ác, “Nhưng hiện tại người giúp cô phá tẩm thân xử nữ là ta, cô phải nhìn cho rõ, Cố Kinh Âm, hiện tại gây th*t của ta đang ra vào trong âm động của cô.” Hai mắt Hàn Cẩm Khanh phấp phồng, từ trên xuống dưới lại một lần nữa hung hăng xò xuyên trong thân thể nàng.

Tiểu huyết của Cố Kinh Âm mát vừa nhanh lại vừa nóng, thân gầy của hắn cắm vào trong chỉ cảm thấy như có vô số cái miệng nhỏ mát chát lấy bần mệnh của hắn. Hắn gần như là cười trên người nàng, trên dưới rất nhanh co rúm lại, khoái cảm như nước, mãnh liệt tới ập tới, hắn gần như không cầm giữ được, hung hăng niết ở gốc đùi của nàng, thờ dõc nói: “Tiểu rối loạn, mát thật chát...”

Sau khi đau đớn kịch liệt kia qua đi, Cố Kinh Âm mới miễn cưỡng tìm về thần trí, giương mắt liền nhìn thấy gây th*t thô dài tím hồng của nam nhân ra vào rất nhanh ở miệng tiểu huyết của mình, mang ra tất cả d*m thủy tích ở trong bụng.

Những lời nói nhục nhã của Hàn Cẩm Khanh khiến nàng nghe được chỉ thấy vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết. Thân thể của nàng không phải cho thanh mai trúc mã Nguyễn Hạo Chi, mà là cho nam nhân trước mắt này... nam nhân xa lạ tà ác.

Hắn tuần mỷ, lãnh khốc, độc đoán, tàn nhẫn. Ở trên triều đình, hắn là người nói một không có hai, hiện tại, hắn đang ở trên người nàng, hung hăng làm chuyện đó với nàng, đùa bỡn nàng, đưa đẩy ở chỗ sâu nhất trong thân thể nàng.

Đau đớn ban đầu qua đi, tiểu huyết của nàng dần dần trở nên vừa xót lại ngứa, chỉ có bị nam nhân cắm vào mới có thể giảm bớt, nàng thấy rất xấu hổ lại không biết làm sao, trong mắt đã sóng sánh làn nước trong suốt.

Hàn Cẩm Khanh dần dần thờ dõc, hắn như muốn chìm sâu trong thân thể nữ tử cho hắn khoái cảm mất hồn. Mỗi lần hắn va chạm, nữ tử dưới thân đều vô thức nhẹ khinh ngậm một tiếng, giọng mũi kéo lâu, như oán trách như khóc thương, khiến hắn rút chọc càng sâu càng ác hơn. Hắn nhìn chăm chăm vào hai bầu vú lớn đang không ngừng nảy lên của nàng, hận không thể phá hư tiểu huyết của nàng.

Lại đâm vào một cái thật sâu, hắn dùng quy đầu khe khẽ vuốt nơi đó, làm nữ tử dưới thân lập tức thờ gáp. Hai tròng mắt thâm thúy của hắn hiện lên ý cười, sau mỗi một lần va chạm đều không buông tha chỗ đó, ngày càng dùng sức.

“A... Ân... Không cần... Không cần...” Cố Kinh Âm kìm lòng không đậu lớn tiếng rên rỉ.

Nàng chưa bao giờ trải qua chuyện này, làm sao là đối thủ của Hàn Cẩm Khanh, bên trong tiểu huyết vừa xót lại ngứa, hạ thân bần rần ướt đầm. Nàng dần sa vào tình dục, không tự chủ được nâng mông đón ý nói đùa của hắn.

Hàn Cẩm Khanh đã sớm chờ giờ khắc này, hai mắt hắn sáng quắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, “Nói, ta là ai?” Dưới thân tiếp tục trùng điệp đỉnh vào sâu trong thân thể nàng.

Hai mắt Cố Kinh Âm như giếng sương mù, miệng kêu lên yêu kiều liên tục, đôi mắt đẹp thoáng nét run sợ nhìn nam nhân ở trên người mình.

“Tiểu rối loạn, hiện tại nam nhân đang ‘yêu thương’ âm huyết của cô là ai, hử?” Hàn Cẩm Khanh lập tức rút ra hơn phân nửa gây th*t, chỉ để lại quy đầu ở miệng huyết của nàng.

Cố Kinh Âm lập tức cảm thấy trống vắng khó chịu, nàng vận vẹo mông, muốn tìm gây th*t nóng bỏng làm cho nàng sáng khoái vô cùng.

Hàn Cẩm Khanh làm sao để nàng được như ý, hắn đè nàng xuống, cúi xuống nhẹ nhàng hôn nàng, chậm chạp nói: “Nói, bản tướng khiến cô thoải mái.”

Ý thức của Cố Kinh Âm đã sớm mơ hồ, nàng càng thêm kiều mị vận vẹo mông, lầm bầm nói: “Hàn... Tôi muốn, mau cho tôi... Ân...”

Dục căn của Hàn Cẩm Khanh cứng rắn như sắt, bị nàng uốn éo một cái, thiếu chút nữa bắn ra, hắn cắn răng gặm nhẹ: “Ta là Hàn Cẩm Khanh, tiểu rối loạn, cô nhớ kỹ cho ta, người đang làm tình với cô là ta, cô chỉ có một nam nhân là ta.”

Dưới thân phát lực mạnh, gây th*t của hắn đi sâu vào trong hoa tâm của nàng.

Cảm giác ngứa ngáy như có kiến bò nhanh chóng lan khắp toàn thân, tiểu huyết không ngừng co rút lại, Cố Kinh Âm mị hoặc kêu lên, “A... A... Ân...” Khuôn mặt nàng như được thoa phấn điểm son, long lanh sinh động, mái tóc đen như mực, mềm như mây, dính toán loạn trên mặt, trước ngực của nàng. Trong cơn cao trào, nàng không còn cách nào khống chế, miệng huyết bắt đầu phun đầy d*m thủy.

Bụng và những sợi lông đen của Hàn Cẩm Khanh dính đầy mật dịch của nàng, có một ít còn bắn tung tóe lên quan phục còn chưa kịp cởi ra của hắn. Nhìn nữ tử dưới thân xuân tình phấn chấn, bộ dạng phóng đảng, cảm nhận được miệng huyết mị hoặc không ngừng co rút đè ép, hắn dùng sức rút ra chọc vào gần trăm lần, chọc đến lúc nước bắn tung tóe, mới rút gây th*t ra, phun toàn bộ tinh dịch đậm đặc nóng bỏng lên khuôn mặt thanh lệ mị hoặc của Cố Kinh Âm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mất trinh tiết 3

Mùi hương xa lạ, đậm đặc thuộc về nam nhân chui vào mũi Cổ Khinh Âm, trên mặt ẩm ướt trơn trơn, nhưng nàng không rảnh bận tâm, thân mình mềm mại vô lực. Dư âm sau lần đầu tiên cao trào khiến cơ thể nàng bồi hồi, hai tay bị buộc chặt đã được cởi bỏ, nhưng nàng cũng không để ý đến, vẫn để hai cánh tay mềm nhũn ở hai bên người, trong mắt lấp lánh ánh nước, những giọt nước mắt rơi không ngừng.

Nàng biết nàng không bao giờ còn là Cổ Khinh Âm nữa, có cái gì đó vĩnh viễn mất đi. Trong nháy mắt, nàng thậm chí thấy rằng mình không có dũng khí tiếp tục làm quan, nàng không biết, nữ tử làm quan còn phải trả giá quá đắt như vậy.

Hai mắt đầm lệ mông lung, nàng nhìn nam nhân tuấn mỹ đến tà ác đang cười nhìn mình, nụ cười đó chói mắt băng lãnh, hắn nói: “Thư thái không? Cổ đại nhân.”

Nàng nhắm mắt không thèm đáp lại, nam nhân đó lại ác độc dùng gậy th*т cực nóng chạm vào miệng huyết của nàng, khẽ dè ép, chậm rãi nghiền nát, cho đến khi hạ thân nàng lại bắt đầu nóng lên, một dòng xuân thủy lại trào ra. Nàng nhin lại nhẩn, thậm chí cắn môi đến chảy máu, nhưng lại vô tình bật ra một tiếng ngậm ái muội mê người.

“Lại muốn rồi đúng không?” Hàn Cẩm Khanh nhìn chăm chăm vào hàng mi đang rung lên của nàng, không buông tha dù chỉ một chút biến hóa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dính đầy tinh dịch của hắn hiện lên chút mê mọng đau đớn, mạng lại cho hắn cảm giác cực kì thỏa mãn đến biến thái. Thậm chí trên môi nàng còn vương tơ máu, màu đỏ chói mắt, cũng có thể làm tình dục trong cơ thể hắn tăng vọt.

Quy đầu của hắn đặt sát miệng huyết mềm mại của nàng, d*т thủy trào ra, tiểu huyết co rút càng nhanh, mỗi lần đều như muốn hút gậy th*т của hắn vào trong.

“Nơi này của Cổ đại nhân thật là dâm dăng.” Hắn lại đỉnh đỉnh vào miệng huyết của nàng, “Loạn huyết này chắc rất muốn bị nam nhân hung hăng chọc vào, mới nghi chốc lát, đã vội không chịu nổi.”

Hàn Cẩm Khanh nâng cả người nàng dậy, đưa lưng về phía hắn, để nàng quỳ trên giường, bộ mông tuyết trắng mượt mà nhếch lên cao cao, môn hộ phía sau mở rộng, dục căn của nam nhân đã ngẩng cao đầu muốn chọc vào miệng huyết không thể khép chặt.

Cổ Khinh Âm cả người vô lực, hai tay bị buộc chặt làm sao còn có thể chịu đựng được. Nàng nức nở một tiếng, để khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu trong gối mềm, thân thể run nhẹ.

gậy th*т của Hàn Cẩm Khanh lại một lần nữa cắm vào trong tiểu huyết mất hồn, lúc này hắn dùng sức đi vào, mỗi một lần vào lút cán, rồi lại rời khỏi, vách tường bên trong tiểu huyết bị hắn dùng sức mạnh lôi ra lại đâm vào đến phiếm hồng, run rẩy.

Hắn đỡ vòng eo mảnh khảnh của nàng, hung hăng va chạm, mỗi một lần đều có thể đỉnh đến chỗ sâu nhất, quy đầu cực đại lướt qua một điểm, khiến tấm lưng tuyết trắng duyên dáng của nàng nhấp nhô.

Bàn tay to của hắn bắt đầu chạy trên lưng nàng, đến thắt lưng tinh tế, xuống đến bộ mông, mỗi lần hắn thờ dốc, đều véo mạnh vào cánh mông non nà của nàng một cái, trầm thấp kêu: “Tiểu rồi loạn, bản tướng có làm cô khó chịu không?!”

Rốt cục, cả người Cổ Khinh Âm kịch liệt run rẩy, trong tiểu huyết nóng rẫy từng cơn, không ngừng co rút lại, d*т thủy nóng bỏng trào ra một lượng lớn, nàng chôn mặt trong gối mềm nhẹ giọng khóc nức lên, thân thể co rúm lại.

“Tiểu rồi loạn, cô lại tới nữa sao?” gậy th*т thô dài của Hàn Cẩm Khanh chặn toàn bộ dâm dịch muốn phun trào lại, hắn tăng nhanh tốc độ đâm chọc, chỗ ân ái của hai người không ngừng phát ra tiếng nước bị bơm. Sau mấy chục cái, hắn vừa ngoan độc véo cái mông đã sưng đỏ của Cổ Khinh Âm một cái, đặt thân thể của nàng nằm thẳng dưới thân hắn, phun toàn bộ tinh dịch lên bộ ngực cao ngất đầy đặn của nàng.

Hắn dùng quy đầu đùa bốn nhũ hoa xinh đẹp đứng thẳng, vẽ vòng vòng trên ngực nàng, cười tà nói: “Cổ đại nhân, cô cứ thế này sẽ làm nam nhân đều phát cuồng.”

Hàn Cẩm Khanh biết đêm nay không khống chế được chính mình, ý định ban đầu của hắn chỉ là muốn giáo huấn nữ nhân không biết trời cao đất rộng này một chút, nhục nhã nàng, khiến nàng sợ hãi, xấu hổ. Hắn quyết không ngờ chính mình có thể đạt được khoái cảm rất lớn từ trên người nàng.

Hắn nhìn thân thể của nữ tử vừa bị mình chà đạp, dục hỏa lại bốc lên, quy đầu lại ngấm vào hạ thân đầm đìa nước của nàng, dễ dàng trượt vào miệng huyết, mở ra một vòng luật động thâm trầm mới...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bệnh nặng

Trong nhịp độ ra vào mạnh mẽ, ý thức của Cố Khinh Âm đã sớm mê man, đôi mắt sóng sánh nước của nàng khép hờ vô thức nhìn đỉnh giường, trong đám hoa văn phiền phức, mơ hồ thấy một đôi cá chép vàng nghịch nước.

Nàng thấy mình giống như một con cá, không ngừng bị sóng nước đánh mạnh vào, hất lên cao, rồi lại rơi mạnh xuống. Mỗi khi nàng tưởng đã đến nơi đầu sóng ngọn gió, phía sau lại có một con sóng lớn hơn nữa mạnh mẽ hơn nữa đang chờ nàng, đánh mạnh vào toàn thân nàng, khiến nàng ngã nhào...

“A... A... Không cần...” Không biết đây là lần cao trào thứ mấy, miệng nàng mấy mồm kêu lên, cả người giống như con gấu bông bị phá hư.

Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng, nhìn xuân ý mỹ sắc dần dần động lại trên mặt nàng, dục căn chậm rãi rời khỏi tiểu huyết còn đang co rúm co rút lại, bắn nhanh tinh dịch lên cái bụng băng phẳng của nàng.

Thân thể Cố Khinh Âm đã dính đầy tinh dịch của hắn, từ đầu đến chân, không sót chỗ nào, rốt cục hắn cảm thấy đã phát tiết đủ, sửa sang lại quan phục, rời khỏi giường.

“Bảo Lý thị lang đến đưa người về, từ đâu tới đây, thì trả về đó, còn nữa, không được đả thương người.” Hàn Cẩm Khanh đứng ở cửa phân phó thị vệ.

“Rõ.” Thị vệ lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này mặt trời đã ló rạng, đã sang ngày mới.

Từ sau đêm Cố Khinh Âm từ Ngự sử đài trở lại phủ thì sốt cao, bệnh ba ngày ba đêm, không ai không biết.

Cố phu nhân đáng thương, đã có tuổi còn kiên trì muốn ngồi trông nom trước giường bệnh của nữ nhi, mỗi ngày lấy nước mát rửa mặt, “Lão gia, ông cho nữ nhi từ quan về nhà đi, sớm tiến hành hôn sự với Nguyễn gia, cũng giải quyết xong tâm sự của hai chúng ta.”

Cố Đức Minh nhìn nữ nhi đang bị bệnh cũng lo lắng, “Bà thì biết cái gì, Khinh Âm đã đến chức ngũ phẩm, vì lý do gì có thể thoái thác từ quan!?”

Cố gia cũng chỉ có một nhi một nữ, trưởng tử năm mới sẽ đến nơi khác làm quan, nay cũng chỉ còn là nữ nhi bên người, trong lòng Cố Đức Minh cũng yêu thương nàng, nhưng, một khi bước vào con đường làm quan, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.

Cố Khinh Âm ở nhà tĩnh dưỡng mười ngày, sắc mặt mới dần dần chuyển tốt. Cố phu nhân hỏi nguyên nhân bị bệnh, nàng chỉ nói là công vụ bận rộn, mệt nhọc tâm trí.

Từ lúc Nguyễn Hạo Chi biết nàng bị bệnh thì đến đây không dưới mười lần, không thiếu những lời an ủi ấm áp, tình ý miên man, còn Cố Khinh Âm lại rất ít nói, tươi cười thực sự miễn cưỡng. Nguyễn Hạo Chi chỉ hỏi vì sao nàng sinh bệnh, vẫn chưa quá đề ý, chỉ dặn nàng nghỉ ngơi nhiều hơn, vân vân.

Suốt cả ngày Cố Khinh Âm vất vả thuyết phục người trong nhà, rốt cục cũng được trở lại Ngự sử đài, lại bắt đầu xử lý công vụ.

“Cố đại nhân, thân thể tốt hơn chưa?”

Người đến cũng giữ chức Ngự sử đài Phó sử giống nàng, cũng là đệ tử quan gia, khí chất rất sạch sẽ, không có thói hư tật xấu ăn chơi trác táng.

“Đa tạ Hạ đại nhân quan tâm, thân thể tôi đã không còn gì đáng ngại.” Cố Khinh Âm đứng dậy trả lời khách khí.

Hạ Tử Ngang mỉm cười nhìn nàng, gật đầu nói: “Khí sắc cũng không tệ, vừa vặn đêm nay đầy tháng của Thất hoàng tử, Hoàng Thượng mở đại tiệc quần thân ở Ngự Hoa viên, quan viên trên lục phẩm đều tham gia.”

Cố Khinh Âm cười khổ, “Thật là đúng dịp, cấp bậc của ta vừa đủ.” Tình trạng nàng như vậy, thật sự không muốn tham gia tiệc rượu, hưởng chi là yến hội hoàng gia.

“Ai, kỳ thực cũng không có gì, hai chúng ta chỉ cần đi theo Tổng đại nhân, tùy tiện kính rượu một vòng là xong.” Hạ Tử Ngang nói.

Tổng đại nhân đó là Ngự sử đài Chương sử, người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, ba vị đại nhân của Ngự sử đài từng người ngồi trên cỗ kiệu đi vào trong hoàng cung.

Tiệc rượu tổ chức ở đảo nhỏ giữa hồ trong Ngự Hoa viên, xa xa nhìn lại, ánh nến long lánh, phủ lên một tầng kim sắc trên mặt hồ lẫn lẫn ngọn sóng.

Ba người ngồi chung một con thuyền nhỏ, được hai cung nữ dẫn xuống, vào ngồi trong đại hiên giữa hồ.

Trong đại hiên bố trí xa hoa không cần phải nói, khi bọn họ đi vào, đã có không ít quan viên hoặc đứng hoặc ngồi, túm năm tụm ba, nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Không lâu sau, yến hội chính thức bắt đầu, ngồi trên ghế thủ tọa đều là hoàng thân quốc thích cùng mấy vị tần phi được sủng ái, một phi tử xinh đẹp kiêu diễm nhanh nhanh chóng ngồi xuống cạnh Hoàng Thượng, trong lòng ôm một đứa trẻ, hiển nhiên chính là Bàng phi cực kỳ được sủng ái cùng thất hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Kính rượu

Theo thường lệ là phủ nội vụ tuyên đọc thánh chỉ của Hoàng Thượng, khắp chốn mừng vui, bãi triều ba ngày, vân vân.

Đầu tiên là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu kính rượu bách quan, kế tiếp chính là bách quan cùng uống, ca múa mừng cảnh thái bình.

Cố Khinh Âm đi theo Tổng đại nhân cùng Hạ Tử Ngang, bắt đầu thói quen đi kính rượu. Nàng bung ly rượu lên, đi sau cùng, hy vọng lúc này đây cũng có thể qua loa lừa dối cho qua cửa ải.

Lúc kính rượu xong mấy vị Vương gia, Cố Khinh Âm mới thờ ra một hơi, lại nghe Tổng đại nhân ở phía trước cung kính nói: “Hàn tướng, lão hủ thay mặt Ngự sử đài kính ngài một ly.”

Hàn Cẩm Khanh đang cùng một vị đại nhân nói chuyện với nhau, nghe vậy liền ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười, “Thì ra là Tổng đại nhân”. Chén rượu được rót đầy, Hàn Cẩm Khanh chỉ cúi đầu nhấp nhẹ một ngụm, còn Tổng đại nhân cùng Hạ Tử Ngang đã ngửa đầu, một hơi uống cạn.

Hạ Tử Ngang dù sao cũng còn trẻ tuổi, lại sinh ra trong thế gia, thấy thái độ kiêu ngạo của Hàn Cẩm Khanh, thì khuôn mặt thanh tú hơi trầm xuống dưới, nhưng bị Tổng đại nhân âm thầm cầm cánh tay nhắc nhở. Tổng đại nhân cười nói: “Sau này công vụ của Ngự sử đài còn dựa vào Tướng gia chỉ điểm nhiều hơn.”

“Ngự sử đài đông đúc nhân tài, sắp tới cũng làm không ít án lớn, hai chữ chỉ điểm thật sự không dám nhận.” Hàn Cẩm Khanh mặc dù có vẻ ngoài tuấn mỹ, nhưng lời nói, cử chỉ thậm chí khí tràng quanh thân đều bị tản mát ra lãnh ý, hết sức khó thân cận.

Tổng đại nhân làm quan nhiều năm, làm người khéo đưa đẩy, nghe vậy chỉ cười ha ha, làm động tác cung thân chuẩn bị dẫn người rời khỏi.

“Chậm đã, Tổng đại nhân” Lúc này Hàn Cẩm Khanh lại mở miệng nói, “Vị này là?” Hắn nhìn chăm chăm vào Cố Khinh Âm đã muốn tận lực tránh né ánh mắt hắn.

Hôm nay Cố Khinh Âm mặc một thân triều phục chỉnh tề, đầu đội mũ quan, mái tóc dài buộc gọn ở trong mũ, áo gấm màu đỏ sậm mặc trên người nàng có vẻ quá rộng, che khuất dáng người linh lung thướt tha, nhưng cũng có loại phong tình khác.

Đôi mắt đen phiếm lãnh ý của Hàn Cẩm Khanh híp lại, như có chút suy nghĩ.

Tổng đại nhân túm Cố Khinh Âm đến trước người, nói: “Đây là người nhậm chức phó sử Cố Khinh Âm Cố đại nhân.”

“Cố đại nhân, còn không mau đến bái kiến Tướng gia.”

Cố Khinh Âm thờ sâu, bàn tay trái đang giấu trong tay áo rộng nắm chặt thành quyền, run nhẹ nhẹ, cố gắng làm giọng nói của mình bình tĩnh: “Ngự sử đài phó sử Cố Khinh Âm bái kiến tướng gia.”

Nàng cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo không chút né tránh của hắn, điều này làm nàng càng thêm xấu hổ, giận dữ.

Trong mười ngày qua, nàng chỉ dùng ý niệm không ngừng nhắc nhở chính mình phải chịu đựng, phải đứng lên một lần nữa, trở lại Ngự sử đài, trở lại làm công tác trước kia, tất cả vẫn tốt. Nàng không ngừng thôi miên chính mình, quên hết thảy, một đêm đáng sợ, thống khổ, sỉ nhục. Nàng nghĩ rằng mình đã thành công, nàng bình tĩnh lặng lẽ trở lại quan trường, tựa như không có chuyện gì phát sinh.

Thì ra tất cả những biểu hiện này đều là giả dối, chính nàng tự tạo cho mình biểu hiện giả dối. Lúc đối mặt với Hàn Cẩm Khanh, tất cả phòng ngự của nàng hoàn toàn sụp đổ.

“Nga, thì ra là Cố đại nhân, đã là người của Ngự sử đài, vì sao không chịu kính bản tướng một ly rượu?” Hàn Cẩm Khanh hưng trí nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dần chuyển thành trắng bệch.

Cố Khinh Âm nắm chặt ly rượu, rượu trong chén sóng sánh. Nàng biết Tổng đại nhân cùng Hạ Tử Ngang đều đang nhìn mình, thậm chí chung quanh có không ít quan viên khác cũng bắt đầu chú ý động tĩnh nơi này, nàng trả lời cứng nhắc: “Là hạ quan không phải.” Nàng nâng ly rượu lên, “Hạ quan kính mong đại nhân nhận một chén này.” Nói xong, liền muốn nâng tay uống cạn ly rượu, nhưng lại bị đoạt mất.

Nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ của Hàn Cẩm Khanh phóng đại trước mặt, hắn nói: “Nhận cái gì, Cố đại nhân nói quá lời rồi, bản tướng uống ly rượu này của Cố đại nhân là được.”

Hắn kéo tay Cố Khinh Âm lại gần, khẽ cầm lấy tay nàng, uống một hơi cạn sạch ly rượu, cuối cùng, môi còn cố ý vô tình đụng phải ngón tay nàng. Một màn này diễn ra trước mắt công chúng, Cố Khinh Âm vội vàng rút tay về, thất kinh đứng đó, trong đám quan viên nhanh chóng vang lên tiếng bàn tán.

“Cố Khanh Âm này có lai lịch gì, Tướng gia dường như...”

“Là nữ nhi của Cố đại học sĩ, không nên nha.”

“Không phải cũng chỉ là một nữ quan sao, chức quan lớn thì có ích lợi gì? Còn không phải... Ha ha ha...”

“Chẳng lẽ nàng là người của Tướng gia? Sau này thấy nàng phải cẩn thận chút...”

Cố Khanh Âm chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, báo với Tổng đại nhân một tiếng, vội vã ra khỏi đại hiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tranh cãi

Ánh trăng như nước, chiếu vào đảo nhỏ giữa hồ, hóa thành một quảng sáng bạc mông lung.

Cố Khanh Âm hít sâu không khí ẩm ướt, hơi rượu trong người mãi chưa tan hết. Nàng đứng bên bờ, nhìn ánh nến lấp lánh trong hồ nước sâu thẳm, đôi mắt đẹp trong trẻo của nàng cũng như được điểm sao, lúc mờ lúc tỏ.

“Khin Âm, nàng ở trong này à.” Một cái giọng nam phá vỡ khoảnh khắc trầm tư của nàng.

Nguyễn Hạo Chi từ trong bóng tối bước nhanh ra, trên mặt là thần sắc ưu tư, “Ta cứ đi tìm nàng mãi.”

Cố Khanh Âm nhìn hắn, nhất thời có chút hoảng hốt, “A Hạo, chàng...có việc?”

Nguyễn Hạo Chi nhẹ đỡ lấy vai nàng, “Khin Âm, ta lo lắng cho nàng, nàng không sao chứ?”

Cố Khanh Âm lắc đầu che giấu, “Sẽ có chuyện gì được? Chỉ là em thấy bên trong bức bối, nên ra ngoài một chút.”

Nguyễn Hạo Chi nhìn dung nhan thanh diễm của nàng, hai người cùng sống vai đứng bên bờ ngắm cảnh, nhất thời không nói chuyện.

Bên hồ, từng cơn gió nhẹ thổi khẽ bào phục của hai người, phát ra tiếng sột sạt rất nhỏ.

Hồi lâu, Nguyễn Hạo Chi cuối cùng không nhịn được nữa, “Khin Âm, nàng quen biết Hàn tướng?”

“Vì sao chàng hỏi như vậy?” Cố Khanh Âm quay đầu nhìn thẳng vào chàng, “Người đó đường đường là thừa tướng, địa vị cao, còn em cùng lắm giữ chức phó sử ngũ phẩm mới được đề bạt mà thôi, em quen biết người đó ư? Đúng là buồn cười!” Cố Khanh Âm nói đến đó thì hơi kích động.

Nguyễn Hạo Chi ngăn ra, thấp giọng nói: “Nhưng thái độ của thừa tướng đối với nàng... Hơn nữa, nhiều quan viên đều bàn tán như vậy, ta cũng tưởng...”

“Chàng đi đi, em muốn một mình yên lặng một chút.” Cố Khanh Âm ngắt lời hắn.

Nguyễn Hạo Chi tiến lên muốn ôm chặt nàng, lại bị nàng tránh đi, “Chàng đi đi.”

Nguyễn Hạo Chi bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn rời khỏi.

Cả quá trình đó đều nằm trong đôi mắt đen sâu thẳm băng lãnh cách đó không xa, Hàn Cẩm Khanh lặng lẽ nhìn, môi mỏng khẽ nhếch, Nguyễn Hạo Chi sao?

Có vài ba nữ quan đang túm tụm đi đến, nói nói cười cười, mấy người đó thấy Cố Khanh Âm một mình đứng ở bên bờ hồ.

“Nha, nhìn xem ai kia, thì ra là Cố đại nhân đại danh lẫy lừng của chúng ta.”

Đứng phía trước là một nữ quan cao gầy, mặt như trứng ngỗng, mắt dài nhỏ, đúng là nữ quan Tần Anh Lan, cùng thời kỳ nhập quan với Cố Khanh Âm.

Mấy nữ quan đứng sau nghe nàng ta nói vậy cũng đều phụ họa cười rộ lên.

Cố Khanh Âm theo tiếng nhìn lại, lạnh lùng nhìn họ, nàng nhận ra Vương U Phân và Tần Anh Lan trong số đó, còn những người khác đều là gương mặt mới.

Tần Anh Lan nhìn thần sắc của nàng, trong lòng trật một nhịp, nhưng rất nhanh lại trấn định, nói: “Hừ, giả vờ thanh cao cái gì? Tôi biết xưa nay cô xem thường chúng tôi, nhưng đây là số mệnh của nữ quan, đã làm nữ quan thì phải nhận mệnh.”

Vương U Phân ở bên cạnh liều mạng kéo ống tay áo nàng ta, lại bị nàng ta giật ra ra, cả giận nói: “Thế nào, không cho tôi nói? Tôi càng muốn nói! Đúng vậy, chúng tôi đều được đám nam nhân đó bao dưỡng, thay bọn họ làm việc, ngủ với bọn họ, mới miễn cưỡng giữ được chức quan hiện tại. Còn cô, Cố Khinh Âm, không phải sinh ra cũng giống mọi người, nếu không có cha cô, cô cho là hiện tại cô có khác gì chúng tôi!”

Chút huyết sắc trên mặt Cố Khinh Âm dần biến mất, nàng nói từng chữ: “Tần Anh Lan, chúng ta là nữ quan, làm việc cho triều đình, nhận bổng lộc triều đình, nên vì triều đình cống hiến sức lực, còn cô lại nói... có gì khác quan kỹ ư? Đừng vô duyên vô cớ vũ nhục quan phục!”

“Ha ha ha, quan kỹ! Đúng vậy, đôi khi tôi cũng cho rằng mình không giống quan kỹ!” Giọng nói của Tần Anh Lan đột nhiên lạnh đi, đầy trào phúng. “Nhưng, xem thái độ của tướng gia đêm nay đối với cô... Chắc là Cố đại nhân sẽ được thăng chức rất nhanh thôi.”

Cố Khinh Âm tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng ta, quát: “Cô câm miệng!”

Tần Anh Lan tiến lên vài bước, tức giận nói: “Cô dựa vào cái gì bắt tôi câm miệng?!” Dáng người nàng ta cao gầy, nên đưa tay đẩy bả vai Cố Khinh Âm một cái.

Cố Khinh Âm còn muốn nói gì, lại bị nàng đẩy lùi về sau từng bước, trượt chân một cái, rơi vào trong hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trác Vân cứu giúp

Dù có là Cố Khinh Âm gặp biến không sợ hãi thì lúc chạm vào nước hồ lạnh như băng, vẫn phải thét lên chói tai.

Đã là đầu mùa đông, nước trong hồ lạnh thấu xương, nàng mở miệng muốn kêu cứu, thì nước hồ tràn vào trong miệng, như muốn cướp đoạt hơi thở và nhịp đập trái tim nàng.

Toàn thân đau đớn như bị kim châm, ăn sâu vào tận xương, thấm vào lục phủ ngũ tạng. Quan phục bị nước hồ làm ướt sũng, nặng trĩu dính sát vào người nàng, như cái khóa nặng kéo nàng xuống đáy hồ sâu thẳm đen ngòm.

Nàng muốn chết, lần đầu tiên nàng cảm thấy mình gần cái chết như vậy, nên khó tránh khỏi nhớ lại một vài chuyện cũ, quang ảnh lần lượt thay đổi. Nàng không có lưu luyến cũng chẳng có chờ đợi, nàng chỉ cảm thấy mệt. Nhiều năm già bộ kiên cường vô vị như vậy, rốt cuộc đối với nữ tử, thì quan trường vẫn là nơi hung hiểm, nàng đã phải nhận những ánh mắt khác thường, năng lực cũng bị nghi ngờ...

Tâm đã héo mòn, nàng dần dần ngừng giãy dụa, thanh âm hỗn độn bên tai càng lúc càng xa, nàng cứ để mình chìm xuống, chìm xuống, cho đến khi có một đôi tay mạnh mẽ nâng nàng lên, cho nàng một cái ôm ấm áp...

Tin tức Cố Khinh Âm rơi xuống nước nhanh chóng truyền khắp trong tiệc tối, quan viên lớn nhỏ dù quen biết hay không, đều đến bên hồ xem xét tình hình, về mặt thì tỏ ra quan tâm, nhưng nói chính xác hơn là đang xem náo nhiệt.

Đương nhiên cũng kinh động đến Hoàng Thượng Hoàng Hậu, cùng những người đang nói chuyện với Hàn Cẩm Khanh và Cố Đức Minh.

“Hoàng Thượng, nương nương chớ nóng lòng, Cố đại nhân đã được cứu lên, hôm nay là ngày đại hi của tiểu hoàng tử, vì thần tin Cố đại nhân cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì.” Hàn Cẩm Khanh quay đầu liếc mắt nhìn Cố Đức Minh một cái, lúc này đối thủ ở trên triều đã kinh hoàng lo lắng. Hắn cong môi, đôi mắt đẹp lóe lên, “Xin Cố đại học sĩ yên tâm, ta đã phái người đi xem xét tình hình, có tin tức gì đều đã thông bẩm, đại học sĩ tuổi tác đã cao, ta nghĩ vẫn nên ngồi trong này chờ tin tức cho thỏa đáng.”

Cố Đức Minh kiểm chế cơn hoảng loạn trong lòng, miễn cưỡng ngồi vào chỗ của mình, nói: “Làm phiền Hàn tướng.”

Tiệc đầy tháng của Thất hoàng tử cũng không tính là chuyện lớn với hoàng gia, nhưng mẫu thân của thất hoàng tử là Bàng phi hiện nay cực kỳ được sủng ái, chỉ là tiệc đầy tháng mà cũng được làm long trọng. Đến Kỳ Trác Vân mới từ biên cảnh phía Bắc điều trở lại kinh thành làm thống lĩnh cấm quân cũng được mời, công công đưa thiệp mời còn nói Hoàng Thượng bảo hẳn nhất định phải tham dự.

Kỳ Trác Vân là tướng quân trẻ tuổi nhất vương triều Hưng Hòa, Hoàng Thượng ban phong hào “Uy Long”, vô cùng nổi bật. Bao nhiêu quyền thần ngầm ngầm tiến cử nữ nhi của mình cho hắn, đều bị hắn cự tuyệt. Trong phủ tướng quân cũng có hai thị thiếp nỷ mọ, đều là do Hoàng Thượng ban cho.

Có thể là từ thời thiếu niên đã đi theo bậc cha chú hành quân đánh giặc, nên Kỳ Trác Vân trời sinh có khí chất cường ngạnh lãnh ngạo, không dễ thân cận. Ở trên triều đình cũng không sợ đắc tội với ai, dù sao hắn là tôn tử ruột thịt của lão Trần quốc công, có Hoàng Thượng làm chỗ dựa cho hắn. Dù có gia thế hiển hách như vậy, nhưng hắn vẫn nể phục Hàn Cẩm Khanh, giúp tướng gia không ít, nên làm đối thủ của Hàn Cẩm Khanh hận ghiến răng.

Kỳ Trác Vân cũng chẳng coi trọng tiệc tối hôm nay lắm, hắn chỉ mặc bộ cẩm bào xanh đen thêu hoa bình thường, không mặc quan phục mũ mão, càng hiện dáng người cao to anh tuấn, nổi bật bất phàm.

Trên đảo nhỏ giữa hồ đèn đuốc sáng trưng, trong ngoài đại hiện có tiếng chúc mừng, tiếng nói cười, rất vui vẻ khoái lạc. Hần vừa bước lên đảo, lại nghe thấy một tiếng hét bén nhọn, phá vỡ bầu không khí vốn có.

Trời sinh trực giác nhạy bén, hần nhanh chóng đi đến nơi xảy ra chuyện không may, chỉ thấy vài nữ quan đứng bên hồ kinh hoảng không thể xoay sở, nói liên miên cái gì đó.

“Sao lại thế này?” Ánh mắt băng hàn của hần nhìn mặt hồ không ngừng sủi bọt nước cùng khuôn mặt bần khổ của mấy nữ quan.

Một nữ quan thấp bé run rẩy nói: “Là, là Cố Khinh Âm, Cố đại nhân, nàng, rơi xuống nước.”

Kỷ Trác Vân nhú mày, chưa đợi người chung quanh phản ứng lại, hần đã nhảy vào trong nước, ánh trắng ánh nền chiếu rọi xuống, chỉ có vài quang sáng nhỏ và tiếng nước bị bơm.

Không hiểu biết qua bao lâu, khi hần ôm một người lên bờ, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, lập tức có thái giám quân sự và cung nữ tiến lên dẫn đường, đưa Kỷ Trác Vân đến điện duy nhất trên đảo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nhìn thấy mị sắc

Nguyên Hòa điện là cung điện duy nhất trên đảo, diện tích không lớn, ban đầu được xây dựng làm nơi nghỉ ngơi và chỗ thay quần áo cho các thành viên trong hoàng gia đến thiết yến hoặc du ngoạn.

Lúc này trong điện dùng một bình phong làm bằng gỗ từ đàn khắc hoa phân thành hai gian độc lập, mỗi gian đều đặt một thùng tắm bằng gỗ.

Vào trong Kỷ Trác Vân vẫy tay cho những người phía sau lui ra, tự cởi trường bào ẩm ướt, bước vào thùng nước nóng ngâm thảo dược để xoa tan khí lạnh. Hần dựa lưng vào vách thùng, hai mắt nhắm hờ, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Bên kia bình phong, hai thái y thấy Cố Khinh Âm đã ói ra không ít nước, sắc mặt chuyển tốt hơn, cũng dần dần tỉnh lại, liền triệu vài cung nữ đến giúp Cố Khinh Âm cởi áo tắm rửa.

Thái y bảo Cố Khinh Âm suýt chết đuối trong trời đêm giá rét, lại là nữ tử, nên phải ngâm trong nước thuốc ấm lâu hơn chút để lưu thông máu. Cố Khinh Âm được hai tiểu cung nữ nâng vào trong thùng tắm chùng một khắc, thân thể vốn cứng ngắc đã mềm lại, cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, nàng biết thân thể bị đông cứng vì lạnh đang chuyển biến tốt. Nhưng, cảm giác tê dại không những không giảm, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt, làm toàn thân nàng bần rùn, có khoái cảm thoải mái kì lạ. Nàng thấy mình đang bị cảm giác này cắn nuốt, thậm chí phải cắn chặt môi mới có thể ngăn cản tiếng rên rỉ sắp thoát ra.

“Cố đại nhân, ngài không thoải mái sao?” Tiểu cung nữ thấy hai mắt nàng nhắm chặt, sắc mặt ửng hồng, hàm răng cắn chặt vào môi, dáng vẻ dường như cực kì khó chịu, khiến trái tim hai cung nữ vừa được thả lỏng lại căng lên.

Cố Khinh Âm lắc đầu, suy yếu nói: “Ta không sao, các người ra ngoài trước đi, cứ để một mình ta ở đây.”

Hai tiểu cung nữ nhìn nhau, “Vâng, Cố đại nhân, chúng nô tỳ hầu ngay ngoài cửa, có chuyện gì ngài chỉ cần phân phó.” Nói xong hai cung nữ cùng lui xuống.

Cố Khinh Âm thấy cửa điện đã đóng lại, không còn người ngoài, tiếng rên rỉ mơ màng quyến rũ rồi cuộc không chế được nữa dật ra khỏi miệng.

Nàng chỉ cảm thấy cả người đau đớn, trong cơ thể khô nóng, nhất là ở bụng, như có một ngọn lửa, hơn nữa càng ngày càng nóng.

Thì ra sau khi rơi xuống nước thân thể lại vừa nóng vừa lạnh như vậy, thật là muốn tra tấn chết nàng, Cố Khinh Âm chìm trong mê man.

Dù người bình thường có rơi xuống nước cũng không đến mức này, huống hồ nàng lại được cứu lên sớm. Không biết thái y cho được liệu gì vào trong thùng tắm mà được tính khá mạnh, có thể khiến nội đan của hồ ly trong cơ thể nàng rối loạn. Toàn thân nàng lại ngâm trong nước ấm, nên được tính còn mạnh hơn xuân dược vài phần.

Miệng thơm của Cố Khinh Âm hé mở, dùng sức hít vào hơi lạnh trong điện, muốn triệt tiêu cảm giác khô nóng mãnh liệt trong cơ thể. Tiếng rên rỉ kiều mị rồi cuộc cũng không giấu được nữa, mang theo hơi thở nồng đậm tình dục, thanh thanh mị hoặc chọc người.

Ở bên kia Kỷ Trác Vân nửa mơ nửa tỉnh, đột nhiên nghe được tiếng thờ dốc kiều mị của nữ tử, âm thanh đó càng lúc càng lớn, mang theo sự bất lực, cuối cùng thật da diết.

Tiếng rên rĩ cực nhẹ cực mịn hoặc, như tiếng khóc lóc của nữ tử lúc cực lạc, hần nhắm mắt lắng nghe một hồi, nhưng lại bị hô hấp dồn dập đó quyến rũ.

Hàng năm hần đóng quân ở biên quan, màn trời chiếu đất, không phải không có nữ nhân, nhưng so với loại công tử bình thường ăn chơi trác táng thì định lực của hần tốt hơn nhiều. Đối với nữ sắc, hần không tham, lúc có nhu cầu cũng có nữ nhân nguyện ý chủ động dâng cho hần. Còn lúc này thì đủ rồi, đêm qua hần hưng trí, cùng hai vị mỹ thiếp trong phủ chơi điên cuồng, lấy một chiến hai, cuối cùng hai vị tiểu thiếp đều bị thương cầu xin hần, hần mới dừng tay. Bây giờ không có đạo lý nào hần sẽ bị tiếng rên rĩ của một nữ nhân dễ dàng gọi lên dục hòa.

Nhưng Kỷ Trác Vân có thể nào không hiểu kỳ, hoặc là nói có nam nhân nào vào lúc này có thể không hiểu kỳ? Hần nhanh chóng đứng dậy, tùy ý cầm lấy bộ trường bào khô khoác lên người, mà xui quý khiến bước về phía bên kia bình phong.

Hần nói với chính mình hần chỉ tò mò thôi, không có tâm tư khác, nhưng thứ dưới thân hần đang ngẩng cao đầu, mỗi bước đi lại cọ vào tơ lụa mềm mại, trong lòng hần lại tăng thêm vài phần khó nhịn.

Đó là bình phong bằng gỗ từ đàn khắc hoa, nhìn từ xa thì không thể thấy gì, nhưng đến gần nhất định sẽ phát hiện ra những chỗ khắc hoa đều chạm rồng, có chỗ là mắt phượng hoàng, có chỗ là nhụy hoa của đoá mẫu đơn. Ánh sáng phòng bên xuyên qua những lỗ nhỏ đó, dừng trên cẩm bào màu trắng bạc của Kỷ Trác Vân.

Trong lòng Kỷ Trác Vân giãy dụa, hần đường đường là một tướng quân, chưa từng làm loại chuyện trộm gà cướp chó này bao giờ. Nhưng giờ phút này, hần không còn là Kỷ Trác Vân nữa, có lẽ là vì tiếng rên rĩ của nữ nhân, có lẽ là vì hơi thở ái muội, cũng có lẽ là vì ánh sáng mờ lung. Đôi mắt đen như mực, sắc bén của hần cũng bị nhiễm màu tình dục, đến khi nhìn thấy cảnh tượng bên kia bình phong lại càng làm hần huyết mạch sôi trào.

Một nữ tử nằm ngửa trong thùng gỗ, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt ửng ửng hồng, mái tóc đen xõa tung bên ngoài thùng, có vài lọn tóc dính nước, dính sát vào vầng trán nàng. Cánh môi nàng đỏ tươi như máu, căng tròn lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ mịn hoặc câu hồn người.

Cần cổ của nàng trắng nõn duyên dáng uốn cao, dù vậy, nàng vẫn không ngừng vươn cao hơn nữa, như đang tìm cái gì, vừa vội vàng vừa nhiệt tình. Hần nhìn thấy đầu vai trần trụi mượt mà, xương quai xanh tinh tế tạo nhả, cùng với hai bầu vú đầy đặn gần như bại lộ ở trong không khí của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Xuân sắc chộc người

Chuyện Hưng Hòa vương triều coi gầy là đẹp, không phải do nữ nhân quyết định, mà là do thẩm mỹ của nam nhân.

Đa số nam nhân đương thời thích kiểu nữ tử liễu yếu đào tơ, dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, thích vòng eo mềm mại không đầy nắm tay, cùng đôi chân thon dài duyên dáng, đương nhiên Kỷ Trác Vân cũng không ngoại lệ.

Hai mỹ thiếp của hần đều ôn nhu, vóc dáng nhỏ xinh, bộ ngực non mềm mượt mà. Hần thích nhất là mút hai bầu vú nhỏ khi tiến vào thân thể các nàng. Bộ ngực nhỏ mềm mại non nớt khiến người ta thương tiếc, sẽ làm hùng phong dưới thân hần bùng bùng phản chấn, sau đó cùng các nàng kịch chiến một đêm.

Còn người trước mắt, nàng có hai bầu vú lớn hơn tất cả những nữ nhân mà hần từng gặp, trắng nõn, no đủ mà kiên định, cho dù đang nằm ngửa cũng vẫn cao ngất. Hai quả mâm xôi màu hồng nhạt, run rẩy đứng thẳng trong không khí, những nước trong suốt từ phía trên rơi xuống mặt nước tạo thành những vòng tròn nhỏ.

Hần cảm thấy yết hầu khản trương, có cảm giác đói khát khó hiểu. Hần nhìn hai bầu vú lớn đang đưa không ngừng theo những động tác vô thức của nàng, như là dụ dỗ hần, đến mút, đến cắn...

“Ân... Ha...” Nữ nhân tiếp tục rên rĩ, ánh mắt Kỷ Trác Vân hoàn toàn giăng co trên thân thể tuyết trắng của nàng.

Gương mặt của nàng bây giờ khác hẳn so lúc vừa được hần cứu lên, rút đi vẻ tái nhợt suy nhược, trông nàng thật quyến rũ mịn hoặc lòng người.

Hần nhìn chăm chăm vào mỗi một động tác của nàng, hai tay nàng dùng sức chống lên thành của thùng gỗ như muốn đứng lên. Nàng nhấc vòng eo lên, một chân vươn ra khỏi thùng, mơ hồ có thể thấy được khe tối mê người giữa hai chân nàng. Nàng nghiêng người đi, sau đó... ồm một tiếng, cả người trượt xuống, bọt nước văng tung tóe, hần nhìn thấy nàng nhũ mị, miệng thì trào kêu đau.

Thân hình hần khẽ động, nhưng vẫn đứng tại chỗ, hai tay nắm chặt, trong lòng đang không ngừng nhắc nhở hần không được động dục, không nên làm gì nàng ở đây. Dù là hần cứu nàng, nhưng cũng không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Hần vẫn nhìn như vậy, nhìn nàng lại giãy dụa muốn ngồi dậy, rồi lại một lần nữa ngã xuống, lần này nàng nhịn không được kêu ra tiếng, “Đau, đau quá...”

Khụy tay nàng có vết xước đỏ, mái tóc đen rối tung trên mặt, trước ngực, trên làn da trắng nõn, trông thật diễm đạm đáng yêu.

Đầu óc Kỷ Trác Vân không tỉnh táo, nhưng thân thể hắn đã tự ý đi về phía trước, dùng sức đẩy bình phong ra. Hắn đi đến bên người nàng, thật cẩn thận ôm nàng vào trong ngực, đặt lên chiếc giường dài duy nhất trong điện.

Chăn trải giường đã bạc màu, Kỷ Trác Vân miễn cưỡng đè lại thân thể xao động của nàng, lấy ra một bộ quần áo, giúp nàng mặc vào.

Hắn nhìn đôi mắt như giếng sương mù của nàng, tập trung tầm mắt, không dám nhúc nhích. Có trời mới biết hắn phải tự chủ lắm mới không chế được dục vọng như con ngựa hoang sắp thoát cương, long căn dưới thân vừa cứng lại vừa nóng, không ngừng khiêu chiến chút lý trí còn sót lại của hắn.

“Không cần, tôi, tôi không mặc, nóng quá, tôi nóng quá...” Trong lúc Kỷ Trác Vân đang tự đấu tranh, đáng tiếc cô gái nhỏ dưới thân lại không chịu nghe theo, không ngừng hắt tay muốn tháo y phục, rồi lại liều mạng lắc đầu, khuôn mặt thanh lệ như mẩu đơn đỏ.

“Cố Khinh Âm, rốt cuộc cô muốn làm gì?!” Hạ thân hắn cứng rắn đến phát đau, giọng nói cũng mang theo con tức khó hiểu, thô lỗ hỏi nàng.

Mà Cố Khinh Âm vẫn lắc đầu, “Tôi không biết, nóng quá...”

“Ta hỏi lại cô một lần nữa, mặc hay không mặc?!” Hắn cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi nàng.

Cố Khinh Âm vô thức chu miệng lên, “Không mặc, người ta thật sự nóng quá...” Thanh âm mềm yếu kéo dài, như đang làm nũng, đối với nam nhân thì chẳng khác gì xuân dược.

“Cô có biết cô đang làm gì không?!”

“Tôi, tôi mặc kệ, tôi, giúp tôi, mau, mau cho tôi, ản...” Cố Khinh Âm cởi chiếc áo lót duy nhất miễn cưỡng đắp trên người ném xuống, lung tung bám víu cổ Kỷ Trác Vân.

Sợi dây tỉnh táo cuối cùng trong đầu Kỷ Trác Vân đứt phụt, để mặc hai cánh tay ngọc trắng nõn cuốn lấy cổ hắn. Thanh âm của hắn trở nên trầm thấp, hắn cúi xuống, kề sát môi nàng, “Cô rốt cuộc muốn cái gì...”

“Tôi muốn huynh, tôi muốn huynh, muốn huynh...” Hai chân Cố Khinh Âm không biết lúc nào đã kẹp lấy thắt lưng hắn, tiếng nói mê say như thuốc thúc giục tình tốt nhất.

Kỷ Trác Vân cúi đầu, biểu tình có một tia cuồng loạn, rất nhanh dùng miệng mút lấy một núm vú của Cố Khinh Âm, đói khát như trẻ nhỏ thèm sữa.

“Ấn... Ha...” Cố Khinh Âm lúc này đã không có thần chí và ý thức, hoàn toàn bị dục vọng chi phối, hai tay nàng ôm đầu hắn, thân thể nhún lên, đưa hai bầu vú lớn gần sát hắn hơn.

Kỷ Trác Vân dùng sức mút núm vú, chỉ cảm thấy đầu lưỡi như có hương thơm, bầu ngực của nàng no đủ mềm mại, khiến hắn hận không thể nuốt vào bụng. Tay hắn không ngừng xoa nắn bầu vú bên kia, nắm chặt lại thả ra, đủ mọi hình dạng, lớn đến nỗi không thể hoàn toàn nắm trong một bàn tay.

“Ngô, thật lớn, thơm quá...” Hắn tham lam vờn đầu lưỡi đùa với quả mâm xôi phấn nộn, cho đến khi trên đó dính đầy nước bọt của hắn.

Hai bầu vú lớn của Cố Khinh Âm bị hắn vừa bóp vừa mút vừa liếm, khiến nàng rất thoải mái, đồng thời khiến cảm giác trống rỗng trong thân thể càng tăng, nàng thở hổn hển, “Cho tôi, mau cho tôi, phía dưới thật khó chịu...”

Kỷ Trác Vân không buông tha ngẩng đầu nhìn thần sắc mê ly của nàng, nói nhỏ: “Còn có chỗ nào khó chịu, cô chỉ cho ta xem.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bí mật giao hoan 1

Ánh mắt Cố Khinh Âm mê ly mà tuyệt đỉnh, hơi thở thanh mát như hương hoa lan, “Phía dưới, phía dưới...”

Kỷ Trác Vân véo núm vú của nàng một cái, làm nàng thở gấp liên tục. Một tay hắn lần xuống tìm được bụng nàng, ấn nhẹ hai lần, đầu ngón tay xoay vòng, cố ý nói: “Nơi này khó chịu?”

“A... Không, phía dưới, phía dưới...”

Cố Khinh Âm sắp bị dục vọng hưng mãnh bức điên, bụng dưới bị hắn cào một cái, cảm giác tê dại càng sâu, tà hỏa trong người càng vượng, khe huyết chảy xuân thủy liên tục, làm ướt đệm giường dưới thân. Nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể vừa trống rỗng vừa khô nóng, khiến nàng càng cuồng loạn.

Ngón tay của Kỷ Trác Vân bắt đầu từ hoa viên của nàng, xuyên qua bộ lông thưa thớt, đến ngọc châu mẩn cảm. Cảm giác được thân thể nàng run rẩy, hai tròng mắt hắn híp lại, tiếp tục đẩy đóa hoa đầy đặn ra, đầu ngón tay qua lại ở khe hở ẩn mật, cảm thụ nơi đó dính đầy nước, bờ môi của hắn dính sát

vào đôi môi nàng, nói: “Là nơi này? Nơi này? Hay là nơi này?” Hơi thở của hắn nam tính, toàn bộ phả vào cái miệng đỏ tươi của nàng.

Cố Khanh Âm sớm đã bị dục hòa đốt người, làm sao còn chịu được khi hắn thâm ngồi như vậy, nàng đưa hạ thân lên cao một chút, cầm lấy bàn tay to của hắn, dính sát vào hoa viên bí mật của mình, vận vẹo vòng eo, “Ồ trong này, chính là nơi này, thật là khó chịu...” Nói xong nàng dùng đôi mắt như nước hồ thu nhìn Kỷ Trác Vân, đôi mắt phiếm lệ quang, ánh lên nét cầu xin.

Mỹ nhân như hoa lê dưới mưa cầu xin, phàm là nam nhân đều sẽ mềm lòng, huống chi lại còn là mỹ nhân toàn thân trần trụi, xuân thủy lan tràn.

Con người sắt đá của Kỷ Trác Vân run lên, ở trên sa trường, hắn chưa bao giờ biết mềm lòng, ở trên giường, hắn cũng chỉ biết chiếm đoạt, không biết thương hương tiếc ngọc. Vậy mà lúc này, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thanh lệ vừa mị hoặc của Cố Khanh Âm, có một cảm giác chưa bao giờ có này lên trong ngực hắn, hắn không thể phân biệt đó là gì, hắn chỉ muốn cho nàng, thỏa mãn yêu cầu của nàng.

Hắn nâng eo nàng lên, để hai chân nàng mở lớn, thu hết cảnh đẹp nơi đó vào trong đáy mắt.

Hoa viên bí mật của nàng nở nà mà đầy đặn, dụ hoặc giống như hai bầu ngực lớn của nàng vậy, lồng mu thừa thốt, âm thần trắng nõn phấn nộn, ngượng ngừng khê nhếch, lộ ra ngọc châu phần hồng mê người bên trong đã sớm đứng thẳng. Mật nước lẫn lẫn, trong suốt, theo khe hở nhỏ chảy ra ngoài, mờ mờ có thể thấy cái miệng nhỏ nhắn đang đang đóng mở vì động tình.

“Không thể tưởng được Cố đại nhân đã gấp đến mức không thể chờ được như thế.” Kỷ Trác Vân nhìn cảnh tượng này, liền trêu chọc Cố Khanh Âm.

Nhưng thực ra hắn cũng chẳng tốt hơn chút nào, chỉ muốn hung hăng tiến vào nàng, xô xuyên qua nàng, ý niệm ấy chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của hắn.

Hắn vươn một ngón tay xâm nhập vào trong đóa hoa đầy đặn, nhưng không dừng lại ở đó, mà tiếp tục đưa nửa ngón tay vào trong tiểu huyết ẩm ướt trơn trượt.

“A...” Thân thể trống rỗng trong thời gian dài một bị dị vật xâm nhập có cảm thật tốt đẹp, Cố Khanh Âm nhin không được kêu lên.

“Chắc, cái miệng nhỏ nhắn mút thật nhanh.” Kỷ Trác Vân nâng cao mông của nàng lên, bắt đầu rút chọc rất nhanh trong cơ thể nàng.

Tiểu huyết của nàng ẩm áp mà ẩm ướt, mị thịt bên trong bao vây gắt gao ngón tay hắn, d*m thủy giàn giụa. Một ngón tay vẫn chưa đủ, ngón tay thứ hai cũng gia nhập tiến vào, hai ngón tay cùng nhau ra vào trong mật huyết ướt đầm của nàng.

Thân thể Cố Khanh Âm vốn đã cực mẫn cảm, tiểu huyết lại bị hắn đùa bỡn như vậy, d*m thủy trào ra liên tục. Tiếng rên rỉ của nàng ngày một cao hơn, “A, ha... Không cần, a...”

Kỷ Trác Vân véo mông nàng một cái, “Yêu tinh khẩu thị tâm phi”. Hai ngón tay hắn lại biến đổi cách thức, chọc đến chỗ sâu lại rút ra, mang ra một lượng lớn d*m thủy, dính đầy tay hắn.

“Thoải mái không, Cố đại nhân?” Hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bị dục vọng tra tấn của nàng, ngón tay thứ ba tiến vào, lập tức chọc đến chỗ sâu trong tiểu huyết, chạm vào một chỗ mềm mại đáng yêu, đầu ngón tay nhấn một cái, lập tức khiến nàng kêu lên yêu kiều.

“A, nơi đó không cần, ần, không cần...” Thân dưới của Cố Khanh Âm tê dại, tứ chi bách hải đều đang run run, thân thể của nàng phiêu đảng theo tiết tấu đầu ngón tay của nam nhân.

Bị những ngón tay công kích mãnh liệt, trong đầu nàng dường như có cái gì mở bung ra, khiến hai mắt nàng hoa lên, một thế giới cực lạc khiến nàng điên cuồng, nàng yêu kiều hừ một tiếng, “Nha... Đến, a...”

Có lẽ là động tình trong điện quá lớn, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến tiếng cung nữ hỏi thăm, “Cố đại nhân, Cố đại nhân, ngài không sao chứ?”

Cố Khanh Âm đang ý loạn tình mê, làm sao nghe được rõ ràng, chỉ biết vận vẹo vòng eo mảnh khảnh, cảm thụ sự rung động của tâm hồn. Tiểu huyết kiều mị kẹp chặt ngón tay nam nhân, không cho hắn rời khỏi.

Kỷ Trác Vân cảm nhận được sự mềm mại và run rẩy của nàng, cười trầm thấp, “Cố đại nhân, cô có biết, thân thể cô cũng chẳng khác gì nữ tử thanh lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bí mật giao hoan 2

Cố Khanh Âm lắc đầu, “Huynh, huynh, không được nói như vậy!” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng thân thể nàng vẫn còn đang cảm nhận dư vị sau cao trào.

Kỷ Trác Vân thấy thế cười khê, “Vậy cô muốn ta nói như thế nào, hiện tại ngoài điện có vài cung nữ đang đợi câu trả lời, Cố đại nhân của họ chẳng những không có việc gì, mà còn phóng đặng chết đi được?” Hắn làm bộ muốn đi ra ngoài nói cho cung nữ biết.

“Đừng, huynh, trăm ngàn lần không được làm thế.” Cố Kinh Âm khẩn trương, lôi kéo cánh tay hắn.

Kỷ Trác Vân nhìn bộ dạng vội vàng của nàng, đuôi lông mày nhướng lên, rốt cục cũng chịu rút ngón tay trong mật huyết của nàng ra, “Chắc chắc chắc, Cố đại nhân tự nhìn xem, đây là cái gì?” Hắn đưa ngón tay đến trước mặt Cố Kinh Âm, cho nàng có thể nhìn rõ, d*nh thủy của nàng phủ kín ngón tay hắn, theo đầu ngón tay chảy tới lòng bàn tay, phi thường đậm đặc.

Cố Kinh Âm hơi nheo lại mắt, mông lung nhìn hắn, mặc hắn đưa tay đến bên môi nàng.

“Có muốn tự nếm hương vị của mình không?” Kỷ Trác Vân cười một tiếng, dùng toàn bộ d*nh thủy đổ về loạn trên hai bầu ngực cao ngất trắng nõn của nàng.

Núm vú hồng sắc bị d*nh thủy phủ lên càng thêm phần nộn sáng bóng, hơi hơi vênh về phía trước. Kỷ Trác Vân nhìn thấy mà ánh mắt càng tối thêm vài phần.

Hắn nghiêng người tựa vào giường, trường bào được tùy ý khoác trên người gần như bung ra toàn bộ, lộ ra làn da màu lúa mạch cùng cơ ngực và cơ bụng tinh trắng, “Cô đã không muốn người khác biết, có thể, vậy cầu xin ta đi.”

Cao trào dần lui, thần chí Cố Kinh Âm thanh tỉnh được một chút, nhưng vẫn không thoát khỏi gông xiềng của tình dục. Nghe xong lời này, nàng lập ngồi dậy, cũng không quản bộ dạng của mình hiện tại có bao nhiêu xấu hổ, chỉ nhìn nam nhân trước mặt, nói: “Thật sự không được, tôi cầu xin huynh.”

“Nga, chỉ cầu xin như vậy thôi sao?” Giọng nói của Kỷ Trác Vân rất nhẹ, hắn không định buông tha cho nàng như vậy, hắn đưa tay vén mái tóc đen dài che trước ngực và hai vai nàng ra phía sau, nâng cái cằm nhọn của nàng lên nhìn.

Cố Kinh Âm cắn môi nhìn hắn, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào nam nhân này, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt lợi hại, mái tóc dài được búi gọn chỉnh tề, làn da không tính là trắng, hẳn là vì đã trải qua phong sương, rất phù hợp với hắn.

Ý thức của nàng tuy rời rạc, nhưng có thể xác định trước kia nàng chưa bao giờ gặp nam nhân này ở trên triều. Về ngoài của hắn anh tuấn nhưng lạnh buốt như băng, như bảo kiếm được tôi rèn nhiều năm. Nếu là bình thường, nàng không thể có khả năng thân cận cùng người như vậy, còn hiện tại, vì thanh danh sau này, vì sinh tồn ở quan trường, nàng nhục nhã phát hiện, nàng không còn lựa chọn nào khác.

Nàng quỳ xuống, dùng đầu gối đi tới trước người hắn, đặt tay lên lồng ngực kiên cố đàn hồi của hắn. Đầu ngón tay nàng run rẩy, nhưng nàng không lùi bước, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hai mắt hắn, “Tôi dùng thân thể mình cầu xin huynh.”

Kỷ Trác Vân cong môi, cũng không nói lời nào, ánh mắt hắn tinh tế đảo qua thân thể Cố Kinh Âm, từ sợi tóc đến mũi chân, không sót một chỗ. Dưới ánh mắt lợi hại mà bừa bãi của hắn toàn thân Cố Kinh Âm khẽ run.

Nàng chậm rãi tách đôi chân dài ra, ngồi trên người Kỷ Trác Vân, sau đó cúi xuống, áp bầu vú đầy đặn lên cơ ngực cường tráng kiên cố của Kỷ Trác Vân.

Kỷ Trác Vân thờ hồn hên một tiếng, chỉ thấy hai tay nàng tự nâng hai bầu vú lớn của mình lên dùng núm vú chạm vào hai hạt nhỏ màu nâu đang dựng thẳng của hắn, rồi lại buông ra, mặc cho hai bầu ngực to tròn bị ép bẹp trước ngực hắn.

Cố Kinh Âm dùng sức vận vẹo thân trên, hai bầu vú cũng đồng đưa theo động tác của nàng, lúc mạnh lúc nhẹ cọ vào ngực Kỷ Trác Vân, “A... Vú nóng quá, ân..., muốn được bú mút...” Nàng bắt đầu cố ý nói lời xấu xa thô tục, muốn nhanh chóng gọi lên dục vọng nam nhân.

Nhưng Cố Kinh Âm không biết là, tướng mạo đáng người nàng như vậy, cộng thêm cố ý quyến rũ, Kỷ Trác Vân sớm bị động tác và tư thái mỉa mai hoặc của nàng câu mất hồn phách. Rốt cục hắn không nhịn được nữa đưa tay nắm lấy thất lưng nàng, cúi đầu mút một bên vú nàng.

“Ha...rất ngứa, người ta ngứa chết đi được, ô...” Cả người Cố Kinh Âm dính vào người Kỷ Trác Vân, vòng eo hạ xuống, bộ mông hướng về phía trước, hai tay nâng đỡ đầu Kỷ Trác Vân, kéo hắn sát vào.

Hai bầu vú đầy đặn được Kỷ Trác Vân thay phiên liếm cắn, cho nàng khoái cảm chưa từng có, tiểu huyết dưới thân lại bắt đầu trống rỗng ngứa ngáy, d*nh thủy dính ẩm ướt toàn bộ bộ phận sinh dục của nàng, thậm chí có một chút còn chảy xuống gốc đùi.

Kỷ Trác Vân thờ hồn hên trước ngực nàng, “Là ngực ngứa, hay là lỗ nhỏ phía dưới ngứa?” Lời nói ra cũng càng không kiêng nể gì, hắn vừa ngoan độc cắn ngực nàng một cái, vừa tùy ý đưa tay vào trong tiểu huyết của nàng.

“A!” Cố Kinh Âm bị hắn đánh úp bất ngờ, hạ thân hơi đau, theo phản xạ kẹp chặt hai chân lại, cắn môi nói: “Huynh xấu lắm...”

Kỷ Trác Vân bị tiếng nũng nịu của nàng làm cho toàn thân mềm nhũn, ngẩng đầu nhìn mái tóc mượt như nhung, rồi tung dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của nàng, trêu chọc: “Yêu tinh, tiểu rối loạn, Cố đại nhân, người nào mới thực sự là cô của hiện tại?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bí mật giao hoan 3

Thân thể phóng túng của Cố Khinh Âm chợt cứng đờ, sâu trong lòng có cái gì đó dậy sóng, là xấu hổ và cũng là cảm giác áy náy.

Nàng nhìn hắn, không nói lời nào, đôi mắt say trong tình dục lại ẩn hàm tình quang, hai tay khoác lên bờ vai rộng của hắn, mặt viên dưới thân nhắm ngay long căn thô dài đang ngẩng cao của hắn nghiền nhẹ.

gây th*t của Kỳ Trác Vân vừa thô vừa dài, Cố Khinh Âm cúi đầu liếc mắt một cái đã thấy kinh hãi. Nàng đang đưa mông lên xuống, dùng đóa hoa trên chọc gây th*t của hắn, hai bầu vú lớn theo động tác của nàng không ngừng rung lên, dính đầy d*m thủy của nàng và nước bọt của Kỳ Trác Vân.

“Nga... Tiểu rối loạn, tiểu rối loạn, tiểu rối loạn...” Kỳ Trác Vân bị nàng quyến rũ đành phải thẳng thắt lưng, tay to giữ chặt bờ mông đầy đặn cong lên của nàng, không cho nàng tùy tiện nắm giữ tiết tấu.

Tay Cố Khinh Âm cào xước vai hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn rục rịch hồng, “Không cho phép huynh gọi tôi như vậy!” Nàng nhìn thẳng vào hắn, nghiêm túc nói.

“Vậy cô muốn như thế nào? Gọi cô như vậy, cũng chỉ để gia tăng tình thú thôi.” Ngón tay Kỳ Trác Vân bắt đầu đi vào trong khe mông nàng.

Cố Khinh Âm đột nhiên bắt lấy gây th*t của hắn, nắm chặt trong lòng bàn tay bóp mạnh, làm Kỳ Trác Vân thờ đốc vì kinh ngạc, “Tôi nói không cho phép, tôi không muốn nghe thấy nữa.”

Vận mệnh nằm trong tay người ta, trong đáy mắt Kỳ Trác Vân hiện lên lãnh ý, trầm thấp nói: “Được, ta không nói.”

“Bây giờ huynh biết nên nói với các cung nữ bên ngoài như thế nào rồi chứ?”

Kỳ Trác Vân nhìn nàng, khóe mắt đang đầy ý cười, nhưng nàng biết hắn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng như vậy. Nhưng nàng đang nắm cơ hội trong tay, không nhân đó uy hiếp hắn thì nàng không có phần thắng.

Cho nên mới nói Cố Khinh Âm không giống những nữ tử bình thường. Cho dù bị tình dục khống chế, nàng cũng có thể cố giữ tỉnh táo, tranh thủ ích lợi lớn nhất cho bản thân.

Kỳ Trác Vân chậm rãi quay đầu, cao giọng nói với những người đứng ngoài cửa: “Cố đại nhân đang nghỉ ngơi, dù sao đại nhân cũng vừa rơi xuống nước, thân mình không chịu nổi, chưa tỉnh lại. Ta ở trong này trông coi, các người lui xuống trước đi.”

Cung nữ ngoài cửa chợt nghe thấy giọng nói của nam nhân, cũng sửng sốt, nghi hoặc trong lòng, nghĩ có thể đó là thái y ở lại trong điện sẵn sóc, dù sao Nguyên Hòa điện còn có cửa sau, ai mà biết thái y vào trong điện lúc nào.

Cung nữ trả lời: “Dạ, nô tỳ lui xuống bẩm báo với nương nương.” Các nàng đều là người do Hoàng Hậu phái đến.

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, Cố Khinh Âm an tâm, không khỏi thả lỏng vật trong tay. Nhưng thân dưới bất thành linh căng lên, tiểu huyết đã bị gây th*t của Kỳ Trác Vân thâm trầm đâm vào.

“Hiện tại vừa lòng chưa, Cố đại nhân của ta?” Kỳ Trác Vân dùng sức đẩy lên, gây th*t dính sát tới miệng tử cung.

“A! Thật sâu... Ngô...” Cố Khinh Âm biết Kỳ Trác Vân không phải kiểu nam nhân thích bị quản chế, nhưng nàng cũng không ngờ động tác của hắn lại nhanh như vậy.

Kỳ Trác Vân hoàn toàn ngồi xuống, đối mặt với thân thể trần trụi mặt của Cố Khinh Âm, gây th*t dưới thân ra vào rất nhanh trong mị huyết của Cố Khinh Âm.

Hắn chọc vào vừa sâu vừa ngoan độc, mỗi một lần va chạm đều vào lút cán, lúc ra mang theo d*m thủy tung tóe. Hai túi cầu của hắn theo động tác rút chọc đánh mạnh vào mông Cố Khinh Âm, phát ra tiếng vang dâm mỹ, để lại một mảng đỏ ửng trên bờ mông trắng nõn no đủ của nàng.

Mỗi lần Kỳ Trác Vân tiến vào nàng đều cảm thấy nóng như bị lửa đốt, mỗi một tác gây th*t đều được mị thịt của nàng hút chặt, ma sát co rút mãnh liệt, kéo gây th*t của hắn vào nơi sâu nhất trong tiểu huyết của nàng.

“Thật nhanh, a, dâm động của Cố đại nhân thực khiến nam nhân tiêu hồn.” Kỳ Trác Vân chuyển động trên dưới, hai tay giữ chặt lấy mông nàng, để thân thể Cố Khinh Âm đón ý nói đùa theo tiết tấu luật động của hắn, để hai bầu vú lớn đu đưa trước mắt hắn.

“Ấn... Ha...” Cố Khinh Âm bị chọc đến cả người tê dại bủn rủn, nhưng trong tiểu huyết lại có cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có, gây th*t của hắn vừa đúng hợp với nội vách tường của nàng, làm cho nó sung huyết, càng thêm mẫn cảm.

Nàng run rẩy, tiểu huyết không ngừng co rút lại, mị thịt mẫn cảm bên trong bị gây th*t không ngừng chọc vào. Xuân triều nằm sâu trong tiểu huyết bắt đầu khởi động, dao động qua lại khiến d*m thủy trào ra, làm ướt đầm đũng đạo.

Chỗ ân ái của hai người không ngừng truyền ra thanh âm, cùng với tiếng nước. Cổ Khinh Âm nghe được lại khiến thân thể càng thêm mẫn cảm khô nóng, nàng cắn chặt môi, cố gắng duy trì chút tỉnh táo, không cho mình phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ.

Kỷ Trác Vân liên tục rút cảm rất nhanh, thậm chí nàng còn không nhìn rõ biểu tình trên mặt hắn. Cao trào gần như đồng thời tiến đến, Kỷ Trác Vân nhấn mạnh thân thể của nàng xuống, để gây th*t gần như xò xuyên qua nàng. Hắn cúi đầu xuống, cuồng loạn cắn lên bộ ngực của nàng, chỗ sâu trong yết hầu phát ra tiếng rít gào trầm thấp, một dòng tinh dịch nóng rực lập tức phun vào trong cơ thể nàng.

Môi Cổ Khinh Âm sắp bị nàng cắn nát, trong thời khắc cuối cùng không chống đỡ nổi nữa, tiểu huyết hoàn toàn bị hắn “yêu thương” đến lây lợi không chịu nổi. Cao trào như quãng năng lên tận mây xanh, ngực lại bị hắn cắn một cái, khiến nàng hét to, như đến đỉnh cao vui sướng, lại như chìm sâu trong bi thương.

Thân thể hai người dính sát vào nhau, sát đến mức có thể cảm giác đôi phương đang run rẩy, hô hấp và nhịp tim đập dồn dập...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Âm thầm xem xét

Lúc trước Nguyên Hòa điện có cửa sau là để tiện cho hoàng thất quý tộc ra vào khi ra hồ du ngoạn, không cần phải đi đường vòng.

Sau này thiết kế cửa điện lại dẫn tới đủ loại rình coi, mật báo, tố giác. Chỉ sợ lúc trước người thiết kế cũng không ngờ đến chuyện này.

Lúc này, đã là nửa đêm canh ba, thịnh yến trên đảo đã kết thúc, chỉ còn lại vài người. Trước Nguyên Hòa điện vắng lạnh, cách mấy chục bước ở bên kia đầu cầu, có một đôi vệ binh đang tuần tra, khuôn mặt hai thị vệ trẻ tuổi lạnh lùng, cẩn thận đứng gác.

Một bóng dáng màu đen mạnh mẽ lấy tốc độ cực nhanh tới gần phía sau Nguyên Hòa điện, chân điểm nhẹ vài cái, người đã ở bên ngoài cửa sau của điện.

Chọn một vị trí ẩn nấp khá có lợi, người nọ thuận thực lấy ra một ống kim loại, thò vào khe hở của cửa điện khắc hoa.

Ống kim loại này rất có lai lịch, nghe nói là công phẩm hải ngoại, gần giống với kính viễn vọng cổ. Sao nó lại rơi vào tay hắc y nhân này thì tạm thời không nhắc tới, nhưng người này sử dụng vô cùng thuần thực.

Điều chỉnh tốt góc độ, hắc y nhân nhìn vào mắt kính nhỏ, bắt đầu cẩn thận quan sát tình huống trong điện.

Khi hắn nhìn thấy hai thân thể trần trụi đang quấn chặt vào nhau, hiển nhiên là rất giật mình. Chuyện này khác một trời một vực so với dự tính của hắn, nhưng nhìn một màn xuân ý miên man thế này, hắn lại nhất thời không thể dời mắt.

Chỉ thấy trong đại điện một nam một nữ đang dính chặt vào nhau, run rẩy. Một lát sau, nam nhân đẩy ngã nữ nhân nằm xuống giường, sau đó rút gậy th*t dưới thân nữ nhân ra. Trên gậy th*t dính đầy nước, nam nhân kia nâng hai chân nữ tử lên vai mình, động thân một cái, gậy th*t thô dài lại tiến vào thân thể nữ nhân.

Hắn nhìn thấy làn da trắng nõn nà của nữ tử đó, dưới ánh nến càng thêm nhu hòa sáng bóng, vòng eo nàng tinh tế, hạ thân nàng hoàn toàn bại lộ dưới ánh mắt của nam nhân kia, được nam nhân kia điên cuồng “yêu thương”. Vì động tác của nam nhân kia mà hai bầu vú đầy đặn của nàng không ngừng nảy lên...

Tuy một màn này không khác gì đồng cung đồ sống, thân thể nữ nhân này cũng tuyệt nhất mà hắn từng nhìn thấy. Nhưng chính sự vẫn quan trọng hơn, hắc y nhân nhìn một hồi, lưu luyến thu hồi ống kính lại, thả người nhảy lên nhanh chóng rời khỏi.

Nửa đêm, ở Tương phủ.

Hàn Cẩm Khanh mặc bộ quần áo màu đen bằng tơ lụa, vạt áo khép hờ, tóc mượt như nhung tùy ý rơi tung, ánh mắt lười biếng dừng lại trên án thư. Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn thủ hạ, “Người nói người đến thì thấy Kỳ tướng quân nửa đêm vẫn còn ở lại Nguyên Hòa điện?”

Hắc y nhân đó quỳ trước mặt hắn, ôm quyền trả lời: “Dạ, thuộc hạ nhìn thấy rất rõ, thật sự là Kỳ tướng quân.”

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, “Hắn đang làm gì?”

Hắc y nhân trầm mặc một hồi, “Hắn và một nữ nhân đang giao hoan.”

“Nữ nhân đó là ai?”

“Tướng gia, chuyện này, ngài biết rõ hơn tiểu nhân ạ.” Hắc y nhân ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt tinh anh.

“Ta muốn người nói.”

“Cái này... Vệ binh gác đêm nói, ban đêm trừ Cố Khinh Âm đại nhân, không nữ nhân khác ở trong điện.” Hắc y nhân run giọng trả lời hắn.

Đôi mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh thoáng ý cười, thanh âm của hắn rất nhẹ, “Cho nên, người nhìn thấy gì?”

Hắc y nhân cúi người liên tục dập đầu, “Không có, tiểu nhân không nhìn thấy cái gì cả.”

Hàn Cẩm Khanh gạt đầu, lật trang giấy trên tay, “Nga, là Kỳ Trác Vân cường ép nữ nhân đó?”

Hắc y nhân sùng sốt, “Không phải đâu, tiểu nhân thấy hai người đó rất hăng hái, không giống... là... cường ép... đi...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, hắn phát hiện mình nói sai rồi.

“Không phải người không thấy mà là nhìn rất cẩn thận.” Hàn Cẩm Khanh nhìn hắn nói.

Hắc y nhân cắn răng một cái, “Tiểu nhân, tiểu nhân thật sự có nhìn thêm một chút, ai bảo nữ nhân đó, nga, thân thể Cố đại nhân lại như vậy...” Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn sắc mặt của người đang ngồi phía trên, không dám nói thêm gì nữa, lập tức nói vào trọng điểm, “Tướng gia muốn tiểu nhân làm như thế nào cứ việc phân phó.”

Hàn Cẩm Khanh buông thư sách xuống, “Người nói xem nếu Cố Đức Minh biết rõ nữ nhi bảo bối của ông ta còn chưa thành hôn đã tặng tịu với nam nhân bên ngoài, thì sẽ thế nào?”

Hắc y nhân nghe vậy, hai tròng mắt đen chuyển động, “Thuộc hạ biết nên làm như thế nào.”

“Vậy đi làm đi.” Hàn Cẩm Khanh đứng lên, xoay người rời đi, “Làm gọn gàng chút.”

Hắc y nhân nhìn bóng dáng hắn, “Dạ, tiểu nhân tuân mệnh.”

Trong Nguyên Hòa điện, Cố Khinh Âm đã không biết mình quán quýt giao hoan với nam nhân này bao lâu nữa rồi. Cao trào bao nhiêu lần, bên trong tiểu huyết đã lay lộn không chịu nổi, miệng huyết sung đỏ, bộ lông thưa thớt cùng âm thần đầy đặn đều dính đầy d*m thủy. Trong dừng đạo vừa xót vừa ngứa, ý thức như rơi vào trong sương mù, nhưng hiển nhiên nam nhân này còn chưa tính buông tha nàng.

Hai chân nàng vắt lên khuỷu tay hắn, còn tay hắn nắm eo nàng, để nàng nằm giữa trên giường, đầu nàng ngửa về phía sau, giống như con cá nhỏ bị quăng lên bờ. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch, hồ hấp dồn dập, hai tay cầm chặt đệm lót dưới thân, “A... Không cần, ha, không được vào nữa...”

Nàng có thể cảm thấy xương mu của hắn không ngừng va vào nàng, làm bắp đùi hơi đau. Nàng hoàn toàn dựa vào sức chống đỡ từ khuỷu tay hắn mới có thể miễn cưỡng đổi chiều tư thế cơ thể.

“Không phải vừa Cố đại nhân vẫn còn rất hưng phấn sao, sao lúc này lại nhũn ra rồi?” Kỳ Trác Vân vẫn duy trì tốc độ ra vào hung mãnh, gây th*т dùng lực lớn xâm nhập, mị thịt trong dừng đạo của nàng mót chặt lấy thân gậy của hắn. Hắn đã không đếm được đây là lần cao trào thứ mấy, cảm giác điên cuồng này chỉ có tăng chứ không giảm, khiến hắn càng ngày càng thích. Mỗi một lần rút chọc hắn đều muốn kéo luôn cả mị thịt của nàng ra ngoài, từng giọt dịch trắng đục rơi xuống, theo bộ mộng đang vênh lên chảy xuống bắp đùi, càng làm cho dục vọng của hắn tăng vọt.

Cố Khinh Âm lắc đầu, không muốn nghe những lời dâm ngôn uế ngữ của hắn nữa.

“Ân... A, a, a...” Cao trào lại tiến đến một lần nữa, tiểu huyết kiều mị của nàng điên cuồng co rút lại, phun trào rất nhiều nước, có thể nghe rõ tiếng nước từ chỗ ẩn ái của hai người.

“Cho cô, đều cho cô, Cố đại nhân thật là có năng lực, ngô...” Kỳ Trác Vân đẩy mạnh phân thân vào trong cơ thể nàng, dòng tinh dịch nóng bỏng lại một lần nữa bắn toàn bộ vào trong tử cung của nàng.

Nàng muốn uống thuốc tránh thai, ngày mai tính dục nhất định phải uống một chén. Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Cố Khinh Âm trước khi mê man.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ân nhân cứu mạng

Không biết qua bao lâu, độ ẩm trong Nguyên Hòa điện ngày càng giảm xuống, thân thể trần trụi của Cố Khinh Âm đắp một tấm chăn gấm mỏng, nàng cuộn mình lại nhưng cũng không tránh được cái lạnh nên từ từ tỉnh dậy.

Vừa muốn cử động thân hình một chút, cơn đau nhức toàn thân khiến nàng thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng. Nàng cúi đầu nhìn thấy cánh tay nam nhân vòng trên thắt lưng nàng, giật mình một cái, nàng lập tức cau mày đưa tay khe khẽ bỏ cánh tay kia ra.

Không phải nàng hoàn toàn không có ấn tượng với đêm hoan ái hôm qua, nhưng nàng cũng không muốn nhớ kỹ bất kì đoạn nào. Nàng không nhìn nam nhân phía sau, cổ nén đau, run rẩy đỡ mép giường đứng dậy.

Cổ Kinh Âm dùng nước lạnh còn lại trong thùng gỗ lau qua thân mình, rồi cầm lấy y phục sạch sẽ vắt bên cạnh để thay, nàng không lưu luyến chút nào bước ra khỏi Nguyên Hòa điện.

Trong khoảnh khắc nàng bước ra cửa điện, nam tử phía sau mở hai mắt ra. Cổ Kinh Âm, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

Lúc này, mặt trời còn chưa ló dạng, sắc trời vẫn hơi tối, Cổ Kinh Âm tự trấn định mình phải bước đi thật tiêu sái. Nàng tự nói với chính mình, tất cả đều đã qua, dù trước đây là Hàn Cẩm Khanh, hay là nam nhân đêm qua, đều chỉ là ngoài ý muốn. Sau này nàng tuyệt đối sẽ cách xa bọn họ, cách thật xa, thì nhất định không có việc gì.

Nàng vừa muốn lên thuyền rời khỏi đảo, liền bị một tiểu đồng ngăn lại hỏi: “Xin hỏi là Cô đại nhân sao?” Làn da của tiểu đồng đó trắng nõn, đôi mắt như biết nói.

Nàng gật đầu, “Đúng vậy. Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Tiểu đồng nghe được câu trả lời của nàng thì rất hưng phấn, “A, thật sự là Cô đại nhân, thật tốt quá, đại nhân nhất định biết công tử nhà tiểu nhân ở nơi nào, lão quốc công bảo tiểu nhân tới tìm công tử hồi phủ.”

Cổ Kinh Âm có chút nghi hoặc, hỏi: “Công tử nhà ngươi là ai?”

Tiểu đồng xoa cái đầu tròn vo của mình, nói: “Ngạ, là tiểu nhân nói sai rồi, phải là Kỷ tướng quân, Cô đại nhân nhất định biết chứ.”

“Kỷ tướng quân? Không biết.” Cổ Kinh Âm lắc đầu, xoay người đi thì lại bị tiểu đồng giữ chặt.

“Sao Cô đại nhân lại không biết, tốt xấu gì tướng quân của chúng ta tối hôm qua cũng cứu ngài một mạng, đến bây giờ ngài ấy còn chưa hồi phủ, lão quốc công sốt ruột mới bảo tiểu nhân tới tìm.” Đúng là tiểu đồng trong phủ Quốc công có khác, răng sắc mỏ cũng rất nhọn.

“Kỷ tướng quân đã cứu ta?” Đến tận đây Cổ Kinh Âm hơi hiểu ra. Đêm qua sau khi rơi xuống nước thì nàng bất tỉnh, hoàn toàn không biết ân nhân cứu nàng là ai. “Thì ra là tướng quân nhà ngươi đã cứu ta, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngày khác ta sắp xếp ôn thỏa sẽ tới cửa bái tạ.” Thì ra là tướng quân của quốc công phủ cứu mình, phần ân tình này nàng phải nhớ kỹ mới được.

Tiểu đồng vội hỏi: “Cô đại nhân khách khí rồi, bây giờ chỉ cần ngài nói cho tiểu nhân biết tướng quân ở nơi nào, chính là lời cảm ơn lớn nhất rồi.” Nói xong, tiểu đồng liếc mắt qua đai lưng của Cổ Kinh Âm.

“Chuyện này, ta quả thật không biết tướng quân đi đâu, lúc ta tỉnh lại cũng chưa thấy qua Kỷ tướng quân.” Cổ Kinh Âm khó xử nói.

“Ha ha, Cô đại nhân thật biết nói giỡn, tiểu nhân không nhìn lầm đâu, trên đai lưng của ngài có thể là ngọc bội của tướng quân nhà chúng ta.”

Cổ Kinh Âm kinh ngạc cúi đầu, trên đai lưng dài nhỏ xác thực có treo một miếng ngọc bội, tròn bóng, phẩm chất thượng thừa, ở giữa có khắc một chữ “Vân” tinh xảo.

“Cô đại nhân, ngài không nên nói với tiểu nhân khỏi ngọc bội này ngài cũng không biết đấy chứ. Đây chính là ngọc bội bên người của tướng quân nhà chúng ta, mỗi lần hành quân đánh giặc ngài ấy còn mang theo, bây giờ ngài ấy lại tặng cho đại nhân, người xem này...” Tiểu đồng cười khanh khách nhìn nàng.

“Cô đại nhân, ta và cô đã quen biết, hoan ái đêm qua là duyên phận lớn nhất, ngọc bội này tặng cô.” Giọng nói của nam nhân rất thấp, như ở ngay bên tai nàng.

“Không cần, ta không cần huynh tặng cái gì, lấy đi, lấy đi.” Lúc đó nàng cau mày nói mơ hồ, mông lung buồn ngủ.

“Nhớ kỹ, tên ta là Kỷ Trác Vân...”

Cổ Kinh Âm liếc mắt lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, ân nhân cứu mạng nàng, là hán?

Rõ ràng nàng không có bất cứ mối liên hệ nào với hán nữa, đêm hoan ái mãnh liệt hôm qua không hiểu sao lại làm nàng muốn chạy trốn, trốn thật xa. Nhưng, hán cũng là người cứu nàng?

Trong hồ nước tối đen lạnh lẽo, người đó cho nàng hy vọng, kéo nàng trở về với nhân sinh?

“Thực xin lỗi, ta, ta không thoải mái, ta đi trước.” Sau phút đầu tranh ngắn ngủi, Cổ Kinh Âm lựa chọn chạy trốn, khiến tiểu đồng sau lưng nàng phải gờ chân quát to.

Trở lại Cố phủ, tự nhiên không thiếu được những lời hỏi han ân cần của Cố phu nhân, bà ôm nữ nhi vào lòng cẩn thận xem xét thân sắc nàng, lại oán giận Cố đại học sĩ không nên cho nữ nhi làm quan. Cố Khinh Âm nhìn mẫu thân chăm lo săn sóc cho mình, nàng nhất nhất ghi nhớ những lời dặn dò của mẫu thân.

Ăn chút cháo hoa xong, Cố Khinh Âm vào trong phòng tắm rửa thay quần áo. Lúc đi ra, nàng cố gắng tránh ánh mắt của phụ thân, nàng có chút dự cảm không tốt, cũng không biết là vì cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Muốn giấu diếm

Cố phu nhân thấy nữ nhi đã ngủ say, liền đi tới thư phòng tìm Cố Đức Minh.

"Lão gia, ông đã mời Trình thái y mà sao mãi ông ta còn chưa tới, Khinh Âm đã ngủ say rồi." Cố phu nhân vừa bước qua cửa, vừa hỏi.

Trong thư phòng trừ Cố Đức Minh còn có một người, Cố phu nhân đã gặp qua vài lần, hình như là môn sinh đặc ý của Cố Đức Minh.

Cố Đức Minh từ xa nhìn thấy phu nhân tiến vào, liền vẫy tay ý bảo người nọ lui xuống, người nọ thi lễ với Cố phu nhân liền cáo lui.

"Lão gia, thế nào?" Cố phu nhân thấy sắc mặt nghiêm trọng của trượng phu, thì lo lắng hỏi.

Cố Đức Minh ôm trán, chậm rãi dựa vào ghế thái sư, sắc mặt xanh mét, "Sao tôi lại sinh ra nghiệp chướng thế này!"

Khi nghe xong những tin tức mà môn sinh tìm hiểu được, ông đã rất giận dữ, nhưng ngại trước mặt người khác, không tiện phát tác.

"Ai nha, lão gia, ông trăm ngàn đừng giận, rốt cuộc là chuyện gì, ông từ nói cho tôi nghe xem." Cố phu nhân tiến lên xoa ngực cho ông ta nói.

Cố Đức Minh chưa tiêu cơn tức, gân xanh trên trán nổi lên, "Hừ, là bà dạy tốt nữ nhi, cư nhiên làm ra loại chuyện...chuyện bại hoại gia phong!"

Cố phu nhân hạ tay xuống một chút, "Khinh Âm, Khinh Âm thế nào? Thời gian trước con bé mới bị kinh sợ, đêm qua lại rơi xuống nước, cả ngày tắt bện công vụ, thời gian này chịu nhiều đau khổ, tôi còn đau lòng muốn chết."

"Hừ, bà đau lòng cho nó, vậy bà có hỏi đêm qua ở dạ yến trong Nguyên Hòa điện nó đã làm cái gì không?! Vì sao đến sáng nay mới hỏi phủ?" Cố Đức Minh nhắc tới nữ nhi liền nổi trận lôi đình.

"Khinh Âm thế nào? Không phải là ở trong điện nghỉ ngơi một đêm sao, Hoàng Thượng còn phái hai thái y bắt mạch cho nó, nói không có gì đáng ngại, ông mới yên tâm trở về nhà." Cố phu nhân không rõ phu quân có ý gì.

"Nó thế nào?! Lão phu thật đúng không còn mặt mũi nói nữa!"

Cố phu nhân nghe trượng phu nói như vậy, nóng lòng hỏi, "Lão gia, ông đừng dọa tôi, nói đi, đêm qua rốt cuộc Khinh Âm làm sao."

Cố Đức Minh vỗ mạnh tay lên giá sách, "Nó cùng nam nhân ở trong Nguyên Hòa điện... làm chuyện nam nữ!"

"A!" Cố phu nhân quá sợ hãi, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất, khiến Cố Đức Minh phải đưa tay ra đỡ.

"Đó, lão gia cũng biết đối phương là ai?" Cố phu nhân không hổ là nữ tử bước ra từ nhà giàu. Sau phút luống cuống ngẩn ngui, bà lập tức nghĩ tới điểm mấu chốt.

Cố Đức Minh cắn răng nói: "Đích tôn của Trần quốc công, Kỳ Trác Vân."

"Tiểu công tử của Trần quốc công quý phủ? Sao Khinh Âm lại quen biết người đó?"

"Nghe nói là Kỳ Trác Vân cứu Khinh Âm."

Cố phu nhân hiểu ra, nhưng lại lập tức nhủ mảy, "Cho tới bây giờ Khinh Âm Khinh Âm không phải đứa nhỏ tùy tiện như vậy, cho dù đối phương có ân cứu mạng với nó, huống hồ nó và tiểu tử Nguyễn phủ đó..."

"Tạm thời không bàn đến Nguyễn phủ, Kỳ Trác Vân cũng không phải là đệ tử thế gia bình thường, hắn có binh quyền, hơn nữa... hắn là người của Hàn Cẩm Khanh." Ngụ ý là ông muốn chặt đứt khả năng ảo tưởng xuất hiện trong đầu phu nhân.

Cố phu nhân vừa nghe, quả nhiên trăm mối lo, hai người nhất thời đều trầm tư, vừa vặn ngoài cửa có gã sai vặt thông báo thái y đến.

Cố phu nhân lấy lại tinh thần, rót cuộc vẫn đau lòng cho nữ nhi, "Lão gia, Khinh Âm của chúng ta phải làm sao bây giờ, aiz, đứa nhỏ này..."

Cố Đức Minh thở sâu bình phục cảm xúc, "Vì vậy, chỉ đành giấu diếm việc này đi, không nói cho bất cứ ai." Trong giọng nói của ông cũng toàn bất đắc dĩ.

Cố phu nhân chỉ đành gật đầu.

Một lát sau, gã sai vặt dẫn một nam tử trẻ tuổi mặc quan phục thái y viện tiến vào.

"Hạ quan bá kiến đại học sĩ." Thái y trẻ tuổi khom người chào.

"Sao không phải là Trình viện phán đến?" Cố Đức Minh nhìn người tới thì nhíu mày hỏi.

Thái y trẻ nhẹ cúi đầu, trả lời: "Hôm nay trong cung có hội chẩn, thầy không ra được, mới sai đệ tử đến."

Cố Đức Minh nhìn hẩn một hồi, hỏi: "Thái y họ gì?"

"Hạ quan họ Ninh." Giọng nói của hẩn trong veo, cho người nghe cảm giác thoải mái.

"Phu nhân, làm phiền bà đưa Ninh thái y đến gặp nữ nhi." Giọng nói của Cố Đức Minh có vẻ mệt mỏi.

Cố phu nhân đáp ứng, bà đánh giá thái y trẻ tuổi này, dù sao nữ nhi cũng đã làm chuyện đó, tuyệt đối không thể cho người ngoài biết.

Người này vẫn còn trẻ, tuổi tác cũng không hơn Khinh Âm là bao, tuổi này mà có thể sống yên ở thái y viện cũng không dễ dàng, là người lanh lợi, thời gian làm nghề y hẩn là không lâu, ít kinh nghiệm, tình huống của Khinh Âm chắc cũng không thể nhìn rõ được.

"Ninh thái y, tiểu nữ đêm qua rơi xuống nước, chúng ta sợ con bé mắc bệnh, cho nên mời thái y đến xem xem, kê đơn thuốc điều trị, cha mẹ cũng yên tâm." Cố phu nhân nói.

"Dạ, hạ quan sẽ cố hết sức." Ninh thái y ngẩng đầu lên, nghiêm túc thừa lại.

Đầu của hẩn nhỏ, nằm gọn trong mũ quan, khuôn mặt nghiêng gầy, làn da trắng nõn ôn nhuận, mắt đen sáng ngời, mũi cao, đôi môi tuyệt đẹp, màu hồng nhuận, diện mạo thật sự rất thanh tú, Cố phu nhân nhìn thấy, nhất thời có chút kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Phi Nhiên bắt mạch

Khuê phòng của Cố Khinh Âm được bố trí cực kì lịch sự tao nhã. Nhưng khác với phòng của những nữ tử bình thường, khuê phòng của nàng có nhiều giấy và bút mực cùng một giá sách hình tròn. Trong không khí không chỉ có mùi son phấn, còn có mùi hương đặc trưng của giấy mực, giao hòa vào nhau, vừa độc đáo, vừa thanh nhã.

Tiểu nha đầu Bích Tú đã vào phòng trước để đánh thức Cố Khinh Âm. Lúc này nàng mặc một bộ trung y màu trắng, tựa gối mềm nằm ở trên giường, mái tóc đen rối tung, càng tôn thêm khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ nhưng lại có vài phần nhọt nhọt của nàng.

"Khinh Âm, Ninh thái y đến." Cố phu nhân nói với nữ nhi.

Bích Tú vén màn trưởng lên, phủ thêm cho Cố Khinh Âm một cái áo khoác. Cố Khinh Âm liền muốn xuống giường hành lễ với mẫu thân.

"Khinh Âm, mau mau nằm xuống, không cần đa lễ, thân thể đã như vậy... Mẹ con cần gì như thế." Cố phu nhân ân người nàng xuống, thương tiếc nói.

Rốt cuộc vẫn là khuê nữ nhà mình, cho dù đã biết chuyện đêm qua, bà cũng không cách nào nhẫn tâm với nàng. Hơn nữa trong thâm tâm bà luôn nghĩ nàng là người thủy chung, bà cho rằng nhất định có ẩn tình gì, chỉ là nữ nhi không nói ra mà thôi.

Ở Hưng Hòa vương triều, nữ tử cần khám bệnh cũng không phải kiêng kị gì nhiều. Tuy cũng có những tiểu nữ tử xấu hổ, không chịu trực tiếp gặp thầy thuốc, nhưng từ nhỏ Cố Khinh Âm đã có kiến thức rộng rãi, lại vào triều làm quan nhiều năm, tự nhiên sẽ không câu nệ chuyện này.

"Cố đại nhân, hạ quan là Ninh Phi Nhiên." Luận chức quan, hẩn thuộc hàm thất phẩm, nên khi thấy Cố Khinh Âm thì tự xưng hạ quan.

Đôi mắt ướt át của Cố Khinh Âm thoáng nhìn qua Ninh Phi Nhiên, bộ quan phục màu xanh lam sẫm mặc trên người hẩn có vẻ hơi rộng. Trông hẩn còn rất trẻ, làn da trắng nõn, diện mạo thanh tú, nàng thậm chí có thể nhìn thấy hàng lông mi dày của hẩn.

“Ninh thái y không cần đa lễ, hôm nay làm phiền thái y.”

Người hầu đã đặt sẵn một cái bàn nhỏ, Ninh Phi Nhiên buông hòm thuốc, ngồi xuống, mặt đối mặt bắt mạch cho Cố Khinh Âm.

Giây lát sau, đôi mắt đen của Ninh Phi Nhiên nhìn Cố Khinh Âm, nói: “Thân thể Cố đại nhân thuộc tính hàn, lại bị rơi xuống nước, đúng là họa vô đơn chí. Hạ quan sẽ kê một đơn thuốc bổ sung khí lực, từ từ điều trị.”

Cố phu nhân ngồi bên cạnh liên tục gật đầu, “Ninh thái y nói không sai, đứa nhỏ này từ nhỏ sợ lạnh, bây giờ có thể uống thuốc điều trị thì không còn gì tốt hơn.”

“Phu nhân an tâm, hạ quan đến bắt mạch cho Cố đại nhân, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.” Ninh Phi Nhiên liếc mắt nhìn Cố Khinh Âm một cái, lập tức cup mắt xuống, hẩn nhanh chóng viết đơn thuốc, bảo hạ nhân cầm đi bốc thuốc.

Cố phu nhân thấy đã chẩn bệnh xong, nhân tiện nói: “Không bằng Ninh thái y lưu lại, cùng lão gia đối ẩm mấy chén rồi hãy về.”

“Không dám làm phiền đến phu nhân, hạ quan phải về thái y viện bẩm báo lại với thầy.” Hẩn đứng lên, chấp tay nói.

Cố phu nhân còn muốn giữ hẩn lại, thì bị Cố Khinh Âm ngắt lời, “Mẫu thân, con còn có chút chuyện muốn một mình thỉnh giáo Ninh thái y.”

Cố phu nhân nhìn thần sắc của nữ nhi, mặc dù thấy có chút không ổn, nhưng vẫn gật đầu đi trước, nói đến cùng bà vẫn tin tưởng nữ nhi.

Cố Khinh Âm ngửa đầu, còn Ninh Phi Nhiên đã đứng lên, hai người đối diện một lát, trong phòng có phút an tĩnh ngắn ngủi.

“Ninh thái y vừa rồi còn lời gì chưa nói, hiện tại có thể nói rồi.”

Ninh Phi Nhiên nghiêm túc nhìn nàng, nói: “Cố đại nhân nên tiết chế chuyện phòng the.”

“Thái y nói cái gì?!” Cố Khinh Âm chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông lên đầu, mặt lập tức nóng bừng.

“Hạ quan nói gì, Cố đại nhân hẩn là nghe rất rõ.”

Hẩn vẫn đứng đó, thân mình gầy yếu, nhưng lại thẳng tắp như cây tùng.

“Ngươi...” Cố Khinh Âm chán nản, nàng là mệnh quan triều đình, lại là nữ tử chưa xuất giá, người này nói chuyện không thể có kỵ một chút sao.

Ninh Phi Nhiên không hề kiêng kỵ, chỉ thấy hẩn lấy trong hòm thuốc ra một cái bình nhỏ, “Đây là thuốc cao để bôi chỗ đó, mỗi ngày hai lần, hai ba ngày sẽ tốt hơn.” Hẩn đưa cho Cố Khinh Âm.

Cố Khinh Âm không nhận lấy, mặt mũi của nàng bị hẩn quét sạch đi rồi. Nàng cắn răng nói: “Thái y kê cho ta một đơn thuốc tránh thai, hiệu quả tốt nhất.”

Ninh Phi Nhiên cũng không bất ngờ, thậm chí biểu tình cũng chẳng thay đổi, hẩn đặt cái bình lên mặt bàn, “Thuốc tránh thai không thể dùng bừa, chỉ có hại thân, hơn nữa không thể hoàn toàn tránh thai.”

“Được, xin mời Ninh thái y kê cho ta một đơn thuốc không thể hoàn toàn tránh thai, có hại đến thân thể.” Cố Khinh Âm thấy rằng kiên nhẫn của mình sắp bị người này hao hết.

“Yêu cầu của Cố đại nhân, hạ quan sẽ làm theo, nhưng thân thể ngài kỳ thực cũng không dễ thụ thai, uống thuốc tránh thai sẽ tránh không được có chút hao tổn.” Hẩn vẫn nói không nhanh không chậm.

“Ta muốn ngươi kê.”

Mi tâm của Ninh Phi Nhiên khẽ nhíu lại, rồi rất nhanh giãn ra. Hẩn ngồi xuống viết một đơn thuốc đưa cho Cố Khinh Âm.

Cố Khinh Âm cầm đơn thuốc xem một lát, nhìn Ninh Phi Nhiên vẫn đứng đó, nàng nói: “Hôm nay đa tạ Ninh thái y.”

“Thỉnh Cố đại nhân nhất định phải dùng thuốc cao này, hiệu quả rất tốt.” Hẩn chỉ chỉ cái bình nhỏ bị Cố Khinh Âm hoàn toàn xem nhẹ, tiếp tục nói: “Nếu Cố đại nhân rảnh, ba ngày sau đến thái y viện tìm hạ quan, hạ quan điều chế một loại bí dược rất có ích với thân thể của Cố đại nhân, cho dù có làm chuyện đó thường xuyên thì nơi riêng tư...”

Cố Khinh Âm càng nghe càng giận, “Mời Ninh thái y về cho, thứ cho ta không tiễn!” Nàng đặt mạnh chén trà xuống, phát ra một tiếng “Cạch” vang dội.

Ninh Phi Nhiên không thèm nhắc lại, dùng đôi mắt to thanh thuần nhìn Cố Khinh Âm, muốn nói lại thôi, như vẫn còn gì chưa nói hết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đàm đạo trong ngõ nhỏ

Sở chỉ huy của cấm quân được bố trí trong một tòa đại trạch cách không xa hoàng thành. Tòa nhà đó nằm trong một ngõ nhỏ u tĩnh, trong ngõ nhỏ không có gia đình nào sinh sống. Bên góc tường chỉ có mấy nhành mai vàng sắp nở.

Hai nam tử thân hình cao gầy sóng vai đi vào trong hẻm. Cả hai đều mặc trường bào sẫm màu, nhìn kỹ mới phát hiện, một người mặc trường bào nghiêng về sắc tím, người còn lại nghiêng về sắc xanh lam.

Nam tử mặc trường bào sắc tím có mái tóc mượt như nhung, dùng một cây ngọc trâm màu tím nhạt để cố định, mi dài, mắt phượng, mũi cao, cao nhã quý khí. Trong tay người đó cầm một cái quạt giấy, không ngừng thường thức.

“Trác Vân, không thể tưởng được mới mấy ngày mà ngươi đã ngồi vững vị trí thống lĩnh cấm quân.” Nam tử áo tím cười khế, giọng điệu có vài phần lười biếng.

Nam tử mặc áo xanh đúng là Kỷ Trác Vân, mái tóc đen của hắn buộc cao thành búi, cố định bằng kim quan, mặt mày anh tuấn, quả nhiên cũng phong thần tuấn lãng. “Đều nhờ Tướng gia nâng đỡ.”

Nam tử áo tím tất nhiên chính là Hàn Cẩm Khanh. Nghe vậy, hắn cũng không khách sáo, chỉ nói: “Thế cục hiện nay biến ảo khôn lường, vị trí này của ngươi không biết bao nhiêu người đề mắt thèm muốn, không chỉ ngồi ở đó, mà còn phải ngồi lâu.” Hắn gõ gõ chiếc quạt giấy trong lòng bàn tay.

“Không sai, hạ quan điều trở lại kinh thành vì trợ giúp Tướng gia một tay, tự nhiên sẽ cẩn thận gấp đôi. Nhưng tình thế hôm nay còn hung hiểm hơn so với hành quân đánh giặc bên ngoài.”

Hàn Cẩm Khanh nghe vậy cong môi cười, “Chuyện này cũng không thể tránh khỏi.”

Hai người lại đi tiếp một đoạn, lúc gần đến hoàng thành thì dừng lại.

“Không cần tiễn nữa, kiệu ở phía trước rồi.” Hàn Cẩm Khanh lơ đãng nhìn về phía trước, lại nói: “Người mà ngươi cứu ngày ấy, trước đó có biết là cứu ai không?”

Kỷ Trác Vân sùng sốt, “Lúc ta lên đảo chợt nghe thấy tiếng kêu cứu, nên mới xuống nước cứu người, chuyện này sao nói trước được.”

“Sau này đừng làm những chuyện như vậy, không thích hợp với thân phận của ngươi.” Trùng hợp có một tia nắng mặt trời xuyên thấu tầng mây chiếu vào ngõ nhỏ, dùng trên hàng mi của Hàn Cẩm Khanh, điểm điểm kim quang, khiến hắn càng tuấn mỹ như thiên thần, nhưng lời hắn nói lại khiến trái tim người ta vô cớ băng giá.

“Ý của Tướng gia là?”

“Lần này ngươi gặp may mắn, cứu được Cố Khinh Âm.” Hàn Cẩm Khanh như có thâm ý liếc nhìn Kỷ Trác Vân một cái, khóe mắt mang theo ý cười ngả ngớn. “Đó là đào hoa, nếu là những người khác, sẽ khiến họ có những suy nghĩ không nên có.”

Kỷ Trác Vân trầm ngâm một lát, “Được, ta nghe Tướng gia.” Kỷ Trác Vân cũng không cảm thấy kinh ngạc khi Hàn Cẩm Khanh biết chuyện của hắn cùng Cố Khinh Âm đêm hôm đó.

“Ngươi thấy nàng thế nào?” Hàn Cẩm Khanh đột nhiên hỏi.

Kỷ Trác Vân rất nhanh phản ứng lại, nở nụ cười nhạt, “Nàng rất không tệ.”

“Không tệ mà có thể khiến ngươi tặng ngọc bội bên người lại cho nàng?”

“Đó là nhất thời xúc động, lúc nàng nằm dưới thân nam nhân, đủ để bất cứ nam nhân nào cũng phát cuồng.” Dường như Kỷ Trác Vân lại nghĩ tới đêm đó, ánh mắt sâu thêm.

“À.” Hàn Cẩm Khanh nhìn thần sắc hắn, à một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Từ xa có hai cỗ kiệu, một trước một sau đứng ở cửa hoàng thành cách đó không xa.

“Nữ nhân mà ngươi nói không tệ đang tới kia.” Hàn Cẩm Khanh như cười như không nhìn Kỷ Trác Vân, “Xem ra ngươi thật sự rất muốn có nàng.”

Kỷ Trác Vân không thể tin được, nhìn theo ánh mắt của Hàn Cẩm Khanh, vừa vận trông thấy Cố Khinh Âm nắm tay một nam tử bước xuống kiệu.

Hôm nay nàng mặc quan phục ngay ngắn, tơ gấm đỏ sậm thêu tường vân màu sắc rực rỡ, tóc mượt như nhung búi gọn trong mũ quan, khuôn mặt thanh lệ, mặt mày kiều ngạo, tư thế có vài phần oai hùng, khác biệt rất lớn với đêm đó, quả thực như hai người khác nhau.

Trái tim Kỳ Trác Vân nhảy nhót, tựa như mỗi lần ra chiến trường. Hắn hơi thất thần, sau đó nhúu mày hỏi: “Nam nhân đó là ai?”

“Vị hôn phu của Cố đại nhân, tiểu nhi tử của nguyên công bộ thượng thư, Nguyễn Hạo Chi.” Hàn Cẩm Khanh nhúu mày nói.

“Nàng có vị hôn phu rồi?” Kỳ Trác Vân rất kinh ngạc, trong lời nói còn có chút chua xót mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

“Cố đại nhân cũng đến tuổi thành gia lập thất, có vị hôn phu cũng là chuyện bình thường.”

“À...” Kỳ Trác Vân nhìn hai người đó nói nói cười cười tiền cung, trong lòng như bị một con thỏ gãi nhẹ.

Hàn Cẩm Khanh nhìn toàn bộ phản ứng của hắn, “Nữ nhân này đúng là khiến nam nhân nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay.” Nói xong, hắn như có thâm ý nhìn Kỳ Trác Vân.

Kỳ Trác Vân nhìn phương hướng Cố Kinh Âm biến mất mà có chút xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Âm thầm chuẩn bị

Thời gian này Cố Kinh Âm trải qua bao nhiêu chuyện làm lòng nàng có chút thay đổi, trong lòng như có ngọn lửa nhỏ bùng lên, càng đốt càng vượng.

Cuộc sống lại trở về quỹ đạo bình thường, nàng tiếp tục lật xem hồ sơ tham ô của Lý Hoài Cảnh. Hơn nữa nàng còn tìm hiểu nguồn gốc tra ra đại bá của hắn ta, Binh bộ thị lang Lý Thừa Phong, từng nhiều lần lợi dụng chức quyền thu số lượng lớn vàng bạc tiền tài, mua quan bán chức. Nàng đang định dâng tấu chương buộc tội hắn. Bản án này một khi được chương sử thông qua, sẽ trực tiếp tấu lên Hoàng Thượng.

Cố Kinh Âm rất có lòng tin vào vụ án của Lý Thừa Phong, suốt mười ngày qua chủ yếu nàng bận theo vụ án này, lật xem các hồ sơ cũ, thu thập các loại tư liệu. Bận rộn cũng làm nàng tạm thời có thể quên đi phiền não, toàn tâm toàn ý cho công vụ.

Kỳ thực, chuyện của Lý Thừa Phong đã có người đến báo cho Ngự sử đài từ hai năm trước, hơn nữa đã sửa sang lại thành hồ sơ. Nhưng ngay lúc đó chương sử ớ còn không mang nổi mình ớ, không lâu sau thì bị cách chức, mới phải gác lại vụ án này, không người hỏi đến.

Lần này Cố Kinh Âm phúc thẩm lại vụ án của Lý Hoài Cảnh mới liên lụy đến Lý Thừa Phong. Nàng lấy ra hồ sơ trước kia, mới có thể định án nhanh như vậy, cũng bắt đầu khởi tấu chương.

Lý Thừa Phong nhậm chức Binh bộ thị lang đã bảy năm, những quan viên lớn nhỏ do một tay hắn ta đề bạt không biết có bao nhiêu người, đã hình thành thế lực không nhỏ ở trong triều. Những quan viên mà Cố Kinh Âm từng buộc tội trước đây không thể so nổi với hắn. Cố Kinh Âm không thể không cân nhắc mạng lưới quan hệ rắc rối khó gỡ này.

Mấu chốt ở chỗ hắn là người của Hàn Cẩm Khanh, nhưng có lẽ người khác, nàng cũng chẳng cần kiêng dè. Dù không đề cập tới chuyện nàng cùng phụ thân đều làm việc dưới chương của Lãng vương, riêng với nàng, chỉ cần là người của Hàn Cẩm Khanh, nàng càng không thể buông tha.

Trong lúc này Nguyễn Hạo Chi tìm nàng rất nhiều lần, trong phủ, ngự sử đài, cho người truyền lời nói hắn lo lắng cho thân thể của nàng. Nhưng nàng nói thân thể nàng không sao mà công vụ bận quá, đành phải xin lỗi hắn vì không thể gặp mặt.

Nguyên do thật sự là bởi vì sau hai lần nàng hoan ái cùng nam nhân khác, nàng không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với hắn. Nàng cần hiểu rõ hình thức ở chung sau này của nàng và hắn.

Hôm nay, Nguyễn Hạo Chi chờ ở bên ngoài Cố phủ, nhất định phải đi cùng nàng, nàng cũng đành đi cùng hắn. Hai người xuống kiệu ở cửa hoàng thành rồi đi thẳng tới ngự sử đài.

“Kinh Âm, nàng bận công vụ, ta đương nhiên sẽ không phản đối, ta và nàng đều là mệnh quan triều đình, ta cũng biết nàng khó xử, chỉ có hai điều, nàng nhất định phải đáp ứng ta, được không?” Nguyễn Hạo Chi nghiêm túc nói xong, ánh mắt ôn nhuận nhìn nàng.

Cố Kinh Âm mở một quyển sách trên bàn, ngẩng đầu nói: “Được, chàng nói đi.” Trong lòng nàng rất áy náy với Nguyễn Hạo Chi.

“Một, từ nay về sau nàng phải chăm sóc tốt thân thể, không thể vì bận việc mà sơ sẩy không quan tâm. Hai, đừng trốn tránh ta, chúng ta sớm muộn gì cũng phải thành hôn, nàng không thể ngăn cản vị hôn phu của nàng quan tâm đến nàng.”

Cố Kinh Âm biết tâm ý của hắn dành cho mình, nếu là bình thường nàng nghe xong lời này chắc chắn sẽ vui mừng. Nhưng nay không giống xưa, hắn càng toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nàng, trong lòng nàng càng áy náy bất an, tra tấn nàng.

Thần sắc trên mặt Cố Khinh Âm chẳng chút thay đổi, nàng chỉ nói: “Chàng đừng quan tâm quá, thân thể của em tự nhiên em sẽ chú ý.”

Nguyễn Hạo Chi thấy nàng đồng ý điều thứ nhất, cũng không ép nàng nữa, gật gật đầu, nói: “Đúng rồi, hôm nay gia phụ bảo ta đến thái y viện hỏi thuốc, nếu nàng rảnh rồi, không bằng cùng đến tìm Tô thái y bắt mạch, cũng để ta yên tâm.”

Trong lòng Cố Khinh Âm rất không muốn. Không nói đến chuyện cách đây không lâu Ninh Phi Nhiên mới bắt mạch cho nàng, để lại cho nàng ấn tượng vô cùng không tốt. Chính bản thân nàng chưa bao giờ làm việc riêng trong thời gian xử lý công vụ, huống chi đây chỉ là việc nhỏ, nàng lập tức trả lời: “Bây giờ không được, chàng cũng biết em phải ở lại nơi này.” Nửa câu sau nàng có hơi nặng lời.

“Có gì không được, bản quan vừa vặn cũng cần lấy thuốc ở thái y viện, không bằng làm phiền Cố đại nhân thay bản quan đi một chuyến.” Ngự sử đài chương sử Tổng đại nhân nói ở phía sau hai người, cắt ngang những lời còn chưa kịp ra khỏi miệng của Nguyễn Hạo Chi.

“Đại nhân.” Nghe vậy, Cố Khinh Âm cùng Nguyễn Hạo Chi đều lập tức đứng lên chào hỏi.

“Ha ha, không cần đa lễ, Cố đại nhân, bây giờ vẫn còn sớm, ngại cứ đi cùng Nguyễn đại nhân đi.” Tổng đại nhân miệng rộng to béo, lúc cười rộ lên trông y pho tượng phật Di Lặc.

Nguyễn Hạo Chi thấy Cố Khinh Âm không nói gì, liền vui mừng nói: “Đa tạ đại nhân.” Nói xong, hắn lôi kéo Cố Khinh Âm đi ra ngoài, Cố Khinh Âm đành phải đi theo hắn ra khỏi ngự sử đài.

Trong thái y viện.

“Hạo Chi, thuốc của phụ thân cháu cứ dùng theo liều như trước đây, ba tháng sau ta lại đến quý phủ khám lại cho ông ấy.” Tô thái y vuốt mấy sợi râu nói.

“Đa tạ Tô thái y, sau khi vẫn bồi hồi phủ chắc chắn sẽ báo cho phụ thân biết. Còn một chuyện, thời gian trước Khinh Âm bị rơi xuống nước, vẫn bồi muốn phiền đại nhân xem nàng có bệnh gì không.” Nguyễn Hạo Chi kéo Cố Khinh Âm đến cạnh mình.

Tô thái y nhìn thần sắc của Cố Khinh Âm, gật đầu nói: “Được, Cố đại nhân mời ngồi.”

Trong lòng Cố Khinh Âm không muốn, nhưng lại không tiện làm Nguyễn Hạo Chi mất mặt trước mặt người khác, đang tiến thoái lưỡng nan gian, thì nghe thấy một người nói: “Cố đại nhân đã là bệnh nhân của hạ quan, lần trước hạ quan phụng mệnh sư phụ đến phủ học sĩ chẩn bệnh cho Cố đại nhân, cũng đã kê đơn thuốc, chắc hẳn Cố đại nhân vẫn còn đang dùng.”

Người tới có giọng nói thanh thuần dễ nghe, mặc bộ quan phục hơi rộng, thân hình cao gầy, dáng vẻ trắng trẻo thanh tú, đúng là thái y Ninh Phi Nhiên.

Thái y viện có quy củ bất thành văn, phạm là bệnh gì, bất kể thân phận địa vị, thái y đầu tiên khám bệnh sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm với bệnh nhân đó.

Tô thái y thấy người tới, nói: “Thì ra là Ninh thái y, thân thể của Cố đại nhân phiền người rồi.”

Ninh Phi Nhiên trả lời: “Đâu có, hạ quan có lời muốn nói với Cố đại nhân.” Đôi mắt to đen nhánh của hắn nhìn chăm chăm vào Cố Khinh Âm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Vô cơ chán kinh

Ninh Phi Nhiên nhìn Nguyễn Hạo Chi nắm tay Cố Khinh Âm, hắn gật đầu với Cố Khinh Âm, nói: “Cố đại nhân, mời theo hạ quan.”

Cố Khinh Âm có ấn tượng không tốt với Ninh Phi Nhiên, nếu là bình thường, nàng sẽ không thuận theo hắn, nhưng hiện nay nàng đang nóng lòng muốn thoát thân. Nàng rút tay ra khỏi tay Nguyễn Hạo Chi, nói: “Được, Tô thái y, Hạo Chi, ta đi cùng Ninh thái y, Hạo Chi không cần chờ em đâu.”

Nguyễn Hạo Chi muốn giữ nàng lại, nhưng gặp cảnh này hắn cũng không tiện nói lại, chỉ đành buông tay Cố Khinh Âm ra.

Cố Khinh Âm theo Ninh Phi Nhiên đi xuyên qua một hành lang, cảnh trí hai bên tiêu điều, làm tâm tư người xem cũng buồn theo.

Hai người đi vào một gian phòng không lớn, được lau dọn sạch sẽ, có một loạt giá sách, một cái bàn, hai ghế dựa, trong góc còn đặt một chiếc giường gỗ lim nhỏ.

Cố Khinh Âm vừa bước qua cửa, vừa quan sát cách bài trí bên trong, chợt nghe cửa “kéo kẹt” một tiếng tự khép lại phía sau lưng nàng. Nàng xoay người, đối diện với đôi mắt đen nhánh của Ninh Phi Nhiên.

Nàng hơi giật mình, chợt nghe Ninh Phi Nhiên nói: “Vì sao Cố đại nhân không tới?”

Cố Khinh Âm nhủ mi, bởi trong giọng nói của hấn có ý chỉ trích. Nàng và hấn cũng không quen biết, dựa vào cái gì hấn dùng giọng điệu đương nhiên kiểu này nói chuyện với nàng. Huống chi có tới hay không, nàng chưa bao giờ hứa hẹn với hấn.

Nàng nhủ mảy mìn hấn, trả lời: “Vì sao ta phải tới? Ta chưa bao giờ đáp ứng với Ninh thái y sẽ đến thái y viện?”

Đôi mắt Ninh Phi Nhiên lạnh đi, “Thuốc cao hạ quan đưa cho Cố đại nhân dùng thế nào?”

“Dùng thì thế nào, không dùng thì thế nào?” Cố Khinh Âm biết hấn đang nói đến cái bình nhỏ kia. Lúc đầu nàng cũng chẳng để ý, nhưng trong hai ngày bị thương, nàng vô tình thử một lần, hiệu quả tốt ngoài dự đoán.

Nhưng nàng không thích hấn dùng khẩu khí này để nói chuyện với mình.

Ninh Phi Nhiên nhìn nàng, trên gương mặt trắng nõn hiện lên một tia lệ khí, nhưng nhanh chóng giấu đi, “Nữ nhân không biết tốt xấu!”

Hấn vừa dứt lời, Cố Khinh Âm cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc nàng phản ứng lại, đã bị đặt nằm xuống giường gỗ.

Cố Khinh Âm chấn kinh, nàng muốn đứng lên, nhưng tứ chi đột nhiên ngứa ran, hoàn toàn không còn chút lực, nàng e sợ nhìn nam nhân phía trước, “Ninh Phi Nhiên, ngươi làm cái gì với ta?!”

Ninh Phi Nhiên nhìn chằm chằm vào nàng, chậm rãi đến bên giường, ngồi xuống, mặt không đổi sắc cúi đầu nhìn nàng ra.

“Ninh Phi Nhiên, ngươi dám coi thử xem!” Cố Khinh Âm thấy động tác của hấn, cả kinh hít vào một ngụm khí lạnh.

Ninh Phi Nhiên nhìn nàng, động tác trong tay cũng không ngừng, đôi môi đỏ mọng gợn ý cười, “Yên tâm, hạ quan coi rất nhanh, hơn nữa, sẽ coi hết.” Giọng nói của hấn rất nhẹ, lại làm cho toàn thân nàng rét run.

Cố Khinh Âm kinh hoàng, nghĩ mọi cách, nhưng không tìm được cách nào trốn thoát, nàng vạn phần hối hận vừa rồi mình đã quá lỗ mãng.

Trong lúc nàng đang bối rối, lại cảm thấy dưới thân chợt lạnh. Nàng cúi đầu, đai lưng đã bị cởi xuống, vạt áo quan phục bị vén cao lên đến thắt lưng, quần lót màu trắng bị tuột đến đầu gối. Hạ thân nàng đã hoàn toàn trần trụi, lộ ra hai đùi ngọc nõn nà và khe tối thẫm bí mật của nữ nhân.

Nàng không thể phát ra một tiếng nào, bởi vì yết hầu đang phát run.

Đầu ngón tay của Ninh Phi Nhiên lướt trên đùi nàng, rất nhanh đến gốc đùi. Hấn đột nhiên nói: “Cố đại nhân đúng là có thân hình tuyệt đẹp, băng cơ ngọc cốt.”

Trong biểu tình không thể tin được của nàng, hấn mở đùi nàng ra, lòng bàn tay che trên nơi riêng tư nõn nà của nàng, đầu ngón tay vuốt ve đóa hoa, lưu luyến bên khe hẹp, “Nơi này rất trơn non, khó trách Cố đại nhân lại được nam nhân thích làm chuyện đó đến vậy.” Hấn dán sát vào bên tai nàng nhấn mạnh nửa câu sau.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?!” Hô hấp của Cố Khinh Âm càng ngày càng dồn dập, nàng hỏi Ninh Phi Nhiên.

Ninh Phi Nhiên không hồi đáp, hấn tiếp tục dùng đầu ngón tay đẩy khe hở thẫm bí mật của người đó ra, lộ ra mị thịt đỏ tươi bên trong cùng miệng tiểu huyết đang co rúm phía dưới.

“A, “ hấn nhìn chằm chằm nơi đó, bật cười, “Xem ra Cố đại nhân có dùng thuốc cao của hạ quan, sao vừa rồi lại nói không dùng chứ.” Hấn thu hồi đầu ngón tay, từ trên cao nhìn xuống Cố Khinh Âm.

Cố Khinh Âm quay đầu sang một bên, không nhìn sắc mặt đáng giận của hấn.

“Đó là thuốc mỡ dưỡng da hạ quan điều chế cho các nữ tử trong cung, tặng cho Cố đại nhân, thế mà Cố đại nhân còn không cảm kích.” Ninh Phi Nhiên nói.

Thấy nàng không nói lời nào, Ninh Phi Nhiên thẳng sống lưng, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, “Cố đại nhân, lần trước ở trong phủ đại học sĩ, hạ quan hẹn đại nhân ba ngày sau đến thái y viện là vì muốn tốt cho đại nhân, là suy nghĩ cho thân thể của đại nhân mà thôi.”

Cố Khinh Âm vẫn không nhìn hấn, chỉ nghe hấn tiếp tục nói: “Thế chất đại nhân sợ lạnh, lại không thể không uống thuốc tránh thai, tuy hạ quan kê thuốc điều trị cho đại nhân, nhưng cũng không phải là biện pháp hữu hiệu nhất. Hạ quan nói rồi, hạ quan sẽ chịu trách nhiệm với thân thể của Cố đại nhân.” Ninh Phi Nhiên lại ghé sát vào nàng, “Trong ba ngày nay hạ quan không ngừng nghĩ cách, đều là vì đại nhân.”

Cố Khinh Âm nghe xong, chỉ cảm thấy buồn cười, “Vì ta? Ninh Phi Nhiên, ta và ngươi không thân không thích, lời này của ngươi không sợ người ta hiểu làm sao?”

Trong đôi mắt to của Ninh Phi Nhiên có vẻ nghi hoặc, “Hiểu lắm? Có hiểu lắm gì? Trong ba ngày ta tìm ra phương thuốc bí mật cho Cố đại nhân mà thôi, đây là bốn phận của thầy thuốc.”

Cố Khinh Âm không muốn tiếp tục dông dài với hấn, “Được, ngươi không sợ hiểu lắm, bây giờ có thể để ta đi được chưa?”

Chương 25: Mật viên xuân lộ

Cố Khinh Âm không muốn tiếp tục dong dài cùng hấn, "Được, người không sợ hiểu lầm, bây giờ để ta đi được chứ!"

"Không được." Ninh Phi Nhiên híp mắt lại nhìn nàng, "Hạ quan còn muốn tiếp tục chặn trị cho đại nhân." Nói xong, đầu hấn chậm rãi cúi xuống dưới thân nàng.

Nơi tư mật cực kỳ mãnh cảm đột nhiên truyền cảm giác ấm áp, khiến Cố Khinh Âm rung mình một cái, "A, người, người mau buông ra, ân..."

Ninh Phi Nhiên không hề báo trước ngậm lấy hai phiến đoá hoa đầy đặn dưới thân nàng, dùng sức mút mạnh, dùng đầu lưỡi xâm nhập vào khe hở mê người, liếm mị thịt bên trong.

Tay Cố Khinh Âm nắm chặt góc áo, chỉ cảm thấy bụng khô nóng từng cơn, sâu trong cơ thể như có cái gì muốn trào ra...

Đầu lưỡi của Ninh Phi Nhiên quét trên dưới khe hở hẹp của nàng, làm ướt những sợi lông mu thừa thốt, tiểu hoa hạt mãnh cảm đã sớm đứng thẳng, run rẩy mỗi khi đầu lưỡi chạm đến nó. Cố Khinh Âm không kiềm được mà run lên.

"Lông mu của Cố đại nhân thừa thốt, chính là điểm nam nhân thích nhất. Những nữ nhân có lông mu vừa đen vừa dài đến Hoàng Thượng cũng chẳng muốn chạm vào." Về mặt Ninh Phi Nhiên mê muội.

"Ân... Người, không cần... Ha..." Cố Khinh Âm cắn môi, lại một dòng d*m thủy chảy ra, toàn bộ mật viên đều bị làm cho ướt át dâm mỹ.

"Thân thể thật mãnh cảm" Ninh Phi Nhiên khen, miệng của hấn hoàn toàn mút chặt lấy tiểu huyết của Cố Khinh Âm, khiến tiểu huyết càng co rút lợi hại hơn. "Xuân thủy này trắng trong, còn có vị chất, có mùi", hấn như có điều suy nghĩ, "Hấn là thân thể Cố đại nhân thuộc tính hàn, đại nhân chờ một lát, hạ quan đi một chút sẽ trở lại." Nói xong, hấn liền buông nàng ra, một mình ra khỏi phòng, để lại nàng nửa thân trần trụi, hạ thân còn chảy đầy d*m thủy, cứ như vậy nằm trên giường nhỏ gồ lỉm.

Cố Khinh Âm quả thực trọn mắt há hốc mồm, trong lòng lại dâng lên một tia hy vọng, nhưng chỉ sợ người ngoài bắt gặp được bộ dạng này của mình.

Trong lúc nàng đang miên man suy nghĩ, thì thấy Ninh Phi Nhiên bước vào, cầm trong tay một túi hương gì đó đi đến trước mặt nàng.

"Ngô, a, thật trường... Ân..." Thân dưới của Cố Khinh Âm thỉnh thoảng bị nhét vào cái gì đó.

Xác thực Ninh Phi Nhiên đã nhét toàn bộ túi hương đó vào trong tiểu huyết của nàng. Hấn nhìn thứ đó bị mị thịt của nàng cắn nuốt hoàn toàn mới bỏ qua, nói: "Cố đại nhân đừng sợ, đây là thứ tốt hạ quan đã nghiên cứu suốt ba ngày qua, hạ quan gọi nó gọi là túi xuân lộ."

Hấn thấy Cố Khinh Âm khó hiểu nhìn lại, liền kiên nhẫn tiếp tục giải thích: "Đây là thứ chuyên trị chứng hàn của nữ nhân, dùng rất tốt. Trước đây hạ quan từng điều chế cho các nương nương trong cung. Lúc đó cũng không để ý lắm, cho đến khi gặp Cố đại nhân, hạ quan mới hoàn thành."

Cố Khinh Âm làm sao chịu dễ dàng tin hấn, nàng đưa tay muốn lấy ra, lập tức bị Ninh Phi Nhiên ngăn cản. Hấn nói: "Đại nhân trăm ngàn lần đừng động vào nó, cứ để nó ở nơi này, bên ngoài túi xuân lộ là tơ máu băng tằm, bên trong đều là những dược liệu trân quý vô cùng tốt đối với nữ nhân, nhất là nơi này." Nói xong hấn liền chạm vào nơi đó, bị Cố Khinh Âm hung hăng trừng mắt nhìn một cái, mới cười buông tay tiếp tục nói:

"Khác với nam nhân, nơi này có thể hấp thu tinh túy vạn vật, do đó không ngừng nuôi dưỡng tinh lực cho thân thể, có thể giữ gìn nhan sắc."

Cố Khinh Âm nghe hấn nói xong, vẫn phòng bị nhìn hấn, "Đồ tốt như vậy, vì sao người lại cho ta dùng?"

"Không phải hạ quan đã từng nói, Cố đại nhân là bệnh nhân của hạ quan, hạ quan sẽ chịu trách nhiệm với thân thể của đại nhân." Ninh Phi Nhiên nhìn nàng, ánh mắt đó trong suốt sạch sẽ, dường như người vừa ép nàng không phải là hấn.

Cố Khinh Âm nhìn hấn, một lát sau nói: "Được, người cũng đã đưa thuốc cho ta rồi, bây giờ ta có thể đi chưa?"

"Có thể" Ngón tay của Ninh Phi Nhiên vừa chạm vào bên cạnh thắt lưng nàng, nàng chỉ cảm thấy cả người được thả lỏng, tay chân có thể bắt đầu hoạt động. Hấn ấn xuống tay nàng, dặn dò: "Cố đại nhân, thuốc này một tháng đổi một lần, đến lúc đó, thỉnh Cố đại nhân lại đến thái y viện tìm hạ quan."

Cố Khinh Âm hơi do dự, nhưng vì muốn thoát thân, nàng liền nói: "Được, một tháng sau ta lại đến."

Trong đôi mắt to của Ninh Phi Nhiên thoáng ý cười trong suốt, gật đầu liên tục, nói: "Cố đại nhân không thể nuốt lời."

Cố Khinh Âm đề phòng nhìn hẩn, nhanh chóng mặc quan phục chỉnh tề, rời khỏi gian phòng của Ninh Phi Nhiên.

Nàng đi nhanh như bay, như muốn bỏ lại toàn bộ ký ức không chịu nổi vừa rồi. Nhưng lúc đi qua một ngọn núi giả nàng hơi sững sốt, nàng lạc đường rồi.

Thái y viện không lớn, nhưng kiến tạo tinh tế, bên trong quanh co lòng vòng. Cố Khinh Âm lại là người không giỏi nhớ đường, dựa vào cảm giác, nàng đi về phía đông, thấy mấy gian phòng giống nhau như đúc, thì càng thêm mờ mịt.

Đúng lúc này, một tiếng rên rỉ kiều mị tận xương rơi vào tai Cố Khinh Âm. Lúc đầu nàng tưởng mình nghe lầm, dù sao nơi này là thái y viện, là nơi quan trọng trong hoàng thành, làm sao có thể có thanh âm ái muội của nữ nhân. Cho đến khi tiếng thứ hai, tiếng thứ ba truyền đến, tiếng sau mị hoặc hơn tiếng trước, vang vọng, nàng mới xác định trong này thật sự có nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Biết được chân tướng

Từ nhỏ Cố Khinh Âm đã được nhận cách giáo dục chính thống của Hưng Hòa vương triều, cảm thấy việc rình coi nghe lén này cực kỳ trơ trẽn.

Nhưng, cái gì cũng sẽ có cái ngoại lệ, nàng cũng rất tò mò người khác hoan ái sẽ thế nào, ma xui quỷ khiến liền đi gần đến sương phòng truyền ra tiếng vang.

Căn phòng đó chắc vài năm rồi chưa được tu sửa lại, tường ngoài loang lổ, giấy dán cửa sổ cũng không kín, có mấy chỗ còn bị rách, Cố Khinh Âm đứng bên cửa sổ tìm một góc giấy bị rách, lặng lẽ liếc vào bên trong.

Trong phòng bày một loạt ngăn tủ, có một bàn một ghế, một nữ tử toàn thân trần trụi ghé vào trên bàn, thất lưng bị nam tử phía sau ôm chặt lấy. Mông nàng ta nâng lên rất cao, bị nam tử hung hăng “yêu thương”, hai bầu ngực đẫy trước không ngừng đu đưa theo tần suất rút chọc của nam tử.

Mặt của đôi nam nữ này đều hướng về phía cửa, gương mặt của nữ tử dài nhỏ trông như quả trứng ngỗng, diện mạo rất thanh tú, lại đúng là người mà Cố Khinh Âm biết, là đồng liêu cùng nhập quan với nàng. Chính là đầu sỏ đã đẩy nàng xuống hố trong tiệc tối lần trước, Tần Anh Lan.

Mà càng làm cho Cố Khinh Âm kinh ngạc hơn chính là nam tử ở phía sau nàng ta. Hẩn ta có tướng mạo đoan chính, bộ râu cá trê, cũng chính là Lý Thừa Phong mà mấy ngày gần đây nàng dùng trăm phương nghìn kế để thu thập chứng cứ, muốn dâng tấu buộc tội.

Sao hai người này lại ở cùng nhau, Cố Khinh Âm thấy chuyện này hơi không thể tưởng tượng.

“A... A, a, đại nhân, ngài chậm một chút nha...” Trong phòng có tiếng nữ nhân kêu lên.

“Đừng động đây, dâm nhi”, nam nhân ấn vào mông nàng ta, “Đề bản quan hảo hảo chọc nhào dâm động của nàng nào.”

Đùng đùng đùng, tiếng nước ái ân trong phòng không dứt bên tai, cùng với tiếng thở hổn hển ồ ồ của nam nhân và tiếng rên rỉ của nữ nhân.

Cố Khinh Âm nhìn đến mức mặt đỏ tim đập, lại thấy nam nhân khiêng một chân của nữ nhân lên vai, xâm nhập càng thêm sâu.

“A... Nga, đại nhân tuyệt quá, nga... gây th*t của ngài chọc người ta thích chết đi được, ha... Muốn tới...”

Nam nhân đắc ý cười rộ lên, “Dâm nhi, mau đề bản quan ôm ngực của nàng nào.”

Nữ nhân lôi kéo tay nam nhân đưa tới trước ngực mình để hẩn nắm lấy, “Thật trơn mềm, nga...” Thân dưới của nam nhân vẫn ra vào liên tục, toàn thân run lên, áp vào lưng nữ nhân thờ hổn hển.

“A, ha... Đại nhân, a...” Nữ nhân thét chói tai, thân thể không chịu nổi chế ngự run run.

Cố Khinh Âm nín thở, lui về phía sau hai bước, đang định tránh ra, nhưng cân nhắc một lát, lại quay trở lại. Bên trong truyền đến giọng nói sắc bén của Tần Anh Lan, “Đại nhân, hôm nay biểu hiện của Tiểu Lan thế nào? Hầu hạ đại nhân có thoải mái không?”

“Cũng không tệ lắm, dâm nhi, khó trách Hoàng đại nhân lại yêu thương nàng đến vậy.” Lý Thừa Phong cười nói.

Tần Anh Lan cười quyền rũ, “Không phải là Tiểu Lan đang cảm tạ vì mong đại nhân nói ngọt cho Tiểu Lan trước mặt Hàn tướng sao.”

“Tiểu dâm nhi, việc này nàng tới cầu bản quan xem như tìm đúng cửa”, Lý Thừa Phong cười, giọng nói thô lỗ, “Nàng không hiểu, Cố Khinh Âm không thể dễ dàng đắc tội. Ngày ấy cô ta rơi xuống nước, nàng nói không phải có ý đẩy cô ta, nhưng lại nói không rõ ràng, tính tình Tướng gia không tốt.

Nghe nói ngài ấy đã thể hiện trước mặt Cố Đức Minh là sẽ xử lý việc này, nếu ngài ấy thật sự truy cứu thì sợ rằng nàng sẽ không thoát được, đến lúc đó Hoàng đại nhân cũng không giữ được nàng.”

Thân thể trần trụi của Tần Anh Lan chui vào trong lòng Lý Thừa Phong, nũng nịu: “Vẫn là đại nhân có năng lực, được Hàn tướng nhìn trúng.”

“A, cũng không có gì, chỉ là thời gian trước giúp tướng gia làm một chuyện, rất được lòng ngài ấy thôi.”

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy, không thể nói cho hạ quan được sao?” Tần Anh Lan ghé sát vào người hắn ta hỏi nhỏ.

Lý Thừa Phong thấy mị thái của nàng ta lan tràn, nhìn không được hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng ta, cho đến khi hai người đều thở hồng hộc mới chịu buông.

“Chán ghét, đại nhân, nói mau đi.” Tần Anh Lan cố ý lấy hai núm vú nhỏ của mình cọ xát trên người Lý Thừa Phong, khiến vật dưới thân hắn lại căng cứng.

“Tiểu dân nhi”, hắn véo nhũ hoa của nàng ta, nói: “Còn có thể là gì, chính là nữ nhân đó.”

“Nữ nhân? Hàn tướng muốn nữ nhân gì mà không có?” Tần Anh Lan lơ đãng hỏi.

Lý Thừa Phong liếc nàng ta một cái, nói: “Tiểu dân nhi, nàng cũng hận không thể bò lên giường của tướng gia có phải không?”

“Ôi, Tiểu Lan nào có, trong lòng Tiểu Lan chỉ có đại nhân thôi.”

“Vậy nàng sát vào một chút.” Lý Thừa Phong bảo nàng ta tới gần.

Tần Anh Lan vâng lời nhích qua, Lý Thừa Phong thấp giọng nói vào tai nàng ta. Sau đó, nàng ta kinh hãi ra tiếng, “Cố Khinh Âm! Đại nhân...”

“Việc này nhất định không được để lộ ra.”

Hai người còn nói một hồi những lời hạ lưu, lại lẫn lên bàn làm vài hiệp nữa, tiếng vang dâm mỹ đứt quãng truyền ra.

Hai tay Cố Khinh Âm nắm chặt thành quyền, buông thõng ở bên người, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, ở trên gương mặt thanh lệ của nàng có vẻ hơi quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Khinh Âm báo thù

“Đi lấy nước, đi lấy nước mau...” Một góc hẻo lánh ở sườn đông của Thái y viện truyền đến tiếng hô hoán.

“Sao lại thế này, sao phải đi lấy nước?” Một thái y trẻ tuổi hỏi đồng liêu.

“Không biết, tôi vừa nghe nói liền chạy tới, dù sao đó cũng là nơi để thuốc.” Một thái y trung niên trả lời.

Mấy danh y và một vài thái y đang chẩn bệnh cho quan viên nghe vậy đều lục tục chạy về phía đó. Khi đến nơi, cứ tưởng là cháy lớn nhưng hóa ra chỉ có vài làn khói nhẹ, mọi người đang nghi hoặc, thì thấy một đôi nam nữ không một mảnh vải che thân, miễn cưỡng dùng một cái chiếu cũ nát để bọc thân thể, mặt xám mảy tro đứng ở góc tường, vẻ mặt đờ đẫn.

Một nữ tử mặc quan phục đứng ở chính giữa Đông uyển, gương mặt của nàng cũng có một chút khói bụi, chỉ thấy nàng chấp tay nói: “Các vị đồng liêu của thái y viện, tại hạ là ngự sử đài phó sử Cố Khinh Âm. Vừa rồi sau khi khám bệnh xong lạc đường đi đến nơi đây, đã thấy ánh lửa tận trời.

May mà Ninh thái y kịp thời chạy tới, hai chúng ta hợp lực không chế được sức lửa, lại thấy trong phòng có người, dưới tình thế cấp bách nên hai người đó chưa kịp mặc quần áo, mà quần áo cũng bị lửa lớn đốt cháy sạch rồi”. Nàng chỉ chỉ chỗ góc tường, “Nếu các vị có quần áo vừa người phiền cho hai vị này mượn tạm. Sức lửa đã không đủ gây ra sợ hãi, mọi người cứ xem xét chung quanh.” Nói xong, nàng nhìn thoáng qua Ninh Phi Nhiên.

Tròng mắt của Ninh Phi Nhiên xoay chuyển, nhìn đám người nói: “Cố đại nhân đến chỗ hạ quan bắt mạch, lần này lại giúp thái y viện không chế sức lửa, cứu được tính mạng hai người này, thật sự là có công lớn.”

Cố Khinh Âm muốn làm gì hắn mặc kệ, lúc hắn tìm được nàng thì nàng yêu cầu hắn phối hợp phóng hỏa nhỏ phía Đông uyển, rồi làm lớn chuyện thu hút mọi người ở thái y viện lại đây. Hắn liền làm như vậy, chỉ vì nàng là bệnh nhân của hắn, là người hắn muốn cứu.

Đám người bắt đầu bàn luận sôi nổi, không ngừng có người dùng các loại ánh mắt nhìn đôi nam nữ lạnh run đứng ở góc tường. Bỗng nhiên, một người

kêu lên: “Lý đại nhân? Đó không phải là Lý Thừa Phong sao? Sao ngài lại ở chỗ này?”

Đó là một thái y lớn tuổi, râu tóc bạc trắng, ông ta run rẩy đi qua, vén lọn tóc rũ trước mặt người đó lên, cúi đầu cẩn thận nhìn mặt Lý Thừa Phong, sau một lúc lâu, nói: “Thật sự là ngài sao, Lý đại nhân, ngài, đây là...”

Người xung quanh nghe thấy lời vị thái y già thì tiếng hít không khí vang lên rõ ràng, tiếng bàn luận nhanh chóng dâng lên.

Lý Thừa Phong cả người phát run, “Câm miệng, lão bắt tử này, mau câm miệng lại cho bản quan!”

Lão thái y đứng hình, “Lý Thừa Phong, ngươi nói cái gì?! Uống cho ta năm đó thiên tân vạn khổ chữa khỏi bệnh cho ngươi, thế mà ngươi...” Lão già khó thở, làm bộ muốn nâng quai trượng lên đánh, lập tức có người tiến lên ngăn đón, hiện trường nhất thời trở nên hỗn loạn.

Sau đó, không biết là ai chuyển quần áo qua, Lý Thừa Phong vội vã mặc vào, xanh mặt đi mất, cuối cùng còn không quên hung tợn trừng liếc mắt Cổ Khinh Âm một cái, dùng khẩu hình nói: “Còn nhiều thời gian, Cổ Khinh Âm, ngươi cứ chờ đây cho bản quan!”. Lý Thừa Phong cũng không thèm quan tâm đến Tần Anh Lan đang không mảnh vải che thân, vừa xấu hổ và giận dữ muốn chết, mà nhanh chóng rời khỏi đó.

Cổ Khinh Âm nhìn bộ dạng chật vật của đôi cầu nam nữ, trong lòng vui tung bùng, đám người rộn ràng nhón nháo bắt đầu tản đi. Nàng nhìn Ninh Phi Nhiên vẫn đang một mực nhìn nàng, trong đôi mắt trong veo đó chỉ có một mình nàng.

Nàng cười với hắn, hắn đã giúp nàng rất nhiều chuyện vừa rồi. Dù lúc trước hắn lỗ mắng đáng giận, nhưng nàng vẫn ghi tạc ân tình này trong lòng, và cảm giác với hắn cũng có chút thay đổi.

Chuyện Lý Thừa Phong và Tần Anh Lan yêu đương vụng trộm ở thái y viện, rất nhanh truyền khắp triều đình, có người chế nhạo, có người cười nhạo, cũng có người thấy bình thường.

Một vị quan to tam phẩm, xảy ra chuyện đó với một nữ quan cũng chẳng tính là chuyện lớn ở Hưng Hòa vương triều. Nhưng Lý Thừa Phong và nữ nhân đó làm ở nơi nào không làm, cứ phải ở thái y viện, còn bị nhiều thái y bắt gặp thì lại là chuyện khác.

Lý Thừa Phong chọn nơi này hành sự thực ra cũng được tính là thông minh một chút. Tần Anh Lan không phải nữ quan dưới trướng của hắn, nhưng hắn lại muốn tìm cô ta, chuyện đó thích hợp ở đâu? Hắn liền nghĩ ra cách để hai người đều mượn cớ đến thái y viện khám bệnh, tưởng cứ như vậy sẽ không có chuyện gì, đến lúc đó ngươi biết ta biết trời biết đất biết mà thôi, không nghĩ đến khả năng bị Cổ Khinh Âm phá hoại, còn huyên não lớn như vậy, trong lòng hận Cổ Khinh Âm chết đi được.

Hưng Hòa vương triều vẫn rất coi trọng hành vi đạo đức của quan viên, quan viên của Đại Lý tự liền đứng ra yêu cầu xử phạt Lý Thừa Phong và Tần Anh Lan để răn đe mọi người. Hoàng Thượng nghe Đại Lý tự nói cũng có lý, ngự bút vung lên liền đồng ý.

Lý Thừa Phong và Tần Anh Lan cứ như vậy bị yêu cầu ở nhà hối lỗi ba tháng, phạt bổng lộc nửa năm, chức quan giáng nửa cấp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Có công buộc tội

Khi hình phạt được ban xuống, Lý Thừa Phong ghen khuất, vội tìm người đến tướng phủ đưa bái thiếp nhưng cả ba lần đều bị từ chối. Tên chạy việc về báo lại, tướng gia có việc, tướng gia bận, hôm nay tướng gia không trở về phủ.

Lý Thừa Phong tự nhiên đã hiểu, Hàn Cẩm Khanh không muốn gặp hắn. Hắn gấp đến độ dậm chân trong phòng, có tiểu thiếp tiến lên an ủi, bị hắn đá mạnh cho một cái, cả giận nói: “Chính tiện nhân ngươi đề ra cho ta chủ ý ngu ngốc, bây giờ tướng gia tức giận, tránh không gặp ta, mặc kệ ta chết sống”. Tiểu thiếp đó nghe vậy thì khóc rất đáng thương.

Trong thời gian Lý Thừa Phong ở nhà hối lỗi một tháng, ngự sử đài trình lên một hồ sơ thật dài, trong đó toàn là những chuyện Lý Thừa Phong nhiều năm qua đề bạt võ quan không theo nguyên tắc, dùng người không khách quan, tham tài hối lộ, khiến mặt rồng giận dữ.

Bởi vì các loại nguyên nhân, Hoàng Thượng trực tiếp giao lại án này cho Nhiếp chính vương Dương Mẫn Nguyên đức cao vọng trọng, công chính liêm minh, nhanh chóng đưa án này đến Hình bộ chứng thực.

Hình bộ xử án mạnh mẽ vang dội, không đến một tháng đã định án xong, Lý Thừa Phong làm việc thiên tư trái pháp luật, tham ô nhận hối lộ, coi rẻ quốc pháp kỷ cương, lẽ ra phải cách chức điều tra, nhưng Hoàng Thượng niệm tình hắn ở Binh bộ bảy năm cũng coi như làm hết phận sự, chỉ điều tới biên cảnh nhậm chức tri phủ, nhiệm kỳ năm năm.

Lý Thừa Phong đang ở nhà kiểm điểm, nghe nói mình bị Hình bộ lập án điều tra, gấp đến độ gà bay chó chạy, thiếu chút lửa giận công tâm. Hình phạt ở nhà hối lỗi hai tháng làm sao sánh nổi với hình phạt này. Hắn không ngừng sai người đến tướng phủ xin giúp đỡ, lại tìm người hỏi thăm tình hình, cuối cùng biết được mình phải dời khỏi kinh thành, đến biên cảnh làm tri phủ thì quả thực như sấm sét giữa trời quang, không chấp nhận được, lăn đùng ra hôn mê

bất tỉnh, trong phủ thị lang nhất thời như có mây đen sương mù vây lấy.

Còn Cố Khinh Âm thượng tấu có công, được Hoàng Thượng ngợi khen, ban không ít vàng bạc gấm vóc, nô bộc, ruộng tốt ngàn mẫu, Cố phủ nhất thời cực kỳ náo nhiệt. Quan viên đến chúc mừng thiếu chút muốn đạp cửa xông vào, vợ chồng Cố Đức Minh bận rộn tiếp đón.

Hôm nay, Cố Khinh Âm đang làm việc ở ngự sử đài, thì có một tên lính nhỏ đến truyền lời, nói là Cố đại học sĩ mời nàng đến Hàn Lâm Viện một chuyện.

Cố Khinh Âm thấy hơi bất ngờ, phụ thân có lời gì mà ở nhà khó nói, lại muốn nàng có ý đến Hàn Lâm Viện một chuyện?

Nàng nghi hoặc, nhưng vẫn dừng công việc đang làm, báo với Tổng đại nhân một tiếng rồi đi thẳng đến Hàn Lâm Viện.

Hàn Lâm Viện gồm có đại học sĩ, học sĩ, cung phụng và biên tu. Đại học sĩ là chức quan cao nhất, tượng trưng cho người có học thuật cao nhất, có vị trí hết sức quan trọng ở trên triều đình. Vì khác với tiền triều, trong số các trọng thần của nội các, đại học sĩ của Hưng Hòa vương triều giữ chức quan chính nhất phẩm, trừ đảm nhiệm chức vụ ở Hàn Lâm Viện, còn đồng thời kiêm nhiệm cái chức vị quan trọng khác. Nhưng muốn trở thành đại học sĩ lại phải trải qua các cuộc sát hạch nghiêm khắc, cực kì khó khăn, cũng bởi vậy hiện nay Hàn Lâm Viện cũng chỉ có ba đại học sĩ.

Hàn Lâm Viện được người đời tôn sùng, nên kiến trúc cấu tạo cũng có phần tinh tế lịch sự tao nhã hơn những tòa nhà khác, có tiểu kiều lưu thủy, núi giả kỳ thạch. Cố Khinh Âm vội vã đi tới nơi dành cho đại học sĩ, lúc rẽ vào hành lang, thì nhìn thấy đối diện có một người đi tới.

Người tới mặc bộ áo dài nguyệt sắc rộng thùng thình, tóc mượt như nhung buông xõa như dòng thác chảy xuống, mi mục như họa, mi tâm điểm chấm son nhạt màu, hàng mi dài ẩn hiện trong làn tóc mai, hai mắt như sóng nước, dung nhan khuynh thế, khí chất trác tuyệt.

Hắn đi qua bên người Cố Khinh Âm, cúi đầu cười khẽ với nàng, nụ cười như gió xuân tháng ba, Cố Khinh Âm nhất thời thất thần, chớp mũi quanh quẩn mùi đàn hương nhàn nhạt.

Lúc Cố Khinh Âm đi đến chỗ Cố Đức Minh, ông đã đợi nàng được một lúc, thấy thần sắc nghiêm túc của ông, Cố Khinh Âm thật cẩn thận chào, "Phụ thân."

"Con và Kỷ Trác Vân rốt cuộc là sao? Là lưỡng tình tương duyệt, hay chỉ là tư tình?!" Sắc mặt Cố Đức Minh hơi trầm xuống, đi thẳng vào vấn đề.

Cố Khinh Âm ngẩng mạnh đầu lên, "Phụ thân! Phụ thân nói câu đó là có ý gì, con và người đó...người đó, căn bản là không quen biết!" Nàng cũng không nói dối, nàng thật sự không biết hắn.

"Hừ, con đúng là biết trở mặt mà, người ta tốt xấu gì cũng sinh ra trong tướng môn, còn cứu con một mạng!" Cố Đức Minh nổi giận.

Cố Khinh Âm cũng không bất ngờ khi phụ thân đã biết ân nhân cứu mạng nàng là ai, nhưng ông vừa nói lưỡng tình tương duyệt, chẳng lẽ phụ thân đã biết tất cả?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cuộc nói chuyện của cha và con gái

Tâm tư Cố Khinh Âm có chút bối rối, nhưng cũng không muốn giấu cha và con gái có ngăn cách, liền thẳng thắn thành khẩn nói: "Hôm nay phụ thân muốn con gái đến đây chắc vì đã biết chuyện của con và Kỷ Trác Vân, nên mới tìm con để đối chất?"

Cố Đức Minh liếc nhìn nàng một cái, "Việc này còn cần tìm con để đối chất?! Ván đã đóng thuyền, con không biết đúng mực, khiến cái thân già này phải xấu hổ!"

Cố Khinh Âm vội la lên: "Phụ thân, con gái và hắn, đúng là có làm chuyện vợ chồng, nhưng gần đây thân thể con khác thường, việc này đều không phải là ý của con."

Cố Đức Minh lắc đầu, "Được, trước hết chúng ta không nói về việc này. Điều phụ thân muốn nói là, thời gian trước Kỷ Trác Vân đã mấy lần sai người đến phủ tặng đồ, nói là cho con bồi dưỡng thân thể. Lúc con được khen ngợi, hắn lại phái người đến phủ chúc mừng, đưa quà mừng, còn cho người ta nổ pháo ở ngoài cửa phủ, thậm chí, dù là người của Hàn Cẩm Khanh, hắn cũng không nói giúp cho Lý Thừa Phong". Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Cố Khinh Âm, ông lại nói: "Việc này, con có biết hay không?"

"Nữ nhi hoàn toàn không biết." Cố Khinh Âm rất kinh ngạc, đây là lần đầu nàng nghe nói, "Sao phụ thân không nói sớm cho con biết?"

Cố Đức Minh không đáp, hỏi lại: "Con thật sự không biết?"

"Hoàn toàn không biết." Cố Khinh Âm gật đầu liên tục.

"Kỷ Trắc Vân không đến đi tìm con nữa? Hai người không liên lạc với nhau chút nào?"

"Không có, thật sự không có, con còn ước gì không phải nhìn thấy hân." Cổ Khinh Âm vội la lên.

Cổ Đức Minh trầm ngâm nhìn nữ nhi, sau một lúc lâu, nói: "Được, cha tin con. Thế này cũng tốt, để mẫu thân con hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ không nên có. Nhưng con thì muốn kết thúc, còn hân lại có tâm tư riêng". Ông tiếp tục nói, "Dù sao hân cũng là người của Hàn Cẩm Khanh, hiện tại, những hành động đối tốt với con nhất định sớm rơi vào mắt người khác."

Cổ Khinh Âm trầm tư suy nghĩ rồi nói: "Phụ thân sợ bên Giang Lăng vương..."

Cổ Đức Minh gật đầu, nói: "Không sai, tâm tư của Vương gia kín đáo, nhiều âm vệ. Mấy ngày này Kỷ Trắc Vân tiếp xúc với quý phủ của chúng ta, Vương gia nhất định đã biết được, đến lúc đó vạn nhất dậy sóng, thì đúng là phức tạp."

"Đó là ý của phụ thân?"

"Cũng đã qua nhiều ngày, con nên trực tiếp đến phủ tướng quân nói rõ ràng với Kỷ Trắc Vân, coi như là gặp mặt tạ hân ân cứu mạng, thuận tiện mang theo phần tạ lễ, tuyệt đối không thể bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa."

Cổ Khinh Âm gật đầu đáp ứng.

Cổ Đức Minh trầm ngâm một lát, lại nói: "Khinh Âm, lần này con đối phó với Lý Thừa Phong, tuy con làm tốt, nhưng lại quá liều lĩnh, về sau con vẫn nên thương lượng cùng phụ trước rồi làm việc cho thỏa đáng."

"Vâng, phụ thân." Cổ Khinh Âm cúi đầu, đó là vì Lý Thừa Phong đặc tội lớn với nàng, nàng sợ báo cho biết phụ thân thì sau này còn cần nhẫn nại một thời gian, thật sự là nàng đợi không kịp muốn khiến hân "đẹp mặt".

Chuyện này xác thực thực nàng làm hơi vội vã, may mà nhận được kết quả tốt, trong lòng nàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cổ Đức Minh nhìn thần sắc bình tĩnh của nàng, lại nói: "Con cho là Lý Thừa Phong dễ đối phó như vậy? Con nghĩ chỉ dùng một quyền sở con, bày ra chứng cớ, là có thể kéo hân xuống? Lần này không phải Nhiếp chính vương cùng Thượng Quan đại nhân làm chủ, bầm công chấp pháp, thì người ngoài cũng khó nhúng tay vào." Ông phải cho con gái biết này cái lợi cái hại trong chuyện này, một vị quan to tam phẩm của triều đình, không phải người có thể dễ dàng sắp đặt, cũng không phải chỉ một ngư sư đài có thể nắm trong tay.

Cổ Khinh Âm hơi kinh ngạc, thi ra bản án này nhìn như là được xử lý thuận lợi nhưng sau lưng vẫn có thể lực khắp nơi tranh đấu, nàng cố gắng thu lại cảm xúc, mới nói: "Phụ thân, nữ nhi đã biết, sau này con sẽ thương nghị cùng phụ thân nhiều hơn."

Cổ Đức Minh gật đầu, "Con tự biết chừng mực là tốt rồi. Khinh Âm, hiện tại thế cục biến ảo khôn lường, con phải chú ý ngôn hành của mình, không thể bị người bắt được nhược điểm."

Cổ Khinh Âm liên tục vâng dạ.

"Còn có một chuyện, gần đây Vương gia đang tại tranh thủ duy trì mối quan hệ với Nhiếp chính vương", trong mắt Cổ Đức Minh hiện lên tinh quang, "Khinh Âm, chúng ta phải tỏ rõ lập trường, nếu không, con tự biết lợi hại."

"Trong lòng nữ nhi hiểu rõ." Làm quan nhiều năm, chút hiểu biết đó nàng vẫn phải có, "Nhiếp chính vương công chính nghiêm minh, nhưng thật ra nữ nhi không hiểu về người đó nhiều lắm."

Cổ Đức Minh đến gần vài bước, nhìn nữ nhi, nói nhỏ: "Hoàng Thượng thích tửu sắc, nhưng thật ra lại rất tin tưởng người vương đệ này. Thành thật mà nói, Nhiếp chính vương quả thật cũng có vài phần tài cán, xử sự cẩn thận, khiến người ta không thể không tin phục. Nhưng, Nhiếp chính vương kiêu ngạo, là mối uy hiếp đối với cả Vương gia và Hàn Cẩm Khanh, chẳng qua, Vương gia nhìn rõ mọi sự, trước tiên mượn sức bọn họ mới là thượng sách."

"Vương gia đã có kế sách?" Cổ Khinh Âm hỏi.

Cổ Đức Minh nhíu mày, "Tạm thời thì chưa, hơn nữa quan hệ giữa Vương gia và Nhiếp chính vương vốn là sâu xa khó đoán, không dễ làm cái gì."

"Vậy... Chúng ta phải làm như thế nào?"

"Nhiếp chính vương xử lý việc triều chính, ai không muốn lấy lòng nịnh bợ, nhưng nay hân chỉ tin nhiệm một người." Cổ Đức Minh nói.

Cổ Khinh Âm tự nhiên tò mò, "Ai?" Nàng có quen biết không?

Cổ Đức Minh cười khẽ, "Cũng là đại học sĩ như phụ thân, Thượng Quan Dung Khâm, đệ nhất mưu thần dưới trướng của Nhiếp chính vương."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đến nhà tạ ơn

Thượng Quan Dung Khâm mặc dù là đại học sĩ, nhưng lại nhiều năm không ở trong Hàn Lâm Viện, rất nhiều hàn lâm học sĩ cũng chưa từng gặp qua, huống chi là Cố Khinh Âm.

Cố Đức Minh nói rõ, vị đại nhân này từng lấy vợ, nhưng nay lẻ loi một mình, làm người hiền lành, tài hoa thần thái học thức cũng vô cùng tốt. Nhưng là người có địa vị cao, người có thể thổ lộ tình cảm lại chẳng có mấy người, khó tránh khỏi tâm phòng bị hơi nặng một chút.

Cố Khinh Âm nghĩ lại lời phụ thân nói, đánh giá về vị Thượng Quan đại nhân này là một văn sĩ trung niên đức cao vọng trọng, mà ngôn từ phụ thân dùng để nói về người đó cũng có chút tôn trọng, tuy là chưa gặp mặt, nhưng trong lòng nàng đánh giá vị Thượng Quan đại nhân này không tệ chút nào.

Ngồi trong xe ngựa nàng suy nghĩ rất nhiều, bất tri bất giác, đã đến trước cửa phủ tướng quân.

Xuống xe, có tiểu lại tiến lên nói ý đồ đến, vệ binh canh cửa cẩn thận nhìn những người ngồi trong xe rồi mới cho người vào thông báo lại.

Một lát sau, người truyền lời bước ra, cung kính mời Cố Khinh Âm vào phủ.

Xuyên qua cửa phòng, hành lang, quản gia đưa Cố Khinh Âm đến phòng tiếp khách, có hạ nhân đem quà tặng nàng mang đến đi sắp xếp.

"Cố đại nhân chờ một lát, tướng quân đến ngay ạ." Quản gia đã hơn bốn mươi tuổi, khôn khéo lão luyện, tiểu nha đầu bên cạnh dâng trà lên, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Cố Khinh Âm gật đầu, mỉm cười nói: "Làm phiền rồi."

Cố Khinh Âm ngồi trong phòng khách vừa uống trà, vừa xem xét cách bài trí, ước chừng qua một khắc, quản gia mới tiến vào, nói: "Cố đại nhân, thật ngại quá, chúng tiểu nhân cũng không dám quấy rầy khi tướng quân luyện võ, thỉnh Cố đại nhân tự mình đi một chuyến vậy."

Cố Khinh Âm hơi do dự, nhưng cũng muốn nhanh chóng nói rõ ràng với Kỷ Trác Vân, liền đáp ứng, cùng một gã sai vặt dẫn đường đi men theo một con đường mòn.

Hai người đi tới một cái sân cực kì rộng, trong viện trồng rất nhiều ngọn tùng bách, màu xanh biếc bao phủ, khiến bầu không khí trong viện khác biệt với những nơi khác.

Gã sai vặt dừng bước, khom người nói với Cố Khinh Âm: "Đại nhân, phía trước chính là phòng luyện võ của tướng quân, tiểu nhân xin cáo lui." Nói xong, gã đi nhanh như chớp.

Phòng luyện võ làm toàn bằng gỗ thô, phong cách giản dị khí khái, hai cánh cổng chính chưa hoàn toàn khép lại, thỉnh thoảng truyền tiếng gậy gỗ đập xuống đất.

Cố Khinh Âm nhìn cánh cửa, thu hồi tạp niệm trong đầu, chậm rãi đi qua.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt là không gian rộng rãi, cửa sổ lớn khắc hoa sát đất, ánh sáng xuyên thẳng vào, phủ kín cả căn phòng, hai bên tường treo đủ các loại binh khí, đao thương, cái gì cần có đều có.

Kỷ Trác Vân mặc bộ y phục bằng tơ gấm màu xanh lam thẫm bó sát người, đang luyện một đoạn côn pháp, thân hình hần mạnh mẽ, một chiêu mỗi thức đều có kết cấu, khi thì như rồng cuốn hổ chồm, khi thì như kim xà xuất động, cương nhu tính tế, trường côn trong tay như có sinh mệnh, vô cùng linh hoạt.

Cố Khinh Âm lần đầu tiên xem người khác luyện võ trong khoảng cách gần như vậy, nhất thời nhìn đến nhập thần.

Kỷ Trác Vân luyện xong một đoạn, thu hồi trường côn, định nghỉ ngơi, thì thấy có một bóng dáng yếu điệu đang đứng cạnh cửa.

Hôm nay Cố Khinh Âm mặc quan phục màu xanh thêu những đám mây, không mang mũ quan, chỉ dùng một cây ngân châm cổ định mái tóc dài, khuôn mặt thanh lệ, dáng người anh tuấn, có nét ý nhị động lòng người.

Giờ phút này, đôi thủy mâu linh động của nàng đang nhìn thẳng vào hắn.

Kỷ Trác Vân nhướng mày, bên môi như có ý cười, "Cố đại nhân? Thật sự là khách ít đến." Vừa rồi quản gia bẩm báo với hắn là Cố Khinh Âm tới chơi, hắn nhất thời tưởng mình nghe lầm. Nhưng hiện tại bé con đang đứng trước mặt hắn, còn hắn gần như dùng hết toàn lực không chế cảm xúc lên xuống của chính mình.

Cố Khinh Âm nhìn hắn, hắn đứng bên cửa sổ, nắng ấm đầu đông phủ lên người hắn, khiến dung mạo lạnh lùng tuấn tú đỉnh đặc có vẻ ấm áp hơn. Hắn cũng đang nhìn nàng, tiếng nói trầm thấp thuần hậu dường như ngay bên tai nàng.

Nàng hơi cúi đầu, nói: "Kỷ tướng quân, Khinh Âm mạo muội tới chơi, là đến cảm tạ ân cứu mạng của tướng quân."

Nàng đi thẳng vào vấn đề, hơi cúi đầu thi lễ với hắn, làm lộ ra một đoạn cổ trắng nõn đẹp đẽ.

Kỷ Trác Vân rất nhanh đi đến bên người nàng, nâng cánh tay của nàng, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt chuyên chú, "Cố đại nhân cần gì đa lễ, ta và cô, đã sớm không thiếu nợ nhau."

Cố Khinh Âm run lên, ngụ ý của hắn, đương nhiên nàng hiểu, nhưng theo bản năng nàng liền muốn kháng cự, giọng điệu khó tránh khỏi vài phần lạnh lùng, "Kỷ tướng quân, hôm nay hạ quan đến đây, là có một chuyện muốn nói rõ với tướng quân." Nàng lui từng bước về phía sau, tránh khỏi tay hắn.

Kỷ Trác Vân thấy nàng làm về ta đây, híp mắt lại thu hút, trầm giọng nói: "Cố đại nhân mời nói."

Cố Khinh Âm vẫn cúi đầu, tiếp tục nói: "Tướng quân có ân với Khinh Âm, lại từng nhiều lần đưa hậu lễ đến phủ, Khinh Âm rất cảm kích vì tướng quân đã nâng đỡ", nàng rũ mắt, thân hình cao lớn của hắn hoàn toàn bao phủ lấy nàng, nàng nói càng cẩn thận, "Tuy nhiên Khinh Âm đã có hôn ước, quả thực không nên lại có qua lại với tướng quân..."

"Cho nên? Cô muốn nói, coi như ta và cô chưa phát sinh chuyện gì, từ nay về sau cô và ta nhất đao lưỡng đoạn, không lui tới?!" Kỷ Trác Vân cười lạnh, nhìn mi mắt khẽ run của nàng.

Cố Khinh Âm bị hắn áp bách, thở sâu, rốt cục ngừng đầu, "Tướng quân nói đúng, coi như chúng ta chưa bao giờ quen biết."

Nàng lấy ra một vật trong đai lưng, đưa cho hắn, "Ngọc bội này, Khinh Âm không nhận nổi, xin trả lại cho tướng quân."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lửa giận của Kỷ Trác Vân

Kỷ Trác Vân đóng giữ biên cương nhiều năm, chinh chiến sát phạt, một khi đã nhận định mục tiêu sẽ dừng cảm tiến tới. Hắn lại là thiếu niên anh hùng, cao lớn anh tuấn, chuyện liên quan tới nữ nhân chỉ cần hắn cần sẽ giữ lấy, chưa bao giờ có nữ nhân nào cự tuyệt hắn, cũng chưa bao giờ có nữ nhân dám phản kháng hắn. Đây là lần đầu tiên hắn bắt đầu muốn đối xử tốt với một người con gái, chịu vứt hết mặt mũi đi thỉnh giáo phó tướng. Nhưng người này lại là Cố Khinh Âm, dù hắn đã mấy lần bày tỏ thành ý, cứ tưởng rằng lúc gặp lại nàng sẽ có cái nhìn khác về hắn, nhưng rõ ràng là nàng không thêm để hắn vào mắt!

Hắn nhìn ngọc bội trong tay nàng, óng ánh tron bóng, trong suốt tinh khiết, đó là vật hắn luôn mang theo bên người bao năm qua, kể cả lúc ra chiến trường. Đêm hôm đó, hắn giao ngọc bội cho nàng, dù có chút xúc động, nhưng hắn chưa bao giờ hối hận, nhưng nàng lại chẳng cảm động chút nào!

Kỷ Trác Vân chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như thế này, còn thêm một chút cảm giác chua chát không thể hiểu nổi. Hai mắt hắn đột nhiên lạnh đi, nhìn chằm chằm nàng, nói: "Kỷ Trác Vân ta đã cho đi cái gì thì sẽ không nhận lại, nếu cô không cần thì cứ ném đi!"

"Ngài..." Cố Khinh Âm nghe hắn nói như vậy, nắm chặt ngọc bội trong tay, nhất thời ném đi cũng không phải, giữ lại cũng không phải. Nàng cắn môi, trừng trừng nhìn Kỷ Trác Vân, dậm chân, nói: "Nếu như thế, Khinh Âm xin cáo từ, từ nay hạ quan và tướng quân là người xa lạ!" Giọng nói của nàng du dương, đầy khí phách.

Tuy lời nói quyết liệt, nhưng nàng lại hơi chột dạ, lại có chút sợ hãi, chỉ nghĩ nhanh chóng rời khỏi chỗ này, thoát khỏi hắn.

Nàng nhanh chóng xoay người, đi đến cạnh cửa, đẩy cánh cửa gỗ ra, mấy ngọn tùng bách trong đình viện vẫn xanh biếc, nhưng nàng cũng không còn tâm trí nào để thưởng thức.

"Cố -- Khinh -- Âm!" Phía sau là tiếng rống giận trầm thấp của hắn, nàng không dám ngừng bước, lại càng không dám quay đầu.

Ai ngờ, một chân nàng mới bước ra khỏi cửa phòng, cả người đã bị túm mạnh trở về, "A!" Nàng hét lên, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Chưa kịp hoàn hồn, vòng eo mềm mại của nàng đã hoàn toàn bị giam cầm. Kỷ Trác Vân thờ dốc, hôn dòn dập lên khuôn mặt thanh lệ, lên trán, lên môi nàng. Nàng không trốn tránh được, bị hắn đè lên mặt sàn trong phòng luyện võ.

"Ngài buông ra... A..." Cố Khinh Âm liều mạng lắc đầu, tay nắm thành quyền đấm đánh lên bả vai cứng rắn của hắn, nhưng cổ tay nàng nhanh chóng bị bàn tay to của hắn nắm chặt lại.

"Không cho phép đi! Cố Khinh Âm, ta không cho nàng đi!" Kỷ Trác Vân cuồng loạn hôn nàng, thanh âm phát ra như tiếng gọi, lại như ai thán.

Hắn bá đạo, cường thế, không ngừng liếm cắn môi nàng, hơi thở nóng rực làm nàng run lên, cánh môi bị chà đạp đỏ như máu.

Lưỡi hắn không ngừng xâm nhập, rốt cục cũng cạy mở được khớp hàm của nàng, đầu lưỡi nhiệt tình cuốn lấy lưỡi nàng, càn quét trong miệng nàng, mút

vào nước bọt của nàng. Hơi thở dương cương hoàn toàn bao phủ lấy nàng, khiến nàng không thể hô hấp, không thể suy nghĩ, toàn thân như rơi vào vũng bùn, dần dần mềm nhũn.

Kỷ Trác Vân lửa giận ngập trời, toàn bộ hóa thành dục vọng, hai mắt hấn sâu thẳm, bàn tay to bắt đầu xé rách quan phục của nàng, vừa vội vàng cách lớp quần áo xoa nắn bầu ngực mềm mại của nàng.

Có trời mới biết hấn mê luyện hai bầu vú lớn của nàng đến mức nào. Sau đêm hôm đó, không hiểu sao hấn không còn hưng trí với hai vị mỹ thiếp trong phủ nữa. Trong đêm dài yên tĩnh không chỉ một lần nhớ tới Cổ Khinh Âm, nhớ tới thân thể kiều mị cùng bầu vú đầy đặn cao ngất của nàng..

Cổ Khinh Âm dồn dập thở dốc dưới thân hấn, trong cơ thể từ từ dâng lên một ngọn tà hỏa, nhỏ nhỏ rồi lan ra toàn thân nàng, cảm giác đó làm nàng bắt đầu hoảng hốt.

“Ngài.. Ngài làm cái gì với tôi?” Đôi mắt của Cổ Khinh Âm như say, nàng nhận ra những biến hóa trong cơ thể, không giống như trước đây.

Kỷ Trác Vân cắn cái gáy trắng nõn phần nộn của nàng, quan phục cùng trung y của nàng đã bị cởi hết, lộ ra cái yếm vàng nhạt thêu hoa mai.

Nhưng cái yếm bé xíu đó sao có thể che đậy được nhũ phong no đủ ở phía dưới, nhũ hoa đã sớm vênh lên, bị Kỷ Trác Vân đùa bỡn giữa hai đầu ngón tay.

“Ta làm cái gì, a, ta muốn hôn nàng, muốn ‘yêu’ nàng.” Hấn thở hổn hển, không ngừng hôn nàng.

Cổ Khinh Âm bị hấn hôn đến cả người khô nóng, nói: “Ngài, ngài cảm miệng, còn không buông ra, tôi.. Ngài hạ thuốc tôi sao?!” Rõ ràng nàng cảm giác thân thể càng ngày càng mềm nhũn vô lực, giấy dưa cũng phí công, trong đầu mới nghĩ đến có phải bị kê đơn hay không.

“A, ta dùng thuốc với nàng? Không, Cổ Khinh Âm, đối với nàng, căn bản không cần dùng thuốc“. Đôi mắt hấn như có lửa, “Chỉ cần có ta ở đây, là có thể cho nàng dục tiền dục tử.”

Kỷ Trác Vân nói thật, hấn làm người thẳng thắn, thật sự là coi thường loại hành vi tiểu nhân này, nhưng Cổ Khinh Âm có nghi ngờ, cũng không phải là giả, nàng xác thực bị người ta hạ dục, mà phân lượng còn không nhẹ. Nàng càng dùng sức giấy dưa, thì khí lực càng nhanh cạn, dù có thể nào chắc nàng cũng không nghĩ tới, vấn đề nằm ở ly trà nàng uống ở phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Nước mắt thiêu đốt tâm can

Kỷ Trác Vân có tình cảm với Cổ Khinh Âm, việc này vài cái tâm phúc của hấn đều biết. Cùng là võ tướng, hiểu biết của bọn họ về nữ nhân kỳ thực không cao hơn Kỷ Trác Vân là mấy, muốn nhân lúc Cổ Khinh Âm đến phủ tướng quân, bỏ chút thuốc cho nàng uống, coi như hoàn thành tâm nguyện cho tướng quân.

Nữ nhân ấy mà, ném thêm vài lần, qua thời gian mới mẻ, thì sẽ không sao nữa.

Bọn họ bỏ tiêu cốt tan vào trong tách trà, làm cho tay chân của người ta như nhũn ra, cả người vô lực, sau thời gian một khắc thuốc cũng phát huy tác dụng.

Chính vì vậy nên Cổ Khinh Âm mới thấy rằng toàn thân không còn chút sức lực, đương nhiên, bây giờ nàng chỉ cảm thấy đây là thủ đoạn của Kỷ Trác Vân, nên nửa tin nửa ngờ lời hấn nói.

Cái yếm trên người nàng đã bị cởi bỏ ném sang một bên, hai bầu vú nõn nà cao ngất nhảy lên. Hai vú có màu hồng tự nhiên khiến Kỷ Trác Vân càng nhìn càng khát khô, hấn cắn một cái, dùng đầu lưỡi chơi đùa đầu nhũ đỏ ửng, bàn tay còn lại bao lấy bầu vú bên kia, các ngón tay hoạt động liên tục.

Hấn ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt mê say của nàng, si mê nói: "Cổ đại nhân, ngực nàng thật sự rất lớn, vừa trắng vừa mềm, chỉ cần nam nhân khẽ vừa chạm vào là nơi này sẽ đứng lên ". Hấn xoa bóp nhũ hoa của nàng, khiến Cổ Khinh Âm lập tức hít mạnh một hơi, "Lớn như vậy, sờ thật sự rất thoải mái."

Cổ Khinh Âm nghe những lời dâm loạn của hấn, không khỏi vừa thẹn vừa giận, "Ngài không được nói nữa, nếu còn nói, tôi.."

Kỷ Trác Vân cười tà nói: "Nàng có thể thế nào? Cổ đại nhân của ta". Tay hấn đưa xuống dưới dùng sức kéo quần của nàng xuống.

"Ngài, ti bỉ, vô si!" Cổ Khinh Âm cực kỳ giận dữ, nhưng toàn thân vô lực, có muốn phát tác cũng không được, giấy dưa không được, trong đôi mắt đẹp dần dần có ánh nước.

Kỷ Trác Vân mê muội liếm hôn cái rốn nhỏ của nàng, vừa ngẩng đầu nhìn thấy nàng như muốn rơi nước mắt, thì tâm can chấn động.

"Cố... Khinh Âm, nàng đừng..." Một giọt nước mắt rơi xuống, lặng lẽ, Kỷ Trác Vân kim lòng không đậu liếm đi giọt nước mắt đó, có hơi mặn, hơi chất, trong lòng hấn sinh ra cảm giác chua xót chưa bao giờ có.

Nước mắt của Cố Khinh Âm rơi càng lúc càng nhiều, không thể nhìn rõ từng biểu cảm trên khuôn mặt hấn.

Nàng không biết sao mình lại luống cuống như thế, ở trên triều đình, dù hoàn cảnh có khó khăn thế nào thì nàng cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Có lẽ là cảm giác vô lực, có lẽ là xấu hổ, có lẽ là cảm giác khủng hoảng khác thường ở sâu trong cơ thể, cũng có lẽ là này thời gian công vụ áp lực, tất cả những cái này cộng lại khiến nàng sụp đổ.

Kỷ Trác Vân nhìn nàng, nhìn sự cự tuyệt cùng chán ghét trong mắt nàng, nhìn sự mâu thuẫn và bất lực của nàng, hấn buông ra nàng, chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt tối đen, dục vọng cũng tan dần.

Cố Khinh Âm nhìn động tác của Kỷ Trác Vân, cảm thấy hơi bất ngờ, hấn buông tha cho nàng như vậy sao? Rõ ràng vừa rồi hấn còn muốn...nàng nhớ cảm giác cứng rắn cọ vào đùi nàng, hoang mang nhìn hấn.

"Thế nào, lúc này Cố đại nhân mới luyến tiếc?" Kỷ Trác Vân nhú mày hỏi.

Hấn không hiểu sao mình có thể cố nén dục vọng không chạm vào nàng, chỉ vì vài giọt nước mắt của nàng sao? Hấn thật sự sắp thành thánh nhân mất rồi, hấn lau mặt, tự giấu trong lòng.

Cố Khinh Âm thu hồi ánh mắt, không tiếp lời, cũng không tìm tòi nghiên cứu ý đồ của hấn, cầm quần áo rơi lung tung ở trên sàn mặc vào, lại phát hiện, trừ quan phục, trung y, quần lót và yếm đều bị hấn xé rách rồi.

Nàng nhìn thoáng qua phòng luyện võ bốn phía trống không, chẳng còn cách nào khác, đành mặc luôn quan phục vào người.

Ánh mắt của Kỷ Trác Vân vẫn dính trên người nàng, chỉ có nàng là không nhận ra.

Căn phòng vắng lặng, mặt trời đã ngã về tây, sắc trời dần tối.

"Tướng quân, tướng quân!" Tiếng đập cửa dồn dập phá vỡ không khí trầm mặc bên trong.

Kỷ Trác Vân nhú mày, cả giận nói: "Ta nói rồi, không ai được phép vào đây, lui xuống!" Lúc nam nhân đang bắt mặn là đáng sợ nhất.

Ngoài cửa im lặng một hồi, giọng nói đó lại vang lên, "Tướng quân, lần này là doanh trại của cấm quân truyền đến cấp báo, thỉnh tướng quân lập tức xuất phát!"

Kỷ Trác Vân nghe ra đây là giọng của phó tướng, lập tức ý thức được tình hình có vẻ nghiêm trọng.

Hấn miễn cưỡng nhìn bộ quan phục, quay qua nhìn thần sắc ngạc nhiên nghi ngờ của Cố Khinh Âm, cân nhắc một chút, rồi nói: "Truyền lời của ta, phải hai nha đầu lanh lợi đến đây chăm sóc cho Cố đại nhân, trước khi ta hồi phủ nàng không thể đi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thời cơ trốn thoát

Cố Khinh Âm cuộn người lại, vừa lạnh vừa đói, hai thị nữ được phái tới rất cung kính với nàng, một người đưa cơm, một người dâng trà, nhưng nàng không động vào vì trong lòng còn ghen một cục tức, lại không cam lòng bị vây ở chỗ này như vậy.

Nàng thử lấy vài cái cơ muốn ra ngoài, nhưng đều bị ngăn cản, "Cố đại nhân, trước khi tướng quân hồi phủ, ngài không thể ra ngoài."

Nàng muốn thừa dịp trước khi hấn trở về để đi mà, ai biết sau khi hấn về sẽ đối với nàng thế nào, nếu tiếp tục cưỡng ép, nàng cũng không có chút năng lực phản kháng nào.

Nàng buộc gọn búi tóc bị rối loạn, khuôn mặt thanh lệ có vẻ hơi tái nhợt, hai tay ôm đầu gối, ngồi dựa vào bên cửa sổ, nhìn vàng trắng như lưỡi câu treo ngoài cửa sổ, trong lòng trầm mối tơ vò.

Người nàng vẫn mềm nhũn, đi vài bước mà cũng không nổi, ngọn tà hỏa bí ẩn đó vẫn còn, khiến thân thể của nàng như bị bỏng, trống rỗng khó chịu.

Nàng phải rời khỏi nơi này, tìm kiếm tất cả cơ hội rời khỏi đây, nàng liên tiếp nhìn động tĩnh của hai thị nữ đó. Hai người đó vẫn đứng ở cổng chính, thậm chí đến tư thế cũng không thay đổi, lòng nàng nóng như lửa đốt, nhưng trên mặt lại ra vẻ thản nhiên, dường như vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ xuất thần.

Đến khi trăng lên đến giữa trời, cả người Cổ Khinh Âm đều dựa vào cửa sổ thượng, đầu gác xuống, nhìn như đang ngủ. Một thị nữ có vẻ như muốn đi nhà xí, chạy nhanh ra khỏi cổng chính, còn thị nữ kia thì ngấp dài nhìn thoáng qua nàng, lại xoay người sang chỗ khác dựa vào cửa.

Nàng biết cơ hội đã tới, nàng không ngừng thay đổi vị trí, chính là muốn thử tìm xem cửa sổ lớn này có sơ hở hay không. Vừa rồi, rốt cục nàng cũng tìm được một chỗ chưa khóa lại, nắm chặt thời cơ, nàng đẩy nhanh cửa sổ ra bằng chút sức lực tích góp từng tí một rồi nhảy ra phía ngoài, khẽ nấp trong bụi cỏ cạnh cửa sổ, rồi khép cửa sổ lại.

Nàng biết, chỉ cần đợi thị nữ kia trở về, nhất định sẽ phát hiện nàng trốn đi, cho nên, trong thời gian cực kì ít ỏi này nàng phải trốn càng xa càng tốt.

Hít sâu một hơi, nàng đi dọc theo con đường nhỏ duy nhất ra ngoài.

May mà vận khí của nàng không tệ, cách phòng luyện võ không xa chỉ có duy nhất một cửa hông, bên ngoài là một ngõ nhỏ u tĩnh, chuyên dùng để chuyển hàng hóa vào trong phủ.

Lúc nàng đến trước cửa, trong phòng luyện võ đã truyền đến động tĩnh, nàng quay đầu liếc mắt một cái, mượn ánh trăng, nhanh chóng mở khóa cửa, đẩy cửa ra.

Đông đêm gió lạnh thấu xương, Cổ Khinh Âm vừa ra khỏi cửa đã bị đông cứng người, trên người nàng chỉ mặc quan phục, còn khoác thêm một cái chăn mỏng thị nữ đưa cho, nhưng cũng không thể chống đỡ được cái lạnh.

Đang hết sức buồn rầu, nàng bỗng nhiên phát hiện cách đó không xa có một chiếc xe ngựa, con ngựa cường tráng, khẽ phát ra tiếng phì phì trong mũi, thân xe khá lớn, dùng chất gỗ vô cùng tốt, mặc dù không thấy rõ dấu hiệu trên thân xe, nhưng người có thể có được một cỗ xe ngựa như vậy nhất định không giàu cũng sang.

Lúc này, trong toa xe có ánh nến, vàng sáng nhu hòa có lực hấp dẫn trí mạng trong đêm đông giá rét.

Cổ Khinh Âm suy xét cân nhắc, quyết định lên trước xe rồi tính sau, hiện nay nàng cũng chẳng còn mấy sức, không chống chịu nổi được hơi lạnh, chẳng thà thử thời vận, nói không chừng lại gặp người quen trốn quan trường.

Nàng lặng lẽ đi về phía đuôi xe, nơi đó có cánh cửa nhỏ đang hé mở, lên xe mới phát hiện, nàng như lạc vào một không gian độc lập để đầy đồ đạc, có quần áo, đệm chăn, gấm vóc, không có chỗ ngồi, nhưng bố trí cũng thoải mái. Nàng tùy tiện giữ một cái chăn to quấn lên người, cuộn chặt lại, thoáng chốc cảm giác ấm lên không ít.

Nàng dán mắt lên tấm ngăn, bên cạnh rất an tĩnh, chủ nhân của xe ngựa hình như không ở trên xe.

Nàng ngả người vào chỗ để gấm vóc, không gian yên tĩnh và hoàn cảnh tạm thời an toàn làm nàng hơi buồn ngủ.

Bỗng nhiên, có tiếng nói chuyện rất nhỏ truyền tới, bởi vì cách khá gần, nàng nghe được rành mạch.

"Gia, hiện nay tướng quân không ở trong phủ, chúng ta làm sao bây giờ?" Là tiếng của một nam tử trẻ tuổi, giọng điệu có chút vội vàng.

Đối phương trầm mặc một hồi, "Đến biệt uyển ở ngoại ô." Giọng nói đó rất nhẹ, có chút lười biếng, cũng rất trấn định.

"Gia, chỗ đó cũng không gần, ngài đang bị thương, chịu đựng được sao?"

"Người không cần để ý." Vẫn là giọng nói ấy, bình tĩnh, trấn định, lười biếng.

Trái tim Cổ Khinh Âm run lên, cả kinh ngồi dậy, chỉ cảm thấy giống như ngã vào một cái hố sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Gặp lại cố nhân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cổ Khinh Âm hận Hàn Cẩm Khanh, không nói chuyện hai người là đối thủ, mà còn là vì hắn cướp đoạt đầu đêm tiên của nàng. Hắn lãnh tình, tàn nhẫn, chà đạp tự tôn nát vụn, thậm chí còn khiến nàng dao động về ý nghĩa của một nữ quan. Người như vậy, sao nàng có thể không hận?

Nhưng, nàng lại có hơi sợ hắn, chuyện này thì không thể nói rõ được là vì sao, có lẽ vì tác phong nhất quán mạnh mẽ của hắn ở trên triều, cũng có lẽ vì hắn âm ngoan gian trá, lại có lẽ, hắn từng lưu lại vô số dấu vết ở trên người nàng, khiến nàng có lau thế nào cũng không sạch... Còn có giọng nói của

hắn, thân nhiên, lười biếng, cho dù đang nói lời vô si hạ lưu vẫn uyển chuyển, làm người ta không thể chán ghét, không thể xem nhẹ...

Xe ngựa dừng lại, có người lên xe! Cổ Khinh Âm theo bản năng co người lại, lỗ tai kề sát ở tám ngăn, môi cắn chặt, sợ mình phát ra dù chỉ là một tiếng động nhỏ.

Nàng nhất định có thể, có thể trốn ở đây cho đến khi bọn họ tới biệt uyển, sau đó có thể thân không biết quý không hay trốn đi.

Trong toa xe, Hàn Cẩm Khanh được một nam tử còn trẻ mặc hắc y giúp đỡ, tựa vào vách xe. Hắn mặc bộ cẩm bào màu tím sẫm, như tỏa ra vàng sáng nhu hòa dưới ánh nến, những hoa văn phức tạp trên áo được thêu bằng chỉ bạc. So với mấy hôm trước, sắc mặt hắn nhợt nhạt hơn rất nhiều, con ngươi đen vẫn thâm thúy như vậy, nhưng thiếu chút thần thái sinh động. Mái tóc mượt như nhung toát loạn bên người, rơi trên cẩm bào, càng tôn lên khuôn mặt tái nhợt, đôi môi mỏng nhạt màu, hơi khô lại.

Hắn hơi thở hỗn hển ngồi vào chỗ của mình, "Người đi ra ngoài đánh xe, không sao đâu."

"Gia", hắc y nam tử nhìn kỹ đầu vai hắn, "Gia cứ nghỉ ngơi, đến nơi tiểu nhân kêu ngài."

Hàn Cẩm Khanh suy yếu gật gật đầu, chậm rãi nhắm mắt.

Xe ngựa đi thẳng về phía trước, chạy nhanh trong đêm. Thần kinh căng thẳng hồi lâu của Cổ Khinh Âm rốt cục cũng được thả lỏng một chút, nàng thật sự rất mệt mỏi, quần chặt chần lên người ngủ say từ lúc nào.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài xe ngựa vẫn tối đen, bỗng nhiên, con ngựa hí dài một tiếng, như là bị kinh sợ, xe ngựa rung lắc, một lát sau, rốt cục cũng ổn định lại.

Hàn Cẩm Khanh nhủ mảy, chậm rãi mở mắt, đề lại vai trái, hỏi: "Sở Phong, có chuyện gì?" Giọng nói của hắn mặc dù hơi yếu, nhưng rất trấn định.

"Gia, có chiếc xe ngựa cản đường đi của chúng ta, thật là to gan." Sở Phong báo cáo, giọng nói cũng không kích động.

"Bảo A Toàn đi xem tình hình, người không cần xuống xe."

"Gia, tiểu nhân..."

Một lát sau, nam tử trung niên tên A Toàn lên xe, cung kính trả lời: "Bẩm Gia, người trên xe ngựa đó không xuất hiện, chỉ bảo chúng ta đi đường vòng."

Đôi mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh sâu thẳm, trầm ngâm một lát, nói: "Cứ nghe theo, đi đường vòng."

"Dạ." A Toàn trả lời.

Sở Phong vội la lên: "Gia, ngài... Vì sao phải nghe theo người nọ? Chúng ta còn chưa rõ đây là địch hay là bạn mà."

Hàn Cẩm Khanh không đi để ý tới hắn, xe ngựa lại bắt đầu chạy nhanh, ánh nến lắt lư, ánh lửa rơi vào mắt hắn, hắn nhìn đuôi xe cách một tám ngăn, thật lâu sau, mới nói: "Trốn ở trong này thời gian dài thế hắn là buồn muốn chết."

Vừa rồi lúc xe ngựa đột nhiên ngừng lại, hắn nghe thấy bên kia phát ra một tiếng kêu đau đớn, hắn nghe rất rõ.

Trái tim của Cổ Khinh Âm như sắp nhảy ra ngoài, nàng cảm giác mình đang ngủ gật, đột nhiên bị đụng vào tám ngăn, không đau lắm, nhưng nàng biết còn có thứ đáng sợ chờ.

Giọng nói của Hàn Cẩm Khanh rất nhẹ, thậm chí có chút mỏng lung, nhưng truyền vào tai nàng thì như sấm sét giữa trời quang.

Bị phát hiện rồi, làm sao bây giờ?

Nàng không dám động đậy, nói đúng hơn là tay chân vô lực không thể động đậy, muốn hất chần trên người ra cũng không được.

"Sở Phong" Hàn Cẩm Khanh gọi.

"Có tiểu nhân."

"Lời người ở phía sau ra đây."

"Dạ."

Cổ Khinh Âm tròn to hai mắt, trơ mắt nhìn cánh cửa nhỏ phía sau bị mở ra, gió lạnh ập thẳng vào, xông thẳng vào lục phủ ngũ tạng, đến thở thôi cũng đau đớn. Một hắc y nam tử cao gầy kéo nàng từ trong chần ra giống như chuyển hàng hóa, lại ném vào trong toa xe.

"Gia, hóa ra vẫn là người quen", Sở Phong nói, mang theo ý cười ẩn nhẫn, "Người xem nàng..."

Hàn Cẩm Khanh liếc mắt một cái nhìn, về mặt đề phòng của nàng, khóe môi cong lên nụ cười khế, "Để nàng ở trong này, ta không sao."

"Vâng, gia, nhưng ngài phải chú ý thương thế của mình." Sở Phong lại liếc mắt nhìn hai người một cái, xoay người đi ra ngoài, hạ cửa xe xuống.
Tìm kiếm với từ khoá:

Diễn đàn Confession! Confession!! Confession!!!

35 phút trước

Ngày tham gia: 08.06.2017, 12:56

Pink2205

Bài viết: 142

Thành viên cấp 4

Được thanks: 1512 lần

Điểm: 10.44

Re: [Cổ đại] Nữ quan vận sự - Tiểu Nhục Tổng - Điểm: 10

Cách chuyển nhiều trang, tìm truyện, tìm chương, tắt quảng cáo...

Chương 35. Đôi chọi gay gắt

Cố Khinh Âm dựa vào một góc cách Hàn Cẩm Khanh xa nhất, kéo cái chăn bông lớn quấn chặt vào người.

Nàng nhìn hắn, muốn tìm một chút dấu vết đau đớn vì bị thương trên mặt hắn, đáng tiếc, hắn vẫn chẳng có gì khác thường, trừ bỏ gương mặt hơi tái nhợt chút.

Hàn Cẩm Khanh chậm rãi ngồi thẳng dậy, mái tóc mượt như nhung theo động tác của rối tung ở sau lưng, "Cổ đại nhân, đêm hôm khuya khoắt, vì sao lại ở trong xe của bản tướng?" Hắn mở miệng, giọng nói thân nhiên, giống nhau lạ thường.

Thần kinh của Cố Khinh Âm đã sớm căng lên, đành dụi được khí lực để đối mặt với Hàn Cẩm Khanh, nàng lạnh nhạt nói: "Hạ quan cũng không biết đây là xe của tướng gia."

"Nga, Cổ đại nhân không biết cũng không sao, nhưng... dù sao Cổ đại nhân cũng là nữ tử, hơn nữa đêm còn ở bên ngoài, sao có được?" Hắn không nhanh không chậm, nâng mắt phượng nhìn nàng, bụng tách trà trong tay lên nhẹ nhấp một ngụm.

"Ngài.. Tôi..." Cố Khinh Âm nghe ra ngụ ý của hắn, tức giận không thôi, nhưng nàng từ nhỏ đã không giỏi nói dối, nhất thời tức đến đỏ mặt, cắn răng nói: "Tôi trốn khỏi phủ tướng quân."

Dù sao chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm, huống chi nàng cũng không cho rằng mình có bản lĩnh giấu diếm ở trước mặt Hàn Cẩm Khanh.

"Phủ Tướng quân?" Hắn chậm rãi nói: "A, Cổ đại nhân là mệnh quan triều đình, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý tạm giam, chẳng lẽ nói là Kỳ tướng quân..."

"Đây là chuyện của chúng ta, không nhọc tướng gia lo lắng!" Cố Khinh Âm vội nói, không phải vì che giấu thay Kỳ Trác Vân, nàng chỉ đơn thuần không muốn tổn nước miếng cùng người này.

"Ngô, " Hàn Cẩm Khanh gật đầu, giống như tùy ý hỏi, "Chúng ta? Thì ra Cổ đại nhân rất thân thiết với Kỳ tướng quân?"

Cố Khinh Âm nghiêm mặt nói: "Ngài từng cứu hạ quan một mạng, có ân với hạ quan."

"Điểm này bản tướng suýt chút đã quên", đôi mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh tránh đi, "Kỳ tướng quân có ân với Cổ đại nhân, mà phương thức báo ân của Cổ đại nhân chính là lấy thân báo đáp?" Khóe môi của hắn nhếch lên, mang theo nụ cười không rõ nghĩa.

Môi Cố Khinh Âm phát run, "Ngài, ngài nói cái gì?!"

"Cổ đại nhân cần gì giật mình như thế, làm như bản tướng nói xấu cô vậy", hắn cố gắng ngồi thẳng, vì chạm đến vết thương trên vai mà khẽ nhíu mày, bình phục hồ hập, nhìn hai tròng mắt hơi đỏ lên của Cố Khinh Âm, tiếp tục nói: "Là bản tướng xem thường cô, Cổ đại nhân không chỉ có thể viết tấu chương buộc tội quan to tam phẩm, còn có thể thu phục nam nhân làm việc cho mình, công phu trên giường nhất định là tiến rất xa a..."

Phản ứng của Cố Khinh Âm khi nghe được những lời này của Hàn Cẩm Khanh là gì? Nàng có giận hay không? Nàng có tức hay không? Nàng có...
Phản ứng của Cố Khinh Âm khi nghe được những lời này của Hàn Cẩm Khanh là gì? Nàng có giận hay không? Nàng có tức hay không? Nàng có...
Phản ứng của Cố Khinh Âm khi nghe được những lời này của Hàn Cẩm Khanh là gì? Nàng có giận hay không? Nàng có tức hay không? Nàng có...

"Ngại cam miệng? Ngại là do ưu nan vô si!" Trong mắt Cố Khinh Âm day sương mù, trong lòng xau xo và giận dữ, cả giận nói: "Đôi vì tội nương tay buộc tội Lý Thừa Phong, trong lòng ngài ghi hận tôi, có đúng không?! Tôi gạt bỏ một cánh tay đắc lực của ngài, nên ngài e ngại có phải không? Hừ! Tôi làm điều này đều là vì triều đình, vì bách tính, tôi không thẹn với lương tâm! Không giống ngài, cả ngày tính toán, tư lợi cho bản thân, ngài, ngài cần bản không xứng làm thừa tướng!"

Nàng phát tiết liền một hơi xong, trong lòng cũng vui bớt một nửa con tức, kỳ thực nàng biết có những lời không nên nói ra, nhưng trong cơn giận dữ không phải nàng có thể khống chế được.

Hàn Cẩm Khanh nheo đôi mắt nguy hiểm lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười, "Hay cho một câu vì triều đình, vì bách tính, Cổ đại học sĩ thật sự là có cách dạy nữ nhi, cái miệng này," hần đột nhiên đưa tay giữ cằm nàng, ngón cái đặt lên môi dưới của nàng, "biết ăn nói, đến bản tướng cũng không làm gì được cô. Nhưng Cổ đại nhân nói chuyện có cân nhắc trước hay không, cô biết không, một người từng nói bản tướng không xứng làm thừa tướng, đã phải chết."

Giọng nói của hần rất nhẹ, rất đậm, như là đang nói chuyện râu ria, trong lòng Cố Khinh Âm phát lạnh, không thể tin được nhìn hần.

"Nhưng, cô sẽ không," ngón tay hần bắt đầu vuốt cánh môi phấn nộn của nàng, khi nhẹ khi mạnh, "bởi vì, bản tướng luyện tiếu." Hần lại cười rộ lên, khóe mắt hơi giương lên, tà tử mà mỉa hoặc, "Bản tướng còn muốn muốn thưởng thức một chút xem công phu trên giường của Cổ đại nhân rốt cuộc tiến bộ bao nhiêu."

"Ngài buông tay, mau thả tôi ra!" Trong lòng Cố Khinh Âm kinh sợ, bắt đầu dùng sức giãy dụa.

Xe ngựa chợt xóc nảy một cái, cả người Cố Khinh Âm đổ về phía trước, cả người cả chân nhào vào người Hàn Cẩm Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đối chọi gay gắt

Cố Khinh Âm dựa vào một góc cách Hàn Cẩm Khanh xa nhất, kéo cái chân bông lớn quấn chặt vào người.

Nàng nhìn hần, muốn tìm một chút dấu vết đau đớn vì bị thương trên mặt hần, đáng tiếc, hần vẫn chẳng có gì khác thường, trừ bỏ gương mặt hơi tái nhợt chút.

Hàn Cẩm Khanh chậm rãi ngồi thẳng dậy, mái tóc mượt như nhung theo động tác của rối tung ở sau lưng, "Cổ đại nhân, đêm hôm khuya khoắt, vì sao lại ở trong xe của bản tướng?" Hần mở miệng, giọng nói thản nhiên, giống nhau lạ thường.

Thần kinh của Cố Khinh Âm đã sớm căng lên, đành dụi được khí lực để đối mặt với Hàn Cẩm Khanh, nàng lạnh nhạt nói: "Hạ quan cũng không biết đây là xe của tướng gia."

"Nga, Cổ đại nhân không biết cũng không sao, nhưng... dù sao Cổ đại nhân cũng là nữ tử, hơn nữa đêm còn ở bên ngoài, sao có được?" Hần không nhanh không chậm, nâng mắt phượng nhìn nàng, bưng tách trà trong tay lên nhẹ nhấp một ngụm.

"Ngài.. Tôi..." Cố Khinh Âm nghe ra ngụ ý của hần, tức giận không thôi, nhưng nàng từ nhỏ đã không giỏi nói dối, nhất thời tức đến đỏ mặt, cắn răng nói: "Tôi trốn khỏi phủ tướng quân."

Dù sao chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm, huống chi nàng cũng không cho rằng mình có bản lĩnh giấu diếm ở trước mặt Hàn Cẩm Khanh.

"Phủ Tướng quân?" Hần chậm rãi nói: "A, Cổ đại nhân là mệnh quan triều đình, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý tạm giam, chẳng lẽ nói là Kỳ tướng quân..."

"Đây là chuyện của chúng ta, không nhọc tướng gia lo lắng!" Cố Khinh Âm vội nói, không phải vì che giấu thay Kỳ Trác Vân, nàng chỉ đơn thuần không muốn tổn nước miếng cùng người này.

"Ngô, " Hàn Cẩm Khanh gạt đầu, giống như tùy ý hỏi, "Chúng ta? Thì ra Cổ đại nhân rất thân thiết với Kỳ tướng quân?"

Cố Khinh Âm nghiêm mặt nói: "Ngài từng cứu hạ quan một mạng, có ân với hạ quan."

"Điểm này bản tướng suýt chút đã quên", đôi mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh tránh đi, "Kỳ tướng quân có ân với Cổ đại nhân, mà phương thức báo ân của Cổ đại nhân chính là lấy thân báo đáp?" Khóe môi của hần nhếch lên, mang theo nụ cười không rõ nghĩa.

Môi Cổ Khinh Âm phát run, “Ngài, ngài nói cái gì?!”

“Cổ đại nhân cần gì giết mình như thế, làm như bản tướng nói xấu cô vậy”, hấn cố gắng ngồi thẳng, vì chạm đến vết thương trên vai mà khẽ nhủ mày, bình phục hô hấp, nhìn hai tròng mắt hơi đỏ lên của Cổ Khinh Âm, tiếp tục nói: “Là bản tướng xem thường cô, Cổ đại nhân không chỉ có thể viết tấu chương buộc tội quan to tam phẩm, còn có thể thu phục nam nhân làm việc cho mình, công phu trên giường nhất định là tiến rất xa a...”

“Ngài cầm miệng! Ngài là đồ tiểu nhân vô si!” Trong mắt Cổ Khinh Âm đầy sương mù, trong lòng xấu hổ và giận dữ, cả giận nói: “Bởi vì tôi thượng tấu buộc tội Lý Thừa Phong, trong lòng ngài ghi hận tôi, có đúng không?! Tôi gạt bỏ một cánh tay đắc lực của ngài, nên ngài e ngại có phải không? Hừ! Tôi làm điều này đều là vì triều đình, vì bách tính, tôi không thẹn với lương tâm! Không giống ngài, cả ngày tính toán, tư lợi cho bản thân, ngài, ngài căn bản không xứng làm thừa tướng!”

Nàng phát tiết liền một hơi xong, trong lòng cũng vui bớt một nửa con tức, kỳ thực nàng biết có những lời không nên nói ra, nhưng trong con giận dữ không phải nàng có thể không chế được.

Hàn Cẩm Khanh neho đôi mắt nguy hiểm lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười, “Hay cho một câu vì triều đình, vì bách tính, Cổ đại học sĩ thật sự là có cách dạy nữ nhi, cái miệng này,” hấn đột nhiên đưa tay giữ cằm nàng, ngón cái đặt lên môi dưới của nàng, “biết ăn nói, đến bản tướng cũng không làm gì được cô. Nhưng Cổ đại nhân nói chuyện có cân nhắc trước hay không, cô biết không, một người từng nói bản tướng không xứng làm thừa tướng, đã phải chết.”

Giọng nói của hấn rất nhẹ, rất đậm, như là đang nói chuyện rêu rĩa, trong lòng Cổ Khinh Âm phát lạnh, không thể tin được nhìn hấn.

“Nhưng, cô sẽ không,” ngón tay hấn bắt đầu vuốt cánh môi phấn nộn của nàng, khi nhẹ khi mạnh, “bởi vì, bản tướng luyện tức.” Hấn lại cười rộ lên, khóe mắt hơi giương lên, tà tử mà mỉa hoặc, “Bản tướng còn muốn muốn thưởng thức một chút xem công phu trên giường của Cổ đại nhân rốt cuộc tiến bộ bao nhiêu.”

“Ngài buông tay, mau thả tôi ra!” Trong lòng Cổ Khinh Âm kinh sợ, bắt đầu dùng sức giãy dụa.

Xe ngựa chột xóc nảy một cái, cả người Cổ Khinh Âm đổ về phía trước, cả người cả chấn nhào vào người Hàn Cẩm Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ánh mắt

Vai trái của Hàn Cẩm Khanh bị kiếm đã thương, vì không muốn đối thủ thừa nước đục thả câu, nên lúc ấy chỉ băng bó đơn giản, rồi ngồi xe cả đêm nhanh chóng chạy đến biệt viện.

Cũng may là Sở Phong ứng phó kịp, kẻ hành thích sau khi đắc thủ liền rút lui. Miệng vết thương bên vai trái của Hàn Cẩm Khanh hơi thâm lại, lúc đầu cũng đau nhức khó chịu, sau dần dần tê dại, chỉ thỉnh thoảng co giật một cái. Hàn Cẩm Khanh đã trải qua nhiều sóng gió, nên cũng không để vết thương nhỏ ấy vào mắt. Đúng lúc này xe ngựa lại nảy lên một cái, cả người Cổ Khinh Âm ngã về phía hấn, cảm đập trúng vai trái của hấn.

Hàn Cẩm Khanh đau nhức, nhin không được kêu lên, sắc mặt lại tái nhợt vài phần.

“Cô, còn không lui ra cho ta, “ hấn thở hỏn hển, hai hàng lông mày nhíu chặt, một tay dùng sức ấn bả vai, “Cô cố ý.” Hấn nhìn nàng, ánh mắt tối tăm.

Này biến đổi cổ đem Cổ Khinh Âm làm mông, nàng còn chưa kịp phản ứng, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn Cẩm Khanh thay đổi sắc mặt.

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy trên mặt Hàn Cẩm Khanh xuất hiện biểu tình sinh động như vậy. Hấn cực lực nhấn nại, hô hấp trở nên dồn dập, có thể nghe thấy tiếng thở rõ ràng trong không gian nhỏ hẹp, đầu mày nhíu chặt, thậm chí nàng có thể nhìn rõ mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán hấn.

Nàng bỏ chân trên người ra, chậm rãi ngồi xuống, “Ồ trong mắt ngài tôi đã cố ý, hi có cái gì thể nào cũng uống công.”

Hàn Cẩm Khanh cười lạnh, mắt phượng híp lại, cô hết sức muốn ngồi dựa vào vách xe một lần nữa.

“Gia, ngài không sao chứ?” Tốc độ xe chạy chậm lại, Sở Phong chui vào bên trong xe.

Khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Cẩm Khanh vẫn không thay đổi, ngồi xuống, nói: “Nâng ta vẫn ngồi tốt.”

“Dạ, gia cứ giữ lấy chặt tay..., từ từ sẽ đến...”

Qua hồi lâu Hàn Cẩm Khanh mới ngồi thẳng lại được, trên mặt đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, Sở Phong đưa khăn thấm qua cho hấn lau.

Sở Phong xem xét vết thương trên vai hắn, “May quá, nhưng lại hơi rí máu”, hắn lấy ra một cuộn băng gạc màu trắng quấn một vòng trên vai Hàn Cẩm Khanh. “Gia đừng ngại xấu, tiểu nhân băng chặt một chút, đến biệt uyển lại thỉnh lão Hồng Đầu nhìn xem.”

Cố Khinh Âm vẫn luôn ngồi bên cạnh nhìn, vẻ mặt nhạt nhẽo.

“Gia, không có chuyện gì nữa, tiểu nhân ra ngoài trước”, Sở Phong liếc mắt nhìn hai người trong xe một vòng, thu khăn lại, “Có việc ngài cứ gọi.”

Sở phong vừa muốn xoay người, chợt nghe Hàn Cẩm Khanh nói một tiếng, “Chậm đã.”

“Ánh mắt của cô có ý gì?” Câu này của Hàn Cẩm Khanh cũng là nói cho Cố Khinh Âm nghe.

“Tôi chỉ nhìn mà thôi, xe này lớn như vậy mà.” Cố Khinh Âm vô tội nói.

“Xem? Xem kịch vui sao?!” Hàn Cẩm Khanh nói.

“Tùy ngài nghĩ thế nào thì nghĩ, nếu tướng gia không muốn, lúc nào cũng có thể đuổi tôi xuống xe.” Cố Khinh Âm bất chấp, dù sao cho dù bị đuổi ra cũng không bằng tình cảnh gian nan lúc này. Bây giờ nàng tình nguyện chết công chết đói, cũng không muốn ở lại trong này bị khinh bỉ, phải tiếp tục ngồi cùng Hàn Cẩm Khanh.

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, “Cố đại nhân thật là có cốt khí, nhưng đã lên xe của ta, thì không dễ xuống vậy đâu! Sở phong!”

“Có tiểu nhân.”

“Kéo nàng lại đây cho ta!”

“... Gia, cái này...”

“Có nghe không?!”

“Dạ, Cố đại nhân...” Sở phong bất đắc dĩ nhìn Cố Khinh Âm, “Tiểu nhân xin đắc tội”. Hắn đưa tay ra, thoáng chốc Cố Khinh Âm đã đến trước mặt Hàn Cẩm Khanh.

“Ngài làm cái gì?!” Cố Khinh Âm cá giận nói, nàng cũng không phải hàng hóa, dựa vào cái gì bị hắn cho người ta kéo tới kéo lui như vậy.

Hàn Cẩm Khanh không để ý tới nàng, chỉ tiếp tục phân phó: “Ngươi coi quan phục của nàng cho ta!”

Sở Phong cả kinh, “Gia, chuyện này... chỉ sợ không ổn?”

Mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh nhíu lại, môi mỏng hơi giương lên, “Làm sao không ổn?”

“Dạ, dạ, dạ, tiểu nhân...” Sở phong cúi đầu liền muốn kéo áo choàng của Cố Khinh Âm ra.

Cố Khinh Âm bắt được tay hắn, “Ngươi dám!” Nàng trợn mắt lên, trừng trừng nhìn Hàn Cẩm Khanh.

Sở Phong run run, lại nhìn Hàn Cẩm Khanh, “Gia, Cố đại nhân...”

“Ngươi còn muốn tiếp tục chần chừ?!” Ngừ điệu chợt cất cao, khiến Sở Phong sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, bất chấp tất cả dùng sức kéo toàn bộ áo choàng và quan phục của Cố Khinh Âm xuống!

Toàn thân trên dưới của Cố Khinh Âm chỉ mặc duy nhất một bộ quần áo này, vừa kéo ra, thân thể băng cơ ngọc tuyết hoàn toàn bại lộ trước mặt hai nam nhân.

Hô hấp của Sở Phong cứng lại, trời ạ, hắn nhất định sẽ chảy máu mũi mất, có thể nhìn thân thể trần trụi của nữ tử ở khoảng cách gần như vậy. Hắn âm thầm nuốt nước miếng, tiếp tục nhìn thân hình mê người của nàng.

Làn da nõn nà, sáng bóng, cổ rất nhỏ, như là gập lại sẽ đứt, trước ngực... bộ ngực cự nhiên lớn như vậy, còn rất...

“Sở Phong, ngươi đi ra ngoài.” Hàn Cẩm Khanh thản nhiên nói.

Sở Phong không phản ứng lại, ánh mắt hắn như dính vào người Cố Khinh Âm.

Hàn Cẩm Khanh đá vào đùi hắn, “Lăn ra đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Xuân triều lan tràn

Hàn Cẩm Khanh buông mạnh núm vú của nàng ra, khiến bầu vú của nàng rung lên, núm vú càng đỏ tươi.

Cố Khinh Âm đau đến nhú mảy, "Ngài... không cần...", lại một lần nữa nàng kháng cự sự thân mật của hắn.

Khỏe môi của Hàn Cẩm Khanh khẽ nhếch, con ngươi đen nhìn chằm chằm nàng bầu ngực đầy đặn cao ngất của nàng, "Không cần? Không muốn như thế nào, cô cũng nói không cần với Ký Trác Vân? Sau đó hắn sẽ đề cô ra mà làm?!"

"Ngài cảm miệng!" Cố Khinh Âm thờ hồn hèn, "Ít nhất Ký Trác Vân còn không vô si như ngài!"

"Ta vô si?" Hàn Cẩm Khanh nghiêng người tiến lên, càng sát gần thân thể trần trụi của Cố Khinh Âm, "Chẳng lẽ hắn không hôn cô như vậy? Theo nhéo núm vú cô, không hôn lên rốn lên bụng cô, sau đó, liếm dâm huyết của cô, mút d*m thủy của cô..." Thanh âm rất thấp, như là râm rì, như là mê hoặc.

Hắn vừa nói vừa hôn, dọc theo cái cổ duyên dáng của nàng xuống phía dưới, cắn núm vú của nàng, dùng đầu lưỡi liếm bầu nhũ, liếm đến khi bầu vú cao ngất của nàng đều dính nước bọt của hắn, dưới ánh nến càng trở nên lung linh, rồi hắn lại đi xuống hôn lên vùng bụng mềm mại và cái rốn nhỏ của nàng.

Hắn hôn khi thì mạnh, khi thì nhẹ, khiến toàn thân Cố Khinh Âm run rẩy, cái cổ mảnh khảnh ngẩng cao, toàn bộ thân thể không khỏi nâng lên, mê loạn rên rĩ, "A... Ân... Không cần..."

Nàng thấy lý trí của mình đã sụp đổ, nàng không có cách nào tỉnh táo lại để phản kháng nam nhân này, hơn nữa nụ hôn nóng rực của hắn đã đến hạt trân châu mẫn cảm của nàng.

Đầu lưỡi hắn chơi đùa khiến hạt châu nhỏ sung huyết đứng thẳng, hắn dùng răng nanh khẽ kéo, khoái cảm không hiểu làm cho bắp đùi của Cố Khinh Âm phát run.

"A, Cố đại nhân thật sự là vu vật, xem phía dưới ẩm ướt này", bàn tay to của hắn tay đi xuống, lướt qua mặt viên của nàng, lòng bàn tay dính đầy chất dịch dính dính, "d*m thủy chảy nhiều như vậy còn nói không cần? Ân?"

Đầu ngón tay của hắn trêu chọc đóa hoa đầy đặn của nàng, đè ép, đùa bỡn khe hở nhỏ, "Hiện tại có muốn không?" Hắn khẽ sát tai nàng nói nhỏ, sau đó, hắn nhìn gương mặt của nàng, không buông tha dù chỉ một chút biến hóa.

Sắc mặt Cố Khinh Âm ửng hồng, phỉm xuân sắc, hô hấp dồn dập, nhắm chặt hai mắt không nói lời nào.

Hắn cười tà tứ, ngón tay đi vào trong tiểu huyết của nàng, mới chỉ đi vào nửa ngón, mà cảm giác bị mị thịt trong tiểu huyết bao bọc như muốn nuốt hết ngón tay hắn.

Thái dương của Hàn Cẩm Khanh dần dần toát mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt có sức sống hơn, mị hoặc mà yêu dị, "Loạn huyết của cô muốn nhanh được lấp đầy, nên mới hút nhanh như vậy."

Ngón tay hắn đi vào càng sâu, chọc nhẹ vào một điểm gồ lên ở sâu bên trong tiểu huyết, khiến Cố Khinh Âm lập tức kêu lên.

"A, a, ha... Nơi đó, không cần a..." Cố Khinh Âm vẫn nhắm chặt mắt, trên mặt là xuân tình phiêu đảng, thân thể không tự chủ được đón ý nói hòa theo những cái rút ra chọc vào của ngón tay Hàn Cẩm Khanh.

Hàn Cẩm Khanh đưa thêm một ngón nữa vào, hai ngón cùng cắm vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết của nàng, lại chậm rãi rút ra, mang theo d*m thủy.

Thân thể của Cố Khinh Âm cực kì mẫn cảm, lại bị Hàn Cẩm Khanh trêu chọc như vậy, tiểu huyết đã bắt đầu co rút lại, miệng huyết mở ra đóng vào bọc lấy ngón tay hắn.

Nàng nhận ra thân thể mình không kiểm soát được nữa, mặt viên đại mở, d*m thủy giàn giụa. Dưới những cái rút chọc khiêu khích của hắn, thân thể trở nên vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng mềm yếu, nàng không thể nghĩ gì được nữa, toàn bộ cảm quan đều tập trung xuống bụng và mặt viên, khiến nàng sa ngã, trầm luân...

Hàn Cẩm Khanh nhìn sự biến hóa của nàng, thân thể của nàng vì động tình mà nhuộm màu phấn hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra mỹ ý xuân sắc đủ để bất cứ nam nhân nào cũng điên cuồng.

Đôi mắt sắc của Hàn Cẩm Khanh ngày càng thâm trầm, nữ nhân này dám đối nghịch với người đứng đầu văn võ bá quan, dù có là Giang Lăng vương và phụ thân của nàng cũng không trắng trợn chằng kiêng nề gì như nàng. Đầu tiên là phá hủy thanh danh của Lý Thừa Phong, tiếp theo trực tiếp thượng tấu buộc tội hấn ta. Còn giờ này khắc này, nàng lại là dùng một vẻ mặt khác, một thân thể dâm đẳng kiều mỹ hơn cả kỹ nữ thanh lâu khiến nam nhân trầm mê.

Hắn vén áo choàng lên, lộ ra nam căn đã cứng rắn sung trướng, nhắm ngay miệng tiểu huyết đầy d*nh thủy của nàng, thúc mạnh vào.

"A, a, a, quá lớn, không cần..." Cô Khinh Âm đang hưởng thụ cảm giác nhẹ nhàng sung sướng do hai ngón tay mang lại, dần đến cao trào, đột nhiên bị gậy th*nh cứng rắn xâm nhập làm nàng nhất thời không thể thích ứng, hét chói tai ra tiếng, mị thịt trong huyết co rút nhanh, dính sát cây gậy của hắn, trải qua đè ép d*nh thủy tràn ra, bám vào chỗ ái ân của hai người.

Hàn Cẩm Khanh cắm vào rất mạnh, quy đầu đi vào sâu trong mị huyết của nàng, hắn chỉ cảm thấy bên trong nóng rực, mị thịt cắn chặt lấy gậy th*nh của hắn, sắp ép hắn phải bắn tinh. Hắn cắn răng nói: "Tiểu rối loạn, dâm huyết của cô... thả lỏng một chút..." Hắn vừa nói vừa giữ chặt lấy tấm lưng trần trắng nõn, lưu lại trên đó dấu tay đỏ thắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Túi hương hương diễm

Sắc trời không rõ, một chiếc xe ngựa chạy nhanh ra khỏi cửa thành hướng về ngoại ô.

Trước xe có hai người đánh xe, một nam nhân trung niên để râu, tướng mạo đoan chính, ánh mắt sáng ngời, tay cầm dây cương không chế phương hướng cùng tốc độ xe. Nam tử trẻ tuổi còn lại có diện mạo nhã nhặn, thanh tú, làn da trắng nõn, đôi mắt linh động, lúc nào cũng chú ý động tĩnh xung quanh. Hai người này chính là A Toàn và Sở Phong.

"Toàn ca, huynh có nghe thấy cái gì không?" Sở Phong hỏi, đôi mắt linh động chớp chớp nhìn A Toàn.

A Toàn không nhìn hắn, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, "Tiếng gió rất lớn."

Sở Phong cũng không để ý, tự nhỏ giọng nói: "Huynh nói xem Cố đại nhân này bình thường là một nữ tử đứng đắn, nghĩ tấu chương, viết công văn ở ngự sử đài, lại từng ngang nhiên đối chọi với gia. Thế mà, huynh xem, lúc này...", hắn cười đến ngả ngón, "còn không phải bị gia đè sao, cho nên nói nữ nhân cũng chỉ vậy mà thôi, đúng không, Toàn ca."

A Toàn quay đầu liếc nhìn hắn một cái, "Cậu từng có sao?"

Sở Phong sùng sốt, lúc phản ứng lại thì mặt mũi đỏ lựng, trả lời: "Tôi thêm vào, ai hiếm lạ!"

A Toàn không hé răng, tiếp tục đánh xe.

Một lát sau, Sở Phong nói thêm "Này, Toàn ca, huynh nói thực đi, trông tôi thế này, nếu không phải cống hiến hết sức cho gia, chậm trễ đến nay thì coi như cũng là lang quân như ý của các cô nương đi."

A Toàn lặng im, sau một lúc lâu mới nói: "Cậu xác định đang nói chính mình?"

Sở Phong thiếu chút nữa nghẹn chết, "Tôi thêm vào, huynh nói chuyện không thể có tâm tí à, trông tôi thế thôi chứ có rất nhiều nữ nhân yêu thương nhưng nhớ đó."

Hắn thấy A Toàn không tiếp lời, thanh thanh cổ họng, tiếp tục nói:

"Nhưng, nữ nhân giống như Cố đại nhân thì tôi không có phúc có được, quá lợi hại, rất cương liệt, thân thể lại..." Hắn ngừng một hồi, tặc tặc nói: "Huynh không phát hiện, làn da trắng đó, bộ ngực lớn đó, thế mới gọi là nữ nhân, khó trách gia không nhận được..."

"Cậu nhìn thấy rồi?" A Toàn đột nhiên hỏi.

"Tôi,... đó là vì gia phân phó." Hàng mày thanh tú của Sở Phong nhướng lên.

A Toàn liếc hắn một cái, "Vậy phải để ý một chút."

"Là sao?" Sở phong có chút nghi hoặc.

"Thương thể của gia không được vận động mạnh."

"Tôi..." Sở phong nghẹn khuất, hẳn có năng lực đến mấy thì cũng chẳng thể quản nổi chuyện của gia.

Trong toa xe, xuân tình kích động.

Cố Khinh Âm đã trải qua cảm giác khó chịu lúc ban đầu, tiểu huyết dần dần thích ứng với gậy th* t lớn, d* m thủy càng ngày càng nhiều, khiến dừng đạo trơn trượt, khiến Hàn Cẩm Khanh rút chọc càng lúc càng nhanh.

"A... Ân... A..." Về mặt nàng mê say, miệng kêu yêu kiều, thanh âm đứt quãng có thể mị hoặc lòng người.

Trong tiểu huyết mềm mại đang chứa gậy th* t tím hồng thô dài, quy đầu cực lớn, góc cạnh như kiếm. Mỗi lần Hàn Cẩm Khanh đều dùng sức mạnh va chạm vào chỗ sâu nhất trong nàng, rồi lại nhanh chóng rút ra hoàn toàn, một lần lại một lần, khiến cho nàng dần run rẩy mãnh liệt. Miệng tiểu huyết không ngừng co rút lại, mị thịt bao chặt lấy gậy th* t, mỗi lần gậy th* t rút ra đều có thể mang ra vài tia đỏ tươi.

Thân thể kiều mị của nàng dính chặt lên người Hàn Cẩm Khanh, đón ý nói đùa theo luật động mạnh mẽ của hắn, hai bầu ngực lớn kề sát vào cằm bảo màu tím của hắn, không ngừng ma sát. Chất vải lạnh lẽo trơn mềm kích thích khiến núm vú của nàng tê dại, khiến nàng thở dốc sáng khoái, khoái cảm dưới thân càng nhiều hơn.

Nơi ân ái của hai người dính đầy d* m thủy, theo tần suất rút chọc, phát ra tiếng vang "Đùng đùng đùng" dâm mỹ. Hạ thân của Cố Khinh Âm hoàn toàn mở ra, hai đùi gấp lại, xếp thành hình chữ M, mỗi lần va chạm đều đánh vào xương mu của hai người, hai cánh hoa đầy đặn sưng đỏ màu máu...

"Thân thể cô ít hoạt động, dâm huyết lại mát càng nhanh... Ngày thường mặc quan phục đạo mạo, nhưng sâu thẳm bên trong lại là nữ nhân dâm đảng a, loạn huyết này còn biết giờ trò nữa." Hàn Cẩm Khanh thở dốc, rồi đột nhiên đem gậy th* t rút ra khỏi tiểu huyết, thân gậy ướt đầm, hắn đưa ngón tay vào trong tiểu huyết, lôi ra một túi hương nhỏ nằm sâu trong dừng đạo.

Túi hương được làm bằng loại vải khâu trong suốt khâu bằng chỉ bạc, chất vải mỏng như cánh ve, bị d* m thủy làm cho ướt đầm, trong túi không có gì, chỉ có một đoạn dây nhỏ buộc miệng túi.

Hắn đưa túi hương đến trước mắt nàng, khoe môi giương lên, "Đây là cái gì?"

Hai mắt của Cố Khinh Âm như động sương mù v, "Này... Túi hương?" Lúc này thân chí của nàng đã chẳng còn tỉnh táo nữa, chỉ nhìn thoáng qua, rồi hạ thân xuống, toàn bộ mặt viên đều cọ trên cằm bảo của Hàn Cẩm Khanh, bờ mông trắng như tuyết nhếch lên, như câu hoan, "Ân... Sao lại đi ra ngoài..."

Hàn Cẩm Khanh thấy nàng như vậy, cũng biết lúc này không hỏi được gì, hắn chẳng cần biết vật nhỏ này quan trọng thế nào, nhiều lắm chắc cũng chỉ là thú vui của nàng, hắn cũng không thêm để ý. Lúc này đáng về mị hoặc của Cố Khinh Âm khiến long căn của hắn làm sao nhẫn nhịn được nữa, lại sưng lớn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Dấu ấn của ta

Tùy tiện quảng túi hương ở trên xe, Hàn Cẩm Khanh động thân một cái, gậy th* t lại nhập vào tiểu huyết lầy lội của nàng, chỗ ái ân chỗ phát ra một tiếng phù.

Hắn ép chặt nàng vào vách xe, môi mòng ngậm lấy vành tai khéo léo của nàng, nói nhỏ: "Cảm giác được làm tình với ta thế nào?"

Cố Khinh Âm phát ra một tiếng nức nở nhỏ, như khóc như oán trách, đôi mắt như giăng sương mù nhìn hắn.

Hắn thấy hai má nàng rục hồng, khao khát dục vọng, dưới thân lại bắt đầu một vòng luật động mới.

Bấp đùi nàng không ngừng run lên, cảm nhận gậy th* t hung ác ra vào, đi sâu vào trong tiểu huyết, đụng mạnh vào hoa tâm, bị mị thịt ép chặt, một dòng d* m thủy bắn nhanh ra, làm ẩm ướt quy đầu cực lớn của hắn, rồi theo động tác ái ân bắn tung tóe ra ngoài, chảy xuống lông mu của nàng và hắn.

Thân thể mềm nhũn của Cố Khinh Âm bị vằn vò điên cuồng, cánh tay của nàng vô lực bám víu lên cổ Hàn Cẩm Khanh, bầu ngực nồn nà nảy lên, kề sát vào ngực hắn, cảm nhận nhịp tim đập dồn dập của cả hai.

Nàng mở đôi mắt mù sương, nhìn nam tử trước mắt, hàng mi cong dài, đôi mắt thâm thúy, khuôn mặt tuấn mỹ tà ác. Nàng chẳng xa lạ gì với khuôn mặt này, nàng đã biết về hắn rất lâu trước đây rồi, trẻ tuổi đầy hứa hẹn, quyền cao chức trọng, lúc lâm triều vĩnh viễn đứng ở nơi cao, uy nghi hữu độ, khí

chất thanh quý, các nữ quan đều bàn tán về hắn, cứ nghe vậy nàng cũng nhớ được vài chuyện.

Nàng nhìn hắn, khuôn mặt tuấn mỹ quen thuộc, trên trán hắn rịn mồ hôi vì va chạm kịch liệt dưới thân, nàng thấy miệng khô lưỡi khô, nhin không được vuron lưỡi ra liếm, mặn mặn, mang theo hương vị của hắn, nàng nhấp miệng, trở về chỗ cũ. Lúc ngẩng đầu, nàng thấy hắn cũng đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt của hai người chạm nhau, tầm mắt giao triền, ánh mắt sâu thẳm nóng rực, khóa chặt lấy nàng, nàng chịu không nổi quay đầu đi, lại bị hắn hung hăng hôn môi.

Hắn hôn nhiệt tình mà phóng dăng, bên dưới vẫn ra vào trong mật viên của nàng, gấn bó triền miên, một sợi chỉ bạc lặng yên dính bên môi hai người, ánh mắt hắn xẹt qua, cây gậy bên dưới rút chọc nhanh hơn, miệng huyết của nàng đã sưng đỏ không chịu nổi, d*m thủy như thủy triều ồ ồ chảy ra.

"A, quá nhanh... A, đến..." Sau hơn trăm cái ra vào của Hàn Cẩm Khanh, trước mắt Cố Khinh như hiện lên một chùm sáng trắng, khoái cảm kịch liệt từ chỗ ái ân chạy lên bụng lan ra toàn thân, khiến da đầu nàng run lên, các ngón chân gập lại, mặt nước trong hoa huy*t phun ra tung toé, vì quá hưng phấn mà mị thị không ngừng mấp máy mút chặt cây gậy thô dài trường lớn của hắn.

Hàn Cẩm Khanh dùng hết sức lực mới rút được gậy th*t ra khỏi tiểu huyết khiến người ta dục tiên dục tử, thấp thỏm gấp bắn dòng tinh dịch trắng đục nóng bỏng lên bụng và ngực của Cố Khinh Âm...

Bên trong xe ngựa trở về yên tĩnh, hai người thờ hồn hèn, lát sau, ngoài xe truyền đến tiếng của Sở Phong, "Gia, đến biệt uyển rồi, ngài và Cố...đại nhân chuẩn bị đi ạ."

Ba chữ "Cố đại nhân" đột nhiên đánh thức Cố Khinh Âm vẫn còn đắm chìm trong dư vị sau cao trào, ánh mắt của nàng dần dần trở nên thanh minh, nhìn buồng xe hỗn độn ái muội, nàng cố gắng kìm chế nỗi lo sợ và nghi hoặc trong lòng, nhìn Hàn Cẩm Khanh.

Hàn Cẩm Khanh từ từ bình phục hơi thở, khoe mắt chưa tan hết xuân ý, đáng vẻ trông rất lười biếng. Hắn nói: "Vừa rồi cả người cô run rẩy, bộ dạng ôm ta thật sự rất dâm dăng." Giọng nói thản nhiên, dường như không chút để ý.

Cố Khinh Âm run rẩy, nhìn đến dòng dịch trắng chói mắt trên bụng, nàng nhặt chần lên che thân thể trần trụi, hai mắt đỏ sậm, "Hàn Cẩm Khanh, ngài làm nhục tôi như vậy, không bằng giết tôi đi!" Nàng chộp lấy tay hắn.

Đúng như dự kiến, nàng không thành công, cánh tay còn bị hắn nắm chặt phát đau, "Cô đúng là không biết tốt xấu, mới vừa rồi d*m thủy còn chảy ròng quần quít lấy ta, lúc này lại ra về đứng đắn." Tay hắn lưu luyến trên cánh tay nõn nà của nàng, "Ta nói rồi ta sẽ không giết cô, bởi vì, so với giết cô, càng có chuyện thú vị hơn..." Hắn nhìn nàng chăm chăm, như đang nhìn kỹ con mồi của mình.

Sau đó, hắn cúi đầu, trong ánh mắt hung hăng của nàng cắn lên vai trái mượt mà trần trụi của nàng, răng nanh găm vào làn da mềm mại, cắn mạnh, giống như thật sự cắn mất một miếng thịt của nàng, làm nàng đau đớn kêu lên.

Giây lát sau, hắn buông nàng ra, khoe môi mang theo vết máu, "Đau không? Nhớ kỹ, đây là dấu ấn của ta!", ánh mắt hắn sâu thẳm như đầm lầy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Đánh lén sau lưng

Nhất cần này khiến đầu vai Cố Khinh Âm nhất thời như thiêu như đốt, đau nhức toàn thân. Một giọt máu nhỏ chảy ra, từ từ rơi xuống, các loại suy nghĩ quanh quẩn trong lòng nàng, một ngày hai lần chịu nhục, lại bị kẻ đơn, thể xác và tinh thần đã sụp đổ từ lúc nào. Hàng mi đen dày chớp chớp, nàng nhìn khuôn mặt tà mị của Hàn Cẩm Khanh, tầm mắt dần dần mờ hồ, thân mình mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng ngã xuống, cuối cùng cánh tay dài duỗi ra đỡ lấy cần cổ mảnh khảnh, dung nhan thanh lệ của nàng tái nhợt, mái tóc mượt như nhung hỗn độn rối tung, vết máu ở đầu vai nhìn thấy ghê người. Hắn xoa đầu răng đỏ thẫm, nhìn một lát, rồi cố hết sức đặt nàng nằm xuống tấm lót mềm, lấy chăn gấm bọc kín thân thể nàng lại.

Hắn dựa vào vách xe, hồ hấp có chút trầm trọng, lớp băng bó trên vai hắn vì động tác kịch liệt mà bị tuột ra, máu thấm ra, làm ướt đầm áo choàng.

Thực ra hắn không nghĩ sẽ động vào nàng, ít nhất là khi hắn bị thương thể này, tất cả những chuyện mới rồi đều không nằm trong tính toán của hắn, hắn chỉ muốn nhục nhã nàng, làm cho nàng xấu hổ và giận dữ, phá hủy tự tôn của nàng, khiến nàng sợ hãi, cũng cho nàng biết dám đối nghịch với Hàn Cẩm Khanh sẽ phải trả giá đắt.

"Gia, đến biệt uyển rồi ạ, ngài có cần tiểu nhân vào trong xe đỡ không ạ?" Trước cửa xe lại truyền đến tiếng của Sở Phong.

Hàn Cẩm Khanh liếc mắt nhìn Cố Khinh Âm đang nằm ngủ, dường như nàng ngủ rất say, chăn gấm đắp trên người chưa xê dịch mấy may.

"Vào đi." Hắn ngồi thẳng lên, nói.

Lần này Sở Phong tiến vào có vẻ rất cẩn thận, đôi mắt đen không hề loạn liếc, chỉ cung kính nói với Hàn Cẩm Khanh: “Hạ nhân đã quét dọn sạch sẽ biệt uyển, gia cử việc ở lại đường thượng.”

Hàn Cẩm Khanh gật gù đầu, hần đưa tay khoác lên vai của Sở Phong, để Sở Phong nâng đứng lên, đến cửa toa xe tạm dừng một lát, nói: “Mang nàng theo.”

Sở Phong ngầm hiểu, lúc này mới dám quay đầu liếc mắt nhìn Cố Khinh Âm đang nằm trên sàn xe, trong lòng không khỏi cảm thán tướng gia nhà hần dũng mãnh uy vũ, đang bị thương còn có thể ép buộc con gái nhà người ta đến mức này.

Dự vương phủ, thư phòng.

“Tuyệt Dao, con có biết lần này đã gây ra họa lớn thế nào không?!” Dương Mẫn Nguyên cá giận nói.

Ông làm Nhiếp chính vương, ngày thường cực có uy vọng trong việc đối nhân xử thế, vui buồn cũng không hiện lên mặt, nhưng con gái của ông ta lại dễ dàng khiến ông ta nổi trận lôi đình.

Dương Tuyệt Dao năm nay 20 tuổi, khuôn mặt đoan trang mỹ lệ, đôi mắt to linh khí bức người. Lúc này, nàng đối mặt với lửa giận của phụ thân mà vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, nói nhỏ: “Nữ nhi không làm sai.”

Dương Mẫn Nguyên nghe xong lời này, tiện tay cầm lấy một cái chặn giấy bằng vàng đập mạnh xuống bàn, sắc mặt xanh mét, “Hừ! Con dùng số tiền lớn thuê những người không đứng đắn trên giang hồ hành thích Hàn Cẩm Khanh, quả thực là cả gan làm loạn!”

Dương Tuyệt Dao không chịu thua, quát cường trả lời: “Nữ nhi động vào hần thì sao chứ? Hần đã phái người theo dõi Thượng Quan đại ca, phụ vương nhậm chức Nhiếp Chính Vương há lại để người khác khi dễ đến người của mình? Nữ nhi động vào hần cũng là vì phụ vương và Thượng Quan đại ca!”

“Nói vậy! Hàn Cẩm Khanh là người như thế nào, phụ vương và Thượng Quan đều tự biết cân nhắc, cần gì con ra tay!”

“Phụ vương, nữ nhi muốn hần ném thủ lợi hại, để hần đừng tưởng mình có năng lực! Dự vương phủ của chúng ta cũng không phải là dễ chọc!” Đôi mắt to của Dương Tuyệt Dao tràn ngập lửa giận.

“Con... Được, con đã dám động thủ với hần, thì chuẩn bị mà gánh hậu quả đi!” Dương Mẫn Nguyên xoay người, phát tay áo.

Dương Tuyệt Dao thấy phụ thân tức giận, thì không chịu nổi, đang muốn nói lại, thì nghe được ngoài cửa báo: “Vương gia, Thượng Quan đại nhân cầu kiến.”

Cửa mở ra, người tới mặc một bộ trường bào nguyệt sắc, tóc đen như thác, trâm cài tóc bằng bạch ngọc, mi dài nhập tóc mai, giữa mi tâm điểm một dấu son nhạt, bên môi là ý cười nhẹ nhàng.

“Vi thần tham kiến Vương gia, quận chúa.” Thượng Quan Dung Khâm gật đầu, thong dong hữu độ.

Dương Mẫn Nguyên nghe thấy Thượng Quan Dung Khâm tới chơi, đã xoay người lại, “Thượng Quan không cần đa lễ, mau ngồi.”

Từ lúc Thượng Quan Dung Khâm tiến thư phòng, đôi mắt của Dương Tuyệt Dao liền dính chặt vào người hần, lúc này nàng liền khẩn cấp nói: “Thượng Quan đại ca đến vừa lúc, phụ vương còn đang trách cứ muội phái người đánh lên Hàn Cẩm Khanh, chuyện này có là gì đâu chứ.”

“Làm càn! Phụ vương đã nói với con bao nhiêu lần rồi, Thượng Quan lớn tuổi hơn con rất nhiều, đảm nhiệm chức vị quan trọng, con đừng chẳng phân biệt được lớn nhỏ, xưng hô lung tung!” Dương Mẫn Nguyên nói giận nói.

“Phụ vương... Con muốn vậy, con đã gọi quen rồi, không sửa được!”

Dương Tuyệt Dao cũng tức giận, hàm răng cắn đôi môi đỏ mọng, một đôi đồng tử trong suốt như nước thu nhìn Thượng Quan Dung Khâm.

“Con, con... Thượng Quan, mau tới đây, thay bản vương nói cho nó biết, bây giờ bản vương có nói cái gì nó cũng đều nghe không vào.” Dương Mẫn Nguyên thật sự hết cách với nữ nhi nhà mình.

Thượng Quan Dung Khâm đứng dậy, ôn hòa nói: “Vương gia, vi thần và quận chúa quen biết nhiều năm, chỉ là cách gọi thôi, quận chúa thích là được.” Hần liếc mắt nhìn Dương Tuyệt Dao một cái, nàng nghe hần nói đỡ cho mình, lập tức tươi cười rạng rỡ, lại nghe hần tiếp tục nói: “Còn chuyện ban đêm tập kích Hàn Cẩm Khanh, quận chúa thật là hơi lỗ mãng.”

“Thượng Quan đại ca, đến huynh cũng không giúp Tuyệt Dao sao?” Dương Tuyệt Dao vội la lên, giọng điệu đó như hờn như giận, nữ tử cái tuổi này đặc biệt có giọng nói ngọt ngào ôn nhu.

Nghe vậy, Thượng Quan Dung Khâm khẽ nhún mày không thể nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thượng Quan Dung Khâm

Thượng Quan Dung Khâm sinh ra trong thế gia quyền quý, tổ phụ là nguyên lão trọng thần của tam triều Hưng Hòa, phụ thân là tài tử nổi danh tiền triều, tài hoa hơn người, danh tiếng khắp kinh thành, mẫu thân là biểu muội của đương kim Hoàng Thái Hậu, dung nhan khuynh thành, tài tình hơn người.

Từ nhỏ hần nhận hết tình hoa của gia đình, đọc đủ thứ thi thư, văn thao võ lược, không gì không giỏi. Mười bốn tuổi hần làm mưu sĩ chỉ đi theo thúc phụ ra chiến trường, thực hiện kế hoạch vi diệu, thành công ép địch lui binh ba mươi dặm. Từ nay về sau một trận chiến thành danh, mười sáu tuổi chính thức bỏ võ theo văn, hai mươi ba tuổi trở thành Hàn Lâm Viện đại học sĩ, cả triều kinh diễm.

Cuộc sống đang trôi chảy thig lại vấp phải chuyện hôn nhân, sau khi trở lại độc thân, mặc dù hần vẫn ôn hòa trong chuyện đối nhân xử thế, nhưng rất ít khi thân cận với nữ tử. Bao nhiêu nữ tử nhà quan chân thành thích tài hoa dung mạo của hần, mê say đôi mắt dịu dàng như sóng nước của hần, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, hoàn toàn không ngại hần đã từng có vợ, lại bị hần nhất nhất từ chối. Nhưng hần từ chối cũng khiến người ta như được tắm gió xuân, sẽ không làm nhà gái xấu hổ khó xử, khiến nữ tử từ nay về sau càng tâm tâm niệm niệm với hần, nhưng không có tiếp cận nữa.

Lúc này, hần nghe được giọng điệu hờn dỗi của Dương Tuyết Dao, cảm xúc có chút dao động, khẽ nhíu mày, nói: "Vi thần biết quận chúa vì Vương gia mới làm như vậy, nhưng Hàn Cẩm Khanh quyền cao chức trọng, thế lực trong triều không nhỏ. Lần này quận chúa tùy tiện làm việc, sợ sinh mầm tai vạ." Ngữ điệu của hần bình thản, tiếng nói ôn nhuận, Dương Tuyết Dao cũng nghe vào một ít.

Nàng hỏi: "Theo ý kiến của Thượng Quan đại ca, tiếp theo Hàn Cẩm Khanh có đối phó với Dự vương phủ không?"

"Hàn Cẩm Khanh là người thông minh sâu sắc, tâm tư biến hoá kỳ lạ, không dễ phỏng đoán, nhưng Vương gia vẫn nên nhanh chóng triệu tập ám vệ bảo vệ quanh vương phủ, đề phòng bất trắc. Vi thần đến đây chính là vì việc này." Thượng Quan Dung Khâm nghiêm mặt nói.

Dương Mẫn Nguyên gật đầu, sắc mặt hơi hoãn lại, "Hàn Cẩm Khanh có lớn gan đến đâu chẳng nữa hần cũng sẽ không động vào bản vương lúc này, nhưng Thượng Quan nói rất đúng, người này hiểm ác, nên phòng bị trước."

Dương Tuyết Dao đột nhiên cười thần bí, "Ha, nói không chừng Hàn Cẩm Khanh đã muốn chết rồi ấy chứ."

"Con có ý gì?" Dương Mẫn Nguyên hỏi lại.

Trên mặt Dương Tuyết Dao hiện lên vẻ hưng phấn, "Hai người tưởng người con thuê đơn giản như thế sao? Ám sát bất thành chẳng nghề không có cách khác?"

Thượng Quan Dung Khâm đứng yên bên cạnh nghe ngữ điệu của Dương Tuyết Dao dần nâng cao, "Con đã bảo bọn họ mai phục trên đường nhỏ ngoài cổng thành, một khi xe ngựa của Hàn Cẩm Khanh đi qua, chắc chắn sẽ phải chết!"

Nàng vốn không định nói ra, muốn đợi khi thành công mới khoe trước mặt phụ vương và Thượng Quan, nhưng rõ ràng phụ vương và Thượng Quan đang chuyện bé xé ra to, chỉ một Hàn Cẩm Khanh mà thôi, cứ làm như lâm đại địch vậy, khiến nàng nhin không được mới nói ra chuyện mai phục, vì trong lòng nàng định ninh việc này thành công đến tám chín phần.

"Ng nghiệp chướng! Một kẻ bất thành, còn muốn mai phục thêm lần nữa?"

Dương Mẫn Nguyên nộ khí xung thiên, vòng qua bàn đi đến trước mặt nữ nhi, nói: "Không biết lớn nhỏ, con thì biết cái gì! Nếu Hàn Cẩm Khanh chết, thế lực trong triều không thể không chế, vận mệnh của Hưng Hòa vương triều sẽ thay đổi! Nếu Hàn Cẩm Khanh không chết," mắt ông ta hơi trầm xuống, "con cho là lần đầu tiên hần không phòng bị để con thành công, lần thứ hai còn có thể như vậy? Hàn Cẩm Khanh là loại người nào?! Vạn nhất bị hần bắt được người của con, để lại nhục điểm gì... xem con sẽ thế nào! Đến lúc đó phụ vương cùng Thượng Quan đều không thể bảo vệ được cho con!"

Sắc mặt Dương Tuyết Dao càng ngày càng khó coi, nàng không nghĩ tới hành động đắc ý của mình sẽ khiến cho phụ thân giận tím mặt, và ảnh hưởng đến vận mệnh quốc gia đến vậy. Ngày thường nàng là người ương ngạnh, tùy tiện, thích gì làm nấy, bây giờ bị nói như vậy, trong lòng cũng bắt đầu bồn chồn, đôi mắt to ánh lên sự bất lực, "Phụ vương, chuyện đó..."

"Đừng gọi ta là phụ vương!" Dương Mẫn Nguyên biết sự tình nghiêm trọng, không thể tiêu tan lửa giận ngay được, cũng muốn cho nữ nhi nhớ lâu, nên cũng không để ý tới nàng.

Thượng Quan Dung Khâm thấy không khí căng co, tiến lên nói: "Vương gia, vi thần cả gan, đã khiến cho xe ngựa của Hàn Cẩm Khanh vòng ra khỏi cửa thành."

Giọng nói nhẹ nhàng ấy vang lên, thần sắc của Dương Mẫn Nguyên và Dương Tuyết Dao đều thay đổi, "Thượng Quan đại ca, huynh, thế nào..." Dương Tuyết Dao giật mình khi hần biết kế hoạch của mình.

Tần sắc của Thượng Quan Dung Khâm vẫn ôn hòa, cũng không nói lời nào.

Dương Mẫn Nguyên thở phào nhẹ nhõm, nói: "May mắn có Thượng Quan ở đây. Con đúng là, việc lớn không thành bại sự có thừa! Chỉ bằng chút bản

lĩnh của con mà đã muốn giết Hàn Cẩm Khanh?! Người muốn giết hán còn nhiều, nhưng có thể thực giết hán thì không tới phiên con!" Đôi mắt ưng của ông ta nhìn thẳng vào nữ nhi.

Dương Tuyết Dao vốn không hỏi hận đến chuyện sai người ám sát Hàn Cẩm Khanh, nhưng sau khi nghe Dương Mẫn Nguyên nói đến hậu quả kinh khủng, nhất thời giật mình. Nhưng cũng không nghĩ tới phụ thân sẽ quở trách ngay trước mặt Thượng Quan như vậy, hoàn toàn không để ý đến mặt mũi của nàng chút nào, nê trong lòng phần uất không thôi, một ý niệm lớn mật bắt đầu nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cảnh trong mơ hoang đường

Trong lúc hôn mê, Cổ Khinh Âm liên tục rơi vào những cảnh tượng kỳ quái.

Ở trong mộng, nàng biến thành một nữ nhân lạ, tên là Lý Cảnh Hoa, chưa đến ba mươi tuổi nhưng đã là thái hậu, dung nhan yêu kiều diễm lệ, tính cách lại tự phụ cường thế, độc tài triều chính, con trai của nàng chỉ như con rối bị nàng thao túng.

Trừ việc xử lý triều chính, nàng còn rất biết tận tình thanh sắc, thường xuyên tổ chức tiệc rượu trong cung, mỗi ngày đều phải giao hoan với một nam tử khác nhau, thậm chí có khi còn giao hoàn cùng vài nam tử một lúc.

Trong đó có mấy nam tử khá được lòng Lý Cảnh Hoa, đầu tiên là người tên Tiêu Ý Chi, nam nhân của Lý Cảnh Hoa tuy nhiều, nhưng người này luôn được triệu kiến. Khi hai người cá nước thân mật, Cổ Khinh Âm có thể cảm giác được tình yêu chân thật và sự vui thích.

"A, ha... Ý Chi, Ý Chi, chọc sâu thêm một chút, đừng nhanh chút, ân..." Lý Cảnh Hoa rên rỉ dâm mị quỵến rũ, thanh âm cũng vang lên trong giấc mộng của Cổ Khinh Âm.

Nàng cảm giác sâu trong thân thể đang bị nam nhân trùng điệp giã nện nắn bóp, một dòng mật dịch theo từ trong cơ thể nàng mãnh liệt trào ra, sau đó, nàng như bị quăng lên mây, rồi lại chậm rãi hạ xuống..

Nàng tỉnh lại đồng thời trong lúc lên cao trào, dưới thân bùn rùn, tiểu huyết còn đang co rút lại, đũng quần ẩm ướt.

Nàng cảm thấy quần bách, suy nghĩ hỗn loạn, đầu vai còn hơi đau, nàng gầy dựa đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, sắc trời ngoài cửa sổ sáng dần, ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, rèm che sắc xanh phủ xuống chiếc giường lớn bằng gỗ tử đàn, gian phòng bố trí gọn gàng lịch sự tao nhã, trong tủ có đầy đủ mọi thứ, còn có một bức bình phong thêu phù dung.

Cửa phòng mở ra, một thiếu nữ thanh tú, mặc váy vàng nhạt đi vào đến, "A, cô tỉnh rồi." Giọng nói thanh thúy như tiếng chuông, "Nếu không tỉnh, tôi còn tưởng rằng cô chết luôn rồi."

Nàng ta vừa nói, vừa quen thuộc mở ngăn tủ ra, lấy ra một bộ nữ trang quăng cho Cổ Khinh Âm, lại mở cửa sổ ra, để không khí lạnh ủa vào phòng, cũng không thềm để ý Cổ Khinh Âm chỉ mặc trung y.

"Tôi không biết cô cao thấp thế nào, cô cứ thay bộ y phục này đi, tôi xuống xem nhà bếp còn có cái gì ăn không." Nói xong nàng ta liền muốn đi ra ngoài.

"Cô đợi chút, " Cổ Khinh Âm gọi nàng ta lại, "Tôi ngủ bao lâu rồi? Đây là đâu? Cô là ai?"

Thiếu nữ đó dừng lại trước cửa, quay đầu nhìn nàng, khẽ cười nói: "Tôi là ai, cô còn không xúng biết, nhưng cô có thể gọi tôi là Tiểu Nguyệt. Nơi này là đâu, chính là Ngọc Bình biệt uyển, sáng sớm ngày hôm qua các người đến đây." Nói xong, nàng ta không thềm để ý đến Cổ Khinh Âm nữa mà nhanh chóng rời khỏi.

Cổ Khinh Âm nhìn bóng dáng thiếu nữ rời đi, cũng không chấp nhất với thân phận của nàng ta, nhưng trong lòng khó tránh khỏi kinh ngạc, xem ra nàng mê man tròn một ngày, tức là nàng đã rời tướng quân phủ hai ngày rồi. Nàng đột nhiên biến mất như vậy, không biết trong phủ nhà mình sẽ lo lắng đến mức nào, huống chi còn chưa báo cho ngự sử đài.

Ngọc Bình biệt uyển? Nàng trầm ngâm nghĩ lại, hồi ức từ từ ủa về, Hàn Cẩm Khanh! Là hán đưa nàng đến biệt uyển này, nàng phải đi về, nhất định phải trở về, dù có thế nào, bây giờ cũng phải đi ngay!

Cổ Khinh Âm đứng dậy xuống giường, giữa hai chân bỗng nhiên nóng lên, không ngờ lại làm mật dịch chảy ra, khiến nàng nhất thời ngồi cũng không xong đứng cũng không được.

Nàng nhìn quần áo trên người, có người thay đồ giúp nàng rồi, không phải quần áo mới, nhưng cũng coi như sạch sẽ, nhìn nữ trang mà Tiểu Nguyệt để tại trên giường, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể mặc vào.

Chỉnh trang gọn gàng xong, Cố Kinh Âm đi đến bên cửa sổ nhìn quanh, ngoài cửa sổ là một tiểu viện, trồng một loạt cây trúc, có một tòa núi giả, mấy cái ghế đá, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong sân khiến nơi này càng trở nên yên tĩnh bình lặng.

Nàng biết rõ thân thể mình đang thay đổi kỳ lạ, mới đầu nàng nghi ngờ túi hương mà Ninh Phi Nhiên nhét trong cơ thể mình, nhưng nghĩ kỹ lại thì những thay đổi này xuất hiện trước khi gặp Ninh Phi Nhiên. Huống chi từ sau hôm để túi xuân lộ vào trong cơ thể, trừ cảm giác trướng đau ngán ngủ hôm đó, thì không có bất cứ cảm giác không khoẻ nào, ngược lại nàng thấy bụng có cảm giác ấm áp, rất thoải mái, mật dịch ở nơi riêng tư càng thêm trong suốt dính dính, thậm chí có mùi thơm tự nhiên, cho nên nàng mới không lấy túi xuân lộ ra, không nghĩ tới ngày ấy lại bị Hàn Cẩm Khanh...

Lắc lắc đầu, bỏ tạp niệm ra khỏi đầu, Cố Kinh Âm lại nghĩ tới cảnh trong mơ khi mê man, rất hoang đường, cũng rất rõ ràng, nàng như hoàn toàn lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cảm nhận được những cảm giác của Lý Cảnh Hoa, điều này khiến nàng hơi hoảng sợ.

Nàng đang nghĩ đến xuất thần, Tiểu Nguyệt từ bên ngoài đi vào, đặt đồ ăn lên bàn, phát ra một tiếng “cách”, nói: “Cô đứng là nhân hạ thoải mái, còn thưởng thức phong cảnh nữa chứ.”

Cố Kinh Âm quay đầu nhìn nàng ta, gương mặt của nàng đỏ bừng, tinh thần phấn chấn, “Hàn Cẩm Khanh ở đâu? Tôi muốn gặp hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tuyên tẩn thái hậu

Tiểu Nguyệt nghe nàng nói vậy liền xàm mặt, “Tục danh của tướng gia là để cho cô gọi sao?!”

Cố Kinh Âm nhìn nàng, đôi mắt trong suốt kiên định, nói: “Mang tôi đi gặp Hàn Cẩm Khanh.”

“Tướng gia đang bị thương cần tĩnh dưỡng, không có tiện gặp cô,” Tiểu Nguyệt nhướn mày khiêu khích liếc mắt nhìn Cố Kinh Âm một cái, “cô cứ ở trong này đợi đi, đừng mong gặp được tướng gia.”

Cố Kinh Âm liếc mắt nhìn đồ ăn trên bàn một cái, một chén cháo hoa, một cái bánh bao, hai đĩa thức ăn, đều đã nguội lạnh, về mặt nàng vẫn thản nhiên, nói: “Không gặp cũng được, cô thả tôi ra ngoài đi.”

“Cô muốn ra ngoài?” Tiểu Nguyệt có chút nghi hoặc hỏi.

Cố Kinh Âm gật đầu, “Cô quyết định được không?”

Tiểu Nguyệt muốn lập tức tiếp lời, nhưng lời nói đến bên miệng lại phải nuốt xuống, trừng lớn mắt nói: “Nơi này là của tôi, đương nhiên tôi có thể làm chủ!”

“Được, đã như vậy, bây giờ cô thả tôi ra đi.” Cố Kinh Âm nhìn nàng, bình tĩnh nói.

Tiểu Nguyệt trả lời: “Tôi có thể làm chủ, nhưng dựa vào cái gì phải lập tức thả cô đi? Ta còn phải suy nghĩ cân nhắc, nhạ, tôi trở về trước, cô cứ ăn chút gì đi đã.” Tiểu Nguyệt đẩy Cố Kinh Âm về phía bàn ăn, xoay người đi ra ngoài, trong lòng nói thầm, nếu không gia đã dặn dò, nàng thêm vào mà để ý đến nữ nhân này, phiên muốn chết. Lúc ra khỏi tiểu viện, Tiểu Nguyệt theo thường lệ khóa cửa viện lại.

Trong lòng Cố Kinh Âm ôm một tia hy vọng, hy vọng Tiểu Nguyệt có thể thả nàng đi, nhưng nàng cũng biết đây là cơ hội xa vời.

Tiểu Viện ở Ngọc Bình biệt uyển nằm ở sâu phía trong, ra cửa sau chính là đường núi, ít có người qua lại, trong viện trừ phòng ngủ của Cố Kinh Âm, còn có một gian đồ linh tinh và một thư phòng, các phòng đều phủ đầy bụi, không biết bao nhiêu năm không quét tước rồi.

Cố Kinh Âm chán muốn chết đi tới cửa thư phòng, khẽ đẩy, cửa liền mở ra, nàng tò mò đi vào, trong không khí toàn mùi ẩm mốc, bụi bay lung tung, nàng đưa tay gạt mạng nhện, đi vào trong.

Bên trong xếp ba hàng giá sách cao gần bằng tường, thê tre và giấy đều phủ đầy bụi, có vẻ đã không chạm đến được mấy năm rồi.

Từ thời niên thiếu Cố Kinh Âm đã ngày ngày làm bạn với sách, nên nàng rất thích đọc sách. Nàng dùng tay áo phủi tro bụi, chậm rãi lật xem, nàng ở trong thư phòng tròn một buổi chiều, cuối cùng chọn mấy truyện lịch sử, chuẩn bị trở về phòng từ từ đọc.

Lúc trời tối đen, Tiểu Nguyệt lại đến, mang theo một giỏ đựng đồ ăn, nàng vừa đặt thức ăn lên bàn vừa hỏi Cố Kinh Âm: “Sách này cô lấy ở đâu ra?”

Cố Kinh Âm mới ngẩng đầu nhìn nàng ta, trả lời: “Trong thư phòng, không thể đọc sao?”

Tiểu Nguyệt cười khẩy, nói: “Cô cứ việc xem, dù sao tạm thời cô cũng đừng mong được đi ra ngoài.”

Trong lòng Cố Khinh Âm lo lắng, đóng lại sách đứng lên, "Có ý gì?"

"Cô nghe không hiểu sao? Tôi nói là vô ích thôi, cô ăn đi, ăn xong rồi ngủ đi, lát nữa sẽ có người đưa nước ấm đến."

Cố Khinh Âm lặng im một hồi, "Là ý của Hàn Cẩm Khanh?"

Tiểu Nguyệt coi thường hừ nhẹ, "Tướng gia dường như quan trọng hơn, nào có thời gian rồi đến quân cô."

"Nếu không phải ý của hần, vì lý do gì cô không cho tôi rời khỏi đây?" Cố Khinh Âm nhìn nàng ta, lạnh lùng chất vấn.

"Tôi, hừ, tôi tự có đạo lý, cô cứ đợi là được." Nói xong, nàng ta lại như một trận gió ra khỏi cửa phòng.

Cố Khinh Âm nghe thấy tiếng khóa cửa đằng xa, trong lòng có bất đắc dĩ, có lo lắng, nhưng lại không thể làm gì được, vì thế liền dùng com chiều qua loa, đến cửa viện lấy nước ấm rửa mặt, rồi nằm trên giường lật xem mấy quyển truyện ký.

Cố Khinh Âm rất thích lịch sử, trong truyện có rất nhiều người mà nàng biết, nàng xem rất nhanh, nói là đọc nhanh như gió cũng không ngoa. Cứ xem như vậy ước chừng một canh giờ, con buồn ngủ ập đến, một cái tên vừa quen thuộc lại xa lạ bỗng nhiên nhảy vào trong mắt.

Nàng mở to mắt, tưởng mình nhìn lầm, dù sao những quyển sách sử mà nàng từng đọc trước kia chưa bao giờ nhìn thấy cái tên này, chỉ là gần đây nàng gặp trong giấc mơ hoang đường của mình mà thôi.

Đó là một quyển dã sử, kể về một vài chuyện xấu trong tình yêu của Lý Cảnh Hoa, Tuyên Tán Hoàng Thái Hậu cách đây ba trăm năm mươi năm trước. Bà ta đọc tài triều chính, nuôi dưỡng nam sủng, thậm chí dùng quyền thế bức bách Ngật vương Tiêu Ý Chi lúc ấy rất có uy vọng năng lực trở thành nam sủng của mình, cuối cùng khiến chính quyền hủ bại, sau bị phản quân giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vội vàng chạy đến

Ngọc Bình biệt uyển nằm trên sườn núi Thanh Lộc ở ngoại ô kinh thành, diện tích chiếm không lớn, nhưng thiết kế tinh tế tuyệt diệu, phong thủy rất tốt.

Lúc này, trên đường núi vang lên tiếng vó ngựa, một trước một sau, hai con tuần mã, một trắng một đen, chạy như bay. Người đi trước mặc trang phục một màu đen tuyền, đầu đội từ kim quan, khuôn mặt anh tuấn, thần sắc lạnh lùng, gió lạnh trong khe núi thổi phàn phật, khiến những lọn tóc của hần tung bay nhưng cũng không xua đi được vẻ lo lắng động trên mi tâm của hần.

"Tướng quân, ngài không cần lo lắng, tướng gia cát nhân thiên tướng, chắc chắn bình yên vô sự." Người phía sau mặc áo xám, liếc mắt đuổi theo một người một ngựa phía trước, thấy tốc độ của người phía trước càng nhanh, nhin không được lớn tiếng nói.

Hai người đang lao nhanh trên đường không kịp nghỉ ngơi chính là Kỳ Trắc Vân cùng phó tướng Mộ Thừa Phong.

Hai mắt của Kỳ Trắc Vân nhìn chăm chăm vào sơn đạo gấp ghe, lời của Mộ Thừa Phong theo gió bay đến, đứt quãng tiến vào trong tai hần, tướng gia? Hàn Cẩm Khanh? Đúng, hần chạy không ngừng nghỉ là vì muốn xác nhận thương thế của thừa tướng như thế nào, địa vị của Hàn Cẩm Khanh ở trong triều không cần nói cũng biết, một khi tướng gia có gặp sơ xuất, đừng nói là Kỳ Trắc Vân hần, cả Hung Hòa vương triều này cũng sẽ gặp biến.

Nhưng, trong lòng hần rõ ràng còn có một giọng nói còn rõ ràng hơn, giọng nói đó đang gào thét, đến như dòi núi lấp biển, khiến hần không thể xem nhẹ, khiến hần ngàn dặm bồn ba không ngừng nghỉ, không thấy mệt, không thấy lạnh, Cố Khinh Âm! Hần phải tìm được Cố Khinh Âm! Ngọc Bình biệt uyển là hi vọng cuối cùng của hần.

Khi hần hồi phủ, nhìn thấy phòng luyện công không một bóng người, hần không cách nào hình dung cảm giác khi đó, giống như thứ hần tưởng đã nắm chặt chẽ mà lại dễ vụt mất, hần điên cuồng tìm kiếm trong phủ, thậm chí dùng quân hình với hai nha đầu trông coi đêm đó, lại phái người đến Cố phủ tìm hiểu tin tức của nàng, nhưng đều phí công..

Hần còn nhớ rõ dáng vẻ nàng run rẩy rơi lệ ở dưới thân hần, những giọt nước mắt đó làm mắt hần đau đớn, làm tổn thương tâm can hần, trái tim hần từ nay về sau đã không còn trọn vẹn nữa, đã để lại trên người nữ tử tên là Cố Khinh Âm mất rồi.

Bắt đầu từ khi nào? Từ lúc cứu nàng lên khỏi làn nước lạnh, cảm nhận được sự yếu đuối và con run rẩy của nàng, hay là đêm giao hoan ở Nguyên Hòa điện, hần cũng không biết, cũng không quan tâm. Hần chỉ biết là, từ nay về sau, hần không muốn trải qua cảm giác bàng hoàng thất lạc này nữa, hần không thể mất nàng lần nữa.

Biệt uyển, Ngâm Phong các.

"Chúc mừng tướng gia, độc tổ đã được thanh trừ hoàn toàn, miệng vết thương khép lại rất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi thượng một thời gian sẽ không còn gì

đáng ngại nữa." Một ông lão râu tóc bạc trắng cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của Hàn Cẩm Khanh, chậm rãi nói.

Hàn Cẩm Khanh dựa vào đầu giường, mái tóc mượt như nhung rối tung trên đầu vai, dung mạo như họa, khí sắc đã tốt hơn nhiều so với hai ngày trước, "May nhờ y thuật cao siêu của Hồng lão tiên bối, nếu không sợ là độc này sẽ tra tấn ta không ít." Hắn nói chuyện thần nhiên, lộ ra vài phần lười biếng.

Hồng Thất Minh khẽ lắc đầu, nói: "Tướng gia khách khí rồi, ngài phúc trạch thâm hậu, độc này cũng chưa ăn sâu vào cơ thể, cũng không khó loại bỏ, chỉ cần điều trị tốt là được."

Khỏe môi Hàn Cẩm Khanh giương lên, "Xem ra thời gian này phải tiếp tục phiên Hồng lão tiên bối rồi."

"Tướng gia quá lời, biệt uyển này là của tướng gia, lão và Nguyệt Nhi có thể an ổn ngày qua như bây giờ đều là nhờ phúc của ngài". Anh mắt của Hồng Thất Minh sâu thẳm, như nhớ về chuyện cũ, rồi như chợt nhớ tới cái gì, nói: "Tướng gia, cô nương đến cùng ngài ngày ấy trước mắt được sắp xếp ở tiêu viện phía sau, người xem..."

Hàn Cẩm Khanh không chút để ý nói: "Nàng? Còn an phận không?"

"Là một cô nương rất an tĩnh, nghe Nguyệt Nhi nói, nàng cũng không hỏi gì khác, chỉ muốn rời khỏi đây."

Mắt Hàn Cẩm Khanh lóe lên vẻ hứng thú, nhìn ông, chờ đợi ông nói tiếp.

"Tất nhiên lão và Nguyệt Nhi sẽ không đồng ý, còn xem ý của tướng gia."

Hàn Cẩm Khanh nâng tay chống má, hơi trầm ngâm, nói: "Đưa nàng đến Ngâm Phong các." Ngữ khí thần nhiên, dường như không thêm để ý.

Hồng Thất Minh nhìn về mặt hắn, lại nghĩ tới bộ dạng hai người vừa đến biệt uyển sáng sớm ngày ấy, trong lòng hơi hiểu rõ, chỉ nói: "Được, lão phu bảo người bố trí phòng trước."

Có một cái hồ nhỏ nằm ở trung tâm Ngọc Bình biệt uyển, nước hồ được dẫn từ sơn tuyền trên núi xuống, dòng nước xanh biếc trong như gương. Ngâm Phong các được xây trên hồ, gồm hai tầng, tầng dưới gần nước, là nơi tuyệt vời để ngắm cảnh, cũng có một con đường mòn nối thẳng đến ôn tuyền của biệt uyển. Tầng trên chia làm hai, mỗi bên cũng có ba gian phòng, tạo thành hình tam giác, Hàn Cẩm Khanh ở gian chính giữa, còn lại năm gian đều trống.

Hồng Thất Minh gọi về sát ngôn quan sắc, lão đánh giá tâm tư của Hàn Cẩm Khanh, rồi cho người ta thu thập một gian phòng cho Cố Khinh Âm, đang muốn cho người đi thông tri cho nàng, thì có người chạy vội báo lại, Kỷ tướng quân cùng phó tướng đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Trác Vân dò hỏi

Kỷ Trác Vân mặc hắc y, theo quân sự đi đến Ngâm Phong các.

Đẩy cửa phòng ra, Hàn Cẩm Khanh đang ngồi gần cửa sổ xem một sách thẻ tre, ánh chiều tà chiếu vào mặt hắn, bót đi vẻ tà tứ mị hoặc, như trở về thiếu niên hồn nhiên cơ trí của năm đó.

"Tướng gia." Kỷ Trác Vân đứng ở cửa gọi hắn.

Hàn Cẩm Khanh quay đầu, khỏe môi nhướng lên, khỏe mắt ánh sắc chiều, "Trác Vân đến rồi à, ngồi đi."

Kỷ Trác Vân nhìn quanh bốn phía, gian phòng bố trí cực kì lịch sự tao nhã, trong lư hương mạ vàng đang đốt long tiên hương, mùi thơm thanh đậm tràn ngập khắp phòng.

"Thương thế không đáng ngại chứ?" Kỷ Trác Vân cầm lấy tách trà nhấp một ngụm, hỏi.

Hàn Cẩm Khanh buông thẻ tre, thần nhiên nói: "Việc nhỏ thôi mà."

"Là ai làm?" Kỷ Trác Vân nghiêm mặt hỏi.

"Theo ý kiến của nguoi thì sao?" Hàn Cẩm Khanh nhú mày nhìn hắn.

"Giang Lăng vương?"

Hàn Cẩm Khanh cười khẽ, sửa sang lại mái tóc hơi tán loạn, cầm lấy sợi dây ngọc trên bàn thờ hương thức, "Bao năm qua, vì sao đến giờ ông ta phải phải lấy tên nhân sĩ giang hồ đến đuổi giết bản tướng?"

"Tướng gia cho rằng không phải ông ta? Vậy sẽ là ai?" Giọng Kỳ Trác Vân nghiêm lại.

"Không có bằng chứng, bản tướng cũng không dám khẳng định, nhưng, ", đôi mắt Hàn Cẩm Khanh sâu thẳm như đầm nước, "Chuyện này sẽ có kết quả nhanh thôi."

"Ý của Tướng gia là... người phái kẻ ám sát sẽ tự loạn trận tuyến?"

Hàn Cẩm Khanh từ chối cho ý kiến, "Chúng ta yên lặng xem xét tình hình, còn ngươi, chuyện cảm quân xử lý thế nào rồi?"

Nhắc tới doanh cảm quân, trong lòng Kỳ Trác Vân đầy lo lắng, mày kiếm nhíu lại, nói: "Ta có bốn phó tướng, trừ Thừa Phòng, tất cả đều xảy ra chuyện trong đêm đó, giết ta cũng không tin đây là trùng hợp!"

Hàn Cẩm Khanh hí mắt lại, "Ngày ấy ta chỉ nghe nói xảy ra chuyện, thì ra là tận ba người, thật là ngoan độc, hiện nay ba người đó sao rồi?"

"Ba người đó là trái quân kỳ, bị bộ binh bắt đi điều tra một ngày, sau đó giao cho bộ Hình, " trong mắt Kỳ Trác Vân ánh lên lửa giận, "Lần này đến lão gia nhà ta cũng không có biện pháp."

"Bộ binh không có lý thừa phong chính là một ngọn đầu tường cỏ, không dùng được, " Hàn Cẩm Khanh nắm sợi dây chuyền ngọc trong tay, "Mà bộ Hình lại là người của Nhiếp chính vương, Trác Vân, lần này ngươi cần phải chuẩn bị sẵn sàng."

Kỳ Trác Vân cắn răng nói: "Bọn họ đều là thuộc hạ cũ theo ta nhiều năm, đồng sinh cộng tử trên chiến trường tới tận bây giờ, nay lại sắp phải uống mạng vì chuyện tranh đấu quyền lợi không minh bạch này..."

"Trác Vân, bản tướng sẽ phái người giúp ngươi, nhưng chuyện này không ai dám cam đoan chắc chắn được."

"Có những lời này của tướng gia là đủ rồi." Kỳ Trác Vân nhìn Hàn Cẩm Khanh, cảm kích nói.

"Bản tướng giúp ngươi, chính là giúp mình."

Bên trong cánh cửa, hai nam nhân đạt thành liên minh, ngoài cửa truyền đến giọng nói thanh thúy của Nguyệt Nhi, "Cô ở trong này đi, tự thu dọn đi, đừng hy vọng có người hầu hạ, ở nơi này không có nha hoàn đâu. Còn nữa, tướng gia ở phòng đối diện dưỡng thương, cô không có việc gì đừng đi quấy rầy ngài ấy, ngài ấy cũng sẽ không gặp cô đâu."

"Sách của tôi đâu?" Thanh âm không lớn, dịu dàng, khiến trái tim Kỳ Trác Vân hơi run lên.

"Đều ở trong này, nặng chết đi được, chỉ là mấy quyển truyện thôi mà cứ coi như bảo bối không bằng, hừ!"

Hai người nói vài câu không mặn không nhạt, sau đó thì không có tiếng gì nữa. Nửa người Kỳ Trác Vân đều chuyển hướng về cửa chính, không tự giác được hướng về phía trước, lại không nghe được gì nữa.

"Trác Vân?"

Kỳ Trác Vân bối rối quay đầu, đối diện với đôi mắt tựa tiểu phi tiểu của Hàn Cẩm Khanh, "Ngươi nhìn cái gì?"

Hắn không đáp, tiếp tục nhấp một ngụm hương trà.

"Lần này ngươi đến đây không còn chuyện gì khác muốn hỏi sao?"

Kỳ Trác Vân há to mồm, muốn nói gì, nhưng vẫn nuốt lại lời muốn nói vào trong bụng.

Hàn Cẩm Khanh thấy thế liền tựa vào giường, lười biếng nói: "Nếu không có gì quan trọng, bản tướng cũng hơi mệt mỏi rồi, ngươi cứ ở lại đây đi, ngày mai nói tiếp."

"Vừa rồi, " Kỳ Trác Vân do dự, "có phải giọng của Cố Khinh Âm không?"

Hàn Cẩm Khanh khép hờ mắt, không để ý chỉ ừm một tiếng.

"Sao nàng lại ở chỗ này?" Kỳ Trác Vân nói biết cảm giác trong lòng lúc này là gì, như là vui sướng, như là sợ hãi, hắn cũng không biết vì sao.

"Đêm đó nàng trốn khỏi phủ của ngươi, bản tướng lại có chuyện tới tìm ngươi, ngươi không ở trong phủ, bản tướng chỉ có thể tránh qua biệt uyển, còn nàng lại cố tình ngồi đợi lên bản tướng trên xe ngựa, nên cùng tới nơi này."

"Cứ như vậy?" Kỳ Trác Vân hỏi.

Hàn Cẩm Khanh hí mắt lại, "Không thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Phòng bên cạnh

Kỷ Trác Vân bị hấn hỏi nghẹn họng, trầm mặc một hồi, mới nói: "Cố Khinh Âm ở nơi này?"

"Có gì không thể?" Hàn Cẩm Khanh cũng chẳng thèm nhìn hấn, nằm nghiêng trên cái giường dài gần cửa sổ, trên người đắp một cái chăn lông.

Kỷ Trác Vân ở trong quân nhiều ngày, nhưng tin tức trên quan trường thì vẫn biết một ít, ví dụ như Cố Khinh Âm thượng tấu buộc tội Lý Thừa Phong, hấn là người biết đầu tiên, còn phải người tới cửa chúc mừng nàng. Bởi vì hấn chưa từng tiếp xúc với Lý Thừa Phong, cũng không xung đột lợi ích, lại càng không sợ Hàn Cẩm Khanh đến truy cứu hấn. Nhưng không có nghĩa là hấn không hiểu biết về lập trường của Hàn Cẩm Khanh, không thể nghi ngờ việc Cố Khinh Âm vừa mới đắc tội rất lớn với tướng gia, vậy mà thái độ của tướng gia lúc này...

"Tướng gia không định báo thù nàng?" Kỷ Trác Vân nhìn Hàn Cẩm Khanh đang nhắm mắt, khuôn mặt bình thản, hỏi.

Hàn Cẩm Khanh nở nụ cười nhạt, "Báo thù? Với Cố Khinh Âm?"

"Đúng, trong suy nghĩ của ta, người đắc tội với tướng gia sẽ không được sống yên ổn qua ngày, hấn là Cố Khinh Âm cũng không ngoại lệ. Nhưng tướng gia lại cho nàng ở trong Ngâm Phong các, thật làm người ta khó hiểu." Kỷ Trác Vân chậm rãi nói.

"Một nữ nhân mà thôi, không đáng điều động binh lực, còn để cho nàng ở Ngâm Phong các, cũng là vì nghĩ cho thân thể của nàng. Dù có thế nào, hiện nay nàng cũng được xem như khách của bản tướng, mà Ngâm Phong các là nơi tĩnh dưỡng tốt nhất."

"Thân thể của nàng làm sao?" Trong giọng nói của Kỷ Trác Vân có một chút lo lắng.

Hàn Cẩm Khanh nghiêng người nhìn thần sắc của hấn, "Không biết bị hạ thuốc ở đâu mà vừa đến đây liền hôn mê bất tỉnh, may mà Hồng lão tiên bói ra tay tương trợ, mới trừ bỏ được được tính, nhưng không được hoạt động nhiều, tốt nhất là phải tĩnh dưỡng."

Bị hạ thuốc? Tim Kỷ Trác Vân đập mạnh, hoảng sợ thầm nghĩ đến có ai từng nhắc cho hấn việc hạ thuốc... Hấn nhớ ra, lúc vội vàng rời khỏi phủ đệ đến cầm quân doanh, có một thuộc hạ trẻ tuổi đầy mặt tiếc nuối nhìn hấn, nói cái gì mà tiêu cốt tán, thì ra đúng là...

Thần sắc Kỷ Trác Vân phức tạp nhìn Hàn Cẩm Khanh, hấn đương nhiên biết tiêu cốt tán là cái gì, nếu Cố Khinh Âm bị hạ loại thuốc này, hơn nữa với tình trạng lúc trước của nàng... Hấn không dám nghĩ nhiều, gian nan mở miệng nói: "Vậy người, giúp nàng thế nào?"

Về mặt Hàn Cẩm Khanh bắt đầu đi, "Bản tướng có thể giúp nàng thế nào? Chỉ là giúp nàng giải được tính, lại cho nàng tĩnh dưỡng, Trác Vân, người hỏi bản tướng như vậy là sao?"

Kỷ Trác Vân nhìn trên vai hấn vẫn quần vải trắng, sau một lúc lâu, trầm thấp nói: "Là ta đường đột."

"Trác Vân, người vì một nữ nhân mà có điều nghi kỵ bản tướng?" Hàn Cẩm Khanh bám chặt không buông.

"Trác Vân không dám." Kỷ Trác Vân thu liễm hai mắt.

"Chẳng lẽ, người thật sự động tâm với Cố Khinh Âm?" Hàn Cẩm Khanh hỏi, đôi mắt hấn sâu thẳm mê ly.

Kỷ Trác Vân không lập tức hồi đáp, trầm ngâm một lát mới chậm rãi nói: "Ta cũng không biết."

"Trác Vân, đừng quá xem trọng một nữ nhân," Hàn Cẩm Khanh nhìn thẳng hấn, thu hết tất cả những do dự của hấn vào trong mắt, "Được rồi, người đã cấp tốc đến đây cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, đi thôi." Nói xong, mặt Hàn Cẩm Khanh hướng vào bên trong, đưa lưng về phía Kỷ Trác Vân.

"Ta muốn ở nơi này." Kỷ Trác Vân chần chờ, rốt cục cũng nói.

Hàn Cẩm Khanh đáp nhẹ một tiếng: "Có thể, người muốn ở đâu cũng được."

Như thế, Ngâm Phong các có ba người vào ở, bên trái là phòng Cố Khinh Âm, bên phải là phòng của Hàn Cẩm Khanh, đối diện còn lại là Kỷ Trác Vân.

Tối đến, Cố Khinh Âm dùng cơm chiều xong, rồi bảo người chuẩn bị nước ấm và thùng gỗ lớn, muốn tắm sạch sẽ.

Trong phòng, ánh nến lay động, Cố Khinh Âm bước vòng qua bình phong cởi quần áo, vắt lên giá áo bên cạnh, mái tóc đen mềm xõa tung trên lưng. Nàng đi đến bên thùng gỗ, lấy tay thử xem nhiệt độ nước, rồi mới chậm rãi nâng đùi ngọc thon dài bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tắm rửa thủ dâm

Toàn thân Cô Kinh Âm còn chưa ngập trong nước ấm, nhwngg hơi nóng đã lan đến tứ chi bách hải của nàng, khiến nàng thoải mái than thở, phát ra tiếng rên rỉ thật nhỏ.

Mái tóc đen của nàng ướt đẫm, trôi nổi trong nước, những ngón tay tinh tế mềm mại luồn vào trong tóc, từ từ đi xuống rồi lại đi lên, linh hoạt như con thoi giữa làn tóc đen. Những ngón tay ấy trượt xuống cần cổ tao nhã rồi đến xương quai xanh, bàn tay còn lại vốc nước lên, hất nhẹ lên cánh tay nõn nà cùng bộ ngực đầy đặn cao ngất. Tiếng nước róc rách, sương mù lượn lờ, đáng người lung linh trong nước càng có vẻ động lòng người.

Nàng tựa đầu về phía sau, hai mắt khép hờ, lộ ra đường cong cổ duyên dáng, hai bầu vú nõn nà đầy đặn lộ ra một nửa, thoáng thấy nhũ hoa nhàn nhạt sắc hồng, nhếch lên, đỏ tươi ướt át như quả mâm xôi.

Hơi nước bốc lên khiến thân thể nàng mềm nhũn. Hơi nóng lượn lờ quanh bụng, mặt viên phía dưới dần dần mở ra, đóa hoa đầy đặn chậm rãi mở ra, lộ ra hoa hạt nhỏ nhỏ mềm mại đã đứng thẳng, niệu quản tiểu huyết thân bí khê nhếch, dừng đạo mẫn cảm nội khép khép mở mở, nóng rực động tình.

Ngón tay nàng không tự chủ được đi xuống đến miệng huyết, lưu luyến ở nơi mềm mại đó. Nơi đó sớm trở nên mềm mại ướt át, một ngón tay thon dài nhanh chóng trượt vào, cảm giác nóng rực tập trung trên đầu ngón tay nàng. Nàng có chút trức trặc, hoàn toàn theo bản năng gấp ngón tay lại, đầu ngón tay móc vào vách thịt mềm, lập tức khiến dừng đạo run rẩy...

"Ân..." Hàng mi dài mảnh của nàng nhú lại, cần cổ căng lên ngửa về phía sau, những ngón tay còn tại sờ loạn dưới thân. Trong đầu nàng không khỏi hiện lên những cảnh tượng trên xe ngựa cùng Hàn Cẩm Khanh, mặt mày hấn như thế nào, ngôn từ của hấn sắc bén ra sao, hấn cường thế tiến vào nàng như thế nào, va chạm đến tận sâu linh hồn của nàng, khiến nàng dù không cam lòng không muốn, không thừa nhận cũng không được. Khoảnh khắc vui sướng đó như khiến nàng phát điên...

Tốc độ rút chọc của ngón tay càng lúc càng nhanh, sau vài chục cái, tiểu huyết bắt đầu kịch liệt co rút lại, khoái ý mãnh liệt truyền đến đầu ngón tay, ngón chân nàng cuộn tròn lại, không kìm được phát ra một tiếng khinh ngâm nhẹ.

Thân thể giật lên một cái, hơi nước dần tan, nhiệt độ nước lạnh dần, khiến nàng nháy mắt tỉnh táo lại, nàng, nàng mới vừa rồi đang làm cái gì, lại, lại làm ra việc xấu hổ như vậy... Nàng không hiểu mình bị làm sao nữa, vừa rồi nàng cảm thấy trống rỗng trước nay từng chưa có, sau đó thì không nằm trong dự kiến của nàng nữa. Nàng ngây ngốc nhìn bóng mình trong nước, trong lòng ngổn ngang.

Lúc này, ở một căn phòng khác của Ngâm Phong các, Kỳ Trác Vân một mình ngồi uống rượu.

Dù là chuyện cảm quan, hay là chuyện của Cô Kinh Âm, đều làm hấn đau đầu.

Chuyện ba phó tướng bị Hình bộ thẩm tra nói thì dễ nghe, nhưng ai cũng biết tám chín phần mười hấn không bảo đảm được cho ba người này, cho dù Hàn Cẩm Khanh có giúp, hấn cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần. Dù sao nói đến Hình bộ, chính là đề cập đến Nhiếp chính vương, mà Nhiếp chính vương và Hàn Cẩm Khanh... con người đen như ngọc đen của Kỳ Trác Vân neho lại, theo hấn biết thì mối quan hệ này không được vui vẻ cho lắm, nên Hàn Cẩm Khanh chưa từng nói với hấn thêm nữa câu.

Kỳ Trác Vân lại nghĩ đến thái độ e sợ né tránh của Cô Kinh Âm, lúc nàng chảy nước mắt dưới thân hấn. Nàng trốn khỏi phủ của hấn lại ngồi trên xe ngựa của Hàn Cẩm Khanh suốt đêm, trong lòng hấn liền bốc lên cơn tức giận khó hiểu, cảm giác hỗn loạn chưa xót và không cam lòng.

Kỳ Trác Vân cúi đầu uống một ngụm rượu mạng, lục phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt, nhưng lại làm hấn vô sáng khoái, hấn cứ uống liên tục như vậy, cho đến khi mông lung men say.

Hấn ngẩng đầu, nhìn ánh trăng ngoài song cửa sổ giấy, bỗng nhiên nhận ra mình và Cô Kinh Âm thật sự rất gần nhau, rốt cuộc vì sao hấn còn phải tiếp tục chịu đựng không gặp nàng? Vì tự trách khi đã hạ thuốc nàng? Vì muốn nàng được nghỉ ngơi tình đường thật tốt? Hay là vì hấn không muốn gây rắc rối trong biệt uyển của Hàn Cẩm Khanh? Hấn ném mạnh ly rượu xuống đất, tiếng vỡ giòn tan vang lên, đều là chó má!!

Hấn muốn gặp nàng, muốn đến phát điên, bước chân hấn loạng choạng, nhưng đầu óc thì rất tỉnh táo, hấn mở cửa phòng, gió đêm trên hành lang rất lạnh, phát tung y bào của hấn, thổi đi một chút men say. Hấn nhìn gian phòng đối diện, ánh nến không rõ, vầng sáng bao quanh một bóng dáng yếu điệu, tóc dài rối tung. Hình bóng đó đi về phía một cái thùng gỗ, chậm rãi bước vào, cánh tay dài nhỏ, cái cổ tuyệt đẹp, đúng là bản phác họa tuyệt hảo mỹ nhân xuất dục.

Hai mắt Kỳ Trác Vân đỏ lên, cảnh tượng phía trước quá đẹp, quá dụ hoặc, chân hấn không tự giác bước về phía trước, từng bước lại từng bước, tầm mắt hấn không chịu dời nửa phần.

Đang lúc cả thân thể và trái tim hấn say mê trong đó, thì một giọng nói lạnh nhạt vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, "Tối nay ánh trăng vừa đẹp, không bằng ta và người cùng uống một ly?"

Kỷ Trác Vân nhất thời hơi giật mình, quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng, Hàn Cẩm Khanh cũng mở cửa phòng ra, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắt, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Như mộng như thực

Kỷ Trác Vân cùng Hàn Cẩm Khanh đối ẩm nói chuyện phiếm. Đến khi trăng lên đến giữa trời, Kỷ Trác Vân đã uống không ít, bây giờ ngấm men say, đi đường lảo đảo, Hàn Cẩm Khanh thì thương thể chưa lành, uống không nhiều lắm, chỉ hơi say, hai người thấy đã muộn, nên mỗi người trở về phòng đi ngủ.

Còn Cổ Khinh Âm, sau khi tắm xong lại có những tâm tư khác, vì dời đi chú ý, nàng lại tiếp tục xem mấy quyển truyện ký, dưới ánh nến, cái tên Lý Cảnh Hoa lại nhảy vào mi mắt, đầu óc Cổ Khinh Âm hơi mông lung, bất tri bất giác lật xem tiếp.

Trong đó ghi lại, Lý Cảnh Hoa cực kì dâm đảng, mỗi ngày đều triệu trai bao nhập tâm cung ân sủng, cho đến bình minh mới để họ rời khỏi. Trong số đó có một gã chỉ mới thiếu niên, vì để thỏa mãn dục vọng quá độ của nàng ta, uống thuốc quá liều lượng mà chết.

Cổ Khinh Âm xem đến đó mà trong lòng khiếp sợ không thôi, trên người dần thấy lạnh, ngẩng đầu thấy cửa sổ gần hồ còn chưa đóng, từng cơn gió lạnh thổi vào phòng. Nàng khoác chiếc áo choàng đơn bạc đứng dậy muốn đi đóng cửa sổ, lại không biết thế nào đột nhiên choáng váng, té trên mặt đất, phía trước tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Sau chừng nửa canh giờ, ngón tay Cổ Khinh Âm hơi động đậy, tiếp theo hai mắt chậm rãi mở ra, tinh quang lóe lên, từ từ đứng thẳng dậy, khuôn mặt vẫn thanh lệ như trước đây, nhưng giờ lại thêm vài phần sắc bén, hàng mi nhàn nhạt sắc hồng, hơn vài phần xuân tình mị ý. Nàng bước đến trước gương, thành thạo búi gọn mái tóc dài rối tung, chỉ để lại hai lọn tóc mai buông nhẹ.

Nàng cúi hết trung y, yếm và quần lót, vút hết xuống đất, để lộ thân thể băng cơ ngọc cốt, hai bầu ngực đầy đặn cao ngất khê đu đưa, hình dạng xinh đẹp, mượt mà kiên định, bụng phẳng lì, vòng eo tinh tế không đầy nắm tay, lông mu thưa thớt, mơ hồ có thể thấy được khe tối thần bí, đôi chân dài thẳng tắp thon nhỏ...

Nàng nhìn chính mình trong gương, cười vừa lòng, sau đó khoác bộ quan bào rộng thùng thình lên người, thắt đai lưng ngọc thạch, đẩy cửa phòng ra ngoài.

Giờ khắc này, nàng đã không phải là Cổ Khinh Âm, mà là Lý Cảnh Hoa. Lúc nàng té xỉu thì nhập cảnh trong mơ, lại không biết, cảnh trong mơ này lại trở thành sự thật.

Gió lạnh trên hành lang thổi vào người nàng, nhưng nàng không có chút cảm giác nào, nàng chỉ cảm thấy bụng hư không, dưới thân bần rùn, trong đầu đều đang tìm kiếm trai bao của nàng.

Nàng là thái hậu tôn quý, nam nhân đệ tiện làm sao có thể để nàng một mình trông phòng!? Nàng muốn đi tìm bọn họ, sau đó tìm hoan ngay tại chỗ, làm cho bọn họ dục tiền dục tử, quý xuống đất cầu xin nàng tha thứ, và cả những chuyện tình thú khác nữa.

Nàng nhìn căn phòng đối diện và một gian phòng khác bên cạnh, muốn bắt đầu tìm từ nơi này, đôi mắt tinh lược của nàng trầm xuống, suy tư một lát, quyết định dựa theo thứ tự, đến từng gian một.

Ánh trăng ngả về phía tây, đã là giờ Sửu, trước cửa phòng của Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trác Vân đều không có thủ vệ, nàng đi tới cửa, dễ dàng đẩy cửa phòng của Hàn Cẩm Khanh ra, rồi nhanh chóng khép lại.

Ánh trăng thưa thớt theo ngoài cửa sổ tiến vào, trong phòng rất ấm, tỏa ra mùi long tiên hương, nàng nhanh tìm được cái giường duy nhất trong phòng này, luồn lột xoay người, ngồi xuống bên cạnh nam nhân như đang ngủ say.

Hàn Cẩm Khanh ngủ chưa sâu, lúc cửa phòng bị đẩy ra, hắt cũng đã tỉnh lại. Nhưng điều làm hắt kinh ngạc là, có rất nhiều ám vệ trong biệt viện, thế nhưng lại có người dễ dàng len vào phòng hắt, mặc dù hắt không có võ công, nhưng bên gối cũng vật phòng thân, lúc người tới xoay người trên giường, hắt đã nắm chặt vật đó trong tay, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, cũng không nghĩ rằng, người nọ lại lên tiếng trước.

“Bản cung chưa nghỉ mà người lại dám ngủ trực, thật to gan!”

Tiếng cúi đầu nặng nề, Hàn Cẩm Khanh ngẩng ra, Cổ Khinh Âm? Thanh âm này không giống như khi nàng nói chuyện lúc bình thường dù thanh tuyến giống nhau như đúc, hắt tiếp tục nằm ngửa không nói lời nào, lặng im nhìn nữ nhân đang cười trên người hắt.

Ánh trăng bạc chiếu vào người nàng, miễn cưỡng có thể thấy được, có vẻ bình thường nàng chưa bao giờ tự búi tóc, có hơi kỳ quái, nhưng lại rất thích hợp với nàng. Hắt đã quen với dung mạo của nàng, nhưng ánh mắt nàng giờ phút này lại rất khác lúc bình thường, hắt còn chưa bao giờ gặp qua một nữ nhân nào khi đối mặt với hắt lại có ánh mắt như vậy.

Đêm nay Cổ Khinh Âm rất bất thường, điều này khiến hấn dâng lên vài phần hứng thú, dùng ngữ điệu luôn lười biếng, nói: “Đêm nay ta sẽ không ngủ, cùng cô, cô muốn làm cái gì, chúng ta có thể làm cùng nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Môi lưỡi quán quýt

Cổ Khinh Âm rũ mắt nhìn hấn, ánh mắt mỉa mai, ngón tay thon dài miết nhẹ cằm hấn, cười duyên nói: “Đúng là thức thời, rất hợp ý bản cung.” Giọng nói của nàng cũng khác với trước đây, trầm hơn một chút, có loại mỉa mai khiến người ta tê dại.

Vốn dĩ Hàn Cẩm Khanh chỉ muốn trêu đùa, nhưng khi bị nữ nhân áp ở trên người từ trên cao nhìn xuống, nhưng tư thái dùng ngón tay nâng cằm hấn lên như muốn khinh bạc của nàng khiến tâm tư hơi trầm xuống, thần sắc lười biếng phai nhạt vài phần, “Đó... Vậy sẽ ban cho ta cái gì?” Bên môi hấn vẫn giữ ý cười, nhợt nhạt chưa đến đáy mắt.

Cổ Khinh Âm cười rộ lên, khoe mắt nhướng lên, trong mắt hiện lên sự hứng thú, “Kiếm chưa ra khỏi vỏ, sao biết có xứng với thứ bản cung ban cho?” Nói xong, vòng eo cong lên, hạ thân nâng cạp lên trung y của Hàn Cẩm Khanh.

Bụng dưới của Hàn Cẩm Khanh cảm nhận được sự ẩm ướt ấm nóng, cách lớp quần áo cảm nhận được nhiệt độ từ mật viên của nàng, nơi đây đang nhấp nhô ái muội, dục long ngủ đông bắt đầu rục rịch. Hai tay hấn đột nhiên siết chặt cánh tay nàng, muốn thừa dịp nàng chưa chuẩn bị thay đổi tư thế trên dưới, dù sao, chung quy nữ nhân phải nên trần trọc hầu hạ dưới thân nam nhân.

Nhưng nàng đã nhanh hơn một bước khéo léo giữ chặt đôi tay hấn, kéo cao tới đỉnh đầu rồi dùng đai lưng bằng gấm buộc chặt vào đầu giường. Tiếng của nàng từ phía trên truyền đến, mang theo ý chế giễu, “Sao còn không biết thói quen của bản cung, dù có dùng tư thế gì đều do bản cung định đoạt.” Nàng cúi người xuống, dán sát vào thì thầm bên tai hấn.

Hàn Cẩm Khanh chưa kịp phản ứng, nàng đã nhanh tay kéo cái quần bằng lụa của hấn xuống, gây th*t tím hồng thô dài nhảy ra.

“Không tệ.” Cổ Khinh Âm vừa thấy vật dưới thân hấn, ánh mắt liền mê say tham lam, đưa tay cầm lấy, chỉ cảm thấy ẩm áp cương cứng.

Hai tay của Hàn Cẩm Khanh bị trói buộc, nút thắt chắc chắn, khiến hấn nhất thời không thể thoát được. Về mặt hấn khê biến, đang muốn mở miệng, lại cảm thấy dưới thân chợt lạnh, vận mệnh đã bị người ta nắm trong tay.

Hô hấp của hấn cứng lại, bàn tay mềm mại dịu dàng, lo lắng bao vây lấy chỗ đó của hấn, cảm giác ấy tuyệt vời không thể tả, bụng dưới của hấn hơi hóp lại, khiến gây th*t lại trưởng lớn hơn, quy đầu như quả trứng gà nhỏ.

Đôi mắt đẹp của Cổ Khinh Âm hàm chứa xuân, bàn tay nắm gây th*t, trượt lên trượt xuống. Nàng mượn ánh trăng để nhìn rõ dung mạo của Hàn Cẩm Khanh, môi nàng khê hé mở, cười nói: “Tiểu lang xác thực có chỗ hơn người.” Nói xong, nàng cúi xuống áp môi đỏ mọng lên môi hấn.

Cổ Khinh Âm mút lấy hai cánh môi mọng của hấn, trần trọc triền miên, cắn môi dưới của hấn khi mạnh khi nhẹ. Nàng chỉ cảm thấy đôi môi mọng của hấn trơn mềm, mang chút hương rượu, tư vị đó quanh quẩn trong miệng nàng, như khiến nàng say theo.

Nam căn của Hàn Cẩm Khanh bị nàng nắm trong tay, môi mọng lại bị hôn triền miên, dục vọng ủa đến. Hấn chưa từng bị nữ nhân đối xử như vậy? Hoàn cảnh hoàn toàn bị động này làm dục hỏa trong hấn quay cuồng, nhưng cũng khiến hấn bức bối. Mắt phượng trầm xuống, môi mọng của hấn hoàn toàn bao vây hai cánh môi đỏ mọng mềm mại của nàng, vừa liếm vừa cắn, có tình làm bậy, vừa mạnh vừa ngoan độc.

Tiếng hôn nhau của hai người quanh quẩn trong phòng, hai má Cổ Khinh Âm phỉm hồng. Đầu lưỡi linh hoạt của hấn quấn lấy lưỡi nàng, mút vào từng chút một, đầu lưỡi thô ráp lướt vào sâu trong yết hầu của nàng, khiến nàng thờ gáp không ngừng.

Nàng cũng không chịu yếu thế, cắn lại đầu lưỡi hấn, càn quét, nuốt hết nước bọt trong miệng hấn.

Tiếng hít thở của hai người ngày càng gấp gáp, càng lúc càng lớn, giao hòa với nhau, cho đến khi Cổ Khinh Âm sắp hít thở không thông, mới chịu tách ra. Một sợi chỉ bạc dính liền bên môi hai người, trán nàng chạm vào trán Hàn Cẩm Khanh, dòn dập thờ dốc, bàn tay vẫn chưa ngừng một khắc, đỉnh gây th*t đã ẩm ướt dính dáp, tất cả đều dính trên tay Cổ Khinh Âm và vạt áo quan phục.

Khuôn mặt của Hàn Cẩm Khanh không chút gợn sóng, vẫn là tư thái thản nhiên, nhưng trong lòng hấn lại đang dậy sóng. Nếu không phải tự mình trải qua, sao hấn có thể biết Cổ Khinh Âm mặt mày thanh lãnh, há mồm ngậm miệng đều là công vụ triều đình, trong lúc hoan ái cũng cố gắng khắc chế, lại có một mặt phóng túng bừa bãi như thế này.

Đợi hơi thở ổn định lại, hấn nói: “Ta chờ cô ban cho ta.” Tiếng nói nhợt nhạt trầm thấp, cùng hương rượu nồng nàn chui vào trong tai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Người trong lòng

Cố Khanh Âm cười xinh đẹp, như hoa quỳnh nở rộ dưới ánh trăng, phong tình vạn chủng, “Ban cho? A, có thể hoan ái cùng bản cung, chẳng lẽ không phải là phần thưởng lớn nhất dành cho tiểu lang?” Bàn tay nàng chột siết lại, khiến nam nhân nằm phía dưới phải hít sâu một hơi.

“Tiểu lang có thể có dị nghị gì?” Nàng nhìn hắn, dung nhan tuấn mỹ của hắn dưới ánh trăng có vẻ mờ lung mà thanh nhã, mắt phượng khẽ nhếch. Ngón tay nàng lướt dọc theo đường nét hoàn mỹ của hắn, đôi mắt trong trẻo híp lại, “Dung mạo bậc này, đáng nhẽ sẽ khiến người ta khó quên... bản cung từng gặp tiểu lang chưa nhỉ?”

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, sóng mắt lưu chuyển, chỉ thần nhiên nhìn nàng.

Cố Khanh Âm không đợi hắn hồi đáp, lại nói: “Trái tim của bản cung đều dành trọn cho người đó, nhưng người đó lại chẳng đoái hoài, “ thanh âm thấp dần, đầy bất đắc dĩ và cô đơn.

Hàn Cẩm Khanh cười nhạt, môi mỏng nhếch lên, nói: “Rốt cuộc là người phương nào khiến cô tâm tâm niệm niệm như vậy?”

Hành động của Cố Khanh Âm quái dị, tâm tính hoàn toàn thay đổi, Hàn Cẩm Khanh cũng chẳng kinh ngạc lắm. Năm mươi bảy tuổi hắn nhập quan, đã quen các loại sóng gió, có chuyện hoang đường biến hoá kỳ lạ gì mà chưa thấy qua. Nguyên nhân khiến Cố Khanh Âm thay đổi lớn như vậy thì sau này từ từ có thể tra ra, trước mắt chỉ vì nàng trực tiếp nói ra như vậy, lại khiến hắn có suy nghĩ, người trong lòng? Thú vị đây.

Còn lúc này Cố Khanh Âm lại nhập vai vào Thái hậu Lý Cảnh Hoa của tiền triều, trong cung đầy nam sủng, có người nào thấy nàng mà không nịnh nọt lấy lòng? Còn tiểu lang này ăn nói không có tôn ti trật tự, cử chỉ thần thái không chút câu nệ, ánh mắt khí độ thanh quý, thật sự khó gặp, nàng cũng vui vẻ chơi với hắn lâu hơn chút.

“A, tiểu lang hỏi như vậy, là đang ghen sao?” Cố Khanh Âm khẽ cười nói, buông dục căn dưới thân hắn ra, cả người ghé vào trên người hắn, bộ ngực găt gao ép sát.

Hàn Cẩm Khanh cảm giác bầu ngực mềm mại của nàng đang kề sát vào ngực hắn, mùi hương thơm thơm ngát ấy bay vào trong mũi hắn, huyết dịch toàn thân sục sôi, nếu không phải hai tay hắn đang bị trói, hắn đã muốn lột sạch bộ quan phục chướng mắt của nàng, nắm lấy hai bầu ngực lớn trắng mịn đó từ từ thưởng thức rồi.

“Ta không ghen, ghen là như thế nào?” Hàn Cẩm Khanh nhìn gương mặt gần trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ nhắn ở dưới ánh trăng tranh tối tranh sáng, da thịt như tuyết, xuân tình phiêu đảng, hai tròng mắt như điểm dục hỏa.

Cố Khanh Âm vuốt ve đầu vai hắn, “Tiểu lang.. Khó có được đêm đẹp như hôm nay, bản cung không muốn nhắc đến người nọ, “ nàng cắn lên cằm hắn, “Hào hảo yêu thương tiểu lang mới là đúng đắn.”

Nói xong, nàng bắt đầu thô bạo kéo y phục của hắn, quần áo hắn nhanh chóng mở rộng, hai tay nàng nắm hắn lấy hai hạt đậu nhỏ đứng thẳng, nàng nâng mông lên nhắm thẳng gậy th* vào trắng kiện của hắn rồi chậm rãi hạ thất lưng xuống.

Hai cánh hoa đầy đặn của nàng kề sát vào quy đầu cực đại của hắn, vòng eo thon nhỏ đong đưa, để quy đầu không ngừng ma sát vào khe hở hẹp kia, lực đạo khi mạnh khi yếu, tinh dịch trên quy đầu hòa cùng d*m thủy dưới thân nàng, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Nàng cúi đầu ngậm nhũ hoa của hắn, không ngừng liếm láp khiến hai hạt đậu đỏ càng ngày càng cứng rắn. Nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập của hắn, hàng mi dài của nàng khẽ nhếch, đầu lưỡi vuốt ve nhũ hoa của hắn, rồi cắn một cái, tay kia thì sờ, khiến thân thể hắn khẽ run lên.

Nàng đắc ý cười rộ lên, đôi môi đỏ mọng dán lên đầu kết của hắn, đưa đầu lưỡi khẽ liếm, “Tiểu lang, bây giờ có thoải mái không?”

Hàn Cẩm Khanh chưa bao giờ bị nữ nhân trêu chọc như vậy, thường thường là nữ nhân chủ động dâng đến tận củ, hắn toàn quyền định đoạt, đã bao lâu rồi chưa gặp tình cảnh thế này? Nhũ hoa bị nàng đưa bốn trong miệng, gậy th* thô dài lại bị âm thần của nàng ma sát, dục vọng tăng vọt, lại chỉ có thể ầm ầm không được phát động.

Dục hỏa che kín mắt hắn, mặc dù cực lực nhẫn nại, nhưng ngữ điệu rốt cuộc không còn lười biếng nhạt nhẽo như ngày thường được nữa, “Bảo kiếm đã xuất vỏ, khi nào mới có thể tận tình chém giết một phen?” Hắn cơ hồ là cắn răng nói cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ai nắm quyền chủ động

“Tiểu lang gấp cái gì, kiếm này còn phải mài thêm sắc một chút mới tốt.” Cố Kinh Âm ngẩng đầu lên, sóng mắt như nước, vòng eo dong đưa, để quy đầu ra ra vào vào trong khe hẹp, d* m thủy chảy ra liên tục, rơi xuống dọc theo thân gầy.

Hàn Cẩm Khanh làm sao có thể để nàng cố tình làm vậy nữa, hai mắt híp lại, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, thân dưới đẩy lên, gây th*t thô dài cắm thẳng vào trong tiểu huyết mất hồn đó.

“Nha... Ngươi...” Cố Kinh Âm mở ro mắt, không thể tin nổi nhìn hần. Tiểu lang này lại dám lớn mật như thế, chưa được sự cho phép của nàng đã chọc thẳng vào trong hoa tâm, vừa sâu vừa ngoan độc, gây th*t đó thô dài cứng rắn nóng rực, quy đầu góc cạnh rõ ràng, cạ vào thịt mềm bên trong khiến nó run rẩy từng hồi.

Nàng nâng người lên, bấp dùi dưng sức, muốn gây th*t hùng hổ đó mau ra ngoài, nhưng thất lưng nàng vừa động, quy đầu cực đại đang dính sát vào trong tiểu huyết ướt át lầy lội lại kéo theo cả mị thịt ra phía ngoài, cảm giác tê dại đột nhiên đánh úp lại khiến dùi nàng mềm nhũn, bật ra tiếng rên rỉ kiêu mị.

“Ân... Tiểu lang lớn mật, a... Gây gộc của ngươi đúng là muốn mệnh của bản cung mà... A...” Ngay lúc nàng nói chuyện, gây th*t mới rời ra được một nửa lại bị Hàn Cẩm Khanh đẩy sâu vào, đâm tận vào chỗ sâu nhất của huyết động.

Cố Kinh Âm bị hần chọc mạnh khiến bụng khẽ run, d* m thủy ào ạt chảy ra từ chỗ ân ái của hai người. Nàng đầu gối người dưới thân lại lớn mật làm vậy, chẳng phân biệt tôn ti, nhưng cảm giác bần rần tê dại thật sự quá sáng khoái, khiến nàng càng kẹp chặt gây th*t lớn dưới thân.

Hàn Cẩm Khanh thấy thân thể nàng mềm đi vài phần, thân dưới phát lực, bắt đầu va chạm liên tục. Nhiệt độ trong tiểu huyết cao đến đòi mạng, giống như có vô số cái miệng nhỏ mứt lấy từng tác gây th*t của hần, mỗi lần gây th*t đều rút ra một nửa rồi lại đâm sâu vào, ba sâu một nông, khiến thân thể Cố Kinh Âm lung lay như lá cây trong gió mạnh.

“Coi giúp ta.” Sau một lúc rút chọc lại đâm sâu vào trong, quy đầu đội thẳng vào miệng tử cung, Hàn Cẩm Khanh cảm nhận được sự ẩm ướt nóng bỏng của nơi đó, hần nâng đầu mình lên, ần ần không làm gì trong lúc nàng đang mê say, nhìn nàng nói.

Hai mắt Cố Kinh Âm mê say, hưởng thụ từng trận khoái cảm mãnh liệt, “Ân... Ha... Đừng có ngừng, chọc tới đó, sâu một chút, a... Đừng ngừng lại...” Một lát sau, nàng cảm giác gây th*t nóng rực đó không luật động nữa, nàng mở mắt, chỉ thấy Hàn Cẩm Khanh đưa tay về phía nàng, mắt phượng nhìn thẳng vào nàng.

“Hai tay tiểu lang rất linh hoạt,” Cố Kinh Âm thở hổn hển, tóc tai hỗn độn, “Chỉ tiếc... bản cung không thích cảm giác ràng buộc bức bách.” Tay nàng xoa bờ vai rộng của hần, dùng sức nhấn một cái vào chỗ quần vải trắng kia.

Con đầu dừ dội làm Hàn Cẩm Khanh hít vào một ngụm khí lạnh, miệng vết thương vốn đang tại khép lại khi bị dùng sức ấn xuống như vậy, lại rách ra, máu loãng thấm ra dần nhuộm hồng lớp vải trắng.

Thấy mị tâm của hần khẽ nhú lên, trong đôi mắt phượng đều là sự ần ần, môi mọng mím chặt thành một đường, Cố Kinh Âm cười rộ lên, bàn tay mềm dịu vuốt ve cơ ngực hần, “Tiểu lang, bản cung rất thích vật dưới thân ngươi, bản cung không muốn so đo với cử chỉ lỗ mãng vừa rồi, chỉ trách tiểu lang quá tham lam. Bản cung chỉ đánh phạt nhẹ, cũng để ngươi biết rõ tôn ti trật tự lúc hoan ái với bản cung.”

Vừa rồi hần khiến nàng thật sự thoải mái, nửa thân thể đều mềm nhũn, có lẽ vì đã lâu chưa gặp được tiểu lang không câu nệ như vậy, không sợ nàng chút nào, ngược lại còn muốn nắm thể chủ động, nàng cũng vui vẻ hưởng thụ, không nghĩ tới hần đã tính toán chuyện sau đó, nàng rất không cam lòng.

Nàng trói chặt tay hần lại, cố định lên đỉnh đầu, coi như không thấy tiếng hít thở dồn dập của hần, hơi nâng mông lên, mặt viên dính sát vào hạ thân hần, mị thịt quần lấy gây th*t thô dài cương cứng của hần, nàng nghe thấy hần phát ra tiếng gầm nhẹ như vui thích như thống khổ.

Nàng cười trên người hần, hai chân kẹp chặt thất lưng hần, nhấp nhô lên xuống thật nhanh, miệng huyết nuốt lấy gây th*t thô dài. Hoa hạt mẫn cảm va chạm nhiều lần với xương mu cứng rắn của hần, bị đè ép thay đổi hình dạng, làm nàng run rẩy từng cơn, sâu trong hoa huy*t trào ra lượng lớn xuân triều, chỗ ân ái của hai người dính đầy mật dịch trắng, tung tóe trên bụng của cả hai, rơi xuống cả chăn nệm.

Sau đó, trong ánh mắt mê ly của hần, nàng coi quan phục trên người, ném xuống dưới giường, lộ ra xương quai xanh tao nhã, bờ vai trần mượt mà, cùng hai bầu vú lớn cao ngất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Có gì không dám

Hai tay Cố Kinh Âm nâng ngực mình, ngón cái thường thức nhũ hoa đỏ sẫm, vẫn duy trì tư thế cười trên người Hàn Cẩm Khanh, tiểu huyết cắn chặt

gây th*t lớn của hắn, từ từ lên xuống, các loại góc độ đều thử một lần, d*m thủy trong tiểu huyết hòa với tinh dịch của hắn, chỗ ân ái của hai người phát ra âm thanh dâm mỹ. Mỗi lần quy đầu đỉnh sâu vào trong đều chạm vào điểm mẫn cảm của nàng, từng cơn tê dại lan ra khắp bụng, khiến nàng lảo đảo như bay thẳng lên mây xanh.

“Nằm dưới thân bản cung chính là ngựa tốt, “Cố Khinh Âm yêu kiều, mị nhãn như tơ, tiểu huyết mát chặt lấy gây th*t, không một kẽ hở, “Tiểu lang được bản cung cười như vậy, có thoải mái không?” Nói xong, dưới thân mở rộng, đợi gây th*t hoàn toàn rời khỏi tiểu huyết, lại nhanh chóng ngồi xuống, quy đầu như kiếm, hung hăng đâm vào nơi mẫn cảm nhất trong hoa tâm.

Đầu vai Hàn Cẩm Khanh đau nhức, lan ra tim gan, khí lực toàn thân mất dần, thần sắc đã không còn vẻ lười biếng tùy ý của ngày thường, mắt phượng sâu thẳm, bùng lên một ngọn lửa.

Nam căn như tên đã lên dây, mị thịt trong tiểu huyết của nàng đều kè sát gây th*t của hắn giống như có trăm ngàn cái miệng đồng thời mát lấy thân gây, gân xanh nhảy lên. Hắn không phủ nhận cảm giác đau đớn và khoái cảm cùng tồn tại kích thích khiến hắn cực kỳ sung sướng, vì thế mà khoái cảm từ chỗ ân ái cũng được phóng đại mấy lần, khiến hắn thập phần hưởng thụ. Nhưng, niềm vui trên thân thể cũng không thể che giấu được sự kháng cự trong lòng.

“Thoải mái?” Hàn Cẩm Khanh nhìn chằm chằm hai bầu vú lớn đang đu đưa của nàng, lấp lánh sắc hồng, hai quả mâm xôi đỏ tươi khiến người ta thêm nhỏ dãi, “Biết ta muốn làm cái gì không?”

“A, “Cố Khinh Âm xoa nắn ngực mình, hông cong lên đóng đưa lên xuống, biểu tình mê say, hai mắt khép hờ, “Àn... Muốn bắn ở bên trong bản cung? Nhưng, bản cung cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất cứ kẻ nào làm như vậy.”

Hàn Cẩm Khanh coi như không nghe thấy, đột nhiên động thân một cái ngồi dậy, cắn mạnh vào ngực trái của nàng.

Cố Khinh Âm không hề phòng bị, kêu to, “A...” Dưới thân buồm lỏng, khoái cảm như nước tới, “Ha... Bản cung đến, a... Tiểu lang, người cư nhiên, dám...” Dâm huyết điên cuồng co rút lại, cao trào dâng lên, lan tràn đến tứ chi bách hải, như quãng năng lên cao.

“Không có gì mà ta không dám làm, lại càng không thấy lạ khi lưu lại tinh dịch trên người bất cứ nữ nhân nào.” Động tác mạnh mẽ này của Hàn Cẩm Khanh động tới miệng vết thương, đau đớn toàn thân, gây th*t bị dâm huyết kẹp được phóng thích. Hắn thừa dịp Cố Khinh Âm còn đang cao trào rút gây th*t ra khỏi dâm huyết, không kìm được nữa mà bắn toàn bộ tinh dịch lên đệm.

Đợi Cố Khinh Âm phục hồi tinh thần, chỉ thấy Hàn Cẩm Khanh nằm nghiêng nhìn nàng, ánh mắt tối tăm, “Tiểu lang, người quả thực không giống người thường, “nàng đưa tay chạm vào mặt hắn, bị hắn nghiêng người tránh đi, “Đáng tiếc, bản cung cũng không quyến luyến ai, trừ bỏ... A, người nọ, không nhắc tới nữa.” Nói xong, nàng phủ thêm quan phục bị ném xuống đất lúc trước rồi rời đi, không thêm liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Cố Khinh Âm!?” Hàn Cẩm Khanh rốt cục không nhịn được nữa gầm nhẹ, “Mặc kệ cô muốn làm gì, ở nơi này của bản tướng, cô đừng mong đạt được.”

Cố Khinh Âm dừng lại, như trầm tư một hồi, rồi nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài, chẳng để lại một câu, chỉ còn một đồng hồ hỗn độn trong phòng cùng Hàn Cẩm Khanh đang phẫn nộ.

Cánh tay chống xuống giường của hắn run nhè nhẹ, một lát sau, hắn huyết sáo, một bóng dáng màu đen không một tiếng động vào trong phòng.

Còn Cố Khinh Âm, sau khi trải qua một lần cao trào càng có tinh thần, cũng không quản d*m thủy trong tiểu huyết đang chảy xuống khiến đùi ẩm ướt. Nàng đi dọc theo hành lang, dâm thủy đã nhỏ giọt trên mặt sàn, nhưng vẫn không ngăn được bước chân nàng tiến về cánh cửa phía trước.

Nơi này là chỗ ở của một trai bao khác? Tư vị của tiểu lang vừa rồi không tệ, nhưng tính khí thì không tốt chút nào, nàng cũng không muốn so đo, không biết người mới này sẽ thế nào đây? Dung mạo thanh lệ của nàng hàm chứa ý xuân, như rất chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cảnh trong mơ của Trác Vân

Kỷ Trác Vân uống say ở chỗ Hàn Cẩm Khanh, đến khi trăng lên cao mới trở về phòng.

Tùy ý cầm bình trà lạnh trên bàn đổ vào miệng, thân hình cao lớn của hắn liền ngã xuống giường, quần áo chưa cởi, một lát đã ngủ say.

Suy nghĩ muốn gặp Cố Khinh Âm quần quanh trong đầu hắn, lại bị Hàn Cẩm Khanh cắt đứt, lực phủ ngũ tạng như có cái gì chặn ngang, cực kì khó chịu. Cho dù đang ngủ say, thì dáng người linh lung hay từng động tác giơ tay nhắc chân của Cố Khinh Âm vẫn ngoan cố xâm nhập vào cảnh trong mơ của hắn.

"Cố Khinh Âm, nàng không có thể quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái sao?!" Cố Khinh Âm đứng phía trước cách hắn không xa, vai mềm eo thon, mặc bộ quan phục đỏ sẫm, lặng im đứng đó, mặc hắn ở phía sau kêu đến khản họng, mà vẫn thờ ơ.

Hắn nhìn chăm chăm bóng dáng đó, thật lâu thật lâu, thẳng đến khi không còn thấy rõ, chỉ còn lại sắc đỏ, mới nghe được giọng nói thanh thanh của nàng thối đến, "Tôi không quay đầu được, ngại đi đi."

Hắn chặt vật đuổi theo, những lại chỉ bắt được khoảng không, "Vì sao?!" Hắn hét khàn cả giọng, "Vì sao?! Chỉ cần nàng quay đầu, ta mãi ở đây! Có phải vì vị hôn phu kia không? Đúng không?!" Giọng của hắn vang vọng trong không gian, biến thành tiếng vang cực lớn, có phải hay không, có phải hay không, có phải hay không..

"Tôi chính là thân bất do kỷ..." Giọng nói của nàng truyền tới, như cách trăm núi ngàn sông, hắn đuổi theo một đoạn đường, nhưng vẫn không thấy bóng dáng nàng.

Hắn tuyệt vọng gằm nhẹ, như đã thú bị thương cuộn tròn người lại. Bỗng nhiên, phía xa có một tia ánh sáng rơi vào một bóng dáng là lướt đứng trong bóng tối, búi tóc cao cao, trên người nàng khoác một cái áo choàng rộng. Nàng chậm rãi đi về phía hắn, mỗi bước đều giống như dẫm nát trái tim hắn.

"Khinh Âm?" Dù hắn cố gắng đến đâu vẫn không nhìn rõ khuôn mặt ẩn trong bóng đêm của nàng.

Nữ tử không hồi đáp, nhưng vẫn tới gần hắn, hắn vẫn nhìn nàng, chờ nàng.

Đến khi hai người chỉ cách nhau vài bước, nữ tử bỗng dừng ghé sát vào hắn, "Người cố ý chờ bản cung sao?" Thanh âm uyển chuyển êm tai, trong nháy mắt giữ chặt lấy trái tim của Kỳ Trác Vân.

"Thật sự là nàng." Hắn kích động nâng khuôn mặt thanh lệ của nàng lên, vẫn chưa thấy nữ tử trước mặt có điều gì không ổn vì nàng là người hắn luôn nhớ nhưng, "Khinh Âm, rốt cục nàng cũng chịu tới gặp ta."

Hàng mi dày của Cố Khinh Âm khẽ nhếch lên trong đêm tối, "Bản cung có lý do gì không đến gặp tiểu lang?" Nàng cười, thật quyến rũ dịu dàng.

Kỳ Trác Vân nghe thấy hai chữ "Tiểu lang", hơi cứng lại, nói: "Khinh Âm, nàng gọi ta là gì? Ta là Kỳ Trác Vân." Hắn hơi kích động, hắn không hy vọng Khinh Âm nhận lầm hắn là người khác.

"Vậy ta sẽ gọi ngươi là Vân lang." Cố Khinh Âm cũng không thêm đề ý, phàm là những người bị nàng ép buộc ở trong cung ít nhiều đều có chút bệnh, trong đó có không ít người mắc chứng rối loạn kí ức. Nhưng đã là trai bao mà nàng để mắt đến, nàng cũng không ngại chơi với bọn họ lúc tâm tình thoải mái.

Kỳ Trác Vân hơi trầm ngâm, gật đầu đồng ý, khuôn mặt lạnh lùng dần dần nhu hòa, "Khinh Âm, để ta nhìn nàng thật kỹ nào." Hắn kéo nàng đến bên giường, nâng chiếc cốc lưu ly dùng để cầm nến, mê muội nhìn nàng.

Cố Khinh Âm chỉ coi "Khinh Âm" mà hắn nói là ý trung nhân của hắn. Chút chuyện nhỏ ấy nàng cũng chẳng thêm so, dù sao nàng có thể giữ lại thân thể là được, còn bọn họ nghĩ cái gì, nàng cũng không hỏi đến, huống hồ tiểu lang này có diện mạo anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, cũng khá hợp ý nàng.

Được ánh nến chiếu rọi, Cố Khinh Âm đẹp khó tả, không đơn giản là ngũ quan thanh lệ, mà cả người nàng đều có vẻ mị hoặc, mặt mày ân tình, sóng mắt lưu chuyển, da thịt óng ánh trơn mịn như loại ngọc tốt nhất, làm cho Kỳ Trác Vân thần hồn điên đảo.

"Khinh Âm, " hắn nín thở, thần sắc si mê, "Nàng thật sự rất đẹp." Nói xong, môi hắn liền áp lên môi nàng.

Hương vị của nàng ngọt ngào như trong tưởng tượng của hắn, hắn dịu dàng hôn nàng, coi nàng như một pho tượng bằng gốm tinh xảo, nâng niu trong lòng bàn tay cũng sợ vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đại mộng mới tỉnh

Kỳ Trác Vân dịu dàng mút lấy đôi môi nàng, xúc cảm mềm mại, tinh tế, dường như ngấm trong miệng cũng bị hòa tan. Hắn dùng đầu lưỡi miêu tả hình dạng đôi môi nàng, tới tới lui lui, lặp đi lặp lại, cho đến khi nàng không thể kìm được phát ra tiếng rên rì.

Cố Khinh Âm không ngờ tới động tác của tiểu lang này lại dịu dàng như vậy, nụ hôn triền miên khiến nàng hơi rung động, bụng nóng lên, một dòng d*nh từ sâu trong huyết mạch chảy ra, chảy đến gốc đùi, phía dưới thật ngứa, hư không khó chịu, ước gì gây th*nh lớn của nam nhân nhanh cắm vào.

Kỳ Trác Vân áp vào cái trán trơn bóng của nàng thờ d*nh, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, mũi nàng, mặt nàng, sau đó lại nhắm nháp tư vị tuyệt vời trong cái miệng nhỏ nhắn. Hắn phát hiện nàng đã cởi hết, đang nở nụ cười trong veo nhìn hắn, tình ý trong mắt như cuốn lấy chặt lấy hắn, còn quan phục bị ném ở dưới chân.

Kỳ Trác Vân thờ hôn hên, mắt sâu hun hút, ôm chặt lấy nàng, áp nàng xuống giường.

"Khinh Âm..." Hắn khẽ râm rì, thỏa mãn nhìn nữ tử dưới thân. Hắn vội vàng hôn lên cằm cổ thon dài trắng nõn của nàng, tay nắm lấy bầu ngực đầy đặn nõn nà.

Cổ Khinh Âm xoay người, như muốn chạy trốn khỏi sự đụng chạm của hắn, lại khiến hắn vuốt ve càng mạnh bạo hơn. Bàn tay to của hắn nắm chặt hai bầu vú lớn, ngón tay xoa nắn nhũ hoa, nơi đó lập tức đứng thẳng, run rẩy trong không khí.

"Ngực nàng thật lớn," Kỳ Trác Vân nhìn chăm chăm vào ngực nàng, dù nàng đang nằm ngửa cũng vẫn đầy đặn như vậy, "Khinh Âm, nàng là của ta, thân thể này cũng là của ta." Nói xong, hắn liền cúi đầu ngậm lấy một bên núm vú hút vào trong miệng, trần trọc mù mịt.

Cổ Khinh Âm có thói quen nắm quyền chủ động khi ở trên giường, nhưng thấy tiểu lang này chơi vui như vậy mới buông tay ra. Lúc này cả người nàng đều bị hắn làm cho bần rần, nếu nàng không làm gì, sẽ thật sự thành miếng thịt béo trong miệng hắn mất.

"Vân lang, ân... Người chó nóng vội, để bản cung làm cho," nàng cười đến mị hoặc, ánh mắt làm kinh động lòng người. Nàng xoay người một cái, đẩy Kỳ Trác Vân còn đang sững sờ ngăn ngõ ngã xuống giường, hai tay chống hai bên, ngồi xuống bên hông Kỳ Trác Vân, cúi người xuống, đưa hai bầu vú lớn kiều diễm ướt át đến trước mặt Kỳ Trác Vân, "Vân lang, ngực rất ngứa, mau giúp bản cung mút đi..."

Kỳ Trác Vân làm sao từng nhìn thấy Cổ Khinh Âm phóng đảng như vậy, trước mắt hắn chỉ nhìn thấy hai bầu vú trắng mịn, và quả anh đào đỏ búng, lập tức trong đầu trống rỗng, không quan tâm cần một cái, bên còn lại thì hung hăng thưởng thức trong tay.

"A... Vân lang, người mút bản cung thật thoải mái, ha, mạnh một chút, a..." Hai tay nàng chống xuống giường, toàn thân nóng bừng mềm nhũn, miệng tiểu huyết tràn lan d*âm thủy, làm gốc đùi ẩm ướt, thậm chí còn chảy xuống ngoại bào của Kỳ Trác Vân.

Kỳ Trác Vân mê muội mút ngực nàng, hắn dùng hai tay nâng một bên ngực nàng lên, đầu lưỡi lại liếm vòng quanh nhũ, "Khinh Âm, Khinh Âm, nàng thật thơm, thật ngọt..."

Cổ Khinh Âm nhìn con người đen ngày càng mê loạn của hắn, cười khanh khách, "Bản cung thực sự tốt vậy sao?"

Kỳ Trác Vân cuồng loạn gập đầu, trả lời: "Đương nhiên, ta, ta rất nhớ nàng..."

Cổ Khinh Âm đứng thẳng lên, rồi lại ngồi xuống, để ngực trước miệng Kỳ Trác Vân, từ trên cao nhìn hắn nói, "Một khi đã như vậy, thì hãy hầu hạ bản cung cho tốt."

Nàng rướn người về phía trước, hai chân vẫn kẹp hai bên sườn Kỳ Trác Vân, đem Kỳ Trác Vân đầu ấn xuống, kiều mị nói: "Liếm âm huyết cho bản cung, hầu hạ tốt sẽ có thưởng."

Chưa từng có nữ nhân nào lớn mật bảo hắn liếm âm huyết, nhưng nghĩ đến thân thể của Cổ Khinh Âm, những khái niệm trước đây trong đầu hắn liền âm ỉ sụp đổ, lúc hắn ý thức được mình đang làm gì thì đã vờn đầu lưỡi ra.

Xung quanh tiểu huyết ẩm ướt, hắn liếm lung tung, miệng dính đầy mật dịch. Hắn cũng không cho là bản, lại đưa đầu lưỡi đến khe nhỏ, liếm qua lại, chỉ cảm thấy chỗ đó trơn mềm hương diễm vô cùng, liền hút hai phiến thịt non vào trong miệng.

Cổ Khinh Âm vốn đang hí hửng chuẩn bị hưởng thụ, không ngờ Kỳ Trác Vân làm như vậy, nàng liền run rẩy kêu lên, "A... Ha..." Khoái cảm mãnh liệt, nàng khẽ dùng đưa móng, để thân dưới càng thêm gần sát hắn.

Đến khi hắn hút mạnh nị thịt của nàng, nàng lập tức tiết bước, dòng thủy triều sâu trong thân thể trào lên mặt Kỳ Trác Vân, chính nàng cũng không tưởng tượng nổi, thân mình mềm nhũn, đầu va vào tường.

"Khinh Âm, Khinh Âm, Khinh Âm!" Tiếng gọi vô cùng lo lắng của Kỳ Trác Vân truyền đến, nhưng lại như cách nàng rất xa.

Phía trước tối đen, trong đầu như có cái gì xẹt qua, đến lúc nàng tỉnh lại, chỉ thấy mình không mặc quần áo được Kỳ Trác Vân ôm vào trong ngực hôn môi, bầu ngực bị hắn vuốt ve. Hắn đang mặc trung y, sắc mặt ửng hồng, còn thứ cứng rắn nào đó thì đang áp vào bụng nàng.

"Kỳ Trác Vân, ngài làm cái gì?!" Nàng dùng sức theo thoát khỏi vòng tay của hắn, cho hắn một cái tát, đôi mắt thanh lệ giận dữ nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tin tức của Khinh Âm

Kỳ Trác Vân chỉ cảm thấy má nóng rát, con say nhất thời tiêu tán tám chín phần, hắn không thể tin nhìn Cổ Khinh Âm, "Khinh Âm, nàng..."

"Không được gọi tên tôi!" Cổ Khinh Âm dùng chân che trước ngực, vừa thẹn vừa giận, nói: "Kỳ Trác Vân, tôi cứ nghĩ ngài là chính nhân quân tử, kết

quả thì sao, ngài lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!"

"Ta không có, " Kỳ Trác Vân bắt lấy cánh tay của nàng, vội vàng giải thích: "Khinh Âm, nàng tin tưởng ta, những chuyện vừa phát sinh giữa chúng ta đều là lưỡng tình tương nguyện."

"Ngài đừng chạm vào tôi!" Cổ Khinh Âm lạnh lùng rút cánh tay về, "Lưỡng tình tương duyệt? Kỳ Trác Vân, ngài cho Cổ Khinh Âm tôi là đứa trẻ ba tuổi sao?!"

Kỳ Trác Vân bối rối, có một khoảnh khắc, hẳn thậm chí hoài nghi những chuyện vừa rồi đều là do mình say rượu, tự cho là mọi chuyện đúng, nhưng thực tế lại là ép buộc nàng?

"Thế nào, chột dạ rồi?" Cổ Khinh Âm theo dõi hẳn, một thoáng do dự của hẳn tất nhiên không thoát được mắt nàng.

"Khinh Âm, nàng tin tưởng ta, Kỳ Trác Vân ta tuyệt đối sẽ không ép buộc nàng làm bất cứ chuyện gì! Ngày ấy nàng ở quý phủ của ta, nếu ta thật muốn cưỡng ép nàng, cần gì phải chờ tới bây giờ?" Kỳ Trác Vân phục hồi tinh thần, ánh mắt thân nhiên nhìn nàng.

Cổ Khinh Âm nhìn ánh mắt không chút sợ hãi của hẳn, bỗng dung, mi tâm nàng nhảy dựng, trong đầu có một đoạn ký ức gần ủa đến, nàng đi đến phòng của Hàn Cẩm Khanh như thế nào, quần quýt với hẳn ở trên giường, rồi lại không đề ý thể diện dụ hoặc Kỳ Trác Vân..

Cổ Khinh Âm nhất thời quá sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy, đôi môi run rẩy, hai mắt trống rỗng, "Không, không có khả năng, không phải tôi, không phải..."

Kỳ Trác Vân thấy thần sắc của Cổ Khinh Âm đại biến, trong lòng biết có chuyện khác thường, lồng ngực đau xót, chưa kịp nghĩ nhiều liền nghiêng người ôm nàng, "Khinh âm, không có việc gì, mặc kệ phát sinh cái gì, ta đều ở bên cạnh nàng."

Cổ Khinh Âm nhớ về sự việc vừa rồi, lại nhìn Kỳ Trác Vân, không biết nên làm thế nào, suy nghĩ rối loạn, cũng chưa từng chú ý đến ánh mắt chân thành tha thiết cùng giọng điệu dịu dàng của hẳn, chỉ nói nhỏ: "Ngài buông ra."

Kỳ Trác Vân buông nàng ra, thân thể nàng mềm nhũn, lại ngã vào trong lòng hẳn. Hẳn hoảng hốt, gào nhẹ: "Khinh Âm, Khinh Âm!"

Không ngờ Cổ Khinh Âm lại ngất đi.

Lúc này trong phủ Cổ đại học sĩ, vì Cổ Khinh Âm vô cớ mất tích, khiến trên dưới đều rối loạn. Cổ phu nhân cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, cơm nước không quan tâm, sắp ngã bệnh đến nơi, Cổ đại học sĩ cũng không tốt chút nào, khuôn mặt như sắc trời u ám, khiến hạ nhân trong phủ đi đường cũng phải bước thật nhẹ.

Một thanh niên trẻ tuổi mặc quan phục bước nhanh vào phòng khách, cung kính nói: "Hạo Chi thỉnh an Cổ đại học sĩ, Cổ phu nhân."

Cổ phu nhân thấy hẳn, đôi mắt sưng đỏ hơi sáng lên, "Hạo Chi, đều sắp là người một nhà, khách khí như vậy làm gì." Bà lôi kéo hẳn đánh giá trên dưới một phen, lại nói: "Có nghe được tin tức của Khinh Âm không?"

Nguyễn Hạo Chi trầm mặc, thần sắc lộ vẻ ưu sầu.

Cổ phu nhân thấy hẳn như vậy, lại nhin không được khóc lên, "Lão gia, lúc trước tôi đã nói cái gì, sao ông cứ phải để con gái ra làm quan, nay ông xem, tự ông nhìn xem, con gái sống chết chưa biết, ông có an lòng?!"

Cổ Đức Minh vốn đang lo lắng, lại thấy phu nhân khóc sụt sướt, hướng chỉ có chút chuyện ông còn giấu bà, liền bảo quản gia đưa Cổ phu nhân lui xuống, "Phu nhân, bave trước phòng nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ miên man, tôi và Hạo Chi còn có chuyện quan trọng thương lượng."

Cổ phu nhân nghe trượng phu nói vậy, ở tiểu bối trước mặt cũng không tiện phản bác, liền miễn cưỡng đồng ý, theo quản gia rời khỏi.

Cổ Đức Minh bảo Nguyễn Hạo Chi ngồi xuống, nói: "Hạo Chi, tình hình hiện nay rốt cuộc thế nào? Ở Ngự sử đài có tin tức gì không?"

Nguyễn Hạo Chi bắt đầu đi lắt đầu, "Cháu đã nhờ đồng nghiệp hỏi thăm, Hạ Từ Ngang nói có người từ phủ đại học sĩ đến ngự sử đài xin nghỉ thay Khinh Âm, hẳn cũng chưa từng gặp nàng, nhưng..."

"Có chuyện cứ nói, nơi này cũng chỉ có mình ta và cháu thôi." Cổ Đức Minh nói.

"Có người từng nhìn thấy Khinh Âm đến phủ Trần quốc công, cùng một ngày đại học sĩ nói Khinh Âm mất tích." Nguyễn Hạo Chi thấp giọng nói.

Trong lòng Cổ Đức Minh lộp bộp, ông giấu kín chuyện của Kỳ Trác Vân và Cổ Khinh Âm, sợ Nguyễn phủ biết. Cho nên dù ông bảo Nguyễn Hạo Chi cùng nhau tra xét tin tức của Cổ Khinh Âm, nhưng không hề đề cập tới chuyện Cổ Khinh Âm đi tìm Kỳ Trác Vân ngày đó, lúc này nghe Nguyễn Hạo Chi chủ động nhắc tới, liền trả lời: "Lại có việc này? Lão phu cũng không biết."

Nguyễn Hạo Chi không nghi ngờ gì, tiếp tục nói: "Hẳn là đại học sĩ biết quan hệ giữa Kỳ Trác Vân và Hàn Cẩm Khanh, việc Khinh Âm mất tích liệu có liên quan đến họ? Dù sao nàng từng tố cáo không ít nhân mã của Hàn Cẩm Khanh, vừa rồi lại buộc tội Lý Thừa Phong, hơn nữa cháu nghe nói thời gian này Hàn Cẩm Khanh cũng xin cáo bệnh, không lâm triều."

Kỳ thực Cố Đức Minh đã sớm nghĩ đến chuyện này, nhưng ông vẫn ôm một chút hy vọng, lại bảo Nguyễn Hạo Chi đi điều tra, nếu tất cả manh mối đều chỉ hướng đến hai người đó, vậy thì lần này chỉ sợ Khinh Âm thật sự là gặp vận hạn rồi.

Hai mắt Cố Đức Minh khép hờ, hơi thở nhất thời nghẹn lại, một lát sau, mới nói: "Nếu thật sự là hai người này..."

"Xin đại học sĩ yên tâm, dù có thế nào, Hạo Chi nhất định sẽ tra xét việc này đến cùng, đưa Khinh Âm về." Trên khuôn mặt nhả nhặn của Nguyễn Hạo Chi đầy vẻ nghiêm túc, quyết tuyệt.

Trong lòng Cố Đức Minh nóng lên, nói: "Được, được, chờ Khinh Âm trở về, các con thành hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chưởng sử chọn người

Khuôn mặt Nguyễn Hạo Chi hơi nóng lên, chấp tay nói: "Tạ đại học sĩ thành toàn."

Cố Đức Minh xua tay, "Ta cùng với phụ thân con đã đính ước cho hai đứa từ khi còn nhỏ, con và Khinh Âm là thanh mai trúc mã, tình cảm lại rất tốt, thành hôn là chuyện tự nhiên, ta tin phụ thân con mà biết cũng sẽ cao hứng."

Về mặt Nguyễn Hạo Chi chột ảm đạm, không nói gì.

Cố Đức Minh thấy hần trầm mặc, hỏi: "Thân thể của phụ thân vẫn khỏe mạnh chứ?"

"Ngày gần đây sức khỏe gia phụ ngày càng không tốt, ho nhiều." Nguyễn Hạo Chi thấp giọng trả lời.

"Bọn họ khát khe với ông ấy quá, ngày mai ta mời thái y đến khám cho ông ấy." Cố Đức Minh nói.

"Làm phiền đại học sĩ, đây là bệnh cũ của gia phụ, chỉ vì nơi đó quá áp lực, nên lần này mới trở nặng."

Hai hàng lông mày của Cố Đức Minh nhíu chặt lại, thâm trầm nhìn Nguyễn Hạo Chi, mới nói: "Phụ thân con là quân tử, đáng tiếc sinh không gặp thời."

Trong lòng Nguyễn Hạo Chi cảm khái cho cảnh ngộ của phụ thân, nhất thời lại thấy đau khổ, sau một lúc lâu, mới chuyển chuyển đề tài: "Đại học sĩ, chuyện của ngự sử đài Tổng đại nhân, ngài đã biết chưa?"

Cố Đức Minh gật đầu, lạnh nhạt nói: "Là Hàn Cẩm Khanh lấy Tổng Dịch Khôn ra khai đao, giết gà dọa khỉ, người Thừa tướng thực sự muốn đối phó là một người khác."

"Người đó..."

"Trong lòng chúng ta đều biết rõ, không phải sao?" Cố Đức Minh nhìn hần.

"Như thế, nếu Khinh Âm còn tiếp tục ở lại ngự sử đài, chẳng phải là..." Nguyễn Hạo Chi lo lắng.

"Hừ, hần có lý do gì động đến Khinh Âm, huống hồ, hần biết rõ sau lưng Khinh Âm là ai, dù hần có thực sự muốn động vào, cũng phải xem hần có bản lĩnh hay không." Cố Đức Minh lạnh lùng nói.

Nguyễn Hạo Chi trầm tư, giữa lông mày thêm vài phần ưu sắc, "Đại học sĩ, có thể lấy được tin tức chương sử kế nhiệm của ngự sử đài không?" Nếu kế nhiệm là người của Hàn Cẩm Khanh, sau này Cố Khinh Âm ở ngự sử đài cũng không dễ sống.

Cố Đức Minh lắc đầu, "Trước mắt chưa chọn được người, phải xem ý của thánh thượng."

Hai ngày sau có thánh chỉ, nguyên chương sử của ngự sử đài Tổng Dịch Khôn không làm tròn trách nhiệm bị biếm tới nhậm chức tri huyện ở Kỳ huyện, Minh Tiểu Hạc tạm thời giữ chức chương sử.

Đạo thánh chỉ này vừa ra, cả triều đều kinh sợ, nguyên lão trong triều đều hoang mang, không thừa nhận cũng không được, Hoàng Thượng thật sự bị từ sắc mê hoặc, không nhìn rõ người tài nữa rồi.

Minh Tiểu Hạc là người phương nào? Trong kinh thành nổi danh là công tử phóng đảng, ăn chơi trác táng, tinh thông ăn uống cờ bạc. Ý vào đường tỳ được Hoàng Thượng chuyên sủng, trước mắt đang giữ chức quan lục phẩm, không có thực quyền, cả ngày chơi bời lêu lổng, lẩn lộn trốn phỏ xá, năm ngoái mới mở một tửu lâu, chuyên chiêu đãi người giàu có quyền quý, làm ăn rất tốt.

Một người như vậy mà Hoàng Thượng lại để nhậm chức chương sử ngự sử đài, chức quan trực tiếp từ lục phẩm lên tứ phẩm, thật là khiến người ta phải

than thờ, chỉ sợ đến tấu chương thế nào hẳn cũng không biết.

Việc triều đình và dân chúng khiếp sợ với vị quan mới nhậm chức nhanh chóng truyền tới Thủy Bình sơn trang, rơi vào tai Hàn Cẩm Khanh.

"Minh Tiểu Hạc?" Ký Trác Vân nhíu mi nghĩ nghĩ, "Chính là cái tên mờ tịt lâu?"

Tay Hàn Cẩm Khanh bùng bát trà, nhẹ nhấp một ngụm, đầu ngón tay vân vê quân cờ đen bằng ngọc, nhíu mày nhìn hắn, "Trác Vân cũng biết hắn, xem ra tiếng tăm của người này không nhỏ."

Hai người ngồi đánh cờ trong cái đình giữa hồ, đầu vai của Hàn Cẩm Khanh đã được băng bó lại, tóc đen rũ ra, mặc cảm bào không cổ màu tím sẫm rộng thùng thình, mi dài nghiêng nghiêng, mắt phượng khẽ nhếch. Còn Ký Trác Vân vẫn mặc bộ trường bào xanh như màu nước hồ, tóc mượt như nhung dùng một sợi gấm màu xanh lam buộc lại, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt anh tuấn.

Ký Trác Vân buông một quân cờ xuống, ánh mắt thanh minh nhìn hắn, nói: "Chuyện trước đây của Minh Tiểu Hạc cũng là tính toán của tướng gia sao?"

Khóe môi của Hàn Cẩm Khanh nhếch lên, nhìn ván cờ trước mặt, nói: "Chuyện này ngoài ý liệu."

"Xin chỉ giáo?"

"Tổng Dịch Khôn đi rồi, vị trí ở ngự sử đài cũng không phải là dễ ngồi như vậy, tạm thời tìm một người rảnh rỗi ngồi vào đó cũng không tệ. Nhưng, bản tướng cũng không nghĩ tới, mấy phương đầu sức kết quả đúng là làm cho này nhân đập sấm khẩu kịch." Mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh híp lại, hạ quân cờ đen xuống.

"Ý của Tướng gia là, người này là chỉ là cái thùng rỗng, không đủ gây sợ hãi?"

"Chỉ hy vọng như thế. Nhưng, bản tướng cũng không hiểu rõ người này lắm, phải điều tra một phen mới quyết định."

Ký Trác Vân trầm tư một lát, lại hạ xuống một con cờ, chậm rãi nói: "Tổng Dịch Khôn bị biếm là do tướng gia âm thầm sắp xếp, đây cũng là nguyên nhân ngài không cho Cố Khinh Âm rời khỏi sơn trang?" Hắn nhìn Hàn Cẩm Khanh, không tránh né.

Hàn Cẩm Khanh nhìn quân cờ trắng trong tay hắn, cười rộ lên, "Bản tướng giữ nàng lại, hoặc thả nàng đi, thì liên quan gì đến người?"

"Ta..." Ký Trác Vân nhất thời khó nói, thần sắc có chút mất tự nhiên, "Ta chỉ là, không muốn nàng bị thương."

Hàn Cẩm Khanh nhìn biểu tình có chút lúng túng của hắn, thần nhiên nói: "Người cũng biết, bản tướng thích Tổng Dịch Khôn, ông ta lại có liên quan đến Cố Khinh Âm, nhưng tạm thời bản tướng không thể động vào nàng, nếu thả nàng trở về, khó tránh khỏi phức tạp."

Ký Trác Vân khẽ gật đầu, hắn biết, đây là giải thích tốt nhất của Hàn Cẩm Khanh.

"Nhưng, hiện tại nàng không thể quay về, cũng không thể trách ta được." Trong mắt Hàn Cẩm Khanh mang theo ý trêu tức, giọng nói nhạt nhẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nếu mang nàng đi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày ấy sau khi Cố Khinh Âm đột nhiên ngắt đi, Ký Trác Vân không dám kinh động đến người khác, nếu không một khi để người ngoài biết được Cố Khinh Âm không mặc quần áo đêm hôm khuya khoắt đến phòng nam tử, danh tiết của nàng chắc chắn sẽ bị phá hủy.

Khi sắc trời còn nhá nhem, Ký Trác Vân hoảng loạn bắt an tắm rửa sạch sẽ cho Cố Khinh Âm, mặc quần áo cho nàng, rồi ôm nàng trở lại phòng mình. Sau đó mới vội vã mời Hồng Thất Minh đến khám cho nàng. Đương nhiên, những chuyện này cũng không thể giấu diếm được Hàn Cẩm Khanh, mà Ký Trác Vân cũng không cố ý muốn gạt hắn chuyện đi qua đi lại trên hành lang ngày hôm ấy. Bởi vậy, chuyện đêm đó trong lòng hai người cũng tự hiểu không truyền ra ngoài. Nhưng, Ký Trác Vân lại không biết được trước đó Cố Khinh Âm và Hàn Cẩm Khanh đã quần quýt lấy nhau.

Lúc này, Hàn Cẩm Khanh nhắc lại, không khỏi khiến Ký Trác Vân hơi xấu hổ, dù sao cũng là chuyện giường chiếu nam nữ, hắn tránh nặng tìm nhẹ nói: "Đã mời Hồng lão tiên bối xem qua, không có gì đáng ngại, đợi nàng tỉnh lại, ta cũng sắp phải đi rồi."

Hàn Cẩm Khanh nghịch một con cờ, nói: "Chuyện cảm quan lớn như vậy, đúng là người nên trở về sớm, cần gì phải chờ tới khi nàng tỉnh lại?"

Kỷ Trác Vân cup mắt, một lát sau mới khẽ nói: "Nếu ta muốn đưa nàng đi cùng thì sao?"

"Đội nàng dưỡng bệnh tốt rồi nói sau, dù sao lúc trước còn trúng tiêu cốt tẩn." Hàn Cẩm Khanh liếc nhìn hấn một cái, buồn bã nói.

Kỷ Trác Vân còn muốn nói gì nữa, chợt nghe Hàn Cẩm Khanh nói: "Ngươi thua rồi." Kỷ Trác Vân cúi đầu xem ván cờ, không biết từ lúc nào hấn đã rơi vào bẫy của Hàn Cẩm Khanh, nay thắng bại đã định, không có khả năng quay lại.

"Trác Vân, lúc chơi cờ tâm phải bình thản, thần chí thanh minh, ngươi không làm được, cho nên mới thua." Hàn Cẩm Khanh thu hồi bàn cờ cất trong hộp, ngón tay hấn dài nhỏ, khớp xương rõ ràng.

"Nàng chưa tỉnh, ta không yên lòng." Kỷ Trác Vân thần nhiên nói, con ngươi đen sâu thăm nhìn mặt hồ, nước hồ phiêu đăng, phản chiếu hình ảnh đỉnh đài lâu các bên hồ.

Hàn Cẩm Khanh cầm lấy ấm trà bạch ngọc, rót cho Kỷ Trác Vân một chén, nhìn hấn nói: "Trác Vân, hiện nay thời buổi rối loạn, bản tướng không muốn ngươi phân tán tâm trí vì chút tình cảm vô vị."

Kỷ Trác Vân nhú mi tâm, "Ta thật sự lo lắng cho Cố Khinh Âm, nhưng cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến công vụ, ta sẽ ở lại đội hết hôm nay, dù nàng có tỉnh lại hay không, chàng vạng ngày mai ta sẽ khởi hành hồi kinh." Nói xong, hấn ngửa đầu uống cạn chén trà.

Hàn Cẩm Khanh nghe xong, bình tĩnh bưng chén trà lên, cũng không nhìn hấn, chỉ thần nhiên nói: "Tất nhiên là được."

Bên ngoài đại hiên, có một người râu tóc bạc trắng, tinh thần quắc thước từ xa đi tới.

"Lão phu thỉnh an tướng gia, Kỷ tướng quân." Hồng Thất Minh khom người hành lễ.

Hàn Cẩm Khanh nhú mày, nói: "Hồng lão tiền bối có ý lại đây, là son trang đã xảy ra chuyện gì?"

"Tướng gia anh minh, gần đây vùng phụ cận của son trang xác thực có những người giang không rõ hồ lai lịch qua lại, không biết họ muốn gì. Thỉnh tướng gia và tướng quân cẩn thận một chút." Hồng Thất Minh nói.

Hàn Cẩm Khanh gật đầu, thần sắc không thay đổi, "Đa tạ Hồng lão tiền bối nhắc nhở."

Kỷ Trác Vân nhìn Hàn Cẩm Khanh, mi tâm chợt nhú, nói: "Ta sẽ ở lại mấy ngày nữa."

"Không cần, cảm quân doanh không thể thiếu ngươi, nếu ngươi không quay về, sợ là sẽ lại có chuyện." Hàn Cẩm Khanh bình thản nói.

"Tướng quân không cần quá lo lắng, lão phu dù có liều chết cũng sẽ bảo vệ tướng gia chu toàn." Hồng Thất Minh nói.

"Nghe chưa? Trác Vân." Hàn Cẩm Khanh liếc mắt nhìn Kỷ Trác Vân. Kỷ Trác Vân ngồi ở một bên không hé răng.

Hồng Thất Minh cảm thấy không khí kỳ lạ, bèn lên tiếng trước: "Ách, Cố cô nương vừa tỉnh, lão phu đã cho người làm chút thức ăn thanh đạm đưa qua, không biết tướng gia cùng Kỷ tướng quân có gì khác phân phó?"

Kỷ Trác Vân đứng lên nói: "Ta đi xem nàng."

Hàn Cẩm Khanh ngẩng đầu, trong mắt mơ hồ có ý cười, "Thay bản tướng ân cần thăm hỏi một tiếng."

Kỷ Trác Vân gật đầu đáp ứng, tự ý rời đi.

Hồng Thất Minh tiến vào trong đại hiên, đứng bên cạnh Hàn Cẩm Khanh, cung kính nói: "Tướng gia, mạch tượng của Cố cô nương xác thực khác hẳn với người bình thường, nhưng không có chứng bệnh gì, lão phu nhất thời cũng không thể phán đoán."

"Không vội, việc này Hồng lão tiền bối cứ để ở trong lòng, còn nhiều thời gian."

"Đương nhiên, để giúp tướng gia giải nỗi lo, lão phu sẽ dốc hết toàn lực."

Tìm kiếm với từ khoá:

2 thành viên đã gửi lời cảm ơn Pink2205 về bài viết trên: **Candy2110, phuochieu90**

Xin ủng hộ:

Share

Hôm qua, 23:18

Ngày tham gia: 08.06.2017, 12:56

Pink2205

Bài viết: 193

Thành viên cấp 4

Được thanks: 2016 lần

Điểm: 10.61

Tuyển Editor! Beta-er! Developer! Type sách!

Chương 59. Như nàng mong muốn

Cố Khinh Âm ngồi dựa vào đầu giường, thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời hơi âm u, như bị bao phủ bởi một tầng khói mỏng, thức ăn trên bàn chưa động vào chút nào.

Đầu rất đau, như muốn nứt ra, có một dòng ký ức điên cuồng tuôn tiến vào đầu nàng, một giây trước, nàng vẫn là Cố Khinh Âm, nhưng lúc ngã sấp xuống, rất đau, đau đến ý thức hôn mê sâu, ngay sau đó, nàng đã thành một người khác, một nhân vật lịch sử hoàn toàn xa lạ, Lý Cảnh Hoa, Tuyên Tấn thái hậu tiếng tăm lừng lẫy. Nàng coi Hàn Cẩm Khanh và Kỳ Trác Vân như trai bao, nàng nhớ rõ mình phò ra dáng người lung linh mị hoặc thể nào ở trước mặt bọn họ, không có xấu hổ, chỉ có dục vọng, chỉ muốn được thỏa mãn, được hoan ái điên cuồng, trầm luân...

Nàng có thể nhớ rõ từng động tác của mình, mỗi một câu một chữ, nhưng lại hoàn toàn không nhớ rõ phản ứng của Hàn Cẩm Khanh và Kỳ Trác Vân. Những lời bọn họ nói với nàng, một chữ nàng cũng không nhớ, điều này làm nàng sợ hãi, là cảm giác hoảng sợ bất lực, khiến nàng tình nguyện hôn mê sâu để trốn tránh.

Nàng vất óc cũng không nghĩ ra được thân thể mình rốt cuộc có vấn đề gì, có lẽ, có thể xin Ninh Phi Nhiên giúp đỡ? Người thanh niên có gương mặt thanh tú đột nhiên hiện lên trong đầu nàng, không hiểu từ lúc nào nàng lại tin nhiệm hắn, có lẽ là khi hắn cực lực phối hợp với nàng báo thù Lý Thừa Phong lần ở thái y viện, cái cảm giác ăn ý mà không cần diễn đạt bằng lời chính là lý do nàng tin tưởng hắn.

Trong lòng có dự tính, cảm giác lo âu cũng dần lui đi, Cố Khinh Âm cũng không nghĩ nhiều nữa, việc này cô quái, muốn biết rõ ràng cũng không chuyện dễ, từ từ sẽ đến, chung quy sẽ có biện pháp giải quyết.

Nàng phủ thêm áo khoác, đi đến bên cạnh bàn, đang định lấp đầy bụng thì ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ, rồi được đẩy ra, Kỳ Trác Vân đi vào phòng.

Thân hình hắn cao lớn, khí chất lồi lạc, mặc cẩm bào xanh lam càng khiến hắn phong thần tuấn lãng, hắn tự ý đi đến bên cạnh bàn, ngồi đối diện Cố Khinh Âm.

Bàn tay cầm đũa của Cố Khinh Âm ngừng giữa không trung, nhất thời không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt với hắn.

Hắn cưỡng ép nàng, nhốt nàng trong phủ, nàng có thể không cần để ý tới hắn nữa, nhưng cố tình, nàng từng lấy thân phận Lý Cảnh Hoa gặp hắn... làm chuyện đó với hắn. Khi lấy lại được ý thức, nàng lại không phân tốt xấu đánh hắn, rồi khi nghe ông lão đến bắt mạch cho nàng nói là do Kỳ tướng quân mời đến, trong lòng nàng nhất thời rối loạn, mi tâm bất giác nhàu lại.

Kỳ Trác Vân ngồi đối diện, thấy khuôn mặt thanh lệ của nàng tái nhợt vài phần, mái tóc đen hay được búi chỉnh tề bây giờ rối tung trên lưng, mặc dù nàng tiêu tụy hơn ngày xưa, nhưng lại hơn một thân thái nhu nhược hiếm thấy.

"Khinh Âm, nàng... thân thể đã tốt hơn chưa?" Hắn lên tiếng, nhất thời cũng không biết nên gọi nàng như thế nào.

Cố Khinh Âm cúi đầu, một lọn tóc đen rũ bên mang tai, chậm rãi gấp một đĩa rau xanh cho vào trong miệng từ từ nhai, nghe vậy, nàng cúi đầu "Ừ" một tiếng.

Kỳ Trác Vân thấy nàng như thế, có chút xấu hổ, một lát sau mới nói: "Ngày mai ta phải khởi hành hồi kinh rồi, ngươi ở trong này an tâm dưỡng thương, việc trong triều không cần lo nhiều."

Cố Khinh Âm đang uống cháo, cũng không nhìn hắn.

Trong lòng Kỳ Trác Vân hơi chua chát, cuối cùng đứng dậy, "Ta đi đây, nàng bảo trọng."

Lúc hắn xoay người, Cố Khinh Âm ngẩng đầu lên, do dự nói: "Kỳ tướng quân... chuyện lần trước, tôi xin lỗi..."

Mắt Kỳ Trác Vân sáng ngời, quay phắt lại, nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Nàng không xin lỗi ta, khi đó thân thể nàng không thoải mái." Mắt hắn sáng quắc nhìn nàng.

Cố Khinh Âm buông bát đũa, nhìn thẳng vào hắn, "Dù sao cũng là tôi đánh tướng quân, là tôi không đúng. Chúng ta đều làm việc cho triều đình, tôi cũng biết tướng quân quân vụ nặng nề, sau này, chuyện của tôi cũng không phiền tướng quân phải quan tâm."

Biểu tình của Kỳ Trác Vân cứng lại, khuôn mặt anh tuấn nhanh chóng lạnh đi vài phần, "Cố Khinh Âm, ta xác thực rất bận, nàng suy nghĩ cho ta như vậy thì rất tốt." Hắn khó thở, bật thốt lên, "Ta đi rồi mới chạy khắp nơi tìm nàng, lo lắng cho nàng, muốn gặp lại không dám gặp nàng! Kỳ Trác Vân ta không phải người mặt dày, từ nay về sau, như nàng mong muốn!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Như nàng mong muốn

Cố Khinh Âm ngồi dựa vào đầu giường, thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời hơi âm u, như bị bao phủ bởi một tầng khói mỏng, thức ăn trên bàn chưa động vào chút nào.

Đầu rất đau, như muốn nứt ra, có một dòng ký ức điên cuồng tuôn tiến vào đầu nàng, một giây trước, nàng vẫn là Cố Khinh Âm, nhưng lúc ngã sấp xuống, rất đau, đau đến ý thức hôn mê sâu, ngay sau đó, nàng đã thành một người khác, một nhân vật lịch sử hoàn toàn xa lạ, Lý Cảnh Hoa, Tuyên Tán thái hậu tiếng tăm lừng lẫy. Nàng coi Hàn Cẩm Khanh và Kỳ Trác Vân như trai bao, nàng nhớ rõ mình phô ra dáng người lung linh mị hoặc thế nào ở trước mặt bọn họ, không có xấu hổ, chỉ có dục vọng, chỉ muốn được thỏa mãn, được hoan ái điên cuồng, trầm luân...

Nàng có thể nhớ rõ từng động tác của mình, mỗi một câu một chữ, nhưng lại hoàn toàn không nhớ rõ phản ứng của Hàn Cẩm Khanh và Kỳ Trác Vân. Những lời bọn họ nói với nàng, một chữ nàng cũng không nhớ, điều này làm nàng sợ hãi, là cảm giác hoảng sợ bất lực, khiến nàng tình nguyện hôn mê sâu để trốn tránh.

Nàng vất óc cũng không nghĩ ra được thân thể mình rốt cuộc có vấn đề gì, có lẽ, có thể xin Ninh Phi Nhiên giúp đỡ? Người thanh niên có gương mặt thanh tú đột nhiên hiện lên trong đầu nàng, không hiểu từ lúc nào nàng lại tin nhiệm hắn, có lẽ là khi hắn cực lực phối hợp với nàng báo thù Lý Thừa Phong lần ở thái y viện, cái cảm giác ăn ý mà không cần diễn đạt bằng lời chính là lý do nàng tin tưởng hắn.

Trong lòng có dự tính, cảm giác lo âu cũng dần lui đi, Cố Khinh Âm cũng không nghĩ nhiều nữa, việc này cổ quái, muốn biết rõ ràng cũng không chuyện dễ, từ từ sẽ đến, chung quy sẽ có biện pháp giải quyết.

Nàng phủ thêm áo khoác, đi đến bên cạnh bàn, đang định lấp đầy bụng thì ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ, rồi được đẩy ra, Kỳ Trác Vân đi vào phòng.

Thân hình hắn cao lớn, khí chất lồi lạc, mặc cẩm bào xanh lam càng khiến hắn phong thần tuấn lãng, hắn tự ý đi đến bên cạnh bàn, ngồi đối diện Cố Khinh Âm.

Bàn tay cầm đũa của Cố Khinh Âm ngừng giữa không trung, nhất thời không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt với hắn.

Hắn cưỡng ép nàng, nhốt nàng trong phủ, nàng có thể không cần để ý tới hắn nữa, nhưng cố tình, nàng từng lấy thân phận Lý Cảnh Hoa gặp hắn... làm chuyện đó với hắn. Khi lấy lại được ý thức, nàng lại không phân tốt xấu đánh hắn, rồi khi nghe ông lão đến bắt mạch cho nàng nói là do Kỳ tướng quân mời đến, trong lòng nàng nhất thời rối loạn, mi tâm bất giác nhíu lại.

Kỳ Trác Vân ngồi đối diện, thấy khuôn mặt thanh lệ của nàng tái nhợt vài phần, mái tóc đen hay được búi chỉnh tề bây giờ rối tung trên lưng, mặc dù nàng tiêu tụy hơn ngày xưa, nhưng lại hơn một thân thái nhu nhược hiếm thấy.

“Khinh Âm, nàng... thân thể đã tốt hơn chưa?” Hắn lên tiếng, nhất thời cũng không biết nên gọi nàng như thế nào.

Cố Khinh Âm cúi đầu, một lọn tóc đen rũ bên mang tai, chậm rãi gấp một đĩa rau xanh cho vào trong miệng từ từ nhai, nghe vậy, nàng cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Kỳ Trác Vân thấy nàng như thế, có chút xấu hổ, một lát sau mới nói: “Ngày mai ta phải khởi hành hồi kinh rồi, người ở trong này an tâm dưỡng thương, việc trong triều không cần lo nhiều.”

Cố Khinh Âm đang uống cháo, cũng không nhìn hắn.

Trong lòng Kỳ Trác Vân hơi chua chát, cuối cùng đứng dậy, “Ta đi đây, nàng bảo trọng.”

Lúc hắn xoay người, Cố Khinh Âm ngẩng đầu lên, do dự nói: “Kỳ tướng quân... chuyện lần trước, tôi xin lỗi...”

Mắt Kỳ Trác Vân sáng ngời, quay phát lại, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Nàng không xin lỗi ta, khi đó thân thể nàng không thoải mái.” Mắt hắn sáng quắc nhìn nàng.

Cố Khinh Âm buông bát đũa, nhìn thẳng vào hắn, “Dù sao cũng là tôi đánh tướng quân, là tôi không đúng. Chúng ta đều làm việc cho triều đình, tôi cũng biết tướng quân quân vụ nặng nề, sau này, chuyện của tôi cũng không phiền tướng quân phải quan tâm.”

Biểu tình của Ký Trác Vân cứng lại, khuôn mặt anh tuấn nhanh chóng lạnh đi vài phần, “Cố Khinh Âm, ta xác thực rất bận, nàng suy nghĩ cho ta như vậy thì rất tốt.” Hân khó thở, bật thốt lên, “Ta điên rồi mới chạy khắp nơi tìm nàng, lo lắng cho nàng, muốn gặp lại không dám gặp nàng! Ký Trác Vân ta không phải người mặt dày, từ nay về sau, như nàng mong muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Dương Tuyết Dao bị bắt

Tờ mờ sáng hôm sau, Ký Trác Vân cùng Mộ Thừa Phong lên ngựa, nhanh chóng hồi kinh.

Hân Cẩm Khanh đứng trước cửa sơn trang nhìn bóng dáng bọn họ dần biến mất, nhớ lại thần sắc của Ký Trác Vân trước khi đi, hàng mày dài nhướng lên, hân xoay người, bộ áo đen rộng thùng thình ở trên người như hòa hợp thành một thể với mái tóc đen rối tung, "Sở Phong."

"Gia, ngài có gì phân phó?" Sở Phong rất nhanh xuất hiện bên cạnh hân.

Hân Cẩm Khanh tiếp tục đi vào trong sơn trang, "Mộ Thừa Phong nói với người cái gì?"

Sở Phong trả lời: "Cũng không có gì, chỉ nói ngày hôm qua sau khi Ký tướng quân rời khỏi phòng của Cố đại nhân thì sắc mặt không được tốt lắm."

Hân Cẩm Khanh nghe xong, từ chối cho ý kiến, khoe miệng khẽ nhếch, lại nói: "Chuyện ta bảo người điều tra đã có kết quả chưa?"

"Gia, thời gian qua tiểu nhân vẫn luôn điều tra chuyện đó, nhưng đối phương giấu quá kỹ, chiếc xe ngựa đó lại là loại phổ thông, trong khoảng thời gian ngắn..."

Hân Cẩm Khanh quay đầu đi ngắt lời hân, "Nói như vậy, người không tra ra được?"

Sở Phong vẫn quỳ trên mặt đất, trả lời: "Tiểu nhân, tiểu nhân nhất định sẽ làm hết sức."

"Hai ngày" Hân Cẩm Khanh nhìn đỉnh đầu hân, "Ta cho người hai ngày nữa, nếu còn không tra được, tự biết hậu quả."

Sở Phong liên tục gật đầu.

Cũng không nghĩ đến Sở Phong còn chưa kịp trở về, nửa đêm hôm sau, Ngọc Bình sơn trang đã bị rất nhiều nhân sĩ giang hồ bao vây.

Lúc Hân Cẩm Khanh nhận được tin tức, tiếp tục nhân nhả lật xem một quyển sách cổ, thần nhiên nói: "Có bao nhiêu người?"

Hồng Thất Minh vừa đốt huân hương đặc chế, vừa trả lời: "Khoảng một hai trăm người."

"Cũng không còn sớm nữa." Hân Cẩm Khanh vẫn khí định thần nhàn, như chỉ đang nói một chuyện rất bình thường.

"Tướng gia, ngài có nghĩ ngại trước không ạ?" Hồng Thất Minh rõ ràng cũng người đã trải qua sóng gió.

"Không, bản tướng phải chờ tới cuối cùng, tận mắt xem đám người đó có dám cả gan làm loạn không." Đôi môi mỏng của Hân Cẩm Khanh nhếch lên, mắt phượng sâu thẳm.

Ngọc Bình sơn trang vẫn yên tĩnh an nhàn, nhìn như không hề phòng bị, nhưng đến lúc đám nhân sĩ giang hồ hành động, đột nhiên có vô số hắc y nhân không biết từ nơi này ào ra, bao vây bọn họ. Kiểm sắc tuốt ra khỏi vỏ, hàn ý lưu chuyển, sau một màn giao chiến, đám nhân sĩ giang hồ đã tử thương hơn nửa, còn lại những người có võ công cao cường lao ra khỏi vòng vây, tiến vào sơn trang, đến thẳng Ngâm Phong các, nhưng nửa đường thì bị chặn lại.

Hơn nửa canh giờ sau, đám nhân sĩ giang hồ bị diệt gần hết, chỉ còn lại những người giỏi nhất vẫn chưa từ bỏ ý định, còn đang liều mạng chống cự, toan phá vòng vây, không biết ai hô một tiếng, "Mấy người cuối cùng này phải bắt sống!"

Có mấy người thấy tình thế không ổn, thừa dịp rối loạn lạng lẽ đào tẩu, cuối cùng, chỉ còn lại mấy người cố gắng chống cự, trong số đó có một nữ tử mặc váy hồng đặc biệt bắt mắt, nàng ta có khuôn mặt tú lệ, nhưng thần sắc trên mặt dữ tợn, miệng hô lớn: "Ta không tin nhiều người như vậy vẫn không giết được người! Hân Cẩm Khanh --" Nàng ta ngẩng đầu lên, sao trời chói sáng, còn trái tim nàng ta lại chìm vào bóng đêm vô hạn.

Địa lao của Ngọc Bình sơn trang.

Dương Tuyết Dao cuộn mình ở trong góc, bộ váy hồng trên người bẩn đến mức không nhìn ra nổi màu sắc vốn có, nàng ta được nuông chiều từ nhỏ, muốn làm gì thì làm, tâm cao khí ngạo, làm sao từng bị đối xử thế này, đã bao giờ phải nếm trải cảm giác bị giam cầm trong địa lao, nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn, không được bật khóc.

Ngoài cửa sắt vang lên tiếng mở khóa, tiếng bước chân càng ngày càng gần, giọng nói biếng nhác của một nam nhân truyền đến, "Thì ra là quận chúa, vì thần thất lễ rồi."

Dương Tuyết Dao cắn giận quay đầu, trợn mắt lên, "Đừng có giả bộ! Ta muốn giết ngươi, bây giờ rơi vào tay ngươi, muốn giết muốn chém gì cũng được!"

Hàn Cẩm Khanh cười rộ lên, tiếng cười đó quanh quẩn trong địa lao âm u càng thêm phần quỷ dị, "Quận chúa, nói cái gì mà muốn giết muốn chém, với thân phận của ngài, vì thần cũng không dám mạo phạm." Hắn lại đến gần hai bước, nhìn xuống nữ tử trước mắt, "Vì thần chỉ muốn biết, vì sao quận chúa lại hận vì thần như vậy, còn muốn giết vì thần?"

Dương Tuyết Dao ngẩng đầu lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Loạn thần tặc tử, người người muốn chém!"

Một tay của Hàn Cẩm Khanh nhanh chóng nắm lấy cần cổ mảnh khảnh của nàng ta, lạnh lùng nói: "Phàm những người muốn giết bản tướng, đều phải trả giá đắt!"

Huyết sắc trên mặt Dương Tuyết Dao như biến mất, thân thể không ngừng run rẩy, thở hổn hển, miệng vẫn cường ngạnh nói: "Ngươi dám!"

Hàn Cẩm Khanh lại gần hơn, khuôn mặt càng thêm tà mị, "Bản tướng sẽ cho quận chúa xem kết cục của việc chọc giận bản tướng!"

Trong nhà tù chật hẹp vang lên những tiếng rắc rắc rất nhỏ, "A!" Dương Tuyết Dao hét đến tê tâm liệt phế, tiếng hét bén nhọn đáng sợ.

Hai cánh tay của nàng ta buông thõng, không còn chút sức, trán ướt đầm mồ hôi, cả người xụi lơ, "Hàn, Hàn Cẩm Khanh, ngươi, ngươi không phải người!"

Hàn Cẩm Khanh ngồi xổm trước mặt nàng ta, nâng cái cằm nhỏ của nàng ta lên, "Bản tướng thương hương tiếc ngọc, đã hạ thủ lưu tình với quận chúa rồi." Hắn hít một hơi, "Nhiếp chính vương cả đời anh minh, nhưng lại quá chiều chuộng quận chúa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Thương lượng đối sách

Hàn Cẩm Khanh ngồi xổm trước mặt nàng ta, nâng cái cằm nhỏ của nàng ta lên, "Bản tướng thương hương tiếc ngọc, đã hạ thủ lưu tình với quận chúa rồi." Hắn hít một hơi, "Nhiếp chính vương cả đời anh minh, nhưng lại quá chiều chuộng quận chúa."

Thân thể Dương Tuyết Dao run lên, cơn đau từ hai tay khiến nàng ta toát mồ hôi lạnh, nàng nhìn thẳng vào nam nhân tà tử trước mặt, gương mặt tuấn mỹ của hắn gần trong gang tấc, lại làm nàng ta rét run, "Là ta, người muốn giết ngươi là ta, không liên quan đến phụ vương của ta!"

"Không thể tưởng được quận chúa lại có hiếu như vậy, xem ra không uống Nhiếp chính vương thương yêu quận chúa." Tay hắn khe khẽ vuốt ve cằm nàng ta, "Đáng tiếc, quận chúa còn trẻ, vẫn chưa hiểu rõ tính khí của bản tướng." Bàn tay hắn dùng sức như muốn bóp nát cái cằm khéo léo.

"A!" Cơn đau đớn khiến Dương Tuyết Dao thở gấp, "Ngươi, ngươi là đồ nghịch tặc! Muốn động đến vương triều của Dương gia ta, quả thực là si tâm vọng tưởng!"

Khóe miệng Hàn Cẩm Khanh nhếch lên, "Không có bằng chứng, câu đó của quận chúa là có ý gì? Bản tướng luôn trung thành với thánh thượng, nhật nguyệt chứng giám. Nhưng quận chúa lại muốn mưu hại bản tướng, nhân chứng vật chứng đầy đủ, bản tướng lại là quan nhất phẩm, nếu bản tướng báo việc này cho Đại Lý tự, quận chúa nghĩ thế nào?"

"Ngươi, ngươi..." Lúc này Dương Tuyết Dao cực kì hối hận, chỉ vì nàng ta bất mãn với thái độ của phụ thân, hơn nữa lại không chừa lại chút mặt mũi cho nàng ta ở trước mặt Thượng Quan. Nàng ta muốn xả giận, muốn chứng minh chính mình nên mới tập kết đám nhân sĩ giang hồ đi giết Hàn Cẩm Khanh. Nàng ta làm thủ lĩnh, được ăn cả ngã về không, cho dù không giết được Hàn Cẩm Khanh, cũng muốn áp chế nhục khí của hắn, vạn vạn không nghĩ tới này đám nhân sĩ giang hồ căn bản không được việc gì, bị đánh bại dễ dàng, còn khiến nàng ta rơi vào tay Hàn Cẩm Khanh.

"Quận chúa nói xem Đại Lý sẽ xử trí thế nào? Nhiếp chính vương có thể vì lo lắng cho con gái mà bạc trắng cả đầu không?"

Dương Tuyết Dao nghe hắn nhắc tới phụ thân, trong lòng có chút sợ hãi, "Hàn Cẩm Khanh, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?! Nếu muốn lấy ta làm mồi uy hiếp phụ vương, ngươi có thể chết tâm đi!"

"À, " Hàn Cẩm Khanh đột nhiên buông nàng ta ra, đứng lên nói, "Lần này auận chúa đột ngột giá lâm, bản tướng xác thực không biết nên tiếp đãi thế nào, trước hết đành ủy khuất quận chúa ở trong này đợi mấy ngày."

Dương Tuyết Dao nhìn Hàn Cẩm Khanh đi xa, nghe thấy tiếng cửa sắt bị khóa lại, ruột cuộc cũng không kiềm chế được nước mắt nữa, cả người tê liệt

ngã xuống đất, hai tay vô lực rũ ở hai bên sườn.

Thượng Quan phủ, thư phòng.

Trên chiếc bàn dài bằng gỗ tử đàn, đặt tờ giấy Tuyên Thành loại tốt nhất, trên giấy có vài nét bút, đã phác họa nên bức tranh rừng núi sinh động trong cơn mưa bụi.

Thượng Quan Dung Khâm mặc bộ trường bào nhạt màu, tay áo cuộn lên, ngón tay dài nhỏ trắng nõn, khớp xương rõ ràng, bổ sung hai câu thơ hợp cảnh ở bên cạnh.

Một cây trâm ngọc cổ định mái tóc mượt như nhung của hắn, quang hoa lưu chuyển, mặt mày nhàn nhã, mi tâm điểm nốt chu sa nhạt màu, trông mát sóng nước liềm diêm, bên môi ẩn chứa ý cười nhàn nhạt.

"Đại nhân, đại nhân!" Một bé trai diện mạo thanh tú chạy vào, nhanh chóng thông báo: "Vương gia đến ạ."

Thượng Quan Dung Khâm đặt bút xuống, không nhanh không chậm nói: "Mau mời vào."

Dù giờ phút này Dương Mẫn Nguyên như đang ngồi trên chảo nóng, nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì, bước vào trong thư phòng, bảo mọi người lui xuống.

"Hạ quan tham kiến Vương gia." Thượng Quan Dung Khâm cung kính nói.

"Miễn" Dương Mẫn Nguyên ngồi ngay ngắn ở ghế thái sư, "Thượng Quan, Tuyết Dao xảy ra chuyện rồi."

Thượng Quan Dung Khâm ngồi ở một bên, yên lặng lắng nghe.

"Nửa tháng nó trốn ra khỏi phủ, không ai để ý, hoàn toàn không có tin tức, bản vương phái người tìm hiểu xung quanh cũng không có kết quả, không ngờ, nó lại tìm người đi mai phục Hàn Cẩm Khanh! Thật sự là không biết trời cao đất rộng!" Dương Mẫn Nguyên đập mạnh xuống mặt bàn.

"Hiện nay quận chúa ở trong tay Hàn Cẩm Khanh?"

"Hừ! Nó tự làm tự chịu! Đáng bị Hàn Cẩm Khanh nhốt lại!" Dương Mẫn Nguyên tức giận, không nghĩ tới con gái không chịu nghe những lời khuyên lúc trước của ông, ngày càng táo tợn.

Thượng Quan Dung Khâm hòa hoãn nói: "Vương gia đừng giận, chuyện đã thế, Vương gia có tính toán gì không?"

"Bản vương đã phái hai nhóm cao thủ đi cứu nàng, không nghĩ tới Hàn Cẩm Khanh âm hiểm gian trá, sớm đã phong tỏa toàn bộ Ngọc Bình sơn trang, ám vệ trùng điệp, người của bản vương không thể tới gần."

Thượng Quan Dung Khâm suy tư, nói: "Vương gia yên tâm, trước mắt Hàn Cẩm Khanh sẽ không đối phó với quận chúa, chẳng qua..."

"Chẳng qua thế nào?" Dương Mẫn Nguyên khẩn trương hỏi.

"Tính cách Hàn Cẩm Khanh quái đản, quận chúa hai lần ám sát hắn, chắc sẽ phải ném chút khổ sở."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Gặp gỡ ở Ngọc Bình

Dương Mẫn Nguyên thờ dài một tiếng, "Là nó gieo gió gặt bão, cũng chẳng trách ai được, " ông nhìn Thượng Quan Dung Khâm, một lát sau, lại nói: "Thượng Quan, ngươi, có thể có cách gì không?" Trong giọng nói toàn là bất đắc dĩ.

Thượng Quan Dung Khâm sớm biết tính khí lão vương gia, ôn hòa trả lời: "Vương gia đừng vội, vi thần chỉ hỏi Vương gia một câu."

"Ngươi cứ hỏi đi." Dương Mẫn Nguyên nói.

"Vi quận chúa, Vương gia có thể bỏ qua cái gì, ví dụ như, cầm quân doanh?" Về mặt của Thượng Quan Dung Khâm vẫn thản nhiên, giọng nói trầm thấp nhu hòa.

Mi tâm Dương Mẫn Nguyên cau lại, ánh mắt sâu thẳm khó dò, "Ý ngươi là..."

"Vương gia nghĩ xem, Hàn Cẩm Khanh nhốt quận chúa là muốn cái gì?"

Sắc mặt Dương Mẫn Nguyên khê biến, "Đó là vì ba phó tướng đang hậu thăm ở Hình bộ, Hàn Cẩm Khanh còn muốn tạo phản?!"

"Hàn Cẩm Khanh đang đánh cược, đánh cược vị trí của quận chúa ở trong lòng Vương gia." Thượng Quan Dung Khâm nói.

Trong phòng rơi vào trầm mặc, Dương Mẫn Nguyên từ từ nhắm hai mắt tựa lưng vào ghế ngồi, Thượng Quan Dung Khâm đứng dậy, tiếp tục viết nốt hai câu thơ vào trong bức họa rồi cuộn tròn lại.

Thật lâu sau, Dương Mẫn Nguyên có chút môi mệ nói: "Thôi thôi, chỉ cần có thể cứu Tuyết Dao trở về, hần muốn cái gì, ngươi cứ đáp ứng là được."

Hai ngày sau, Thượng Quan Dung Khâm ngồi trong xe ngựa, mang theo lễ vật, lấy lý do là thay thánh thượng thăm bệnh, đến thẳng Ngọc Bình sơn trang.

Hàn Cẩm Khanh ra lệnh cho người mở cửa chính của sơn trang đón chào, chuẩn bị trái cây tươi và trà ngon trong căn phòng lớn nhất để chiêu đãi Thượng Quan Dung Khâm.

Hai người một người mặc áo tím, một người mặc áo bào trắng rộng rãi, một người khí chất thanh quý, một người cử chỉ thanh nhã, cùng là quan to nhất phẩm trong triều, khi gặp mặt không thiếu được một hồi hàn huyên.

Thượng Quan Dung Khâm khẽ nhấp một ngụm trà, cười nhu hòa, nói: "Thánh thượng nghe Hàn đại nhân bị bệnh nhẹ, đã xin nghỉ hơn nửa tháng, trong lòng Người nhớ thương, đặc biệt lệnh ta tới thăm ngài."

Trong mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh đọng đầy ý cười, trả lời: "Thánh thượng hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, ta làm thần tử của Người thật là có phúc."

Thượng Quan Dung Khâm nghe vậy gật đầu, "Không sai, thánh thượng rộng lượng, ta và ngài chỉ nguyện trung thành, mới có thể không phụ ân đức này."

Hàn Cẩm Khanh nhướn môi, nói: "Thượng Quan đại nhân nói rất đúng."

"Ta xem khí sắc của Hàn đại nhân không tệ, thân thể đã có chuyển biến tốt rồi sao?"

"Vẫn đang điều dưỡng, mỗi ngày đều phải uống mấy vị thuốc đắng ngắt, hoàn toàn không có khẩu vị ăn uống, còn phải điều dưỡng một thời gian."

"Đúng vậy, bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, xác thực phải từ từ điều dưỡng, trừ bỏ căn bệnh mới tốt."

Mấy năm đầu mới ra làm quan, hai người đã từng làm cộng sự với nhau một thời gian, nên cũng không thiếu đề tài để nói, cho đến khi mặt trời ngã về tây, Thượng Quan Dung Khâm vẫn nói chuyện hăng say, không định về.

Hàn Cẩm Khanh giữ hần ở lại cùng dùng cơm chiều, mời hần ở lại mấy ngày, Thượng Quan Dung Khâm khẽ cười ôn hòa, vui vẻ đáp ứng.

Thượng Quan Dung Khâm được sắp xếp ở Sở Ảnh cư, gần Ngâm Phong các nhất, cũng là tiểu lâu hai tầng ở gần hồ, đẩy cửa sổ ra, có thể nhìn rõ các bày trí trong Ngâm Phong các.

"Tướng gia, Thượng Quan Dung Khâm này có ý đồ xấu xa, ngài hà tất phải chiêu đãi hần như vậy?" Sở Phong đang thay băng cho Hàn Cẩm Khanh hỏi.

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, "Không ai đánh người đang cười, hần cũng chưa nói gì, bản tướng cũng chỉ có thể coi như không biết gì."

"Ngài thật sự chiêu đãi hần như khách quý?" Sở Phong bất bình nói, rồi cẩn thận cột chắc băng vải.

"Hần thay Thánh Thượng đến thăm bản tướng, tất nhiên phải chiêu đãi tốt chuyện ăn ở." Hàn Cẩm Khanh phủ thêm áo ngoài, "Tình hình trong địa lao thế nào rồi?"

"Dương Tuyết Dao không chịu ăn cơm, đã ba ngày rồi."

"Cưỡng ép cũng không được?" Hàn Cẩm Khanh hỏi.

Sở Phong trả lời: "Vô dụng, nàng ta đều nhổ ra."

"Cho dù dùng cách gì, nhất định phải ép nàng ta ăn."

"Nhưng..." Sở Phong liếc nhìn sắc mặt Hàn Cẩm Khanh, vội nói: "Dạ, dạ, tiểu nhân nhất định làm được."

Hàn Cẩm Khanh đứng lên, đi thông thả đến bên cửa sổ, nhìn ngắm ánh đèn phản chiếu trên mặt hồ, "Có Khinh Âm đâu?"

Sở Phong nghĩ một chút nói: "Hồng thần y xem bệnh cho nàng, mỗi lần đều lắc đầu thở dài, hỏi hần sao lại thế này, còn nói Cố đại nhân không có gì không ổn."

"Còn gì nữa?"

"Ách, nghe Tiểu Nguyệt nói, Cố đại nhân vẫn muốn rời khỏi đây."

"Tiếp?"

Trong lòng Sở Phong bồn chồn, không biết gia hôm nay rốt cuộc bị làm sao, nhãn châu chuyển động, thật cẩn thận thử nói: "Gia, người muốn gặp Cố đại nhân?"

Hàn Cẩm Khanh xoay người lại, con ngươi đen sắc bén, "Bản tướng muốn gặp người hôm nay đến đây, thay bản tướng truyền lời, theo dõi Cố Kinh Âm, đừng để nàng làm hỏng chuyện."

Sở Phong vội vàng đáp ứng, tức giận cũng không dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Gặp nhau trong rừng mai

Cố Kinh Âm biết Hàn Cẩm Khanh sẽ không dễ dàng cho mình rời khỏi đây. Trong thời gian nhàn hạ nàng đã xem lại hết tư liệu về Lý Cảnh Hoa, mong phát hiện cho dù chỉ là một chút manh mối liên quan đến mình, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Hôm nay, nàng thấy thời tiết bên ngoài không tệ, liền ra ngoài tùy ý đi dạo trong sơn trang, thời gian nàng ở đây cũng không ngắn, nhưng chưa từng xem kỹ cảnh trí trong sơn trang.

Sơn trang này cũng không quá rộng, nhưng kiến trúc ảo diệu, đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, có thể nói cứ dời bước là lại đổi cảnh. Cố Kinh Âm nhìn đến thích ý, tạm thời quăng hết những tâm sự nặng nề ra sau đầu, cũng chẳng thèm để ý Tiểu Nguyệt vẫn luôn đi theo nhìn trộm nàng.

Sau sơn trang là một cánh rừng mai, trắng, hồng, vàng, đủ loại màu sắc, tạo nên tầng tầng hoa sóng, gió thổi qua, hoa rụng rục rịch, rụng đầy trên mặt đất, tích thành một lớp thật dày như tấm thảm nhung.

Cố Kinh Âm nghỉ chân thưởng thức, thật sự rất vui vẻ. Nàng bước vào trong rừng, thoảng chút hương mai sộc vào mũi, thanh đạm mà sâu sắc, quán quanh ở miệng mũi nàng, đến hơi thở cũng trở nên nhẹ nhàng.

Nàng chậm rãi đi dạo trong rừng, khi thì ngắt xuống một hai đoá hoa nâng niu trong lòng bàn tay nhìn kỹ, khi thì bám vào cành cây khe khẽ đong đưa, các đoá hoa thật nhỏ rắc là tả, vương bên má nàng, nàng cười thoải mái, đôi mắt cong lên như vầng trăng non, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, tinh thần sáng lạn.

Cứ như vậy, nàng đi một chút rồi lại nghỉ, một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng ngồi xuống bên một gốc mai lớn, thở hổn hển, ngẩng đầu lên, xuyên qua cành lá rậm rạp nhìn màn trời xanh thẳm, có cảm giác thỏa mãn đã lâu chưa gặp lại.

Con buồn ngủ ủa đến, nàng mỉm cười, nghiêng đầu, cứ như vậy ngủ dưới tàng cây.

Tiểu Nguyệt đứng xa xa nhìn nàng, không kiên nhẫn nhủu mày, Cố Kinh Âm ngủ rồi, chẳng lẽ còn muốn nàng ta tiếp tục ở trong này theo dõi? Nàng ta mặc kệ, quay người lại, nhanh chóng chạy ra khỏi rừng mai.

Cố Kinh Âm đang ngủ say, trong sương mù, môi đột nhiên thấy đau đớn, nàng hừ nhẹ một tiếng, sau đó, chỉ cảm thấy có cái gì xẹt qua má nàng, nhẹ nhàng như cánh bướm, môi không còn đau nữa, có cảm giác ấm áp ẩm ướt, thoảng vị đàn hương.

Nàng chậm rãi mở hai mắt, lọt vào tầm mắt là dung mạo thanh nhã tuấn mỹ, mi dài nhập tóc mai, hai mắt như dập dòn sóng nước, hần nhìn nàng, môi mỏng đang dùng lực mút lấy khóe môi nàng.

"Người, người..." Cố Kinh Âm kinh hãi, muốn đứng lên thoát khỏi tay hắn, lại bị hắn giữ chặt.

Hắn rời khỏi khóe môi nàng, nghiêm mặt nói: "Đừng động đây, cô bị ong vàng đốt." Hắn lại tiến lên hút hai cái mới lùi lại một chút, giữ khoảng cách với nàng, nói: "Nếu không hút sạch, sẽ bị trúng độc."

Giọng nói của hắn thanh nhuận hồ hững, giọng điệu không nhanh không chậm, mặt mày nhu hòa nhìn nàng.

Cố Kinh Âm há miệng thở dốc, không biết nên nói gì, nghe hắn nói như vậy, là hắn cứu nàng, nhưng dù sao lại là lúc nàng đang ngủ...

"Đa tạ." Nàng đoán đo một hồi, rốt cuộc thấp giọng nói, nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi.

"Cố đại nhân." Hắn lên tiếng.

Cố Khinh Âm đứng lại, chậm rãi xoay người, nam tử phía trước mặc trường bào nguyệt sắc, thanh nhả phiêu dật, giữa mi tâm như có một đoá hồng mai nở rộ.

Nàng nhũ mày, có cảm giác như đã từng quen biết, chần chờ nói: "Người biết ta?"

Nam tử cười rộ lên, khiến người ta như được tắm trong gió xuân, "Hàn Lâm Viện, Thượng Quan Dung Khâm, may mắn từng gặp qua Cố đại nhân ở chỗ lệnh tôn."

Cố Khinh Âm đột nhiên nhớ ra từng nhìn thoáng qua hắn trên hành lang ở Hàn Lâm Viện. Ngày đó nhìn thấy dung nhan của hắn, lại nhớ đến những lời ca ngợi của phụ thân về hắn, cảm giác kính nể trong lòng nàng được đánh thức, lập tức khom người thi lễ, "Thì ra là Thượng Quan đại nhân, hạ quan thất kính."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nói chuyện với nhau trong rừng

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Qua lời nói của phụ thân, Cố Khinh Âm cũng hiểu biết chút ít về Thượng Quan Dung Khâm. Trong ngũ diệu của nàng có vài phần tôn trọng, với thanh danh và địa vị của hắn, nàng cứ nghĩ đây phải là một văn sĩ trung niên đức cao vọng trọng, không thể nghĩ được vị Thượng Quan đại nhân này còn khá trẻ tuổi, lại có khí chất phong thái như thế. Lúc này, hắn đứng trong rừng mai trông càng lịch sự tao nhã, như một bức tranh thủy mặc.

Cố Khinh Âm không phải là người quá để ý tướng mạo của nam tử, nàng cũng từng gặp rất nhiều kiểu người, tuấn tú có, xấu xí có, nhưng không thể không thừa nhận, dung mạo của Thượng Quan Dung Khâm rất hoàn mỹ, không quá yêu điệu mị hoặc như kiểu nữ tử, mà rất thanh nhã tự nhiên.

"Cố đại nhân không cần đa lễ." Thượng Quan Dung Khâm cười nhẹ nói: "Lúc trước trong triều nghe đồn thân thể của Cố đại nhân không khỏe, hôm nay lại gặp ở đây, quả thật là hơi bất ngờ."

Cố Khinh Âm phục hồi lại tinh thần, trên mặt thoáng chút bối rối, trả lời: "Nói ra thật xấu hổ, hạ quan nhất thời vô ý bị thương trong núi gần đây nên được tướng gia thu lưu, ở lại dưỡng thương."

Nàng nói dối mà trong lòng cứ thấy chột dạ, gục đầu xuống, không dám nhìn mặt Thượng Quan Dung Khâm.

"Thì ra là thế, xem ra Hàn tướng cũng không phải là người không có tình người." Giọng nói của hắn trầm thấp dễ nghe, nhưng lời này lại khiến cho Cố Khinh Âm càng thêm chột dạ.

Trong triều không ai không biết quan hệ giữa Hàn Cẩm Khanh và Giang Lăng vương, mà Cố Đức Minh lại là người của Giang Lăng vương nhân, chẳng lẽ Hàn Cẩm Khanh có thể giữ con gái của Hàn Cẩm Khanh ở lại dưỡng thương? Lời này rốt cuộc tin được mấy phần.

Cố Khinh Âm âm thầm cắn răng, chuyển đề tài, hỏi: "Thượng Quan đại nhân, sao ngài lại đến sơn trang?"

"Thánh thượng đặc biệt lệnh ta tới thăm hỏi tình hình của Hàn tướng."

Hai người sống vai đi trong rừng mai, trên đầu là đủ các loại hoa mai đang khoe sắc, nhưng lúc hai người nói chuyện với nhau, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Cố Khinh Âm ngẩng đầu, đối diện với một bên sườn mặt lịch sự tao nhã của hắn, một lọn tóc đen rủ xuống bên mặt hắn, giọng nàng bất giác nhỏ đi, "Thì ra là thế."

Lại đi thêm một đoạn, Cố Khinh Âm do dự mãi, nhưng vẫn mở miệng hỏi: "Đại nhân, gần đây trong triều có gì thay đổi không, gia phụ vẫn mạnh khỏe chứ ạ?"

Thượng Quan Dung Khâm dừng lại, cúi đầu nhìn nàng, "Nếu Cố đại nhân lo lắng như vậy, sao không quay về thử xem?"

"Hạ quan..." Cố Khinh Âm muốn nói lại thôi, khẽ lắc đầu, tự an ủi mình: "Quên đi, cũng hơn mười ngày rồi, qua một thời gian nữa hạ quan sẽ trở về thình thịch!"

"Vị trí Ngự sử đài chương sử đã thay người rồi." Thượng Quan Dung Khâm nói.

Cố Khinh Âm rất kinh ngạc, mắt mở to, "Không có khả năng! Mới có mấy ngày, Tổng đại nhân làm sao có thể... Tổng đại nhân, ông ấy thế nào rồi?!"

"Ông ta không làm tròn trách nhiệm bị biếm chức rồi." Thượng Quan Dung Khâm vẫn nhìn nàng, trong mắt dường như có sức mạnh trấn an lòng người, "Nhưng, Cố đại nhân thực sự không biết gì sao."

"Không có khả năng, không có khả năng." Cố Khinh Âm lầm bầm: "Tổng đại nhân là người thanh liêm, làm sao có thể không làm tròn trách nhiệm?" Đôi mắt nàng sáng ngời, nhìn về phía Thượng Quan Dung Khâm, "Nhất định là có người hãm hại ông ấy, đúng không? Thượng Quan đại nhân, ngài, ngài có thể giúp Tổng đại nhân không?" Nàng kích động bắt lấy cánh tay Thượng Quan Dung Khâm.

"Thánh chỉ đã hạ, dù có là ai cũng không thể xoay được ý trời." Hắn liếc mắt nhìn những ngón tay trắng nõn tinh tế đang nắm lấy áo bào mình, tự nhiên cầm tay nàng.

Cố Khinh Âm nhìn vào mắt hắn, trầm tĩnh, hiền hòa, khiến người ta tâm an, nàng dần dần tỉnh táo lại, buông tay ra, "Thượng Quan đại nhân, hạ quan thất lễ."

"Cố đại nhân tâm tính nhân hậu, lại là cộng sự với Tổng đại nhân nhiều năm, khó tránh khỏi kích động như thế."

"Còn gia phụ..." Nàng sợ lại nghe được tin tức gì không tốt.

"Mấy ngày gần đây ta không ở trong Hàn Lâm Viện, nhưng có gặp qua Cố đại học sĩ vài lần, tất cả đều bình thường, Cố đại nhân yên tâm." Hắn vỗ nhẹ lên vai nàng như để trấn an, lại liếc nhìn nàng một cái, nói: "Cố đại nhân mới bị ong đốt, lát nữa về nên mau chóng bôi thuốc mỡ giải độc."

Cố Khinh Âm gật gù đầu, an tâm, hai người cùng bước về phía trước.

Thượng Quan Dung Khâm khoanh tay bước đi, đầu ngón tay dính một cánh hoa mai hân vừa lấy xuống trên má Cố Khinh Âm, cánh mai trắng trong suốt, thơm thoang thoang.

Cố Khinh Âm đang có tâm sự, đi bên cạnh Thượng Quan Dung Khâm mà bước chân không hề nhẹ nhàng, bên môi vẫn còn ảm áp, hơi ngửa, khiến nàng lại nghĩ tới cảnh vừa rồi dưới tàng cây mai, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thượng Quan Dung Khâm một cái, lại nhanh chóng cúi đầu.

Hành động này lại rơi vào trong mắt Tiểu Nguyệt.

Cố Khinh Âm quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, khó trách Sở Phong bảo Tướng gia theo dõi nàng. Nam nhân này hôm qua mới từ kinh thành đến đây, cũng là người có địa vị cao mới được tướng gia hậu đãi, nhưng lúc này đã bị Cố Khinh Âm quyến rũ. Loại này nữ nhân, tướng gia sẽ không coi trọng, hừ!

Tìm kiếm với từ khoá:

Xin ủng hộ:

Share

25 phút trước

Ngày tham gia: 08.06.2017, 12:56

Pink2205

Bài viết: 199

Thành viên cấp 4

Được thanks: 2048 lần

Điểm: 10.63

Tuyển Editor! Beta-er! Developer! Type sách!

Chương 65: Khinh Âm chất vấn

Ban đêm, Cố Khinh Âm rửa mặt xong, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh cửa sổ, soi gương bôi thuốc mỡ lên chỗ bị ong vàng đốt.

Vết thương nằm ở gần môi, hơi hồng hồng, tạo thành một cái lỗ rất nhỏ, vẫn còn hơi đau, nàng cẩn thận thoa một lớp thuốc mỡ mỏng lên đó.

Lúc sắp thoa xong, ngón tay thon dài của nàng dừng lại một chút, không khỏi nhớ cảm giác ẩm ướt ấm nóng bên khoe môi lúc đó. Trong đầu hiện ra khuôn mặt của một nam tử thanh nhã anh tuấn, trong lòng nàng nhảy dựng, nhắm chặt hai mắt lại, khuôn mặt nho nhã của Nguyễn Hạo Chi lại hiện lên. Trong lòng nàng nhất thời hỗn loạn, không rõ rốt cuộc mình muốn thấy hắn, hay là sợ thấy hắn.

Hạo Chi, em nên dùng mặt mũi nào để gặp lại chàng đây? Chúng ta còn có thể trở lại từ trước được không? Cố Khinh Âm nhìn vàng trắng sáng ngời ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng đàn du dương, phá vỡ bóng đêm yên tĩnh nặng nề, đi thẳng vào lòng người. Cố Khinh Âm nghe đến nhập thần, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, nàng cả kinh, quay lại nhìn, đối diện với đôi mắt phượng tựa tiểu phi tiểu của Hàn Cẩm Khanh.

"Xem ra Cố đại nhân ở biệt uyển của bản tướng không tệ." Hắn đi vào, đứng trước mặt Cố Khinh Âm, "Bản tướng còn đang lo lắng cho Cố đại nhân."

Hàn Cẩm Khanh mặc bộ áo bào bằng tơ lụa đen, tóc mượt như nhung dùng một sợi gấm màu xanh ngọc cột lại, ánh nến chiếu sáng dung mạo như vẽ của hắn.

Cố Khinh Âm ngẩng đầu lên một chút nhìn hắn, cười lạnh: "Tướng gia có lòng, hạ quan vô cùng cảm kích."

Hàn Cẩm Khanh đưa tay nắm lấy cái cằm nhỏ của nàng, hàng mi dài như rồng lên, "Cố đại nhân thật sự là người có ngàn khuôn mặt, ban ngày còn nói nói cười cười với Thượng Quan đại nhân, sao lúc này lại lạnh nhạt với bản tướng?"

Cố Khinh Âm dùng sức thoát khỏi tay hắn, đứng lên, giọng nói lạnh lùng: "Ngài làm cho người theo dõi tôi?"

"Bản tướng chỉ quan tâm đến Cố đại nhân." Mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh hí lại, cầm lấy chén trà còn voi trong tay, đặt bên môi nhấp một ngụm nhỏ, "Không phải từ lúc Cố đại nhân đến nơi này vẫn luôn muốn gặp bản tướng sao, tối nay cũng coi như cho cô thỏa mãn tâm nguyện."

Cố Khinh Âm ghét nhất là ngữ điệu không nhanh không chậm, tỏ ra vô tội của hắn, lập tức trả lời: "Ngài cho ngài là ai?! Nếu không phải muốn lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này, tôi cũng chẳng muốn gặp ngài!"

"Chắc chắn chắc, Cố đại nhân đúng là vô tình, thân thể trần trụi đêm đó xông vào phòng bản tướng tìm mọi cách quyến rũ, hoan hảo cùng bản tướng tới nửa đêm, không biết là ai?" Hàn Cẩm Khanh cũng đứng lên, dính sát vào nàng, vây nàng giữa người mình và bàn trang điểm.

Máu nóng của Cố Khinh Âm dâng lên, hai mắt đỏ đậm, đôi môi đỏ mọng run rẩy, "Tôi không hiểu ngài đang nói gì!"

Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng chăm chăm, "Không hiểu sao?" Hắn ôm eo, kéo nàng vào trong lòng, chỉ ngửi thấy mùi thơm tự nhiên lẫn mùi thảo dược phả vào mặt "Bản tướng có thể từ từ giúp cô nhớ lại..." Hắn mị hoặc nói một câu, một bàn tay bắt đầu không an phận lưu luyến trên ngực nàng.

Cố Khinh Âm bắt đầu giãy dụa kịch liệt, "Ngài buông ra! Buông ra!"

Nàng dùng cả tay cả chân, mặt mũi đỏ bừng, hơi thở dồn dập, rốt cục Hàn Cẩm Khanh cũng buông nàng ra, nàng lùi lại vài bước, cảnh giác nhìn hắn.

Hàn Cẩm Khanh đã ngồi xuống, tựa nửa người vào chiếc giường dài, vài sợi tóc dính trên gương mặt như ngọc của hắn, trông vừa lười biếng lại vừa nguy hiểm.

"Tổng đại nhân bị biếm chức, có liên quan đến ngài?" Cố Khinh Âm thoáng bình phục hơi thở, trực tiếp hỏi.

"Thượng Quan Dung Khâm nói cho cô biết?" Hàn Cẩm Khanh cầm lấy chén trà, thản nhiên hỏi lại.

"Thượng Quan đại nhân nói cho tôi biết Tổng đại nhân gặp chuyện không may, vị trí Ngự sử đài chương sử đã thay người ngồi."

"Vậy sao? Vậy Cố đại nhân dựa vào đâu mà nói là bản tướng làm chuyện này?" Con ngươi đen thâm thúy của hắn khóa chặt lấy nàng.

Chương 65: Khinh Âm chất vấn

Ban đêm, Cố Khinh Âm rửa mặt xong, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh cửa sổ, soi gương bôi thuốc mỡ lên chỗ bị ong vàng đốt.

Vết thương nằm ở gần môi, hơi hồng hồng, tạo thành một cái lỗ rất nhỏ, vẫn còn hơi đau, nàng cẩn thận thoa một lớp thuốc mỡ mỏng lên đó.

Lúc sắp thoa xong, ngón tay thon dài của nàng dừng lại một chút, không khỏi nhớ cảm giác ẩm ướt ấm nóng bên khoe môi lúc đó. Trong đầu hiện ra khuôn mặt của một nam tử thanh nhã anh tuấn, trong lòng nàng nhảy dựng, nhắm chặt hai mắt lại, khuôn mặt nho nhã của Nguyễn Hạo Chi lại hiện lên. Trong lòng nàng nhất thời hỗn loạn, không rõ rốt cuộc mình muốn thấy hắn, hay là sợ thấy hắn.

Hạo Chi, em nên dùng mặt mũi nào để gặp lại chàng đây? Chúng ta còn có thể trở lại từ trước được không? Cố Khinh Âm nhìn vầng trăng sáng ngời ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng đàn du dương, phá vỡ bóng đêm yên tĩnh nặng nề, đi thẳng vào lòng người. Cố Khinh Âm nghe đến nhập thần, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, nàng cả kinh, quay lại nhìn, đối diện với đôi mắt phượng tựa tiểu phi tiểu của Hàn Cẩm Khanh.

"Xem ra Cố đại nhân ở biệt uyển của bản tướng không tệ." Hắn đi vào, đứng trước mặt Cố Khinh Âm, "Bản tướng còn đang lo lắng cho Cố đại nhân."

Hàn Cẩm Khanh mặc bộ áo bào bằng tơ lụa đen, tóc mượt như nhung dùng một sợi gấm màu xanh ngọc cột lại, ánh nến chiếu sáng dung mạo như vẽ của hắn.

Cố Khinh Âm ngẩng đầu lên một chút nhìn hắn, cười lạnh: "Tướng gia có lòng, hạ quan vô cùng cảm kích."

Hàn Cẩm Khanh đưa tay nắm lấy cái cằm nhỏ của nàng, hàng mi dài như rồng lên, "Cố đại nhân thật sự là người có ngàn khuôn mặt, ban ngày còn nói nói cười cười với Thượng Quan đại nhân, sao lúc này lại lạnh nhạt với bản tướng?"

Cố Khinh Âm dùng sức thoát khỏi tay hắn, đứng lên, giọng nói lạnh lùng: "Ngài làm cho người theo dõi tôi?"

"Bản tướng chỉ quan tâm đến Cố đại nhân." Mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh híp lại, cầm lấy chén trà còn voi trong tay, đặt bên môi nhấp một ngụm nhỏ, "Không phải từ lúc Cố đại nhân đến nơi này vẫn luôn muốn gặp bản tướng sao, tối nay cũng coi như cho cô thỏa mãn tâm nguyện."

Cố Khinh Âm ghét nhất là ngữ điệu không nhanh không chậm, tỏ ra vô tội của hắn, lập tức trả lời: "Ngài cho ngài là ai?! Nếu không phải muốn lập tức rời khỏi nơi quý giá này, tôi cũng chẳng muốn gặp ngài!"

"Chắc chắn chắc, Cố đại nhân đúng là vô tình, thân thể trần trụi đêm đó xông vào phòng bản tướng tìm mọi cách quyến rũ, hoan hảo cùng bản tướng tới nửa đêm, không biết là ai?" Hàn Cẩm Khanh cũng đứng lên, dính sát vào nàng, vây nàng giữa người mình và bàn trang điểm.

Máu nóng của Cố Khinh Âm dâng lên, hai mắt đỏ đậm, đôi môi đỏ mọng run rẩy, "Tôi không hiểu ngài đang nói gì!"

Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng chăm chăm, "Không hiểu sao?" Hắn ôm eo, kéo nàng vào trong lòng, chỉ ngửi thấy mùi thơm tự nhiên lẫn mùi thảo dược phả vào mặt "Bản tướng có thể từ từ giúp cô nhớ lại..." Hắn mị hoặc nói một câu, một bàn tay bắt đầu không an phận lưu luyến trên ngực nàng.

Cố Khinh Âm bắt đầu giãy dụa kịch liệt, "Ngài buông ra! Buông ra!"

Nàng dùng cả tay cả chân, mặt mũi đỏ bừng, hơi thở dồn dập, rốt cục Hàn Cẩm Khanh cũng buông nàng ra, nàng lùi lại vài bước, cảnh giác nhìn hắn.

Hàn Cẩm Khanh đã ngồi xuống, tựa nửa người vào chiếc giường dài, vài sợi tóc dính trên gương mặt như ngọc của hắn, trông vừa lười biếng lại vừa nguy hiểm.

"Tổng đại nhân bị biếm chức, có liên quan đến ngài?" Cố Khinh Âm thoáng bình phục hơi thở, trực tiếp hỏi.

"Thượng Quan Dung Khâm nói cho cô biết?" Hàn Cẩm Khanh cầm lấy chén trà, thản nhiên hỏi lại.

"Thượng Quan đại nhân nói cho tôi biết Tổng đại nhân gặp chuyện không may, vị trí Ngự sử đài chương sử đã thay người ngồi."

"Vậy sao? Vậy Cố đại nhân dựa vào đâu mà nói là bản tướng làm chuyện này?" Con ngươi đen thâm thúy của hắn khóa chặt lấy nàng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Như gần như xa

Cố Khanh Âm lạnh lùng nói "Ngài đang báo thù tôi. Trước vậy tôi ở chỗ này, nhân cơ hội đối phó Tổng đại nhân, bởi vì ngài biết nếu không có ông ấy, tấu chương tôi viết có đầy đủ xuất sắc đến đâu cũng không đến được tay Hoàng Thượng."

Khóe môi Hàn Cẩm Khanh khẽ nhếch, chế giễu: "Ý của Cố đại nhân là, bản tướng đoán chắc cô sẽ tránh trên xe ngựa của bản tướng, sau đó lại nghĩ cách mang cô đến nơi này?"

"Hừ, cho dù ngày ấy tôi không lên xe ngựa của ngài, ngài nhất định cũng nghĩ biện pháp vây khốn tôi, khiến tôi trở mặt nhìn Tổng đại nhân bị bãi chức mà bất lực không làm được gì!"

Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng chăm chăm, mắt phượng phản chiếu ánh nến, "Phân tích của Cố đại nhân rất đúng, khó trách tấu chương viết ra có thể thành công buộc tội Lý Thừa Phong."

"Thấy tôi nói trúng rồi? Hàn tướng gia?" Cố Khanh Âm không muốn buông tha, nàng muốn Hàn Cẩm Khanh chính miệng thừa nhận, xé rách lớp nguy trang của hắn.

"Cố đại nhân muốn nói bản tướng ép Tổng Dịch Khôn bị miễn chức, " Hàn Cẩm Khanh thay đổi tư thế nằm thoải mái, buồn bã nói: "nếu Cố đại nhân muốn truy xét đến cùng thì cứ cho là vậy đi."

"Ngài có ý gì?!"

Hàn Cẩm Khanh cười rộ lên, mắt híp lại, rạng rỡ sinh động, "Cố đại nhân cũng đã làm quan vài năm, những việc thế này trong triều, chẳng lẽ còn cần bản tướng nói toạc ra?"

Cố Khanh Âm như bị mê hoặc trong nụ cười tuần mĩ của hắn, nàng cũng biết mối liên hệ rắc rối khó gỡ giữa các phe phái trong triều, việc Tổng Dịch Khôn bị miễn chức sẽ không đơn giản như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: "Tất nhiên tôi sẽ điều tra rõ ràng việc này!"

Hàn Cẩm Khanh thân nhiên đưa tay vuốt tóc mai, gật đầu nói: "Được, Cố đại nhân cứ tự nhiên." Một lát sau, hắn lại nói: "Nếu nữ quan trong triều đều giống Cố đại nhân, một lòng trung thành, thì triều đình đã trong sạch, bách tính đã hạnh phúc."

Cố Khanh Âm không thêm đề ý tới hắn, trong lòng ngầm hạ quyết định, dù có gian khổ thế nào cũng phải giải oan cho Tổng đại nhân.

Nàng chậm rãi bước về phía cửa sổ, con gió nhẹ mang theo hơi lạnh thổi vào người nàng, trong phòng nhất thời an tĩnh lại, tiếng đàn theo con gió mát truyền lại càng trở nên rõ ràng, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt, như tri âm tri kỷ, nhập vào lòng người.

Nàng nhìn xung quanh bên ngoài, cách mặt hồ, trong tiểu lầu đối diện thấp thoáng một bóng người đang ngồi đánh đàn, tóc đen rối tung, áo dài chấm đất, mười ngón tay tung bay trên dây đàn, tiếng đàn du dương tuyệt vời.

Trong lòng khẽ động, nàng đang định nhìn kỹ lại, thì phía sau truyền đến giọng nói lười biếng, "Kỳ thực, Cố đại nhân hà tất phải tốn công tốn sức, hao tổn tinh thần như vậy. Nhìn những nữ quan khác xem, chỉ cần có người che chở, mỗi ngày đi làm chỉ thường trà luận thơ, đua nhau khoe sắc thôi." Thanh âm càng ngày càng gần, ngay bên tai nàng, "Bản tướng mặc dù không coi là người thương hương tiếc ngọc, nhưng nếu là Cố đại nhân chịu thiệt, bản tướng sẽ không bạc đãi cô."

Cố Khanh Âm nhận ra có gì không đúng, cuồng quật xoay người, thì đã chậm, thân thể kiều nhu của nàng bị khóa chặt trong lòng Hàn Cẩm Khanh.

Hắn giữ chặt cánh tay nàng, khiến nàng không thể tránh thoát, đôi môi mỏng của hắn kề sát vào đôi môi đỏ mọng phấn nộn của nàng, "Không biết ý của Cố đại nhân thế nào?"

Hắn hơi cúi đầu như đang nhìn Cố Khanh Âm, hai mắt sáng ngời, không chớp nhìn thẳng vào bóng Thượng Quan đại nhân ở bên kia hồ.

Cửa sổ sát hồ của Sơ Ảnh cư mở rộng, Thượng Quan Dung Khâm ngồi bên cửa sổ, trường bào nhạt màu đón gió tung bay, ánh trăng như nước, hắt lên khuôn mặt thanh nhã trác tuyệt của hắn, cả người hắn như được lồng trong lớp sương trắng mờ ảo, từ vị trí của hắn nhìn ra phía ngoài, sẽ thấy hết được tình cảnh trong Ngâm Phong các.

"Ngài, ngài ti bi vô sỉ!" Cố Khanh Âm giãy dụa, nhưng tay chân đều bị Hàn Cẩm Khanh giữ chặt, không thể động đậy, nàng thẹn quá thành giận, phun một ngụm lên mặt Hàn Cẩm Khanh.

"Cố Khanh Âm, rốt cuộc ai cho cô cái gan đó?!" Hàn Cẩm Khanh còn đang cười, ý cười chưa lên đến đáy mắt, đã biến thành sự lạnh lẽo.

Hắn lại liếc nhìn người bên ngoài cửa sổ một cái, đột nhiên nâng gáy nàng lên, dùng sức hôn môi nàng.

Cố Khanh Âm kêu ô ô dưới thân hắn, liều mạng vặn vẹo thân thể, nhưng không cách nào lay động được hắn.

Hắn hôn cuồng nhiệt, bừa bãi tàn sát đôi môi đỏ mọng của nàng, quần lấy cái lưỡi run rẩy vừa mút vừa cắn, không buông tha cho nàng một giây nào, mút hết mật ngọt trong cái miệng nhỏ của nàng... cho đến khi nếm phải một vị mặn mặn.

Hắn thở hổn hển rời khỏi môi nàng, trông thấy mắt nàng đã lấp lánh ánh nước, và vết máu nhỏ bên môi nàng, hắn ti vào trán nàng, nói nhỏ: "Đừng dò xét điểm máu chốt của ta."

"Ngài buông tha cho tôi, cho tôi đi thôi." Thân thể Cố Khinh Âm vẫn run rẩy trong lòng hắn, nàng nhắm hai mắt lại, thở khó khăn.

"Nếu bản tướng không muốn thì sao?" Hai tay hắn nâng đầu nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, kiều diễm động lòng người của nàng.

Cố Khinh Âm vẫn nhắm chặt hai mắt, không thêm nhấc lại.

Hàn Cẩm Khanh lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong bóng đêm, có một ánh mắt xa xa ở đối diện cũng đang tìm tòi nghiên cứu tình hình bên này.

Hắn ôm chặt cô gái nhỏ trong lòng, nhủ thầm một cái, thôi tắt nến, "Chỉ cần cô an phận chút, bản tướng cũng sẽ không làm khó cô." Hắn thân nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Cảnh tuyệt vọng trong mơ

Trước mắt Cố Khinh Âm như có một màn sương mù, nàng chạy về phía trước vài bước, sương trắng dần dần tản ra, để lộ một khuôn mặt nhả nhận mà nàng quen thuộc.

"Hạo Chi?" Nàng nghi hoặc cất tiếng gọi.

Mặt Nguyễn Hạo Chi không đổi sắc nhìn nàng, trên mặt là vẻ lạnh nhạt khiến lòng người lạnh ngắt, "Chúng ta đã từ hôn rồi, cô còn tới tìm tôi làm gì?"

Cố Khinh Âm kinh ngạc vạn phần, "Từ hôn?! Không, Hạo Chi, chàng nhất định nhầm rồi, chúng ta sắp thành thân, không phải sao?"

"Chuyện đến nước này mà cô còn muốn giấu diếm tôi!?" Nguyễn Hạo Chi trừng mắt nhìn nàng, khuôn mặt nhả nhận trở nên dữ tợn, "Trên dưới trong triều đã bàn luận sôi nổi từ lâu, Cố Khinh Âm còn chưa xuất giá, đã cho tôi đeo mấy cái nón xanh!"

Cố Khinh Âm dờ người, như không thở nổi, vội vàng nói: "Hạo Chi, chàng hãy nghe em nói, chuyện không phải như chàng nghĩ đâu, em, em thật sự thân bất do kỷ..."

"Câm miệng! Cô là đồ dâm phụ! Lúc cô và Hàn Cẩm Khanh, Kỳ Trác Vân vui vẻ trên giường có từng nghĩ đến tôi chưa? Hả?!"

"Em, Hạo Chi, là Hàn Cẩm Khanh ép em!" Cố Khinh Âm lắc đầu, hai mắt đầm lệ mông lung.

"Một lần là bắt buộc, hai lần, ba lần thì sao? Hừ! Cố Khinh Âm, cô cho Nguyễn Hạo Chi tôi là cái gì? Trong lòng cô rốt cuộc tôi là cái gì?!"

"Hạo Chi, chàng hãy nghe em nói, Hạo Chi --" Cố Khinh Âm vươn tay, sương trắng phía trước lại tụ đến, càng ngày càng đậm, Nguyễn Hạo Chi cứ vậy biến mất, nàng vùng loạn hai tay, cũng chỉ phí công.

Nàng ngồi xồm xuống, hai tay che mặt khóc.

"Cố Khinh Âm --" Trong không trung có ai đang gọi nàng.

Nàng ngẩng đầu, mờ mịt nhìn quanh, bóng dáng Cố Đức Minh dần dần hiện ra trước mắt nàng, nàng vừa sợ hãi vừa vui vẻ gọi: "Phụ thân!"

Cố Đức Minh uy nghiêm nhìn nàng, hai hàng lông mày nhíu chặt, "Không được gọi tôi là phụ thân nữa, tôi không có nữ nhi không biết liêm sỉ như cô! Cô đã nương nhờ Hàn Cẩm Khanh, từ nay về sau, ta coi như không có nữ nhi!"

"Không! Phụ thân, phụ thân! Nữ nhi có nỗi khổ, người nghe nữ nhi nói một lời!" Cố Khinh Âm tuyệt vọng kêu to, trơ mắt nhìn bóng dáng phụ thân bị sương trắng nuốt hết, biến mất trong không khí.

Nàng suy sụp té trên mặt đất, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, không chỗ nương tựa, cổ họng chua xót, lục phủ ngũ tạng không chỗ không đau. Lúc này, phía trước có một bàn tay vươn ra, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, che trên cổ tay là cánh tay áo màu tím sẫm dùng chỉ bạc kim tuyến thêu hoa văn phức tạp.

Cả người nàng run rẩy, xuất phát từ bản năng muốn nắm lấy bàn tay này, như bắt lấy một cọng rom cứu mạng cuối cùng.

"Cố đại nhân, chuyện đến nước này, trừ việc đi theo bản tướng, còn chỗ nào có thể giữ cô lại?" Giọng nói thản nhiên, lười biếng mỉa mai.

Nàng ngẩng mạnh đầu, dung nhan tuấn mỹ yêu dã của Hàn Cẩm Khanh gần trong gang tấc, hắn đang cười, cười đến hồn xiêu phách lạc, dự đoán nàng từng bước lại gần.

Ngón tay nàng chạm vào lòng bàn tay hắn, muốn thu lại đã không còn kịp nữa rồi, hắn dùng lực kéo, nàng chỉ cảm thấy thân thể không còn sức kháng cự, lập tức rơi vào vực sâu ngàn trượng..

Cố Khinh Âm sợ hãi ngồi bật dậy, chưa kịp định thần, đồ mờ hôi đầm đìa, nàng thở hổn hển, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là bóng đêm vô tận, xa xa truyền đến tiếng trống canh, hình như là canh tư.

Những chuyện trong mơ như thực như ảo, làm lòng nàng sợ hãi.

Đêm qua Hàn Cẩm Khanh không hề động vào nàng, cũng không chịu cho nàng rời khỏi son trang, nàng như miếng thịt nằm trên gỗ, mặc hắn xuống tay, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nàng nhất định phải rời khỏi đây, nhưng nếu chỉ dựa vào năng lực của bản thân sẽ khó như lên trời, có lẽ, nàng có thể nghĩ biện pháp, tìm người giúp đỡ.

Tong phòng ăn, từ sau khi vết thương ở bả vai của Hàn Cẩm Khanh đã chuyển biến tốt, đa số đều dùng bữa ở đây.

Sở Phong đứng ở một bên không ngừng nhìn trộm sắc mặt hắn, nơm nớp lo sợ nói: "Gia, Dương Tuyết Dao vẫn không chịu ăn uống, tiểu nhân đã nghĩ mọi biện pháp nhưng đều không dùng được, nay nàng ta đã hôn mê sâu, tiểu nhân sợ nàng ta không chịu được nữa, sẽ..."

Hàn Cẩm Khanh gấp chút thức ăn thanh đạm, thản nhiên nói: "Nếu nàng ta không ăn, người cũng đừng ăn."

Mặt Sở Phong nhả lại như quả mướp đắng, "Gia, cho dù ngài bỏ đói tiểu nhân, cũng không giữ được Dương Tuyết Dao". Hai mắt hắn bỗng chuyển, tiếp tục nói: "À, Thượng Quan Dung Khâm thật đáng giận, đã đến đây vài ngày, cũng không thèm hỏi đến chuyện của Dương Tuyết Dao."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chính thức đàm phán

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn Cẩm Khanh nhẹ nhàng tách trà, nói: "Người đi mời Hồng lão tiên bối đến địa lao nhìn cho Dương Tuyết Dao, dù làm cách nào cũng phải giữ mạng của nàng ta lại."

Sở Phong đáp vâng, lại nói: "Gia, còn có một chuyện nhỏ, tiểu nhân vẫn cần bẩm báo cho ngài."

"Nói." Hàn Cẩm Khanh đứng lên, đi ra ngoài.

"Mấy ngày gần đây thường có người lạ quanh quẩn bên ngoài son trang, có khi còn tán gẫu vài câu với hạ nhân hay ra vào trong son trang, mặc dù không tạo thành uy hiếp, nhưng cũng không biết rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì, gia xem..."

Sắc mặt của Hàn Cẩm Khanh chẳng chút thay đổi, thản nhiên nói: "Người cho người theo dõi mấy ngày, nếu thấy không ổn thì cứ bắt lại."

Lúc này, một người hầu tiến đến truyền lời, nói là Thượng Quan đại nhân đợi tướng gia ở đại sảnh.

Hàn Cẩm Khanh vừa bước vào cửa phòng, Thượng Quan Dung Khâm liền đứng lên, bên môi là ý cười ám áp.

"Thượng Quan đại nhân, mấy ngày nay ở trong son trang đã quen chưa?" Hàn Cẩm Khanh đi vào đại sảnh, ngồi xuống ghế chủ tọa, bảo hạ nhân dâng loại trà thượng đẳng lên.

Thượng Quan Dung Khâm ngồi xuống theo, nói: "Tạ thịnh tình của Hàn đại nhân, son trang này có cấu tạo tinh diệu, cảnh sắc đẹp đẽ, khiến ta vui đến quên cả trời đất."

Hàn Cẩm Khanh cười rộ lên, hàng mi dài như rồng lên, "Nếu Thượng Quan đại nhân thích thì muốn ở bao lâu cũng được."

Thượng Quan Dung Khâm cúi đầu xuống, khẽ hít hương trà thoang thoang, làn khói mỏng bay lên che mắt dung nhan anh tuấn thanh nhã của hắn, "Ý tốt của Hàn đại nhân, ta tất nhiên là cung kính không bằng tuân mệnh, nhưng Chiêu Hòa quận chúa là lá ngọc cành vàng, ở trong này lâu, Vương gia sẽ

lo lắng."

"À? Chiêu Hòa quận chúa? Chỗ hẻo lánh của ta sao có thể lọt vào mắt xanh của quận chúa, làm sao có thể mời người đến đây được?" Hàn Cẩm Khanh nhìn hắn, thần nhiên nói.

"Trà này có mùi hương thật tinh tế, đúng là thượng phẩm " Thượng Quan Dung Khâm uống ngụm trà, khen ngợi, hắn đặt nhẹ chén bạch ngọc lên khay trà, lại nói: "Quận chúa trẻ tuổi, ham chơi, có lẽ trong lúc vô tình mạo phạm Hàn đại nhân, chưa biết chừng lại bị cấp dưới của Hàn đại nhân bắt nhầm đến đây."

"Ồ," Hàn Cẩm Khanh gật đầu, "Như thế thì lại là sơ suất của ta, lát nữa ta sẽ tìm người hỏi rõ."

Thượng Quan Dung Khâm chấp tay nói: "Làm phiền Hàn đại nhân."

"Là chuyện phải làm thôi, Thượng Quan đại nhân không cần khách khí." Ánh mắt thâm thúy của Hàn Cẩm Khanh thay đổi liên tục, lát sau lại nói: "Nghe nói gần đây Hình bộ đang hậu thẩm ba võ tướng, trùng hợp đều có chút quan hệ sâu xa với ta, Thượng Quan đại nhân có biết chút nội tình nào không?"

Mắt Thượng Quan Dung Khâm sáng ngời, "Hàn đại nhân nói đến ba vị phó tướng của cấm quân doanh?"

Hàn Cẩm Khanh gật đầu, "Đúng thế."

"Bọn họ đều phạm quân quy, Hình bộ đã nắm giữ toàn bộ chứng cứ, tội danh rất nặng, cho dù miễn được tội chết, nhưng cũng phải chịu phạt nặng." Trong giọng nói của Thượng Quan Dung Khâm lộ vẻ tiếc hận.

"Ba người không một ai may mắn thoát khỏi?" Hàn Cẩm Khanh thần nhiên hỏi, nhúu mày nhìn về phía Thượng Quan Dung Khâm.

Thượng Quan Dung Khâm nhìn lại hắn, "Nhân chứng vật chứng đầy đủ, không một ai may mắn thoát tội."

Hàn Cẩm Khanh thở dài một tiếng, "Ba người này xác thực đã làm sai, nhưng nghe Thượng Quan đại nhân nói như vậy, vẫn khiến ta không khỏi thất vọng."

Thượng Quan Dung Khâm trầm mặc một lát, nói: "Có lẽ, vụ án của ba người này có ẩn tình khác, ta sẽ tìm hiểu lại bên Hình bộ."

Lúc này Hàn Cẩm Khanh mới khôi phục ý cười, "Được, ta sẽ chờ tin tức của Thượng Quan đại nhân, về phần quận chúa, xin Thượng Quan đại nhân yên tâm."

Cuộc nói chuyện của hai người là lần đàm phán chính thức đầu tiên, không ai nhường ai.

Thượng Quan Dung Khâm ra khỏi phòng cửa, đi một đoạn, lại nhìn thấy Cố Kinh Âm mặc y phục của hạ nhân, mặt xám mày tro bước vào, đi theo sau là hai thị vệ.

"Cố đại nhân." Hắn kinh ngạc nói.

Cố Kinh Âm ngừng mạnh đầu, trông thấy là hắn, cười xấu hổ, "Thượng Quan đại nhân, thật khéo."

Tìm kiếm với từ khoá:

Diễn đàn Confession! Confession!! Confession!!!

Hôm nay, 00:29

Ngày tham gia: 08.06.2017, 12:56

Pink2205

Bài viết: 203

Thành viên cấp 5

Được thanks: 2122 lần

Điểm: 10.67

Tuyển Editor! Beta-er! Developer! Type sách!

Chương 69: Gặp nạn ở ôn tuyền

Ở Ngọc Bình sơn trang càng lâu, trong lòng Cố Khinh Âm càng nôn nóng, sốt ruột.

Chỉ trong thời gian ngắn mà trong ngực sử đài đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất, Hàn Cẩm Khanh thâm trầm giáo quyết, nếu nàng không hành động, sau này không biết còn xảy ra chuyện gì nữa.

Vì thế, nàng dùng ít ngân lượng còn lại trên người mua chuộc một gã sai vặt, thay đổi quần áo, chà trộn trong đám người phụ trách chọn mua đồ, ra khỏi sơn trang.

Không nghĩ tới còn chưa đi xa, đã bị thị vệ phát hiện mang về sơn trang, đúng lúc chán ngán thất vọng, lại vừa vặn gặp Thượng Quan Dung Khâm.

Hắn mặc trường bào nguyệt sắc, tinh đậm xuất trần, dung mạo ôn nhã, tóc đen lưu chuyển, bị hắn nhìn như vậy, Cố Khinh Âm đang mặc y phục bằng vải thô, trên mặt còn có ý bôi chút nhọ nôi, không khỏi thấy xấu hổ.

Cũng không dự liệu Thượng Quan Dung Khâm còn đến gần nàng, ôn hòa hỏi: "Cổ đại nhân, đây là?"

Cố Khinh Âm cũng không dám nhìn vào mắt hắn, trả lời: "Nhân đến vô sự, cùng bọn hạ nhân vui đùa vài câu, nhất thời không có chừng mực, khiến Thượng Quan đại nhân chê cười."

"Không có gì," hắn cười nhẹ, nói: "Tính tình Cổ đại nhân thẳng thắn như vậy, đúng là hiếm có."

Cố Khinh Âm cười gượng, cũng không muốn nói nhiều nữa, bước vào trong phòng.

Cố Khinh Âm cũng không phải hoàn toàn không hiểu biết gì về Ngọc Bình sơn trang này. Tiểu Nguyệt lúc nào cũng theo dõi nàng, nhưng rốt cuộc Tiểu Nguyệt vẫn chỉ là một cô nương trẻ tuổi nóng nảy, lúc nói chuyện sẽ để lộ vài tin tức mà Cố Khinh Âm muốn biết.

Ví dụ như, thời gian trước sơn trang bắt mấy người nhốt trong địa lao, trong đó còn có một nhân vật rất quan trọng. Cố Khinh Âm cũng là người tinh tường, thường cố ý kích nàng ta nói những chuyện liên quan đến sơn trang, lại biết được hình như có người đang tìm hiểu tin tức về sơn trang. Trong lòng Cố Khinh Âm căng thẳng, cảm thấy có liên quan đến mình, nhưng Tiểu Nguyệt không chịu nói gì nữa.

Tầng một của Ngâm Phong các gần mặt hồ, mặt sau có cầu gỗ chín khúc nối thẳng đến ôn tuyền trong thôn trang, mấy ngày nay Cố Khinh Âm có chút hưng trí, liền muốn thử ôn tuyền này một lần.

Ôn tuyền trong Ngọc Bình sơn trang dẫn nước từ một con suối tự nhiên ở trên núi xuống, nước suối trong lành tươi mát, thủy vực không lớn, bốn phía đều là những cây trúc xanh biếc, dùng san hô, bạch ngọc làm bình phong, phân ra thành hai khu, thêm mấy loại dược liệu thả vào trong hồ, tăng thêm khả năng chữa bệnh.

Cố Khinh Âm đi đến bên suối, thấy làn nước xanh mát, lan can bằng bạch ngọc, dùng san hô làm tường, trời xanh nắng đẹp, thoáng như tiên cảnh.

Nàng nhìn bốn bề vắng lặng, liền cởi quần áo đặt trong>Noãn các, chỉ mặc quần lót và yếm, bước vào trong ôn tuyền.

Nước hơi ấm, nàng vừa vào trong nước chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, cảm giác tê dại chạy dọc theo kinh mạch đến tứ chi bách hải.

Nàng nghiêng người tựa vào cạnh hồ, tóc mượt như nhung rối tung, ướt đẫm, uốn lượn trên tấm lưng trần trắng nõn hoàn mỹ của nàng. Hai mắt nàng khép hờ, hàng mi dài như cánh bướm rung lên, khuôn mặt hiện lên vẻ đồ nhàn nhạt.

Mặt trời dần ngả về tây, nước ôn tuyền chậm rãi lưu động, vòn quanh thân nàng, hơi nóng ủa đến, toàn thân nàng đã rịn một lớp mồ hôi mỏng, tứ chi mềm nhũn, như đang nằm trên mây, đầu óc dần dần hôn mê sâu, thân thể nghiêng nghiêng của nàng từ từ ngã xuống...

Thượng Quan Dung Khâm ở trong sơn trang đợi mấy ngày, đi ngắm cảnh xung quanh, nhưng lại thích nhất ôn tuyền này, cho nên mỗi ngày đến lúc hoàng hôn, hắn đều phải ở trong ôn tuyền một lát.

Hôm nay, hắn như thường lệ đi đến ôn tuyền, vừa cởi cẩm bào nguyệt sắc ra, chợt nghe thấy tiếng nói trong ôn tuyền vốn yên tĩnh, lại gần chút, thấy có người đang giãy dụa trong nước.

Hắn nhất thời bất chấp tất cả, nặc trung y trực tiếp lao vào ôn tuyền, bơi nhanh, trông thấy có người đang quẫy đạp trong nước, bọt nước tung tóe, làm ướt hết mặt hắn.

May mà hồ nước này không sâu, hắn đưa tay kéo Cố Khinh Âm đã hôn mê sâu lên khỏi mặt nước, đặt trong>Noãn các bên cạnh ôn tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Gặp nạn ở ôn tuyền

Ở Ngọc Bình sơn trang càng lâu, trong lòng Cố Kinh Âm càng nôn nóng, sốt ruột.

Chỉ trong thời gian ngắn mà trong ngự sử đài đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất, Hàn Cẩm Khanh thâm trầm giảo quyết, nếu nàng không hành động, sau này không biết còn xảy ra chuyện gì nữa.

Vì thế, nàng dùng ít ngân lượng còn lại trên người mua chuộc một gã sai vặt, thay đổi quần áo, chà trộn trong đám người phụ trách chọn mua đồ, ra khỏi sơn trang.

Không nghĩ tới còn chưa đi xa, đã bị thị vệ phát hiện mang về sơn trang, đúng lúc chán ngán thất vọng, lại vừa vặn gặp Thượng Quan Dung Khâm.

Hắn mặc trường bào nguyệt sắc, tinh đậm xuất trần, dung mạo ôn nhã, tóc đen lưu chuyển, bị hắn nhìn như vậy, Cố Kinh Âm đang mặc y phục bằng vải thô, trên mặt còn có ý bối chút nhọc nôi, không khỏi thấy xấu hổ.

Cũng không dự liệu Thượng Quan Dung Khâm còn đến gần nàng, ôn hòa hỏi: “Cố đại nhân, đây là?”

Cố Kinh Âm cũng không dám nhìn vào mắt hắn, trả lời: “Nhàn đến vô sự, cùng bọn hạ nhân vui đùa vài câu, nhất thời không có chừng mực, khiến Thượng Quan đại nhân chê cười.”

“Không có gì, “hắn cười nhẹ, nói: “Tĩnh tình Cố đại nhân thẳng thắn như vậy, đúng là hiếm có.”

Cố Kinh Âm cười gượng, cũng không muốn nói nhiều nữa, bước vào trong phòng.

Cố Kinh Âm cũng không phải hoàn toàn không hiểu biết gì về Ngọc Bình sơn trang này. Tiểu Nguyệt lúc nào cũng theo dõi nàng, nhưng rốt cuộc Tiểu Nguyệt vẫn chỉ là một cô nương trẻ tuổi nóng nảy, lúc nói chuyện sẽ dễ lộ vài tin tức mà Cố Kinh Âm muốn biết.

Ví dụ như, thời gian trước sơn trang bắt mấy người nhốt trong địa lao, trong đó còn có một nhân vật rất quan trọng. Cố Kinh Âm cũng là người tinh tường, thường cố ý kích nàng ta nói những chuyện liên quan đến sơn trang, lại biết được hình như có người đang tìm hiểu tin tức về sơn trang. Trong lòng Cố Kinh Âm căng thẳng, cảm thấy có liên quan đến mình, nhưng Tiểu Nguyệt không chịu nói gì nữa.

Tầng một của Ngâm Phong các gần mặt hồ, mặt sau có cầu gỗ chín khúc nối thẳng đến ôn tuyền trong thôn trang, mấy ngày nay Cố Kinh Âm có chút hưng trí, liền muốn thử ôn tuyền này một lần.

Ôn tuyền trong Ngọc Bình sơn trang dẫn nước từ một con suối tự nhiên ở trên núi xuống, nước suối trong lành tươi mát, thủy vực không lớn, bốn phía đều là những cây trúc xanh biếc, dùng san hô, bạch ngọc làm bình phong, phân ra thành hai khu, thêm mấy loại dược liệu thả vào trong hồ, tăng thêm khả năng chữa bệnh.

Cố Kinh Âm đi đến bên suối, thấy làn nước xanh mát, lan can bằng bạch ngọc, dùng san hô làm tường, trời xanh nắng đẹp, thoáng như tiên cảnh.

Nàng nhìn bốn bề vắng lặng, liền cởi quần áo đặt trong>Noãn các, chỉ mặc quần lót và yếm, bước vào trong ôn tuyền.

Nước hơi ấm, nàng vừa vào trong nước chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, cảm giác tê dại chạy dọc theo kinh mạch đến tứ chi bách hải.

Nàng nghiêng người tựa vào cạnh hồ, tóc mượt như nhung rối tung, ướt đầm, uốn lượn trên tấm lưng trần trắng nõn hoàn mỹ của nàng. Hai mắt nàng khép hờ, hàng mi dài như cánh bướm rung lên, khuôn mặt hiện lên vết đỏ nhàn nhạt.

Mặt trời dần ngã về tây, nước ôn tuyền chậm rãi lưu động, vòn quanh thân nàng, hơi nóng ủa đến, toàn thân nàng đã rịn một lớp mồ hôi mỏng, tứ chi mềm nhũn, như đang nằm trên mây, đầu óc dần dần hôn mê sâu, thân thể nghiêng nghiêng của nàng từ từ ngã xuống...

Thượng Quan Dung Khâm ở trong sơn trang đợi mấy ngày, đi ngắm cảnh xung quanh, nhưng lại thích nhất ôn tuyền này, cho nên mỗi ngày đến lúc hoàng hôn, hắn đều phải ở trong ôn tuyền một lát.

Hôm nay, hắn như thường lệ đi đến ôn tuyền, vừa cởi cẩm bào nguyệt sắc ra, chợt nghe thấy tiếng nói trong ôn tuyền vốn yên tĩnh, lại gần chút, thấy có người đang giãy dụa trong nước.

Hắn nhất thời bất chấp tất cả, mặc trung y trực tiếp lao vào ôn tuyền, bơi nhanh, trông thấy có người đang quẫy đạp trong nước, bọt nước tung tóe, làm

ướt hết mặt hần.

May mà hồ nước này không sâu, hần đưa tay kéo Cổ Khinh Âm đã hôn mê sâu lên khỏi mặt nước, đặt trong Noãn các bên cạnh ôn tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ý Chi của ta

Noãn các trong ôn tuyền không lớn, chỉ có hai gian, gian phía trước sắp xếp mấy ngăn tủ cùng vài cái gương, lò hương đang đốt khiến sương khói lượn lờ, gian xếp mấy cái giường và ghế dài, có đầy đủ đệm chăn. Dưới mặt sàn của Noãn có đốt địa long, nên dù đang là mùa đông ở đây vẫn rất ấm áp.

Cổ Khinh Âm được đặt nằm xuống mặt sàn, sắc mặt tái nhợt, tóc tai hỗn độn, quần áo ướt đầm, dính sát vào thân thể, tôn lên những đường cong lung linh.

Thượng Quan Dung Khâm thu hồi ánh nhìn, hai tay chồng lên nhau đặt giữa ngực và bụng nàng, dùng sức ấn xuống, lặp lại mười lần, Cổ Khinh Âm mới sặc nước ra.

Cổ Khinh Âm kịch liệt ho khan vài tiếng, sau khi phun nước ra mới thoáng lấy lại tinh thần, thở hổn hển, đôi mắt như phủ hơi nước nhìn người trước mặt.

Lúc này Thượng Quan Dung Khâm mới chú ý nửa thân trên của nàng gần như để trần, hai tay hần đang đặt trên cái yếm của nàng, cái yếm đó làm bằng tơ lụa thuần một màu trắng, mặt trên thêu một cảnh mẫu đơn đỏ trông sinh động như thật, nhưng cũng không che được nhũ hoa đỏ tươi đang vênh lên của nàng, còn điểm lệ động lòng người hơn cả đoá mẫu đơn.

Hần nhanh chóng rút hai tay về, cố định tầm mắt trên mặt nàng, ân cần hỏi: “Cổ đại nhân thấy thế nào? Còn chỗ nào không thoải mái không?”

Ánh mắt của Cổ Khinh Âm như mê man, mắt híp lại, rồi lại mở ra, con ngươi đen như tò ra ánh hào quang, ánh mắt đó thêm vài phần mỉa mai hoặc khiến khuôn mặt tái nhợt dần dần có huyết sắc, hồng hồng như hoa đào, tăng thêm vài phần quyến rũ.

“Ý Chi?” Nàng gọi hần, giọng nói mềm dịu, nhu tình như nước.

Biểu tình của Thượng Quan Dung Khâm như cứng lại, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Quần áo của hần cũng ướt đầm, trung y màu trắng dính sát vào người, mái tóc mượt như nhung tán loạn sau lưng, so với vẻ hờ hững thanh nhã thường ngày, lại có gì đó phóng khoáng không kèm chế được.

Cổ Khinh Âm dùng tay chống xuống mặt sàn, chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt si mê, tầm mắt quán quanh Thượng Quan Dung Khâm, nói nhỏ: “Ý Chi, chàng vẫn còn quan tâm đến ta.” Ngờ khi có kinh ngạc, vui sướng, có buồn bã, đôi mắt trong veo của nàng nhìn thẳng vào nam tử trước mặt. Nàng nâng tay lên, vuốt ve hai má hần, trong mắt là tình yêu say đắm.

Sắc mặt Thượng Quan Dung Khâm trở nên cổ quái, Cổ Khinh Âm trước mắt hần lúc này dường như có chỗ nào đó không đúng. Điều làm hần khó hiểu là, cái tên mà nàng gọi, đúng là tên tự của hần, Dật Chi, nhưng đã rất lâu rồi không có ai gọi hần như vậy, lâu đến mức chính hần cũng sắp quên mất.

Cổ Khinh Âm ngồi xồm trước mặt hần, nhìn mái tóc rối của hần, trong mắt chứa chan tình ý: “Ý Chi, ta có thể cho chàng bất cứ thứ gì, vàng bạc tiền tài, giang sơn quyền thế, chỉ cần chàng không rời khỏi ta nữa.” Nói xong, nàng chậm rãi dựa lên vai hần.

Thân thể nàng mềm mại như không xương, mũi nhọn như tơ, nửa thân trên gần như để trần, dính vào người Thượng Quan Dung Khâm, hai chân cũng quấn quýt lấy hần.

Thượng Quan Dung Khâm nhanh chóng cảm nhận được đường cong mềm mại của nữ tử. Con ngươi đen của hần híp lại, dịch người về phía sau, đẩy Cổ Khinh Âm ra, giữ khoảng cách nửa cánh tay với nàng, trầm giọng hỏi: “Cô là ai?”

Cổ Khinh Âm thấy hần đẩy mình ra, lại bò lên đến, hơi thở mềm mại thơm như hương hoa lan, “Ta? Ta là Cảnh nhi của chàng.” Nàng cười duyên, sóng mắt lưu chuyển, mỉa ý lan tràn.

Hần cau mày, Cảnh nhi? Hần hoàn toàn không nhớ nổi có quen người này, “Bình thường ta gọi cô như vậy?” Hần nhìn nàng, hỏi.

Cổ Khinh Âm bĩu đôi môi đỏ mọng, lắc lắc đầu, bất mãn nói: “Ý Chi, chàng thật là, cả ngày đều gọi Lý Cảnh Hoa, Lý Cảnh Hoa là tên ta, chẳng phân biệt được tôn ti, chẳng có chút tình thú nào, sao lúc này lại hỏi ta như vậy?”

Lý Cảnh Hoa? Nếu là những người khác, có thể không phản ứng kịp với tình hình này, nhưng Thượng Quan Dung Khâm thừa nhỏ bác học, từng đọc lướt qua cả chính sử dã sử, tất nhiên có biết đến vị Tuyên Tán thái hậu cực kỳ nổi danh này. Bà ta có thủ đoạn có mưu lược, có năng lực chấp chính, chi tiết trời sinh tính hoang dã, nuôi dưỡng nam sủng, thậm chí bức Vương gia làm trai bao, bởi vậy người đời chê trách bà ta rất nhiều.

Lúc này Thượng Quan Dung Khâm nhìn khuôn mặt như ngọc của Cố Kinh Âm, thấp giọng hỏi, “Ta là ai?” Kỳ thực trong lòng hắn đã có đáp án, chuyện tình cảm của Lý Cảnh Hoa cùng Ngật Vương Tiêu Ý Chi là chuyện kinh thế hãi tục thời đó, sau đó đã có không ít những cặp đôi nam nữ trẻ tuổi không để ý thế tục lễ giáo say sưa bàn về chuyện này.

“Ý Chi, hôm nay chàng thật kỳ lạ, “ Cố Kinh Âm không khỏi gắt giọng: “Tiêu Ý Chi, chàng là Ngật vương Tiêu Ý Chi, chàng hỏi cái gì vậy chứ, người ta đã lâu không gặp chàng, rất nhớ chàng, chàng lại lạnh nhạt như vậy, chẳng lẽ chàng thật sự không nhớ ta chút nào sao?”

Thượng Quan Dung Khâm còn đang nghĩ về sự thay đổi đột ngột của nàng, nên không ngờ đến Cố Kinh Âm đã tiến đến hôn lên môi hắn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Xuân tình nhộn nhạo

Trong lòng Thượng Quan Dung Khâm rung động, hắn rất ít khi thân cận với người khác, đặc biệt là nữ tử, đã rất lâu rồi hắn không có cảm giác da thịt dính sát vào nhau như thế này. Hắn thử đẩy nàng ra, nhưng chỉ càng khiến đối phương tấn công mạnh mẽ hơn.

Hai mắt Cố Kinh Âm khép hờ, sóng nước mênh mang, cánh tay ôm lấy cổ hắn, dùng sức mút vào bờ môi của hắn. Nàng tham lam khẽ cắn đôi môi khô ráo mát lạnh của hắn, dùng đầu lưỡi miêu tả, đưa mặt dịch trong miệng mình vào miệng hắn, thở gấp nói: "Ý Chi, ta muốn chàng..."

Thượng Quan Dung Khâm bị đẩy dựa vào cánh cửa phía sau, hắn kháng cự, cố gắng giữ vững lý trí, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, chảy dọc theo đường nét khuôn mặt hắn, theo cằm cổ trắng nõn, biến mất trong trung y của hắn.

Đáng nhẽ hắn nên đẩy nàng ra, nhưng cứ nghĩ đến nàng là Cố Kinh Âm, là Cố Kinh Âm ngày thường trấn định ôn trọng, hôm nay nàng làm vậy với hắn, chắc chắn là có nguyên nhân, có lẽ là trúng thuốc, hoặc bị người ám toán, không thể không làm, trong lòng hắn lại có chút do dự.

Hắn lại hờ hững, chung quy cũng là nam tử, chỉ cần một nhìn xuống là có thể trông thấy dung mạo thanh lệ của Cố Kinh Âm. Con ngươi đen trong suốt của nàng không chớp nhìn thẳng vào hắn, khoe mắt đuôi mày tràn ngập xuân tình, cái miệng nhỏ nhắn đang mút vào cánh môi hắn, cái yếm trắng đã tuột ra, che hững hờ trước ngực nàng...

Hơi thở của hắn bắt đầu hỗn loạn, con khô nóng tràn vào trong thân thể, hắn bắt lấy đầu vai nàng, nói: "Cố đại nhân, cô tỉnh táo một chút, cô không phải là Lý Cảnh Hoa, cô là Cố Kinh Âm!"

Hô hấp của Cố Kinh Âm càng thêm dồn dập, nàng đang mút cái cằm duyên dáng của hắn, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp phiêu đảng hơi nước, râm rì nói: "Ý Chi, rốt cuộc chàng đang nói mê sảng cái gì thế?"

Thượng Quan Dung Khâm nhìn chằm chằm gương mặt của nàng, tiếp tục nói: "Cô là Cố Kinh Âm, là nữ nhi của Cố đại học sĩ, Cố Kinh Âm!"

Khuôn mặt của Cố Kinh Âm trở nên mờ mịt, nhưng lại nhanh chóng chuyển sang vẻ mỉa mai, nàng cúi đầu để sát vào cổ hắn, mút lấy cái gáy ấm mềm của hắn, khẽ nói: "Ý Chi, đừng bậy bạ, ta và chàng khó lắm mới gặp nhau, khoái hoạt quan trọng hơn."

Cả người nàng ngồi trên người Thượng Quan Dung Khâm, hai chân quấn chặt thắt lưng hắn. Bàn tay mềm của nàng vờn ra sau gáy, cái yếm hoàn toàn trơn rơi xuống, đôi ngực nõn nà đầy đặn nhảy ra, như ngọc như hoa, nhũ hoa đỏ bồng đứng thẳng, kề cận với da thịt hắn cách lớp trung y mỏng manh. Thân thể mềm mại dính sát vào lòng hắn, bàn tay nhỏ bé không an phận chạy trên người hắn.

Hương thơm của nữ tử quấn quanh bên chóp mũi của Thượng Quan Dung Khâm, cảm giác khô nóng không ngừng bốc lên. Hắn không dám cúi đầu, nhưng có thể tưởng tượng cảnh sắc tươi đẹp đang dính lấy ngực mình. Mi tâm của hắn càng thêm rực sắc diễm lệ, huyết dịch toàn thân bắt đầu dâng lên, cuối cùng tụ tập xuống bụng, hắn thở hổn hển, giãy dụa nói: "Cố Kinh Âm, chúng ta, không thể!"

Tay của Cố Kinh Âm đã đưa vào trong trung y của hắn, vuốt ve da thịt như tơ gấm của hắn, trêu chọc khắp nơi. Bỗng nhiên nàng kéo mạnh vạt áo trước của hắn, lộ ra đường cong nam tính hoàn mỹ, khung xương cân xứng, hai điểm hồng sắc trên ngực hắn mê đảo tâm thần nàng.

Nàng cười duyên, hai bầu ngực lớn dính sát vào ngực hắn, trong lòng thỏa mãn, thở gấp ngậm nga, "Có gì không thể?! Hoan ái nam nữ, mất hồn tận xương, Ý Chi, chàng cần gì lừa gạt chính mình, nói này đâu có nói những lời trái lương?"

Thượng Quan Dung Khâm kinh hồn thổ dốc một tiếng, thân thể run lên kịch liệt, biến hóa dưới thân làm cho hắn nôn nóng, dựa vào chút thanh minh cuối cùng, hắn đẩy Cố Kinh Âm ra một chút, "Cố Kinh Âm, cô --", lời còn chưa ra khỏi miệng, hắn lại không nói được nữa.

Cố Kinh Âm vẫn ngồi trên người hắn, tóc mượt như nhung rối tung, mặt mày sinh động như vẽ, dung nhan thanh lệ vô song, nửa người trên hoàn toàn trần trụi, đôi vú lớn trắng nõn rung lên theo từng động tác của nàng, nhũ hoa đỏ tươi như quả mâm xôi, đâm thẳng tắp vào mắt hắn.

Trong trí nhớ của hắn, nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, mắt ngọc mày ngài, tóc đen như mây, khuôn mặt hàm chứa ý cười bỏ nhào vào trong lòng Cố

Đức Minh, giọng nói trong veo gọi: "Phụ thân". Khi được nâng lên cao, tiếng cười như chuông bạc của nàng quanh quẩn trong Hàn Lâm Viện.

Bây giờ, nàng làm vậy trước mặt hắn, kích thích một nam nhân cảm dục lâu ngày là hắn.

"Ta? Ta như thế nào?" Cổ Khinh Âm cười mỉa hoặc, nàng nhìn thấy đáng vẻ quyến rũ của mình trong con ngươi đen của hắn, "Ta chỉ muốn cùng chàng hưởng thụ khoái hoạt cực hạn." Nói xong, nàng thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, cầm lấy phân thân sưng trướng ngẩng cao của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Nghỉ ngơi cho tốt

Cổ Khinh Âm nắm gậy th*o nóng bỏng trong tay cách một lớp vải quần, vuốt dọc theo thân gậy, khi thì dùng đầu ngón tay chạm vào đỉnh gậy, tinh dịch nhanh chóng chảy ra, dính vào đầu ngón tay nàng.

"Ý Chi, chàng cũng muốn ta, không phải sao? Cần gì phải cố kìm nén? Chúng ta cùng nhau khoái hoạt, không tốt sao?" Cổ Khinh Âm đưa ngón tay ra trước mặt hắn, trong ánh nhìn của hắn, nàng cho ngón tay ấy vào trong miệng, dùng đầu lưỡi liếm mát, dùng mạo hàm chứa ý cười mỉa hoặc lòng người.

Hai mắt Thượng Quan Dung Khâm như bị bao phủ bởi một làn sương mù tình dục, nốt chu sa như ẩn như hiện giữa mi tâm, mái tóc mượt như nhung hỗn độn tăn ra, hai gò má ửng đỏ, dung nhan thanh nhã hiện lên vẻ yêu đã, hắn trầm thấp thở hổn hển, "Cô, cô, mau buông ra..."

Tên đã lên đây, Cổ Khinh Âm sao chịu thả ra? Nàng lui lại, trong cái nhìn chăm chú của Thượng Quan Dung Khâm, nàng kéo quần lót đã ướt đầm xuống mắt cá chân, ngồi xồm trên người hắn, lộ ra vùng bụng bằng phẳng trơn bóng, nơi riêng tư thừa thốt lông, đóa hoa phấn nộn đầy đặn và khe tối thần bí quanh co xuống phía dưới, mơ hồ lộ ra sắc đỏ bên trong...

Thượng Quan Dung Khâm bỗng nhìn thấy xuân sắc diễm lệ như thế, mồ hôi càng chảy nhiều hơn, từ trán chảy xuống khoeo mắt hắn. Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, hít vào một hơi, nhưng con nóng trong người không ngừng dâng lên, khiến phở phở của hắn nóng rực, sắp không chịu nổi, chỉ muốn phá tan chút lý trí còn sót lại.

Cổ Khinh Âm dùng đầu ngón tay đẩy quần lót của hắn ra, linh hoạt xâm nhập, trong rừng cây tìm được cự long đang ngẩng đầu, xúc cảm nóng đến phỏng tay làm nàng kinh hãi, lại vạn phần đắc ý.

Thượng Quan Dung Khâm mở to hai mắt, tay phải thành đao, đánh mạnh vào sau gáy nàng, Cổ Khinh Âm kêu một tiếng, mềm nhũn ngã vào người hắn, tay vẫn không thả lỏng, nắm chặt long căn của hắn.

Thượng Quan Dung Khâm ngồi im một lát, ổn định hô hấp, sửa sang lại vạt áo và tóc tai hỗn loạn. Hắn cố gắng xem nhẹ nơi đang bị nàng nắm chặt, ôm lấy thân thể trần trụi của nàng đi vào trong phòng, muốn tìm chút đệm chăn linh tinh bọc người nàng lại.

Ai ngờ, hắn vừa đặt nàng xuống giường, khoảnh khắc đưa tay kéo chăn gấm qua, mi mắt nàng khẽ run, sắp tỉnh lại.

Cổ Khinh Âm từ từ mở to mắt, nhìn thấy sự ngạc nhiên trong đôi mắt đen sâu thẳm của Thượng Quan Dung Khâm, nàng nhất thời không phản ứng kịp, cứ nhìn hắn như vậy. Trong tay nàng hình như đang cầm cái gì đó, cảm giác mềm mại như tơ, vừa nóng lại vừa cứng, nàng chợt thấy căng thẳng, sờ soạng vài cái, đụng đến đỉnh của vật đó, nhẹ ấn hai lần, lúc muốn rút tay về, một dòng chất lỏng bất ngờ phun vào lòng bàn tay nàng, rất nóng, dính dính, khiến tay nàng ướt nhẹp.

Nàng ngây người, chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy mình không mặc gì, được Thượng Quan Dung Khâm ôm người, tay nàng còn nằm trong quần lót của hắn...

Ký ức về Lý Cảnh Hoa lập tức hiện lên trong đầu nàng, dòi núi lấp biển, khiến nàng đau đầu muốn chết, nhưng nàng không ngắt xiếu giống lần trước nữa, mà cắn răng nhịn xuống.

"Cô có thể buông tay không?" Giọng nói của Thượng Quan Dung Khâm vang lên trên đỉnh đầu nàng, mang theo chút âm trầm.

Lúc này Cổ Khinh Âm đã nhớ ra mọi chuyện, chỉ cảm thấy hết hồn, tay giống bị bồng, nhanh chóng thu hồi, tay còn lại kéo lấy chăn gấm bao lấy thân thể trần trụi của mình.

Thượng Quan Dung Khâm đứng thẳng lên, sửa sang lại quần áo, nàng nhìn thân hình cao to của hắn, dung nhan thanh nhã như ngọc, giống như cảm giác nóng rực trong lòng bàn tay nàng lúc này chỉ là ảo giác, nhưng, bây giờ lòng bàn tay nàng vẫn còn ướt dính, đó là... của hắn.

Không dám nhìn xuống nữa, nàng liếm liếm cánh môi, sợ hãi nhìn hắn, "Thượng Quan đại nhân... Cái kia... Tôi... Kỳ thực... Không phải tôi..."

Thượng Quan Dung Khâm đến gần hai bước, đặt tay lên trán nàng, ngăn không cho nàng nói thêm gì nữa, chỉ nói: "Cố đại nhân ừ rồi rơi xuống nước, bị chấn kinh, cứ ở lại đây nghỉ ngơi một đêm cho khỏe." Hắn mỉm cười với nàng, trong mắt phản chiếu ánh nến, ấm áp rạng rỡ, khiến người ta như được tắm trong gió xuân.

Chương 73: Giao dịch

Cố Khinh Âm chỉ cảm thấy bàn tay đang đặt trên trán nàng khô ráo ẩm áp, nàng cứ nằm ngửa như vậy nhìn hấn, trong mắt hấn vẫn trong suốt thanh minh làm nàng an tâm, khiến nàng tạm thời có thể quên đi những ký ức xấu hổ vừa ra khỏi đầu.

Thấy hấn sắp phải đi, nàng vội vàng kéo tay hấn, "Hạ quan tạ ơn cứu mạng của Thượng Quan đại nhân."

Thượng Quan Dung Khâm đã thay trường bào, mái tóc vốn chỉnh tề bây giờ rối tung ở sau người. Hấn ôn hòa cười nói: "Tiện tay thì giúp thôi, Cố đại nhân không cần lo lắng." Mắt hấn sắc như ngọc đen, sáng ngời mà thâm thúy, thần nhiên nhìn Cố Khinh Âm.

Lúc này Cố Khinh Âm mới chú ý tới hành vi lỗ mãng của bản thân, vội buông lỏng tay hấn ra, dùng chân che trước ngực, dựa vào đầu giường ngồi xuống, đầu cúi xuống, không nhìn thẳng vào hấn, "Thượng Quan đại nhân, hạ quan còn có một yêu cầu quá đáng."

"Là gì? Cố đại nhân mời nói."

Tim Cố Khinh Âm đập thình thịch, nói: "Hạ quan muốn xin Thượng Quan đại nhân giúp đỡ để rời khỏi đây!"

Thượng Quan Dung Khâm nhìn thẳng vào nàng, con ngươi đen thâm thúy, "Rời khỏi đây? Cố đại nhân phải rời khỏi nơi này có thể báo với Hàn đại nhân, cần gì phải nhờ ta giúp đỡ?"

Cố Khinh Âm cúi đầu càng thấp hơn, nói nhỏ: "Hàn Cẩm Khanh lưu tôi ở trong này, cũng không phải đơn thuần vì dưỡng thương."

"Nhưng hai ngày trước Cố đại nhân mới nói với ta, là Hàn đại nhân thu giữ cô lại chỗ này để dưỡng thương." Hấn bình tĩnh đứng đó, nhìn dáng vẻ bối rối của nàng.

Cố Khinh Âm cúi đầu lặng im một lát, rồi lại ngẩng lên nhìn hấn, đôi mắt như hồ sâu, "Rốt cuộc Thượng Quan đại nhân muốn hỏi cái gì?"

Thượng Quan Dung Khâm nghe vậy, hờ hững cười, "Cố đại nhân tìm ta xin giúp đỡ, còn không cho ta hỏi để hiểu được, chuyện này có vẻ không hợp lý?"

"Nếu hiện tại hạ quan không muốn nói?" Nàng dựa vào giường, chỉ mớ hồ lộ ra đầu vai khéo léo mượt mà, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt trong trẻo kiên quyết.

"Cố đại nhân khẳng định ta sẽ giúp cô?" Hấn cười vân đạm phong khinh.

Cố Khinh Âm trấn định nói: "Ở địa bàn của Hàn Cẩm Khanh lâu ngày, hạ quan tin Thượng Quan đại nhân nhất định biết hạ quan có thông tin dùng được, hay dùng cái này trao đổi, đại nhân thấy thế nào?"

"Cố đại nhân đang giao dịch cùng ta?"

"Có gì không thể? Chẳng lẽ Thượng Quan đại nhân thấy rằng hạ quan không có tư cách giao dịch với đại nhân?" Cố Khinh Âm thẳng thắn lưng.

Đôi mắt đen của Thượng Quan Dung Khâm nhìn thẳng vào vẻ mặt quật cường của nàng trùng khớp với dáng hình thanh tú động lòng người trong trí nhớ của hấn. Hấn cười yếu ớt nói: "Được, ta đồng ý giúp cô." Nói xong, hấn liền bước ra ngoài.

Đi chưa được vài bước, hấn lại quay lại, ôn hòa nhìn nàng: "Cô nghỉ ngơi đi, trong phòng có chút lương khô, đói bụng có thể ăn đỡ tạm."

Cố Khinh Âm cắn môi, gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, thấy hấn phải đi, bèn nói quanh co: "Y phục của hạ quan..."

Thượng Quan Dung Khâm ngăn ra, trên mặt chợt thoáng qua vẻ mặt tự nhiên, "Ta giúp cô lấy đến đặt ở đầu giường."

Cố Khinh Âm nhìn Thượng Quan Dung Khâm ra gian ngoài lấy y phục giúp nàng, gấp gọn gàng đặt đầu giường, động tác thần thái lại tự nhiên như làm chuyện bình thường, nhưng lại khiến lòng nàng bồn chồn.

Sau khi Thượng Quan Dung Khâm rời khỏi, nàng nằm xuống, trong đầu âm ỉ, không biết mình vội vã đưa ra quyết định này có đúng hay không, nhưng nghĩ lại thì ở chỗ của Hàn Cẩm Khanh còn ai còn có thể giúp nàng? Thượng Quan Dung Khâm là cộng đồng cứu mạng duy nhất của nàng, bây giờ nàng đã bắt được, tuyệt đối không để vuột mất.

Lại nghĩ đến tình cảnh với Thượng Quan Dung Khâm lúc trước, khuôn mặt thanh lệ của nàng đỏ ửng lên. Thượng Quan Dung Khâm đồng ý giúp nàng,

nàng cũng lựa chọn tin tưởng hẳn.

Đêm lạnh như nước, trăng tàn như cầu, bên sườn núi cạnh Ngọc Bình sơn trang, gió đêm rất to, thổi qua chiếc chuông gió dưới mái hiên vang lên những tiếng tinh tang. Trong bóng đêm, một bóng người mặc đồ tối màu tới gần phía sau sơn trang, hẳn nhìn về phía toà nhà hình tháp, chỉ vài bước nhảy đã đến trước cổng toà nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Phát hiện manh mối

Toà nhà hình tháp nằm hướng Đông Nam phía sau núi, cấu tạo lục giác, có năm tầng, trên mái cong mỗi tầng đều treo chuông gió, khi gió thổi tạo ra những tiếng đing đong vang vọng phía sau núi.

Thượng Quan Dung Khâm như cánh chim phiêu lạc tung bay trên nóc toà nhà, áo dài bị gió thổi ngược về phía sau, mái tóc đen tung bay trong gió đêm. Đôi mắt hẳn sáng ngời, lóe lên trong đêm tối, cảnh giác nhìn chăm chú vào mấy bụi tu trúc xanh biếc. Bỗng nhiên thân hình hẳn lướt lên, nhảy về phía trước khoảng trăm bước, cùng lúc đó bụi tu trúc nhìn có vẻ vô cùng bình thường bắt đầu nhanh chóng di động, theo quỹ đạo nhất định xếp thành một trận thế quỷ dị, hoàn toàn vây hẳn trong trận.

Thượng Quan Dung Khâm vẫn không biến sắc, quanh thân tản ra hơi thở băng lãnh, nhanh chóng biến ảo bộ pháp, thân mình bay lên không, nhanh chóng thoát khỏi ma trận.

Hắn tức khắc hiểu rõ, cuốn bày trận thời thượng quả nhiên ở chỗ Hàn Cẩm Khanh.

Tiểu Nguyệt rất rất tôn sùng Hàn Cẩm Khanh, hận không thể cả ngày hầu hạ bên cạnh hắn, sau khi biết mình không có cơ hội liền hạ thấp yêu cầu, cam nguyện ở bên cạnh Hàn Cẩm Khanh làm người đưa tin.

Hôm nay, nàng ta theo lễ thường đến phòng của Cố Khinh Âm để dọn dẹp, thì kinh ngạc phát hiện đệm chăn chưa được mở ra, nên hôm qua mới đổi cũng chưa dùng đến. Nàng ta cười lạnh một tiếng, trong lòng đã phỏng đoán được hành tung của Cố Khinh Âm. Nàng ta nhanh chóng chạy ra cửa, thì gặp được Cố Khinh Âm từ đầu hành lang đi lại đây.

"Đêm qua cô đi đâu?" Giọng nói lạnh lùng đầy vẻ chất vấn.

Cố Khinh Âm cũng không thèm nhìn tới nàng ta, đáp lại một câu: "Cô không cần phải biết." Cố Khinh Âm bước vào phòng, đóng cửa lại trước mặt nàng ta.

Tiểu Nguyệt khó thở, cách một cánh cửa giận dữ hét: "Đêm hôm khuya khoắt, chắc chắn cô đã làm cái gì ám muội! Cô cứ chờ đấy, tôi sẽ đi bẩm báo tướng gia, để tướng gia thấy rõ bộ mặt thật của cô, hừ!" Nàng ta chạy bình bịch xuống lầu.

Cố Khinh Âm không thèm để ý, xoa nhẹ thái dương, nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Hàn Cẩm Khanh vừa dùng điểm tâm trong hoa viên, vừa chăm chú ngắm một chậu hoa lan. Hôm nay, hắn mặc bộ trường bào màu tím không cô thù tường vân, mái tóc đen được cố định một nửa bằng trăm bạch ngọc, một nửa xỏa trên lưng.

Tiểu Nguyệt chạy tới, sau khi thẹn thùng vấn an, thêm mắm dặm muối kể lại chuyện đêm qua Cố Khinh Âm không trở về phòng. Hàn Cẩm Khanh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, chỉ cười nhạt, khẽ nói: "Được, ta biết rồi."

Tiểu Nguyệt còn muốn nói cái gì nữa, nhưng nhìn vẻ mặt của Hàn Cẩm Khanh, nàng ta tự động cầm miệng, yên lặng lui ra ngoài.

Sắc trời sáng rõ, một con bồ câu trắng không biết từ nơi nào bay tới, đậu trên vai Hàn Cẩm Khanh. Hắn thuận thực lấy tờ giấy xuống, giơ tay lên, chú bồ câu trắng nhanh chóng bay đi.

Tờ giấy rất nhỏ, hắn chậm rãi mở ra, lọt vào mắt là nét bút cứng cáp hữu lực của ba chữ "Trở về rồi", lạc khoản ghi "Nghieu".

Đôi mắt của Hàn Cẩm Khanh khẽ nhếch lên, mắt phượng thâm thúy.

Tay hắn nắm tờ giấy, đang muốn vòng qua cổng vòm trở về, thì Sở Phong từ xa tiến lên thỉnh an, cung kính nói: "Gia, đã bắt được vài người, đều nhốt trong địa lao."

Hàn Cẩm Khanh lơ đãng nói: "Người xem rồi làm đi." Hắn đang muốn tiếp tục đi, thì bỗng nhiên lộn trở lại, hỏi: "Thượng Quan Dung Khâm vẫn như vậy?"

"Vâng, vẫn luôn như vậy, nghỉ ngơi đặc biệt có quy luật, không hiểu lại tưởng hắn đến thật sự đến đây chơi." Sở Phong trả lời: "À, đêm hôm qua hắn

không dùng com trong phòng."

"Đêm hôm qua?" Hàn Cẩm Khanh hỏi lại.

"Dạ, nhưng buổi sáng tiểu nhân vừa giúp hấn sửa sang lại phòng, cũng không có gì bất thường."

"Người theo dõi hấn đâu?"

"Đều là người cũ trong sơn trang, không có vấn đề gì."

Hai ngày sau, mấy người bị bắt vào địa lao không chịu được tra tấn, khai ra toàn bộ kế hoạch Nguyễn Hạo Chi muốn đưa Cố Kinh Âm đi. Hàn Cẩm Khanh nghe xong bầm báo, mắt phượng nheo lại đầy nguy hiểm.

Ban đêm, Cố Kinh Âm vừa đọc sách, vừa ngồi chờ Tiểu Nguyệt đưa nước ấm rửa mặt đến, qua khoảng một nén nhang, có một tiểu nha đầu lạ mặt bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chính thức đàm phán

Cố Kinh Âm hơi kinh ngạc, từ lúc nàng đến sơn trang, tất cả đều do Tiểu Nguyệt hầu hạ, chưa từng đến tay người khác, tiểu nha đầu này rốt cuộc có lai lịch gì, dễ dàng vào nơi ở của nàng.

Nàng cũng không lên tiếng, nhìn tiểu nha đầu làm việc.

Ai ngờ, vừa vào cửa, tiểu nha đầu đó liền quỳ xuống trước mặt nàng, cung kính nói: "Cố đại nhân, nô tỳ phụng mệnh Nguyễn đại nhân tới đây tiếp ứng ngài." Nói xong, nàng ta lấy ra một cái túi hương đặt vào tay Cố Kinh Âm.

Cố Kinh Âm nghe xong, trong lòng nóng lên, bao ngày nay nàng một mình ở chỗ này, không nơi nương tựa, bây giờ chợt nghe Nguyễn Hạo Chi phái người tới đây tiếp ứng, sao có thể không vui sướng kích động?

Nhìn túi hương không khâu bằng loại chỉ thông thường, thêu mấy đóa hồng anh sinh động như thật, đây là lần đầu nàng nhìn một tác phẩm nữ công gia chánh đích thực.

Cố Kinh Âm mở túi hương ra, hai mắt nóng lên, vội vàng nâng nha đầu đó dậy, rồi lại quay ra nhìn cửa phòng xem xét một lượt.

Tiểu nha đầu này trông rất thanh tú, lanh lợi, tên là Từ Nguyên. Nàng ta kể lại ngắn gọn mệnh lệnh của Nguyễn Hạo Chi, nói: "Chỉ tiếc, những người đi cùng nô tỳ đều bị bắt vào địa lao, dù nô tỳ có thể gặp đại nhân, nhưng nhất thời cũng không có cách nào cứu đại nhân ra."

Có một người có thể tin cậy ở bên cạnh, Cố Kinh Âm hoàn toàn cải thiện được tình cảnh bị động. Nàng nói: "Thoát thân cũng không chuyện cấp thiết nhất bây giờ, không bằng trước hết nghĩ biện pháp vào trong địa lao tìm người, có lẽ còn có cơ hội."

Từ Nguyên gật đầu, Cố Kinh Âm giao vài việc cho nàng ta rồi mới cho nàng ta lui xuống làm việc.

Lúc này, trong triều đình xảy ra một chuyện lớn.

Chức vị võ tướng của Hưng Hòa vương triều cũng giống như tiền triều, gồm ba đại tướng quân thống lĩnh, dưới đại tướng quân có chín tướng quân. Trong số chín người này, Kỷ Trác Vân là người trẻ tuổi nhất.

Hiện nay chức vị đại tướng quân do lão tướng Nguyên Siêu đảm nhiệm, và còn hai người khác nữa. Lúc này Hoàng thượng ban thánh chỉ, điều Ngụy Lãnh Nghiêu tướng quân ở biên cương xa xôi trở lại kinh thành, thăng nhiệm làm đại tướng quân.

Nhiều năm trước Ngụy Lãnh Nghiêu từng nhậm chức thống lĩnh cấm quân, nhưng bị người ta vu vạ phải chịu tội dơ kinh thành, đóng giữ biên cương đã hơn bốn năm. Hấn là người thủ đoạn, uy danh lan xa, nhưng sau khi gặp chuyện không may, tất cả mọi người đều không quan tâm đến hấn nữa, cho rằng tiền đồ của hấn đen tối, khó mà xoay người. Tuy nhiên lần này hấn có thể thăng chức đại tướng quân, quả thực khiến người ta bất ngờ. Huống hồ tuổi tác của Nguyên Siêu đã cao, nhìn thấy quyền lực cao nhất của võ tướng sắp rơi vào trong tay Ngụy Lãnh Nghiêu, những người từng có ân oán với hấn đều lo lắng đề phòng, hoảng sợ cả ngày.

Mà càng khiến người ta không nghĩ tới là, Ngụy Lãnh Nghiêu tới kinh thành trước dự tính bảy ngày, nhưng không ai biết được hành tung của hấn.

Bên trong Ngọc bình sơn trang, vì tình trạng của Dương Tuyết Dao, Hàn Cẩm Khanh không thể không chủ động tìm Thượng Quan Dung Khâm.

Trong đình nhỏ, Thượng Quan Dung Khâm mặc áo trắng như tuyết, thần nhiên đánh đàn, bên cạnh đặt một lò hương nhỏ có ba nhánh đàn hương đã đốt hơn nửa.

Tiếng vỗ tay từ xa tới gần, Hàn Cẩm Khanh mặc một bộ cẩm y màu đen, chậm rãi bước đến, mắt phượng chói sáng, môi mỏng nhẹ cong, nói: "Cầm kỹ của Thượng Quan đại nhân quả nhiên trác tuyệt, khiến ta rất bội phục."

Tiếng đàn du dương như nước suối róc rách từ từ kết thúc, Thượng Quan Dung Khâm ngẩng mặt lên, sóng mắt dịu dàng, ôn hòa nói: "Hàn đại nhân quả khen rồi."

Hàn Cẩm Khanh thông thả bước vào trong đình, một lát sau, khẽ cười nói: "Mùi hương này đúng là lịch sự tao nhã."

"Hàn đại nhân mời ngồi, đây là đàn hương, xưa nay ta đã dùng quen." Thượng Quan Dung Khâm tùy tay cầm lấy cái xúc nhỏ xèng gảy tro hương lên, thần sắc thần nhiên, "Hôm nay Hàn đại nhân sao lại rảnh rỗi vậy?"

Hàn Cẩm Khanh khẽ cười, nửa người dựa trên cây cột, nhìn chân trời xa xôi, than thở: "Thượng Quan đại nhân có điều không biết, nhẽ ra ta đến son trang này tình duyên, ai ngờ cả ngày như bị việc vặt quẩn thân, không được thanh nhàn." Hắn ngừng một chút, nhìn Thượng Quan Dung Khâm, "Tự nhiên không so được với Thượng Quan đại nhân thanh thản tự tại."

"Hàn đại nhân một ngày có ngàn việc, ta sao có thể so sánh." Thượng Quan Dung Khâm nhìn thẳng hắn, hờ hững nói.

"Thượng Quan đại nhân biết phân nặng nhẹ, ta cực kỳ ngưỡng mộ." Mắt Hàn Cẩm Khanh đen như hắc ngọc, ở giữa có ánh sáng chột lóe qua, "Đáng tiếc ta không học được bản lĩnh của Thượng Quan đại nhân, hơi phóng túng, làm việc là mắc sai lầm."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thăm dò địa lao

“Thượng Quan đại nhân đợi chút.” Hàn Cẩm Khanh ngồi thẳng lên, “Ta đã giúp đại nhân tìm được quận chúa, còn chuyện đại nhân đồng ý với ta thì sao?”

Thượng Quan Dung Khâm dùng tay áo dài khẽ vuốt dây đàn, nói: “Hàn đại nhân nói đến chuyện cảm quân?”

Hàn Cẩm Khanh cũng đứng lên, khoanh tay nói: “Đúng vậy. Thượng Quan đại nhân chuẩn bị giúp ba phó tướng đó bình yên thoát khỏi Hình bộ thể nào?” Mắt phượng của hắn híp lại, hiện lên vẻ hứng thú.

“Hàn đại nhân, thứ cho ta nói thẳng, án của ba người này rất khó giải quyết, Hình bộ đã nắm giữ chứng cứ vô cùng xác thực, muốn bọn họ bình yên thoát thân là chuyện khó như lên trời.”

“Nếu không phải khó giải quyết như thế, sao ta dám làm phiền Thượng Quan đại nhân đây?” Hàn Cẩm Khanh ngả ngón nhìn Thượng Quan Dung Khâm.

Thượng Quan Dung Khâm tiến lên hai bước, nói tiếp: “Ta cũng từng có qua lại với Hình bộ, trong đó có hai người phạm trọng tội, ta đành bắt lực. Chỉ một người là tông phạm, may ra còn có đường sống.”

Hàn Cẩm Khanh nhướn mày: “Chỉ một người?”

Mặt mày của Thượng Quan Dung Khâm vẫn thần nhiên tự tại, nhìn thẳng vào hắn: “Chỉ một người.”

Mắt Hàn Cẩm Khanh hơi trầm xuống, nói: “Thượng Quan đại nhân, thân thể quận chúa yếu đuối, nếu tiếp tục kéo dài, chỉ sợ...”

“Ta tự biết quận chúa mảnh mai, nếu Hàn đại nhân tiếp tục quyết giữ ý mình, hậu quả...”

Trong mắt Hàn Cẩm Khanh có gì đó chột lóe rồi biến mất, “Thượng Quan đại nhân đang uy hiếp ta?”

“Hàn đại nhân quá lời rồi, ta chỉ đang nhắc nhở đại nhân, nếu quận chúa có gì bất trắc thì sẽ là bất lợi lớn với Hàn đại nhân thôi.” Thượng Quan Dung Khâm vẫn nói ôn hòa, hờ hững.

“Nhắc nhở? Vậy ta cũng phải nhắc nhở Thượng Quan đại nhân, Dụ vương gia rất yêu thương cô con gái này, nếu có chuyện gì sai sót, Thượng Quan đại nhân định giải thích với vương gia thế nào?”

Nói tới đây, Thượng Quan Dung Khâm cũng biết hôm nay không có tiến triển gì, bước ra ngoài đình. Khi lướt qua sát bên Hàn Cẩm Khanh, bèn nói: “Không nhọc Hàn đại nhân lo lắng, ta rất kiên nhẫn, sẽ tiếp tục chờ ở đây cho đến khi Hàn đại nhân chuyển hồi tâm ý.”

Sắc mặt của Hàn Cẩm Khanh không tốt lắm, tỏa ra hàn ý lạnh lẽo. Giấy lát sau, hắn nói: “Thượng Quan đại nhân cho là mình thắng sao?”

Thượng Quan Dung Khâm ngừng bước, mặt mày đón gió giãn ra, “Ta không quan tâm thắng thua.”

“Đã không quan tâm, cần gì phải bị cuốn vào?” Giọng nói của Hàn Cẩm Khanh tiếp tục vang lên sau lưng.

“Đây là ý của ta, không liên quan đến thắng thua.”

“Vậy Cố Khinh Âm thì sao?”

“Nàng chỉ là một người bạn cũ.”

Hàn Cẩm Khanh cười rộ lên: “Thì ra là thế. Cố đại nhân là khách quý của ta, Thượng Quan đại nhân đừng tùy tiện tiếp cận, quấy nhiễu nàng tình duyên.”

“Dù thế nào, người quấy nhiễu nàng tuyệt đối không phải là ta.” Nói xong, Thượng Quan Dung Khâm chậm rãi bước về phía trước.

Hàn Cẩm Khanh bước đến bên lư hương, nhìn hương khói lượn lờ tỏa ra bốn phía, ánh mắt hắn càng âm u khó hiểu.

Đêm dài yên tĩnh, trăng như móc câu, có hai bóng dáng nhỏ nhắn tiến vào đại lao, hai người này đều mặc trang phục thị nữ. Từ Nguyên đã hỏi thăm qua, thủ vệ ở đây vào ca nay đều lười nhác sơ ý, trước tiên các nàng hạ thuốc vào trong rượu, đợi một lúc hai vệ binh đi gặp Chu công, tiếng ngáy như sấm.

Hai người cẩn thận đi vào địa lao, mùi ẩm mốc xộc vào trong mũi. Đi một lúc mới nhìn thấy ánh sáng, đã gần giờ Tý, những phạm nhân bị giam giữ đều đã ngủ say, tiếng ngáy vang lên liên tục. Trừ những lúc đó ra, địa lao yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhà tù đều thấp bé, đơn sơ. Các nàng đi lướt qua từng gian, mượn ánh nến để cẩn thận phân biệt từng khuôn mặt của những người bị giam giữ. Đến nhà giam cuối cùng, hai mắt Từ Nguyên sáng ngời, nhìn mấy khuôn mặt quen thuộc.

Các nàng cẩn thận ngồi xuống trước nhà tù đó, ném một hòn đá nhỏ vào trong. Bên trong giam bốn người. Viên đá rơi trúng trán một người, hắn lập tức tỉnh dậy, nhìn xung quanh, lúc nhìn thấy hai người ngoài song gỗ thì cực kỳ vui sướng. Nhưng chưa ổn định tinh thần, chưa kịp nói tiếng nào thì có bước chân truyền đến, từ xa tới gần, các nàng không trốn kịp nên bị phát hiện: “Các người là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76-2: Ngoại truyện 1: Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trác Vân (Phần 1)

Hưng Hòa vương triều năm thứ chín mươi, Hàn Cẩm Khanh nhậm chức Hộ bộ Thị lang, nhưng vì đắc tội với một gia tộc có quý phi được sủng ái nên bị biếm tới thành Hào Châu làm Thứ sử.

Hào Châu giáp biên giới Tề Dự quốc, diện tích nhỏ hẹp, đất đai cằn cỗi, bách tính đa số là đầy tớ và tiểu thương dựa vào việc buôn bán hàng hóa qua lại giữa hai nước mới miễn cưỡng duy trì được cuộc sống. Nhưng lúc nào cũng phải đối mặt với cảnh bọn thổ phi hung hãn đã man quấy rầy, dân chúng lầm than.

Trước khi Hàn Cẩm Khanh đến đây, thế cục của Hưng Hòa quốc và Tề Dự quốc có sự thay đổi lớn, Hào Châu lại nằm ở biên cảnh hai nước nên người dân lúc nào cũng lo sợ, sống dưới bóng ma chiến tranh. Phổ xá tiêu điều, bách tính tận lực tránh ra ngoài, đêm đến thì đóng chặt cổng chính. Toàn bộ Hào Châu như một tòa thành trống.

Từ năm mười bảy tuổi Hàn Cẩm Khanh đã được đề tên bảng vàng, được đương kim Thánh thượng ngự bút phong làm Trạng Nguyên. Con đường làm quan của hắn thuận buồm xuôi gió, được Thánh thượng yêu quý vì tài hòa và năng lực làm việc. Hắn chỉ dùng năm năm từ chức quan thất phẩm được đề bạt lên tứ phẩm, không chỉ nổi tiếng trong những đồng nghiệp trẻ tuổi mà còn khiến rất nhiều nguyên lão trong triều phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Lần này bị giáng chức chính là một đả kích nghiêm trọng đến con đường làm quan của hắn.

Khi đó, Hàn Cẩm Khanh tuổi trẻ khí thịnh, biết rõ hoàn cảnh hiện nay bất lợi với mình, nên thâm hạ quyết phải mau chóng lập công ở Hào Châu, sớm được triệu về kinh thành.

Sau khi hắn đến nhậm chức Thứ sử ở Hào Châu, mở rộng thương nghiệp, phân phát lương thực cho người dân, trang bị thêm y quán, miễn thuế cho tiểu thương, thi công đường xá, cầu cống, thông đường từ Hào Châu đến các thành trấn lân cận. Hắn còn thường xuyên đến nhà dân thăm hỏi, thương xuyên đi lại với quan viên địa phương và thân hào nông thôn.

Những chính sách này có tác động rất tích cực, dù mục đích ban đầu của Hàn Cẩm Khanh là gì thì bây giờ hắn cũng đã thay đổi diện mạo của Hào Châu. Rất nhiều bách tính tin tưởng vào quan phủ, thậm chí cảm thấy có quan phủ làm chỗ dựa thì thổ phi, chiến tranh cũng không còn đáng sợ nữa.

Nhưng chiến tranh đáng sợ ở chỗ thường khiến người ta chết không kịp trở tay.

Vào một đêm thu năm thứ chín mươi của Hưng Hòa vương triều, thành Hào Châu vẫn bình yên như mọi ngày, thỉnh thoảng có vài tiếng chó sủa và tiếng khóc của trẻ con mới sinh. Trên tường thành cao vẫn có binh lính đi lại tuần tra, bảo vệ thành trì. Đến nửa đêm, đột nhiên ánh lửa bốc cao tận trời, binh lính Tề Dự quốc hưng phấn xông lên tàn phá cổng thành, đốt nhà cướp của, không từ bất cứ việc xấu nào. Tiếng người dân kêu la hoảng sợ quanh quẩn trong thành. Toàn bộ binh lính trong thành dốc hết sức lực huyết chiến với quân địch tới nửa đêm, lúc toàn quân gần như bị diệt, quân địch đột nhiên lui binh, mới có thể giữ được thành Hào Châu nhưng cũng đã bị tàn sát quá nửa.

Hàn Cẩm Khanh đứng trên tường thành, chỉ huy thủ thành kháng địch. Hắn chính mắt nhìn thấy Hào Châu bị công phá như thế nào, bị phá hủy dưới móng sắt của quân thù như thế nào. Gió lạnh phàn phật, ánh lửa rọi sáng khuôn mặt trẻ trung tuổi trẻ của hắn, mái tóc đen phiêu lãng sau lưng, huyết tính ngập trời, hoàn toàn bao phủ lấy hắn.

Đến tận lúc này, hắn mới biết, ở biên cảnh, một đội quân hùng mạnh chống địch quan trọng hơn tất cả các chính sách cương lĩnh.

Còn Kỷ Trác Vân, năm thứ chín mươi của Hưng Hòa vương triều, hắn mới mười chín tuổi, đi theo phụ thân và thúc phụ tham gia trận chiến quy mô lớn chống lại Tề Dự quốc, phụ trách chiến sự phía tây, là một địa khu của Hào Châu.

Đây là trận chiến thứ hai hắn tham dự, cũng là lần đầu làm người chỉ huy. Nhìn non sông tươi đẹp bị kẻ địch dẫm nát dưới móng ngựa, nhiệt huyết trong người hắn đều kêu gào. Hắn muốn đánh bất ngờ. Sau khi hoạch định chiến lược, hắn dẫn ba ngàn kỵ binh muốn thừa dịp địch chưa chuẩn bị lấy ít thắng nhiều, nhưng không ngờ lại rơi vào bẫy của kẻ thù, hai ngàn binh lính tử trận trong doanh trại địch. Hắn mang theo mấy trăm người còn lại vật lộn với quân địch, mở một đường máu, suốt đêm chật vật chạy trốn, còn quân địch phái kỵ binh thừa thắng truy kích, muốn diệt toàn quân.

Đây là lần đầu tiên Kỷ Trác Vân cảm nhận được cái chết cận kề, không có trợ giúp, không có người đến tiếp ứng, hắn phải dựa hoàn toàn vào ý chí và tin niệm, dẫn dắt mấy trăm người tiền thắng đến tòa thành gần nhất của Hưng Hòa vương triều - Thành Nghiêm Châu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76-3: Ngoại truyện 1: Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trác Vân (Phần 2)

Đến lúc đội kỵ binh của Kỷ Trác Vân tới được thành Nghiêm Châu, trời đã nhá nhem. Bọn họ gọi vệ binh thủ thành, yêu cầu mở cổng thành cho vào, Kỷ Trác Vân theo quy tắc lấy lệnh bài đại diện cho thân phận ra.

Một tiểu binh trẻ tuổi vội vã vào thành thông báo, nhưng Kỷ Trác Vân đợi đến canh ba, cổng thành Nghiêm Châu vẫn đóng chặt, một vài lưu dân muốn vào thành cũng bị đuổi đi.

“Tướng quân, chúng ta không thể đợi nữa, các huynh đệ đã chịu nhiều cực khổ, vượt hiểm nguy mới tranh thủ được ít thời gian, không thể lãng phí như vậy. Thử sử Nghiêm Châu chắc chắn là sợ chết nên không dám mở cổng, chúng ta nhanh đi tìm thành khác thôi.” Một trưởng kỵ binh nói.

Hắn vừa dứt lời, rất nhiều quân lính kêu gào, tất cả mọi người đều đã bồn ba cả đêm, mệt mỏi sợ hãi khiến bọn họ suy sụp, sắp không chịu nổi nữa rồi.

Kỷ Trác Vân nhìn những binh lính đã vào sinh ra tử với mình, trên khuôn mặt trẻ trung hiện lên vẻ mệt mỏi, buồn thương. Bởi vì quyết sách sai lầm của hắn đã khiến hơn nửa binh lính phải trả giá bằng tính mạng, hắn phải liều chết bảo vệ những người còn lại.

Hắn mang theo đội kỵ binh tiếp tục xuôi xuống phía nam, ven đường đi qua Mục Châu và Khâu Châu, dù bọn họ có thương lượng thế nào cổng thành cũng không mở. Lúc này đã qua hơn một ngày sau trận đánh bất ngờ với quân Tề Dự, những binh lính bị thương không kịp cứu chữa lần lượt tử trận.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Kỷ Trác Vân chỉ huy quân đội, nhìn cục diện sâu thẳm thế này, trong lòng hắn vừa lo vừa giận. Hắn vạn lần không nghĩ tới Thử sử của những tòa thành này vì tư lợi, không muốn bị liên lụy nên không thêm để ý đến sống chết của bọn họ.

Nhưng Kỷ Trác Vân không biết là, trong hai năm nay, những Thử sử ở biên thành đã thần hồn nát thần tính với chuyện chiến tranh, hơn nữa thổ phỉ và lưu dân quấy rầy, khiến bọn họ khổ không nói nổi, nào có tâm lực tiếp nhận thêm một đội quân thất bại. Huống chi ai biết trong đội ngũ có người của Tề Dự quốc hay không? Nhìn vào vết xe đổ của thành Hào Châu, bọn họ cũng biết, đến thời điểm cấp bách cũng chỉ có thể dựa vào quân thủ thành, trông cậy vào quân cứu viện của triều đình đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Cho nên, ba thành liên tiếp không mở cổng cũng không phải không có đạo lý.

Lúc đội quân của Kỷ Trác Vân tiếp cận thành Hào Châu, truy binh đã đuổi kịp bọn họ, nhưng vì quá ít nên bị tiêu diệt. Trên mặt mỗi kỵ binh đều mang hàn ý và sự quyết tuyệt, trong lòng sáng như tuyết, nếu cổng thành Hào Châu không mở ra, nơi này sẽ là nơi an táng của bọn họ.

Mái tóc đen của Kỷ Trác Vân rối tung, khuôn mặt thang thương, hai mắt đỏ ngầu, sau khi nói rõ thân phận với binh lính thủ thành thì bắt đầu chờ đợi. Cả đội ngũ không ai nói một lời, yên tĩnh, nghiêm túc, trang trọng, chờ sống hoặc chờ chết.

Lúc cổng thành son đỏ loang lổ từ từ mở ra trước mắt họ, tất cả mọi người như chào đón một cuộc sống mới. Họ thúc ngựa chạy vội vào, tiến vào trong thành ngay ngắn trật tự, không làm kinh động đến bách tính.

Lần đầu tiên Kỷ Trác Vân và Hàn Cẩm Khanh gặp nhau trong một quán nhỏ đơn sơ ở Hào Châu. Hai người cùng ngồi xuống, uống rượu tán gẫu, vì tuổi tác cũng tương đương nên khi nói đến việc triều chính cũng không thiếu điểm chung. Dù sao Hàn Cẩm Khanh cũng có kinh nghiệm dốc sức làm việc chốn quan trường nhiều năm, lại lớn hơn mấy tuổi, nhiều kiến thức hơn so với Kỷ Trác Vân sinh ra trong thế gia. Thường thường là Hàn Cẩm Khanh nói, Kỷ Trác Vân gật đầu phụ họa. Vì vậy mà từ tôn trọng lúc đầu, Kỷ Trác Vân trở nên tín nhiệm Hàn Cẩm Khanh.

Đội ngũ kỵ binh ở Hào Châu được chăm sóc tốt, bắt đầu tiến hành thao luyện mỗi ngày. Những vệ binh đóng giữ thành Hào Châu được Thứ sử cử vũ nên có rất nhiều người gia nhập đội kỵ binh, bắt đầu thao luyện. Trong thời gian ngắn, một đội ngũ mấy trăm người đã lên đến hơn hai ngàn người.

Hàn Cẩm Khanh bày mưu nghĩ kế, sau nhiều lần mật đàm với Kỷ Trác Vân đã lên một phương án đánh úp hoàn chỉnh. Mùa xuân năm chín mươi một Hưng Hòa vương triều, Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trác Vân dẫn đội kỵ binh lúc đấy đã gần ba ngàn người, mang đồ ăn ba ngày, từ chiến đến cùng, thành công đánh úp quân chủ lực của Tề Dự quốc, khiến quân địch tổn thất nghiêm trọng.

Sau chiến dịch này, thanh danh của hai người đại chấn, danh chấn triều đình và dân chúng. Thánh thượng vui mừng, Kỷ Trác Vân được ghi công, Hàn Cẩm Khanh nhanh chóng được triệu về kinh thành, chức quan thăng hai cấp. Rất nhiều binh lính thủ thành tham gia trận đánh cũng được ban thưởng, sau đó họ đều tự nguyện ở lại Hào Châu đóng giữ, quân lực trong thành từ đó lớn mạnh hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76-4: Ngoại truyện 3: Ảo cảnh của Kỷ Trác Vân

“A... Không được... Quá nhanh...”

Hai mắt Kỷ Trác Vân đỏ ngầu, quần áo mở rộng, gây th*t thô dài đỏ thẫm nhanh chóng ra vào trong cơ thể của nữ tử, quy đầu to lớn tiến vào chỗ sâu nhất trong đũng đạo, nghiền ép những mị thịt mẫn cảm. Nữ tử bối rối lắc đầu, phát ra những tiếng hét chói tai.

“Khinh Âm, nàng là của ta, không thể gả cho người khác.” Hắn nhìn chăm chú tiểu nhân nhi kiều mị dưới thân, thân dưới phát lực, mỗi lần va chạm đều vừa thâm sâu vừa ngoan độc.

Thân thể trần trụi của Cố Khinh Âm nằm ngửa trên mặt bàn bằng gỗ lim, dưới thân là áo cưới đỏ rực, càng tôn thêm làn da trắng ngần, sáng ngời lóa mắt.

Đôi chân dài xinh đẹp của nàng bị nam nhân nâng lên cao. Tuyệt khâu và nhụy hoa bị làm đến sưng đỏ hiện rõ dưới ánh mắt si mê của nam nhân.

Hai tay Kỷ Trác Vân ôm eo nhỏ của nàng, nửa người dưới đẩy mạnh về phía trước, gây th*t nóng bỏng như kiếm sắt đâm sâu vào trong tiểu huyết của Cố Khinh Âm. Nàng khẽ rên lên, hai bầu ngực lớn nõn nà rung lên theo từng động tác rút chọc, khiến dục vọng của Kỷ Trác Vân càng bốc cao.

“Quá sâu... A...”

Chỗ ân ái của hai người vang lên tiếng nước, d* m thủy bắn tung tóe, trên gây th*t lớn ướt át ánh nước, cứ rút ra rồi lại tiến vào.

Kỷ Trác Vân cảm giác được thân thể Cố Khinh Âm co rút mãnh liệt, mị thịt cắn chặt lấy quy đầu của hắn, bao bọc tầng tầng lớp lớp, cuốn chặt lấy thân gây.

Hắn cố kìm chế không bắn ra, đầu ngón tay khiêu khích tiểu hoa hạt đã sưng lên của nàng, dưới thân lại dùng sức đâm vào. Tiếng thờ dốc của Cố Khinh Âm ngày càng nặng, dần dần biến thành tiếng nức nở nhỏ. Lúc Kỷ Trác Vân rời ra, một dòng nước nhỏ trong suốt bắn tung tóe lên bụng và bộ phận sinh dục của hắn.

“A...” Nàng không kìm được hét lên, cảm nhận khoái cảm lan ra toàn thân.

Quy đầu to lớn của Kỷ Trác Vân lại một lần nữa đỡ trên miệng tiểu huyết sưng đỏ của nàng, trượt lên trượt xuống, cảm nhận con chần động từ thân thể nàng. Hắn trầm giọng hỏi: “Ta có khiến nàng thích không?”

Hai mắt Cố Khinh Âm mê ly, sắc mặt ửng hồng, làn da trắng nõn cũng ánh lên màu hồng phấn, con ngươi đen như bảo thạch bình tĩnh nhìn hắn.

Kỷ Trác Vân làm sao có thể chịu được khi nàng nhìn mình như vậy, dưới thân lại đẩy một cái, gây th*t to lớn chui thẳng vào trong. Hắn đưa một tay đùa bỡn âm mao thừa thốt, một tay vuốt ve ngực nàng, ép hỏi: “Còn không chịu nói?”

Cố Khinh Âm vừa trải qua một lần cao trào, thân thể cực kỳ mẫn cảm, bị hắn đùa bỡn như vậy, kiều mị rên rỉ một tiếng, nói nhỏ: “Àn... Thích... Àn...”

Kỷ Trác Vân nghe được câu trả lời khẳng định của nàng, quả thực còn hơn được ăn xuân được. gây th*t lớn nóng như sắt bắt đầu di chuyển, rút ra rồi lại đâm mạnh vào. Hắn ôm Cổ Khinh Âm dậy, nâng mông nàng lên đi đến bên mép cửa sổ.

Động tác này khiến cho gây th*t tiến càng sâu vào trong cơ thể của Cổ Khinh Âm, thậm chí sắp vào đến tận tử cung của nàng. Toàn thân nàng run rẩy, giọng nói run run cất lên: “A... Sâu quá... Chịu không nổi...”

Mỗi bước đi của Kỷ Trác Vân đều rất ổn định, cũng rất tiêu hồn. Hai tay Cổ Khinh Âm ôm chặt lấy đầu hắn, đưa bộ ngực lớn trắng mịn đến bên miệng hắn, mặc hắn mút vào, vang lên những tiếng chặc chặc. Nhũ hoa đỏ tươi dính đầy nước bọt của hắn, càng sưng trướng căng lên.

Hắn đặt nàng lên bệ cửa sổ. Vì bệ cửa sổ rất nhỏ, Cổ Khinh Âm chỉ có thể ngồi được một nửa, phải đưa hai tay chống hai bên để giữ thăng bằng.

Còn Kỷ Trác Vân đã quỳ hai chân nàng lên hông mình, bắt đầu rút chọc, Cổ Khinh Âm thất thanh kêu lên: “A...A... Không được, bên ngoài có người...”

Kỷ Trác Vân không quan tâm, chỉ nói: “Sợ cái gì, ta muốn cho tất cả mọi người biết nàng là người của ta!” Dưới thân càng thêm dùng sức, hai túi cầu đập mạnh vào mông Cổ Khinh Âm, tạo nên tiếng vang thanh thúy.

Cảm xúc của Cổ Khinh Âm dao động, dừng đạo bắt đầu xoắn lại, mị thịt chen chúc bên trong, xoắn chặt lấy gây th*t.

Lúc này Kỷ Trác Vân làm sao có thể kìm được nữa, thân thể chấn động, gầm nhẹ một tiếng, bắn toàn bộ tinh dịch vào chỗ sâu trong cơ thể nàng.

Cổ Khinh Âm run lên một cái, đồng thời thét lên chói tai, cùng đạt cao trào. Một lượng mật dịch lớn trào ra, chảy xuống đùi Kỷ Trác Vân rồi nhỏ xuống đất.

Kỷ Trác Vân ôm ôn hương nhuyễn ngọc vào trong lòng, hắn nghiêng người tựa vào chiếc giường dài bên cạnh cửa sổ, thân dưới vẫn dính chặt trong thân thể nàng.

Hắn dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, hỏi: “Thích không?”

Cổ Khinh Âm ngồi trên người hắn, thở hổn hển gập đầu. Hai gò má của nàng đỏ ửng, điểm lệ động lòng người.

“Thích được ta làm, hay là thích vị hôn phu của nàng?”

“Thiếp và Nguyễn Hạo Chi thanh bạch, chàng đừng nói linh tinh.” Nàng cong đôi môi đỏ mọng, bất mãn nói.

Lời này vào trong tai Kỷ Trác Vân vừa là lời thừa nhận thẳng thắn, vừa như làm nũng, khiến hắn rất vui: “Thật sao?”

Cổ Khinh Âm cười không đáp.

gây th*t vừa phát tiết xong một lần của Kỷ Trác Vân lại bùng bùng phấn chấn, thức tỉnh trong thân thể nàng, kêu gào muốn nhiều hơn. Nàng không nhịn được, thờ dốt: “Không muốn, a...”, nhưng hắn đã dính vào mất rồi.

Hắn xoay người nàng lại, để nàng nắm lấy cột gỗ cạnh giường, rồi nhẹ nhàng xoa tiểu huyết của nàng.

Cổ Khinh Âm đã qua hai lần cao trào, thân thể mềm mại như nước, tiếng rên rỉ không ngừng tràn ra, tiểu huyết đã đầm đìa nước. Mỗi lần Kỷ Trác Vân rút ra đều mưng ra không ít d*m thủy, tích lại trên âm mao, trên nệm giường. Tần suất ra vào của hắn càng nhanh hơn, cứ nhằm đúng điểm mẫn cảm của Cổ Khinh Âm đâm mạnh, khiến cả hai đều thở hổn hển.

Tiểu huyết của Cổ Khinh Âm nhanh chóng nóng lên, như có vô số cái miệng nhỏ mút lấy thân gầy. Kỷ Trác Vân cực kỳ vui sướng, hắn xoay người nàng lại, ra sức rút chọc. Tiếng rên rỉ của nàng không ngừng reo chọc hắn, khiến hắn không kìm được nữa đẩy nhanh tốc độ, như muốn chìm sâu trong khoái cảm.

Cổ Khinh Âm như bị quăng lên chín tầng mây, tiểu huyết co rút kịch liệt, quấn chặt lấy gây th*t của Kỷ Trác Vân. Mồ hôi của hắn nhỏ từng giọt lên mặt lên người nàng. Sau trăm lần rút chọc, cuối cùng hắn cũng chịu bắn ra.

Kỷ Trác Vân siết chặt Cổ Khinh Âm vào trong ngực, gây th*t vẫn run rẩy trong tiểu huyết của nàng, khiến nàng cũng run lên.

Rõ ràng là xuân sắc vô biên, hòa thuận vui vẻ, đột nhiên người hắn lại cảm thấy mát lạnh, hắn từ từ mờ mắt ra. Căn phòng tối mờ, ánh nến đã tắt, cửa sổ bị gió thổi bùng ra, trắng sáng như móc câu treo cao nơi đường chân trời. Trên bàn công cụ của hắn có một bức họa nữ tử, dung nhan thanh lệ, thần thái sinh động, giống hệt nữ tử trong giấc mộng vừa rồi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Gặp quận chúa

Đúng lúc này, trong lao truyền đến tiếng bước chân, các nàng chưa kịp trốn đã bị phát hiện, “Các người là ai?”

Người vừa lên tiếng là thủ vệ trong đại lao, đi phía sau hắn còn hai người nữa. Về mặt của ba người đó đều nghiêm trọng, lạnh lùng. Cố Kinh Âm và Từ Nguyên đều ngồi trên mặt đất, trong tay Từ Nguyên còn cầm một hộp com.

Tìm Cố Kinh Âm đập dồn dập như trống đánh, nàng cảm giác được Từ Nguyên bên cạnh mình đang run rẩy, đành phải cúi đầu xuống, khẽ nói: “Chúng tôi đến đưa đồ ăn.”

Thủ vệ đó nhìn các nàng một lượt, nhú mảy lạnh nhạt nói: “Giờ này? Đưa đồ ăn?” Hắn bỗng dừng một lát, rồi lại tiếp tục hỏi: “Đưa cho nữ nhân đó?”

Cố Kinh Âm đương nhiên không biết nữ nhân mà hắn nói là ai, nhưng bây giờ không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải gật đầu.

“Đã là đưa đồ ăn, vì sao cứ đứng ngoài cửa lao?” Người trẻ tuổi hơn đứng phía sau hỏi lại, hai mắt sáng ngời.

Cái khó ló cái khôn, Cố Kinh Âm sợ hãi trả lời: “Lúc nô tỳ mới đến, đại ca gác cửa đang ngủ, không có người mở cửa, nên chỉ có thể ngồi chờ ở chỗ này.”

Ba người đó nhìn các nàng, không hỏi nữa. Hai tên thủ vệ thì thầm với nhau vài câu, rồi đột nhiên đi về phía hai nàng.

“Kêu kẹ.” Cánh cửa nhà lao sau lưng các nàng không xa mở ra, nàng nghe thấy tên thủ vệ nói: “Vào đi, bên trên có phân phó, phải ép nàng ta ăn.”

Cố Kinh Âm bình tĩnh trả lời: “Dạ, nô tỳ biết rồi.”

Nàng đứng dậy, kéo Từ Nguyên đã mềm nhũn bên cạnh nhanh chóng bước vào trong, khéo mắt liếc nhìn bốn tù nhân ở nhà lao vừa rồi, may mà ở ngay bên cạnh. Bốn người đó cũng nằm ngửa ra, coi như không biết gì.

Lúc hai người vừa bước vào, cửa bị khóa từ bên ngoài luôn. Tên thủ vệ trẻ tuổi liếc nhìn hai người một cái rồi nhanh chóng rời khỏi.

Nhà tù rất nhỏ, quanh quẩn mùi ẩm mốc, có một cái ván giường bằng gỗ cũ nát, bên trên có đặt một đồng chăn đệm, rom rạ. Ở góc tường còn chút đồ ăn thừa, đã mốc đen, không biết để lại từ lúc nào.

Trong một góc của giường gỗ, có một bóng đen đang cuộn mình lại, không nhúc nhích, coi như không nhìn thấy hai người.

“Cố đại nhân, làm sao bây giờ?” Từ Nguyên nhỏ giọng hỏi, đôi mắt to ướt át ánh lên sự hoảng sợ.

Cố Kinh Âm cầm hộp com trong tay nàng ta, “Cũng mệt cho cô phải giả vờ giả vịt.” Nàng mở hộp com ra, bên trong trống không.

Lúc này, bóng người trên giường bỗng động dậy, Từ Nguyên sợ tới mức run lên: “Cố đại nhân, nàng, nàng...”

“Các người...cút ra ngoài cho ta...Nói cho Hàn Cẩm Khanh biết, ta sẽ không ăn. Ta...ta sẽ chết ở nơi này của hắn, rồi nhìn hắn chết như thế nào!” Hơi thở mỏng manh, giọng nói khàn khàn trầm đục, cố hết sức nói được mấy câu.

Cố Kinh Âm rùng mình, nhìn người kia, nói: “Chúng tôi chỉ là người hầu, làm việc theo lệnh của chủ nhân, sao dám nói mấy câu này với tướng gia, xin cô đừng làm khó chúng tôi.”

Trong góc truyền lại tiếng ho khan, tiếng ho ngày càng lớn, quanh quẩn trong đại lao, một lúc sau mới dừng lại được: “À, là ta hồ đồ, hắn dám xuống tay với ta... Khụ...khụ...khụ...”

Trên chỗ cao nhất của nhà tù có một cái cửa sổ nhỏ, ánh trắng từ bên ngoài rọi vào, dừng trên khuôn mặt trắng bệnh của người đang ngẩng mặt ho không ngừng.

Mái tóc rối bù, che đi gần nửa khuôn mặt của nàng ta, chỉ lộ ra đôi mắt to, sống mũi cao thẳng, làn da trơn bóng, con ngươi đen trầm lắng.

Cố Kinh Âm có khả năng nhớ kỹ mặt mũi của người khác, phàm là những người nàng từng nhìn kỹ thì rất ít khi quên. Lúc nhìn thấy khuôn mặt ấy, trong lòng nàng thâm kinh sợ, Chiêu Hòa quận chúa Dương Tuyệt Dao. Sao Hàn Cẩm Khanh lại bắt nàng ta?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nhiều nhất ba người

Cố Khanh Âm có khả năng nhớ kỹ mặt mũi của người khác, phàm là những người nàng từng nhìn kỹ thì rất ít khi quên. Lúc nhìn thấy khuôn mặt ấy, trong lòng nàng thăm kinh sợ, Chiêu Hòa quận chúa Dương Tuyết Dao. Sao Hàn Cẩm Khanh lại bắt nàng ta?!

Cố Khanh Âm nhìn hai gò má gầy gò tái nhợt của nàng, trong đầu lướt qua hàng loạt ý nghĩ, bỗng nhiên hiểu ra vì sao Thượng Quan Dung Khâm lại ở trong son trang.

Phụ thân từng nói với nàng, Thượng Quan Dung Khâm là cánh tay đắc lực của Dự vương gia. Như vậy, con gái của vương gia bị bắt, nên hẳn mới đến đây giải cứu.

Nhớ tới con người thanh nhã xuất trần đó, trong lòng Cố Khanh Âm khẽ động, nàng nhú mày, bắt đầu xem xét nhà tù này.

Nhà tù rất nhỏ, ba mặt đều là những cột gỗ chắc chắn, mặt còn lại là tường đá, đứng từ bên này có thể nhìn rõ mọi tình huống ở gian cách vách của bốn người kia. Nhà tù bên cạnh còn đơn sơ hơn nhiều, chỉ có một lớp rom rạ mỏng trải dưới đất. Lúc nàng nhìn sang đây thì người bị ném đá trúng đầu lúc này cũng quay lại nhìn nàng.

Cố Khanh Âm im lặng nhìn Từ Nguyên cũng đang nhìn sang cách vách. Lúc này cả bốn nam tử bị giam giữ đều đã tỉnh lại, nhưng thần sắc mỗi người lại khác nhau.

Hai cánh cửa gỗ nhà tù đều được đóng bằng gỗ thô, trên thân cột đầy vết xước, được khóa lại bằng một cái khóa sắt rất nặng. Mắt Cố Khanh Âm quét một vòng, bỗng nhiên nhìn thấy dưới giường gỗ có một cái cửa rất nhỏ, không bị khóa, nhưng chỉ có thể đẩy từ ngoài vào chứ bên trong không thể đẩy ra.

Nàng lặng lẽ nhìn, không nói lời nào.

“Các người còn ở đây làm gì?” Dương Tuyết Dao khàn giọng gằn nhẹ, nói xong lại ho kịch liệt, tiếng ho cứ quanh quẩn trong nhà tù, rất lâu sau mới yên tĩnh lại. Dương Tuyết Dao không còn động tĩnh gì nữa, hình như đã hôn mê.

Cố Khanh Âm và Từ Nguyên đứng trước cửa gỗ, bốn nam tử kia đều không hện mà cùng nhìn các nàng, trong mắt đều là chờ mong.

Cố Khanh Âm thấp giọng nói: “Nguyễn đại nhân tin tưởng các người, mới phái các người đến đây.” Nàng cười lạnh lùng, “Nhìn xem, bây giờ các người lại phụ sự mong đợi của Nguyễn đại nhân thế nào!”

Mặc dù nàng đang mặc xiêm y của thị nữ, nhưng khí độ bất phàm, dung mạo thanh lệ. Lời này như một lời uy hiếp đối với bốn người kia. Từ Nguyên đứng bên cạnh nhìn nàng, không nói gì.

Một nam tử có vẻ ít tuổi nhất dùng cả chân cả tay bò đến trước mặt nàng, đưa tay qua khe hở như muốn bắt lấy nàng, nói: “Cố đại nhân, cầu xin đại nhân cứu chúng tiểu nhân. Chúng tiểu nhân nhất định lấy công chuộc tội, hộ tống đại nhân bình an hồi kinh.”

Cố Khanh Âm nhìn hắn, mắt hắn rất sáng, toàn là ý cầu xin, trên mặt còn những vết máu bầm, quần áo tả tơi, có thể nhìn thấy cả da thịt.

Nàng lạnh lùng nói: “Các người không chịu nổi nhục hình, đã nhận tội rồi mà còn muốn ta cứu các người?!”

Nam tử cao gầy hoảng sợ nói: “Cố đại nhân, tiểu nhân, tiểu nhân biết sai rồi, là do Hàn tướng dùng nhục hình quá ngoan độc. Tiểu nhân lại vừa mới kết hôn, trên còn mẹ già tám mươi tuổi, tiểu nhân thật sự không muốn chết.”

Một gã bị đánh cho sưng hết mặt mày tiến lên đẩy tên đen gầy ra, cắn hận nói: “Đồ sợ chết, cần gì nói xạo! Nếu không phải tại người, ba người chúng ta sao lại phải gánh tội danh phản chủ?!”

Trong lòng Cố Khanh Âm đã hiểu rõ, vừa rồi nàng chỉ nói vậy để thử bọn họ, không nghĩ tới bọn họ thực sự phản bội Nguyễn Hạo Chi, đã nhận hết tội với Hàn Cẩm Khanh. Nàng liếc nhìn Từ Nguyên một cái, nàng ta mở to hai mắt có vẻ quá bất ngờ.

Gã đó lại lê đầu gối đến trước mặt nàng, nói: “Cố đại nhân, huynh đệ chúng tôi tự biết nghiệp chướng nặng nề. Xin lỗi Nguyễn đại nhân và ngài. Nhưng cả gan xin Cố đại nhân cho chúng tôi một cơ hội, chúng tôi sẽ dốc toàn lực vì đại nhân, có chết cũng không từ.”

“Các người đã phản bội một lần, còn muốn ta tin tưởng nữa sao?” Cố Khanh Âm hít một hơi, nói nhỏ.

Từ Nguyên kéo tay nàng, khàn cầu: “Cố đại nhân, bọn họ cũng chỉ là bất đắc dĩ, đại nhân là người nhân hậu, cho bọn họ một cơ hội đi.

Cố Khanh Âm nhìn ánh mắt khẩn cầu của bọn họ, chậm rãi nói: “Các người không biết, thân ta bây giờ cũng khó bảo toàn, nhưng cũng không phải không có cơ hội. Nhưng nếu còn phải mang theo các người... nhiều nhất chỉ có thể mang ba người, người còn lại... Các người tự cân nhắc đi.”

Đôi mắt của gã bị đánh sưng húp mặt mày co lại: “Cố đại nhân có ý gì?”

Trong hành lang truyền đến tiếng mở khóa, Cố Khanh Âm nhìn bọn họ, nói: “Có người đến, ta đã nói rất rõ ràng rồi, chỉ có thể mang theo ba người, nếu không thì tất cả các người ở lại đây.”

Nàng kéo Từ Nguyên đến đứng trước cửa nhà lao chờ mở khóa, không nhìn bốn người kia nữa.

Chương 79: Khó có được nhã hứng

Bàn tay cầm bút của Cô Khanh Âm hơi run, từ từ vẽ từng đóa hồng mai trên tấm lụa trắng thượng hạng, màu đỏ rực kết hợp với trắng tinh tạo nên sắc thái đối lập, cánh hoa như nở bung, tỏa hương thơm ngát.

“Cố đại nhân quả nhiên rất có tài hội họa.” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai nàng, như mang theo chút ý cười, “Bông hoa tiếp theo lại phải làm phiên Cố đại nhân rồi.”

Hơi thở của hắn như phất qua má nàng, mùi đàn hương tự nhiên quanh quẩn quanh chớp mũi, khiến trái tim nàng đập nhanh hơn, nàng phải hít sâu vài lần mới miễn cưỡng kìm lại được. Nàng nhắc bút, tiếp tục vẽ một bông mai khác, bỗng nhiên trượt tay, nhìn chiếc bút lông sồi sắp rơi thẳng xuống tấm lụa trắng.

May mà có một bàn tay ấm áp hữu lực kịp lúc bắt được tay nàng, điểm thêm vài nét trên bông mai chưa kịp vẽ xong, mới hài lòng buông tay, dịu dàng nói: “Cố đại nhân không cần nóng vội, cứ từ từ.”

Tay hắn hơi thô ráp khô ráo, dày rộng, hữu lực, hơi ấm trong thoáng chốc đó khiến Cô Khanh Âm hơi thất thần, nên không nghe thấy hắn nói gì, chỉ đáp bừa một tiếng “ừm”, cố gắng thu hồi tinh thần tập trung vẽ tranh.

Hôm nay nàng chủ động tìm Thượng Quan Dung Khâm là muốn báo cho hắn biết, Dương Tuyệt Dao sắp không chống cự được nữa, rồi cả chuyện Nguyễn Hạo Chi phái cứu binh đến và kế hoạch trốn đi của nàng. Nhưng Thượng Quan Dung Khâm vẫn chỉ cúi đầu vẽ tranh, hờ hững không quan tâm, cũng chẳng nói một lời khiến nàng không thể đoán ra suy nghĩ của hắn.

Nàng chưa bao giờ phải làm việc gì có liên quan đến Thượng Quan Dung Khâm, nên hoàn toàn không biết phong cách làm việc của hắn như thế nào. Nhưng lần này nàng tìm hắn, nói toàn bộ những thông tin mà nàng có được và cả kế hoạch chạy trốn của nàng, không chỉ vì nàng muốn rời khỏi đây mà còn vì nàng tin tưởng hắn, một niềm tin mãnh liệt. Đây là cảm giác nàng chưa từng có với những người mới gặp mặt vài ba lần.

Hắn ngừng đầu, bình tĩnh nhìn nàng, trong đôi mắt ấy như có sóng nước lăn tăn. Hắn nói: “Cố đại nhân còn có hứng thú vẽ mai nữa không?”

Suy nghĩ như bay xa, từng đóa hồng mai trên tấm lụa trắng như nở rộ. Nàng không quay đầu nhìn lại, nhưng cũng biết hắn đang ở rất gần nàng, và cũng không làm gì vượt quá quy củ.

Đến khi cả mười một đóa hồng mai nở rộ trên tấm lụa trắng, Cô Khanh Âm mới đặt bút xuống, thở phào một hơi.

“Ngày tốt cảnh đẹp, tài tử giai nhân, bản tướng không quá nhiều đến nhã hứng của hai vị đại nhân chứ?” Một giọng nói lười biếng thõng đến, Hàn Cẩm Khanh đứng cách bọn họ hai mươi bước đang thông thả đến gần.

Cô Khanh Âm đứng thẳng lên, sắc mặt lạnh đi.

Thượng Quan Dung Khâm cười nhẹ: “Hàn đại nhân quá lời rồi, chỉ là không có chuyện gì để làm, nên mới vẽ vơi chút giết thời gian.”

Bọn họ đang đứng ở đại hiên của Ngâm Phong các, ba mặt gần hồ, còn Hàn Cẩm Khanh đang từ phía cầu gỗ cừu khúc đi đến đây.

Hắn mặc bộ cẩm y thêu hoa văn chìm đẹp đẽ quý giá, mái tóc mượt mà tung bay, trên đầu cài một cây trâm ngọc, đôi mắt phượng tà tứ nhướng lên, bên môi thấp thoáng ý cười. Hắn thân nhiên nói: “Cũng là Thượng Quan đại nhân biết tránh nặng tìm nhẹ, mới có thể giết thời gian, lại còn được Cố đại nhân tiếp đãi. Đúng không, Cố đại nhân?”

Lúc ở trong sơn trang, lúc nào Cô Khanh Âm cũng mặc những bộ nữ trang mộc mạc đơn giản, bây giờ nàng đang mặc bộ váy dài màu xanh nước biển nhạt, chân váy xếp thành những ly nhỏ, không cài trang sức, khiến nàng càng giống như cánh bướm, có thể bay đi bất cứ lúc nào. Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng, đôi mắt hắn như ngọc đen.

“Được tướng gia khoản đãi, tôi và Thượng Quan đại nhân mới có thời gian rảnh rỗi về tranh, nói chuyện phiếm.” Khuôn mặt thanh lệ của Cô Khanh Âm như không còn độ ẩm, khóe môi hơi nhếch lên, đáp lại hắn.

Hàn Cẩm Khanh đi vào trong đại hiên, đối mặt với bọn họ: “Về tranh, nói chuyện phiếm? Bản tướng lại không biết hai vị thân thiết từ khi nào vậy?”

Hắn thật sự không biết vì sao Cô Khanh Âm đối xử với hắn và Thượng

Quan Dung Khâm khác xa nhau như vậy? Hắn đứng từ xa nhìn nàng, nhìn nàng và Thượng Quan Dung Khâm yên lặng vẽ tranh, nhìn Thượng Quan Dung Khâm cầm tay nàng, nhìn thần sắc không được tự nhiên của nàng... Nghe người khác báo lại là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác, vì thế hắn không đến phòng nghị sự nữa mà đến nơi này.

Cố Khanh Âm đang muốn lên tiếng, Thượng Quan Dung Khâm đã lên tiếng trước: “Thú vui của ta và Cố đại nhân hợp nhau, hôm nay lại vừa vặn gặp nhau ở đây nên mới tán gẫu vài câu.” Giọng nói của hắn vẫn ôn hòa thanh đạm, như có khả năng trấn an người khác, đương nhiên trừ Hàn Cẩm Khanh.

“À, thì ra thú vui của hai vị giống nhau, đúng là chuyện tốt khó có được. Kỳ thực bản tướng cũng rất tâm đắc với khả năng vẽ tranh của mình, không bằng cùng hai vị...” Đôi mắt sáng ngời của Hàn Cẩm Khanh hơi nheo lại.

“Khó có dịp tướng gia có nhã hứng, đáng tiếc, bức tranh này đã vẽ xong rồi.” Cố Khanh Âm lạnh lùng nói, ngón tay phủ lên tấm lụa trắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Thân thiết

Đôi mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh híp lại: “Không muốn cho bản tướng thưởng thức tác phẩm của hai vị?”

Thượng Quan Dung Khâm cười khê: “Chỉ là vẽ vơi lúc nhàn hạ thôi, nhưng những đóa hồng mai của Cố đại nhân thật sự rất đẹp, bút pháp như vẽ rồng điểm mắt.” Nói xong, hắn hơi nghiêng người, mời Hàn Cẩm Khanh tiến đến xem.

Hàn Cẩm Khanh nhướng mày, từ từ bước đến, đứng giữa Thượng Quan Dung Khâm và Cố Khanh Âm, mắt phượng quét trên tấm lụa trắng nhìn mấy cành mai yên lặng nở rộ ở góc tường, sức sống dạt dào. Từng đóa hồng mai điểm lệ yêu kiều với đủ hình thái khác nhau, như đang tỏa hương.

“Bút pháp của Thượng Quan đại nhân đúng là thượng phẩm.” Hắn khen ngợi, nhưng mắt lại nhìn đi chỗ khác.

Thượng Quan Dung Khâm cười khê: “Hàn đại nhân quá khen.”

Hàn Cẩm Khanh đột nhiên đứng sát vào Cố Khanh Âm, đưa tay kéo vòng eo mảnh mai của nàng, ám muội nói: “Cố đại nhân quả có bút pháp điểm mai thần kỳ. Những đóa hồng mai trên tấm lụa này đẹp thì đẹp thật, nhưng vẫn không sánh bằng hai đóa hoa nị hoặc yêu kiều của Cố đại nhân.”

Mặt Cố Khanh Âm nháy mắt đỏ bừng, đôi mắt mở to như không thể tin nổi, nhìn thẳng hắn, khó thở nói: “Hàn Cẩm Khanh, ngài...” Bàn tay nàng bắt giắc nâng lên.

Nàng ngần lẩn không nghĩ tới với địa vị của Hàn Cẩm Khanh mà lại ăn nói lung tung như vậy trước mặt người khác. Là hắn cường thủ hảo đoạt, cường bức nàng, bây giờ còn không e dè người khác. Rốt cuộc hắn muốn làm gì?!

Hàn Cẩm Khanh không thèm để ý đến lửa giận của Cố Khanh Âm, vòng tay ôm nàng càng chặt hơn. Hắn ngả ngón nói: “Cố đại nhân có ý gì? Ta và cô mặc dù không cần khách khí nhưng Thượng Quan đại nhân vẫn còn ở đây mà.”

Cố Khanh Âm bị hắn chọc tức đến phát run, bỗng nhiên nàng hiểu ra dụng ý của hắn. Đã ra làm quan, nàng không chỉ nghĩ cho chính mình mà còn phải nghĩ đến lập trường của phụ thân. Hàn Cẩm Khanh làm vậy trước mặt Thượng Quan Dung Khâm đơn giản là muốn kéo gần lại quan hệ của hai người, chỉ là một thủ thuật che mắt thôi. Trong lòng nàng hừ lạnh một tiếng.

Hàn Cẩm Khanh tiếp tục ôm nàng, khê cười nói: “Thượng Quan đại nhân có điều không biết, bản tướng và Cố đại nhân rất thân thiết.”

“Hàn Cẩm Khanh, ngài đủ rồi đó!” Nàng tức giận quở trách, dùng sức đẩy hắn ra.

Hàn Cẩm Khanh đột nhiên cúi đầu, nói thầm bên tai nàng: “Bên cạnh cô từ khi nào lại có thêm một nha đầu tên Từ Nguyên vậy?”

Sắc mặt Cố Khanh Âm thay đổi, nhất thời đứng đờ tại chỗ, quên cả giấy giũa.

Hàn Cẩm Khanh nhếch môi cười, liếc mắt nhìn Thượng Quan Dung Khâm một cái: “Mong Thượng Quan đại nhân không để ý.”

Biểu tình của Thượng Quan Dung Khâm từ đầu đến cuối đều rất lạnh nhạt, chỉ lẳng lẳng nhìn, ánh mắt ôn hòa lịch sự tao nhã, bên môi vẫn là ý cười ôn hòa.

“Đương nhiên là không.” Hắn nói khê: “Bức vẽ đẹp cần câu thơ hay, Cố đại nhân có nhã hứng không?” Hắn nhìn Cố Khanh Âm, đôi mắt ấm áp như mùa xuân.

Cố Khanh Âm nghe vậy, nhân cơ hội vùng thoát khỏi vòng tay của Hàn Cẩm Khanh, “Được, để tôi thử một lần.”

Nàng cố ý đẩy Hàn Cẩm Khanh sang một bên, nhắc bút lên, chấm mực nước, suy xét trầm tư. Lúc đặt bút chuẩn bị viết thì mu bàn tay chợt ấm áp, một bàn tay trắng nõn thon dài đặt lên bàn tay, tiếng của Thượng Quan Dung Khâm ngay gần bên tai nàng, “Viết ở chỗ này đẹp hơn.”

Tại Cổ Khinh Âm hơi nóng lên. Nàng gật gật đầu, viết hai câu thơ nhỏ: “Hương trung có khác vận, thanh cực không biết hàn.”

“Nhất tôi chỉ nghĩ ra hai câu này. Mong Thượng Quan đại nhân đừng chê cười.” Cổ Khinh Âm nói.

Lẽ ra nàng còn hứng thú viết hai câu nữa, nhưng lại nghĩ đến Hàn Cẩm Khanh còn ở sau lưng, trong lòng hơi phiền chán nên ngừng bút.

Thượng Quan Dung Khâm cuộn bức tranh lại cầm trong tay, ánh mắt dịu dàng chứa đựng ý cười: “Cổ đại nhân khách khí rồi, hai câu này tuy ngắn gọn nhưng vô cùng ý nghĩa.”

Đôi mắt đen của Hàn Cẩm Khanh luôn nhìn vào Cổ Khinh Âm trở nên nặng nề. Lúc này hắn mới nói: “Cổ đại nhân thông tư mãi tiếp, bản tướng cực kỳ bội phục.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Nửa đêm mê tình 1

Nửa đêm, ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào trong phòng, chiếu vào tấm chăn gấm đắp trên người Cổ Khinh Âm.

Trong không gian mờ sương, nàng cảm giác thân thể mình nhẹ bẫng, khô nóng. Thời gian này, mỗi khi đến đêm dài tĩnh lặng, con khô nóng nằm sâu trong thân thể nàng thường bốc lên, lan ra toàn thân.

Có một mùi hương tự nhiên cứ quanh quẩn bên mũi, có chút quen thuộc nhưng Cổ Khinh Âm vẫn không thể nhận ra. Nàng xoay người, muốn tiếp tục giấc mộng đẹp.

Lúc này, trên đầu nàng truyền đến tiếng cười khê, như bật ra từ sâu trong yết hầu, thanh âm rất thấp, mang theo chút lười biếng. Hơi thở ấm áp bao vây lấy nàng, khiến nàng hơi khó chịu nhũn nhũn, phát phát tay như muốn xua đi. Kết quả bàn tay vừa đưa lên bị bắt lại, trên mu bàn tay truyền đến cảm giác ấm nóng.

“Cổ Khinh Âm, ngủ an ổn thật đấy.” Có người đang nói chuyện.

Nàng cảm giác quần áo mình bị xốc lên, hơi lạnh ủa vào, khiến thân thể nàng hơi co lại. Một bên ngực đầy đặn bị nắm lấy, nàng hoảng sợ, nhưng cảm giác tê dại lại khiến nàng không ngăn được tiếng rên rỉ. Nàng muốn kháng cự, nhưng bàn tay đang đùa bỡn ngực nàng tăng thêm sức, vuốt ve mạnh bạo hơn.

“A... Không cần...” Nàng nửa mê nửa tỉnh, nói những lời vô nghĩa.

Hình như có người nằm xuống giường, ngay sát cạnh nàng. Bàn tay đang xoa bóp ngực nàng chậm rãi đi xuống phía dưới, xuyên qua âm mao thừa thốt, trườn lên âm hộ.

Một nửa ý thức bảo nàng phải tỉnh dậy, nửa còn lại lại bảo nàng tiếp tục chìm sâu vào trong đó, bởi vì cảm giác này không tệ chút nào, dường như nó an ủi con khô nóng tích góp trong cơ thể nàng bấy lâu nay.

“Ta thích dáng vẻ cô lúc này, trông thích ý hơn nhiều so với lúc chiều.” Giọng nói đó tiếp tục vang lên, tự nhiên, cuốn hút như có ma tính.

Nàng khẽ lắc đầu. Hình như có cái gì đó nóng rực đi vào trong khe hông nàng, cách lớp quần lót mỏng trên chốc miệng huyết. Có hai ngón tay bóp chặt hoa hạt mẫn cảm, lúc thì xoa nắn, lúc lại gãi nhẹ. Nơi đó nhanh chóng trào ra một dòng dâm dịch, ẩm ướt, dính dấp.

Cổ Khinh Âm hơi nhũn nhũn, khẽ rên rỉ: “Uwm~ Ha...”

Khuôn mặt của Hàn Cẩm Khanh càng trở nên tà mị trong bóng đêm. Hắn nghiêng người nhìn Cổ Khinh Âm, mơ hồ có thể thấy được dung nhan thanh lệ của nàng dưới ánh trăng. Khuôn mặt ấy không còn vẻ đoan trang đứng đắn của ngày thường, mà thêm phần quyến rũ xuân sắc.

“Đúng là thích làm bộ làm tịch.” Hắn cong môi cười tà, một tay nâng ngực nàng lên xoa nắn, tay còn lại kéo quần lót của nàng xuống, xoa bóp cánh mông đầy đặn.

Cả ngày nay trong lòng hắn cứ có một ngọn lửa vô danh, những người đi theo hắn không hiểu gì đều bị tai bay vạ gió. Đến khi đêm xuống, hắn trở về Ngâm Phong các, nhìn cánh cửa đóng chặt của phòng bên cạnh, lại nghĩ đến bóng dáng thanh lệ ban ngày, dục hỏa đột nhiên bốc mạnh.

Hắn xác định mình không muốn gặp nữ nhân thanh cao tự cho là đúng ấy, hoàn toàn là vì thái độ, vì từng câu nói và hành động của nàng trước mặt Thượng Quan Dung Khâm. Còn với hắn thì nàng chẳng thêm nhìn lấy một cái, lại còn kháng cự. Chuyện này làm hắn rất tức giận, còn căm tức hơn cả khi nàng buộc tội Lý Thừa Phong. (Pink: Anh ghen rồi.)

Hắn cứ đi đi lại lại trong phòng, hết đọc sách rồi lại nằm lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng vẫn không thể tâm bình khí hòa. Vì thế, hắn đến đây, hắn không muốn cho đầu sỏ gây chuyện được ngủ yên ổn.

Lúc này, thân thể mềm mại trong lòng hắn không gãy gập, không kháng cự, kiều mị mê hoặc lòng người. Dưới lòng bàn tay hắn là da thịt trắng mịn, bên tai là tiếng rên rỉ vì động tình của nàng, con giận của hắn cứ thế tiêu tan, chỉ còn lại ham muốn chiếm hữu.

Gây th*t thô dài nóng bỏng chen vào khe miệng nàng. Thân thể Cố Khinh Âm đã mềm nhũn như nước, đến tận lúc này nàng vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra. Nàng nửa mê nửa tỉnh, dưới thân ngứa ngáy khó chịu. Cảm giác kỳ quái ấy từ lòng bàn chân lan ra khắp cơ thể, nàng chỉ muốn kẹp hai chân lại.

Nàng hăm sâu vào con mē, đã lâu lắm rồi nàng không có cảm giác này, bụng ngứa, trong tiểu huyết cũng ngứa, hận không thể có cái gì đó đâm vào, giải thoát nàng khỏi cơn nóng này.

Miệng tiểu huyết mở ra rồi đóng lại, từ từ cắn nuốt gây th*t thô to, cho đến khi bên trong căng đầy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Nửa đêm mê tình 2

Hàn Cẩm Khanh tận lực áp chế tiếng thờ đóc, cố gắng kìm chế động tác của mình. Trong tiểu huyết vừa nóng vừa ẩm ướt, mị thịt tầng tầng lớp lớp nhanh chóng ghi chặt gây th*t của hắn, cứ nhấp nháy giống trăm ngàn cái miệng mút thân gây của hắn vào, sáng khoáy đến mức hắn phải rên lên, thiếu chút nữa tiết ra, trên sống mũi thẳng đã rịn mồ hôi.

Hắn khẽ kéo eo nhỏ của Cố Khinh Âm qua, trước khi nàng chưa hoàn toàn thả lỏng, hắn cực lực kìm nén suy nghĩ muốn hung hăng xuyên qua thân thể nàng.

Cố Khinh Âm có cảm giác thỏa mãn khi được lấp đầy, gây th*t cắm vào vừa dài vừa thô, tách con đường nhỏ bên trong, để quy đầu đâm đến chỗ sâu nhất trong hoa tâm. Cảm giác mãnh liệt khiến tiểu huyết của nàng không tự chủ được co rút lại, muốn càng nhiều hơn.

Nàng hơi bất mãn khi đôi phương đột nhiên đình chỉ động tác, bèn chủ động nâng mông lên, vô ý thức đong đưa.

"Ân... Cho tôi... Ừm..." Cố Khinh Âm rên rỉ, thanh âm mềm mại ngân nga, như cào nhẹ lên trái tim Hàn Cẩm Khanh.

Mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh trầm xuống, nhanh chóng rút chọc, khiến thân thể nàng run lên, "Cho nàng, vật nhỏ đâm đặng." Hắn dùng đầu lưỡi liếm mút vành tai mẫn cảm của nàng, khiến nàng nhẹ ngâm.

Cảm giác được thân thể nàng bắt đầu thả lỏng, Hàn Cẩm Khanh không chịu nổi nữa, lập tức đẩy nhanh động tác, nâng một chân nàng lên, phần eo phát lực, ra sức rút chọc, mỗi lần đều thẳng đến hoa tâm để quy đầu chạm đến miệng tử cung, rồi lại rút ra chỉ chừa quy đầu lại miệng huyết. Lúc gây th*t rút ra kéo theo cả mị thịt đỏ tươi và dịch nhầy dính dính.

"A... Ha... A..." gây th*t vừa cứng lại nóng, hung hăng ra vào trong mị huyết, Cố Khinh Âm nhịn không được kêu lên, dù vẫn đang ngủ say, ý thức không rõ ràng, nhưng trong đêm tối lại thêm thể nghiệm mất hồn. Mới chỉ bị chọc một lúc mà dưới thân nàng đã giàn giụa d*m thủy, dính hết lên nơi ân ái của hai người.

"Lúc này thì đúng là ngoan ngoãn nghe lời." Hàn Cẩm Khanh cười, mút lấy vành tai khéo léo của nàng, rồi lại lướt xuống cắn gáy nàng, bàn tay đùa bỡn nhũ hoa của nàng. "Hai đóa hồng mai này cũng thật là đâm đặng mà." Con ngươi đen của hắn lóe lên tia sáng kỳ dị trong đêm tối. Nói xong, hắn lại cúi đầu cắn mạnh lên bầu ngực trái của nàng.

Gây th*t lớn hung hăng ra vào trong mị huyết, tai và cần cổ thon dài mẫn cảm bị hắn mon trón, nhũ hoa thì bị đùa bỡn, thân thể Cố Khinh Âm thân nóng như bị bỏng. Mị thịt nhanh chóng co rút, đè ép gây th*t đang không ngừng chuyển động, trong tiểu huyết không ngừng chảy ra d*m thủy, tất cả đều dính trên gây th*t thô dài.

Hàn Cẩm Khanh nghỉ ngơi một lát để hồi sức, dục vọng một khi bị khơi mào thì kinh khủng như dòi núi lấp biển. Mắt phượng hơi hơi nheo lại, mái tóc mượt như nhung tán loạn, khiến hắn thêm vài phần mị hoặc. Mỗi lần hắn đều rút ra hết rồi lại hung hăng đâm vào, cứ lặp đi lặp lại như vậy khiến Cố Khinh Âm muốn ngừng mà không được.

Cố Khinh Âm bị chọc đến mức cả người run rẩy, bụng bần rần, ôm chặt lấy người phía trước, phát ra những tiếng rên rỉ vô thức.

Ý thức chìm nổi, nàng có cảm giác mình như ngồi trên mây, đám mây phiêu đảng nơi chân trời, mang nàng lên cao rồi lại xuống thấp. Có khi xóc nảy mạnh, làm nàng không thờ nổi, có khi bằng phẳng dễ chịu, khiến nàng sáng khoáy bần rần chân tay.

Nàng biết mình đã bị người khác nắm trọn trong tay, nhưng lại hoàn toàn sa vào trong đó, không thể thoát được.

Tiểu huyết bị chà đạp vừa trướng vừa ngứa, hoa hạt mẩn cảm bị nghiền ép liên tục, khoái cảm chồng chất cũng đến lúc bùng nổ. Cố Kinh Âm nắm chặt chân gấm, hàm răng cắn đôi môi đỏ mọng, cơ thể run lên từng hồi, khát vọng đến cực hạn, phía trước như giăng sương mù, nàng cảm giác mình sắp hít thở không thông, mũi chân không kìm được căng lên.

Hàn Cẩm Khanh cảm nhận được biến hóa trong cơ thể nàng, biết nàng sắp lên đỉnh. Hắn cười tà tởm, một lần nữa đi sâu vào cơ thể nàng rồi nhanh chóng rút ra, mang theo một lượng lớn chất lỏng, dọc theo thân gây thô dài chảy xuống chân nệm.

"... Đứng đi... Mau, cho tôi..." Cố Kinh Âm chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên trống rỗng, con ngựa trong tiểu huyết ngựa ép nàng phát điên, khát vọng tra tấn nàng. Lúc này nàng cũng tỉnh ngủ.

Tất nhiên Hàn Cẩm Khanh sẽ không bỏ qua cho nàng như vậy. Hắn xoay người đè lên người nàng, cởi quần áo trên người ném đi, cũng vứt chân gấm sang bên cạnh, thất lưng trấm xuống, gây th* t lại xông vào trong tiểu huyết dâm dăng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nửa đêm mê tình 3

Hàn Cẩm Khanh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, mượn ánh trăng bạc ngấm dáng vẻ diễm lệ của nàng, "Còn muốn nữa không?" Hắn âm trầm hỏi, dục vọng bùng bùng phẫn chấn dưới thân cũng sắp bức điên hẳn.

Cố Kinh Âm đã hăm sâu trong vòng xoáy dục vọng, đôi mắt mê mang long lanh nước ngược nhìn hắn, mang theo chờ đợi cầu xin, nàng khẽ gật đầu.

Trong lòng Hàn Cẩm Khanh rung động, quy đầu to lớn lập tức đâm vào trong tiểu huyết, nhưng không đi vào sâu mà chỉ nhẹ nhàng ma sát.

"Gọi tên ta." Hắn khẽ ra lệnh, con ngươi đen như hồ sâu nhìn thẳng vào nàng.

Cố Kinh Âm mở to đôi mắt đẹp trong suốt, thờ gập liên tục. Nàng xem hắn đến thất thần. Dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn mỹ đắm chìm trong tình dục của hắn có khả năng mê hoặc lòng người, đôi mắt sáng lấp lánh như ngọc thạch, cùng mùi long tiên hương trên người càng khiến nàng mê đắm.

Nàng cắn cánh môi đỏ mọng, tròn mắt lấp lánh nước, vì động tình mà nhẹ ngâm, như không chịu nổi kiểu tra tấn như vậy, nàng vận vẹo vòng eo.

"Vật nhỏ dâm dăng, nàng đã tỉnh rồi, "hắn nói nhỏ bên tai nàng, giọng nói mang theo chút ý cười ngả ngớn, sau đó còn cố tình thổi khí, "còn muốn gạt ta?"

Quả thực Cố Kinh Âm đã dẫn tình ngủ, lúc gần đến cao trào, ý thức của nàng cũng bắt đầu tỉnh táo. Nàng biết thân thể mình bị người ta nắm trong tay, nhưng nàng cũng chẳng muốn phản kháng. Thực ra nàng khát vọng cảm giác ái ân này, để giảm bớt cơn khô nóng trong cơ thể, nàng đã nhẫn nại lâu lắm rồi, nàng tình nguyện không tỉnh lại, lừa mình dối người coi như đây là một giấc mộng xuân.

Nhưng Hàn Cẩm Khanh không muốn cho nàng được như ý, hắn đang ân ái với nàng, và cũng muốn cho nàng biết rõ, hắn chiếm giữ thân thể nàng, khiến nàng trầm mê luân hãm, dục tiền dục tử. Cho dù nàng và hắn có không cùng lập trường bất đồng, bất đồng chính kiến, ngày thường nàng coi thường hắn thế nào, kháng cự hắn ra sao, nhưng một khi lên giường, vĩnh viễn chỉ có một kết quả, hắn chinh phục nàng, nàng thuận theo hắn, hòa hợp với nhau, cùng hưởng cực lạc.

Hắn thấy đây là kết quả tất nhiên, trong lòng thậm chí còn có vài phần đắc ý, vui mừng.

Toàn thân Cố Kinh Âm chấn động, cực lực khống chế vòng eo, hắn đang ép nàng, không chịu để lại cho nàng một con đường sống, dù thế nào cũng phải làm nàng khó xử mới bằng lòng bỏ qua. Lúc này chẳng lẽ nàng còn có lựa chọn khác?

Cảm giác trống vắng đang kêu gào, huyết dịch chạy dọc tứ chi bách hải nóng bỏng. Cố Kinh Âm nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, hai mắt chậm rãi nhắm lại, một giọt lệ chảy xuống gối, "Như ngài mong muốn, Hàn Cẩm Khanh."

Khóe môi Hàn Cẩm Khanh nhếch lên, dung mạo như thấm sắc xuân ý. Hắn cúi đầu hôn nhẹ mở lên giọt nước mắt bên khóe mắt nàng, rồi hôn lên má nàng, đến cái cằm nhỏ. "Vật nhỏ, nàng khóc cái gì, nàng muốn đối nghịch với ta đến thế sao?" Giọng nói như giận như oán, nhưng dưới thân lại dùng sức, gây th* t thô dài rút cục cũng đi vào sâu bên trong.

Trong nháy mắt trong lòng hai người đều khẽ thở dài, giống như nắng hạn gặp mưa rào, đều có được cảm giác thỏa mãn nhất. Mị thị mẫn cảm của Cố Kinh Âm lập tức xoắn chặt lấy gây th* t, khoái cảm ủa đến như nước lũ, khiến Hàn Cẩm Khanh sau khi rút chộc vài cái thì không thể không dùng động tác, nằm trên người nàng điều chỉnh hô hấp, bàn tay to dùng sức vuốt ve bầu ngực sữa đầy đặn của nàng.

"Nàng, nàng cắn thật chặt, là muốn ta... nhanh bắn ra, mau chóng chấm dứt lần giao hoan khuấy nhục này?" Bờ môi hắn dán sát bên tai nàng, để hơi thở nóng bỏng của hai người hòa vào nhau.

Hắn hôn nàng, nhiệt tình triền miên, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi nàng, cướp đi toàn bộ hô hấp và thần chí của nàng, khiến nàng không tự chủ được luồn bàn tay nhỏ bé mềm mại vào trong mái tóc rối tung của hắn...

"Ta sẽ không cho nàng được như ý." Hắn khữ nói, giọng nói mang theo tiếng thờ dốc. gây th*t lớn thô dài lui ra khỏi cơ thể nàng một chút, rồi lại đâm mạnh vào.

"A... A... Ha... Không cần..." Quy đầu to lớn ma sát với mị thịt mẫn cảm ép Cổ Khinh Âm phải phát ra những tiếng kêu dâm dăng, nàng chịu không nổi nữa rồi, trong tiểu huyết vừa xót vừa ngứa, nội vách tường buộc chặt, co rút càng ngày càng kịch liệt, nàng biết mình sắp lên cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Nửa đêm mê tình 4

gây th*t lớn không ngừng tăng nhanh tốc độ ra vào trong thân thể nàng, biến hóa đủ mọi góc độ, khiến nàng phải nâng mông lên hòa theo tiết tấu cuồng dã của hắn. Nơi riêng tư của hai người không ngừng va chạm, xương mu va vào nhau, xuân thủy như con sông vỡ đê chảy ra không ngừng, chỗ ái ân vang lên tiếng nước dâm mỹ.

Lúc gần cao trào Cổ Khinh Âm không ngừng vận vẹo thân thể, hai bầu ngực tròn đầy không ngừng đu đưa, nhảy lên. Hàn Cẩm Khanh nhìn cảnh tượng ấy khiến dục hỏa trong mắt ngày càng dâng cao, hai tay của hắn xoa nắn ngực nàng tận tình.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Cẩm Khanh phủ kín mồ hôi, vừa rồi thiếu chút nữa, thật sự chỉ thiếu chút nữa hắn đã bị mị thịt của nàng xoắn đến mức suýt bắn ra. Nghi ngại một lát, hắn lại càng dùng sức rút chọc, để quy đầu tác tác xâm nhập vào thẳng trong hoa tâm của nàng, khiến nàng đỏ mặt hời hợt, toàn thân run rẩy, thờ gấp không thôi.

"A... Đến... Đến... Nha..." Cổ Khinh Âm run rẩy kêu lên, cảm giác tê dại từ nơi riêng tư nhanh chóng lan ra toàn thân, nàng chỉ cảm thấy cả người nóng lên, dục tiên dục tử, niệng huyết không ngừng đóng mở nuốt chặt lấy gây th*t lớn. Một dòng d*m thủy nóng bỏng tiết ra, dính hết lên gây th*t thô dài.

Cổ Khinh Âm thờ hồn hển, mái tóc đen theo cuồng loạn lắc lư theo tiết tấu của hắn. Nàng chỉ có cảm giác thân thể mình chìm sâu trong khoái cảm.

Hàn Cẩm Khanh vẫn luôn nhìn nàng chăm chú, nhìn nàng luân hãm say mê trong cao trào, nhìn nàng run rẩy nằm dưới thân hắn, giống như đóa phù dung đương thì nở rộ, vừa thanh thuần vừa quyến rũ, kiều diễm dung hợp với yêu kiều. Dù hắn đã nhìn đủ các kiểu nữ tử, nhưng giờ phút này vẫn bị kinh diễm.

gây th*t lớn của hắn vẫn còn nằm trong cơ thể nàng, vì nàng đang trong cơn cao trào, tiểu huyết co rút điên cuồng, quy đầu bị mị thịt mút chặt, xoắn lại, d*m thủy ấm nóng trào ra khỏi dũng đạo, cọ rửa gây th*t của hắn. Con nóng trong bụng rút cuộc cũng không khống chế được nữa, hắn thét lớn một tiếng, dùng hết toàn lực nhanh chóng rút gây th*t ra khỏi động nhỏ tiêu hồng, phun hết tinh dịch lên cổ, bụng, âm hộ của nàng... Nơi nơi đều là ấn ký của hắn.

Phóng thích xong, gây th*t cũng hơi mềm xuống, Hàn Cẩm Khanh cố gắng bình phục hơi thở, trong đôi mắt phượng sâu thẳm ánh lên thần sắc phức tạp. Vừa rồi rút cuộc hắn vẫn không khống chế được.

Hắn đã cố nhịn, nhưng loạn huyết của nàng mút quá chặt, mặc dù muốn đưa nàng lên cao trào, nhưng hắn cũng không dự đoán được mình cũng nhanh chóng bắn ra, gần như cùng lúc với nàng...

Cổ Khinh Âm dần dần hồi phục sau dư vị cao trào, nàng nghiêng người, yên lặng chà lau sửa sang lại.

Hàn Cẩm Khanh vận khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng qua, ngả ngón cười nói: "Vừa rồi còn kêu la nhiều lắm cơ mà, sao lúc này lại không nói gì?"

Nàng không nói được lời nào, nghiêng đầu đi, tiếp tục chà lau thân thể.

Đột nhiên Hàn Cẩm Khanh đề cả người lên người nàng, hai mắt sáng quắc, "Nàng vội vã muốn lau dọn sạch sẽ đến thế sao?!"

Cổ Khinh Âm không thể trốn tránh, bình tĩnh nhìn thẳng vào hắn, "Tôi muốn nghỉ ngơi."

"Được, chúng ta cùng ngủ." Hàn Cẩm Khanh cười ta nhìn nàng, làm bộ muốn nằm xuống.

"Hàn Cẩm Khanh, " Cổ Khinh Âm đứng dậy nghiêm túc nhìn hắn, "Ngài đủ rồi đó."

Hàn Cẩm Khanh cũng đứng dậy, đối mặt với nàng, lắc đầu nói: "Không đủ, đương nhiên không đủ, nếu nàng nguyện ý, chúng ta có thể tiếp tục, cho đến bình minh." Về mặt của hắn đầy ái muội, giống muốn chứng minh cái gì, thân dưới đưa về phía trước, chọc chọc vào đùi nàng.

Cổ Khinh Âm sợ hãi thờ dốc một tiếng, vội vàng lui về phía sau, không tưởng tượng nổi nhìn hắn, nơi đó của hắn lại cương lên rồi.

"Hàn Cẩm Khanh, ngài đừng có được một tác lại muốn tiến một thước!" Nàng thẹn quá thành giận.

Hàn Cẩm Khanh chậm rãi tới gần nàng, ép nàng đến bên giường, nâng một lọn tóc của nàng lên ngửi, "Nếu ta muốn, nàng há có thể làm khó ta?"

Lúc này, cách vách vang lên tiếng đập cửa dồn dập, "Gia, tiểu nhân đáng chết, nửa đêm quấy rầy ngài nghỉ ngơi, nhưng có chuyện hệ trọng, tiểu nhân không dám không đến bẩm báo." Sở Phong cố gắng hạ thấp giọng.

Hàn Cẩm Khanh ngừng động tác, nhíu mày nhìn nàng, như đang cân nhắc cái gì, giây lát, liền xuống giường mặc chỉnh tề, ra cửa phòng.

Cố Khinh Âm thả lỏng, gần như tê liệt ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Rời khỏi Ngọc Bình

Sở dĩ hơn nửa đêm Sở Phong còn đến quấy nhiễu Hàn Cẩm Khanh là vì phía sau núi Lang Hoàn có người xâm nhập.

Lang Hoàn các là một toà nhà hình tháp, là cấm địa của Ngọc Bình sơn trang, thủ vệ nghiêm ngặt, bấy rập trùng điệp, từ lúc xây dựng đến nay không có ai dám trái lệnh đi vào. Nay cư nhiên có người can đảm dám tự tiện xông vào, chỉ có thể nói người này có thân thủ khiến người ta kinh hãi.

Hồng Thất Minh dẫn đến người kiểm tra, tất cả những đồ vật quý giá đều không mất, chỉ thiếu duy nhất một quyển sách cổ.

Sau khi Hàn Cẩm Khanh hỏi rõ tình hình cụ thể, sắc mặt âm trầm như mưa rền gió dữ, nói: "Tìm tất cả những phòng trong sơn trang cho ta, tất cả những ai khả nghi đều không được bỏ qua!"

Cho đến bình minh, Hồng Thất Minh và mấy người quân sự tìm đồ cả hai mắt nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

"Đã tra xét tất cả các phòng?" Trên mặt Hàn Cẩm Khanh lúc này đã không nhìn ra được thần sắc gì nữa, hần thân nhiên hỏi, nhưng ánh mắt sắc bén đến mức làm người ta không dám nhìn thẳng.

Hồng Thất Minh cúi đầu ôm quyền nói: "Bẩm tướng gia, tất cả đều đã tra xét, không bỏ sót một chỗ nào, đến Ngâm Phong các và Sơ Ảnh cư cũng đã cho người ta lục soát cẩn thận."

Hàn Cẩm Khanh nặng nề nhìn ra ngoài cửa sổ, Thượng Quan Dung Khâm đã bắt đầu rời sao?

Đến giữa trưa, trong Sơ Ảnh cư truyền ra tin tức, Thượng Quan Dung Khâm mắc bệnh truyền nhiễm cấp tính, phải lập tức hồi kinh, xe ngựa đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Sở Phong hồi bẩm lại cho Hàn Cẩm Khanh là xuất phát.

"Gia, người xem này... Thượng Quan Dung Khâm cũng quá coi thường chúng ta đi, đi thì đi, còn làm như vậy nữa." Sở Phong coi thường nói thảm.

Lúc này Hàn Cẩm Khanh đang ở trong thư phòng thưởng thức một con vật nhỏ được làm bằng phi thủy, cả vật thể màu xanh biếc, trong suốt long lanh. Lúc nghe vậy, hần chỉ nhíu mày, nói: "Truyền lời của ta, phái thêm một chiếc xe ngựa hộ tống Thượng Quan đại nhân."

Sở Phong nghe xong sừng sốt, "Gia, ngài, ngài còn muốn tiễn hần?"

Mất phượng của Hàn Cẩm Khanh thân nhiên đảo qua, "Người chỉ cần truyền lời là được."

Lúc này, một gã thị vệ vội vã chạy tới, cũng bất chấp quy củ, thấy Hàn Cẩm Khanh thì vội bẩm báo: "Tướng gia, không tốt rồi, có người vượt ngục, bên trong rất hỗn loạn, thủ vệ hữu hạn nên đã có không ít người thừa dịp trốn thoát. Thịnh tướng gia mau chóng định đoạt!"

Hàn Cẩm Khanh nắm chặt miếng phi thủy trong tay, "Hồng Thất Minh đâu? Chết hết rồi sao?!"

"Hồng thần y cùng các quân sự điều tra suốt đêm, nên đang nghỉ ngơi, vừa cũng mới kịp chạy đến, cho nên..."

"Người nói lại với ông ta, nếu không thể bắt lại những người vừa trốn ra, thì các quân sự đi vào cho đủ số."

Thị vệ đó chạy nhanh ra ngoài, Sở Phong thấy thế cũng vội vã đi theo.

Bên này, đoàn xe của Thượng Quan Dung Khâm đã xuất phát, vừa rời khỏi sơn trang thì có một đội xe ngựa đuổi theo phía sau. Có năm hán tử nhanh chóng vượt qua bọn họ, nói là lộ trình xa xôi, tướng gia có ý phái họ đến hộ tống Thượng Quan đại nhân. Trên xe ngựa chuẩn bị không ít vật tư, có thể dùng trong bất cứ tình huống nào.

Hai đoàn xa cứ như vậy một trước một sau đi dọc theo con đường xóc nảy.

Dương Tuyết Dao không còn chút sức lực nào nằm ở trong xe, sắc mặt xám xịt, gầy trơ cả xương. Nàng hơi hơi mở hai mắt, nhìn dáng người quen thuộc trước mặt, nhất thời kích động, cố hết sức cất tiếng, "Thượng Quan đại ca, huynh vẫn tới cứu ta."

Thượng Quan Dung Khâm mặc áo khoác màu trắng rộng, để mái tóc đen xổ ra trên lưng, ánh mắt nhu hòa, giúp nàng ta chỉnh lại chăn, nói: "Quận chúa không cần nói gì cả, nghỉ ngơi cho tốt."

Trong lòng Dương Tuyết Dao rất ấm áp, gật gật đầu, nhanh chóng ngủ say.

Tất nhiên Thượng Quan Dung Khâm không bị nhiễm bệnh, đôi mắt hấn trong suốt sâu thẳm, tĩnh lặng như hồ sâu. Hấn dựa vào vách xe, nhìn ra ngoài đến xuất thần.

Ngày ấy Cố Kinh Âm tìm hấn, nói đã gặp Dương Tuyết Dao trong địa lao. Tất nhiên hấn biết sức khỏe của nàng ta ngày càng sa sút, nhưng hấn có mưu đồ khác, chỉ có thể cố tình kéo dài thời gian. Nhưng nhìn ánh mắt cầu xin giúp đỡ của Cố Kinh Âm lại khiến hấn đẩy nhanh kế hoạch. Cộng thêm tình hình và bố cục trong địa lao mà nàng có được, hấn nghĩ cách cứu Dương Tuyết Dao cũng trở nên dễ dàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hoàn toàn rời khỏi Ngọc Bình

Xe ngựa chạy trên con đường đá sóc nảy, Cố Kinh Âm cùng Từ Nguyên đều mặc trang phục nha hoàn đi theo, ngồi trong chiếc xe chuyên chở đồ linh tinh đi cuối cùng trong đoàn xe của Thượng Quan Dung Khâm.

Cố Kinh Âm nhắc một góc màn xe lên, nhìn mấy chục thị vệ bước nhịp nhàng theo xe, mím môi nói: "Từ Nguyên, cần phải theo dõi kỹ mấy người đi, đừng để gặp phải tai họa nữa, tránh rắc rối phức tạp."

Từ Nguyên ngồi một bên, cúi đầu, khẽ đáp lại.

Cố Kinh Âm nhìn nàng, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt linh động, dù chỉ ngồi im nhưng vẫn toát lên sự quật cường.

"Người muốn nói gì?" Cố Kinh Âm dựa vào vách xe, hỏi.

Từ Nguyên xoắn hai tay, bỗng ngừng đầu, mắt long lanh nước, "Cố đại nhân, tiểu nhân không rõ, vì sao đại nhân lại nói chúng ta chỉ có thể mang theo ba người? Lúc trước, tiểu nhân cùng bọn họ bốn người đồng sinh cộng tử, đều vâng mệnh Nguyễn đại nhân tới cứu đại nhân mà."

"Bởi vì bọn họ phản bội, phản bội Nguyễn đại nhân và ta, đây là điểm mấu chốt." Cố Kinh Âm nhìn nàng, đôi mắt thâm trầm như biển, "Huống chi, ta xác thực cần một người chết, giả trang Dương Tuyết Dao nằm trong địa lao, bằng không việc cứu Dương Tuyết Dao sẽ gặp nhiều trắc trở hơn."

"Nhưng, Cố đại nhân, chúng ta, chúng ta vì sao phải cứu quận chúa ra, mà hi sinh bọn họ?"

"Chúng ta rời khỏi son trang, phải có sự giúp đỡ của Thượng Quan đại nhân, hi sinh một người phản bội, có gì không thể?"

Từ Nguyên hơi khiếp sợ nhìn nàng, nhất thời bất chấp những lời bất kính, "Vậy làm sao đại nhân biết bọn họ..."

Cố Kinh Âm cười khẽ, nhìn nàng, nói: "Những người cùng đường mặt lộ, vì sinh tồn thì không có gì là không làm được, đương nhiên bao gồm cả việc giết đồng bạn và vượt ngục."

Từ Nguyên vỗ ngực, kinh sợ nhìn Cố Kinh Âm, đây là thanh mai trúc mã của Nguyễn đại nhân ư? Nguyễn đại nhân nho nhã như vậy, nhưng sao Cố đại nhân... Có lẽ, cũng là vì tình cảnh bức bách.

Bốn người bọn họ hiện nay đã chết một người, một người khác sau khi vượt ngục thì không biết tung tích, chỉ còn hai người lẫn trong đội ngũ thị vệ, cùng các nàng ra khỏi son trang.

Đây là lần đầu tiên Từ Nguyên ra ngoài làm việc cho Nguyễn đại nhân, không nghĩ tới kết quả lại thảm bại như vậy. Trong lòng nàng có chút hoảng sợ, nhưng nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt, nàng lại trầm nghĩ, dù có thế nào cũng coi như đã thành công cứu được người ra, không phụ sự tin nhiệm của Nguyễn đại nhân.

Ngọc Bình son trang, Ngâm Phong các.

"Lão phu đáng chết vạn lần, thỉnh tướng gia trách phạt." Hồng Thất Minh quỳ mặt đất, cúi đầu nhận tội.

Hàn Cẩm Khanh thân nhiên nhìn ông ta, "Dương Tuyết Dao trốn thoát rồi?"

"Có một người chết trong ngục, là nam nhân." Hồng Thất Minh nói, giọng nói không có chút khiếp sợ nào mà rất thân nhiên, "Chỉ trách lão phu nhất thời mềm lòng, thấy nàng chỉ còn một hơi thở, nên mới tự chủ trương."

"Ông đứng lên rồi nói." Hàn Cẩm Khanh nói.

"Lão phu có tội, không dám xin tướng gia tha thứ."

"Ông thật sự có sai, sai vì dùng người thân, quân sự trong trang đều là người cùng tộc với ông?"

Hồng Thất Minh cúi đầu càng thấp, "Tướng gia đã biết rõ, lão phu nhất thời hồ đồ, mới có thể dùng thân tộc, lão phu sẽ giải tán hết toàn bộ bọn họ."

"Giải tán?" Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, cong môi, "Bọn họ phạm lỗi, nhưng lại để ông một mình gánh chịu?"

Hồng Thất Minh cả kinh, biết mình nói lỡ, vội nói: "Mặc tướng gia xử trí."

Hàn Cẩm Khanh lạnh lùng nhìn ông ta, nói "Mỗi người phạt hai mươi trượng, đều là người của ông, ông tự giải quyết đi."

Hồng Thất Minh gật đầu như giả tội, vâng vâng dạ dạ.

Lúc gần đi, thấy Hàn Cẩm Khanh vẫn im lặng ngồi đó, ông lại nói: "Ít nhiều cũng nhờ tướng gia thần cơ diệu toán, dù quận chúa có thoát được khỏi son trang thì sao, không có giải được của lão phu, cũng chỉ là phế nhân."

"Được rồi, đi đi." Hàn Cẩm Khanh cầm lấy một quyển sách trên bàn lật xem, không nhiều lời nữa.

Xe ngựa vòng ra khỏi núi, đi lên bình địa, chạy thẳng về kinh thành.

Cố Khinh Âm thấy hơi bí bức bèn vén rèm lên cho thông khí, các nàng đi cuối cùng trong đoàn xe, vừa vặn có thể nhìn thấy một tiểu đội vẫn chậm rãi đi theo sau.

"Nói là Hàn tướng phái xe ngựa tới tiễn" Từ Nguyên nhìn theo mắt nàng, "cũng không biết có gì không yên tâm được."

Cố Khinh Âm nhìn đội người ngựa đó, vẫn thấy có chỗ nào không đúng, nhưng lại không thể nói rõ. Nàng thu hồi tầm mắt, nghĩ rằng rốt cuộc cũng rời khỏi Ngọc Bình son trang, rời khỏi địa phận của Hàn Cẩm Khanh, trong lòng có mấy phần vui vẻ.

Ký ức đêm qua bất ngờ ủa tòi khiến nàng không kịp phòng bị, thân thể của nàng hoàn toàn nằm trong tay hắn, chìm đắm trong dục vọng điên cuồng...

Hàn Cẩm Khanh... Nàng nhắm hai mắt lại, không cho mình tiếp tục nghĩ nữa...

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy thân xe chấn động mạnh, thân xe va vào vách đá, khuỷu tay bị đập phát đau, đầu óc mông lung choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Nửa đường gặp nạn

Phía trước truyền đến tiếng binh khí va chạm, cùng tiếng quát tháo hỗn loạn và tiếng ngựa hí dài.

Cố Khinh Âm đỡ vách xe cố giữ thăng bằng, nhưng trời đất lại quay cuồng. Thân thể của nàng hoàn toàn không thể khống chế được nữa, nàng chỉ còn biết cố đến xem Từ Nguyên đang chảy máu, có người ở trong góc không nhúc nhích.

Nàng muốn gọi Từ Nguyên, nhưng lại không phát ra được tiếng nào, đành bám chặt lấy tay vịn duy nhất trong xe, cố gắng không để cho thân thể bị va chạm liên tục.

Đội toa xe vững vàng lại, nàng chỉ nghe được tiếng xột xoạt, hai chân lạnh ngắt, nước hồ lạnh buốt tràn vào trong khoang xe, ngập đến đầu gối nàng. Không ít đồ ăn và quần áo trên xe đều đã ngấm nước.

Lúc toa xe lộn vòng rơi xuống nước, cửa xe lại nằm trên đỉnh đầu nàng, nàng lập tức đưa tay bám lấy khung cửa muốn bò ra ngoài.

"Từ Nguyên, cửa ở đây, nhanh lên!" Vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Cố Khinh Âm không còn giữ được sự trấn định vốn có nữa, đến giờ phút này nàng mới phát hiện Từ Nguyên đã không còn trong xe.

Nàng đưa chân gạt những đồ linh tinh muốn tìm thử, nhưng mới một lát mà nước hồ đã dâng lên đến bụng. Nàng thở hổn hển, bắt chập tất cả bám vào cửa xe thoát ra ngoài.

Lúc này quần áo của Cố Kinh Âm đã ướt đầm, tóc tai rối tung, thở dốc mệt mỏi. Nàng nhìn quanh bốn phía, những đồ linh tinh nổi đầy trên mặt nước, nhưng không thấy một bóng người. Nàng đang ở gần bờ, cách đó là một sườn đồi không cao, nhưng dốc ngược, vết bánh xe in hằn trên lớp cỏ dại. Trên đồi vẫn thấp thoáng tiếng đánh nhau, tiếng đao kiếm va chạm.

Ở đằng xa, mười vệ binh bảo vệ Thượng Quan Dung Khâm và Dương Tuyết Dao, vừa đánh vừa lui.

"Đại nhân, ngài và quận chúa mau lên ngựa đi trước!" Một vệ binh trẻ tuổi đứng gần Thượng Quan Dung Khâm nói, đó là thân vệ của Thượng Quan Dung Khâm, tên gọi Lâm Khôn.

Xe ngựa của Thượng Quan Dung Khâm bị đánh bất ngờ, vỡ tan tành. Nếu không phải thân thủ của hắn cao siêu, thì cho dù có bảo vệ được tính mạng, nhất định cũng bị trọng thương.

Hắn ôm Dương Tuyết Dao vẫn còn mê man, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng nghiêm túc. Hắn nghe rất rõ những hắc y nhân võ công cao cường đó luôn mồm hô: "Giết Hàn Cẩm Khanh!", nhưng lại chỉ đối phó với người của hắn, đội thân vệ của hắn chỉ trong thời gian ngắn chết hơn nửa.

Thượng Quan Dung Khâm quay lại nhìn xe ngựa mà Hàn Cẩm Khanh phái theo hộ tống, im lặng đứng cách đó không xa, trên xe đã không còn bóng người.

Hắn bỗng nhớ ra gì đó, căng thẳng hỏi: "Chiếc xe cuối cùng trong đoàn xe đâu?"

Bọn họ dần bị vây lại, Lâm Khôn vừa chém giết vừa trả lời: "Vừa rồi bị trúng mai phục nên xe đó đã rơi xuống sườn đồi, ty chức đã phái người đi tìm."

Thượng Quan Dung Khâm ôm Dương Tuyết Dao xoay người lên ngựa, nói: "Người lưu lại điều tra, Cố đại nhân vẫn còn trên xe."

"Dạ, ty chức nhất định dốc hết toàn lực tìm Cố đại nhân, đại nhân mau tức tốc rời khỏi đây đi." Lâm Khôn ôm quyền nói.

Trong đôi mắt đẹp của Thượng Quan Dung Khâm như phủ một lớp sương mù, khiến người ta chẳng thể hiểu nổi. Hắn yên lặng ngồi trên lưng ngựa, ngóng nhìn một lát, rốt cục cũng chịu xoay người, quất roi, phi ngựa rời đi.

Cố Kinh Âm thâm nhất cước thiên nhất cước, rốt cục bay qua sườn đất, về tới mới vừa rời xe ngựa chạy trên quan đạo.

Bụi đất bay lên gian, mấy chục cỗ thi thể máu chảy đầm đìa ngã vào ven đường, phần còn lại của chân tay đã bị cụt phân tán, thảm thiết mà huyết tính, trong không khí đều là nặng nề ri sắt hương vị.

Cố Kinh Âm chưa từng nhìn thấy cảnh địa ngục trần gian bao giờ, bụng quặn lại chỉ muốn nôn ra. Nàng đưa tay che miệng, cố nén cơn buồn nôn, quay người chạy đi.

Nàng nhanh chóng tìm thấy chiếc xe ngựa vừa rồi luôn đi sát phía sau, trên xe không có gì. Nàng không kịp nghĩ gì, chui thẳng vào trong xe, cầm lấy cái chăn mỏng đắp lên người, cố gắng bình phục nhịp tim đập hỗn loạn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nàng cũng dần bình tĩnh lại, đang nghĩ tới bước tiếp theo nên làm thế nào, thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài.

"Toàn ca, bây giờ nên làm thế nào?"

Lặng im một lát, một người trả lời: "Người lập tức trở về bẩm báo tướng gia, thứ ngài ấy muốn không có, người cũng không ở trên xe."

Cố Kinh Âm cả kinh, giọng nói trầm ổn bình thản, không nhanh không chậm này hình như nàng đã từng nghe ở đâu.

Xe ngựa bắt đầu chuyển bánh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đến nhà họ Ngụy

Cố Kinh Âm tựa vào bên cửa sổ, trầm ngâm lắng nghe, bên ngoài chỉ có tiếng xe ngựa lao đi vun vút. Hơn nửa vừa rồi nghe họ nói chuyện với nhau, nàng kết luận hiện nay mình đang ngồi trên chiếc xe mà Hàn Cẩm Khanh phái ra lúc đó.

Lúc ấy Hàn Cẩm Khanh phải chiếc xe này đi theo lấy cớ là hộ tống đồ đặc, nhưng lúc đoàn xe của Thượng Quan Dung Khâm gặp nạn, những người đi theo chiếc xe này lại chẳng tổn hại mấy may. Nàng không dám nói trợn tàn sát đó là do Hàn Cẩm Khanh gây nên, nhưng tất nhiên là có liên quan đến hắn.

Suýt chút nữa là nàng đã chết đuối, nhớ tới Từ Nguyên, nhớ tới những thi thể ngổn ngang trên đường, đôi mắt nàng lại lạnh đi. Rõ ràng là Hàn Cẩm Khanh muốn đuối tận giết tuyệt, đợi đến khi bọn họ hoàn toàn ra khỏi sơn trang, tỏ ra mọi chuyện không liên quan đến mình, đúng là dụng tâm lương khổ mà.

Nghĩ đến đêm qua hắn còn thân cận da thịt với mình, thế mà không đến một ngày đã đưa nàng vào hiểm cảnh như thế, nàng chỉ cảm thấy lạnh thấu xương. Biết hắn là người thâm cơ thâm trầm lắm là một chuyện, tự mình trải qua lại là chuyện khác. Nay nàng lại ở trên xe ngựa mà hắn phải đi, con đường trước mắt không biết thế nào, nàng than nhẹ một tiếng, chỉ mong Thượng Quan Dung Khâm có thể thuận lợi thoát được.

Nghĩ đến dáng vẻ hắn ôm Dương Tuyết Dao, trong lòng nàng cứng lại, có một cảm giác rất kỳ lạ lan ra. Nàng lắc đầu xua đi, bây giờ chỉ đành hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Trong lúc bối rối nàng mới leo lên chiếc xe này, trong xe quả thực chở rất nhiều đồ đặc linh tinh: đệm chăn lông thỏ, quần áo sạch sẽ, còn túi đựng liệu lớn chất đống ở trong góc, mùi thảo dược thoảng thoảng trong xe.

Cổ Kinh Âm thầm nghĩ, chiếc xe ngựa này đúng là để vận chuyển đồ dùng. Chẳng qua, không phải là cho Thượng Quan Dung Khâm. Vậy thì cho ai đây?

Nghĩ vậy, nàng lại an tâm không ít, ít nhất xe ngựa này sẽ không trở lại Ngọc Bình sơn trang, nàng vẫn còn cơ hội trốn đi.

Nàng trốn trong xe, chiếc xe cứ đi thẳng về phía trước, cho đến khi hoàng hôn buông xuống, xe ngựa rốt cục cũng dừng lại ngoài một đại viện.

Trên đường nàng đã ngủ được một lúc, nên lúc này tinh thần không tệ, nàng lặng lẽ nhấc rèm xe lên. Hình như đoàn xe đang dừng trong một ngõ nhỏ, nàng nghe được thấy tiếng người nói chuyện ở đằng trước, vì khoảng cách khá xa nên không nghe rõ nội dung. Một lát sau, xe ngựa bắt đầu chạy vào trong nội viện, đến khi dừng hẳn lại thì xung xung quanh có rất nhiều người.

"Toàn ca, tới nơi rồi, tôi đã chuẩn bị tốt rượu nước. Viện này mới được bố trí, nhân thủ không đủ, nên bận rộn quá. Ôi chao, huynh còn thất thần làm gì, cùng giúp chuyển đồ đi." Là tiếng của một nữ nhân, giọng nói khá tinh tế. Cổ Kinh Âm thừa dịp tình hình đang rối loạn bèn nhảy xuống xe.

Nàng nhanh chóng liếc nhìn nữ nhân này, tầm trung niên, trên dưới bốn mươi tuổi, dáng người hơi béo, chắc là quản sự của nơi này.

Cổ Kinh Âm mặc trang phục nha hoàn, nên dễ dàng trà trộn được vào trong đám hạ nhân đang đi tới đi lui. Nàng đi theo mấy nha hoàn trẻ tuổi chuyển được liệu xuống xe, bệ vào trong kho.

Tiếng người ồn ào, ánh nến mờ nhạt, vốn tưởng rằng sẽ không ai để ý, nhưng đôi mắt tĩnh lặng của A Toàn lại nhìn thẳng vào phương hướng Cổ Kinh Âm rời đi.

"Toàn ca, uống rượu đi." Bà quản sự đó muốn kéo A Toàn vào trong nhà.

A toàn chau mày, hỏi: "Ngụy tướng quân ở trong nhà?"

"Không, tướng quân đã ra ngoài từ sớm rồi." Bà bà đáp.

"Tôi đi trước, trong sơn trang còn có việc."

Bà ta thấy không ngăn được hắn, bèn nói: "Được rồi, Toàn ca là quý nhân bận nhiều việc, nhưng đừng quên giúp tôi tìm mấy tiểu nha đầu đến đây. Còn có, trăm ngàn lần không thể chắt đứt việc cung cấp thảo dược."

Cổ Kinh Âm đi theo mấy người khác khuôn vác dược liệu, cuối cùng khi bước ra khỏi kho, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Phía trước có ba nữ tử đang đi tới, đều mặc trang phục nha hoàn, màu sắc quần áo rất giống nàng, cho nên nàng mới có thể dễ dàng trà trộn vào được.

"Sớm biết nơi này đáng sợ như vậy, có chết tôi cũng không theo ý người nhà đến đây." Cô gái có thân hình thấp bé bên trái nói.

Cổ Kinh Âm nhớ rõ cô gái này, khuôn mặt tròn nhỏ ngây thơ, lúc khuôn vác dược liệu đều cực kỳ thật cẩn thận, sợ mắc sai lầm. Bọn họ đều gọi nàng ấy là Tiền tiểu nhi.

"Ai, tôi cũng vậy, lúc trước cha mẹ hỏi thăm thì người ra đều nói nơi này là tòa nhà bố trí cho Hàn tướng gia, mới để tôi tới nơi này làm việc, nào biết đầu rằng sẽ gặp phải một chủ tử như Diêm vương sống như vậy chứ." Cô gái đi bên phải nói, cô gái đó có thân mảnh mai cao ráo.

"Tiền tiểu nhi, Phụng Vân, hai người không muốn sống nữa sao, trong nhà mà dám nói như vậy." Cô gái đi giữa nhìn hai người bên cạnh: "Đã đến nơi này, cũng chỉ còn biết nghe theo mệnh trời. Huống chi, tướng quân cũng không đáng sợ như hai người nói đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Tướng quân

Cố Khinh Âm cùng mười nha hoàn ở một phòng, đến buổi tối, cùng các nàng cùng nhau dùng com chiều. Nàng mặc dù xuất thân thế gia, nhưng không quá soi mói chuyện ăn uống, com rau dưa là đủ ăn rồi.

Sau khi ăn xong com chiều, trong nhà cũng lên đèn, quân sự phân phó sáu nha hoàn đến nhà kho sắp xếp lại đồ đạc, năm người còn lại tạm thời ở lại phòng chờ phân phó.

Năm người đó gồm Cố Khinh Âm, Tiền tiểu nhi cùng Phụng Vân, và hai người mà Cố Khinh Âm mới gặp, tất cả đều đang tuổi dậy thì, mặt hoa da phấn.

Tiền tiểu nhi và Phụng Vân nhìn nhau, thần sắc bất an, hai người ghé sát vào nhau nhỏ giọng nói thầm.

Cố Khinh Âm nhớ tới câu chuyện mình vô ý nghe được vừa rồi, hai người đó đều có phần e ngại chuyện này, không biết rốt cuộc là vì sao.

Qua lời nói của những người xung quanh, cơ bản nàng đã hiểu rõ tình hình trong tòa viện này.

Hiện nay ở đây ngoài một người tên là Ngô Lan quản lý thì còn hai quân sự nữa, mười người quét tước phụ giúp, sáu đầu bếp, ba hoa tọng, hai người đánh xe, hai mươi nha hoàn. Trừ một vài đại nha hoàn hầu hạ bên người chủ tử, những nha hoàn khác đều thuộc quyền quản lý của Ngô bà bà, những người giặt quần áo, may vá, chạy việc vặt thì đều là người mới, bị Ngô bà bà quản rất nghiêm.

Còn về chủ tử, Cố Khinh Âm chỉ biết bọn họ đều gọi người ấy là Ngụy tướng quân. Nàng không biết nhiều về võ tướng lắm, nên chưa từng nghe nói đến nhân vật này, nhưng có vẻ là một người không dễ hầu hạ. Hạ nhân cứ nói đến hắn thì đều là bộ dạng nom nớp lo sợ, mà Hàn Cẩm Khanh lại có quan hệ chặt chẽ với hắn, còn cố ý giúp hắn bố trí tòa nhà này. Vì vậy nàng cần phải đề phòng hơn.

Các nha hoàn đều ngủ cùng trên một chiếc giường lớn, Cố Khinh Âm nằm gần sát bên ngoài, hai bên đều không có ai, vừa vặn có thể nghĩ cách thoát khỏi đây như thế nào.

"Các tỷ tỷ, đêm nay tướng quân sẽ trở về sao?" Một tiểu nha đầu lạ mặt đột nhiên hỏi.

Tiền tiểu nhi ngẩng đầu lên, "Ừ, tôi nghe quân sự nói vậy." Ngữ điệu có vẻ không vui lắm.

Tiểu nha đầu gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ, "Muội còn chưa từng nhìn thấy tướng quân."

"Người là người mới sao? Tên là gì?" Phụng Vân hỏi nàng ấy.

"Tiểu Hoàn ạ, buổi sáng muội mới theo quân sự bá bá đến đây." Tiểu nha đầu trả lời.

Phụng Vân thờ dãi, "Tôi khuyên cô tốt nhất là nên cách xa tướng quân một chút, không được có tâm tư với ngài ấy đâu."

Tiểu Hoàn hơi xấu hổ, "Tỷ đừng nói vậy!"

"Biết vì sao trong tòa nhà này lại thiếu nha hoàn không?" Phụng Vân thần bí nói.

Câu nói này đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Cố Khinh Âm, nàng nghiêng tai lắng nghe.

"Nghe nói Ngụy tướng quân tính tình cổ quái, tàn bạo hung ác, đã có vài nha hoàn mới đến không được vài ngày đã bị hắn tra tấn phát điên rồi!" Phụng Vân nhỏ giọng nói.

Mấy người nghe xong sắc mặt đều trắng bệch, không phải lần đầu tiên Tiền tiểu nhi nghe nói đến nhưng thân thể vẫn run lên.

Mới Tiểu Hoàn tái nhợt, nhưng vẫn nói: "Lời này không có bằng chứng, người theo cái gì nghe tới tỷ nghe từ đâu vậy?"

Phụng Vân liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nói: "Tin hay không thì tùy, hừ!"

Nhất thời căn phòng yên tĩnh trở lại, năm người đều có suy nghĩ riêng. Cố Khinh Âm chú ý tới tiểu nha đầu bên cạnh Tiểu Hoàn vẫn luôn không lên tiếng, ngồi dưới ánh nến như bóng ma.

"A Âm, bây giờ mà cô còn có thể ngủ được?" Tiền tiểu nhi trừng mắt nhìn Cố Khinh Âm, thấy người phía sau đang chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Tôi nghỉ ngơi một lát, buổi tối không phải còn chờ sắp xếp sao?" Cố Khinh Âm lơ đãng trả lời.

Phượng Vân ở bên cạnh nói: "Cô không sợ sao?"

"Sợ, tôi đương nhiên sợ, sợ bị tướng quân tra tấn phát điên." Cổ Kinh Âm mở hờ mắt, trong mắt như lóe lên tia sáng, "Nhưng sợ thì được gì, tôi phải ngủ ngon, bằng không ngay cả khí lực sợ hãi cũng không có." Nàng nói thật, từ lúc thoát ra khỏi Ngọc Bình sơn trang nàng chưa có được một khắc an ổn, thể xác và tinh thần mệt mỏi, huống chi đêm qua nàng cũng không được nghỉ ngơi tốt.

Ngọc Bình sơn trang.

Trong đình nhỏ bên hồ, Hàn Cẩm Khanh mặc cẩm bào màu tím lười biếng nằm trên chiếc giường dài. Mái tóc mượt như nhung tản ra, rũ ở bên người, mi dài khẽ chớp, mắt phượng hướng lên, trong tay lật xem một quyển sách. Lư hương bằng đồng đang đốt long tiên hương, sương khói lượn lờ, tràn ngập trong đình. Có một người đang khom người đứng trước mặt hắn.

"Người người phải đi bảo không tìm thấy người, sao bây giờ lại thấy rồi?" Hàn Cẩm Khanh thân nhiên nói, tay vẫn tiếp tục lật sách.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Để nàng rời khỏi

A Toàn cung kính đứng trước mặt Hàn Cẩm Khanh, nghiêm mặt nói: "Bẩm tướng gia, thuộc hạ phái người lục soát xe ngựa, xác thực không thấy bóng dáng Cố đại nhân. Nhưng lúc đến nhà Ngụy tướng quân lại gặp được nàng, tuy chỉ liếc mắt một cái, nhưng thuộc hạ tuyệt đối không nhìn lầm."

Hàn Cẩm Khanh buông sách xuống, ngồi thẳng dậy, sửa sang lại áo ngoài, thân nhiên nói: "Nàng không thấy người?"

"Không ạ, Cố đại nhân cũng không nhận ra thuộc hạ, thuộc hạ đoán nàng trốn trong đoàn xe của chúng ta, thế nên mới đến nhà họ Ngụy."

"Sao người không đưa nàng về đây?" Hàn Cẩm Khanh hỏi.

A Toàn quỳ xuống nói: "Thuộc hạ không dám tự tiện làm chủ, mới về trước bẩm báo với tướng gia, nếu tướng gia có ý này, thuộc hạ lập tức đi làm."

Hàn Cẩm Khanh nhìn hồ nước bên ngoài, dòng nước trong xanh, nhẹ nhàng gợn sóng, đôi mắt đen như hắc ngọc híp lại, "Không cần, người lui xuống trước đi."

Cổ Kinh Âm... Thân phận của nàng đặc biệt, từ sau khi thay Ngụy sử đài chương sử, hắn không có lý do gì để giữ nàng lại. Tuy rằng hắn không đồng ý với cách nàng rời khỏi đây, nhưng nàng đã muốn đi như vậy, thì nàng đi nơi nào, tình cảnh như thế nào, hắn không thể làm chủ được nữa.

Nói đến cùng, nàng cũng chỉ là một nữ quan ngũ phẩm, dù có vài phần

gan dạ sáng suốt, có tâm tư mưu đồ, nhưng rốt cuộc lập trường của nàng và hắn vẫn bất đồng, nói là đối thủ cũng không sai.

Hàn Cẩm Khanh đứng dựa vào lan can, ngắm nhìn hồ nước, làn gió phát qua, thổi bay vài sợi tóc đen sau lưng hắn, đôi môi mỏng hơi cong lên, không thể phủ nhận, hắn rất thích thân thể nàng. Cảm giác hòa hợp ấy làm hắn lưu luyến, cho nên hắn cho nàng cơ hội, thử thăm dò nàng, việc nàng cự tuyệt cũng nằm trong dự kiến của hắn. Không thể nói rõ là thất vọng, nhưng hắn cũng không cảm xúc gì khác lạ, hoặc là nói hắn rất ít cảm xúc đặc biệt gì, hắn cũng không có khả năng thay đổi vì một nữ nhân.

Một đôi tay khẽ vòng lên thắt lưng hắn, thân thể ấm áp của phụ nữ lặng yên áp sát vào lưng hắn, "Tướng gia, vết thương của ngài tốt hơn chưa?"

Giọng nói uyển chuyển, trong veo như hoàng oanh xuất cốc.

Khuôn mặt của Hàn Cẩm Khanh vẫn không chút cảm xúc, không vui mừng cũng chẳng kinh ngạc, chỉ xa cách nói: "Sao cô đến đây?"

"Hạ quan lo lắng cho thân thể của tướng gia, nên tất nhiên phải tới đây rồi." Nữ tử cười duyên, nhanh chóng vòng đến đứng trước mặt Hàn Cẩm Khanh. Nàng ta có hàng mi như viền son, mắt như thu thủy, da thịt trơn bóng, nụ cười tươi như hoa. Nàng nhìn người phía trước, nói: "Tướng gia không muốn gặp hạ quan sao?"

Trên người nàng có một mùi hoa tự nhiên, trong nháy mắt chui vào chóp mũi hắn, hắn thoáng nhíu mày, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta, hỏi: "Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?"

Nữ tử đó cũng biết chừng mực, thấy vẻ mặt lạnh nhạt của hắn liền thu hồi ý cười, trả lời: "Trong phủ đều bình thường, nhưng chỗ Hộ bộ Đường đại nhân phiền toái không nhỏ."

"Đường Tĩnh?" Hàn Cẩm Khanh mím môi, đôi mắt sắc bén trầm xuống.

Nữ từ gật đầu, "Tướng gia còn nhớ rõ bốn năm trước ông ta bị Võ gia tố giác với hoàng thượng chuyện cấu kết trốn thuế không?"

Đương nhiên Hàn Cẩm Khanh nhớ rõ, lần đó nếu không phải hắn biết trước, áp chế tình hình, vị trí Hộ bộ thượng thư của Đường Tĩnh đã bị thay thế rồi. Tuy nhiên nay khác xưa, Hoàng Thượng mặc dù vẫn tín nhiệm hắn, nhưng càng ngày càng trao nhiều quyền lực cho Nhiếp chính vương.

"Võ gia đã rời khỏi kinh thành từ lâu, lần này rốt cuộc là ai lời chuyện xưa ra?" Hàn Cẩm Khanh thấp giọng hỏi, giữa lông mày là lãnh khí.

"Không biết tướng gia hiểu biết bao nhiêu về Ngự sử đài chương sử mới nhậm chức?"

"Minh Tiểu Hạc?" Hắn từng từng hoài nghi thân phận của người này, nhưng lại không tra ra chỗ khả nghi, tạm thời chỉ có thể từ bỏ. Không nghĩ tới Minh Tiểu Hạc mới nhậm chức mà đã dám khai đao với người của hắn.

"Lập tức đi thăm dò chi tiết, cô đích thân đến tửu lâu của hắn xem rốt cuộc kinh doanh cái gì."

Sắc mặt của cô gái kia trở nên nhu hòa, ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, lại cười nói: "Tướng gia đã phân phó, hạ quan sao dám không tuân lệnh?"

Nhưng, tướng gia muốn hạ quan rời khỏi đây nhanh như vậy, trong lòng hạ quan thật sự không muốn..." Nói xong, nàng ta từ từ dựa vào người hắn.

Hàn Cẩm Khanh hơi nghiêng người, nói: "Vân Thường, làm tốt bổn phận của cô đi, đừng để bản tướng phải thất vọng."

Nổi bị thương chợt lóe lên trong mắt Vân Thường rồi biến mất. Nàng ta lùi lại vài bước, không nhiều lời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hầu hạ trong nội viện

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, Cố Khinh Âm đã sửa sang lại đệm giường, mấy nha hoàn kia vẫn còn đang ngủ. Cửa phòng bỗng "rầm" một tiếng bị một lực mạnh đẩy ra, một dáng người yếu điệu tiến vào, che kín mặt mày, đưa lưng về phía Cố Khinh Âm, thu thập đồ đạc, không bao lâu thì cầm túi rồi khỏi.

Cố Khinh Âm còn đang nghi hoặc, thì Phượng Vân ngủ bên cạnh nàng nhồm dậy, cười lạnh nói: "Ai bảo nàng ta ngày hôm qua tự mãn thế chứ."

"Là Lê nhi?" Cố Khinh Âm hỏi.

"Cũng không phải là đi, ngày hôm qua ban đêm muốn đi hầu hạ tướng quân. Hừ, muốn bay lên đầu cành cao." Phượng Vân châm chọc.

Cố Khinh Âm liếc nhìn nàng ấy một cái, bình thản nói: "Nếu không phải cô ấy đi thì cũng không biết sẽ đến phiên ai trong số chúng ta."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Vân nhất thời trắng bệnh, cả tiếng nói: "Dù sao tôi cũng không đi."

Mấy nha hoàn bên cạnh nghe thấy vậy, đều kéo chân lên che mặt.

Ban đêm, Ngô bà bà lại đến chọn nha hoàn hầu hạ trong phòng tướng quân, nhìn mặt mũi đần thối của bọn nha hoàn, bà ta đành hắng giọng nói: "Các người nhớ kỹ, tướng quân mới được triệu hồi từ biên cương, quyền cao chức trọng, trẻ tuổi đầy hứa hẹn, trong phòng tạm thời còn không chưa có người chăm sóc, cho các người đi hầu hạ chính là cho các người cơ hội lớn, đừng có mà không biết xấu hổ."

"Lê nhi đâu? Không phải chạy rồi chứ?" Tiền tiểu nhi nói thầm.

Ngô bà bà liếc nhìn nàng ấy một cái, Tiền nhỏ nhi này có người chống lưng nên bà cũng không muốn đắc tội. Vì vậy mà bà càng thấy khó nghĩ khi chọn người hầu hạ tướng quân.

Nói đến Ngụy tướng quân này cũng thấy kỳ lạ. Tướng quân ở bên ngoài nhiều năm, bên cạnh trừ gã sai vặt thì không có một nữ nhân nào. Từ khi đến nơi này, bà điều nha hoàn đến hầu hạ, tướng quân cũng không phản đối, nhưng cứ phải một người đến hầu hạ ở thư phòng, thì chỉ được một ngày lại khóc khóc, nháo nháo, rồi từng người một cứ vậy ra đi.

Càng kỳ hơn là bà chịu trách nhiệm tổng quản tòa nhà này cũng hơn hai mươi ngày rồi, nhưng còn chưa bao giờ nhìn thấy mặt chủ nhân, đều là gã sai vặt truyền lời lại, trong lòng bà không khỏi bức mình. Sáng sớm hôm ấy bà vác cái bàn mặt già nua này đến gặp chủ tử đang ngồi trên lưng ngựa, trong ánh sáng chói lòa nhìn thấy một bên sườn mặt như được điêu khắc của tướng quân. Dù là bà đã có tuổi, duyệt không biết bao nhiêu người, nhưng trái tim trong lồng ngực cũng phải nhảy lên bang bang.

Bà không hiểu, nhân vật tuần tú phi phàm như vậy, sao lại dọa bọn nha hoàn như hoa như ngọc đều bỏ chạy?

Bọn nha hoàn này đều rất thông minh, nhận đủ tiền tiêu hàng tháng, rồi lại nhờ người nhà đến báo với bà, nói là tình nguyện làm những công việc nặng nhọc, cũng không nguyện đi hầu hạ tướng quân, khiến bà càng phiền não, nên đành phải đi xung quanh tìm kiếm những nha hoàn mới đến.

Hôm qua lúc đến phòng kiểm tra các nha hoàn, bà có thấy một người có bộ dạng đoan chính, nhìn cũng thông minh, lại lạ mặt, không dùng chiêu trò gì để được vào đây, nên bà cũng không phải kiêng kị gì. Vì thế, Ngô bà bà vươn ngón tay ngón mập ra chỉ vào mặt Cố Khinh Âm: "Người tên là gì?"

"A Âm." Trong lòng Cố Khinh Âm thở dài, chuyện nên đến rồi cuộc vẫn chẳng tránh được.

Đêm đó, Cố Khinh Âm bị sai đến nội viện hầu hạ.

Nội viện này chỉ làm hai phần trong ngoài, bên ngoài là thiết phòng, thư phòng, bên trong là phòng ngủ và dục đường. Trong viện được trồng đủ các loại cây cối, đặt thêm mấy hòn núi giả, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Kỳ thực, việc hầu hạ cũng chẳng có gì khó, chỉ là bưng trà rót nước, sửa sang lại bàn ghế, trải giường chiếu, đốt hương linh tinh. Nhưng dù sao Cố Khinh Âm cũng có xuất thân khác biệt, mấy việc này nàng cũng từng làm, nhưng không thường xuyên. Bây giờ lại phải động tay động chân nên khó tránh cảm giác mới lạ, chỉ miễn cưỡng thông qua.

Nàng đã đốt xong đàn hương, lúc vừa đi ra khỏi cửa phòng, định trở tay đóng cửa lại, chợt nghe thấy một giọng nói thanh thúy: "Tỷ tỷ, mau đến dục đường chuẩn bị nước ấm." Lúc nàng quay người lại, chỉ thấy một thân hình thấp bé đã chạy rất xa.

Dục đường được bài trí cực kỳ lịch sự tao nhã, có một tủ quần áo bằng gỗ tử đàn, một bình phong thêu cá vàng nghịch nước, một cái màn bông màu xanh phủ quanh một bồn tắm lớn, một cái giá đặt các loại đồ dùng tắm rửa.

Cố Khinh Âm bảo phụ dịch mang mười thùng nước ấm vào, thử nhiệt độ nước. Lúc nàng đang nhớ lại bình thường các tỷ nữ tắm rửa cho mình chuẩn bị những gì, thì cửa bị đẩy ra, nàng lui sang bên cạnh cúi đầu chờ đợi. Ở cửa ra vào, trong ánh sáng lạnh chỉ thấy được góc áo màu đen, và đôi chân đi giày đen thêu chỉ bạc giầy sải bước tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Gặp nhau trong dục đường

Cố Khinh Âm rung mình một cái, khiến nàng co rúm người lại.

Lúc này, nàng đang giận chính mình không nhanh chóng tìm cách rời khỏi nơi này, nay đến nội viện cũng không biết khi nào có thể ra được. Bỗng nhiên, nàng nghĩ ra hình như ai cũng bị người này đuổi ra thì phải? Nha hoàn lúc trước cũng khóc lóc náo loạn, mặc dù khó coi, nhưng rốt cuộc cũng có thể ra khỏi căn nhà này.

Trong lòng nàng còn đang đắn đo suy nghĩ, người đó đã bước vào đến nơi, chậm rãi đi về phía hồ tắm.

Trong dục đường trong có đốt hai ngọn nến được cắm trong hai cái cốc bằng đồng thau, dưới ánh nến, cả không gian như trở nên mờ ảo.

Cố Khinh Âm cúi đầu cup mắt, khom người đứng bên ngoài rèm che. Thứ nhất, nàng quả thật không muốn thể hiện mình đang sốt ruột; thứ hai, nàng vẫn đang do dự có nên vào hay không. Dù sao nàng chưa bao giờ hầu hạ nam nhân tắm rửa, mới chỉ nghĩ thôi đã khiến nàng thẹn thùng.

"Do dự cái gì? Còn không vào?!" Bên tong truyền đến giọng nói mát kiêu nhẵn của nam nhân.

Trong lòng Cố Khinh Âm căng thẳng, vỗ nhẹ vào mặt, rồi đưa tay nhắc màn bông lên, bước nhanh đi vào.

Nàng cúi đầu thật thấp, đứng trước một thân hình cao to. Dù không nhìn hẳn, nhưng nàng có thể cảm thấy có một ánh mắt sắc đang lướt lên lướt xuống trên người nàng. Ánh mắt đó băng lãnh vô tình, cản trở không coi ai ra gì, coi nàng như một món hàng hóa.

Cố Khinh Âm thân là nữ quan, dù sau lưng người khác có đánh giá nàng thế nào, nhưng trước mặt nàng thì chưa từng có nam nhân nào dám cản trở như vậy. Trong lòng nàng cực kỳ khó chịu, đành chậm rãi ngẩng khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn lên, đối diện với đôi mắt trong như nước của nam tử trước mặt.

Mới chỉ trong nháy mắt mà nàng đã cảm thấy trái tim mình run lên. Nam nhân này rất cao, mái tóc mượt như nhung xõa tung, sống mũi cao thẳng, mi dài như kiếm, đôi mắt thâm thúy dưới ánh nến ánh lên màu xanh u tối, lạnh lẽo như băng như tuyết, khiến người ta nhìn mà phát lạnh.

Thấy nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, Ngụy Lãnh Nghiêu chỉ liếc nhìn nàng một cái, mày kiếm nhíu lại, nói: "Thuốc đâu?"

Cố Khinh Âm cau mày, nàng không hiểu, "Thuốc gì ạ? Không phải chỉ bảo chuẩn bị nước ấm thôi sao?"

Ngụy Lãnh Nghiêu đột nhiên tới gần nàng, nâng chiếc cằm nhỏ của nàng lên để nàng nhìn thẳng vào hắn. "Mới tới sao?" Hắn dùng ngón cái xoa gò má

mịn màng của nàng. "Không hiểu quy củ mà vẫn dám làm?"

Giọng nói của hắn trầm thấp, từ tính. Trong khoảng cách gần như vậy khiến tai nàng hơi ngứa, giống như có người cầm lông chim phẩy cọ nhẹ vào tai. Con ngựa đó chui vào trong tai, đến phế phủ, khiến nàng bất giác lui lại phía sau từng bước.

"Nô tỳ mới tới, nếu như có chỗ không chu toàn, tướng quân cứ việc trách phạt." Trực giác của nàng cho biết người này tuyệt đối không dễ sống chung. Tốt nhất là cứ làm tròn bổn phận của nha hoàn, rồi khiến hắn trực tiếp đuổi nàng đi, vậy là xong hết mọi chuyện.

Ngụy Lãnh Nghiêu lại không muốn buông tha cho nàng. Hắn bước tới gần, con ngươi xanh càng trở nên sậm màu hơn, "Trách phạt? Ngươi cũng biết ta trách phạt tỳ nữ không tuân thủ quy củ như thế nào?"

Cố Khinh Âm bị ép phải nhìn hắn, ngũ quan của hắn như được điêu khắc, hoa mỹ mà lạnh lùng. Lúc này, làn da trên mặt dần ửng lên, nhưng lại có chút yếu ớt.

Nàng nhìn hắn, không nói lời nào, ánh mắt tĩnh lặng mà quật cường. Nam nhân trước mặt không phải là người mà nàng có thể dễ dàng đoán được tâm tư. Hiện nay điều nàng có thể làm chính là giữ được mạng sống và tôn nghiêm.

"Tướng quân, tướng quân, thuốc đến rồi đây." Đúng lúc này, một gã sai vặt thấp bé gầy yếu chạy vào, cầm hai gói thuốc to đổ vào trong bồn tắm, khuấy đều, thử lại nhiệt độ nước, "Tướng quân, có thể tắm rồi ạ." Ngụy Lãnh Nghiêu nở nụ cười, cười đến thiên chân vô tà.

Cố Khinh Âm thả lỏng. Lúc hắn buông nàng ra, nhìn nàng thờ gập hai tiếng, lại nhìn gã sai vặt đột nhiên chạy vào.

Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn gã sai vặt, lại nhìn Cố Khinh Âm, "Hôm nay sao lại là ngươi lấy thuốc?"

Gã sai vặt đó gãi đầu, cười nói: "Tướng quân, vừa rồi tiểu nhân quên nói với tỳ ấy, không trách tỳ tỳ được." Nói xong, gã sai vặt đóng cửa đi ra ngoài.

Cố Khinh Âm quay người lại, nhưng Ngụy Lãnh Nghiêu đã coi ngoại bảo, đang nghiêm mặt lạnh lùng nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hầu hạ tắm rửa

Cố Khinh Âm thu hồi tâm tư đi qua, đứng phía sau hắn, nhận lấy áo ngoài treo lên.

Nếu vừa rồi không có gã sai vặt tiến vào, không biết người này sẽ làm gì với nàng. Nay địa vị của nàng rất thấp, càng không thể để hắn biết thân phận thực. Mặc dù nàng có suy nghĩ khác, nhưng nếu nàng dám chống lại người này, nàng sẽ không yên ổn được.

"Không yên lòng?!" Giọng nói băng lãnh từ tính vang lên. Cố Khinh Âm vừa muốn ngẩng đầu lên, mấy cái quần áo đã phủ xuống đầu nàng, phía trước tối sầm lại, nàng vội vàng kéo quần áo xuống.

Thình lình, nàng nhìn thấy tấm lưng trần của nam nhân.

Bờ vai của hắn rất rộng, vân da rõ ràng, đường cong cân xứng, trên da không hề thiếu những vết thương cũ, rõ ràng nhất là vết sẹo kéo dài từ vai trái thẳng đến phần eo, màu đỏ sậm, có chút ghê người.

"Nhìn đủ chưa?" Nam nhân nghiêng đầu nhìn nàng, tóc mái che khuất đôi mắt hắn, "Ngươi là người hầu mà dám nhìn ta như vậy sao?!"

Cố Khinh Âm cúi đầu, nhưng trước mắt nàng vẫn là vết sẹo đó. Nàng sửa sang lại quần áo, treo hết lên giá. Đến khi xoay người lại, nàng chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào, nam nhân đã bước vào trong bồn tắm.

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy hắn ngẩng đầu lên một chút, hai mắt nhắm nghiền, cánh tay thả lỏng để bên ngoài, cơ bắp căng lên, thon dài hữu lực.

"Tướng quân, nô tỳ ra bên ngoài chờ ạ." Cố Khinh Âm khom người phục tùng, xốc màn bông đi thẳng ra bên ngoài. Bên trong không nói gì, nàng chỉ coi là hắn ngủ gật.

Nàng đứng sau màn bông, trái tim khẽ run lên, mặt hơi nóng, không biết là sợ, hay là khấn trương, hay còn cái gì khác nữa.

Hơi nóng bốc lên, ánh nến mờ nhạt. Không biết đã đứng bao lâu, nàng thấy hơi buồn ngủ, nhưng vẫn phải đứng đó. Đầu như nặng ngàn cân, không thể ngẩng lên được.

Ngụy Lãnh Nghiêu mở to mắt cái bóng yếu diệu linh lung bên ngoài tấm màn, cái đầu đó đang gục lên gục xuống như gà mổ thóc. Hắn nhìn một lát, đôi

môi mỏng nhếch lên, ánh mắt hần ngày càng sâu thẳm.

"Vào hầu hạ." Thanh âm không cao, mang theo hơi thở băng lãnh.

Cố Khinh Âm mơ màng nghe thấy có người gọi nàng, nàng nhấc màn bông đi vào. Đến lúc tỉnh táo hần thì nàng đã đứng trước bồn tắm, đối diện với đôi mắt u lam băng hàn.

Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn thẳng vào nàng, nói: "Giúp ta tắm sạch lại." Hần lập tức đứng lên, khiến nước tắm và bã thuốc bắn tung tóe lên người Cố Khinh Âm.

"Ngài!" Cố Khinh Âm bị hần làm tức điên, trên mặt trên người nàng đều ướt nhẹp. Nàng đã bao giờ bị đối xử như vậy, đôi mắt hùng hực lửa giận khiến gương mặt nàng càng thêm lung linh xinh đẹp.

Đôi mắt Ngụy Lãnh Nghiêu trở nên nặng nề, "Giúp ta tắm sạch lại." Hần lặp lại.

Cố Khinh Âm nhìn thẳng hần một lát, thu hồi tầm mắt, tới bên cạnh chuẩn bị nước ấm. Nàng muốn gội nước lên người hần, nhưng chiều cao có hạn, nàng chỉ đứng đến bờ vai của hần. Trong lòng nàng vừa xấu hổ vừa thấy phiền, lại chỉ có thể cắn môi, nghẹn khí, nâng thùng gỗ lên cao quá đầu, để nước ấm từ cổ hần từ từ chảy xuống, cọ rửa thảo dược dính trên người hần.

Vừa rồi trong lòng nàng khó chịu, đến bây giờ bình tĩnh lại mới ý thức được nam nhân trước mặt đang trần như nhộng. Ánh mắt nàng dòng nước xuống đến lồng ngực dày rộng của hần, hai quả thủ du màu hồng đứng thẳng, múi bụng rõ ràng, có một vết thương rất nhỏ, đường nhân ngư tuyệt đẹp, xuống dưới nữa là bộ lông rậm đen nhánh và cây gậy to lớn tím đen như ẩn như hiện ở trong nước...

Mặt nàng nóng bừng, bàn tay thả lỏng khiến thùng gỗ rơi xuống, đập vào thái dương nàng. Con đau chọt ủa đến khiến người nàng nghiêng đi, khuôn mặt nhỏ nhắn đập thẳng vào ngực của người phía trước.

Ngụy Lãnh Nghiêu vẫn đứng trong nước không hề suy chuyển, nhìn nữ nhân đang úp mặt vào ngực mình, lạnh lùng nói: "Còn không mau lùi lại!"

Lúc này Cố Khinh Âm mới phản ứng lại, che mặt vội vã lui sang một bên, không dám ngẩng đầu, lại nghe hần nói: "Thu dọn đi, vào trong phòng chờ ta."

Nàng đưa lưng về phía hần thu dọn mọi thứ nhưng vẫn nghe rõ động tĩnh của hần. Cho đến khi tiếng bước chân vang lên, cửa phòng đóng lại, nàng mới thở phào một cái, kiểm tra mũi, trên đầu ngón tay dính máu đỏ.

Lúc nàng thu dọn xong, máu mũi cũng không còn chảy nữa. Khi nàng đi vào tắm phòng, cũng không nhìn thấy hần, mà chỉ thấy gã sai vặt lúc nãy chạy tới, nói: "Tỷ tỷ, tướng quân đang luyện công trong phòng, nơi này không còn chuyện gì nữa, tỷ cứ trở về phòng ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tướng quân hỏi

Cố Khinh Âm nhìn căn phòng đã thu dọn gọn gàng, nghĩ Ngụy Lãnh Nghiêu đi ngủ rồi sẽ không gọi mình, nên đi vào phòng nghỉ.

Nhưng rốt cuộc nàng lại không được ngủ yên. Trong căn phòng mờ sương khói, chỉ nghe được từng tiếng thờ dốc, trong ban đêm yên tĩnh càng thêm rõ ràng. Cố Khinh Âm kinh sợ, càng nghe càng thấy mặt đỏ tim đập, thanh âm đó dần dần trầm thấp ái muội, sau hơn nửa canh giờ thì vang lên một tiếng găm nhẹ, rồi mới ngừng.

Nàng nắm chặt góc chăn, những áp lực lâu ngày trong cơ thể nhưng bùng nổ, cả người nàng khô nóng, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được. Cho tận đến khi bình minh, nàng mới mệt mỏi chợp mắt được một lúc.

Ngày hôm sau, nàng vừa tỉnh dậy, gã sai vặt quen mặt đó đã chạy tới, bảo nàng đến tiền viện thu dọn đồ đạc, rồi chuyển đến đây. Trong lòng Cố Khinh Âm thấp thỏm, xem ra khả năng chạy trốn ngày càng nhỏ, thật sự phải hầu hạ người đó đến khi bị đuổi đi rồi.

Lúc Cố Khinh Âm về tiền viện thu dọn đồ, không tránh được việc bị người khác soi mói, Tiền tiểu nhi và Phượng Vân thì thăm với nàng.

"A Âm, nhìn không ra đến cô lại là người thủ đoạn như vậy đấy," Phượng Vân cười nói: "có thể thu phục cả tướng quân."

Cố Khinh Âm không nhìn nàng ấy, chỉ để ý sửa sang mấy bộ quần áo, những thứ này đều là đồ nàng mang theo lúc ra khỏi Ngọc Bình sơn trang, vì không muốn để người khác biết nên nàng chỉ mang theo mấy bộ cực kỳ bình thường. "Lời này vô duyên vô cớ khiến tôi mang tội đấy, tướng quân có thân phận thế nào, tôi cũng không biết có thể hầu hạ được mấy ngày."

Đám tiểu nha hoàn nghe Cố Khinh Âm nói, cũng biết nàng là người lạnh lợi. Nếu sau này nàng được lòng tướng quân, sau này họ cũng phải lấy lòng nàng, nên đành ngậm miệng, không nói thêm nữa.

Trong nội viện, Ngụy Lãnh Nghiêu đang ngồi cùng một lão già. Hắn mặc áo bào đen tuyền, bên hông thắt đai lưng màu bạc, mái tóc dài dùng một cây ngọc trầm đỏ rực cố định, từng đường nét trên gương mặt thâm thúy lạnh lùng. Còn đó lão già đó râu tóc bạc trắng, mặt mũi hồng hào, chính là Hồng Thất Minh ở Ngọc Bình sơn trang.

Ông bắt mạch cho Ngụy Lãnh Nghiêu, thoáng trầm tư rồi mới nói: "Độc của tướng quân này đã nhiều ngày rồi."

Mắt Ngụy Lãnh Nghiêu chợt lóe, "Đã hơn ba tháng."

Hồng Thất Minh gật gù đầu: "May mà tướng quân đã dùng nội lực hóa giải hơn phân nửa, thêm nữa mỗi ngày đều dùng thuốc, nên không đến một tháng sẽ thanh trừ hết độc tố. Lão phu kê thêm một đơn thuốc, mỗi ngày sắc hai lần, nhất định có thể trừ tận gốc."

"Làm phiền Hồng tiên bối, " Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn ông viết đơn thuốc, suy nghĩ một lát, lại nói: "Trừ mị xuân phong, trong cơ thể ta có thể còn dư độc khác không?"

Hồng Thất Minh ngừng bút nhìn hắn, "Tướng quân hỏi chuyện này là có ý gì?"

"Như Hồng tiên bối nói, độc tính của mị xuân phong đã loại bỏ được bảy tám phần, nhưng không biết vì sao mỗi khi đêm khuya thân thể ta vẫn khô nóng không chịu nổi?"

Hồng Thất Minh nhìn hắn, chậm rãi nói: "Tướng quân có thể trả lời lão phu là người nào hạ độc không?"

Mắt Ngụy Lãnh Nghiêu đột nhiên lạnh đi, như hồ sâu không đáy.

"Tướng quân không cần miễn cưỡng trả lời, " Hồng Thất Minh nhìn thần sắc của hắn, vuốt râu nói: "Nếu là do nữ tử hạ độc, lão phu nghĩ tướng quân còn trúng niệm tình hoan."

"Niệm tình hoan? Có thể giải được không?" Ngụy Lãnh Nghiêu hỏi.

Hồng Thất Minh lắc đầu, "Lão phu cũng chỉ đoán bừa thôi, mạch tượng của tướng quân bình thường, chỉ thỉnh thoảng không thông. Niệm tình hoan này cũng không phải độc được gì, mà là một loại cổ độc, chỉ nữ tử mới hạ độc được, lão phu cũng rất hiếm gặp, mà chỉ biết chút ít, nhưng tướng quân yên tâm, cổ độc này không có hại cho thân thể, cũng không đe dọa tính mạng."

Mắt Ngụy Lãnh Nghiêu lạnh đi, không nói lời nào. Lát sau, hắn cầm lấy đơn thuốc, đa tạ Hồng Thất Minh, rồi cho người tiễn ông về.

Ngày thứ hai Cố Khinh Âm ở trong viện vô cùng thanh nhàn. Đến ban đêm, Ngụy Lãnh Nghiêu mãi chưa về, nàng vẫn trở lại phòng ngủ.

Đầu đó, Hồng Thất Minh báo lại tình hình của Ngụy Lãnh Nghiêu cho Hàn Cẩm Khanh biết.

Hàn Cẩm Khanh đang thưởng thức một chiếc hoa tai bằng vàng, khi nghe vậy, chỉ khẽ cười nói: "Thật sự trúng mị được? Không biết ở biên cương hắn chọc phải nọ phong lưu gì nữa."

"Mị được thì Ngụy tướng quân đã tìm được thuốc giải, chỉ có cổ độc..."

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, con ngươi dần tối lại, Hồng Thất Minh nói hết với hắn những gì ông biết.

"Đến ông cũng không biết?" Hắn nắm chặt hoa tai trong tay, hỏi.

Hồng Thất Minh lắc đầu.

Sắc mặt Hàn Cẩm Khanh ngày càng nặng nề, Ngụy Lãnh Nghiêu quyết không thể có việc gì được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Mưa đêm chịu nhục 1

Đến ngày thứ ba, Cố Khinh Âm cả một ngày vẫn không thấy Ngụy Lãnh Nghiêu, nhưng thật ra nàng đang cố gắng ghi nhớ kỹ các thông lộ, các cửa ra vào.

Ban đêm, bên ngoài nổi gió, nàng tắt nến, nằm trên chiếc giường gỗ nhỏ hẹp.

Nhớ tới tình cảnh mấy ngày nay, nàng lại thấy buồn, không biết trong phủ thế nào, cha mẹ có bình an không, ngự sử đài thay đổi người đứng đầu sẽ khác

thế nào. Đã gần một tháng nàng không đi làm không biết có ảnh hưởng gì không. Cứ suy tư lung tung, không biết nàng ngủ say từ lúc nào.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bỗng chớp giật sấm đánh, cuồng phong gào thét, thổi tung cánh cửa sổ trong phòng, thoáng chốc mưa tầm tã, làm ướt nền đất gần cửa sổ.

Cố Khanh Âm giật mình tỉnh lại, vội vàng đứng dậy thấp nền, mắt một lúc lâu mới đóng lại được cửa sổ cẩn thận, thì trên người đã dính đầy nước mưa.

Không còn cách nào, nàng đành phải mở tay nải, lấy ra một bộ trung y để thay. Nàng đặt quần áo trên giường, cởi ra quần áo ướt, cầm khăn lau người. Lúc đang muốn mặc trung y vào, mượn ánh nến mỏng manh, nàng mơ hồ trông thấy cạnh cửa có một bóng dáng.

Cố Khanh Âm vẫn còn trẻ, thấy vậy tình cảnh, bị dọa đến hoảng loạn tâm thần. Trên người nàng lúc này lại chỉ mặc mỗi cái yếm với quần lót, đành phải nhanh chóng vội lấy chăn bông che người, muốn đến cửa phòng nhìn xem rốt cuộc là cái gì.

Nàng đi từng bước, cửa phòng đột nhiên bị một lực mạnh đẩy ra, một bóng dáng cao to đi vào, mang hơi thở băng lãnh ẩm ướt.

Cố Khanh Âm lùi lại mấy bước, thấy rõ người tới, nàng cố gắng giữ vững tinh thần, run rẩy nói: "Ngài, tướng quân, ngài làm gì ở đây?"

Nam nhân trước mặt mặc bộ cẩm y màu xanh lam sẫm, búi tóc hơi rối, mấy sợi tóc mai rũ xuống, mày kiếm như mực, mắt như hàn tinh, lưu động ánh sáng xanh u tối, trên thái dương và chóp mũi còn đọng vài giọt nước mưa, đang từ từ nhỏ xuống. Y phục vì mắc mưa nên dính sát vào người, ẩn hiện đường cong cơ bắp, tỏa ra hơi thở cường đại mà nguy hiểm.

Hắn nhìn nàng, giọng nói trầm thấp âm trầm cất lên: "Cho ta nước."

Cố Khanh Âm nghe thấy hắn sai mình lấy nước thì cũng bình tĩnh trở lại, tưởng là hắn về trễ, mắc mưa, muốn uống trà nóng xua khí lạnh mà thôi.

"Tướng quân đợi một lát, nô tỳ lập tức đi đun nước." Nàng nắm thật chặt tấm chăn trên người, cúi đầu nói.

Nàng xoay người, phía sau không có bất cứ tiếng động nào. Nàng tưởng hắn đã đi rồi, đang định buông chăn thay trung y, cả người bỗng nhiên bị một lực mạnh đẩy ngã, ấn xuống giường.

"A!" Cố Khanh Âm kinh hãi kêu lên, cái chăn trên người đã bị vứt ra xa.

Nàng nghe thấy tiếng thờ dốc trầm đục của nam nhân, dồn dập nặng nề, bàn tay to thô ráp đang chạy trên tấm lưng trần của nàng. Sau đó, nàng chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh, yếm bị cởi bỏ, chỉ còn lại sợi dây mỏng manh vắt trên cổ, bầu ngực đầy đặn nõn nà đu đưa trước mắt.

"Đừng như vậy, tướng quân, không được..." Cố Khanh Âm liều mạng hét lên, nhưng thân thể bị giữ chặt lại, không thể động đậy.

Tiếng vải vóc bị xé vụn vang lên, quần lót của nàng bị xé rách ném xuống dưới, hai cánh hoa mỏng trắng mịn thịt hiện rõ trong mắt hắn.

Nàng có thể cảm giác được ánh mắt băng lãnh đang đánh giá từng tác da thịt nàng. Mặc kệ nàng cầu xin thế nào, hắn đều mắt diếc tai ngơ, để mặc nàng như con cá nhỏ giẫy dụa trong lòng hắn.

Cánh mỏng bị cường ngạnh tách ra, ngón tay hắn nắm lấy hoa hạt nấn cầm của nàng, day nhẹ, khiến thân thể đang khản trương khẽ run rẩy.

"A... Không cần... Tướng quân... A..." Cố hòng nàng đã khản đặc, cánh tay cố sức chống lên giường. Nhưng mà, chỗ sâu trong thân thể đang nhanh chóng lan tràn một cảm giác hư không, khiến nàng sắp không khống chế được cơn hoảng loạn nữa rồi.

Trong tiểu huyết rất ngứa, ẩm ướt, đã có một dòng d*m thủy chảy ra, dính ướt ngón tay hắn, nàng nghe thấy tiếng thờ dốc của hắn càng thêm dồn dập.

Nàng rất xấu hổ, xấu hổ vô cùng, nhưng mộng lại đóng đưa theo tiết tấu của ngón tay hắn, khiến càng nhiều d*m thủy chảy ra. Thậm chí nàng còn nghe được tiếng nước bị khuấy đảo từ dưới thân.

Tay kia của hắn luồn lên trên, bắt lấy ngực trái của nàng, nhào nặn thành muôn hình vạn trạng.

Thân thể của nàng dần trở nên khô nóng, nàng cắn chặt môi, không cho mình phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ. Nhưng cảm giác trống rỗng trong thân thể ngày càng nhiều, ngọn lửa tình dục đã cháy, dần dần thành lan ra khắp cơ thể.

Rốt cục ngón tay hắn cũng chịu buông tha cho hoa hạt của nàng, chuyển sang vuốt ve đóa hoa đầy đặn, càng ngày càng nhiều d*m thủy trào ra, từ tiểu huyết chảy xuống đùi. Thân thể của nàng không tự chủ được nhấc lên, bắt đầu chủ động đón ý nói đùa theo hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Mưa đêm chịu nhục 2

Ngón tay hắn cố ý mở rộng tiểu huyết đới khát của nàng, ấn nhẹ lõi kéo dóa hoa nhỏ. Nàng chỉ cảm thấy dưới thân ngứa ngáy khó chịu, ngón tay nắm chặt đến trắng bệnh.

Dưới thân bỗng trống rỗng, ngón tay của hắn dôi đi. Nàng biết d*m thủy của mình đã chảy giàn giụa, bộ dạng tất nhiên rất dâm dăng. Nhưng nàng không thể không chế, không thể rụt rè, chỉ có thể không tự chủ được nâng mông lên, bày mặt viên ra trước mắt hắn.

Nàng cắn môi, cánh môi đã hiện ra sắc đỏ sẫm, trông còn diễm lệ hơn cả khi thoa son. Nàng biết hắn đang nhìn nàng, nhìn nơi bí ẩn của nàng, dùng đôi mắt lam băng lãnh của hắn nhìn thật tỉ mỉ, giống như... nàng là tù binh của hắn.

Đúng, tù binh, nàng nghĩ đến từ này, bỗng nhiên cảm thấy không còn hình dung nào thỏa đáng hơn. Suy nghĩ này khiến nàng cảm thấy xấu hổ và khủng hoảng, nhưng tiểu huyết lại hưng phấn dị thường, miệng huyết nhẹ nhàng chậm chạp co rút lại, không ngừng phun ra càng nhiều d*m thủy.

gây th*t cứng rắn chống ở miệng huyết. Nàng sợ hãi thở hổn hển, thật sự rất nóng, khiến nơi đó của nàng như bị hòa tan.

Tay hắn vòng đến trước người nàng, ngón tay hắn nắm lấy nhũ hoa đã cương cứng của nàng, dịu dàng vuốt ve, lòng bàn tay vuốt nhẹ da thịt nõn nà. Tiếng thờ dóc của hắn càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, ngay bên tai nàng. Mỗi lần mút lấy vành tai nàng, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ, mềm mại, ẩm ướt, sự dịu dàng khiến nàng hoàn toàn sa ngã.

"A... Ân..." Tiếng rên rỉ kiều mị của nàng rốt cục cũng thoát ra khỏi miệng.

Tiếng rên rỉ còn đang dính bên môi, thì một chân nàng thỉnh thoảng bị nâng lên cao, dục long cứng rắn nóng rực lập tức đi vào.

"A!" Nàng sợ hãi kêu lên, tiểu huyết của nàng vốn đã nhỏ, hơn nữa đã một thời gian không làm chuyện phòng the, bị hắn tiến vào đột ngột như vậy nhất thời khó tránh khỏi lại trướng căng đau đớn.

"Ngò..." Thanh âm trầm thấp từ tính của nam nhân vang lên ngay bên tai nàng. Ngay từ khi mới gặp nàng đã thấy giọng nói của hắn đặc biệt, như từ khoang bụng qua yết hầu phát ra, âm rung như nhẩn nại như than thở, nghe thấy lúc này lại khiến thân thể của nàng mềm nhũn.

Mông nàng nâng lên rất cao, phần eo hạ xuống, tạo nên độ cong hoàn mỹ, thân gầy nóng bỏng tiến vào đúng đạo của nàng tức tặc, vuốt ve những nếp gấp, xâm chiếm bốn phía, muốn nghiền nát nhuyễn thịt nắn cảm nhất của nàng.

gây th*t của hắn vẫn chưa tiến vào hoàn toàn, nàng có thể cảm giác được sự nhẩn nại của hắn. Quy đầu to lớn của hắn như muốn mở rộng tiểu huyết của nàng, d*m thủy điên cuồng trào ra như muốn phối hợp giúp hắn tiến vào. Mỗi khi gây th*t tiến vào một chút lại kéo một ít d*m thủy chảy ra ngoài, giọt giọt đều dính trên lông mu của hắn.

Trong quá trình hắn tiến vào, cảm giác trướng đau ban đầu dần dần biến mất, dục căn to lớn ma sát khiến toàn thân nàng tê dại, đến cả những ngón chân nhỏ nhắn của nàng cũng cong lên. Nàng bắt đầu nhỏ giọng hừ hừ, khi liên khi ngắt, cho đến khi hắn lấp đầy thân thể nàng, quy đầu thiếu chút nữa là mở rộng miệng từ cung.

"A... A... Quá sâu... Không được..." Nàng kêu lên, thân thể nàng bị hắn làm cho nóng rực. Nàng rất xấu hổ, nhưng lại càng muốn hòa theo hắn.

Tuy nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng dung mạo hắn lúc này lại xuất hiện vô cùng rõ ràng ở nàng trong đầu, băng lãnh mà hoa lệ, khiến nàng không còn chỗ để trốn, không thể thoát khỏi bàn tay hắn.

"Trướng quân..." Nàng không tự chủ được than nhẹ, như khóc như tố.

Hắn hơi dừng lại, môi mỏng gần sát bên tai nàng, "Là ta..." Như là tiếng thờ dóc, hoặc là tiếng rên rỉ, phát qua lỗ tai của nàng, khiến nàng run rẩy.

Hắn đặt đùi nàng vào trong khuỷu tay mình, bàn tay to lớn đưa bốn hai bầu ngực căng đầy của nàng, nắm ngón tay bỗng dừng thu lại, dưới thân bắt đầu hưng hăng rút chọc trong cơ thể nàng.

Dục căn của hắn vừa thô vừa nóng, quy đầu cực đại, mụon d*m thủy để tùy ý rong ruổi trong thân thể nàng, nhiều lần đều đỉnh đến điểm nắn cảm của nàng, càng vào sâu trong cái miệng nhỏ, miệng huyết càng co rút kịch liệt.

Tầm mắt giăng kín hơi nước, nàng cũng không biết mình thế nào, sao lại rơi lệ như vậy, nàng nghe thấy tiếng nước dâm mỹ từ nơi ân ái của hai người, cảm nhận được hắn lần lượt dùng sức xâm nhập vào sâu trong thân thể nàng, sinh ra khoái cảm chùng chát. Thân thể ngọc ngà của nàng không ngừng run rẩy, một chân của nàng sàos đứng không nổi nữa rồi, muốn mở miệng cầu hắn nhẹ một chút chậm một chút, nhưng nàng nói không nên lời, từ ngữ đến bên miệng đều biến thành tiếng khóc, tiếng rên rỉ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Mưa đêm chịu nhục 3

Hai tay của hắn nắm vòng eo mảnh khảnh của nàng, va chạm vừa sâu vừa nặng, mỗi lần tiến vào đều muốn đâm đến trong chỗ sâu nhất, âm đ*o bị tách ra, ép thừa nhận quy đầu cực đại chà đạp, mỗi lần rút ra đều kéo theo mị thịt, nước bắn tung tóe. Tiếng khóc của nàng chẳng may ảnh hưởng đến hắn, thất lưng mạnh mẽ hữu lực của hắn vẫn nhanh nhẹn đóng đưa để quy đầu nhiều lần đều chọc đến miệng tử cung, khiến toàn thân nàng run rẩy, mềm nhũn.

"A... A... A..." Khoái cảm dồi nức lấp biển, nàng khàn khàn khẽ gọi, hai bầu ngực tròn đầy đu đưa theo tiết tấu của hắn, diễm sắc mị hoặc.

Toàn thân Cố Khinh Âm như rơi vào vũng bùn, tất cả cảm quan đều tập trung vào trận giao hoan. Ngón tay thon dài của hắn đỡ lấy thất lưng nàng, đầu lưỡi nóng ẩm của hắn mút lấy vành tai nàng, gây th*t to lớn thô dài rong ruổi trong cơ thể nàng. Tất cả đều khiến nàng trầm luân, hăm sâu trong tình triêu, muốn ngừng mà không được.

Mỗi lần hắn cường thế xô xuyên qua âm đ*o của nàng đều bị mở rộng, mỗi điểm đều trở nên cực kì mẫn cảm, cắn chặt lấy cây gậy của hắn. Rốt cục, khi quy đầu bóng nhoáng kia nghiền mạnh một cái, tiểu huyết co rút lại kịch liệt, dòng d*m thủy trào ra tưới ướt đầm cây gậy của hắn.

"A... A a a... Đến... A..." Nàng thét chói tai trong cơn khoái cảm, toàn bộ mặt viên và vùng bụng đều co rút mãnh liệt, giống như có một ngọn lửa lớn nhanh chóng xâm nhập cảm quan tri giác toàn thân nàng.

Trong cơn run rẩy, nàng cảm giác tính khí thô dài lui ra ngoài, d*m thủy không khống chế được nữa trào hết ra ngoài. Rốt cuộc hai tay nàng cũng không chống đỡ được nữa, đành để thân thể trần trụi trượt xuống, nằm bên mép giường thở hổn hển.

Eo nàng nhanh chóng bị Ngụy Lãnh Nghiêu nâng lên, hắn để nàng nằm ngửa trên giường, đùi vì quá mỏi mà không thể khép lại, rộng mở trước mắt hắn, hai mắt nàng nhắm lệ mờ mịt. Đáng vẻ mị hoặc của nàng bày rõ món một trong đôi mắt u lam của hắn.

Dưới ánh nến mờ nhạt, ngũ quan của hắn càng thêm sắc nét, dung mạo vốn băng lãnh liếm màu tình dục. Hắn rất gần nàng, chớp mũi của hai người gần như chạm vào nhau, nàng có thể ngửi được hương rượu thoang thoảng trong miệng hắn.

Ngụy Lãnh Nghiêu chưa bao giờ nghĩ tới lại có lúc mình không nhận được mà dè một tỷ nữ dưới thân. Sau khi trúng độc, hắn căm thù đến tận xương tủy những nữ nhân nịnh nọt lấy lòng, cố ý quyến rũ hắn, hắn coi thường không thèm chạm vào họ, tình nguyện đau khổ chịu đựng dục vọng. Mị xuân phong đã được giải, tới nay hắn nhất thời hưng, uống hai ly rượu, không nghĩ tới nửa canh giờ sau trong cơ thể khô nóng không chịu nổi, còn khó kìm nén hơn cả ngày trước, sau đó... hắn nhìn thấy nàng.

Hắn đã gặp rất nhiều những nữ nhân cố gắng quyến rũ hắn, không thì cũng a dua, lấy lòng cố ý làm ra vẻ. Chỉ có nàng là luôn bình tĩnh, thậm chí còn có chỗ xa cách, trong khoảnh khắc đó dục niệm của hắn trở dậy...

"Không cần... Tướng quân, nô tỳ chịu không nổi..." Nàng nằm dưới thân hắn thở gấp, uyển chuyển cầu xin tha thứ.

Dục vọng của hắn vẫn cứng rắn như sắt, sao có thể dừng tay? Hắn nhìn nàng, nâng hai chân nàng lên, mở rộng thành hình chữ m, gây th*t ma sát hai lần ở miệng huyết lấy lợi, rồi lại xô xuyên qua thân thể nàng.

"Nha... A a..." Nàng vẫn còn trong dư vị cao trào, tiểu huyết còn đang co rút, thân thể cực kỳ mẫn cảm lại bị hắn hung hăng cắm vào như vậy, mị thịt lập tức ép vào, siết chặt lấy thân gầy, khiến nàng thiếu chút nữa lại lên đỉnh.

Hắn dùng đôi mắt u lam thâm thúy nhìn nàng, nhìn nàng cuồng loạn lắc đầu, tóc đen vũ động giống như tảo biển, gương mặt nhỏ nhắn quyến rũ sinh động, mị nhân như to, hai bầu vú đầy đặn nõn nà không ngừng đu đưa. Thần sắc của hắn vẫn chẳng chút thay đổi, nhưng dưới thân lại càng trường càng hơn vài phần, đỉnh mạnh vào tiểu huyết của nàng như mưa rền gió dữ.

Thân thể Cố Khinh Âm bị vùn vò đến mức như muốn tan ra, cái miệng nhỏ nhắn vô thức rên rỉ, mà không biết thanh âm này giống như loại thức giục tình với nam nhân, khiến hắn càng dừng mãnh thẳng tiến.

Cũng không biết đã ân ái bao lâu, miệng huyết của nàng dường như hoàn toàn tê rần, tiếng thở dốc của nam nhân dần dần ồ ồ, dung mạo lạnh lùng rốt cục cũng có chút rung động. Hắn kim lòng không đậu cúi người xuống đặt một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước lên khóe mắt đóng đầy nước mắt của nàng.

Đồng thời, quy đầu to lớn của hắn cũng phá mở miệng tử cung của nàng, khiến nàng run rẩy thét chói tai, nghênh đón cao trào mãnh liệt.

Thân thể của nàng nâng lên cao, miệng thở dồn dập, đệm giường dưới thân nàng như muốn rách toạc, nàng hoàn toàn không thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Hắn thở dốc bên gáy nàng, mút lấy lỗ tai khéo léo của nàng, cúi đầu nói: "Nàng mút thật nhanh..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Không thể quay lại như trước đây

Quần áo của Cố Kinh Âm bị tuột một nửa, yếm bị vén lên, quần lót bị kéo đến mắt cá chân. Thân thể nàng bị nâng lên, dựa lưng vào thân cây, hai chân mở lớn, cẳng chân đặt trong khuỷu tay Ngụy Lãnh Nghiêu, đung đưa qua lại. Dưới thân thừa nhận từng đợt tấn công mãnh liệt của hắn.

"Không muốn... Tướng quân... A..." Lưng nàng áp vào thân cây thô ráp cứng rắn, tóc mây tán loạn, đôi mắt sáng khép hờ. Hai bầu vú đầy đặn lộ ra khỏi yếm, nhũ hoa phấn hồng run lên theo tiết tấu của hắn. Trong tiểu huyết cung đỏ có một gậy th*o to lớn tím đen đang rút cắm mãnh liệt. Tiếng nước lá lướt, chất lỏng tung tóe.

Đêm qua Cố Kinh Âm bị Ngụy Lãnh Nghiêu ép buộc đến nửa đêm, đợi mãi hắn mới chịu tận tình phóng xuất vào trong cơ thể nàng, tinh dịch nóng rực lại một lần nữa đưa nàng lên cực lạc. Trong cơn choáng váng điên cuồng, nàng mê man, không biết chuyện gì nữa. Nàng ngủ tận đến trưa hôm sau mới dậy, ai ngờ vừa muốn đứng lên thì cả người nghiêng ngả té nhào xuống đất, hai đùi run lên, không còn sức lực.

Nàng vốn định tốt thông báo với quân sự một tiếng, nói mình không khoẻ. Nhưng lại nhìn thấy gã sai vặt hôm qua, nói là tướng quân bảo hôm nay nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt, không cần làm gì. Vừa đúng ý nàng, vì thế nàng lại nằm xuống, ngủ mê mệt, tích chút thể lực, đến hoàng hôn mới dậy.

Một ngày chưa ăn cơm, khiến bụng đói kêu vang, nàng đi xuyên qua hoa viên nhỏ, về phía phòng bếp nhỏ, nhưng lại tình cờ gặp Ngụy Lãnh Nghiêu đang đi đến.

Nàng hoảng sợ, theo bản năng muốn trốn đi, nhưng thân thể bủn rủn không chịu phối hợp, đi đường cũng chậm hơn trước vài phần. Nàng đành phải cúi đầu, tiến lên hai bước hành lễ.

Nhìn thấy Ngụy Lãnh Nghiêu, nàng không thể bình tĩnh nổi. Làm sao hắn có thể làm chuyện đó với nàng? Cho dù hắn không biết thân phận của nàng, chỉ coi nàng là một tỷ nữ... Hắn cũng không thể... nửa đêm lấy nàng ra tiết dục.

Trong đầu nàng lại nhớ lại chuyện đêm qua, nàng đoán ý nói đùa dưới thân thân, uyển chuyển cầu xin tha thứ... Gương mặt thanh lệ của nàng bỗng dưng đỏ lên.

Nàng thừa nhận thân thể mình ngày càng dâm dăng, nàng đã không thể khống chế được nữa. Cứ đến nửa đêm là thân thể nàng lại khô nóng khó chịu, khiến nàng hoàn toàn vô lực phản kháng khi bị nam nhân xâm phạm. Dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng thân thể của nàng thích loại cảm giác này, thích được lấp đầy.

"Nghĩ cái gì?" Hắn nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào mình. Đôi mắt băng lãnh nhìn kỹ từng biểu cảm của nàng, vừa tìm tòi nghiên cứu vừa cường ngạnh.

Cố Kinh Âm nhìn hắn, không hề trốn tránh, trả lời: "Nghĩ đến tướng quân."

Hắn không nói lời nào, con ngươi u lam sáng ngời, hiển nhiên chờ nàng nói tiếp.

"Đêm qua tướng quân tận tình như thế, không sợ để lại trong bụng nó tỷ một đứa trẻ sao?" Nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hắn. Đây cũng là chuyện nàng lo lắng. Đêm qua hắn phóng ra hai lần trong cơ thể nàng, kinh nguyệt của nàng lại chưa đến, khiến nàng không thể không nghĩ như vậy.

Khuôn mặt hắn băng lãnh như phủ sương tuyết, hắn trầm giọng nói: "Bất cứ nữ nhân nào cũng đều không có khả năng có hài tử của ta, dù các nàng có muốn..." Hắn cúi đầu gần sát nàng, hơi thở nóng rực phất qua mũi miệng nàng.

Đôi mắt trong trẻo của Cố Kinh Âm nhìn thẳng vào hắn, "Thỉnh tướng quân ban thuốc tránh thai."

Khuôn mặt Ngụy Lãnh Nghiêu thanh lãnh, môi mỏng nhẹ kéo, "Không cần."

Nàng còn muốn tranh cãi nữa nhưng lại bị hắn mút lấy môi, hôn dồn dập.

Đầu lưỡi nóng rực của hắn xâm nhập vào trong miệng nàng, cuồng loạn triển miên quấn lấy đầu lưỡi nàng, gặm nhấm cánh môi hồng mê người của nàng, nuốt hết tất cả tiếng rên rỉ và mật dịch trong miệng nàng..

Hơi thở của nàng như đều bị cướp đi, đầu óc mơ màng, thân thể không tự chủ được nữa. Đến lúc nàng nhận ra hắn đang làm gì thì thân thể nàng đã bị hắn áp lên thân cây, hoan ái không ngừng.

gậy th*o thô dài hơi rời khỏi, lại đâm vào thật sâu như nghiền nát muốn nghiền nát tiểu huyết của nàng. Quy đầu to lớn nhiều lần đỉnh đến tận miệng tử cung, điên cuồng ma sát vào lớp thịt mềm mẫn cảm, khiến chỗ sâu trong thân thể nàng ngứa ngáy. Tiểu huyết điên cuồng co rút, dâm thủy trào ra không ngừng. Chỗ ái ân của hai người ướt đẫm, d*âm thủy như những sợi chỉ bạc cực mảnh rơi xuống dưới, đọng lại trên bùn đất dưới chân hai người.

Cánh tay Cố Kinh Âm vô lực khoác lên đầu vai hắn, nàng dồn dập thở dốc, khuôn mặt đỏ ửng như dấm phấn. Nàng lắc lư thân thể, yêu kiều cầu xin: "Đừng ở trong này... Sẽ có người... A... Quá sâu..."

Con ngươi u lam của Ngụy Lãnh Nghiêu thâm trầm nhìn nàng, hai tay đang nâng bắp đùi của nàng đột nhiên buông ra. Trong nháy mắt mất đi chống đỡ

khiến nàng hoảng sợ la lên, tiểu huyết gắt gao co rút lại, xoắn chặt lấy nam căn của hắn. Thần sắc của hắn biến đổi, thiếu chút nữa buông vũ khí đầu hàng.

"Tướng quân... Không cần... A..." Tim Cố Khinh Âm đập vừa nhanh vừa mạnh, nàng vòng tay ôm lấy vai hắn theo bản năng. Lúc nhìn xuống dưới thân, chỉ thấy một cây gậy thô dài đang ra vào trong tiểu huyết phần nộn của nàng, thân gậy nổi đầy gân xanh, dính đầy d*m thủy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Dục vọng như nước

Không phải lần đầu Cố Khinh Âm làm chuyện này, cũng không phải chưa từng nhìn thấy nam nhân ân ái với mình. Nàng nhìn rất rõ gậy th*t của hắn cắm vào mị huyết của mình thế nào, luật động ra sao.

Trên lông mu của hắn dính đầy d*m thủy, gậy th*t to lớn tương phản với làn da trắng nõn tinh tế của nàng. Chỉ liếc mắt một cái mà con xấu hổ ứa đến, miệng huyết mềm mại lại càng co rút nhanh hơn, nơi đó tựa như cái miệng nhỏ tham lam ngậm chặt lấy tính khí của nam nhân. d*m thủy trào ra ồ ạt, gậy th*t lui ra một chút, rồi lại đâm sâu vào. Nàng mị thịt bị gậy th*t của hắn kéo ra ngoài, xoắn chặt cây gậy thô dài của hắn rồi lại tiến vào trong dừng đọng. Mỗi lần hắn đều đi đến tận cùng, kích thích khát vọng nguyên thủy nhất của nàng.

Con người u lam của Ngụy Lãnh Nghiêu ngày càng thâm sâu, dừng trên người Cố Khinh Âm. Dung mạo của nàng không phải kiểu tuyệt diệu, nhưng lại khiến hắn muốn ngừng mà không được. Đêm qua sau khi phóng thích trên người nàng xong, hôm nay hắn ra ngoài nhưng lại chỉ nhớ tới thân thể của nàng. Hắn không biết chuyện này là do độc tính hay là do nhiều tháng chưa được giải quyết dục vọng. Mà thực ra hắn cũng chẳng muốn biết, hắn chỉ muốn hôn cái miệng nhỏ giãi tranh cãi của nàng, muốn nàng thần phục dưới thân hắn, sau đó thâm trầm tiến vào chiếm hữu nàng.. tựa như giờ phút này.

Nơi đó của nàng vừa nóng vừa chặt, d*m thủy dồi dào, mỗi lần tiến vào, mị thịt đều cắn chặt lấy cây gậy thô dài của hắn, khiến toàn thân hắn sáng khoái. Hắn đi vào thật sâu, rồi lại rút ra toàn bộ, ma sát với xương mu, âm mao mềm mại và hoa hạt mẫn cảm của nàng. Hắn cảm nhận từng cơn run rẩy của nàng, cảm nhận được nàng cũng không muốn xa rời hắn. Chỉ những điều đó thôi cũng đủ khiến hắn điên cuồng.

Con gió mát đầu xuân lướt qua, thân thể mềm nhũn của Cố Khinh Âm run lên, mông kẹp lại, âm đ*o của cô lại mút chặt lấy gậy th*t, khiến Ngụy Lãnh Nghiêu thờ hồn hèn.

"Lạnh sao?" Hắn bình phục hơi thở, quan tâm hỏi han nàng, nhưng dưới thân vẫn tiếp tục đóng đưa, không ngừng khai thác thân thể kiều mị mẫn cảm của nàng.

Hai gò má Cố Khinh Âm hồng rực như cánh hoa anh đào, sinh động kiều diễm, cái miệng thơm hé mở, không ngừng thờ hồn hèn. Nàng khẽ lắc đầu, cũng không biết nên trả lời hắn như thế nào. Quả thực nửa người trên của nàng hơi lạnh, nhưng nơi riêng tư dưới thân lại nóng như lửa, khiến nàng khó chịu.

Hai bầu ngực tròn đầy của nàng lộ hết ra, hai quả mâm xôi đỏ hồng run run rẩy rẩy đứng thẳng trong gió. Thấy nàng không đáp, Ngụy Lãnh Nghiêu há mồm mút nhũ hoa, mút mạnh vào, rồi lại dùng đầu lưỡi liếm láp, hàm hồ nói: "Nóng quá..."

Cố Khinh Âm ôm chặt lấy vai hắn, mở hai mắt, nói nhỏ: "Cái gì?"

Ngụy Lãnh Nghiêu nhả nhũ hoa của nàng ra, lưỡi kéo rồi lại mở miệng ngậm lấy hai quả mâm xôi rung rinh trong gió. Cố Khinh Âm không kìm được than nhẹ, trên làn da nõn nà nhẵn nhụi của nàng dính đầy nước bọt của hắn. Hắn cong môi cười, sát gần cánh môi phần hồng mê người của nàng, "Thân thể của nàng nóng quá..."

"Ngài..." Cố Khinh Âm mở to mắt, vì sao mỗi lần nam nhân này đều phải nói những lời ái muội khiến người ta xấu hổ chứ. Nàng thừa nhận mình bắt đầu phóng túng thân thể hưởng thụ mây mưa chi hoan, nhưng trong thâm tâm nàng vẫn là Cố Khinh Âm đứng đắn bảo thủ.

Nàng không biết giờ phút này biểu tình của nàng vô tội đáng yêu cỡ nào, vô tình lại lấy lòng Ngụy Lãnh Nghiêu. Đáp lại nàng là sự xâm nhập hung mãnh, đến mức ngón chân nàng căng lên, con tê đại ở bụng không khống chế được nữa lan ra tứ chi bách hải.

"A... Quá sâu... Không được... A... Tướng quân..." Nàng kêu lên, quy đầu của hắn va vào tất cả những chỗ mẫn cảm của nàng, khiến nàng run rẩy không ngừng, d*m thủy trào ra, vừa nóng vừa trơn.

Phía trước là nữ tử quyền rũ phóng đảng, rõ ràng khuôn mặt của nàng chỉ được tính là thanh lệ mà thôi... Thấy vẻ mặt mê say của nàng, Ngụy Lãnh Nghiêu không nhẫn nại nữa, tình quan vừa mở, dòng tinh dịch trắng đục bắn hết vào trong tử cung của nàng...

Cố Khinh Âm chỉ cảm thấy trong cơ thể nóng rực không chịu nổi, cả người càng phát ra xuân tình mị hoặc. Đôi mắt long lanh của nàng khép hờ, nhìn nam nhân dù đang cao trào nhưng vẫn giữ được thần thái bình tĩnh. Ánh mắt liếc qua chỗ khác, mượn ánh chiều tà, nhìn thấy một bóng người đang đứng dựa vào lan can bằng ngọc thạch bên hành lang gấp khúc cách đó không xa. Người đó mặc áo tím, mái tóc đen rối tung, mi mục như họa, mắt như hắc ngọc.

Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, thân cao ngọc lập, cũng không biết đã đứng bao lâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Mang nàng rời khỏi

Huyết dịch toàn thân Cố Kinh Âm như đông cứng, thân thể lập tức cứng ngắc.

Hai người cách khá xa nhau, nhưng ánh mắt của hắn và nàng lại giao hòa trong không gian cách lớp núi đá lởm chởm. Đôi mắt phượng của hắn vẫn toát lên vẻ biếng nhác bình đạm như từ xưa đến nay, biểu tình thanh lãnh xa cách. Hắn chỉ đứng đó nhìn mà khiến hô hấp của nàng như cứng lại, nàng co rúm người lại tựa đầu vào ngực Ngụy Lãnh Nghiêu.

Nàng sợ cái gì? Không, nàng không sợ hắn, nàng chỉ thấy xấu hổ, chỉ là thấy xấu hổ khi bị bắt gặp trong tình cảnh này mà thôi, dù có là ai thì cũng sẽ có phản ứng giống nàng.

"Ngụy tướng quân đúng là hưng trí, trời đã tối mờ rồi mà còn chưa chịu buông mỹ nhân dưới thân." Tiếng nói thản nhiên rõ ràng truyền tới, Cố Kinh Âm càng gấp gáp, càng dấn sát bầu ngực căng đầy vào ngực Ngụy Lãnh Nghiêu.

Ngụy Lãnh Nghiêu thoáng nhìn lại, nhanh chóng rời khỏi thân thể Cố Kinh Âm. Hắn sửa sang lại quần áo, cời ngoại bào trùm kín nữ nhân đang nằm trong lòng mình, rồi ôm nàng rời đi.

Trước mắt Cố Kinh Âm tối sầm lại vì bị áo choàng phủ xuống đầu, cũng khiến nàng an tâm hơn chút. Nàng vòng tay ôm cổ Ngụy Lãnh Nghiêu, dựa vào ngực hắn, mặc cho hắn ôm.

Hàn Cẩm Khanh bước ra khỏi hành lang, hai mắt hơi trầm xuống, biểu tình lạnh nhạt. "Vì tướng quân mà hai ngày nay bản tướng phải hao tâm tổn trí, còn tướng quân lại ở nơi này hưởng dụng mỹ nhân." Hắn đứng cách Ngụy Lãnh Nghiêu chừng mười bước, nhìn Ngụy Lãnh Nghiêu không thèm ngẩng đầu lên mà chỉ lo che chở cho nữ tử trong lòng. Giọng nói của Hàn Cẩm Khanh càng lạnh đi: "Không biết tiểu tỷ mỹ mạo thể nào mà lại khiến tướng quân đề ý như vậy?" Hắn nhấn thật mạnh hai chữ "Tiểu tỷ".

Cố Kinh Âm run rẩy, khăn trương đến mức suýt ngừng thở.

Ngụy Lãnh Nghiêu dừng lại, nhìn thoáng qua Hàn Cẩm Khanh, lạnh lùng nói: "Không có liên quan đến Hàn tướng, mời ngài đến chính phòng, ta sẽ đến đó ngay." Nói xong, Ngụy Lãnh Nghiêu không quay đầu lại mà đi thật nhanh về phía trước.

Hàn Cẩm Khanh hiểu rõ tính cách của Ngụy Lãnh Nghiêu, hắn chưa bao giờ là người thích so đo, nhưng hôm nay... Mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh híp lại, trong lòng bùng lên một ngọn lửa vô danh.

Khi Ngụy Lãnh Nghiêu tới chính phòng, Hàn Cẩm Khanh đã đợi được nửa nén hương rồi. Trên bàn đã bày đầy những món ăn tinh xảo và một bình rượu ngon đặt chính giữa.

Hàn Cẩm Khanh thấy Ngụy Lãnh Nghiêu chỉ lo tự rót tự uống, đành phải áp chế cơn tức trong lòng, nói: "Tướng quân có khả năng nắm chắc binh quyền của các châu phủ không?"

"Binh quyền của Dương gia phân tán nhiều nơi, há có thể nói lấy là lấy?" Ngụy Lãnh Nghiêu liếc mắt nhìn ly rượu của Hàn Cẩm Khanh một cái, cầm bầu rượu thay hắn rót đầy.

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày nhìn hắn, "Nói như vậy, người không nắm chắc?"

"Ba thành." Ngụy Lãnh Nghiêu lạnh nhạt nói.

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, "Chỉ nắm chắc ba thành?"

"Ta chỉ nắm chắc binh quyền của ba thành." Ngụy Lãnh Nghiêu chạm cốc cùng hắn, chậm rãi nói.

Khóe môi Hàn Cẩm Khanh cong lên, rốt cục cũng mỉm cười, "Ngà? Chỉ trong một thời gian ngắn mà có thể nắm được ba thành, đúng là khó có được."

Hai người nói chuyện một hồi, không khí chẳng mấy thân thiện, Hàn Cẩm Khanh cũng không nói nhiều như bình thường. Rượu và thức ăn còn chưa được mấy miếng, Hàn Cẩm Khanh đã đứng dậy cáo từ, Ngụy Lãnh Nghiêu cũng không giữ lại.

Về phần Cố Kinh Âm, hai lần hoan ái gần như đã rút hết thể lực của nàng. Sau khi được Ngụy Lãnh Nghiêu ôm về, nàng tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm bất động. Trong cơn mơ màng, nàng nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng gọi rất nhỏ: "Cố đại nhân."

Cố Khanh Âm kinh ngạc, trong lòng dâng lên vài phần mong đợi. Nàng ăn mặc chỉnh tề rồi mới mở cửa phòng. Một gã nam tử cúi đầu, cung kính nói: "Nếu Cố đại nhân muốn rời khỏi đây, xin hãy đi theo tiểu nhân."

Dưới ánh trăng mờ mờ, nàng không thấy rõ dung mạo của người này, mặc dù không biết rõ thân phận, nhưng nếu có thể mang nàng rời khỏi đây thì không còn gì tốt hơn. Bởi vì nàng ở trong này, sớm muộn gì cũng sẽ tìm cách chạy trốn.

Trong đầu nàng lướt qua đôi mắt u lam băng lãnh... Nàng nhắm mắt lại, thầm nghĩ tối nay hẳn đừng qua, hai người sẽ không gặp lại.

Nàng theo người nọ bước vào một đường nhỏ tịch tịch, bốn bề vắng lặng. Bọn họ nhanh chóng ra khỏi tòa nhà, nhìn thấy một chiếc xe ngựa đứng cách đó không xa.

Người nọ khom người đứng bên cạnh xe, "Cố đại nhân, mời lên xe."

Cố Khanh Âm nhìn từ trên xuống dưới xe ngựa, không biết vì sao nàng lại có cảm giác quen thuộc. Nàng đang định thăm dò thân phận chủ nhân của chiếc xe này, thì màn xe dày được một ngón tay thon dài trắng nõn với khớp xương rõ ràng nhấc lên. "Xem ra muốn bản tướng đích thân tới đón cô rồi." Thanh âm lười biếng trầm thấp, như mưa phùn buổi chiều ngày xuân.

Màn xe được vén lên cao, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Cẩm Khanh, làn da như loại ngọc tốt nhất, mi mục như họa, bên môi là ý cười nhạt nhẽo. Hắn vươn tay về phía nàng, "Lên đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Khẩu thị tâm phi

Cố Khanh Âm nhìn tuấn mỹ khuôn mặt dưới ánh trăng, lui lại từng bước. Từ đó ngày lên nhậm xe ngựa của hắn ở ngoài tướng quân phủ, nàng chẳng còn cách nào, phải ở bên ngoài gần một tháng. Về công về tư nàng đều rất muốn hỏi kinh, Ngụy Lãnh Nghiêu còn hai lần phóng thích trong cơ thể nàng, càng khiến nàng thêm lo lắng. Nhìn người dẫn đường có vài phần quen mặt, mới khiến nàng mạo hiểm thử một lần đi theo hắn. Dù trong thâm tâm nàng phát hiện có điều không ổn sau khi trốn đi, nhưng vẫn tốt hơn là tiếp tục ở lại.

Nhưng nàng không bao giờ nghĩ tới người đó lại do Hàn Cẩm Khanh phái đến, nàng muốn chạy trốn, nhất quyết không được lên xe của hắn.

"Thì ra là tướng gia, hạ quan bái kiến tướng gia." Nàng hành lễ với hắn, rồi lại lui hai bước, "Tướng gia là quý nhân bận nhiều việc, nên sớm khởi hành thì tốt hơn."

Nàng vừa mới xoay người thì cảm thấy cánh tay bị một sức mạnh kéo về phía trước, cả người bị nhấc lên, trời đất quay cuồng, rồi người nàng bị ôm chặt, má áp vào lớp vải lụa lạnh lẽo.

Màn xe thật dày buông xuống, khiến toa xe trở nên yên tĩnh.

Cố Khanh Âm giãy dụa vài cái, lạnh nhạt nói: "Buông ra."

Hàn Cẩm Khanh buông tay, để nàng rời khỏi lòng hắn, ngồi vào góc cách hắn xa nhất, dè phòng nhìn hắn.

Trong lòng không còn mỹ nhân, bỗng nhiên thấy hơi trống vắng, hắn thu hồi nụ cười nhẹ vốn có, nhìn thẳng vào mắt nàng một lát, nói: "Cố đại nhân bị bản tướng phá thân, nên hành vi ngày càng phóng đảng."

Cố Khanh Âm nghe hắn nói vậy, nhất thời khí huyết dâng lên, hai tay nắm chặt. Nàng không nghĩ tới hắn có thể vô sỉ đến mức này, nói với một nữ nhân bị hắn cưỡng bạo có hành vi phóng đảng?!

"A, là do tướng gia ban tặng, mới khiến hạ quan có cơ hội cảm nhận nhân gian cực lạc." Nàng ưỡn thẳng lưng, đôi mắt trong trẻo nhìn thẳng vào hắn. Ở trước mặt hắn, nàng không thể yếu đuối, nếu không sẽ biến thành vũ khí lợi hại để hắn công kích.

Hàn Cẩm Khanh hít một hơi, nhìn nàng. Dung nhan thanh lệ dưới ánh nến càng thêm linh động, dáng người tinh tế linh lung, dù chỉ mặc quần áo bằng loại vải thô bình thường nhưng vẫn tôn được làn da trắng như ngọc, kiều diễm như hoa của nàng.

Hắn không phủ nhận thích thân thể nàng, không có gì hơn. Nhưng lúc hoàng hôn đó, từ xa nhìn nàng dâm đãng phóng túng cầu hoan dưới thân Ngụy Lãnh Nghiêu, một cảm giác chưa bao giờ từng có dâng lên trong lòng hắn, hắn hận không thể lập tức kéo Ngụy Lãnh Nghiêu ra, đưa dục vọng nóng rực dưới thân vào trong cơ thể chặt chẽ của nàng, khiến xuân tình quấy rầy của nàng chỉ nở rộ vì một mình hắn.

Nghe được nàng không biết xấu hổ đáp trả, mắt hắn càng lạnh đi, đôi mắt như ngọc đen như băng hàn nhìn nàng/ "Nhân gian cực lạc? Kỷ Trác Vân hay là Ngụy Lãnh Nghiêu? Hay là... chỉ cần là nam nhân đều có thể cho cô?" Hắn sát lại gần nàng, lời nói càng thêm ác độc.

Cố Khanh Âm ngẩng đầu lên, tựa vào vách xe, tận lực khống chế hơi thở, nở nụ cười mỉa mai, "Đúng, chỉ cần không phải ngài..."

Hàn Cẩm Khanh đột nhiên dùng sức nắm cằm nàng, dùng lực rất, như muốn bóp nát cằm nàng. Khuôn mặt tuấn mỹ cách nàng trong gang tấc, giọng điệu lạnh lẽo: "Cần gì khẩu thị tâm phi, mấy ngày trước còn rên rỉ dâm loạn dưới thân ta cơ mà. Ngụy Lãnh Nghiêu làm cô sung sướng nên mới trở mặt vô tình với ta?!"

"Trở mặt vô tình? Chẳng có người nào phù hợp với mấy chữ này hơn tướng gia đây!" Hai gò má nàng vì tức giận mà ửng đỏ, hai mắt sáng lấp lánh, liễu mạng lác đầu, muốn thoát khỏi kiềm chế của hắn, nhưng làm thế nào cũng không được. Nàng càng tức giận: "Giả vờ thả tôi đi, lại phái người đuổi giết tôi, chẳng lẽ không phải là ý của tướng gia?!"

Hàn Cẩm Khanh thâm trầm nhìn nàng, ngón tay quần lấy vài tóc đen rũ xuống của nàng, một lát sau, hắn mới chậm rãi nói: "Cho nên, cô đang oán ta?"

"Không dám." Nàng quay đầu, không nhìn hắn.

"Ta cũng không biết cô sẽ đi cùng Thượng Quan." Hắn vuốt nhẹ hai gò má nàng, cảm nhận cảm giác mịn màng từ đầu ngón tay, "Hoặc là, ta nghĩ khả năng này rất thấp, dù sao đêm trước chúng ta hoan ái trắng đêm..."

Cố Khanh Âm quay đầu lại, lườm hắn, "Ngài không cần nói lại chuyện ngày đó, tôi không muốn nghe."

Hắn nhếch môi, ánh mắt sáng quắc, "Là ta sai đánh giá tầm quan trọng của cô trong lòng Thượng Quan Dung Khâm, không nghĩ tới hắn ta lại bỏ rơi cô, chỉ mang theo Dương Tuyết Dao rời khỏi."

Mắt Cố Khanh Âm tối sầm lại, nhưng vẫn quật cường nói: "Thì sao? Dương Tuyết Dao là quận chúa tôn quý, Thượng Quan Dung Khâm che chở cho nàng ta cũng là chuyện phải làm, tôi và Thượng Quan Dung Khâm không thân chẳng quen, dựa vào cái gì cũng phải cứu tôi?"

Hàn Cẩm Khanh cười khế, con ngươi đen thâm thúy lấp lánh dưới ánh nến, "Bỏ rơi cứu tính, cô vẫn muốn nói giúp cho hắn ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Đã định là kẻ ác

Hàn Cẩm Khanh cười khế, con ngươi đen thâm thúy phản chiếu ánh nến lay động, "Cho dù bị bỏ rơi, cô vẫn muốn nói giúp cho hắn?"

Cố Khanh Âm không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn mấy cây nến nhỏ.

Giây lát sau, nàng hỏi: "Vì sao đuổi giết hắn?" Vừa rồi Hàn Cẩm Khanh không phủ nhận chuyện cho người đuổi giết, thì có nghĩa là ngầm khẳng định.

"Buồn cười thật, cô lấy cái gì lập trường hỏi ta?" Hàn Cẩm Khanh nhướn mày, "Chẳng lẽ Thượng Quan đại nhân cũng đã thân phục dưới váy cô? Hay là... cô muốn khiến hắn trở thành người của mình?"

Cố Khanh Âm xấu hổ nói: "Ngài cảm miệng! Là tôi muốn hỏi, ngài là người luôn suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ không biết có thể sẽ lạm sát người vô tội!"

Hàn Cẩm Khanh giận dữ bật cười, "Cố Khanh Âm, ở trong mắt cô ta đã định là kẻ ác thì ta cần gì phải nhịn nữa!"

Hắn buông cằm nàng ra, hai tay bỗng phủ lên hai bầu vú căng đầy của nàng, nắm ngón tay cách quần áo xoa nắn, khiến nhũ hoa mẫn cảm của nàng nhanh chóng cương cứng.

"Mới xoa vài cái mà đã vểnh lên? Ngụy Lãnh Nghiêu không khiến cô thỏa mãn sao?" Hắn cười tà tứ, dùng sức xé mạnh khiến bộ quần áo bằng vải thô trên người nàng rách làm đôi, lộ ra trung y màu trắng.

Động tác của Hàn Cẩm Khanh quá nhanh, Cố Khanh Âm chẳng có cách nào ngăn cản, nàng đỏ mặt, nổi giận: "Hàn Cẩm Khanh, ngài vô si vừa thôi!"

Hắn vẫn cười ngả ngón phóng đảng, nhìn nàng, tiếng nói trầm thấp mỉa mai: "Không phải không biết hổ thẹn sao, Cố đại nhân như thế thì làm sao cảm nhận được nhân gian cực lạc?"

Dục vọng và lệ khí lần lượt thay đổi trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, trong lòng Cố Khanh Âm cả kinh, hai tay ôm ngực, lưng dán chặt vào vách xe, run rẩy nói: "Ngài, đừng như vậy!"

"Đừng như nào?" Hàn Cẩm Khanh nói nhỏ, một tay đã đẩy trung y của nàng ra, lộ ra cái yếm xanh ngọc bên trong. "Ngụy Lãnh Nghiêu làm thế nào với cô thì ta cũng sẽ làm y như thế, một ngày hai nam nhân, đối dâm đẳng thân thể của cô mà nói, là chuyện tốt cầu còn không được, không phải sao?!"

Hắn ấn nàng nằm xuống, kéo hết trung y ra, vén cao yếm lên đến tận cổ nàng, hai bầu vú trắng nõn đầy đặn nhảy ra, lắc lư trước mắt hắn.

Hàn Cẩm Khanh đè lên hai cái đùi không chịu an phận của nàng, cầm lấy bầu ngực nàng rồi ép vào nhau tạo ra một khe rãnh sâu hun hút. Hắn cúi đầu ngậm lấy một quả mam xôi đang đứng thẳng, mút vào liên tục, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi ướt át linh hoạt liếm quanh.

Cố Khinh Âm cảm thấy dù có bị sỉ nhục thêm nữa, cũng không bằng niềm sung sướng thuần túy của cơ thể mà Hàn Cẩm Khanh mang lại cho nàng. Nàng cắn chặt đôi môi, ép mình không được phát ra những thanh âm xấu hổ.

Hàn Cẩm Khanh nhìn vẻ mặt quật cường của nàng, miệng càng dùng sức mút mạnh, cho đến khi nhũ hoa vừa sưng lớn vừa đỏ hồng, dính đầy nước bọt của hắn thì mới buông tha cho nàng.

Tay hắn lại phủ lên đó, vuốt ve, ngón cái và ngón trỏ dùng sức véo nhũ hoa đã sưng đỏ không chịu nổi, cơn kích thích khiến Cố Khinh Âm cong eo lên, toàn thân run rẩy.

Hắn cúi người hôn lên đôi môi anh đào của nàng, nói nhỏ: "Kêu ra, ta thích nghe."

Sao Cố Khinh Âm chịu thỏa mãn ý hắn, nàng nhìn thẳng vào hắn, không chịu nhả ra tiếng nào mặc hắn liên tục đùa bỡn ngực mình.

Hàn Cẩm Khanh chơi đùa một lát vẫn thấy nàng không có phản ứng, mắt hắn càng đen thẫm tối tăm. Hắn lạnh nhạt nói: "Ở dưới thân Ngụy Lãnh Nghiêu thì dâm dăng? Ở chỗ ta thì to ra đứng đắn trinh tiết." Hắn vừa nói vừa dùng sức cạy mở miệng nàng.

Dòng máu đỏ chảy ra theo khoeo môi nào, dính trên ngón tay thon dài của hắn, rơi xuống sàn xe.

Sắc mặt Hàn Cẩm Khanh biến đổi, "Cô..."

"Trượng gia, phía sau có người vẫn luôn đi theo chúng ta." Phía trước truyền đến tiếng của A Toàn.

"Cứ để họ theo." Hàn Cẩm Khanh nhíu mi lạnh nhạt nói.

Hắn nghiêng người mở một ngăn tủ trong toa xe ra, tùy ý lấy một bộ y phục quăng cho Cố Khinh Âm, "Thay đi." Hắn thâm trầm liếc nhìn nàng một cái, rồi muốn bước ra ngoài.

Cố Khinh Âm ngồi xuống, ôm y phục nhìn hắn, "Ngài dẫn tôi đi đâu? Nếu không phải hồi kinh, thì hãy cho tôi xuống xe."

Môi nàng nhiễm máu nên càng đỏ, nhưng hai má lại tái nhợt, Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng, chậm rãi nói: "Đưa cô về."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Đứng ở cổng thành nhìn nàng

Lâm Khôn theo lệnh của Thượng Quan Dung Khâm tìm kiếm quanh nơi Cố Khinh Âm rơi xuống. Ngày đó hắn tìm quanh đó tới tối đêm, phát hiện toa xe bị hư hỏng giữa sông và Từ Nguyên bất tỉnh nhân sự, nhưng lại không thấy Cố Khinh Âm đâu.

Hắn phái hai người đưa Từ Nguyên trở lại kinh thành, để lại mấy người tiếp tục tìm kiếm, hai ngày sau vẫn không có tin tức.

Lâm Khôn đã đi theo Thượng Quan Dung Khâm nhiều năm, hành xử thận trọng. Hắn dẫn người lặng lẽ quay lại Ngọc Bình sơn trang, âm thầm theo dõi, không đến hai ngày sau, thì bắt gặp Hàn Cẩm Khanh lên một chiếc xe ngựa đơn giản. Lâm Khôn cùng mấy người cưỡi ngựa cẩn thận theo phía sau, đến nhà họ Ngụy.

Hắn tiếp tục theo dõi mấy canh giờ, rốt cục đến khi đêm xuống cũng thấy Cố Khinh Âm giả làm nha hoàn lên xe của Hàn Cẩm Khanh. Hắn quyết định nhanh chóng cho người cưỡi khoái mã đến thẳng kinh thành báo lại với Thượng Quan Dung Khâm, còn mình thì luôn đi theo sau xe ngựa của Hàn Cẩm Khanh.

Ở kinh thành, Thượng Quan Dung Khâm nhận được tin tức của Cố Khinh Âm, không đích thân ra mặt mà cho người ta cố ý cho thân tín của Cố Đức Minh. Lúc trước Cố Đức Minh và Nguyễn Hạo Chi cứu viện không thành, lòng nóng như lửa đốt. Nhưng vì danh dự của nữ nhi, nên không thể quang minh chính đại mượn lực lượng của Giang Lăng vương tìm nàng. Vợ chồng Cố Đức Minh ngày ngày lo lắng, lần này đột nhiên nghe được hành tung của nữ nhi, quả thực có liên quan đến Hàn Cẩm Khanh, liền cùng Nguyễn Hạo Chi đích thân đi hỏi Hàn Cẩm Khanh.

Đoàn xe của hai người mới sáng sớm đã ra khỏi cửa thành, đi theo hướng người báo tin chỉ dẫn, xa xa trông thấy một chiếc xe ngựa đang chạy nhanh đến. Xe ngựa không có dấu quan gia, trông chỉ to hơn những chiếc xe ngựa mà những người phú quý hay dùng một chút. Có hai người ngồi đằng trước, một nam tử trung niên quần áo chỉnh tề, trầm ổn đánh xe, người còn lại trẻ hơn chút có làn da trắng nõn.

Hàn Cẩm Khanh nằm dựa vào đệm mềm, tay cầm một quyển sách sách lật xem. Cố Khinh Âm ngồi ngay ngắn ở góc bên kia, thỉnh thoảng vén màn xe xem cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hàn Cẩm Khanh nói đưa nàng trở về, cả đường đi nàng nửa tin nửa ngờ vì nàng không biết đường. Nhưng bây giờ nhìn cổng thành cách đó không xa, rốt cuộc nàng cũng tin hẳn.

Đôi mắt trong trẻo của nàng đảo nhanh qua người hắn, mái tóc dài dùng trâm tử ngọc búi lên một nửa, hàng mi dài che khuất đôi mắt đẹp, khuôn mặt tuấn mỹ trầm tĩnh, bộ trường bào tím phỉếm ánh sáng nhu hòa, mặc ở hắn trên người trông càng thanh quý ung dung, quá đỗi thích hợp.

Hàn Cẩm Khanh bỗng dừng thu sách lại, ngẩng mặt lên chạm vào tầm mắt nàng, đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch, nói: "Cố đại nhân, cổng thành ở phía trước, cô có thấy tuy bản tướng là người tâm cơ thâm trầm, nhưng cũng là người giữ chữ tín?"

Cố Khinh Âm tránh tầm mắt hắn, quay đầu đi, dựa vào vách xe, một lát sau mới nói: "Tướng gia thâm sâu, hạ quan không dám nói bậy."

Ngụ ý là dù lần này ngài đưa tôi về thì sao, tuân thủ lời hứa thì thế nào, rốt cuộc trong hồ lô của ngài có gì, tôi vẫn không biết.

Hàn Cẩm Khanh hiểu rõ ý nàng, mắt phượng híp lại, thì bỗng nghe A Toàn nói: "Tướng gia, phía trước có đoàn xe, hình như là đi về phía chúng ta, có tiếp tục hồi kinh không ạ?"

Hắn đứng lên vén rèm xe nhìn về phía trước, bụi đất tung bay mù mịt, có một đội xe ngựa đang đi về phía họ, dù không nhiều người nhưng khí thế thì không nhỏ.

"Không trở về kinh thì sao? Mấy người đó đúng là tận tâm hết sức, cứ thỏa mãn mong muốn của bọn họ, tiếp tục đi." Hắn nhướn mi, ngả gối nói.

Đội đến khi hai đội nhân mã lại gần, Cố Đức Minh cùng Nguyễn Hạo Chi liếc nhau, vẫy tay cho đoàn xe ngừng lại. Nguyễn Hạo Chi một người một ngựa, tiếp tục tiến chậm về phía trước.

Nguyễn Hạo Chi từng vô số lần nghĩ tới sống của Cố Khinh Âm ở Ngọc Bình sơn trang. Nàng liên tục buộc tội người của Hàn Cẩm Khanh, thậm chí là tới tận quan tam phẩm Lý Thừa Phong. Hàn Cẩm Khanh sẽ đối phó với nàng thế nào, có cảm thù nàng không? Có bức nàng thượng tấu lật lại bản án hay dụng hình với nàng? Một nữ tử như nàng sao có thể chịu được những chuyện đó. Toàn thân hắn như bị lửa thiêu đốt, nghĩ mọi biện pháp tìm người đi cứu nàng.

Nhưng, Từ Nguyên nói cho hắn biết Cố Khinh Âm sống trong sơn trang không tệ, ăn mặc đều có người hầu hạ, thậm chí còn ở ngay sát phòng Hàn Cẩm Khanh. Hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời trong lòng lại vang lên một suy nghĩ kỳ lạ. Ngực hắn như cứng lại, cười mình lo nhiều, Khinh Âm có hôn ước, trong triều rất nhiều người đều biết. Hàn Cẩm Khanh và nàng... không có khả năng.

Hắn càng ngày càng gần xe ngựa, thần sắc bỗng trở nên căng thẳng, bàn tay nắm dây cương hơi run. Nhìn màn xe bị xóc lên, một người mặc áo tím bước ra, thân cao ngọc lập, tự thành uy nghi, hơi gật đầu với hắn.

Nguyễn Hạo Chi cúi đầu, thu hồi tâm tư, chấp tay nói: "Hạ quan tham kiến tướng gia."

Ánh mắt của Hàn Cẩm Khanh thân nhiên đảo qua hắn, "Nguyễn đại nhân."

Không thấy Cố Khinh Âm, cuối cùng Nguyễn Hạo Chi không đủ kiên nhẫn, hỏi: "Tướng gia, Cố đại nhân có trong xe không ạ?"

Hàn Cẩm Khanh cười khẽ, nghiêng người vươn tay vào trong xe, một bàn tay ngọc thon nhỏ đặt lên tay hắn, màn xe nhoáng lên, dáng người thướt tha của Cố Khinh Âm bước ra, sóng vai đứng cùng Hàn Cẩm Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Khinh Âm hồi phủ

Cố Khinh Âm ở trong xe nghe thấy giọng Nguyễn Hạo Chi, nhiều ngày không gặp, trong lòng nàng bỗng sinh ra một cảm giác xa lạ, và sự khản trương không thể nói rõ. Nhìn bàn tay đang đưa ra của Hàn Cẩm Khanh, nàng suy xét do dự nhưng xe ngựa lại vừa vận lắc nhẹ một cái, như không muốn cho nàng thời gian nghĩ nhiều, nàng đành phải cầm lấy tay hắn.

Lòng bàn tay khô ráo ấm áp, nàng nhìn hắn, đôi mắt hắn như ngọc đen, thâm trầm tựa biển, nhưng cũng sáng như sao xa, lại như giăng lớp lớp sương mù, khiến nàng nhìn không thấu.

Đứng cạnh Hàn Cẩm Khanh, nhìn ánh mắt khó hiểu của Nguyễn Hạo Chi, cảm giác thua thiệt và áy náy đồng thời xuất hiện trong lòng Cố Khinh Âm. Nàng rất muốn rút tay ra khỏi tay Hàn Cẩm Khanh nhưng lại chẳng thể động đậy nổi.

Hàn Cẩm Khanh nói: "Cố đại nhân vẫn chưa khỏe, mới nghỉ ngơi ở biệt uyển của bản tướng được mấy ngày này, sau khi hồi phủ nên tiếp tục điều dưỡng." Giọng nói của hắn nghe có vẻ lười biếng, tự nhiên như đang nói cho Nguyễn Hạo Chi nghe, hay là nói cho nàng nghe.

Tầm mắt của Nguyễn Hạo Chi dừng ở hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người, đến cái áo choàng rộng thùng thình trên người Cố Kinh Âm, lại đến tư thế đứng sững vai của hai người. Sắc mặt hắn dần tối đi, hắn nhìn dung nhan thanh lệ của Cố Kinh Âm, trong lòng chua chát, mở miệng rồi nhưng lại không biết nói gì với nàng ngay trước mặt Hàn Cẩm Khanh.

Cố Kinh Âm nhìn Nguyễn Hạo Chi, nhìn thanh mai trúc mã luôn làm bạn bên nàng, không biết lấy dũng khí từ đâu, nàng bỏ tay Hàn Cẩm Khanh ra, vén áo choàng, nhảy xuống khỏi xe ngựa. Nàng đưa tay với Nguyễn Hạo Chi còn ngồi trên lưng ngựa chưa kịp phản ứng, nở nụ cười, "Hạo Chi, đưa em về nhà."

Nguyễn Hạo Chi nhìn nàng, nàng đang cười long lanh dịu dàng, ánh mắt nhìn hắn bao hàm chờ mong vẫn y như trước kia. Hắn chậm rãi dời tầm mắt, nhìn Hàn Cẩm Khanh khi thể bức người vẫn đang đứng trên xe ngựa, đôi mắt phượng đỏ đang nhìn thẳng vào hắn, khiến hắn vô cớ thấy lạnh cả người, muốn vươn tay ra nhưng lại rút về, cười cực kỳ miễn cưỡng. "Kinh Âm được tướng gia chiều cổ, hạ quan vô cùng cảm kích."

Hàn Cẩm Khanh nhướng mày, mỉm cười, thản nhiên nói: "Nguyễn đại nhân không cần khách khí. Vì Cố đại nhân, bản tướng cam tâm tình nguyện."

Nụ cười của Nguyễn Hạo Chi ý cứng đờ, khiến dung mạo vốn nhã nhặn có vài phần buồn cười.

Cố Kinh Âm nghiêng người, ngẩng mặt nhìn Hàn Cẩm Khanh, "Tướng gia thật sự đã chăm sóc hạ quan rất nhiều, ân tình này ngày sau hạ quan sẽ hoàn lại." Nói xong, nàng chấp tay thi lễ.

"Kinh Âm ——" Cố Đức Minh cũng cười ngửa tiến lên, vẻ mặt trầm tĩnh có phong phạm của một văn sĩ.

Cố Kinh Âm thấy phụ thân, trong lòng rất vui mừng, nàng chạy tới ngồi chung ngựa cùng phụ thân.

Hàn Cẩm Khanh thấy cảnh này thì nhíu mày một cái, dung nhan tuấn mỹ càng ôn nhuận, ý cười bên môi dạt dào, gọi: "Cố đại học sĩ."

"Hàn tướng gia, " Cố Đức Minh khẽ gật đầu, "Lão phu thay tiểu nữ tạ tướng gia khoản đãi, nếu tướng gia rảnh rỗi, thỉnh đến quý phủ một chuyến."

Hàn Cẩm Khanh sáng khoái nói: "Được, Cố đại học sĩ đích thân mời, bản tướng nhất định sẽ tới quý phủ bái phỏng."

Cố Đức Minh và Hàn Cẩm Khanh nhìn nhau một lát, liền quay đầu ngựa lại, đi về phía cổng thành, Nguyễn Hạo Chi chậm rãi đi theo phía sau.

Chợt nghe Hàn Cẩm Khanh nói sau lưng bọn họ i: "Cố đại nhân tự chăm sóc tốt cho chính mình."

Cố Kinh Âm nghe xong, sống lưng cứng đờ, hận không thể cách người này càng xa càng tốt.

Trở về phủ, Cố phu nhân vui phát khóc, ôm nữ nhi mãi không chịu buông tay. Cố Kinh Âm cũng hơi xúc động, hai mẹ con nói nói cười cười, mời Nguyễn Hạo Chi ở lại dùng cơm chiều, còn sắc mặt của Cố Đức Minh thì không được tốt lắm.

"Kinh âm, Hàn Cẩm Khanh là thế nào, con thiếu người để trêu chọc rồi à, cũng không phải con không biết quan hệ của phụ thân với hắn." Sau khi ăn xong, Cố phu nhân và nữ nhi ngồi với nhau tiếp tục tán gẫu.

Cố Kinh Âm “vâng” một tiếng rất nhỏ, mấu chốt không phải là nàng chọc hắn mà.

Cố phu nhân tiếp tục nói: "Lúc dùng cơm con cũng nghe rồi đấy, phụ thân con và mẫu thân đều hy vọng con với Hạo Chi có thể sớm định chuyện chung thân. Hạo Chi là người không tệ, tuy hiện nay nhậm chức quan nhân tân ở Lê bộ, nhưng nó đối xử thật tình với con, các con cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ, hiểu rõ về nhau..."

"Mẫu thân đừng nói nữa." Cố Kinh Âm gồi đầu lên đùi mẫu thân, làm nũng nói.

Cố phu nhân từ ái vuốt lưng nàng, "Kinh Âm, nói thực cho nương biết, có phải con có suy nghĩ khác về mối hôn sự này?" Bà làm mẹ, nhìn thần sắc nữ nhi sao có thể không đoán ra nàng đang nghĩ gì.

Cố Kinh Âm nghĩ một lát, nói nhỏ: "Mẫu thân, con..."

Nàng không biết nên nói thế nào, nàng thấy rất xấu hổ, nàng có quan hệ không rõ ràng với nam nhân khác, đã không thích hợp thành hôn với Nguyễn Hạo Chi nữa rồi. Nhìn về mặt lúc này của Nguyễn Hạo Chi, nàng biết hắn đã biết, hắn để ý, rất để ý, cho nên bọn họ không có khả năng... Nhưng nàng vẫn còn cảm tình với hắn, là tình cảm thân thiết từ nhỏ đến lớn, là tình bạn không thay đổi. Nàng của hiện tại sao xứng với thâm tình của hắn?

"Là vì Kỳ Trắc Vân?" Cố phu nhân thấy thần sắc khó xử của nàng, liền chủ động hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Tâm tư của Cổ mẫu

Cổ Khinh Âm đứng thẳng lên, hơi kinh ngạc nhìn mẫu thân. "Mẫu thân, sao người có thể nhắc tới hần... Nữ nhi đã nói rõ ràng với hần từ lâu rồi..."

"Nhưng mẹ nghe nói, gần đây hần đã đuổi hết thị thiếp đi, khiến Trần quốc công đã lớn tuổi phải sốt ruột, chẳng lẽ không phải vì con?" Cổ phu nhân khí định thần nhàn nói.

Đây là tin tức bà mới nghe được khi gặp các phu nhân nhà khác, tuy bà không thích kết giao với những người đó, nhưng chung quy sẽ có người dùng trăm phương nghìn kế muốn kéo bà tham dự.

Nói thật, bà thấy tiểu công tử nhà Trần quốc công không tệ. Lúc trước thì tìm đủ mọi cách bày tỏ lòng thành, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, lại có vợ chồng chi thực cùng nữ nhi, nay còn đuổi thị thiếp, toàn tâm toàn ý vì con bà. Nếu không phải nữ nhi đã có hôn ước với tiểu tử Nguyễn gia, thì có thể cân nhắc lại.

Không phải bà ngại nghèo thích giàu, nhưng tiểu tử Nguyễn gia đã trải qua nhiều biến cố, dù trên mặt không thể hiện gì, nhưng không biết tâm tính đã thay đổi đến mức nào. Và lại, nữ nhi đã không còn thanh bạch, nếu thật sự gả đến Nguyễn gia thì phúc họa thật sự khó liệu. Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của bà, không phải bà không biết Cổ Đức Minh kiên trì với mối hôn sự này thế nào, bởi vậy không đến vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối sẽ không nói với nữ nhi.

Cổ Khinh Âm nghe xong, vội la lên: "Hần đuổi thị thiếp đi thì có quan hệ gì đến con? Không chừng là do các nàng hầu hạ không tốt nên muốn tìm người mới vào phủ."

Không biết vì sao, khi mẹ nhắc tới Kỳ Trắc Vân, nàng liền vô cớ phiền lòng. Nàng nhớ tới dung mạo tuấn lãng của hần, nhớ từng ánh nhìn chăm chú của hần dành cho nàng, nhớ tới lần cuối cùng bọn họ nói chuyện với nhau, chỉ vì sự bướng bỉnh của nàng mà hai người buồn bã chia tay, nhớ tới hần nói: "Như nàng mong muốn"... Nàng thật sự là bị hần phiền thấu, hần thật sự không cần đối tốt với nàng, nàng không nhận nổi, cũng không có gì báo đáp.

Cổ phu nhân nhìn hàng lông mày đang nhíu lại vì trầm tư của nàng, bà than thở: "Khinh Âm, con cần gì vội vã phủ nhận như vậy, mẫu thân cũng chỉ đoán thôi. Dù sao tiểu Kỳ tướng quân lúc trước cũng đối xử thật tâm với con, với quý phủ chúng ta."

"Thì sao ạ? Mẫu thân, con đã có hôn ước, người nói như vậy không sợ người ngoài nói nhảm sao?" Cổ Khinh Âm cãi lại.

"Con đấy, cần gì phải khách khí với mẫu thân như vậy. Con tự hỏi lại mình xem, trong lòng có Nguyễn Tiểu tử không? Chỉ sợ con chỉ coi nó là bằng hữu, là huynh trưởng mà thôi, mẫu thân có nói sai không?" Cổ phu nhân hiểu rõ con mình.

Cổ Khinh Âm khiếp sợ nói: "Mẫu thân, người... mới vừa rồi rõ ràng người còn nói về hôn sự của con và chàng..."

Cổ phu nhân vỗ vỗ lưng nàng, trấn an: "Tất nhiên mẹ hy vọng con sớm ngày thành thân, Nguyễn Tiểu tử không tệ, cha mẹ hai bên cũng đã định hôn ước từ lâu, cũng không phải chúng ta ghét bỏ Nguyễn gia nay sa sút, nhưng nếu con không muốn, mẫu thân vẫn sẽ đứng về phía con."

Trong lòng Cổ Khinh Âm âm áp, mũi cay cay, "Mẫu thân..."

"Được rồi được rồi, " Cổ phu nhân kéo bảo bối nữ nhi vào lòng, thương tiếc nói: "Con đừng trách mẫu thân lắm miệng, con nhất định phải hiểu rõ hôn nhân đại sự của mình, con nhậm chức trong triều, phải nhiều kiến thức hơn mẫu thân chứ."

Cổ Khinh Âm yên lặng gật đầu.

"Mẹ chỉ nhắc lại một câu, Trần quốc công nay tuổi tác đã cao, sức khỏe cũng không được như trước, hay nóng nảy. Hiện nay ông ấy đang thay tiểu Kỳ tướng quân xem xét thiên kim của các thế gia môn đăng hộ đối xung quanh." Cổ phu nhân vừa nói vừa quan sát thần sắc của nữ nhi.

Cổ Khinh Âm không kiên nhẫn muốn mở miệng, trong đầu bỗng hiện lên một ý niệm. Trong lòng nàng run lên, lại tự thấy mình thật vớ vẩn, nàng lắc lắc đầu không dám nghĩ sâu thêm.

Mẹ con hai người tâm sự một lúc lâu, đến gần giờ Tý mới từng người đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Cổ Khinh Âm theo thường lệ đến Ngự sử đài làm việc.

Cổ Khinh Âm làm phó sử, danh hiệu Ngự sử trung thừa, ngang hàng với Hạ Tử Ngang. Nơi làm việc của hai người là một tiểu viện yên tĩnh độc lập.

Nàng xin phép nghỉ đã gần một tháng, trong một tháng này chương sử của Ngự sử đài đã đổi chủ. Ngự sử đài nhất định đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, nên vừa bước vào tiểu viện là nàng đến thẳng chỗ của Hạ Tử Ngang, muốn hỏi rõ ràng mọi việc.

Hạ Tử Ngang cũng là đệ tử quan gia, khí chất sạch sẽ, làm người coi như chính trực, không có thói quen ăn chơi trác táng, xưa nay quan hệ với Cổ Khinh Âm cũng không tệ.

Đứng trước cửa phòng của Hạ Tử Ngang, nàng gõ nhẹ hai tiếng, liền sai bước đi vào.

Nào biết người đang dựa bàn viết lách không phải Hạ Tử Ngang, mà là một nữ tử xa lạ. Người đó mặc quan phục, dung mạo bình thường, ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nhìn nàng. "Ai cho cô tự tiện vào!"

Cố Khinh Âm ngẩn ra, nàng chưa bao giờ gặp nữ tử này, đây lại là trọng địa của Ngự sử đài, còn thần sắc của người trước mặt rất thần nhiên, nói năng kiêu căng lạnh lùng.

Chẳng lẽ đây là đồng nghiệp mới nhậm chức? Nhưng quan phục lại không giống lắm, nhìn bộ quan phục này chắc là quan lục phẩm.

Cố Khinh Âm sửa sang lại quan mũ, mắt sáng như đuốc, nghiêm mặt nói: "Đây là chỗ hằng ngày tôi xử lý công vụ, vì sao không thể vào? Hạ Tử Ngang, Hạ đại nhân đâu? Đây là bàn của huynh ấy mà."

Nữ tử hiển nhiên không ngờ nàng lại phản ứng như vậy, nhũn mày nói: "Hạ Tử Ngang? Hắn đã dời khỏi nơi này, hiện đang nhậm chức tuần án."

Tuần án? Đó là chức quan thất phẩm, chẳng lẽ...

Nàng kia dường như nhìn thấu nghi vấn của nàng, nói: "Hạ đại nhân không làm tốt bổn phận của mình, chương sử đại nhân thấy hắn thích hợp với nơi đó hơn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Biến cố lớn

Nghe nữ tử nói như vậy, sao Cố Khinh Âm còn không rõ. Nàng suy tư một chút, rồi nói: "Chương sử đại nhân hiện ở nơi nào, tôi muốn gặp ngài ấy."

Nàng kia cười lạnh lùng, "Chương sử đại nhân không ở đây, cô có lời gì thì có thể nói với tôi, Cố đại nhân."

Cố Khinh Âm hơi kinh ngạc vì chưa từng gặp mặt nhưng đối phương đã biết thân phận của nàng. Xem thần thái giọng điệu này, có vẻ không phải là người dễ sống chung. Nàng cười, nói "Không cần phiền đại nhân, có việc tôi tự sẽ báo cáo chương sử. Đại nhân họ gì?"

Sắc mặt của nàng ấy chẳng chút thay đổi, nhìn Cố Khinh Âm, nói: "Họ Lâm."

"Thì ra là Lâm đại nhân, thất kính." Cố Khinh Âm chu toàn cấp bậc lễ nghĩa, cũng không muốn ở lại lâu nữa. Nàng chấp tay nói: "Ngày khác tôi lại đến thỉnh giáo Lâm đại nhân."

"Cố đại nhân chậm đã," Lâm Tổ Viện kêu: "Những vụ án ngày trước thỉnh đại nhân mau chóng sửa sang lại thỏa đáng, chương sử đại nhân cần gấp."

Nàng ấy tùy tay lấy một sấp văn thư, để trước mặt Cố Khinh Âm.

Cố Khinh Âm đột nhiên nổi giận, nàng ta có thân phận gì, tư cách gì mà dám sai khiến nàng làm việc như vậy?!

"Chương sử đại nhân phân phó tôi làm cái gì, tự sẽ nói với ta, không nhọc Lâm đại nhân lo lắng!" Nói xong, nàng xoay người rời khỏi án phòng, không hề để ý tới Lâm Tổ Viện.

Lúc trước nàng còn vài án lớn án nhỏ chưa giải quyết xong, nhưng cũng không cần nàng ta phải sai khiến.

Nghe nói Hạ Tử Ngang làm tuần án, Cố Khinh Âm hỏi thăm mấy người quen biết trong Ngự sử đài biết hắn là giám sát ở viện giám sát. Mấy người đó nói về Hạ Tử Ngang đều lắc đầu than thở, bộ dạng muốn nói lại thôi nên Cố Khinh Âm cũng không tiện hỏi lại.

Đến viện giám sát, nàng vừa vặn gặp Hạ Tử Ngang vừa từ bên ngoài về. Trông dáng vẻ hắn mỗi một vô cùng, khác hoàn toàn dáng vẻ bình tĩnh trầm ổn trước đây.

"Cố đại nhân, Cố Khinh Âm đại nhân, ai, cuối cùng cô cũng chịu về."

Hạ Tử Ngang dẫn nàng vào một gian phòng nhỏ, trong phòng có một cái bàn, xếp thêm mấy giá sách, có vẻ hơi chật chội.

Hắn rót trà, đưa đến trước mặt nàng, "Là loại thường, chỉ dùng để giải khát."

"Rót cuộc sao lại thế này? Sao huynh lại phải đến làm ở viện giám sát, thật sự làm giám sát Ngự sử?" Cố Khinh Âm nâng chén trà, vội vàng hỏi.

Mấy ngày này Hạ Tử Ngang nhen một bụng ầm ức, không có người nói chuyện, thấy Cố Khinh Âm hỏi như vậy, liền kể lại hết những thay đổi trong Ngự sử đài kể từ khi Minh Tiều Hạc đến đây cho nàng nghe.

"Cô không biết đẩy thôi, Minh Tiểu Hạc này là người xảo quyết, cứ tưởng hấn chỉ mò tằm lâu, không biết làm quan là gì, đến được vị trí này chỉ để ngồi cho vui, chẳng làm được chuyện lớn gì. Không nghĩ tới hấn vừa tới đã thay hết chủ bộ của ba viện, không cho tôi tiếp tục làm phó sử, giáng xuống hàm bát phẩm thì thôi, hấn lại còn không biết lấy từ đâu một nữ quan chuyên môn phụ tá hấn. Hiện tại toàn bộ người trong Ngự sử đài đều hoảng sợ." Hạ Từ Ngang cầm giận nói một tràng dài, uống hết một cốc trà mới hòa hoãn đôi chút.

Cố Khinh Âm nghe xong thực sự khiếp sợ, "Chủ bộ của cả ba viện? Ba vị lão thần? Bọn họ nay..."

"Bọn họ còn có thể thế nào nữa? Lý đại nhân không chịu nổi đã kích, đã từ quan cáo lão hồi hương. Gì đại nhân còn ở lại điện viện, cả ngày viết tấu chương, không muốn cho Minh Tiểu Hạc được yên ổn. Trần đại nhân vẫn ổn, hiện tại thường xuyên cùng tôi đi ra ngoài thăm viếng."

Cố Khinh Âm nhìn hấn, tiếp tục hỏi: "Vậy huynh thật sự thành giám sát Ngự sử?"

"Có cách nào đâu, Minh Tiểu Hạc cho nữ nhân kia theo dõi tôi cả ngày, còn làm được gì nữa." Hạ Từ Ngang thờ dài một hơi, chau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Huynh cũng biết lai lịch của nữ quan kia?" Cố Khinh Âm hỏi.

"Cô nói Lâm Tổ Viện? A, đúng là ít người biết lai lịch của nàng ta, dù sao nàng luôn đi theo Minh Tiểu Hạc. Còn Minh Tiểu Hạc hơn phân nửa thời gian không ở Ngự sử đài, nghiêm nhiên nàng ta thành chủ sự, bất luận kẻ nào muốn tìm Minh Tiểu Hạc, đều phải qua nàng ta." Hạ Từ Ngang lại rót một ly trà, uống một ngụm mới trả lời.

"Nàng ta có tư cách gì, chẳng lẽ Minh Tiểu Hạc còn muốn nâng nàng ta làm phó sử?"

Hạ Từ Ngang chưa kịp nuốt xong ngụm trà, thiếu chút nữa là phun hết ra, vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Cố Khinh Âm, "Sao tôi không nghĩ tới?! Minh Tiểu Hạc thực sự muốn nâng nàng ta lên làm phó sử!"

Cố Khinh Âm bị vẻ mặt của hấn làm bật cười, "Huynh đừng vội, tôi chỉ đoán thế thôi, không bằng huynh về quý phủ hỏi thăm xem."

Hạ Từ Ngang liên tục gật đầu đồng ý, lại chuyển đề tài, nói: "Nhưng, nói đến cũng lạ, luận về dung mạo, Lâm Tổ Viện cực kỳ bình thường, tôi ngại nói là nàng ta xấu thôi. Hiện tại chức quan cũng chỉ là hàm lục phẩm, theo lý không có khả năng làm phụ tá cho chương sử, nhưng lại rất được lòng Minh Tiểu Hạc tâm, chắc chắn."

"Huynh đừng trông mặt mà bắt hình dong, nàng ta không thể hiện ra thì làm sao huynh thấy được." Cố Khinh Âm tùy ý nói, đương nhiên, nàng cũng không nhìn ra.

Hạ Từ Ngang vuốt cằm, thâm trầm nói: "Chỉ có thể nói, ánh mắt Minh Tiểu Hạc quá độc đáo, có lẽ hai người bọn họ..."

Mắt Cố Khinh Âm chợt lóe, "Huynh muốn nói cái gì?"

"Cố đại nhân, cô biết rõ còn giả bộ hồ đồ, cô cho là nữ quan nào cũng giống cô sao? Cả triều trên dưới có mấy người không được bao nuôi?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Không hẹn mà gặp

Ngự sử đài có một tầng thư lâu, tên là Thiên Huyền Các, lưu trữ rất nhiều kinh sử. Mỗi khi cần viết tấu chương quan trọng hay tìm đọc bản án cũ, Cố Khinh Âm đều đã đến đây.

Thiên Huyền Các chia làm ba tầng, những tư liệu mà Cố Khinh Âm muốn tìm thường ít được dùng tới nên được xếp ở tầng cao nhất, bình thường rất ít có người đi lên.

Trước khi nghỉ phép, trong tay nàng vẫn còn tích một vài bản án cũ nên mấy ngày gần đây thường đến tầng thượng của Thiên Huyền Các, chậm rãi đi lại giữa hàng loạt giá sách lật xem tư liệu.

Thời tiết trong xanh, ánh nắng vàng chiếu vào toàn bộ các cửa sổ đang mở rộng, dừng trên những giá sách làm bằng gỗ từ đàn cổ xưa, thấp thoáng thấy được những hạt bụi đang tung bay trong không khí.

Cố Khinh Âm mặc bộ triều phục thêu những áng tường vân rực rỡ, một nửa mái tóc đen mượt búi cao, còn một nửa thì buông xõa trên lưng, khiến khuôn mặt thanh lệ của nàng thêm vài phần anh hùng khí khái, trong mềm mại thêm một chút cương nghị.

Trong các rất yên tĩnh, tiếng bước chân, tiếng áo bào ma sát, tiếng lật sách có thể nghe thấy rõ ràng. Cố Khinh Âm hơi kinh ngạc phát hiện trên tầng

thượng hôm nay không chỉ có một mình nàng.

Nhưng, sau khi hết kinh ngạc, nàng cũng không nghĩ nhiều, chắc chỉ là đồng liêu thôi, vì hôm nay không phải ngày mà người bình thường có thể vào Thiên Huyền Các.

Đặt lại mấy quyển sách trong tay lên giá, nàng lập tức rút ra một quyển khác. Qua cái khe nhỏ giữa những hàng sách, nàng nhìn thấy một bóng lưng mặc áo xanh.

Tay áo tung bay, bóng dáng cao to, mái tóc xuôn mượt xõa ra, dài đến tận hông, có thể nhìn thấy thấp thoáng một sợi dây bạc. Nàng mới vừa suy nghĩ vì Ngự sử ấy ngày thường cũng không thích buộc tóc, nhưng thân hình đó thoát cái đã biến mất.

Cố Khinh Âm cũng không thêm đề ý, tiếp tục vui đùa vào thư sách.

Qua một nén hương, nàng cất sách về chỗ cũ, vòng đến một loạt giá sách phía sau, lại cẩn thận tìm kiếm.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân đang lại gần, một ánh sáng xanh lướt qua khóe mắt nàng, đến khi nàng ngẩng đầu nhìn đi thì lại không thấy gì nữa.

Ánh mắt nàng dừng trên nơi cao nhất của giá sách, nơi đó để một loạt thẻ tre, xếp thành một hàng theo từng năm. Nàng kiễng chân muốn với lấy nhưng thẻ tre lại bị người khác rút lấy trước.

Cố Khinh Âm hơi buồn bực nhíu mày, ánh mắt xuyên qua tầng tầng giá sách, đối diện với một người.

Khuôn mặt đó rất đẹp, mi như viễn sơn, hai mắt hẹp dài, đuôi mắt hơi xéch lên, sắc bén, trong veo như lưu ly, làn môi nhạt màu, khóe môi hơi nhướng lên, đọng đầy ý cười nhạt khiến cả khuôn mặt như nhiễm sắc hồng ngày. Mái tóc đen buông xõa tự nhiên. Hắn chỉ mặc một cẩm bào màu lam, chất liệu vô cùng tốt. Khí chất lồi lạc phong lưu, đúng là một công tử anh tuấn.

Cố Khinh Âm chớp mắt một cái kinh ngạc, nàng không nhớ rõ Ngự sử đài khi nào thì có nhân vật phong tư như nàng này, nên không kìm được nói: "Vị đại nhân này, thẻ tre này là ta lấy trước."

Nam tử nghiêng đầu xem nàng, ý cười càng đậm, "Cái này? Đã là cô lấy trước, thế sao giờ lại ở trong tay ta?"

Cố Khinh Âm trở mắt, "Huynh..." Người này quả thực có ý giễu nhạo à?

Thấy nàng nghèo từ, đôi mắt lưu ly đẹp rạng ngời của hắn ánh lên ý cười, "Ta đùa thôi, đại nhân sẽ không cho là thật chứ?" Cách giá sách, hắn ghé sát vào nhìn nàng, đưa thẻ tre cầm trong tay cho nàng.

Cố Khinh Âm hơi sững sờ, ngần ngừ nhận lấy, đầu ngón tay chạm vào tay hắn, liền vội vàng rút về ngón tay, khiến nàng trông hơi luống cuống.

"Ta đã trả lại thẻ tre, không biết đại nhân có tiện giúp ta một chuyện không?" Nam tử cười, dịu dàng hỏi nàng.

Nói đến chuyện này, Cố Khinh Âm cũng tiện cựa tuyệt, nói: "Huynh hãy nói xem."

Nam tử cười vui vẻ khiến dung mạo sáng bừng, sóng mắt lưu chuyển thần thái phong lưu. "Làm phiền đại nhân giúp ta tìm một quyển sách cổ, ta quên tên mất rồi, trong đó ghi lại những bản án cũ của tiền triều."

Cố Khinh Âm hơi suy tư, gật đầu nói: "Vừa vặn tôi cũng đang xem những văn kiện cũ, chúng ta cùng tìm xem." Nàng khá nắm chắc việc tìm những tư liệu cũ, thăm nghĩ cũng không phải việc khó, lại là đồng nghiệp, hỗ trợ nhau cũng là việc phải làm.

"Tạ đại nhân tương trợ, việc này với đại nhân cũng như lấy đồ trong túi, còn ta lại khó như lên trời." Nam tử chấp tay, than nhẹ một tiếng: "Ta ở trong này cũng vô dụng, nên sẽ ra ngoài chờ đại nhân."

Cố Khinh Âm gật đầu, để mặc hắn ra ngoài.

Nàng vô cùng kiên nhẫn, tập trung, chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ đã tìm thấy mấy quyển sách mình cần. Thêm nữa canh giờ nữa, nàng đã nhìn thấy cuốn sách cổ mà nam tử đó muốn, cuốn sách rất cũ nhưng được giữ gìn rất cẩn thận.

Minh Tiểu Hạc cũng không đi quá xa, mà chỉ ngồi dựa vào lan can cạnh cửa sổ lẳng lặng nhìn bóng dáng thanh tú xuyên qua tầng tầng giá sách.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Mật đàm ở Hạc Di lầu

Hạc Di lâu nằm trên con đường phồn hoa nhất ở kinh thành, nói là lâu nhưng kì thực được tạo nên từ ba tòa lầu với tạo hình khác nhau. Lầu chính bảy tầng, mái cong ngói xanh, rường cột chạm trổ, mỗi một tầng đều có phong cách trang trí độc đáo, cực kỳ tinh diệu.

Những căn phòng ở lầu chính được bố trí rất trang nhã. Hương trầm lượn lờ, dưới đất trải một tấm thảm được đan bằng lông dê, tơ vàng và tơ bạc, trên sáu bức bình phong thêu những bức họa trứ danh, màn bông màu hồng cánh sen buông xuống. Trong phòng đặt một cái án nhỏ bốn góc bằng bạch ngọc với tám cái ghế nhỏ đặt xung quanh. Có hai người ngồi đối diện nhau. Một người mặc cẩm bào màu xanh lá cây thêu hoa, đôi mắt hẹp dài xếch lên, trong như lưu ly, dung nhan diễm lệ. Một người mặc áo màu ngà tay áo rộng dài, giữa lông mày có dấu son rực rỡ, trong mắt sóng nước liễm diễm, khí chất thanh nhã, dung mạo xuất trần.

Thượng Quan Dung Khâm nâng chén, nhấp nhẹ một ngụm, nói: "Gần đây thu liễm lại một chút." Tiếng nói nhu hòa khiến người ta như được tắm trong gió xuân.

Minh Tiểu Hạc đang nhai, nghe Thượng Quan Dung Khâm nói vậy thì nhú mày, ra vẻ úy khuất. "Dung Dung, người ta còn chưa đủ thu liễm sao, huynh xem, từ lúc lên làm cái chức này người ta gầy bao nhiêu ký rồi." Minh Tiểu Hạc nheo hai má mình, tiến lại gần Thượng Quan Dung Khâm.

Thượng Quan Dung Khâm dùng đũa ngăn hấn lại, khẽ cười nói: "Ngồi xuống, từ từ nói chuyện."

Minh Tiểu Hạc biết hấn luôn hờ hững với tất cả, nên bất mãn oán giận nói: "Ta nói thật, Thượng Quan, đã rất lâu rồi ta không chạm vào nữ nhân, huynh còn cho Mẫu Dạ Xoa đó cả ngày nhìn ta chăm chăm, bây giờ một chút hưng trí ta cũng không có."

Thượng Quan Dung Khâm buông chén, nhìn hấn, nghiêm mặt nói: "Không được khinh thường địa vị của Ngự sử đài, không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào vị trí chưởng sử, nếu ngươi không cẩn cù, sẽ có rất nhiều muốn kéo ngươi xuống. Lâm Tổ Viện ở đó có thể giúp ngươi không ít."

"Hừ, ta tự có chừng mực, chẳng lẽ cần một nữ nhân giúp đỡ?! Vụ án của Đường Tĩnh đều là công lao của ta." Nhắc tới nữ nhân kia, Minh Tiểu Hạc lại thấy bực.

Thượng Quan Dung Khâm cong môi cười, giúp hấn rót đầy rượu. "Vụ án của Đường Tĩnh, thủ đoạn của ngươi quả thực không tệ."

"Rốt cục huynh cũng chịu khen ta một câu, Thượng Quan đại nhân của ta, nào, hạ quan kính huynh một ly." Minh Tiểu Hạc mỉm cười, mái tóc mượt mà lay động trong ánh nến, phong thái tự nhiên phóng khoáng.

Hai người cạn chén, Thượng Quan Dung Khâm mới nói: "Ngươi cẩn thận với Hàn Cẩm Khanh một chút."

"Gần đây hấn luôn cho người điều tra ta, nhưng ta đã dám chạm vào Đường Tĩnh thì sẽ không sợ hấn." Minh Tiểu Hạc nói chắc chắn, ánh mắt ngạo nghễ.

"Ngươi chưa giao thủ với hấn, nhất định không được khinh thường." Thượng Quan Dung Khâm nhắc nhở, đôi mắt như hồ sâu.

Minh Tiểu Hạc nhìn thần sắc của Thượng Quan thay đổi, liền nói theo hấn: "Được được được, ta sẽ nhớ rõ, tuyệt đối cẩn thận gấp bội."

"Ngươi phải nhớ, sắp tới Hàn Cẩm Khanh chắc chắn sẽ hành động." Thượng Quan Dung Khâm trầm ngâm nói.

"Hành động gì? Cùng liên quan đến ta?" Minh Tiểu Hạc lơ đãng tiếp tục uống rượu dùng bữa.

"Không chỉ có liên quan, hấn tất nhiên sẽ đặc biệt nhắm vào ngươi."

Minh Tiểu Hạc chậm rãi buông đũa, đôi mắt lưu ly trầm xuống, "Hấn dám!"

"Hấn không có gì không dám làm, nếu cho hấn cơ hội, hấn phái người ám sát ngươi cũng chưa biết chừng." Thượng Quan Dung Khâm nói.

Minh Tiểu Hạc hơi không dám tin nhìn Thượng Quan Dung Khâm, "Hấn thực sự vô pháp vô thiên như vậy?!"

"Nếu hấn thực sự làm gì, ta sẽ nhờ Vương gia ra mặt." Thượng Quan Dung Khâm nâng ly rượu lên, chạm vào chén của Minh Tiểu Hạc. "Ngươi không cần lo quá, cứ làm tốt phận của mình, đừng để kẻ nào bắt được nhược điểm. Còn nữa, năng lực của Lâm Tổ Viện không tệ, ngươi đừng nhắm vào nàng ấy, hãy phối hợp cho tốt." Nói xong, Thượng Quan Dung Khâm uống một hơi cạn sạch.

Minh Tiểu Hạc biết chuyện Lâm Tổ Viện không thể thay đổi được nữa, cạn sạch ly rượu, rồi chuyển đề tài, đôi mắt hẹp dài nhú lại, nói: "Hôm nay ta gặp Cố Khinh Âm."

Thượng Quan Dung Khâm không ngờ hấn đột nhiên nói thế, nên hơi hơi sững sốt, thốt ra, "Nàng, không có việc gì chứ?" Hấn nhớ tới ngày bị tập kích rồi đề lạc mất nàng, dù có để lại Lâm Khôn đi tìm nàng, nhưng trong lòng hấn vẫn có chút áy náy.

"Có thể có chuyện gì, ta coi khí sắc của nàng ấy rất tốt." Minh Tiểu Hạc không để ý đến thần sắc của Thượng Quan, chặc chặc nói: "Quả thật có vài phần tư sắc, đáng người cũng không tệ, thốt tha uẩn chuyện, lại hơn một phần anh hùng khí khái so với nữ tử bình thường."

Hấn nhớ tới lần nhờ nàng tìm sách cổ ở Thiên Huyền Các, còn mình thì ngồi một bên âm thầm quan sát nàng. Nàng mặc triều phục, giọng nói nhấc chân đều toát lên thần thái của con nhà gia giáo, cũng khiến hấn nhất thời xuất thần. Nhưng, nghĩ đến thanh danh của nàng..

"Ngươi đừng động vào nàng." Thượng Quan Dung Khâm nhìn hấn nói.

"Không dám không dám, có ngài phân phó, vị trí của nàng ở Ngự sử đài sẽ không suy chuyển."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Không có duyên với nàng

"Không riêng gì vị trí nàng, người cũng không được động vào nàng." Thượng Quan Dung Khâm trầm tĩnh nhìn hấn.

"Ta..." Minh Tiểu Hạc nghẹn họng. Trong đầu hấn bỗng nổi lên một suy nghĩ, nhưng lại thấy có chút khó xử, mạnh miệng nói: "Ta không thích nữ tử có chồng, sẽ động nàng. Có phải ta thiếu nữ nhân đâu."

"Nàng vẫn chưa phải nữ tử có chồng." Thượng Quan Dung Khâm thản nhiên nói.

Đôi mắt lưu ly hẹp dài của Minh Tiểu Hạc híp lại, "Sao lại không phải? Ta nghe nói nàng đã đính ước với Nguyễn gia từ lâu... Thượng Quan, sao ta thấy huynh có gì đó không đúng nhỉ?"

Ánh mắt Thượng Quan Dung Khâm chợt lóe, cười thanh nhã, "Người muốn nói cái gì?"

"Có phải huynh với Cố Kinh Âm..." Đôi môi nhạt màu của Minh Tiểu Hạc dần dần nhếch lên.

"Không phải." Thượng Quan Dung Khâm nhanh chóng ngắt lời hấn.

"Không phải loại nào?" Minh Tiểu Hạc thấy một chút manh mối, đầu chịu dễ dàng buông tha, cứ bám riết hỏi thăm.

"Không phải... như người nghĩ." Trên khuôn mặt xuất trần của Thượng Quan Dung Khâm thoáng qua vẻ mặt tự nhiên.

Minh Tiểu Hạc cười như hồ ly khiến khuôn mặt càng thêm diễm lệ, "Ta chưa nghĩ gì cả, Thượng Quan, nhiều năm như vậy, không phải lần này huynh... thực sự gặp hạn chứ!?"

Trong khoảnh khắc Thượng Quan Dung Khâm cầm chiếc đũa trong tay phóng về phía Minh Tiểu Hạc. Chiếc đũa bằng ngà voi bay sát qua mặt hấn, đâm phập vào bức tường phía sau.

Minh Tiểu Hạc không kịp phản ứng, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng trầm đục. Khuôn mặt đẹp như hoa đào của hấn bỗng trắng bệch, trở mặt cả giận nói: "Thượng Quan, huynh làm cái gì vậy!?"

"Người đừng nói lung tung." Giọng nói của Thượng Quan Dung Khâm vẫn thản nhiên như trước.

Minh Tiểu Hạc đứng lên, sắc mặt nặng nề, cúi xuống nhìn Thượng Quan Dung Khâm. "Ta nói lung tung? Thượng Quan, còn ai hiểu huynh hơn ta? Huynh không thừa nhận cũng không sao, nhưng ta phải nhắc nhở huynh, Cố Kinh Âm đã đính ước, hơn nữa có đồn đại rằng ta có quan hệ không minh bạch với Kỷ Trắc Vân và Hàn Cẩm Khanh. Huynh đừng hăm sâu vào, nàng không xứng với huynh!"

Thượng Quan Dung Khâm bình tĩnh nhìn thẳng vào Minh Tiểu Hạc một lát, chậm rãi nói: "Vậy người nói xem ai xứng đôi với ra? Tỷ muội Lan gia?"

Minh Tiểu Hạc khiếp sợ nhìn đôi mắt thanh minh của hấn, nhất thời có chút bối rối. "Không, không phải, ta không phải có ý đó, huynh cần gì nhắc lại hai người đó. Ta, ta chỉ hy vọng huynh có thể gặp được danh môn khuê tú chân chính, cùng huynh cảm sát hòa hợp, thành mối lương duyên."

Trong mắt Thượng Quan Dung Khâm giăng lên một lớp sương mù, khiến người ta chẳng thể nhìn rõ, "Lương duyên?"

"Đúng, Thượng Quan, với thân phận, địa vị, nhân phẩm và học thức của huynh, muốn dạng nữ nhân nào mà không có? Cố Kinh Âm kia thật sự không thích hợp." Minh Tiểu Hạc trầm giọng khuyên nhủ, hấn biết Thượng Quan Dung Khâm đã trải qua chuyện gì, cho nên hấn không muốn nhìn thấy Thượng Quan Dung Khâm bị tổn thương lần nữa.

"Không hợp? Cũng đúng, nàng ấy còn nhỏ." Thượng Quan Dung Khâm dường như đã hơi say, ánh mắt mê man.

Minh Tiểu Hạc nghe vậy, phụ họa theo: "Là không hợp, huynh và nàng thực sự không hợp." Trong lòng hấn đã bắt đầu tính toán phải làm thế nào mới có thể khiến Thượng Quan Dung Khâm hoàn toàn chắt đứt ý niệm trong đầu.

Hai người lại tán gẫu một lát, cho đến khi Thượng Quan Dung Khâm say xin, Minh Tiểu Hạc mới cho người hầu hạ hấn nghỉ ngơi, còn mình ở lại Hạc Di lâu một đêm.

Minh Tiểu Hạc hành động rất nhanh. Hạc Di lâu vốn là nơi âm thầm thu thập tình báo khắp nơi, muốn tra chuyện gì cũng không phải chuyện khó. Không

đến hai ngày, đã tra rõ chuyện của Cố Khinh Âm cùng Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trác Vân.

Hắn nhìn tin tức trình lên, cười trào phúng. Cố Khinh Âm, cô đúng chính là kỹ nữ! Ngày thường giả bộ đứng đắn, đính ước rồi mà còn lêu lổng cùng nam nhân khác, nhưng với dung mạo đó khó trách Thượng Quan cũng bị mê hoặc.

Hừ, hẳn nhất định sẽ khiến Thượng Quan thấy rõ bộ mặt thật của nàng!

Cố Khinh Âm không sao thấy lạnh sống lưng, nàng buông bút, thả lỏng hai vai. Hai ngày nay nàng đã mất không ít công sức vì mấy bản án cũ, nên hơi mỏi mệt. Nàng nhìn ra bên ngoài, ngày nắng ấm, cái cây già đã đâm chồi. Trong không khí lúc này đã thấp thoáng hơi ấm của mùa xuân, nàng thầm nghĩ không bằng nhân lúc này đến thái y viện, làm rõ những suy nghĩ trong lòng.

Trong thái y viện, Ninh Phi Nhiên đang làm thuốc viên, vẻ mặt an tĩnh chuyên chú.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Ước hẹn một tháng

"Cánh tân nương nương, vì thần đã kê phương thuốc, chỉ cần sử dụng đúng hạn, ngài sẽ khỏe thôi." Ninh Phi Nhiên vẫn cúi đầu nặn thuốc, giọng nói du dương.

Cánh tân mặc cung trang hoa phục, tôn lên dung mạo đoan chính thanh nhã mềm mại đáng yêu. Trên mặt nàng thoa một lớp son phấn thật dày, thần sắc hơi cô đơn. Nàng đứng lên, nói: "Phi Nhiên, muội không thích nghe huynh gọi muội như vậy, hôm nay muội đến Thái y viện trừ việc bắt mạch, chủ yếu vẫn là đến thăm huynh..."

Ninh Phi Nhiên cúi mặt, hàng lông mi thật dài che khuất đôi mắt to trong tròng của hắn. Hắn đặt hết chỗ thuốc vào trong miếng băng gạc sạch sẽ, cẩn thận bọc lại.

"Nương nương, sau này nếu không khỏe, có thể tuyên vì thần tiến cung, không cần đích thân chạy đến đây một chuyến." Rốt cục hắn cũng hơi ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, "Nơi này còn có vị đại nhân khác đợi khám bệnh, thỉnh nương nương hồi cung."

Khuôn mặt Cánh tân thoáng buồn bã, "Phi Nhiên, ngày đó tỷ tỷ huynh nhờ muội ở trong cung chăm sóc huynh, muội cũng chưa bao giờ coi huynh là người ngoài, nay... huynh cần gì phải vội vã làm rõ quan hệ với muội?"

Trên khuôn mặt thanh tú của Ninh Phi Nhiên không có biểu tình gì, ánh mắt trong suốt tĩnh lặng, "Vi thần không làm rõ gì cả, ân tình của nương nương đối với vi thần trước đây, vi thần khắc trong tâm khảm. Nương nương xưa đâu bằng nay, vi thần chỉ làm tốt bổn phận mà thôi."

Cánh tân lại thâm trầm liếc hắn một cái, cuối cùng muốn nói lại thôi, yên lặng rời khỏi.

Cố Khinh Âm đến Thái y viện, hỏi qua mới biết Ninh Phi Nhiên đang chẩn bệnh, liền đợi một lát. Thấy một phu nhân cung trang bước ra, nàng lại đợi thêm nửa nén hương nữa mới vào phòng.

Nàng sai bước đi vào, thấy Ninh Phi Nhiên đang đưa lưng về mình sửa sang lại cái gì, liền gọi: "Ninh thái y."

Tay Ninh Phi Nhiên ngừng lại, bỗng đứng xoay người lại, đôi mắt trong sáng như có tinh quang, cánh môi hé mở, "Thì ra là Cố đại nhân, hạ quan còn tưởng rằng đại nhân sẽ không đến đây."

Cố Khinh Âm có chuyện muốn hỏi, nên chẳng hỏi đầu phòng đoán giọng điệu của hắn, nói: "Ta có ước hẹn một tháng với Ninh thái y, vì sao lại không đến?" Nàng tự ý đi qua đó, ngồi lên cái ghế gỗ lim.

Ninh Phi Nhiên lẳng lặng nhìn nàng một lúc lâu, hỏi: "Xuân lộ túi còn không?"

Trên mặt Cố Khinh Âm cứng đờ, không thể tránh khỏi nhớ tới chuyện hoang đường ngày ấy trên xe ngựa của Hàn Cẩm Khanh. Nàng ra vẻ nhẹ nhàng băng qua trả lời: "Roi rồi."

"Roi rồi?" Ninh Phi Nhiên cười nhẹ, ánh mắt càng sáng ngời, "Cố đại nhân xác định là roi mất, mà không phải là bị ai lấy đi?"

"Người..." Lúc này Cố Khinh Âm vô cùng lúng túng. Nàng cố ổn định lại tâm trí mới nói: "Dường như đây không phải chuyện một thầy thuốc nên hỏi."

Ninh Phi Nhiên cũng không giận, ngồi xuống ghế đối diện với nàng, "Được, là một thầy thuốc, hạ quan phải biết, Cố đại nhân rõ ràng nhớ rõ ước hẹn một tháng, vì sao kéo dài thêm bảy ngày mới đến?"

"Bận." Cố Khinh Âm trả lời rõ ràng.

"Hơn một tháng nay, Cổ đại nhân có dùng qua thuốc mỡ dưỡng da không?" Tay phải của Ninh Phi Nhiên đặt lên cổ tay sáng bóng của nàng, hỏi.

Cổ Kinh Âm sững sốt, lúc này mới nhớ ra loại thuốc cao dùng cho nơi riêng tư. Sau khi Ninh Phi Nhiên cho nàng, nàng có dùng một lần, rồi tiện tay đặt ở tủ phòng. Nàng lại luôn luôn ở bên ngoài, tất nhiên sẽ không dùng đến, liền trả lời: "Không dùng."

Ninh Phi Nhiên thu tay về, đôi mắt sáng ngời nhìn nàng, hỏi: "Vì sao không dùng? Thuốc đó vô cùng tốt đối với nữ tử thường sinh hoạt vợ chồng."

Cổ Kinh Âm không đáp, chỉ hỏi lại: "Mạch tượng thể nào, ta chắc chắn không mang thai chứ?"

"Cổ đại nhân tới tìm ta, vì xác nhận có thai hay không?"

"Không chỉ là xác nhận, ta còn chuyện khác muốn thỉnh giáo Ninh thái y." Cổ Kinh Âm không kiêng kị nói thẳng, nàng biết không giấu diếm được Ninh Phi Nhiên.

Ninh Phi Nhiên lặng im một lát, nói: "Chuyện khác? Lại muốn thuốc tránh thai? Chẳng lẽ Cổ đại nhân thật sự không quan tâm đến thân thể của mình chút nào?!"

"Không phải, ta..." Cổ Kinh Âm muốn nói, nhưng lại không thể nào cãi lại. Bởi vì quả thực nàng muốn hắn kê thêm thuốc tránh thai, hơn nữa còn muốn hỏi hắn phương pháp tránh thai trường kỳ. Bị hắn nói như vậy, nàng lại hơi khó nói mục đích ban đầu khi đến đây.

"Nằm trên đó." Ninh Phi Nhiên đột nhiên nói, chỉ vào chiếc ghế dựa bên cửa sổ.

Cổ Kinh Âm nhìn theo ngón tay hắn. Lần trước nàng đến đây chưa từng thấy chiếc ghế dựa này, hiển nhiên là mới mua thêm. Lưng ghế rất thấp, hai bên có tay vịn, đỉnh tay vịn có cán gỗ nhếch lên, khắc hoa văn chìm.

Trong lòng nàng nhảy dựng, trực giác không muốn, "Vừa rồi không phải Ninh thái y đã bắt mạch xong rồi sao? Còn phải nằm lên đó làm gì?"

"Hạ quan khám bệnh nên sẽ dùng phương thức củav, Cổ đại nhân cần gì hỏi nhiều?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Nàng không chịu nổi

Cổ Kinh Âm nhớ tới thủ đoạn của hắn khi lần đầu tiên nàng đến đây, suy xét do dự, cuối cùng nàng vẫn ngồi xuống.

Kỳ thực, nàng không phải nàng không ngờ đến khả năng hắn sẽ đề xuất phương thức chẩn trị, nhưng có kinh nghiệm lần đầu tiên, nàng đã có vài phần không thích. Dù sao bất luận là thuốc dưỡng da, hay túi xuân lộ, nàng dùng xong quả thực rất thoải mái, cho nên lần này nàng chọn tin tưởng hắn.

Trong ánh mắt trong trẻo của hắn, nàng chậm rãi nằm xuống, cho đến khi lưng chạm vào lưng ghế dựa, mới nói: "Được chưa?" Trong lòng nàng vẫn như vậy ôm một tia hy vọng, hắn sẽ không làm gì khiến nàng khó xử.

Ninh Phi Nhiên đi đến bên cạnh nàng, từ trên cao nhìn xuống, "Cần hạ quan giúp không, Cổ đại nhân?"

Cổ Kinh Âm than thở trong lòng, chuyện nên đến vẫn trốn không thoát, nàng vén vạt áo của triều phục rộng thùng thình lên, đưa tay cởi quần lót. Nhìn Ninh Phi Nhiên không e dè đứng ở một bên, nàng cắn răng nói: "Hiện tại Ninh thái y có thể nói cho ta biết chưa?"

Ninh Phi Nhiên nhìn động tác của nàng, ánh mắt nặng nề, ra vẻ kinh ngạc nói: "Cái gì?"

"Rốt cuộc ta có mang thai hay không?" Cổ Kinh Âm nói xong, hai má nổi lên hai áng mây hồng, không biết là nóng, hay là xấu hổ.

Thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, Ninh Phi Nhiên lập tức kéo quần lót của nàng xuống, khiến đôi chân thon dài nõn nà của nàng mở rộng, mắt cá chân gác lên tay vịn. Chỉ trong nháy mắt, khe tối thâm bí của nàng hiện rõ trước mắt hắn.

Cổ Kinh Âm chỉ cảm thấy dưới thân chột lạnh, cảm giác xấu hổ và lửa giận xông lên. Nàng nhỏ giọng trách mắng hắn: "Ninh Phi Nhiên, ngươi là thái y, dựa vào cái gì ép ta phải làm chuyện này?! Ta, ta có thể tố cáo ngươi vu nhục mệnh quan triều đình!"

Ninh Phi Nhiên cúi người xuống nhìn nàng, chớp mũi duyên dáng gần như chạm vào chớp mũi nàng. "Cổ đại nhân đúng là khéo miệng." Về mặt hắn vừa mê hoặc lại vô tội, "Hạ quan thật sự chỉ kiểm tra theo thói quen mà thôi, không biết Cổ đại nhân có gì muốn tố cáo?!" Ngón tay hắn đã xâm nhập vào trong cấm địa của nàng, khẽ trêu chọc.

"A... Ngươi làm cái gì! Không cần..." Cảm giác hoa hạt cực kỳ mãnh liệt bị hắn nắm lấy, nhẹ nhàng lôi kéo, hô hấp của Cổ Kinh Âm trở nên dồn dập.

Ninh Phi Nhiên nhìn kỹ cảnh tượng trước mắt. Gò mu đầy đặn, thừa thốt lông mu, đóa hoa đầy đặn, hoa hạt mẫn cảm cương lên khi đầu ngón tay hần chạm vào, miệng huyết khép kín dần dần mở ra, chảy ra một giọt dịch trong suốt...

"Cố đại nhân yên tâm, đại nhân không mang thai, lúc trước hạ quan đã từng nói, thể chất của đại nhân không dễ thụ thai." hần tăng lực ở ngón tay, không ngừng xoa nắn hoa hạt đã sớm đứng thẳng, nhìn miệng huyết trào ra càng ngày càng nhiều xuân thủy. "Thừa nhận đi, túi xuân lộ có phải đã bị nam nhân lấy đi từ lâu rồi không?"

Thân thể Cố Kinh Âm mẫn cảm lạ thường, bị hần đùa bỡn như vậy, bụng nàng nhanh chóng bùng lên một ngọn lửa nhỏ, rồi càng ngày càng lớn. Thân thể nàng khô nóng không chịu nổi, nàng nghe thấy nửa câu đầu, tảng đá trong lòng rốt cục cũng rơi xuống. Nhưng khi nghe thấy nửa câu sau của hần, nàng lại thấy xấu hổ, muốn khép hai chân lại, nhưng bị hần áp chế nên không thể động đậy.

Ninh Phi Nhiên cầm mạnh một ngón tay vào nhất tiểu huyết đã lấy lợi nước, đầu ngón tay nhanh chóng bị tầng tầng mị thịt cắn chặt, mỗi khi muốn tiến về phía trước một chút, đều có lực cản rất lớn. "Nơi đó của Cố đại nhân thật sự rất quán người." Giọng nói vốn du dương của hần bỗng trở nên âm trầm.

Mỗi khi ngón tay của Ninh Phi Nhiên tiến vào sâu hơn, Cố Kinh Âm lại khó chịu vặn vẹo thân hình, như ần ẫn, lại như khát cầu, "Người cầm miệng! Không được đi vào nữa... A..."

Ngón tay của Ninh Phi Nhiên rất nhanh chạm đến một điểm gồ lên, hần cố ý cong đầu ngón tay lại, cọ nhẹ. Không ngoài dự đoán, Cố Kinh Âm thở gấp liên tục, rên rỉ ra tiếng, xuân triều trong âm đ*o bắt đầu trào ra.

Ngón tay hần dính đầy d*m thủy rồi đột nhiên rút nhanh ra khỏi âm đ*o nóng rực. Hần đưa lên mũi ngửi, sau một lúc lâu, mới nhìn nàng nói: "Nặng mùi quá."

Sau khi ngón tay hần rút ra, thân thể Cố Kinh Âm càng thêm trống rỗng khô nóng, miệng huyết khép khép mở mở, giống cái miệng nhỏ tham lam. Nàng cắn chặt cánh môi, cố gắng bảo vệ chút tỉnh táo, run giọng nói: "Ninh Phi Nhiên, hiện tại ta có thể đi rồi chứ?"

"Mới đặt túi xuân lộ được vài ngày, Cố đại nhân đã vội vã tìm nam nhân sinh hoạt vợ chồng? Một tháng qua, tìm mấy nam nhân? Làm mấy lần? Mỗi lần đại nhân đều cho bọn họ bắn vào trong?" Ninh Phi Nhiên nhìn đôi mắt như phủ sương của nàng, ghé sát vào tai nàng hỏi.

Nghe thấy những câu hỏi vô cùng xấu hổ của hần, lý trí của Cố Kinh Âm dần dần trở về. Sắc mặt nàng tái nhợt, lạnh lùng nói: "Ninh Phi Nhiên, ta điên rồi mới tìm đến người!" Nàng giãy dụa muốn đứng lên.

Hần hoàn toàn không giữ lại cho nàng một chút tôn nghiêm nào, cho dù y thuật của hần cao siêu thì sao chứ? Nàng không chịu nổi!

Lúc này đây, Ninh Phi Nhiên không hề nàng lại nữa, chỉ chậm rãi nói: "Nếu Cố đại nhân không quan tâm đến thân thể của chính mình, không quan tâm việc tránh thai sau này, không quan tâm thịnh thoái sẽ xuất hiện cảm giác ức chế, như vậy, xin cứ tự nhiên." Ánh mắt của hần vẫn trong suốt thanh minh như trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Hạ quan sẽ giúp đại nhân

Cố Kinh Âm dừng lại, nhìn vào đôi mắt đen như mực sáng ngời của hần, "Người nói cái gì? Cảm giác ức chế?"

Ninh Phi Nhiên nhu hòa nhìn nàng, "Chẳng lẽ Cố đại nhân không phải đang bị cảm giác ức chế quấy nhiễu, hao tổn tinh thần?"

Cố Kinh Âm thầm giật mình, những ký ức thuộc về Lý Cảnh Hoa dần hiện lên. Cảm giác khủng hoảng và bất lực khi đột nhiên biến thành một người khác, không còn biết xấu hổ, thể xác và tinh thần hoàn toàn bị dục vọng nắm giữ. Khi đó nàng chỉ còn lại mỗi lớp da bên ngoài là của mình mà thôi.

Lúc ở Ngọc Bình sơn trang nàng có nghĩ tới Ninh Phi Nhiên, nghĩ có lẽ chỉ có hần mới có thể giúp chính mình. Không ngờ lần này nàng chưa đề cập, hần đã biết được.

Nàng nhìn hần, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, "Sao người biết được, chẳng lẽ là... mạch tượng?"

Ninh Phi Nhiên nhìn nàng, chậm rãi tới gần, một bàn tay xoa lên đùi trong trắng mịn nõn nà của nàng, nói nhỏ: "Tất nhiên là mạch tượng, khí sắc, còn có... già thiết lớn mật."

"Vậy... Người, người lại muốn làm cái gì?" Nàng vừa định hỏi rốt cuộc hần biết mấy phần để điều trị căn bệnh này, thì bàn tay nóng ấm của hần đã phủ lên khe tối thần bí của nàng, dịu dàng vuốt ve.

Ninh Phi Nhiên nhìn bàn tay của mình hoàn toàn bao vây nơi riêng tư của nàng, đôi mắt vốn thanh minh trở nên u ám thâm thúy. Bàn tay hần dùng sức đè

lên miệng huyết của nàng, cảm thụ hơi nóng và sự ẩm ướt của nơi đó.

"Hạ quan muốn xâm nhập sâu thêm để hiểu về bệnh tình của Cố đại nhân, mới tốt cho việc trị liệu..." Hấn chậm rãi nói, lòng bàn tay áp sát vào trung tâm của khe hở thần bí đó.

Cố Kinh Âm chỉ cảm thấy sự tê rần từ chỗ đó truyền lên, lan đến bụng, bàn tay thô ráp nóng ẩm của nam nhân khiến chỗ đó thoải mái đến lạ, như được ngâm trong ôn tuyền.

"Ừm..." Trong lòng nàng muốn kháng cự, nhưng hai đùi không hiểu sao lại tự động mở rộng, thành hình chữ M, xúc cảm ẩm áp đó làm nàng không nhịn được rên rỉ thành tiếng.

Ninh Phi Nhiên chăm chú nhìn, nhìn bộ dạng không thể kháng cự của nàng. Hấn rút tay về, đồng thời đưa đầu lưỡi mềm mại liếm đóa hoa của nàng.

"A... Không cần, không cần..." Cố Kinh Âm bị hành động của hấn và phản ứng của mình làm cho kinh hãi. Hấn lại một lần nữa tra tấn nàng, khiến nàng khó xử?

Nhưng, càng khẩn trương, càng là sợ hãi, cảm giác ở nơi riêng tư lại càng rõ ràng. Nàng có thể cảm giác được lưỡi hấn đang lướt từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên liếm láp nơi non mềm của nàng. Đầu lưỡi ấy chạm vào hoa hạt bị giấu kín, khiến d*m thủy càng trào ra nhiều hơn. Tất cả đều bị cái lưỡi linh hoạt cuốn vào trong miệng...

Cứ lặp lại như vậy hơn mười lần, đầu lưỡi hấn bắt đầu chậm rãi vẽ vòng ngoài miệng huyết đang co rút lại, khi nhẹ khi mạnh, khiến nàng khó chịu nhũn nhũn. Khuôn mặt nàng ửng hồng vì ngượng ngùng, nàng run giọng nói: "Ninh Phi Nhiên, ngưng..."

Hấn ngừng lại, ngừng điệu âm trầm: "Hạ quan đang giúp Cố đại nhân..." Vừa dứt lời, lưỡi hấn rút cục xâm nhập vào trong tiểu huyết, đi vào rồi lại rút ra liên tục.

"A... A... Ngươi, không cần... Nha..." Cố Kinh Âm rên lên, cái lưỡi đó mặc dù không bằng dục căn thô dài của nam nhân, nhưng lại có tư vị mê hoặc theo kiểu khác. Đầu lưỡi dịu dàng treu chọc hai bên vách huyết, khiến mị huyết của nàng càng thêm trống rỗng, khát vọng càng nhiều.

Đầu lưỡi biến hóa các loại góc độ, đâm sâu vào những điểm mẫn cảm, khiến hấn cảm thụ được nhiệt độ nóng rực của nàng, cảm thụ được sự rung động vào khao khát của nàng. Nàng không khống chế được dánh về mị hoặc của mình nữa. Ninh Phi Nhiên dùng sức nắn bóp tiểu huyết của nàng, đôi môi phủ lên miệng huyết, mút hết chất lỏng trong cơ thể nàng vào miệng mình.

Cố Kinh Âm có cảm giác mình bị đẩy lên đầu ngọn sóng lớn, dưới thân là thủy triều âm áp, lúc rút đi lúc lại ủa lên, không có điểm dừng. Theo nhịp điệu của hấn, thất lung nàng cong lên như cánh liễu liễu bị người ta kéo xuống, mảnh mai yếu ớt, vô lực kháng cự...

Từ khi Minh Tiểu Hạc nhậm chức ở Ngự sử đài, ngày ngày rượu chè không lối về, thể nên thân thể cũng không khoẻ mạnh như ngày xưa. Cộng thêm cả ngày phải đối mặt với Lâm Tổ Viện, khiến hấn chẳng còn chút hưng trí với nữ nhân nữa, chỉ một thời gian ngắn thì không sao, nhưng suốt một thời gian dài, thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi hấn không thể không hoài nghi mình có mắc phải tật xấu gì hay không, đến nỗi tổn hại hùng phong.

Nhân hôm nay không có việc gì, hấn liền đến Thái y viện tìm Triệu thái y quen biết chẩn đoán, lại bị Triệu thái y giễu cợt hai câu, hấn giận tái mặt, ép ông ta kê đơn thuốc bổ khí tráng dương mới bỏ qua.

Hấn cầm thuốc đi ra ngoài, đột nhiên nhớ tới trước mấy tháng lúc qua Thái y viện có nhìn thấy một nữ y quan mỹ mạo. Lúc đó hấn vẫn là một vị quan thất phẩm nhân tân, có rất nhiều thời gian tinh lực, nên mất đi mây lại với nữ nhân đó một phen, hai người nhất thời tâm đầu ý hợp, nhưng còn chưa kịp gạo nấu thành cơm, thì thánh chỉ hạ xuống. Hấn bận bịu tới tấp mặt mũi, quên luôn cả nữ y quan đó. Không nghĩ tới hôm nay đến Thái y viện, lại khiến hấn nhớ lại tình cũ.

Nghĩ vậy, Minh Tiểu Hạc đi loay quanh trong Thái y viện, không nghĩ tới, đi một vòng lại đến phòng của Ninh Phi Nhiên. Hấn nghe thấy trong phòng truyền ra mấy tiếng rên rỉ ái muội, hấn lặng lẽ tiến đến gần cửa sổ khắc hoa, đôi mắt lưu ly hẹp dài lập tức mở to.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Trải nghiệm tốt đẹp

Minh Tiểu Hạc quen thói chơi bời đó đây, có trường hợp nào mà chưa thấy qua, thậm chí đồng cung sống hấn cũng nhìn chán rồi. Nhưng hôm nay cảnh sắc qua cánh cửa sổ khép lại hấn đuối mù.

Trước mắt hấn là hai cái đùi nõn nà như ngọc của nữ tử vắt trên hai tay vịn (trên ra là ghế khám bệnh, nhưng Minh Tiểu Hạc cho rằng đây là ghế tiêu dao lạc thú trong trốn khuê phòng), nơi riêng tư mở rộng. Một nam tử vẫn còn trẻ, mặc quan phục đang ngồi xồm trước mặt nàng, khuôn mặt hấn ta áp sát vào nơi đó của nàng. Tiếng mút và tiếng nước truyền đến, không cần nhìn cũng biết hấn ta đang tại ra sức liếm láp bộ phận sinh dục của nữ tử.

Minh Tiểu Hạc cố gắng nhìn kỹ nữ tử kia. Nàng mặc triều phục màu xanh sẫm, vạt áo vén lên tới bụng, lộ ra thân thể băng cơ ngọc tuyết, vòng eo tinh tế, cái bụng bằng phẳng, phía dưới ẩn hiện vài sợi lông mu... Cái đầu chường mắt kia có thể dời đi một chút không! Minh Tiểu Hạc cố nhìn một lúc lâu mà vẫn chưa thấy nơi mấu chốt nhất, khiến hắn nhất thời tâm ngứa khó nhịn.

Vì nữ tử đó gần như nằm thẳng ra ghế, nên Minh Tiểu Hạc không nhìn kỹ dung mạo của nàng, chỉ nghe thấy những tiếng rên rỉ khe khẽ lại cực kỳ mê người, vô hình trung như bị mèo cào, khiến hắn muốn ngừng mà không được. Hắn vội vàng bước lại gần hơn nữa, gương mặt diễm lệ đào hoa như muốn dính luôn vào cửa sổ, dưới lớp triều phục ngay ngắn đã dựng lên một cái lều trại.

Trong lòng Minh Tiểu Hạc vừa kinh sợ vừa vui sướng, bởi khoảng thời gian này hắn không còn hưng trí vì bận rộn và cả ngày phải đối mặt với Lâm Tổ Viện không thú vị kia. Hắn cứ tưởng thân thể mình gặp trở ngại gì, nhưng bây giờ hùng phong của hắn đã thức giấc. Tất cả đều vì nữ tử trong căn phòng này, vì vậy mà hắn càng thêm tò mò với nàng.

Nữ tử mặc triều phục, trông hơi quen mắt, ai có thể nghĩ dưới lớp triều phục nề nếp kia lại là một thân thể linh lung như rồng này? Hắn nhìn dáng vẻ cố nén dục vọng của nàng, vừa rụt rè vừa phóng đảng, dung mạo tinh tế, mắt như thu thủy, làn da óng ánh như thạch cao, đôi môi hồng hê mờ, thờ gập liên tục. Đôi mắt lấp lánh ánh nước đỏ như đang nhìn hắn, quang hoa lưu chuyển, hồn xiêu phách lạc. Trái tim hắn nhảy nhót, dục vọng dưới thân lại trường căng và ỉu phần.

Thật thật là vu vật thế gian! Hô hấp của Minh Tiểu Hạc trở nên khó khăn.

Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn có vài phần tư sắc này sao càng nhìn càng thấy quen mắt, cực kỳ giống... cực kỳ giống Cố Khinh Âm!

Trong lòng Minh Tiểu Hạc chấn động, Cố Khinh Âm? Chính là Cố Khinh Âm, tuy hắn mới chỉ nàng gặp một lần, nhưng tuyệt đối không thể nhận sai!

Hắn coi thường nữ quan, không chỉ riêng Cố Khinh Âm mà toàn bộ nữ quan trong triều đều như nhau? Không phải chỉ đối một cách gọi dễ nghe hơn chút thôi sao.

Hắn đặc biệt chú ý mắt Cố Khinh Âm hơn phần nửa là vì Thượng Quan Dung Khâm, nàng đã có vị hôn phu, còn có nam nhân khác, đáng nhẽ không nên trêu chọc Thượng Quan.

Trong lòng Minh Tiểu Hạc vô cùng coi thường Cố Khinh Âm, nhưng cặp mắt của hắn lại dính chặt vào thân thể nàng, không thể rời đi dù chỉ một khắc, dục vọng dưới thân lại kêu gào phát đau.

Trong phòng, đầu gối của Ninh Phi Nhiên vừa rút ra khỏi âm đ*o nóng rực của nàng, rồi bỗng dưng mút lấy tiểu hoa hạt cương cứng.

"A, đừng mút nơi đó... A... Không cần..." Ý thức của Cố Khinh Âm trở nên nhẹ bẫng. Hoa hạt mẫn cảm yếu ớt nhất của nàng bị nam nhân ngậm vào miệng, mút mạnh, vừa ôn nhu vừa tàn khốc, khiến tầng tầng khoái cảm tích lũy trong thân thể nàng gần như bùng nổ. Nàng như đứng trước đầu sóng ngọn gió, lúc lên lúc xuống...

Sau đó, nàng nghe thấy giọng của Ninh Phi Nhiên cất lên, âm trầm mà rõ ràng, "Nguồn gốc của bệnh ức chế rất phức tạp, trị liệu cũng không dễ." Hắn buông nàng ra, chậm rãi đứng lên, trong đôi mắt thanh minh lưu lại một tia mê ly. "Hạ quan sẽ giúp Cố đại nhân điều trị tốt thân thể trước, rồi lại làm trị liệu cũng không muộn."

Cố Khinh Âm hít thở lại, sắc mặt ửng đỏ nhìn hắn đứng lên, căn bản nàng không nghe thấy hắn đang nói cái gì, chỉ nhìn cánh môi đỏ tươi khép mở của hắn. Chỗ mẫn cảm nhất của nàng vừa rồi nằm trong miệng hắn, bị hắn đùa bỡn, lúc nàng gần đến cao trào, hắn lại đột nhiên rút ra.

Nàng khó chịu thân hình vận vẹo, hừ nhẹ một tiếng, vừa vô tội vừa mỉa mai nhìn hắn lại một lần nữa bắt nạt thân thể mình.

"A... A... Không cần... Đến..." Có cái gì đó cường hãn cắm vào trong tiểu huyệt, lấp đầy âm đ*o, khoái cảm nàng tích góp từng tí một rốt cuộc không duy trì được nữa, trút ra tất cả.

Dòng mật dịch ẩm áp bắn nhanh ra ngoài miệng huyệt, mà ra, nhỏ hết xuống đất, đọng thành một vũng nước nhỏ.

Cố Khinh Âm nhắm mắt lại, thân thể run rẩy, chưa hoàn hồn khỏi dư vị cao trào. Nàng chợt nghe Ninh Phi Nhiên nói: "Hạ quan muốn cho Cố đại nhân có trải nghiệm tốt đẹp khi dùng thuốc, Cố đại nhân có vừa lòng không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Tiếp tục khám bệnh

Cố Khinh Âm khép hờ hai mắt, đôi mắt đẹp mê ly, thoáng qua vẻ lười biếng. Trong dũng đạo trào ra từng dòng xuân thủy ẩm áp, có kinh nghiệm lần đầu tiên, nàng biết đó là hiệu quả của túi xuân lộ.

Nhưng, Ninh Phi Nhiên vừa nói cái gì? Trải nghiệm tốt đẹp? Chẳng lẽ không phải hán đang cố ý đùa bỡn chọc nằng sao?! Mượn việc kiểm tra và dùng thuốc chiếm tiện nghi của nằng!

"Ninh Phi Nhiên, ta thừa nhận thuốc của ngươi không tệ, nhưng ta không biết ngươi có mượn việc trị liệu để đùa giỡn ta không!" Cố Kinh Âm nghiêm mặt nói.

Trên khuôn mặt thanh tú của Ninh Phi Nhiên không có một chút áy náy hoặc bất an, đôi mắt trong suốt của hán lẳng lẳng nhìn nằng, dịu dàng nói: "Cố đại nhân, ngài hiểu lầm hạ quan rồi, hạ quan chỉ nói vậy để tìm hiểu tình trạng thân thể của Cố đại nhân. Bộ phận sinh dục của nữ tử là nơi hấp thu tinh khí vạn vật, cũng là nơi mẫn cảm nhất rất dễ nhiễm bệnh." Hán ngừng một chút, đôi mắt như mực nhìn nằng, nói tiếp: "Chẳng lẽ vừa rồi Cố đại nhân không thấy rất thoải mái sao?"

Những lời này của Ninh Phi Nhiên dường như rất có lý, khiến Cố Kinh Âm không thể phản bác. Nằng thâm nghĩ có phải mình thật sự trách lầm hán không, nhìn thần sắc của hán vẫn bằng tĩnh tự nhiên, cũng không giống cố ý đùa giỡn nằng. Hơn nữa, nằng cũng rất hưởng thụ, tuy vạn phần không muốn thừa nhận, nhưng vừa rồi nằng không chỉ lên cao trào, còn dâm dăng bắn ra trước mắt hán.

Nằng sửa sang lại quần áo, vừa ra về bình tĩnh nói: "Nếu như thế, Ninh thái y định điều trị cho ta thế nào?"

"Thân thể Cố đại nhân vốn sợ lạnh sợ nóng, chuyện phòng the không nên quá độ, nhưng cũng không phải là bệnh nặng, chỉ cần kiên trì dùng túi xuân lộ điều trị, một tháng đôi một lần, chắc chắn hiệu quả." Ninh Phi Nhiên nói khá chắc chắn.

"Chỉ cần túi xuân lộ? Không cần uống thuốc khác phụ trợ?" Cố Kinh Âm tiếp tục hỏi.

"Tạm thời không cần, hạ quan sẽ định kỳ bắt mạch cho Cố đại nhân, xem tình huống rồi mới quyết định, nhưng..." Ninh Phi Nhiên nhìn nằng, hơi do dự.

"Ninh thái y cứ nói thẳng."

Ninh Phi Nhiên nói: "Cố đại nhân không cảm thấy thỉnh thoảng ngực trở nên nặng nề sao?"

Cố Kinh Âm suy nghĩ, nói: "Hiện tại thì bình thường, lúc trước quả thực có nỗi khổ riêng, vì sao?"

Ninh Phi Nhiên gật đầu, "Đây là nơi khí huyết bị ứ lại, mạch tượng và chất lỏng dưới thân của Cố đại nhân đều phản ánh khí huyết của ngài không thông thuận. Nếu hôm nay đại nhân không vội về, hạ quan có thể giúp ngài khai thông kinh mạch, lưu thông máu, việc này rất có ích cho việc điều trị."

Cố Kinh Âm nghe vậy, nghĩ cũng đã đến đây, thì cứ cho hán thử xem sao?

"Ngươi định khai thông thể nào?" Nằng hỏi.

Ninh Phi Nhiên đi đến trước hàng giá sách, lấy xuống một lọ dầu, vừa đi vừa nói: "Xoa dầu này lên người đại nhân, sau đó xoa bóp khai thông kinh mạch."

Cố Kinh Âm nghe hán nói như thế, trong mắt hiện lên một tia đề phòng, "Phải bôi áo?"

Ninh Phi Nhiên gật đầu, ánh mắt trong sáng, "Tất nhiên."

Cố Kinh Âm do dự một lát, vẫn chậm rãi cởi triều phục, trung y, chỉ để lại duy nhất cái yếm màu hồng cánh sen và quần lót mỏng, nằm xuống cái ghế bên cạnh cửa sổ.

"Nếu Cố đại nhân không sợ quần lót và yếm dính thuốc, thì cứ mặc cũng không sao." Ninh Phi Nhiên nói.

Cố Kinh Âm cắn răng, vòng tay tháo nút thắt, cái yếm chảy xuống, để lộ bầu ngực đầy đặn cao ngất.

Cảnh đẹp này rơi vào trong mắt hai nam nhân cả trong và ngoài phòng. Hai người đều đỏ mắt tim đập nhanh, nhưng định lực của mỗi người khác nhau, nên biểu hiện cũng không giống.

Sau khi Minh Tiểu Hạc trở mặt nhìn thân dưới của Cố Kinh Âm trào nước, hán giật mình ngây ngẩn cả người. Hán vẫn còn đắm chìm trong dáng vẻ khi lên cao trào của nằng. Đôi mắt nằng long lanh nước, ánh nhìn phong tình vạn chủng, cánh môi phẫn hồng, dưới thân hoàn toàn trần trụi, đóa hoa kiều mị lộ ra trước mắt hán, mị thị hồng hào, lông mu thừa thốt, tiểu huyết mê người và những dòng dịch trong suốt trào ra khỏi thân thể nằng..

Hán đã bị nữ nhân dâm dăng này mê hoặc thật sự là, thật sự là nữ nhân không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt ngay trong thái ý viện bị nam nhân chơi đến bắn ra... và cả biểu tình say mê của nằng lúc đó nữa. Hán nhớ tới ngày gặp nằng ở Thiên huyền các, nằng mặc triều phục, khí chất uyển chuyển hàm xúc mà ngoan ngoãn, vừa thanh lệ vừa anh tuấn, hoàn toàn khác với dáng vẻ bây giờ. Rốt cuộc đầu mới là bộ mặt thật của nữ nhân này...

Minh Tiểu Hạc hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, không nghe thấy Cố Kinh Âm và Ninh Phi Nhiên nói gì.

Đến khi hán phục hồi tinh thần, lại nhìn thấy Cố Kinh Âm tự mình cởi yếm, lộ ra hai bầu ngực lớn, dục long dưới thân hán tức thì cứng rắn, nóng rực như bàn ủi.

Thật lớn, rất đẹp, nhu hoa vừa hồng lại vênh cao, làm hán rất muốn... rất muốn... cắn thật mạnh, mút mát, khiến nằng phải rên rĩ, khóc kêu dưới thân

mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Kết cục rình coi

Ninh Phi Nhiên đứng sau lưng Cố Khinh Âm, hai tay hấn bao trọn lấy bầu ngực đầy của nàng, vừa xoa bóp vừa ấn nhẹ. Bàn tay nhờ dầu thuốc trơn trượt lườn từ dưới nách xuống đến bụng rồi lại vòng lên xương quai xanh, thỉnh thoảng chạm vào nhũ hoa hồng sắc đứng thẳng của nàng thì hơi dừng một chút.

Cứ được hấn xoa bóp như vậy tầm một nén hương, thân thể Cố Khinh Âm từ đề phòng khấn trương lúc ban đầu dần dần thả lỏng, cho đến hoàn toàn hưởng thụ.

Bởi vì thật sự rất thư thái, mỗi chỗ được tay hấn ấn xuống đều như có một ngọn lửa nóng, khiến làn da nàng càng trơn mềm, hai bầu vú nhờ được đả thông kinh mạch mà càng thêm nở nang căng tròn. Làn da nàng thoảng sắc hồng tự nhiên khiến người nhìn càng mê mẩn.

Trên vầng trán trắng nõn của Ninh Phi Nhiên ướt đầm mồ hôi, hấn cố gắng áp chế hô hấp ngày càng nặng nề, trong đôi mắt thanh minh trong trẻo như chảy lên một ngọn lửa. Đến khi đã thông xong toàn bộ kinh mạch, hai tay hấn vẫn dính sát vào bầu ngực mềm của nàng, không muốn rời khỏi. Hấn lại kìm lòng không đậu niết nhẹ nhũ hoa mê người.

“Ân... Ngươi...” Nửa người trên của Cố Khinh Âm vẫn trần trụi, thân thể vừa được xoa bóp hết sức mẫn cảm. Trong khoảnh khắc nhũ hoa bị nắm lấy, nàng chỉ cảm thấy có một con tê đại lan thẳng xuống bụng, miệng nàng bật ra một tiếng trách cứ khàn khàn, như oán như giận.

Trên khuôn mặt thanh tú của Ninh Phi Nhiên thoáng qua chút xấu hổ, vừa rồi hấn thật là luống cuống, đang muốn giải thích, chợt nghe thấy cửa sổ “Két” một tiếng. Hấn lập tức cảnh giác đi qua đó, quát: “Ai?!”

Minh Tiểu Hạc ở bên ngoài nhìn toàn bộ quá trình, một đôi mắt lưu ly của hấn sắp phun ra lửa đến nơi. Lúc nhìn thấy hai bàn tay của tiểu y quan cứ dính chặt lấy ngực nàng không buông, cuối cùng còn nhéo nhũ hoa phần hồng của nàng nữa, những ngón tay đang bám lấy song cửa sổ của hấn không biết sao đều trắng xanh, cũng không biết thế nào mà vừa cử động đã gây tiếng vang.

Trong lòng hấn biết không ổn, nhanh chóng chạy đến bên góc tường, chặt vật ngồi xổm xuống, thì nhìn thấy bên trong vườn ra một đôi tay đóng kín cửa sổ lại.

Minh Tiểu Hạc vừa muốn đứng lên, nhưng thứ trong đũng quần lại cứng rắn, khiến hấn đứng cũng không được ngồi cũng không xong, tất nhiên là xấu hổ vạn phần, trong lòng lại tính hết những khó chịu lần này lên đầu Cố Khinh Âm.

Trong phòng, Cố Khinh Âm cũng bị tiếng động ngoài cửa sổ làm sợ hãi, nàng không so đo với Ninh Phi Nhiên nữa, đứng dậy mặc triều phục, hẹn thời gian lần sau đến khám lại, liền vội vã rời đi. Ánh mắt của Ninh Phi Nhiên nhìn bóng dáng yếu điệu của nàng trở nên sâu thẳm, dục vọng chồng chất mảnh liệt ở dưới bụng thiếu chút nữa bị hủy khả năng tự chủ mà hấn luôn kiêu ngạo.

Cố Khinh Âm trở lại Ngự sử đài đã gần nửa tháng, xử lý gần xong những vụ án còn tích lại, nên nghĩ tốt xấu gì cũng nên đi bái kiến chương sử tân nhiệm một lần. Thứ nhất là thể hiện cấp bậc lễ nghĩa, thứ hai là những vụ án đó nói lớn không lớn nhưng dù sao cũng phải chờ chương sử đánh giá thì mới coi là hoàn thành công việc. Nhưng nàng đi ba lần liên tục đều được báo là chương sử đại nhân có chuyện quan trọng ra ngoài, lòng muốn gặp mặt của nàng cũng lạnh đi vài phần. Nàng quay lại xử lý mấy sự vụ thượng tấu khẩn cấp, mặt khác, nàng cũng bắt đầu tìm lại những hồ sơ ghi lại vụ án của chương sử tiền nhiệm Tổng đại nhân đề sau này dùng.

Hôm nay, Cố Khinh Âm vừa đến Lan uyển thì gặp Lâm Tổ Viện từ án phòng đi ra, sắc mặt nàng ấy vẫn căng thẳng, trên khuôn mặt tái nhợt không rõ vui buồn. Nàng gật đầu coi như chào hỏi, không nghĩ lại bị Lâm Tổ Viện gọi lại, lạnh nhạt báo nàng tham gia tập nghị hàng tháng của Ngự sử đài.

Ngày mười lăm hàng tháng, Ngự sử đài đều tổ chức tập nghị, chủ bộ tam viện tập trung báo cáo những án kiện đang xử lý với chương sử và hai vị phó sử. Nếu cần thiết chương sử sẽ can thiệp chỉ điểm, nhắc nhở những hạng mục công việc trọng đại sắp tới cần làm. Những quan viên từ thất phẩm trở lên đều phải tham gia.

Lúc Cố Khinh Âm mới trở về thì đã qua ngày mười lăm, chỉ chớp mắt một cái đã gần một tháng trôi qua, nàng đã quen với chế độ này từ lâu, nên không có gì ngạc nhiên. Chỉ là nàng còn chưa chính thức bái kiến chương sử đại nhân, nên nàng cần cẩn thận hơn, tư liệu chuẩn bị chi tiết hơn bình thường một chút.

Phòng nghị sự của Ngự sử đài đặt ở sườn đông của Thiên Huyền Các, phía trước xây mấy chục bậc thang, tường vàng ngói đỏ, rất có khí thế.

Lúc Cố Khinh Âm bước vào phòng, hai mươi mấy chiếc ghế thái sư đã ngồi hết một nửa. Hạ Tử Ngang gật đầu với nàng, vẫn ngồi ở vị trí dành cho phó sử. Lâm Tổ Viện mặt không chút thay đổi ngồi ở phía bên phải hấn. Cố Khinh Âm ngồi đối diện Hạ Tử Ngang.

Trong phòng có không ít người đang thì thầm bàn chuyện, nàng cũng không thêm đề ý, chỉ lật xem mấy cuốn tư liệu trong tay. Một lúc sai, xung quanh yên tĩnh, nàng ngẩng đầu lên nhìn ra cửa phòng, nhìn thấy một người mặc bộ triều phục màu xanh đen, đầu đội ô quan, tóc đen xoa ra sau lưng, mặt như hoa đào, dung sắc minh điểm, đôi mắt lưu ly hẹp dài hơi xếch, khóe môi khê nhướn lên.

Trong lòng Cố Khinh Âm ngạc nhiên, người đó... không phải là người ngày ấy nhờ nàng tìm quyển sách cổ ở Thiên Huyền Các hay sao? Chẳng lẽ, chương sử tân nhiệm của Ngự sử đài là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Tập nghị ở Ngự sử đài

Ấn tượng của Cố Khinh Âm về Minh Tiểu Hạc chỉ dừng lại ở ngày đưa cuốn sách cổ cho hắn ở Thiên Huyền Các. Lúc đó hắn cười rạng rỡ, đôi mắt sắc như tỏa ánh hào quang, khách khí nói lời cảm tạ nàng. Nàng vạn lần không dự đoán được hắn chính là chương sử đại nhân tân nhiệm.

Cố Khinh Âm không có bao nhiêu chờ mong với chương sử mới, đơn giản là vì kết quả tranh chấp của mấy phe phái trong triều, cộng thêm mấy ngày trước nghe Hạ Tử Ngang giảng giải. Nàng cứ mặc định chương sử mới sẽ là người khôn khéo, cường thế hoặc có thể là một người trung tuổi, không nghĩ tới đó lại là một nam tử trẻ tuổi phong tư lối lạc.

Nàng ổn định tâm thần, nhìn Minh Tiểu Hạc ngồi ở thượng vị, Lâm Tổ Viện chủ trì tập nghị, các chủ bộ đã bắt đầu theo trật tự bẩm báo công vụ nửa tháng tới.

Điện viện và Sát viện bẩm cáo hết một canh giờ. Trong lúc đó Lâm Tổ Viện chen ngang mấy câu, trong lòng mọi người biết rõ địa vị của nàng ấy ở Ngự sử đài, dù không muốn nhưng vẫn phải theo. Minh Tiểu Hạc thỉnh thoảng nói một hai câu, chủ bộ ba viện đều gật đầu đáp vâng.

Lâm Tổ Viện lại nói thêm hai câu, thì nghe Minh Tiểu Hạc nghiêm mặt nói: "Vụ án của Hộ bộ thượng thư Đường Tĩnh có chút thay đổi."

Sắc mặt của những người đang ngồi đây đều biến đổi, họ đều biết đây là đại án đầu tiên của Minh Tiểu Hạc từ khi nhậm chức tới nay, liên quan đến quan thượng thư nhị phẩm, còn là người của Hàn tướng nhân. Những lão thần khéo đưa đẩy chỉ ngồi một bên bàng quan, nhìn Ngự sử đại phu tân nhậm có thật sự dám động vào người của Hàn tướng không. Những người không có phận sự thì tìm cái cớ ra ngoài.

Những người tham gia vụ án của Đường Tĩnh không nhiều, trừ Minh Tiểu Hạc và Lâm Tổ Viện, cũng chỉ có chủ bộ tam viện cùng những vị thường phụ trách khởi thảo tấu chương. Đây là vụ án nghiêm trọng, nhưng nghiêm trọng đến mức nào thì khó mà nói, không ai muốn đụng vào vị đang ngồi trên cao kia, nên cả một đám đều cúi đầu, không hé răng.

Những người ngồi đây nghĩ gì sao Minh Tiểu Hạc lại không biết. Đôi mắt lưu ly hẹp dài của hắn nhìn chung quanh một vòng, cười chế giễu: "Đây là vụ án nghiêm trọng, bản quan không thể không triệu tập những vị đang ngồi đây cùng bàn công việc." Ánh mắt hắn dừng lại trên mặt Cố Khinh Âm.

Lúc Cố Khinh Âm trở về Ngự sử đài cũng nghe qua vụ án của Hộ bộ thượng thư Đường Tĩnh. Đây là bản án cũ cách đây mấy năm. Năm đó Võ gia tổ giặc Đường Tĩnh cấu kết với hoàng thượng trốn thuế, khiến cả triều đình chấn động. Sau đó không biết vì sao mà vụ án vẫn không giải quyết được gì, nay lại bị Minh Tiểu Hạc thượng tấu buộc tội, đúng là có chút bất thường. Nàng mặc kệ Đường Tĩnh có phải người của Hàn Cẩm Khanh hay không, nàng và Hàn Cẩm Khanh vốn dĩ bất đồng lập trường, nên nàng càng quan tâm đến vụ kiện này. Nếu những gì viết trong tấu chương đều là sự thật, Đường Tĩnh sẽ bị buộc tội.

Bởi vậy, nàng không lảng tránh ánh mắt của Minh Tiểu Hạc như những người khác, mà thân nhiên đối mắt với hắn.

Minh Tiểu Hạc nhướn mày, nhìn thẳng vào đôi mắt trầm tĩnh của Cố Khinh Âm. Dáng vẻ không tránh né của nàng khiến hắn tò mò, hay là nàng là ý vào việc có quan hệ với Hàn Cẩm Khanh? Bất luận là thế nào, hắn là đã quyết định kéo nàng vào vụ này.

"Cố đại nhân, với kinh nghiệm của cô, có đồng ý giúp bản quan một tay?"

Cố Khinh Âm đứng dậy, cung kính nói: "Hạ quan sẽ làm hết sức."

Nàng mặc quan phục, đội quan mũ, lễ lo đứng đó giống một đóa hoa lan lặng lẽ nở rộ, thanh lệ, trong trẻo, khác hoàn toàn với vẻ diễm lệ dụ hoặc ngày ấy ở Thái y viện.

Minh Tiểu Hạc bình tĩnh nhìn nàng một lát mới dời ánh mắt đi, nói: "Có Cố đại nhân tương trợ, án này nhất định có thể tra ra manh mối."

Cố Khinh Âm lại ngồi xuống, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Lâm Tổ Viện.

"Bảy ngày sau sẽ bắt đầu xuân tuần." Minh Tiểu Hạc cất cao giọng nói: "Dựa theo lệ thường, những quan viên của Ngự sử đài đều phải tham dự, chia làm hai tổ, một tổ phụ trách quan viên của Tuần phủ, một tổ phụ trách quan viên kinh thành và ngự lâm quân."

Minh Tiểu Hạc nhìn quanh một vòng, tiếp tục nói: "Tổ phụ trách Tuần phủ do Lâm đại nhân và Hạ đại nhân phụ trách, Phương đại nhân phụ trách Đô sát viện; quan viên kinh thành và quân Tuần phủ do bản quan cùng Cố đại nhân phụ trách, Trịnh đại nhân phụ trách Điện viện. Xuân tuần rất được thánh thượng coi trọng, kéo dài hai tháng, có thánh thượng và các vị trọng thần tham dự, hy vọng các vị sớm chuẩn bị."

Cứ như vậy Cố Khinh Âm tham dự vụ án của Đường Tĩnh, và ngày xuân tuần của Ngự sử đài cũng đã quyết định xong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Tâm tư của Kỷ Trác Vân

Không nghĩ tới ngay sau buổi tập nghị, một đạo thánh chỉ được hạ xuống, mệnh lệnh rõ ràng cấm quan viên triều đình qua lại với thương gia, chỉ cần dính líu đến đều sẽ bị bãi miễn chức quan.

Người sáng suốt đều nhìn ra được đạo thánh chỉ này đang ám chỉ ai. Minh Tiểu Hạc rất lo lắng, Hạc Di Lâu là tâm huyết của hắn bao năm qua, làm sao có thể nói buông là buông được,. Hắn nhanh chóng đến Hàn Lâm Viện tìm Thượng Quan Dung Khâm thương lượng đối sách.

Tướng quân phủ.

Trong thao trường luyện võ rộng lớn, Kỷ Trác Vân mặc một bộ đồ bó tay màu đen, chiêu thức sinh động như mây bay nước chảy, vô cùng lưu loát. Đáng người hắn mạnh mẽ như du long, từng chưởng từng quyền tung ra mạnh mẽ phi phàm, khiến những cánh hoa mai trắng rơi rụng là tả.

Chiêu thức sắc bén, ra quyền tàn nhẫn, nhưng hai hàng lông mày của hắn vẫn nhíu chặt lại, như mưa gió sắp đến, khiến người khác e sợ, chỉ mong tránh hắn xa một chút.

Nhưng cũng có người không sợ chết, nhanh nhẹn xuyên qua rừng mai. Người đó mặc bộ cẩm y màu tím, thêu hoa văn chìm phức tạp, bên hông cài một dải thắt lưng nam ngọc cùng màu. Mái tóc mượt như nhung rối tung, tung bay trong không khí. Hàng mi dài nhập tóc mai, con ngươi đen như mực, bên môi là ý cười nhẹ, khiến khuôn mặt người đó vừa tuấn mỹ vừa thanh quý.

"Bản tướng đã lâu không thấy thân thủ của ngươi rồi!" Hàn Cẩm Khanh đứng dưới một gốc bạch mai, lười biếng nói: "Đúng là chưa bị mai một."

Kỷ Trác Vân không đáp, chiêu thức càng lúc càng tàn nhẫn, chưởng phong mang theo bụi đất lao thẳng về phía Hàn Cẩm Khanh.

Đuôi mắt Hàn Cẩm Khanh nhướng lên, nhanh nhẹn tránh đi, lúc quay đầu lại nhìn gốc bạch mai đó, cành cây đã gãy, hoa tàn rơi đầy đất.

"Đáng tiếc." Hàn Cẩm Khanh hí mắt lại, thần nhiên nói: "Trác Vân, bản tướng tưởng dạo này ngươi gặp chuyện tốt, đáng nhẽ không nên nóng tính như vậy nữa chứ. Ngươi đã hồi kinh nhiều ngày, ở Quốc công phủ cẩm y ngọc thực, sao tính tình vẫn thế."

Khuôn mặt anh tuấn của Kỷ Trác Vân hơi ửng đỏ, đứng cách một khoảng cách, đôi con ngươi đen của hắn nhìn chằm chằm tư thái vân đạm phong khinh của Hàn Cẩm Khanh, trầm giọng nói: "Ai có chuyện tốt? Tướng gia sao?"

Hàn Cẩm Khanh cười nhẹ, "Bản tướng nghe Trần quốc công đang tìm hôn sự cho ngươi, đây không coi là chuyện tốt à?"

"Chuyện tốt? Đó là ngài nghĩ thế..." Kỷ Trác Vân còn chưa dứt lời, bỗng thân hình chợt lóe, nháy mắt lại gần sát Hàn Cẩm Khanh, trong tay hắn không biết đã có thêm thanh kiếm sắc, đặt trên cổ Hàn Cẩm Khanh.

Hàn Cẩm Khanh thu liễm ý cười, sắc mặt vẫn không thay đổi. Hắn nhìn vào ánh mắt nặng nề của Kỷ Trác Vân, nói: "Hôm nay bản tướng có ý đến quý phủ, ngươi không chào đón thì thôi, thế này là có ý gì?"

"Cố Khinh Âm... Có phải lúc ở sơn trang có phải ngài và nàng..." Hơi thở của Kỷ Trác Vân hơi rối loạn, không biết là vì vừa luyện võ xong hay là vì cảm xúc dao động.

Đôi mắt như ngọc đen của Hàn Cẩm Khanh lưu chuyển, hắn nhướng mày nói: "Chỉ vì Cố Khinh Âm mà ngươi muốn giết bản tướng?"

"Chỉ cần ngài trả lời câu hỏi của ta là được, ta sẽ không động vào ngài một phần một tấc." Kỷ Trác Vân cắn răng nói: "Ngài, và Cố Khinh Âm, rốt cuộc sao lại thế này?!"

Hàn Cẩm Khanh lập tức cảm giác lưới kiếm căng tý mạnh vào cổ, mắt hắn tối sầm lại, trầm giọng nói: "Kỷ Trác Vân, rốt cuộc Cố Khinh Âm dùng cái gì mê hoặc ngươi, khiến ngươi mê mẩn thần hồn, không nhìn rõ hiện thực! Cục diện trong triều bây giờ như thế nào?! Đội cấm quân thế nào?! Ngươi không hỏi gì, không nghĩ gì, chỉ hỏi quan hệ của bản tướng và Cố Khinh Âm!"

Kỷ Trác Vân bị con tức giận của Hàn Cẩm Khanh làm cho kinh sợ, buông lỏng tay. Thanh kiếm trong tay lập tức bị Hàn Cẩm Khanh đẩy ra.

Từng chữ từng câu của Hàn Cẩm Khanh đều đánh thẳng vào lòng Kỷ Trác Vân, hẳn biết Hàn Cẩm Khanh nói rất đúng. Vì chuyện của các phó tướng mà địa vị của hắn trong đội cấm vệ quân đang rất nguy ngập. Chỉ riêng việc củng cố quân quyền đã khiến hắn lực lao tâm lao lực quá độ, đáng nhẽ không nên có những suy nghĩ khác nữa.

Từ sau khi hắn ở Ngọc Bình sơn trang hồi kinh, một thời gian rất dài hắn đều ở trong cấm vệ quân, ổn định quân tâm, thường đến nửa đêm mới ngủ. Cho dù như vậy, hắn vẫn thường nhớ tới Cố Kinh Âm, nhớ tới những lời quyết tuyệt mà nàng đã nói với hắn. Lần đầu tiên hắn nghiêm túc muốn đối tốt với một nữ tử, đáng tiếc nàng lại không cảm kích.

Sau khi hồi phủ, hàng đêm hắn cùng hai tiểu thiếp uống rượu tìm hoan, tìm ca cơ đến phủ đàn hát, lúc nào cũng say khướt. Những sau cơn hưng trí, nhìn những nữ tử từ sơn diêm phấn niệng cười lấy lòng, nhìn đồng chén bát hỗn độn trên bàn, đột nhiên hắn cảm thấy đàn độn vô vị. Sau đó, hắn lại rít gào cho các nàng lui xuống.

Hắn biết mình không còn như trước kia nữa, hắn đã đặt một người tên Cố Kinh Âm vào lòng. Sau khi bị cự tuyệt, đáng lẽ hắn phải hết hy vọng, nên hàng đêm sinh ca, nhưng thì ra tình cảm của hắn dành cho nàng sâu sắc hơn dự liệu của hắn.

Vì thế, hắn lấy số tiền lớn phân phát cho hai tiểu thiếp, dù các nàng có khóc lóc muốn lưu lại, nhưng hắn đã quyết tâm. Chuyện này thậm chí còn làm kinh động đến Trấn quốc công.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Lời đồn đại

Lão Trấn quốc công tuổi tác đã cao, nhưng uy vọng trong phủ vẫn không giảm, chỉ nói một không nói hai. Ông muốn làm chủ việc hôn sự của Kỷ Trác Vân, không ai dám có ý kiến, bao gồm cả Kỷ Trác Vân.

Đơn giản là vì hắn chẳng quan tâm, thậm chí còn nghĩ đã không thể là Cố Kinh Âm thì thành thân với ai cũng có gì khác biệt? Nếu thật sự là một nữ tử hiền lương hiền thực đức, hai người tương kính như tân, cũng không phải là chuyện gì không tốt.

Nhưng chung quy hắn đã đánh giá mình quá cao. Lúc nghe thấy lời đồn đại, hắn lại có cảm giác bị phản bội, vô cùng tức giận, khiến cuộc sống hàng ngày của hắn càng khó yên ổn. Hàn Cẩm Khanh và Cố Kinh Âm... Chỉ cần nghĩ đến cảnh thân mật của hai người đó, ngực hắn quặn đau không chịu nổi. Hắn muốn hỏi rõ ràng, nhất định phải hỏi rõ ràng. Hàn Cẩm Khanh biết rõ ràng hắn có tình ý với Cố Kinh Âm, vì sao còn có thể...

Hai mắt hắn đỏ sẫm, thậm chí lấy kiếm ép hỏi Hàn Cẩm Khanh, nhưng lại bị những câu nói của Hàn Cẩm Khanh làm cho giật mình tỉnh lại. Hắn đánh rơi kiếm, suy sụp ngồi xuống.

Hàn Cẩm Khanh biết tính tình của Kỷ Trác Vân. Hắn dùng sức kéo Kỷ Trác Vân dậy, hai người cùng ngồi xuống bên bàn đá.

"Nhất định không thể lợi lòng đội cấm vệ quân." Hàn Cẩm Khanh hòa hoãn nói: "Trác Vân, ngươi nên biết lợi hại trong đó."

Kỷ Trác Vân xuất thần cúi đầu nhìn nơi nào đó, lặng lẽ gật đầu, nói nhỏ: "Ba vị phó tướng... thật sự không có đường sống trở về?"

Mắt phượng của Hàn Cẩm Khanh ngày càng sâu thẳm, "Bản tướng đã nói sẽ giúp ngươi, thì tuyệt đối không nuốt lời, ngươi chỉ cần làm tốt việc của mình."

Có gió thổi qua, tóc Hàn Cẩm Khanh tung bay theo gió. Hắn ngồi ở đó, dáng người mạnh mẽ như cây tùng trong gió, dường như không có chuyện gì có thể ràng buộc được hắn, khiến hắn cảm thấy phức tạp.

Kỷ Trác Vân nhìn Hàn Cẩm Khanh, ánh nhìn tôn kính dành cho tri kỷ. Giây lát sau, hắn trầm giọng hỏi: "Tướng gia có từng động lòng với ai?"

Hàn Cẩm Khanh ngăn ra, "Trác Vân, ngươi..."

"Ta biết, thế cục trong triều không rõ, chuyện của cấm vệ quân cũng không yên ổn, ta sẽ làm việc hết sức, tận chức trách và bổn phận của ta." Kỷ Trác Vân ngắt lời Hàn Cẩm Khanh, mắt sáng quắc nhìn hắn, "Chúng ta tạm thời không nói chuyện này nữa được không. Tướng gia, ngoài việc chúng ta đều là mệnh quan triều đình, thì còn là bằng hữu, đã là bằng hữu thì không có gì không thể nói."

Hàn Cẩm Khanh như sương mù, nhìn Kỷ Trác Vân thật lâu, cười rộ lên, "Trác vân, ngươi thay đổi rồi."

"Đúng, ta chỉ muốn biết đáp án của tướng gia." Kỷ Trác Vân chấp nhất nói.

"Chưa từng." Hàn Cẩm Khanh trả lời rất nhanh, bởi vì đây chính là đáp án mà hắn luôn nghĩ đến.

"Cho nên, tướng gia và Cố Kinh Âm... chỉ là lời đồn đại?"

Hàn Cẩm Khanh cong môi cười, "Chỉ là lời đồn đại. Dù sao Cổ đại nhân cũng ở trong son trang của ta một thời gian, thỉnh thoảng cũng lui tới chuyện trò với ta." Hấn nói vân đạm phong khinh.

Khuôn mặt anh tuấn của Kỷ Trác Vân dịu lại, tín nhiệm nhìn Hàn Cẩm Khanh, "Đúng, chỉ là hiểu lầm, ta xin lỗi tướng gia."

Hàn Cẩm Khanh đỡ lấy cánh tay hấn, "Ta và ngươi không cần khách khí như vậy."

Kỷ Trác Vân ngẩng đầu lên, khoảng cách giữa hai người quá gần, hấn nhìn vào đôi mắt đen trầm tĩnh của Hàn Cẩm Khanh, đột nhiên nói: "Nếu... ta muốn cưới Cổ Khinh Âm thì sao?"

Mắt Hàn Cẩm Khanh chợt lóe lên rồi nhanh chóng quay lại về trầm tĩnh, thản nhiên nói: "Nàng ấy có vị hôn phu rồi."

"Tướng gia cũng biết đó không phải là lực cản." Trong mắt Kỷ Trác Vân như có ngọn lửa sắp bùng lên, "Huống hồ ta và nàng đã có quan hệ xác thịt, Nguyễn Hạo Chi cũng là nam nhân, sao lại không có phản ứng gì cho được?"

"Ngươi có thuyết phục được Trần quốc công không?"

"Ta sẽ nghĩ hết mọi biện pháp."

"Ngươi đã có dự tính, còn muốn nói với bản tướng cái gì." Hàn Cẩm Khanh ngẩng đầu lên nhìn cảnh ngân hạnh đang sinh sôi nảy nở ngân hạnh, không chút để ý nói.

Kỷ Trác Vân nhìn thần sắc của Hàn Cẩm Khanh và bóng cây lác lác phản chiếu trong đôi đồng tử đen của hấn, gằn từng chữ: "Tướng gia không cần phải nói gì, cũng không cần làm gì. Nếu thực sự có ngày đó, ngài chỉ cần chịu đến nhà uống ly rượu mừng. Kỷ mỗ vô cùng cảm kích."

Hàn Cẩm Khanh thu hồi ánh mắt, nhìn Kỷ Trác Vân, vẻ mặt hấn nghiêm nghị, đôi mắt trầm tĩnh. Hàn Cẩm Khanh biết hấn nói thật.

Bàn tay đặt dưới cằm của Hàn Cẩm Khanh phút chốc nắm chặt thành quyền, một cảm xúc chưa bao giờ có nháy mắt xâm chiếm tâm trí hấn, hấn nhìn Kỷ Trác Vân thật lâu, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Vì sao lại đến đây?

Hàn Cẩm Khanh rời khỏi chỗ của Kỷ Trác Vân trở về tướng phủ, tiểu đồng canh cửa chạy đến đưa cho hấn một bức thư. Hấn vừa mở ra đã nhìn thấy mấy dòng chữ nhỏ, chữ viết đoan chính thanh tú, nhìn qua đã biết đây là bút tích của nữ tử. Trong thư viết những lời ái muội, hẹn hấn hoàng hôn ngày mai gặp mặt Lan uyển của Ngự sử đài, ký tên Cổ Khinh Âm.

Hấn chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền cười khê để bức thư lên giá sách. Sao Cổ Khinh Âm có thể chủ động viết thư hẹn gặp hấn, giữa những hàng chữ còn lộ ra ý tương tư, ước hẹn địa điểm là Ngự sử đài. Chắc chắn là người tung ra lời đồn đại, muốn biến quan hệ giữa và Cổ Khinh Âm thành thật, còn mục đích... Về phía Cổ Khinh Âm, dù sao nàng cũng có vị hôn phu, mà Cổ Đức Minh lại là người của Giang Lăng vương, một khi hấn đến đó, hơn nữa còn thêm bức thư giả mạo, Cổ Khinh Âm sẽ không thể giải thích được nữa.

Tất nhiên hấn sẽ không đi, không phải vì ai, mà là vì hấn không muốn làm quân cờ trong tay người khác, hấn chỉ có thể là người chơi cờ.

Cùng lúc đó, ở Tướng quân phủ, Kỷ Trác Vân cũng nhận được một bức thư như vậy, cùng một loại giấy viết thư, cùng một kiểu chữ, cũng những lời đó, khi hấn nhìn chữ ký là Cổ Khinh Âm khi, bàn tay cầm thư của hấn run nhẹ.

Thì ra Khinh Âm vẫn nhớ hấn, hấn biết mà, những lời lúc đó của nàng chỉ là nhất thời tức giận. Đêm đó, rõ ràng nàng là người chủ động, nhưng vì là nữ tử, nàng xấu hổ nên mới vội vã đẩy hấn ra.

Đúng, nhất định là như vậy, Kỷ Trác Vân kích động không thôi, trong đầu chỉ có một ý niệm, ngày mai đến nơi hẹn, gặp Khinh Âm của hấn.

Kỷ Trác Vân rất thích Cổ Khinh Âm, phong thư này đã cho hấn một lý do gặp nàng. Hấn nguyện ý tin lý do này là thật, chuyện khác không nằm trong phạm vi cân nhắc của hấn.

Ngày thứ hai, Cổ Khinh Âm trực đêm ở Ngự sử đài, gần đến lúc hoàng hôn, một Ngự sử khá trẻ cầm một cái lư hương vào phòng, đặt trên cái án gần cửa sổ, trong lò đã châm hương, khói nhẹ lượn lờ, sương mù vờn quanh.

Đây là thói quen của Cổ Khinh Âm, dùng huân hương nâng cao tinh thần, có thể giúp nàng tỉnh táo hơn để xử lý vụ án.

Nàng đang lật xem hồ sơ vụ án của Đường Tĩnh. Đây là bản án cũ nhiều năm trước, rất nhiều chứng cứ tư liệu không còn được đầy đủ, năm đó toàn bộ Võ gia tổ giác mới có thể lập án. Nàng nhìn ra được lần này Minh Tiểu Hạc nhắc lại bản án cũ vì đã chuẩn bị rất nhiều, không ít tư liệu đã tìm lại được, vụ án đã giao cho Hình bộ, nay lại đang thời điểm mấu chốt. Một phần danh sách về các khoản tiền và vật phẩm mà hoàng thượng hối lộ Đường Tĩnh năm đó không cánh mà bay, khiến Minh Tiểu Hạc đau đầu không thôi. Nay nàng lật lại bản án cũ cũng là hy vọng có thể tra được dấu vết để lại để làm chứng cứ.

Không ngờ, nàng mới xem được một lúc, lại thấy không khoẻ, miệng khô lưỡi khô, đầu óc mông lung, thân thể ngày càng khô nóng.

Nàng đứng dậy, muốn rót chén nước uống, nhưng mới đi được vài bước lại thấy đầu óc lâng lâng. Nàng nghiêng ngả lao đảo bước đến cạnh ấm nước, run run rót chén nước uống xong, chợt nghe ngoài cửa có tiếng vang, nàng bỗng dừng xoay người, suýt nữa té ngã, và nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở trong này, Kỷ Trác Vân.

"Ngài, ngài tới làm gì?!" Cố Kinh Âm tựa vào bàn, trấn định nói.

Kỷ Trác Vân vừa vào cửa đã nhìn thấy Cố Kinh Âm sắc mặt ửng hồng, yếu ớt đứng đó, búi tóc hơi hỗn loạn, có vài sợi tóc đen rũ bên má. Cũng là bộ quan phục đó, nhưng khi mặc trên người nàng lại có vài phần động lòng người ý nhị hơn những nữ quan khác. Dung nhan của nàng vẫn thanh lệ như trước, hàng mày nhíu lại, trong lòng hấn run lên, tương tư bao ngày ủa về, hấn cực lực khống chế chính mình mới không xông lên ôm nàng vào trong ngực.

"Kinh Âm, nàng sao vậy? Không thoải mái sao?" Hấn đóng cửa lại, đi đến trước mặt nàng, vội vàng nói, cánh tay đưa ra lại cứng đờ vì do dự.

Cố Kinh Âm nghiêng người tránh đi, duy trì khoảng cách với hấn. Nàng liếc nhìn hấn một cái, khuôn mặt hấn vẫn đĩnh đạc tuấn tú như trước đây, nhưng trong mắt thêm vài phần lo lắng vội vàng, là vì nàng sao?

"Kỷ tướng quân, ngài đã nói," nàng nói, nhìn thẳng vào mắt hấn, "sẽ không phí sức vì chuyện của ta nữa, vì sao còn đến đây?"

"Ta nhận được thư của nàng," Kỷ Trác Vân thản nhiên nhìn nàng, "Kinh Âm, nàng bảo ta tới, ta rất vui."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Tôi không biết

Cố Kinh Âm lắc đầu, hơi thở hơi dồn dập, "Kỷ tướng quân, hạ quan chưa từng viết thư cho ngài, càng không bảo ngài tới đây. Ngày ấy ở sơn trang hạ quan đã nói rất rõ ràng, tôi tưởng rằng ngài đã hiểu thấu đáo."

Kỷ Trác Vân không nhịn được nữa, hai tay ôm chặt chẽ lấy đôi vai gầy yếu của nàng, xoay người nàng lại, hai mắt hấn khóa chặt mắt nàng. "Ta đã hiểu rõ, Kinh Âm, ta biết nàng bất đắc dĩ, mặc kệ nàng có viết thư hay không, sự thật là ta rất muốn gặp nàng."

"Tôi không có gì bất đắc dĩ, cũng không muốn gặp ngài, bây giờ ngài có thể đi." Nàng đẩy hấn ra, bỏ qua những tương tư như sắp tràn ra khỏi mắt hấn.

"Kinh Âm, nàng đang không khoẻ, cần gì nóng lòng đuổi ta đi?" Kỷ Trác Vân nói, bàn tay càng dùng sức vài phần. Hấn đã đến đây, thì làm gì có chuyện chỉ nói hai ba câu với nàng liền dễ dàng rời khỏi.

Cố Kinh Âm giãy dụa, đặt hai tay lên ngực hấn, lập tức đưa hấn ra cửa, "Ngài đi đi!"

Nàng biết Kỷ Trác Vân có tình ý với mình, nhưng không nghĩ tới lâu như vậy mà hấn còn chưa chết tâm, cho nên nàng chỉ có thể ác hơn một chút, không thể cho hấn bất cứ mơ tưởng gì.

Kỷ Trác Vân là người luyện võ, dáng người cao to cường tráng, bình thường Cố Kinh Âm còn không thể làm hấn di động nửa bước, huống chi lúc này nàng đã trúng mê dược. Hấn phối hợp lui về phía sau hai bước, ngược lại là Cố Kinh Âm không còn sức lực, ngã quỵ trong lòng hấn thờ đốc.

Nàng hoa mắt chóng mặt, nhưng được một đôi tay cường tráng hữu lực siết chặt lại. Nàng từ từ nhắm hai mắt dựa vào ngực hấn, cảm thụ nhịp tim đập và hơi ấm của hấn. Nàng khẽ than thở, cánh tay nàng đặt lên đầu vai hấn, dường như vô cùng khao khát vòng ôm của hấn. Ngọn lửa sâu trong cơ thể nàng càng cháy càng vượng, khiến thân thể nàng mềm nhũn.

Nàng biết thân thể mình có gì không đúng, cảm giác trống rỗng vô cùng khó chịu. Nàng muốn đẩy hấn ra, ra thật xa, nhưng nàng không làm được, nàng không có sức, ý thức hỗn loạn khiến nàng lưu luyến vòng tay của hấn.

Kỷ Trác Vân ôm nàng ngồi xuống cái ghế thái sư sau bàn làm việc, để nàng ngồi trên đùi hấn, tựa vào lòng hấn.

"Nàng cần gì miễn cưỡng chính mình, không cần nàng đuổi, ta sẽ đi, nhưng ít nhất là chờ nàng tốt hơn rồi nói." Hấn ôm nàng trong lòng, trầm giọng nói. Dáng người nàng mảnh mai, khung xương nhỏ nhắn, chẳng đáng là bao so với hấn, khiến hấn càng thương tiếc. Hấn ôm chặt lấy nàng như tìm lại được

bảo bối đã đánh mất.

Cố Khinh Âm dịu lại, tựa vào đầu vai hắn, đôi mắt trong veo như nước nhìn hắn, hơi thở thoảng qua như hươu lan, "Vì sao lại là tôi?"

Kỷ Trác Vân bình tĩnh nhìn nàng, bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt mềm mại ửng hồng của nàng. Làn da dưới lòng bàn tay hắn nóng kinh người, khiến tay hắn cũng nóng lên. Giọng nói của hắn càng thêm trầm thấp: "Bởi vì nàng là Cố Khinh Âm, khoảnh khắc ta cứu nàng, ta nhất định không trốn được nữa rồi."

Nàng nhìn ánh mắt hắn, trong ánh mắt đó là sự thẳng thắn thành khẩn và tình yêu say đắm khiến nàng run sợ. Khi nói chuyện hơi thở của hắn phất nhẹ lên mặt nàng, hơi ngứa.

Nàng nhớ rõ khoảnh khắc lạnh đến thấu xương đó, bóng tối kéo dài vô tận, chỉ có hai cánh tay kiên định, ấm áp của hắn nâng nàng lên, cứu nàng khỏi nơi tối tăm đó.

Lúc này hai tay cánh tay ấy đang ôm chặt lấy nàng, truyền đến sức mạnh và con nóng râm ran thấm vào da thịt nàng, khiến tim nàng đập rất nhanh, thân thể càng khô nóng.

Nàng cố giữ vững tinh thần, dời mắt đi, nói: "Tôi đã đính hôn rồi, tôi và ngài... không có khả năng."

"Cho nên nàng cự tuyệt ta vì nàng không còn tự do, mà không phải vì ghét ta?" Hai mắt Kỷ Trác Vân long lanh. Hắn vỗ nhẹ má nàng, ép nàng nhìn thẳng vào hắn.

Cố Khinh Âm không chịu nổi ánh mắt hắn, nàng gục đầu xuống, giọng nói yếu ớt vang lên, "Tôi... không biết."

Đáng nhẽ nàng phải lớn tiếng nói cho hắn biết, nàng ghét hắn, hắn sẽ không có cơ hội, bọn họ không có khả năng. Nhưng, không biết vì sao, đối diện với ánh mắt của hắn, nàng lại nói không nên lời.

Lúc đầu nàng cự tuyệt hắn là vì nàng đã có vị hôn phu, nhất là cha mẹ đều biết hắn và nàng đã có một đêm dây dưa ở Nguyên Hòa điện, nàng lại không ngừng muốn nói rõ quan hệ giữa hắn và nàng. Nhưng rõ ràng nàng chưa bao giờ biết hắn, cũng không muốn hiểu, đương nhiên không thể nói thích hay không thích được.

Kỷ Trác Vân nhìn dáng vẻ bối rối của nàng, niềm vui mơ hồ dâng lên. Hắn sắp lại gần, hôn lên trán nàng trong ánh mắt hoảng sợ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chúng ta đính ước đi

Kỷ Trác Vân thờ dốc, vội vàng hôn lên vầng trán nhăn nheo, lướt xuống chóp mũi, lên má, lên môi Cố Khinh Âm. Quanh quần bên mũi nàng đều là hơi thở của hắn, có muốn tránh cũng không thể, tất cả dục vọng nàng vất vả đè nén đều bị kéo ra.

"Ừm... Ngài, đừng như vậy..." Sau khi cho hắn biết suy nghĩ trong lòng, nàng không thể kiên định cự tuyệt hắn giống như trước nữa, nhất là trong lúc đầu óc nàng ngày càng đặc quánh lại, thần trí không rõ ràng như giờ phút này.

Kỷ Trác Vân trầm giọng hỏi: "Đừng thế nào?" Bàn tay to của hắn lướt nhẹ trên người nàng, đi đến bộ ngực đầy đặn, nhào nắn sờ soạng một phen, "Như vậy?"

"A..." Thân thể miễn cưỡng của Cố Khinh Âm không thể chống lại sự trêu chọc của hắn, nàng lập tức căng lưng lên.

"Khinh Âm..." Hắn cúi đầu than thở một tiếng, lại hôn lên cánh môi đỏ mọng của nàng.

Kỷ Trác Vân hôn vừa bá đạo vừa ôn nhu, trần trọc mút lấy cánh môi non mềm của nàng. Hắn cạy mở răng nàng, xâm nhập vào bên trong khoang miệng, triển niền với lưỡi nàng, từ từ nhắm nháp nước bọt của nàng. Trong miệng hắn đều là hương vị trong veo của nàng, đồng thời cũng để hơi thở bá đạo của mình trong từng khe răng nàng.

Cố Khinh Âm mặc hắn tàn sát bừa bãi trong miệng mình. Trong đầu nàng hiện lên cảnh mấy tháng trước hắn cứu nàng, ôm nàng vào trong ngực. Dù lúc đó nàng không đủ tỉnh táo, nhưng vẫn nhớ mang máng dáng vẻ của hắn, đỉnh đặc, tuấn tú, lạnh lùng. Nàng vạn lần không nghĩ tới còn có thể dây dưa với hắn như thế này.

Hắn thở hổn hển lùi lại một chút, nhìn đôi mắt như phủ một tầng hơi nước của nàng, trầm giọng hỏi: "Nếu không có Nguyễn Hạo Chi, nàng có thể cự tuyệt ta lần nữa không?"

Cố Khinh Âm nhìn hắn, ánh nền mờ nhạt phủ một quang sáng quanh thân hắn. Trong cơn mơ màng, suy nghĩ từng thoáng qua trong đầu nàng trở nên vô cùng rõ ràng.

Đã trải qua những việc này, nàng xác định mình không có cái gọi là tình yêu nam nữ với Nguyễn Hạo Chi. Nàng đã không còn trinh trắng nữa, lời đồn đại trong triều nhất định cũng rơi vào tai hắn. Nguyễn Hạo Chi có đề ý đến nàng, nhưng hắn càng coi trọng thanh danh của Nguyễn gia hơn. Vốn dĩ tất cả cũng là do nàng sai, nếu khiến hắn gặp khó khăn đau khổ chỉ vì hôn ước, chẳng thà để nàng kết thúc, đau dài không bằng đau ngắn.

Thấy nàng không đáp, dù Kỳ Trác Vân sớm dự đoán được, nhưng hai mắt vẫn tối sầm lại, "Nàng không cần đáp, ta biết, không có nếu..."

Cố Khinh Âm ngẩng đầu lên, vươn hai tay ôm cổ hắn, khẽ hôn lên gương mặt hắn, dịu dàng nói: "Kỳ tướng quân, không bằng chúng ta đính ước đi?"

"Nàng... Khinh âm..." Kỳ Trác Vân trở mắt nhìn nàng, quả thực không thể tin vào tai mình. Hai ngày trước khi nói chuyện với Hàn Cẩm Khanh, hắn cũng đã có ý định này. Nếu là trước kia, có lẽ hắn không dám mơ tưởng, nhưng hiện tại Cố Khinh Âm lại chính miệng nói với hắn, nói bọn họ đính ước?!

"Nàng, nàng nói thật? Hay là, nàng vẫn có gì khó nói? Cứ nói cho ta biết." Kỳ Trác Vân nhất thời kích động, hắn vẫn không dám chắc chắn. Hắn cứ nghĩ làm gì có chuyện đơn giản như thế, Khinh Âm đột nhiên thay đổi thế này, chắc chắn là có nguyên nhân.

Thân thể Cố Khinh Âm ngày càng khô nóng, mới chỉ nói mấy câu mà đã làm người nàng ướt đầm mồ hôi. Hai tay nàng run run cởi nút áo của Kỳ Trác Vân, càng muốn nhanh thì lại càng loạn, cởi nửa ngày cũng chẳng được một cái. Nàng gấp đến mức không thể chờ được hôn lên da thịt lồ lộ phía dưới xương quai xanh của hắn.

Kỳ Trác Vân hét lớn một tiếng, suy đoán trong đầu bị chặt đứt, không rồi rắm tìm đáp án nữa. Cố Khinh Âm vừa hôn vừa cắn, làm cho hắn khó chịu, từng cơn run rẩy từ xương quai xanh lan ra toàn thân. Dục long dưới thân hắn bắt đầu rít gào, hắn cắn răng nín thở, lập tức kéo quan phục và trung y của Cố Khinh Âm ra, bên trong chỉ còn duy nhất cái quần lót màu vàng nhạt gần như trong suốt, bao trọn lấy hạ thể tuyệt đẹp của nàng.

Hai vú cao ngất đầy đặn như ả như hiện, hai cái mâm xôi đứng thẳng, vô cùng hương diễm, vô hạn phong tình, khiến hai mắt Kỳ Trác Vân đỏ sọng lên.

Hắn há mồm cắn một bên nhũ hoa, vừa liếm vừa cắn, tìm mọi cách đùa, một bàn tay bao lấy bên ngực còn lại của nàng, tùy ý vuốt ve.

"A... Ân..." Cố Khinh Âm uốn người lên, khoái cảm dâng lên vô hạn trong cơ thể nàng, tiểu huyết phía dưới không ngừng chảy ra xuân thủy, khiến người nàng mềm nhũn ngửa ngáy, hai chân không thể khép lại được.

Đầu lưỡi ấm nóng của hắn không ngừng kích thích bầu ngực non mềm mẫn cảm của nàng. Nàng khó chịu vận vẹo trong lòng hắn, rốt cuộc nàng bắt chấp tất cả, mở miệng cầu xin: "Cho em, Trác Vân..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Ân phòng bí hoan

Tiếng gọi "Trác Vân" của Cố Khinh Âm uyển chuyển trầm bổng, tràn ra khỏi đầu lưỡi, chui vào tai Kỳ Trác Vân.

Hắn để Cố Khinh Âm ngồi trên người mình, mặt đối mặt cùng hắn. Thân dưới mềm mại của nàng dán sát vào cây gậy đang dâng trào cương cứng của hắn, dù cách một lớp vải quần vẫn ma sát khiến thân thể nàng mềm nhũn thêm vài phần. Nửa người trên người của Cố Khinh Âm dựa cả vào cánh tay đang đỡ bên hông của Kỳ Trác Vân.

"Ừm..." Cố Khinh Âm rên khẽ, hai mắt khép hờ, nhìn dung nhan tuấn tú của Kỳ Trác Vân gần trong gang tấc, ôn nhu nói: "Chuyện của em và Nguyễn Hạo Chi đã không còn cách nào cứu vãn, đính ước với chàng là vì muốn khiến hắn hoàn toàn hết hy vọng. Là em có lỗi với hắn, chỉ xem tướng quân có nguyện ý giúp hay không..." Nàng vừa nói, vừa chậm rãi đóng đưa vòng eo để nơi riêng tư càng gần sát với dục long của hắn.

Kỳ Trác Vân dùng miệng ngăn những lời chưa kịp nói của nàng lại, cắn mạnh lên môi nàng một cái mới chịu buông ra, nói: "Khinh Âm, nàng nói gì ta cũng đồng ý." Vừa dứt lời, hắn quần lót của mình xuống, gậy th*t thô dài lập tức bắn ra, đập vào bụng Cố Khinh Âm.

Cố Khinh Âm nhìn đến mức mặt đỏ tím đập, sự trống rỗng trong cơ thể ngày càng lớn. Kỳ Trác Vân kéo hắn quần lót xuống, điều chỉnh tư thế để dục căn nóng rực được vào khe hở, chạm vào miệng tiểu huyết đã hơi hé mở của nàng.

Nàng ôm lấy cổ hắn, hôn lên mắt hắn, "Cho dù chỉ là giả vờ đính ước, chàng cũng nguyện ý?"

Kỳ Trác Vân ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt thanh lệ của nàng, nàng vẫn đang chăm chú nhìn hắn, nghiêm túc chờ hắn trả lời. Trái tim hắn khẽ run lên, dưới thân bỗng dùng sức, toàn bộ gậy th*t thô dài đi vào âm huyết của nàng, bị dừng đạo nóng ấm bao chặt lấy.

"A... Ừm..." Sự trống rỗng ở thân dưới rốt cục cũng được lấp đầy, Cố Khinh Âm vô cùng thỏa mãn. Dục căn của Kỳ Trác Vân khai phá tầng tầng cách trở, đi đến chỗ sâu nhất, trấn an khát vọng của nàng.

Nàng không muốn hắn khó xử, cho nên luôn mãi xác nhận, "Chính đính ước giả, nếu sau này chàng có ý trung nhân, chúng ta có thể... A a a..."

gây th*t dưới thân nhanh chóng rút chọc vừa nặng vừa ngoan độc, khiến thân thể nàng đều đang run run. Vì nàng đã trúng mê hương nên khoái cảm ái ân càng nhiều hơn ngày xưa, mị thịt trong bụng dạo bắt đầu co rút lại, siết chặt gây th*t, khiến hai người thờ dốc không ngừng.

"Rõ ràng ta đã nói với nàng, ta chỉ có một nữ nhân, tên là Cổ Khinh Âm! Thế nào, còn không chưa đính ước, đã muốn rút lui?" Hấn vút yếm của nàng đi, cúi đầu, mút mạnh núm vú không ngừng đu đưa của nàng, dùng răng nanh cắn nhũ hoa, khiến nàng liên tục rên lên yêu kiều.

"A... Đau... A..." Cổ Khinh Âm nhủ mị, ngực bị hấn cắn vừa đau vừa ngứa, tiểu huyết mẫn cảm đang bị quy đầu của hấn nghiền nát, mị thịt xoắn càng nhanh. Nàng cắn môi, móng tay ghim sâu vào cơ bắp của hấn, "Em, em chỉ là... không muốn chàng khó xử... Ân..."

Miệng Kỷ Trác ngâm chặt bầu vú đầy đặn nôm mềm của nàng, hai tay đỡ lấy vòng eo không đầy nắm tay của nàng, gây th*t liên tục ra vào trong tiểu huyết đầy nước của nàng. Một lúc lâu sau, hấn đột nhiên thấy hơi hoảng hốt, cho rằng mình đang nằm mơ, đưa tay lần xuống phía dưới, vô tình sờ lên mông Cổ Khinh Âm, phát ra những tiếng "Bốp bốp bốp", hăm hồ nói: "Chỉ cần là vì nàng..."

"A... Chàng..." Cổ Khinh Âm kinh ngạc vì hành động đột ngột của hấn, mông nàng căng lên, tiểu huyết càng kẹp chặt lấy gây th*t.

Kỷ Trác Vân thờ ồ ồ, suýt nữa là bắn ra. Hấn liếm nhũ hoa của nàng một vòng, bàn tay xoa nắn mông nàng, gây th*t đi vào càng sâu hơn.

Hấn nhìn khuôn mặt đỏ hồng mê say của nàng, mê muội nói: "Biết hiện tại nàng dám dâng thế nào không?"

Cổ Khinh Âm đưa tay bịt miệng hấn, oán trách: "Không cho nói, nói thêm câu nữa, em..."

Kỷ Trác Vân hôn nhẹ vào lòng bàn tay nàng, cười lộ lên, "Nàng thế nào?" Thân dưới của hấn tăng tốc, khiến nàng thở gấp không thôi. Hấn cắn lên ngón tay thon dài của nàng, nói: "Không bằng kêu tên ta để nghe một chút?"

"... Không muốn..." Cổ Khinh Âm lườm hấn một cái, cắn chặt môi không chịu gọi, nhưng khoái cảm chồng chất, xuân thủy róc rách, khiến hai đùi nàng phát run.

Hai người trong phòng xuân tình phiêu đảng, quần quýt si mê, còn bóng đêm bên ngoài ngày càng dày. Có một người mặc bộ cảm bào sẫm màu, đôi mắt một mí của người đó đẹp như lưu ly híp lại, đôi môi mỏng của kẻ nhếch lên...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Sóng tình

Minh Tiểu Hạc đứng sau một khối san hô cực lớn đặt trong Lan uyển, xuyên qua cách cửa sổ nhỏ khắc hoa nhìn rõ tình hình trong phòng.

Lần này hấn không khiếp sợ như hôm ở Thái y viện đến. Tuy nói là lời đồn đại, nhưng rốt cuộc không có lửa làm sao có khói, hấn đã sớm nhận ra hai người này có quan hệ không rõ ràng. Nhớ tới biểu hiện trầm ổn cơ trí của Cổ Khinh Âm trong buổi tập nghị hai ngày trước, còn bây giờ thân thể mềm mại trần trụi của nàng lại đang tâm hoan trên thân nam nhân, khiến Minh Tiểu Hạc hơi giật mình vì sự bất đồng rất lớn đó.

Hấn đứng sau cửa sổ nên chỉ thấy nàng phóng đảng ngồi trên người Kỷ Trác Vân, làn da nàng trắng muốt như tuyết, tóc mây tán loạn, hai chân mở lớn, chỉ còn duy nhất chiếc quần lót mỏng manh vắt vẻo trên chân. Kỷ Trác Vân đang đưa bốn hai bầu ngực lớn của nàng, ở dục long dưới thân rong ruổi trong tiểu huyết của nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngẩng lên, sắc mặt ửng hồng, thần sắc mê say, thân thể run lên, hiển nhiên là được Kỷ Trác Vân làm cho dục tiên dục tử.

Minh Tiểu Hạc nhìn đỏ cả mắt, càng tôn lên dung mạo mình diễm của hấn. Tầm mắt hấn khóa chặt lấy Cổ Khinh Âm, nhìn chăm chăm thân thể băng cơ ngọc cốt của nàng, nhất thời miệng khô lưỡi khô, dục căn dưới thân từ từ ngẩng đầu.

Vốn dĩ hấn hạ thuốc Cổ Khinh Âm là để Thượng Quan Dung Khâm nhìn thấy bộ dạng dâm đảng của nàng, thấy rõ bản tính của nàng, và quan hệ của nàng với Kỷ Trác Vân, để Thượng Quan Dung Khâm hoàn toàn hết hy vọng với nàng.

Không ngờ hai ngày trước thánh chỉ hạ xuống, không cho phép quan viên trong kinh qua lại với thương hội. Đạo thánh chỉ này chẳng phải là muốn tuyệt đường tài lộ của hấn sao, không cần nghĩ cũng biết là thủ đoạn của Hàn Cẩm Khanh. Thượng Quan Dung Khâm bảo hấn tạm thời nhẫn nại, huynh ấy sẽ nghĩ biện pháp khác, nhưng hấn làm sao nuốt trôi cục tức này. Thế là hấn lên kế hoạch lừa Hàn Cẩm Khanh, để Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trác Vân trở mặt với nhau vì nữ nhân, đối hấn cũng là chuyện tốt.

Kỷ Trác Vân và Cổ Khinh Âm điên loạn đào phượng rất vui vẻ, nhưng Minh Tiểu Hạc vẫn không phát hiện ra Hàn Cẩm Khanh, cũng không nhìn thấy Thượng Quan Dung Khâm. Hấn hơi sốt ruột, Hàn Cẩm Khanh thì thôi đi, hấn sẽ tìm được cơ hội đối phó. Nhưng chuyện hôm nay là vì Thượng Quan Dung Khâm, nếu huynh ấy không đến, hấn bận rộn một hồi, lại khiến tiểu tử Kỷ Trác Vân đó được lợi.

Minh Tiểu Hạc nhìn hai người đang giao hoan chẳng chút kiêng dè trong phòng, khuôn mặt Kỷ Trác Vân chôn chặt vào ngực Cổ Khinh Âm, vô cùng

sáng khoái. Minh Tiểu Hạc âm thầm cắn chặt răng, mắt trầm xuống. Thỉnh lnh có một ngực sử còn trẻ vội vã bước vào Lan uyển bẩm báo: "Chương sử đại nhân, thừa tướng đại nhân tới, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Minh Tiểu Hạc chớp mắt, rớt cuộc Hàn Cẩm Khanh cũng tới, còn mượn việc công nữa chứ, hừ, nếu nói y và Cố Khinh Âm không có một chút quan hệ nào, ai tin!

Minh Tiểu Hạc lại thâm trầm liếc mắt nhìn dáng người yêu kiều trong phòng một cái, mới sửa sang lại y quan, đi về phía trước.

Hai người trong phòng đúng là xuân ý miên man, tình nồng ý đậm, gây th* t của Kỷ Trác Vân vẫn ra vào liên tục trong tiểu huyết âm ướt của Cố Khinh Âm, nhiều lần đâm vào nơi mềm mại mẫn cảm nhất của nàng. Hắn dùng tay nâng mông nàng lên để nàng đong đưa theo tiết tấu của hắn.

"A... Ha..." Cố Khinh Âm đã mềm nhũn cả người, hai tay ôm chặt cổ Kỷ Trác Vân, ưỡn ngực lên đưa vào miệng hắn.

Dục long của Kỷ Trác Vân dục tiên dục tử trong tiểu huyết của nàng. Miệng hắn ngậm nụ hoa nàng vừa mút vừa cắn. Lòng bàn tay xoa nắn bờ mông non mềm của nàng. Mỗi lần va chạm, nơi ân ái của hai người đều phát ra âm thanh thanh thúy. Vùng bụng rắn chắc của hắn dính đầy chất lỏng vì ma sát với nơi mềm mại của nàng.

Hai người đều đang ở thời điểm nguy cấp, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện, mặc dù cách khá xa, nhưng lại khiến hai người vô cùng bối rối, nhất là Cố Khinh Âm. Thân thể nàng lập tức căng lên, mị thị co rút lại, sâu trong hoa huy* t trào ra một dòng mặt lệ rười rềnh lên dục căn của Kỷ Trác Vân.

Kỷ Trác Vân thét lớn một tiếng, tinh quan mở lớn, một dòng tinh dịch bắn vào trong tử cung của nàng.

Kỷ Trác Vân lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy bóng người nào, lúc này mới yên lòng. Hắn ôm chặt thân thể mềm mại của Cố Khinh Âm vào trong ngực, gây th* t vẫn còn chôn sâu trong cơ thể nàng, cảm thụ huyết mạch rung động của nàng. Hắn khẽ giọng nói: "Yên tâm, không có người."

Cố Khinh Âm đang tựa vào đầu vai hắn thở dốc, nghe vậy trong lòng nàng cũng được thả lỏng, yêu kiều rên rỉ: "Việc hôn nhân của em và chàng, quý phủ có thể đồng ý không?"

Kỷ Trác Vân vuốt ve tấm lưng trần của nàng, trịnh trọng nói: "Khinh Âm, nàng không cần lo lắng, ta đã đồng ý với nàng thì nhất định sẽ tới quý phủ cầu hôn." Hắn vừa nói, vừa chậm rãi rời khỏi cơ thể nàng.

Cố Khinh Âm cắn môi cảm nhận gây th* t và dùng đạo ma sát với nhau, tiểu huyết đường như không muốn hắn rút ra, liên tục co rút lại, đợi đến khi hắn hoàn toàn rời khỏi, nàng rõ ràng nghe được một tiếng "Ba", nhất thời xấu hổ đỏ bừng mặt.

Kỷ Trác Vân nhìn nàng, ý cười trong suốt, khuôn mặt đỉnh đặc tuấn tú càng dịu dàng. Hắn trầm giọng nói: "Còn muốn tiếp tục sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Đừng ở trong này

Cố Khinh Âm liếc hắn một cái, sóng mắt ma mị, đẩy hắn ra một chút, làm bộ muốn tụt xuống dưới.

Sao Kỷ Trác Vân dễ dàng buông tha cho nàng được. Hắn nhanh chóng ôm nàng lại, hai tay vuốt ve mông nàng, thấp giọng cười nói: "Lại lộn xộn, ta sẽ không nhin được đâu." Nói xong, hắn dùng gây th* t vẫn còn cương cứng đỉnh đỉnh vào đóa hoa ướt sũng của nàng.

Cố Khinh Âm vẫn chưa bình phục sau cơn cao trào, nơi mẫn cảm mềm mại bị hắn trêu chọc đến tê dại, sự trống rỗng trong cơ thể lại trở dậy.

Lúc này ý thức của nàng mới tỉnh táo lại một chút, biết tám phần là mình trúng mê dược.

Nàng liếc mắt nhìn Kỷ Trác Vân một cái, thâm nghĩ chắc chắn hắn cũng bị lừa đến nơi này, người bày trò chẳng lẽ muốn nhìn bọn họ ân ái, hay còn muốn làm gì khác? Tiếng động lúc này... Cố Khinh Âm nhũn mảy, nếu thực sự là như thế, thanh danh của nàng bị hủy rồi, đừng nói là Nguyên gia hay Kỷ gia, hoặc bất cứ ai khác, sẽ chẳng ai nguyện ý lấy nàng. Chiều này quả nhiên là ngoan độc, nhưng trong Ngự sử đài rốt cuộc là ai có xích mích với nàng, sao lại muốn hại nàng đến vậy, nàng nhất thời vẫn chưa hiểu lắm.

Cố Khinh Âm thở dài trong lòng, Kỷ Trác Vân thực tâm với nàng, nhưng nàng lại lợi dụng tâm ý của hắn để giả vờ dính ứ. Nàng vừa nghĩ, vừa đưa tay khẽ xoa khuôn mặt anh tuấn của hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt bình lặng của hắn, trong lòng dần dần mềm mại.

Kỷ Trác Vân nhìn vẻ mặt dịu dàng của Cố Khinh Âm, hắn hôn lên bàn tay nhỏ bé của nàng, tình yêu dành cho nàng càng thêm sâu đậm. Dục long dưới thân lại ngừng đầu, hắn nói nhỏ bên tai nàng: "Ta còn muốn...", quy đầu đã trượt vào trong tiểu huyết lấy lợi.

"Ừm..." Cố Khinh Âm khẽ rên rỉ, xấu hổ đắm nhẹ vào đầu vai hắn, ôm hắn thở gấp, giây lát sau nàng nói: "Đừng ở trong này."

Trong lòng Kỳ Trắc Vân mừng như điên vì nàng đồng ý. Hắn hưng phấn, mới đi vào một nửa mà đã cảm thấy thân thể thư sướng. Tiểu huyết của nàng vừa tròn vừa chặt, khiến hắn hận không thể lập tức đâm xuyên qua. Khi nghe nàng nói vậy, hắn chỉ còn biết cố gắng kìm lại.

Khi Cổ Khinh Âm có ý muốn xuống, hắn quay đầu trông thấy một cánh cửa nhỏ đóng chặt thông với án phòng. Không cần nghĩ ngợi nữa, Kỳ Trắc Vân cứ ôm nàng như vậy, đi về phía cánh cửa nhỏ.

Nơi này là phòng chứa đồ linh tinh, có một cửa sổ, giữa phòng đặt một cái bàn dài, bốn phía chất đống đồ đạc và hồ sơ cũ.

Kỳ Trắc Vân đóng cửa, để Cổ Khinh Âm ngồi lên bàn. Hắn kéo hai chân nàng vòng lên thắt lưng mình, ánh mắt càng trở nên nặng nề, gây th*t lại phá vỡ tầng tầng nếp nhăn trong âm đ*o xông thẳng vào trong..

Hôm nay, Thượng Quan Dung Khâm bị Nhiếp chính vương ở lại lâu hơn một chút, lúc đến Ngự sử đài đã chậm nửa canh giờ so với thời gian hẹn với Minh Tiểu Hạc. Lúc trước Minh Tiểu Hạc cũng mời hắn đến Ngự sử đài để hỏi han công vụ, nhưng đều là lúc chàng vắng khi phần lớn người trong Ngự sử đài đã ra về, rất ít người biết được hai người thường xuyên gặp nhau.

Lần này Minh Tiểu Hạc dùng chuyện xuân tuần để mời hắn đến, còn nói thương nghị ở Lan uyển, khiến hắn hơi kinh ngạc. Thượng Quan Dung Khâm cũng biết chút ít về Ngự sử đài, nhưng chỉ có Lan uyển là chưa bước vào bao giờ, cũng không biết ở đây có gì.

Thượng Quan Dung Khâm mặc bộ trường bào xanh nhạt, áo dài tung bay, thanh trầm ngọc gài tóc lấp lánh ánh sáng, dung mạo thanh nhã xuất trần, đi lại trầm ổn, khí chất trác tuyệt, thỉnh thoảng gật đầu chào hỏi với những người đi ngang qua. Những quan viên trong Ngự sử đài đều có hảo cảm với hắn, nên hắn hỏi gì cũng đáp, nhờ vậy mà hắn tìm được cổng chính của Lan uyển mà không mất nhiều công sức.

Sắc trời dần tối, Thượng Quan Dung Khâm đẩy cổng chính của Lan uyển ra, đây chỉ là một khu nhà nhỏ, có cây cỏ núi giả, cỏ thụ thông thiên, không có gì đặc biệt, trên hành lang có đốt đèn, nhưng không có một bóng người, chỉ có ánh nến từ căn phòng phía Đông.

Đến gần, hắn nhìn thấy cửa phòng bên phải có treo một cái bảng gỗ, mặt trên viết một hàng chữ nhỏ "Ngự sử trung thừa Cổ Khinh Âm", hắn nhủ mảy, lập tức hiểu ra đây là án phòng của Cổ Khinh Âm.

Thượng Quan Dung Khâm hơi trầm ngâm nhưng vẫn đẩy cửa bước vào. Trong phòng rất yên tĩnh, có mùi hương ngọt ngào tự nhiên lẫn với hương vị ăn ái ám muội, vết son giữa lông mày càng đậm màu, đôi mắt thanh nhã lưu chuyển, dừng trên hai bộ quần roi lung tung dưới bàn..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Trong uyển ngoài uyển

Thượng Quan Dung Khâm đến gần vài bước, thấy rõ đó là trung y và quần lót của nữ tử. Hắn hơi ngạc nhiên, rồi lại nghe được không biết từ nơi nào truyền đến tiếng thờ dốc dồn dập, tiếng rên rỉ và những câu nói treu đùa của nam nhân, tuy rất nhỏ nhưng hắn vẫn nghe được vài câu.

"Khinh Âm, nàng thật thom..."

"Kẹp ta thích chết đi được... Để ta xoa ngực cho nàng nào..."

"Bên trong có cái gì đó... Khinh Âm, cho ta bắn vào trong được không..."

Thượng Quan Dung Khâm nghe đến đó thì cái gì còn cái gì không rõ nữa. Trên khuôn mặt thanh nhã của hắn nổi lên một rặng mây hồng, hắn phải lui vài bước mới miễn cưỡng ổn định tâm thần.

Nàng đã có người trong lòng, nên khó tránh khỏi ở trong này... Tuy Cổ Khinh Âm còn trẻ nhưng cũng nên không đến mức phóng đãng đến mức này, nơi này vẫn là án phòng của nàng mà.

Thượng Quan Dung Khâm hồi tưởng lại những lời ngày ấy Minh Tiểu Hạc nói với mình, một suy đoán nháy mắt hiện lên. Hắn nhìn xung quanh án phòng, đi đến gần lò huân hương ngửi thử, hắn chau mày, đã hiểu ra ý của Minh Tiểu Hạc.

Hắn không chớp mắt nhìn cửa nhỏ, lẳng lặng đứng đó một lúc lâu, trong mắt lại khôi phục vẻ thanh minh. Hắn xếp bàn ghế lại ngay ngắn, nhất định quần áo lên gấp gọn gàng đặt trên giá sách, xác nhận không còn chỗ nào không ổn mới đóng cửa rồi đi.

Thượng Quan Dung Khâm vừa bước ra khỏi Lan uyển thì tình cờ gặp Vương ngự sử có chút giao tình với hắn. Hai người khẽ nói chuyện với nhau vài câu.

Vương ngự sử hơi kinh ngạc, nhìn Thượng Quan Dung Khâm mấy lần, mới tiến vào cổng chính Lan uyển, còn cố ý lớn tiếng nói: "Cố đại nhân có ở đó không?" Gọi liên ba tiếng nhưng không thấy ai ra, Vương ngự sử quay đầu nhìn Thượng Quan Dung Khâm, thấy hắn gật đầu, mới rời đi.

Thượng Quan Dung Khâm nghe thấy bên trong cuối cùng cũng có động tĩnh, thấy hai có bóng người đan vào nhau sau tấm rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, mắt hắn chợt lóe lên, xoay người rời khỏi Ngự sử đài, đêm đó không gặp Minh Tiểu Hạc.

Lúc đó Kỷ Trác Vân vẫn còn đang nhéo ngực Cố Khinh Âm, từ phía sau lưng hăng ra vào trong tiểu huyết của nàng. Hai người đều đang đứng thẳng nên d*m thủy từ chỗ ái ân dọc theo bắp đùi của Cố Khinh Âm, nàng nhắm chặt hai mắt, hai tay chống lên vách tường, sắc mặt ửng hồng, bên môi tràn ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Kỷ Trác Vân thờ hồn hên, bụng dính sát vào bờ mông cong của nàng, gậy th*t ra vào liên tục thêm vài chục lần nữa hắn mới chịu bắn ra.

Tinh dịch nóng bỏng khiến cả người Cố Khinh Âm run lên, đồng thời đến miền cực lạc, d*m thủy lẫn tinh dịch trào ra, tích trên nền đất đen, một cái túi hương nhỏ cũng rơi bịch xuống đất.

Kỷ Trác Vân hoàn hồn, đưa tay nhất lên, ôm chặt lấy thân thể trần trụi nằm mại của Cố Khinh Âm. Hắn đang muốn giữu cột nàng vài câu, chợt nghe bên ngoài có người kêu tên Cố Khinh Âm.

Cố Khinh Âm liếc nhìn hắn một cái, vì dục vọng chưa tan hết, hai người lưu luyến không muốn rời ra, nhưng lại cũng không thể không nhanh chóng chỉnh trang lại.

Về phần Hàn Cẩm Khanh, sau khi được mời đến chính phòng, hắn yên lặng ngồi một lát, thì thấy một người từ bên ngoài bước vào.

Minh Tiểu Hạc mặc cẩm y màu trắng bạc, trên mặt vẫn giữ ý cười đẹp như vẽ, "Tướng gia, đã tới rồi mà ngọn gió nào còn thổi ngai đến miếu nhỏ này của ta?" Hắn vừa nói vừa khom người thì lễ.

Hàn Cẩm Khanh nở nụ cười lười biếng, "Ngự sử đài mà là miếu nhỏ? Tâm lòng của Minh đại nhân quá rộng lớn rồi." Đôi mắt như hắc ngọc của hắn nhìn chằm chằm Minh Tiểu Hạc.

Minh Tiểu Hạc rùng mình, nhưng trên mặt vẫn giữ ý cười, nói: "Hạ quan đang nói tướng gia mà, Ngự sử đài không phải cũng chỉ là một tòa miếu nhỏ trong tay tướng gia sao."

"Ngồi đi" Hàn Cẩm Khanh cảm xúc trà lên nhấp một ngụm, thần nhiên nói: "Từ lúc Minh đại nhân nhậm chức đến nay, bản tướng chưa bao giờ đến đây."

Minh Tiểu Hạc vừa ngồi xuống lập tức lại đứng lên, chấp tay nói: "Hạ quan không dám, là hạ quan không phải. Hạ quan cũng đang định hai ngày tới rảnh rồi đến bái kiến tướng gia."

Hàn Cẩm Khanh nhìn tư thế cung kính của hắn, sau một lúc lâu, mới từ từ nói: "Minh đại nhân có lòng là được rồi."

Minh Tiểu Hạc vốn không muốn đối phó với Hàn Cẩm Khanh, nhưng phải khom người đứng đó lại khiến hắn thấy tức, cộng thêm câu nói không mặn không nhạt ấy nữa chứ. Hắn hít một hơi, thầm nghĩ: "Người đã không cho ta thoải mái thì sao ta phải nhường nhịn. Ta sẽ cho người xem Cố Khinh Âm uốn éo dưới thân nam nhân thế nào."

Minh Tiểu Hạc đang muốn nói tiếp, chợt nghe Hàn Cẩm Khanh nói: "Lần xuân tuần này của Ngự sử đài vào hai ngày tới phải không?"

Minh Tiểu Hạc ngẩn ra, lập tức trả lời: "Là ba ngày sau."

"Đã sắp xếp xong chưa?" Ngữ khí của Hàn Cẩm Khanh vẫn thần nhiên như trước.

Minh Tiểu Hạc trả lời: "Đã thu xếp xong, hạ quan đã lên lịch trình rồi."

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, mắt sắc u ám, nói: "Đưa bản tướng xem."

Minh Tiểu Hạc cười lạnh trong lòng, chuyện của Ngự sử đài khả không tới phiên người quân. Đôi mắt lưu ly của hắn xoay chuyển, trên mặt vẫn trung ý cười, "Tướng gia, chuyện này không hay lắm, lịch trình do Cố đại nhân định ra, lúc này Cố đại nhân..."

"Bản tướng nghe nói tới nay hình như Cố đại nhân phải ở lại trực, người đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Gặp mặt ở Lan uyển

Trước khi đến Ngự sử đài, Hàn Cẩm Khanh đã tiến cung diện thánh, trình tấu và thảo luận mọi chuyện trong triều. Hoàng Đế vẫn vô cùng tín nhiệm hắn, thấy hắn chủ động đề xuất muốn giám sát chuyện xuân tuần của Ngự sử đài thì gật đầu đồng ý ngay.

Từ lúc Hưng Hòa vương triều khai quốc, Ngự sử đài đều do thừa tướng quản lý phụ trách, những văn thư thượng tấu đều phải do thừa tướng xem qua phê chuẩn. Nhưng dần dần quyền lực của thừa tướng suy yếu, Ngự sử đài tách ra độc lập, cho nên đến năm thứ sáu mươi ba của Hưng Hòa vương triều, Ngự sử đài có thể trực tiếp dâng tấu chương diện thánh, hoặc dâng cho Nhiếp chính vương xem, thừa tướng không được quyền hỏi đến.

Xuân tuần của Ngự sử đài là truyền thống bao năm qua, cũng là cách thức quan trọng để triều đình giám sát bách quan, được hoàng thất vô cùng coi trọng. Ngoài Ngự sử đại phu toàn quyền phụ trách, triều đình sẽ phải thêm một quan to nhị phẩm cùng quản lý, giám sát.

Năm nay Hoàng Đế vốn định giao cho đại học sĩ Thượng Quan Dung Khâm giám sát, nhưng hiện tại Hàn Cẩm Khanh lại đề cập trước, nên Hoàng Đế đành phải giao cho hắn.

Hàn Cẩm Khanh lĩnh chỉ rời cung, xe ngựa đi được nửa đường lại quay đầu hướng về Ngự sử đài.

Nghe Hàn Cẩm Khanh nói muốn gặp Cố Kinh Âm, trong lòng Minh Tiểu Hạc mừng thầm, nói: "Tướng gia nói không sai, đúng là Cố đại nhân đang trực, hiện đang ở Lan uyển xử lý công vụ."

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày một cái, "Bảo Cố đại nhân đến đây," sóng mắt hắn xoay chuyển, lại sửa lời, "Không bằng Minh đại nhân cùng bản tướng đến gặp Cố đại nhân."

Minh Tiểu Hạc không rõ ý của Hàn Cẩm Khanh, nhưng thấy hắn chủ động muốn đi gặp Cố Kinh Âm cũng hợp với suy nghĩ của mình. Minh Tiểu Hạc vội trả lời: "Vậy làm phiền tướng gia đi cùng hạ quan một chuyến."

Hai người cùng tới Lan uyển, Minh Tiểu Hạc vội vàng đi trước dẫn đường, Hàn Cẩm Khanh chậm rãi theo sau. Cả hai nhanh chóng đến án phòng phía Đông.

Lúc này cửa sổ đã được đóng lại, trong ánh nến lay động phác họa một bóng người đang ngồi dựa vào bàn, trong lòng Minh Tiểu Hạc sinh nghi, không tin Kỳ Trác Vân đã rời khỏi, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Cố Kinh Âm đang viết văn chương, nghe tiếng động thì ngẩng đầu lên, chấp tay thi lễ với Minh Tiểu Hạc, "Sao đại nhân đến đây trễ như vậy? Là vì chuyện xuân tuần..." Nàng chưa nói xong thì nhìn thấy bóng dáng đứng sau Minh Tiểu Hạc.

Hàn Cẩm Khanh thấy Cố Kinh Âm quả thực quy củ ngồi trong phòng xử lý công vụ, không biết sao gánh nặng trong lòng liền được gỡ bỏ. Hắn nhướng mắt nhìn nàng: "Cố đại nhân, đã lâu không gặp."

Cố Kinh Âm vạn lần không nghĩ tới Hàn Cẩm Khanh sẽ đột nhiên xuất hiện, nàng ngẩn ra, lại nghĩ đến vừa rồi nàng còn mây mưa thất thường với Kỳ Trác Vân, trong lòng giật thót. Nếu không phải có người đột nhiên kêu to tên nàng, chỉ sợ lúc này nàng vẫn đắm chìm trong nhục dục. Nếu mà hai người này cứ vậy tiến vào... nàng không dám nghĩ tiếp nữa, trong lòng thầm cảm kích người lên tiếng nhắc nhở.

"Hạ quan thỉnh an tướng gia." Nàng cung kính bái lễ, lui sang một bên, cúi đầu đứng chờ.

Minh Tiểu Hạc vô cùng tiếc nuối khi không thể khiến cho Hàn Cẩm Khanh tận mắt nhìn rõ bộ dạng giao hoan dâm dăng của Cố Kinh Âm cùng nam nhân khác. Rõ ràng hắn đã dùng mê hương thượng đẳng của Hạc Di lâu, nữ nhân chỉ cần ngửi vào sẽ lập tức mềm nhũn, không bỏ lên nam nhân một đêm sẽ không chịu nổi mà... Hắn hơi kinh ngạc vì khả năng tự chủ của Cố Kinh Âm.

Hàn Cẩm Khanh ngồi xuống, nhìn chung quanh một vòng, con ngươi nhìn như ngọc đen thẳm vào hai gò má phàn nộn của Cố Kinh Âm, thản nhiên nói: "Nghe Minh đại nhân nói, lần xuân tuần này chủ yếu là do Cố đại nhân lên lịch trình?"

Hắn cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên muốn đến xem án phòng của Cố Kinh Âm? Phải chăng là muốn nhìn thấy phản ứng kinh ngạc của nàng khi gặp hắn? Hay là muốn biết có phải chỉ mình hắn nhận được thư hẹn, hay còn có thể có những người khác cũng đến đây theo ước hẹn hay không?

Gương mặt của nàng được ánh nến nhuộm một quãng sáng ấm áp. Nàng hơi cúi đầu xuống, lộ ra cái gáy bộ trắng mịn mê người, trên gáy điểm mấy nốt đỏ sậm, rõ ràng là...

Con ngươi đen của Hàn Cẩm Khanh co lại, thần sắc khê thay đổi. Hắn lại nhìn vào sóng mắt quyến rũ của nàng, trong con ngươi đẹp đẽ như che một tầng sương mù, khuôn mặt nàng ửng hồng tự nhiên. Tất nhiên hắn từng nhìn thấy thần thái này của nàng, đó chính là vẻ mị hoặc lẳng đọng lại sau khi giao hoan. Một con gió lốc dẫn tụ lại trong đấy mắt hắn, nhưng thần sắc trên mặt vẫn ngà ngón.

Minh Tiểu Hạc luôn âm thầm quan sát thần sắc của Hàn Cẩm Khanh, hắn cũng nhìn thấy dấu vết trên cổ của Cố Kinh Âm. Trong lòng hắn vô cùng đắc ý, lần động tay động chân này rốt cuộc cũng không uổng phí, có thể nhìn thấy vẻ khó coi của Hàn Cẩm Khanh đã là thành công to lớn.

Minh Tiểu Hạc háng háng giọng, nói: "Cố đại nhân, tướng gia đang hỏi cô đấy. Cô mau trình bày tỉ mỉ hành trình của xuân tuần cho tướng gia nghe đi."

Cố Kinh Âm vẫn cúi đầu, cung kính nói: "Minh đại nhân, không phải là hạ quan không muốn nói cho tướng gia nghe, mà là xuân tuần là cơ mật, không thể tiết lộ ra ngoài."

Minh Tiểu Hạc nghe vậy thì mừng thầm, tất nhiên hắn biết phạm vi mà Hàn Cẩm Khanh có thể can thiệp vào chuyện xuân tuần, nhưng lời này do Cố Kinh Âm nói ra thì không giống.

Hàn Cẩm Khanh cong môi, quay đầu nhìn Minh Tiểu Hạc, "Minh đại nhân, bản tướng thật sự không biết “tiết lộ ra ngoài” mà Cố đại nhân nói là có ý gì, mời Minh đại nhân giải thích cho bản tướng nghe."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Không khí vi diệu

Trong lòng Minh Tiểu Hạc căng thẳng, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: "Chuyện này... Tướng gia, ngài cũng biết, xuân tuần rất được thánh thượng coi trọng, công tác chuẩn bị đều vô cùng cẩn thận, chỉ có Thánh thượng và đốc thống đại nhân mới có thể xem."

Hàn Cẩm Khanh đứng lên, đi đến bên cửa sổ, từ từ xoay người lại, trong mắt như có ánh lửa toát ra. "Vốn không nên do bản tướng tự nói ra, " hắn đưa ra một cuộn vải màu vàng, "đây là thủ dụ của Thánh thượng."

Minh Tiểu Hạc và Cố Khinh Âm liếc nhìn nhau, tiến lên mở thánh chỉ ra, là ngự bút của thánh thượng, lệnh Hàn Cẩm Khanh làm đốc thống xuân tuần.

Minh Tiểu Hạc khiếp sợ, nghĩ rằng xuân tuần của Ngự sử đài đã bao nhiêu năm qua chưa bao giờ có tiền lệ để thừa tướng làm đốc thống. Ngự sử đài có giám sát độc lập, buộc tội quan quyền. Nay thừa tướng đứng đầu bách quan lại thành quan giám sát, xuân tuần còn có thể có làm gì được nữa? Trong lòng hắn càng thêm kiêng kỵ Hàn Cẩm Khanh vài phần.

Hàn Cẩm Khanh nhìn khuôn mặt vẫn cúi gầm của Cố Khinh Âm, mắt sắc chuyển thâm, nói: "Cố đại nhân, nói đi."

Cố Khinh Âm không thích tư thái đậm mạc thanh cao của hắn, trong lòng hơi kháng cự, nhưng tình thế bức bách, nàng không thể không làm theo ý hắn. Nàng nói qua loa những công việc đã sắp xếp và những chỗ quan trọng, giọng điệu chẳng có gì là vui vẻ.

"Chi vậy vậy?" Hàn Cẩm Khanh nghe xong, thần nhiên hỏi lại.

Cố Khinh Âm khom người, trả lời: "Dạ."

Hàn Cẩm Khanh nhìn chằm chằm nàng một lát, rồi đột nhiên quay đầu nhìn Minh Tiểu Hạc, "Minh đại nhân nghĩ thế nào?"

Minh Tiểu Hạc hơi giật mình, hắn thật sự có loại dự cảm không lành. Đây là lần đầu tiên hắn tổ chức xuân tuần, nào biết có nhiều việc phải làm như vậy. Tất cả đều do Cố Khinh Âm một mình chuẩn bị, hắn chỉ cần nhìn, cứ nghĩ cũng chẳng khác mọi năm lắm nên trình lên luôn. Lúc này nghe Hàn Cẩm Khanh hỏi vậy, hắn suy nghĩ một hồi, mới nói: "Tướng gia, Cố đại nhân đã trải qua ba lần xuân tuần, sắp xếp cực thỏa đáng, hạ quan nghĩ lần này cũng..."

"Bản tướng cho rằng không ổn, " Hàn Cẩm Khanh ngắt lời hắn, "Nếu giống như mọi năm thì còn cần Ngự sử đài làm gì?!" Ngự khí của hắn đột nhiên trở nên nghiêm khắc, làm Minh Tiểu Hạc không khỏi run lên.

Hàn Cẩm Khanh dám bắt bẻ cả Ngự sử đài, trong lòng Minh Tiểu Hạc căm giận nhưng không dám thể hiện ra mặt.

"Minh đại nhân."

Minh Tiểu Hạc nhanh chóng tiến lên, lấy lòng: "Tướng gia có gì phân phó?"

"Hãy làm lại lịch trình của xuân tuần một lần nữa, đợi bản tướng xem xong rồi mới được trình lên." giọng điệu của Hàn Cẩm Khanh hoãn hoãn. Hắn liếc nhìn Cố Khinh Âm đang cúi đầu một cái, "Nhưng lần này Minh đại nhân tự mình xử trí, không thể để cấp dưới làm nữa."

Thái dương Minh Tiểu Hạc toát đầy mồ hôi, nhưng lại nghĩ hắn có mượn tay chân cấp dưới hay không không phải do Hàn Cẩm Khanh định đoạt, liền nói cho có lệ: "Dạ, hạ quan sẽ nghĩ lại một lần nữa, nhưng ba ngày sau đã đến xuân tuần, vạn nhất không kịp, đề trễ việc sẽ không tốt lắm..."

Hàn Cẩm Khanh cong môi cười, thần nhiên liếc hắn một cái, "Minh đại nhân yên tâm, tuyệt đối sẽ không trễ được."

Minh Tiểu Hạc còn định nói thêm, thì cửa án phòng bị đẩy ra, Kỷ Trác Vân bước vào, trong tay còn cầm theo một hộp com, nói: "Khinh Âm, nàng đói bụng lắm rồi, ta mang đến chút điểm tâm..."

Kỷ Trác Vân muốn cùng ăn bữa tối Cố Khinh Âm, đang hưng phấn thì thấy trong án phòng có thêm hai người khác. Nhìn thấy đôi mắt như ngọc đen của Hàn Cẩm Khanh, hắn ngẩn ra, không biết làm sao.

Minh Tiểu Hạc chưa từng gặp Kỷ Trác Vân, lúc này cũng chỉ thấy mơ hồ thoáng qua ngoài cửa sổ, nhớ kỹ hình dáng đó. Lúc này Kỷ Trác Vân lại đến đây, tất nhiên hắn biết thân phận của Kỷ Trác Vân, nhưng cố tình giả vờ như không biết, nghiêm trang nói: "Cố đại nhân, ai cho cô tùy tiện liền đưa người vào Lan uyển, chuyện này có hợp lý ko? Ngự sử đài nói thế nào cũng là trọng địa."

Cố Khinh Âm thoải mái kéo Kỷ Trác Vân vào, nhận hộp com trong tay hắn, nói với Minh Tiểu Hạc: "Đại nhân, là hạ quan can nhắc không chu toàn,

nhưng Trác Vân cũng không phải người ngoài, hạ quan và chàng đã đính ước."

Nàng nhìn Minh Tiểu Hạc, thấy thần sắc kinh ngạc khó hiểu đúng như dự đoán. Nàng không dám xoay người, vì cảm thấy ánh nhìn sắc bén phía sau đang khóa chặt lấy nàng, như muốn xuyên thủng thân thể nàng.

Trong phòng nhất thời cực kỳ tĩnh lặng, bốn người đều có suy nghĩ riêng, trầm mặc đến quý giá.

"Đính ước? Sao bản tướng lại nhớ rõ Cổ đại nhân cũng đã đính ước rồi nhỉ?" Khẩu khí của Hàn Cẩm Khanh rất nhẹ nhàng, hai mắt nhìn thẳng vào Cổ Khinh Âm.

Cổ Khinh Âm vẫn đưa lưng về phía hắn, giọng nói rất nhỏ nhưng kiên định, "Đây là việc riêng của hạ quan, không nhọc tướng gia lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Tâm tư mỗi người

Kỷ Trác Vân thật sự không dự đoán được nhờ một chuyến đến Ngự sử đài lần này mà thái độ của Cổ Khinh Âm đối với mình lại chuyển biến lớn đến vậy, mặc dù là chuyện đính ước chỉ là giả nhưng cũng đủ làm hắn vui sướng tung tăng nhảy nhót.

Hắn kích động chạy ra ngoài tìm đầu bếp nổi tiếng quen biết làm vài món ăn ngon, muốn trở lại Lan uyển đối ẩm với Cổ Khinh Âm dưới ánh nến, nhìn nụ cười xinh đẹp của nàng mà trong lòng như nở hoa.

Ai ngờ vừa vào cửa nhưng lại nhìn thấy hai nam nhân đang ngồi trên ghế, còn Cổ Khinh Âm cúi đầu đứng nghiêm chỉnh một bên.

Hắn nhất thời không kịp phản ứng, hơn nữa còn nhìn thấy ánh mắt có ý thăm dò của Hàn Cẩm Khanh.

Khi Cổ Khinh Âm gọi mình, nàng còn tuyên bố ngay trước mặt Hàn Cẩm Khanh hai người đã đính ước, trong lòng Kỷ Trác Vân không biết vui đến nhường nào. Hắn nhìn dáng vẻ quật cường của Cổ Khinh Âm khi đối mặt với Hàn Cẩm Khanh mà trái tim rung lên, hận không thể kéo nàng vào lòng, cho nàng một chỗ dựa để nàng không phải sợ hãi.

Kỷ Trác Vân trình trọng hành lễ với Hàn Cẩm Khanh. Hắn biết Hàn tướng gia là người vô cùng thông minh, chưa bao giờ để người khác dễ dàng nhìn thấu, nhưng dù sao hắn và Hàn Cẩm Khanh cũng có mấy năm nay giao tình. Nhìn dáng vẻ của Cổ Khinh Âm và sự khác thường của Hàn Cẩm Khanh bây giờ, hắn không muốn phỏng đoán quá nhiều, nhưng nếu nói giữa Hàn Cẩm Khanh và Cổ Khinh Âm không có gì, đánh chết hắn cũng không tin.

Hắn ôm quyền thi lễ với Hàn Cẩm Khanh, "Tướng gia, chuyện đính ước hạ quan sẽ xử lý thỏa đáng, hôm nay đã tối muộn, Khinh Âm còn chưa dùng cơm, nếu không phải là công vụ cấp bách thì để ngày mai bàn tiếp được không?" Nói xong, hắn đi đến bên bàn, mở hộp cơm ra, bày ra sáu đĩa thức ăn tinh xảo và một vò rượu.

Hàn Cẩm Khanh trầm mặt, hàng mày dài hơi nhíu lại, đôi mắt phượng híp lại, "Kỷ tướng quân dùng thân phận gì nói chuyện với bản tướng?"

Hai mắt Kỷ Trác Vân sáng ngời, "Tất nhiên là không phải lấy thân phận tướng quân."

Hàn Cẩm Khanh cười nhẹ, mặt mày càng thêm sinh động dưới ánh nến, "Nếu là như thế, thì đúng là bản tướng không hiểu lòng cấp dưới đúng không, Minh đại nhân?"

Minh Tiểu Hạc nghiêng rằng, sự nhẫn nại của hắn sắp bị một tiếng "Minh đại nhân" này hao hết rồi. Mặt hắn đỏ ra nhưng ngoài miệng vẫn nói ngọt như bôi mật: "Tướng gia đang bàn chuyện công, nói còn là về xuân tuần - đại sự trong triều, làm thần tử tất nhiên là phải tận tâm hết sức."

Vốn dĩ Minh Tiểu Hạc muốn nhìn thấy bộ dạng khó coi của Hàn Cẩm Khanh, bây giờ xem như cũng thành công, nhưng còn chưa kịp vui sướng khi người gặp họa thì đã kéo luôn cả mình vào. Trong lòng hắn càng cẩn thận vài phần, ngoài mặt tỏ ra hết sức lấy lòng.

Hàn Cẩm Khanh gật đầu, ý cười càng sâu vài phần, "Rất tốt, việc sắp xếp lại hành trình xuân tuần cũng không cần vội vàng hấp tấp, Minh đại nhân cứ từ từ, ba ngày sau đưa cho bản tướng và Cổ đại nhân xem là được."

Minh Tiểu Hạc nghe vậy ngây ngẩn cả người, ý gì đây? Bảo một mình hắn viết lại lịch trình xuân tuần, còn Hàn Cẩm Khanh và Cổ Khinh Âm đi trước? Đi đâu? Làm cái gì? Đây có còn là xuân tuần của Ngự sử đài không?!

Minh Tiểu Hạc nhìn rõ dụng ý của Hàn Cẩm Khanh chân chính, hắn cười gượng ép, nói: "Tướng gia, hạ quan thân là Ngự sử đại phu, không đích thân tới xuân tuần, chỉ sợ không ổn."

"Có gì không ổn? Chỉ cần Minh đại nhân mau chóng trình lên cho bản tướng xem qua, cũng không gây trở ngại đến việc tuần tra của đại nhân." Hàn Cẩm Khanh chặn đứng lời Minh Tiểu Hạc, mặt phượng nhặt nhều liếc nhìn hắn một cái.

Minh Tiểu Hạc tự biết mình không chiếm được thế thượng phong, lúng ta lúng túng thừa lại, trong lòng lại trăm chuyển ngàn hồi, hận không thể lập tức nghĩ ra cách trị Hàn Cẩm Khanh.

Hàn Cẩm Khanh nhìn đáng vẻ Kỳ Trác Vân bảo vệ Cố Kinh Âm, ánh nhìn của hắn càng thâm thúy, nói với Minh Tiểu Hạc, "Minh đại nhân còn có gì không rõ?"

Sóng mắt Minh Tiểu Hạc lưu chuyển, tự nhiên biết ý của Hàn Cẩm Khanh, khom người nói: "Tạ tướng gia nhắc nhở, hạ quan sẽ nghĩ kỹ càng, xin cáo lui."

Minh Tiểu Hạc nhìn sắc mặt không tốt lắm của Hàn Cẩm Khanh, nghĩ rằng ở lại thì có thể nhìn thấy trò hay, nhưng chưa chừng còn phải trả giá đắt, mất nhiều hơn được.

Sau khi Minh Tiểu Hạc rời đi, trong phòng nhất thời tĩnh lặng. Vừa rời Hàn Cẩm Khanh cố ý phớt lờ Cố Kinh Âm và Kỳ Trác Vân, nói chuyện với Minh Tiểu Hạc, không nói được, cũng không nói không được với đề nghị của Kỳ Trác Vân.

Kỳ thực, Hàn Cẩm Khanh vừa thấy Kỳ Trác Vân xuất hiện, là hiểu ngay mình đã trúng kế, nhưng... Kỳ Trác Vân và Cố Kinh Âm..

Tay Hàn Cẩm Khanh nắm chặt thành quyền rồi lại nhanh chóng thả lỏng. Hắn nhìn hai người trước mặt, cười nhẹ nói: "Đã khuya rồi, ngồi xuống ăn đi."

Cố Kinh Âm chậm rãi xoay người lại, chạm phải ánh mắt sâu không lường được của hắn, nàng vội vàng cúi đầu tránh né.

Kỳ Trác Vân để Cố Kinh Âm ngồi xuống trước, kẹp gấp một đĩa thức ăn cho nàng, cũng mời Hàn Cẩm Khanh, "Tướng gia cũng ném thử xem?"

Cố Kinh Âm vừa nhai, trong lòng vừa ước gì Hàn Cẩm Khanh nhanh chóng rời khỏi đây, cầu mong hắn từ chối đi, nhưng lại nghe hắn nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Lạnh lùng

Từ lúc Hàn Cẩm Khanh nhận đĩa đồ ăn của Kỳ Trác Vân, tim Cố Kinh Âm liền đập nhanh hơn, thức ăn ngon đến mấy vào miệng nàng cũng nhạt như nước ốc.

Nàng không có cách nào khác bỏ qua sự tồn tại của Hàn Cẩm Khanh, vừa giận mình để ý đến hắn, vừa không muốn nghe thấy giọng nói của hắn. Nhưng những câu trò chuyện qua lại giữa hắn và Kỳ Trác Vân thỉnh thoảng lại rơi vào tai nàng.

"Trác Vân, ăn nhiều món này một chút, hương vị không tệ." Nàng gấp một đĩa thức ăn đặt vào bát của Kỳ Trác Vân, cười với hắn, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại.

Kỳ Trác Vân nhìn nàng âu yếm, hai ba miếng đã ăn hết, "Quả thật rất ngon." Ánh mắt hắn sáng chói, trong mắt đều là hình bóng nàng.

Cố Kinh Âm nhìn hắn, dường như vẫn chưa không thích ứng với cảm giác được yêu chiều như vậy. Nàng hơi cúi đầu, cười yếu ớt.

Hai người lúc thì gấp thức ăn cho nhau, lúc lại nhìn nhau cười, dù không nói nhiều, nhưng ai cũng có thể thấy tình nồng ý đậm của bọn họ.

Hàn Cẩm Khanh ngồi một bên thần nhiên nhìn cảnh này, đôi mắt sắc bén lạnh dần, môi mỏng nhếch lên, không còn sắc máu, không hiểu sao trong lòng chỉ cảm thấy chua xót. Hắn đặt đĩa xuống, phát ra một tiếng "cạch", Kỳ Trác Vân khó hiểu quay đầu nhìn lại, trong mắt vẫn chưa tan ý cười.

Kỳ Trác Vân bắt gặp khuôn mặt căng lên của Hàn Cẩm Khanh, thần sắc không giống như bình thường. Hắn kinh sợ nhận ra hành động vừa rồi thực sự không ổn. Không nói đến việc Hàn Cẩm Khanh và Cố Kinh Âm rốt cuộc có chuyện gì, nhưng từ góc độ bằng hữu mà nói, hắn đã đánh mất phong độ.

Hắn vừa muốn nói chuyện giảng hòa thì nghe Hàn Cẩm Khanh lạnh lùng nói: "No rồi."

Kỳ Trác Vân cũng buông đĩa xuống, thấy không khí xung quanh lạnh lẽo thì vội nói: "Kinh Âm, không còn sớm nữa, ta cùng tướng gia về trước, nàng cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Cố Kinh Âm đứng lên, thu hồi bát đĩa, đặt lại vào trong hộp com, đưa cho Kỳ Trác Vân, gật gật đầu.

Kỳ Trác Vân liếc mắt nhìn Hàn Cẩm Khanh một cái, thấy hắn hoàn toàn không có ý đứng dậy rời đi, đành phải nói: "Tướng gia, chúng ta cùng đường, cùng đi thôi."

Hàn Cẩm Khanh nhìn Kỳ Trác Vân nắm tay Cố Kinh Âm, hình như không có ý định thả ra. Hắn nhướng mày, nói: "Không được, bản tướng và Cố đại

nhân còn có chút chuyện cần bàn về xuân tuần." Ngửi khí cực kỳ lạnh nhạt.

Kỷ Trác Vân nhìn thần sắc của Hàn Cẩm Khanh, trong lòng biết hẳn muốn khiến Cố Kinh Âm khó xử, nên cũng không đi. "Ta ở đây chờ." Kỷ Trác Vân làm bộ muốn ngồi xuống.

Cố Kinh Âm rút tay về, bình tĩnh nhìn Kỷ Trác Vân, nói: "Em và tướng gia đúng là còn công vụ cần thương lượng, chuyện xuân tuần không thể tiết lộ..."

Trong lòng nàng biết Hàn Cẩm Khanh muốn làm khó mình, hẳn đã nói rõ ràng như thế thì có thể nhân cơ hội này kết thúc mối quan hệ giữa nàng và hắn là tốt nhất.

Kỷ Trác Vân nhìn ánh mắt trong veo, không tránh né của Cố Kinh Âm, lại nhìn ánh mắt sâu thẳm của Hàn Cẩm Khanh. Hắn yên lặng ngồi đó, trong lòng ngàn vạn không muốn, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh rời đi.

Cố Kinh Âm hơi hoảng hốt, nàng nhìn Hàn Cẩm Khanh đứng lên, thân hình cao to càng ngày càng gần nàng, mi dài nhập tóc mai, mắt phượng như sao sáng, mái tóc mượt rồi tung, như hòa thành một thể với ý bào màu đen. Nàng thở sâu, buộc mình trấn định nhìn thẳng vào con ngươi như ngọc đen của hắn, lên tiếng: "Tướng gia có chuyện gì xin cứ nói thẳng."

Khoảng cách đã đủ gần, Hàn Cẩm Khanh bỗng dừng nâng cằm nàng lên, để nàng ngẩng đầu nhìn hắn. Khi có thể nghe thấy hô hấp của cả hai, hắn chậm rãi nói: "Không thích Nguyễn Hạo Chi nữa, liền đổi thành Kỷ Trác Vân?"

Cố Kinh Âm không tránh được, lạnh nhạt nói: "Hạ quan đã từng nói, đính ước với ai là việc riêng của hạ quan!"

"Cố đại nhân là mệnh quan triều đình, chuyện chung thân đại sự mà tùy ý như vậy cũng không tốt lắm." Tầm mắt Hàn Cẩm Khanh dừng trên mặt nàng, không buông tha dù chỉ một biến hóa nhỏ.

Hai mắt Cố Kinh Âm cay cay, như vẫn kiên cường đối diện với ánh mắt bức người của hắn. Nàng gần từng chữ: "Tướng gia, hạ quan đã suy nghĩ kỹ càng nên mới đính ước với Kỷ Trác Vân, không phải là tùy ý."

"Suy nghĩ kỹ càng?Ồ, cũng đúng, với thanh danh hiện tại của Cố đại nhân, Nguyễn Hạo Chi có chịu cưới cô hay không cũng chưa biết được. Cô tự mình đề xuất trước khi Nguyễn phủ từ hôn phía, để giữ lại được chút đáng thương."

Ánh nén lay động hát lên khuôn mặt hắn, tuần mỵ mà tàn khốc.

Cánh môi đỏ sẫm của Cố Kinh Âm run rẩy, trong mắt mờ sương, nàng dùng hết toàn bộ sức lực đứng thẳng lưng, nói: "Đúng, ngài nói đúng, thanh danh của tôi đã bại hoại không khác gì một đồng rác. Bây giờ vất vả lắm mới có một người có thân phận địa vị như Kỷ Trác Vân theo đuổi, vì sao tôi phải cự tuyệt?!"

Hàn Cẩm Khanh sát lại gần nàng, giọng nói hờ hững không có một chút hơi ấm, "Cho nên, cô ra sức lấy lòng hắn, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm?!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Cái gì gọi là công bằng

Cố Kinh Âm giận đến phát run, dùng sức giãy dụa, trong mắt điểm ánh nước, nói: "Tôi lấy lòng Kỷ Trác Vân thì sao? Cùng chàng giao hoan thì thế nào? Chàng rất tốt với tôi, tôi cam tâm tình nguyện!"

Hàn Cẩm Khanh nắm chặt lấy cánh tay nàng, kéo nàng đến trước mặt mình, đôi mắt phượng của hắn nheo lại đầy nguy hiểm, "Cam tâm tình nguyện? Vì Kỷ Trác Vân?"

Cố Kinh Âm ngửi thấy mùi long tiên hương tự nhiên trên người hắn trên, trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn, ép nàng thở dồn dập, "Đúng, tôi và chàng lưỡng tình tương duyệt, chuyện của hai chúng tôi thì có quan hệ gì đến ngài đâu?!"

Hàn Cẩm Khanh mĩa mai: "Cô cam tâm tình nguyện ở bên Kỷ Trác Vân, còn Ngụy Lãnh Nghiêu đâu? Cô nằm dưới thân hắn cũng là cam tâm tình nguyện? Bản tướng không ngờ để giữ nam nhân mà cô lại thiếu tự trọng như vậy!"

"Đù rồi đó! Hàn Cẩm Khanh, chuyện ngài muốn nói là đây sao?! Hiện tại nói xong chưa? Nói xong thì đi đi! Tôi còn có công vụ cần xử lý!" Cánh tay của nàng bị hắn nắm đến phát đau, nàng cố gắng chịu đựng để không rơi lệ, nàng không bao giờ muốn nghe những lời hắn nói nữa, không bao giờ nữa nghe thấy hắn hạ nhục mình nữa.

Làm sao Hàn Cẩm Khanh chịu buông tha cho nàng, hắn khóa chặt nàng trong ngực mình, dù nàng có giãy dụa thế nào cũng không buông tay. Hắn trầm giọng nói: "Bản tướng không phải Kỷ Trác Vân, cô gọi là đến, đuổi là đi!"

Cố Khinh Âm dùng cả hai tay cố đẩy hắn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường nâng lên, "Hàn Cẩm Khanh, tôi chưa bao giờ muốn trêu chọc ngài, xin ngài buông tha cho tôi. Lập trường của tôi và ngài ở thể bất đồng, vốn không nên cùng xuất hiện!"

Con người như ngọc đen của Hàn Cẩm Khanh co rút nhanh, hô hấp cứng lại, hôm nay đột nhiên hắn đổi ý, muốn tới Ngự sử đài. Sau khi nhận được phong thư mạo danh đó, trong lòng hắn vẫn thấp thoáng lo lắng. Là hắn không bỏ được nàng, luôn muốn trêu chọc nàng? Còn nàng lại hận không thể như chưa bao giờ quen biết hắn.

Nghe câu nói lạnh lùng của nàng, trong lòng hắn vô cùng phiền chán, phế phủ nóng bừng như bị thiêu đốt. Nhìn biểu tình lả chã chực khóc của nàng, nhìn ánh mắt hận không thể cách xa hắn ngàn dặm của nàng, hắn cúi đầu, nâng má nàng lên, mút lấy cánh môi đỏ sẫm duyên dáng của nàng.

"Ừm..." Cố Khinh Âm mở to hai mắt, không thể tin nổi, đâm đánh lung tung vào người Hàn Cẩm Khanh. Những giọt nước mắt cố gắng kìm giữ này giờ rơi xuống ào ào.

Nàng khóc như vỡ òa, dù làm cách nào cũng không dừng được, trái tim quặn đau, nhưng lại có thêm chút chua xót bất đắc dĩ.

Nàng nhắm mắt lại, cảm nhận hắn tàn sát bừa bãi, đôi môi mềm mại của nàng bị hắn cắn nát, rất đau. Rồi hắn lại cố tình dùng đầu lưỡi liếm nhẹ, khẽ mút cánh môi nàng, dịu dàng đến mức khiến người ta kinh hãi. Đến khi lưỡi hắn cường thế triển miên, nàng hoàn toàn vô lực kháng cự, chỉ có thể trầm luân theo tiết tấu của hắn...

Hàn Cẩm Khanh hôn nàng. Ngón tay thon dài lướt qua hai gò má nàng, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi của nàng, chỉ chốc lát mà tay đều là nước mắt nóng rực của nàng. Hắn thở dài một tiếng, rời khỏi môi nàng, lặng lẽ nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của nàng.

Cố Khinh Âm không khống chế được cảm xúc, cứ khóc mãi, một lúc xong mới phản ứng lại, bị hắn nhìn như vậy nàng không biết phải làm sao.

"Ngài... đừng như vậy." Nàng tránh né muốn thoát khỏi vòng tay hắn, nhưng ai ngờ lại bị hắn ôm chặt hơn.

"Cố Khinh Âm, "hắn nói, vẫn là chất giọng thân thiện như trước, "Có thể đối xử công bằng với ta một chút được không?"

Cố Khinh Âm biết mình không thể chống lại hắn, trong lòng ngược lại bình tĩnh trở lại. Khi nghe thấy những lời hắn nói, nàng hơi sững sốt, bật thốt lên: "Công bằng? Tướng gia ở trong triều hô phong hoán vũ, sao lại đến chỗ hạ quan đòi công bằng?"

Hàn Cẩm Khanh tiếp tục nói: "Kỷ Trác Vân có, ta cũng đều có, Kỷ Trác Vân có thể cho, ta cũng có thể cho, vì sao nàng lại coi trọng hắn hơn ta?" Giọng nói của hắn trầm thấp, dịu dàng hơn ngày thường rất nhiều, như đang than thở, như đang tự nói với chính mình.

Cố Khinh Âm vốn định phản bác theo thói quen, nhưng nghĩ lại những lời hắn vừa nói, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày Hàn Cẩm Khanh nói những lời này. Trong đầu nàng như có cái gì nổ tung, tất cả hóa thành một màu trắng xóa, khiến nàng không thể nghĩ gì được nữa.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt đầm lệ mông lung của nàng là dung mạo sinh động tuấn mỹ của hắn. Ánh nến chiếu vào con người như ngọc đen của hắn, chói sáng loá mắt, trong lòng nàng rõ ràng có thật nhiều nghi hoặc, nhưng một câu cũng không nên lời.

Hàn Cẩm Khanh lại hôn lên môi nàng trong ánh mắt sững sờ ngẩn ngơ của nàng...

Đợi mãi anh mới chịu ghen, Pink đối xứng hô của Hàn Cẩm Khanh và Cố Khinh Âm từ chương này nhé

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Không liên quan đến tình yêu

Cố Khinh Âm cho rằng Hàn Cẩm Khanh là kiếp số của nàng, hắn cường bạo nàng, trở thành nam nhân của nàng. Nàng hận, nàng oán, nàng buộc tội người của hắn, nhưng không cách nào lay động được căn cơ chính trị rắc rối khó gỡ mà hắn gây dựng.

Hắn xuất hiện, lúc kiêu hãnh cường thế, lúc gian trá thâm trầm, khi lạnh nhạt châm chọc, cho tới bây giờ nàng vẫn không thể nhìn thấu hắn. Khi đứng trước mặt hắn, nàng luôn giữ thể phong bị, cảnh giác, toàn thân như có gai, chỉ có như vậy nàng mới không bị tổn thương.

Bọn họ ở hai phe đối lập, nhưng lại có quan hệ xác thịt, lúc ở trên triều thì trừng mắt lạnh lùng, lúc lên giường thì lại mây mưa không biết trời trăng. Cố Khinh Âm là nữ tử vô cùng mẫn cảm, nàng sẽ không quên lập trường của chính mình và Hàn Cẩm Khanh, cũng như không quên được khi hắn va chạm trong thân thể nàng, mạnh mẽ như bão táp đưa thẳng nàng lên đỉnh cao dục vọng. Dù nàng thừa nhận hay không, Hàn Cẩm Khanh đã để lại ấn ký không thể xóa bỏ trong lòng nàng, không liên quan đến tình yêu.

Cho nên, một câu nói của Hàn Cẩm Khanh đã khiến nàng phải suy nghĩ, nó đã phủ định những nhận thức của nàng từ trước đến nay dành cho hắn. Khi hắn không giễu cợt, không nói những lời lạnh lùng, nàng lại không biết nên đáp lại như thế nào.

Hơi thở nóng rực của hắn thổi quét tâm trí nàng, vẫn cường thế nhưng bây giờ lại thêm chút dịu dàng. Đầu lưỡi hắn lướt nhẹ qua lợi, cuốn lấy lưỡi nàng đùa bỡn, đi sâu vào tận yết hầu của nàng, rồi lại quay lại triển miên với cánh môi ẩm ướt trơn mềm của nàng. Hắn dùng lưỡi miêu tả bờ môi duyên dáng của nàng, cứ lặp đi lặp lại cho đến khi trong miệng nàng tràn ngập hương vị của hắn...

Cố Khanh Âm thở gấp liên tục dưới thế công dịu dàng của mắt, đôi mắt sáng lấp lánh ánh nước của nàng nhìn thẳng vào đôi mắt phượng thâm thúy của hắn. Hắn đang nhìn nàng chăm chú, thậm chí nàng có thể nhìn thấy bóng dáng mình trong con ngươi đen của hắn. Thân thể nàng lại mềm nhũn, con nóng lại từ dưới bụng dâng lên, lan ra nhanh ra toàn thân.

Toàn thân nàng bỗng rung lên, nàng phải dùng hết khí lực mới đẩy hắn ra được một chút, nhìn hắn hơi nhú mi, nàng cố trấn định, nói nhỏ: "Tướng gia nói vậy là đánh giá cao chính mình, cũng đánh giá cao hạ quan rồi."

Ngôn hành của Hàn Cẩm Khanh vô cùng cẩn thận, lúc nói lời này chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc, hắn chưa bao giờ nghĩ tới Cố Khanh Âm lại có ảnh hưởng lớn đến mình như vậy. Hắn biết mình mong đợi nàng khác với những nữ tử từng qua lại với hắn, nhưng không còn gì hơn nữa. Hắn cứ để tự nhiên, không cố ý ngăn cản cũng chưa nghĩ tới sẽ khiến quan hệ với nàng trở nên sâu sắc hơn. Hắn đặt mình ở vị trí cao hơn rất nhiều, cứ nghĩ rằng mình có thể nắm trong tay tất cả, nhưng không ngờ mình đã hãm sâu vào trong đó.

Những lời vừa rồi của hắn đều thật lòng, hắn là người nhạy cảm thì sao có thể không hiểu những lời mình nói ra có ý gì. Nói cũng đã nói rồi, có hơi xấu hổ chút, hắn đành gửi gắm hết tình cảm vào trong nụ hôn này...

Nàng và hắn phù hợp như thế, cho dù chỉ là một nụ hôn cũng khiến hắn khó khăn chia lìa, hắn cho rằng nàng cũng quyền luyện cảm giác đó, không ngờ nàng lại đột nhiên đẩy hắn ra.

"Tại sao lại đánh giá cao? Chẳng lẽ nàng thấy ta không bằng Kỳ Trác Vân?" Hàn Cẩm Khanh trầm giọng hỏi, nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của nàng.

Mặt Cố Khanh Âm nóng lên, hai gò má như phủ một tầng mây hồng điểm lè, "Tướng gia miệng vàng lời ngọc, đừng hứa hẹn dễ dàng như thế. Những thứ Kỳ Trác Vân có thể cho tôi chưa chắc ngài có thể cho được. Cố Khanh Âm tôi chưa có phúc đến thế, tướng gia cũng không cần để ý."

Nàng gần từng tiếng dưới ánh mắt như kiếm như đao của hắn. Nàng không thể chìm sâu vào nữa, cũng không có thể lùi bước, nàng cảm thấy vô cùng may mắn vì giờ phút này mình rất tỉnh táo.

Môi miệng của Hàn Cẩm Khanh giật giật, Kỳ Trác Vân có thể cho nàng một cuộc hôn nhân? Hắn có thể không? Hắn đặt tay lên ngực tự hỏi, không có đáp án, hắn thích sự minh bạch của nàng, cũng giận nàng quá tỉnh táo. Suy nghĩ một lúc, hắn cong môi nói: "Cố Khanh Âm, có phải chỉ cần nàng còn có lựa chọn khác, ta sẽ vĩnh viễn nằm ngoài sự cân nhắc của nàng?"

Vạn vật lặng thinh, bên ngoài vang lên tiếng trống canh, tim Cố Khanh Âm đập như sấm, thân thể của nàng không bình tĩnh được như nàng thể hiện ra ngoài. Hơi thở của Hàn Cẩm Khanh bao phủ lấy nàng, trong miệng nàng đều là hương vị của hắn, nàng không muốn dây dưa với hắn nữa, bèn rũ mắt xuống, nói: "Đêm đã khuya, mời tướng gia về phủ."

Hàn Cẩm Khanh kéo eo nàng lại, nghe thấy hơi thở dồn dập của nàng ngay bên tai. Hắn cười khế, "Nàng sợ ta? Hay là sợ chính mình?" Đầu lưỡi hắn trượt trên gáy nàng. Nàng nhẹ ngậm một tiếng, thân thể mềm nhũn ngã vào lòng hắn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Không có gì phải e sợ

Hàn Cẩm Khanh hôn lên cằm cổ trắng nõn của Cố Khanh Âm, trong miệng tràn ngập hương thơm ngọt ngào của nàng. Hắn vừa liếm vừa cắn, rồi lại nghĩ đến ấn ký đồ sộ nhìn thấy dưới ánh nến lúc nãy, hắn nhất thời không biết nặng nhẹ, cắn một cái khiến Cố Khanh Âm phải rụt cổ lại, thở nhẹ một tiếng.

Thân thể Cố Khanh Âm nóng rực, dựa cả người vào lòng Hàn Cẩm Khanh. Trong lòng bất lực, dù biết rõ thủ đoạn của hắn, nhưng thân thể nàng lại không chịu nổi sự trêu chọc. Nàng luôn tay vào làn tóc mượt như nhung của hắn, kéo mạnh, da đầu Hàn Cẩm Khanh nhói lên, đành phải buông nàng ra.

"Nơi này là trọng địa của Ngự sử đài, tướng gia lại là trọng thần trong triều, hạ quan có gì phải e sợ?" Cố Khanh Âm thừa dịp hắn lùi lại một khoảng liền nói.

Hàn Cẩm Khanh cũng không tức giận, trong mắt hắn vẫn thấp thoáng ý cười. Hắn đưa tay quấn lấy một lọn tóc của nàng, thần nhiên nói: "Ngự sử đài thì sao chứ? Nàng và Kỳ Trác Vân làm được, sao ta lại không thể?" Nói xong, hắn đưa tay vuốt ve bầu ngực căng tròn của nàng.

Cố Khanh Âm kinh ngạc thở hổn hển, thân mình run rẩy, lui ra phía sau từng bước, phía lưng dính sát vào bờ tường lạnh lẽo, cảm nhận dục vọng trong cơ thể đang trào lên như nước. Hôm nay dù có thế nào nàng cũng không muốn dây dưa với Hàn Cẩm Khanh. Nàng cười lạnh, nói: "Bên ngoài Lan uyển có thù vạ, nếu tướng gia còn không buông tay, lúc ấy cả tôi và ngài đều sẽ khó xử."

Vừa dứt lời, nàng nghe thấy có người đứng ngoài cửa nói: "Cố đại nhân, không còn sớm nữa, ngài nên đi ngủ đi thôi." Đây là lão phu canh đã làm việc ở

Ngự sử đài nhiều năm

Hàn Cẩm Khanh thấy nàng nhìn mình chăm chăm, cười nhạt: "Nếu ta có ý muốn làm gì nàng, há một phu canh có thể ngăn được." Hấn lại gần nàng thêm một chút, khẽ hôn lên vành tai trong ánh mắt khiếp sợ của nàng. Hấn hạ thấp giọng nói: "Nhớ kỹ, ba ngày sau, ta chờ nàng."

Hấn lưu loát xoay người, chưa đợi Cổ Khinh Âm phản ứng lại, đã ra khỏi án phòng.

Cổ Khinh Âm vỗ nhẹ ngực, ngã ngồi xuống ghế thái sư. Nàng không xác định được nếu hấn tiếp tục bức ép, nàng sẽ ứng đối như thế nào. Trong đầu nàng lúc đó chỉ có những nụ hôn đứt quãng của hấn...

Về phần Minh Tiểu Hạc, chỉ vì một câu nói của Hàn Cẩm Khanh mà hấn không thể không làm lại kế hoạch xuân tuần. Trong lòng hấn lo lắng không thôi, sáng sớm hôm sau đã đến Hàn Lâm Viện bài kiến Thượng Quan Dung Khâm.

Thượng Quan Dung Khâm đang ngồi viết sách, thấy Minh Tiểu Hạc bước vào, hấn chẳng thèm ngẩng đầu, vẫn chăm chú viết tiếp, nét chữ cứng cáp hữu lực. Một lát sau hấn mới đặt bút xuống, trên tấm lụa thượng hạng là mấy chữ viết hình thức theo thể pháp cổ xưa, nước chảy mây trôi, sống động như thật.

"Thượng Quan quả nhiên tài tình, mấy chữ này sao người thường có thể viết được?" Minh Tiểu Hạc vừa cười vừa nói, vỗ tay khen ngợi.

Thượng Quan Dung Khâm mặc bộ nguyệt sắc trường bào, áo dài thêu mây. Hấn thông thả bước ra, nhìn Minh Tiểu Hạc một cái, nói: "Không cần mấy lời khen ngợi sáo rỗng này."

Hai người ngồi xuống, Minh Tiểu Hạc nhìn sắc mặt hấn, hai mắt xoay chuyển, hỏi: "Sao hôm qua huynh không đến chỗ ta?"

Thượng Quan Dung Khâm nhìn lại hấn, dung nhan xuất trần không một gợn sóng, "Có đi, nhìn ván cờ người sắp đặt, không uổng phí nỗi khổ tâm của người."

Minh Tiểu Hạc nghe vậy, trên mặt thoáng chút ngượng ngùng, mạnh miệng nói: "Mặc dù là ta thiết kế, nhưng huynh cũng thấy bộ mặt thật của Cổ Khinh Âm rồi đó, huynh cần gì đối nàng ta..."

"Nếu không phải vì mê hương của người, nàng cũng không phóng đảng đến mức làm chuyện đó ở Ngự sử đài?" Thượng Quan Dung Khâm ngắt lời hấn, ngữ điệu vẫn ôn hòa như thường ngày.

Minh Tiểu Hạc quần bách vì bị nhìn thấu, nhưng hấn không chịu dễ dàng thừa nhận, vội vàng nói: "Sao ta phải dùng mê hương, rõ ràng là nàng không biết kiểm chế."

Thượng Quan Dung Khâm lẳng lặng nhìn hấn, nhướn mắt, lạnh nhạt nói: "Đó là thủ đoạn người quen dùng ở Hạc Di lâu, sao ta lại không nhìn ra được." Nói xong, Thượng Quan Dung Khâm lắc đầu, "Thời, việc này dừng ở đây, nhưng ta có lời phải nói trước, người đã dám làm bậy thì việc xuân tuần lần này người tự giải quyết, ta sẽ không xen vào nữa."

Minh Tiểu Hạc nghe vậy nhất thời gấp đến độ không giữ bình tĩnh được nữa. Hấn vội vã đứng lên, khom người trước mặt Thượng Quan Dung Khâm, cầu xin: "Thượng Quan, lần này huynh nhất định phải giúp ta. Đêm qua Hàn Cẩm Khanh đến Ngự sử đài, nói những sắp xếp của Cổ Khinh Âm không được, bảo đích thân ta phải sửa lại. Thời gian gấp gáp như vậy, ta lại không biết gì, nếu huynh khoanh tay đứng nhìn, thì đúng là hợp ý Hàn Cẩm Khanh đó."

Thượng Quan Dung Khâm cười như nắng ấm ngày xuân, "Cứ để Hàn Cẩm Khanh đắc ý mấy ngày cũng không sao."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Lại nổi sóng gió

Minh Tiểu Hạc rất thính tai, Thượng Quan Dung Khâm vừa nói như vậy, hấn liền hỏi lại: "Huynh đã có biện pháp đối phó với hấn?"

"Không thể nói là đối phó, hiện nay chỉ có thể khiến hấn gặp chút khó khăn thôi." Thượng Quan Dung Khâm nói: "Tính mạng của quận chúa còn nằm trong tay hấn, vương gia sẽ không động vào hấn."

Minh Tiểu Hạc kinh ngạc nói: "Không phải huynh đã cứu được quận chúa từ lâu rồi sao?"

"Là ta tính sai, cứ tưởng cứu được người ra là Hàn Cẩm Khanh không còn lợi thế, không ngờ quận chúa lại trúng độc, loại độc này rất khó giải, trước mắt chỉ dùng nhân sâm để cầm cự, nhưng cũng không phải kế lâu dài." Thượng Quan Dung Khâm nhíu mày, chậm rãi nói.

"Hàn Cẩm Khanh thật là âm hiểm, dám dụng độc đối với quận chúa."

Thượng Quan Dung Khâm nhìn cây liễu vừa đâm chồi ngoài cửa sổ, nói tiếp: "Hàn Cẩm Khanh không có gì không dám làm, hướng hồ quận chúa còn từng ám sát hần. Hiện nay ta cũng chỉ có thể đàm phán một lần với Hàn Cẩm Khanh, ta đã đồng ý với Vương gia nhất định phải bảo vệ quận chúa bình an."

Hần thu hồi tầm mắt nhìn Minh Tiểu Hạc, "Hàn Cẩm Khanh bảo ngươi làm lại đơn giản vì muốn ngươi kéo dài thời gian xuân tuần. Hành trình xuân tuần đã được thánh thượng xem qua từ lâu, đứng đầu chính là cấm quân doanh. Ngươi mới nhậm chức, nên nhân cơ hội này để nhiều người biết đến mới tốt. Hần làm vậy là muốn ngươi không chiếm được lợi thế."

"Ta lại cứ nghĩ hần làm vậy vì Cố Khinh Âm." Minh Tiểu Hạc nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Sớm nên nghĩ đến hần có rắp tâm khác, Thượng Quan, huynh đã biết hết mà còn không giúp ta?"

Thượng Quan Dung Khâm nghiêm mặt nói: "Ngươi hiện là Ngự sử đại phu, xuân tuần chỉ là việc nhỏ, không hiểu cũng nên học, muốn sống yên ở Ngự sử đài cũng không thể chỉ dựa vào chút thông minh vặt được."

"Thông minh vặt? Vụ án của Đường Tĩnh chẳng lẽ không phải là công lao của ta?" Minh Tiểu Hạc không phục.

Hôm nay Thượng Quan Dung Khâm lại cố ý muốn áp chế hần, nói: "Ngươi dám nói tất cả đều là công lao của ngươi? Lâm tổ viện thay ngươi làm bao nhiêu? Sở trường của ngươi là làm việc quả quyết, mạnh mẽ vang dội, nhưng không đủ cẩn thận, nếu không vụ án Đường Tĩnh sớm đã qua được của Hình bộ, chứ không phải hiện nay không đủ căn cứ chính xác."

"Còn không phải Hàn Cẩm Khanh ở giữa làm khó dễ?" Minh Tiểu Hạc tức giận nói.

"Hần cũng muốn thừa nước đục thả câu, còn ngươi cho hần cơ hội này." Thượng Quan Dung Khâm nhìn thẳng vào Minh Tiểu Hạc.

Minh Tiểu Hạc trừng mắt nhìn lại, nhất thời không nói gì nữa. Hần chẳng còn gì để cãi, sau một lúc lâu, lại nói: "Chẳng lẽ Hàn Cẩm Khanh muốn làm gì thì làm?"

"Ngươi chỉ cần để ý làm tốt việc hần giao là được." Thượng Quan Dung Khâm cười yếu ớt, "Thánh thượng anh minh, cho ta và Hàn Cẩm Khanh cùng đốc thúc chuyện xuân tuần, hần phụ trách quân đội, ta phụ trách bách quan."

Minh Tiểu Hạc nghe xong, thờ một hơi dài nhẹ nhõm, "Quả nhiên huynh đã có kế sách ứng đối, nhưng rốt cuộc là vì Hàn Cẩm Khanh, hay là..."

"Ngươi cũng đừng thử ta, ngươi đừng có chọc đến Cố Khinh Âm nữa." Thượng Quan Dung Khâm đứng lên.

Minh Tiểu Hạc rũ mắt, trong lòng vẫn coi thường, nhưng không nói gì nữa.

Thượng Quan Dung Khâm chậm rãi đi đến trước cửa sổ, ngửa đầu nhu hòa nói: "Cố Khinh Âm là loại người nào, ta tự nhiên rõ ràng hơn ngươi, không cần ngươi thay ta chứng minh cái gì."

Môi Minh Tiểu Hạc giật giật, cuối cùng nhịn không được nói lại: "Lời đồn đại này không phải vô căn cứ, rõ ràng nàng đã đính ước, nhưng ngày ấy lại cùng Kỷ Trác Vân..."

"Nàng còn nhỏ, tâm tính chưa ổn định." Thượng Quan Dung Khâm xoay người lại nhìn hần, "Đó là việc riêng tư của nàng, ta và ngươi không thích hợp nói nhiều, công vụ ở Ngự sử ngươi còn phải trông cậy vào nàng. Ngươi đừng nói về nàng nữa, dự tính chuyện của Hạc Di lâu mới là chuyện đứng đắn."

Nhắc tới Hạc Di lâu, cuối cùng Minh Tiểu Hạc hoàn toàn thu hồi tâm tư, nói chuyện đứng đắn với Thượng Quan Dung Khâm, đến tận trưa, hần mới rời khỏi Hàn Lâm Viện.

Thượng Quan Dung Khâm không để ý tới tin đồn là vì trong cảm nhận hần luôn tin tưởng Cố Khinh Âm. Nhưng, lúc này ở Lễ bộ lại có một người khác không nghĩ như vậy.

Nguyễn Hạo Chi quen biết với Cố Khinh Âm từ thuở nhỏ, trường bối hai nhà đã định hôn sự, trong lòng hần đã sớm nhận định Cố Khinh Âm là thê tử của mình. Khi nhà hần gặp biến cố, phụ thân bị giam giữ, đành dựa vào Cố Đức Minh mới sống yên được ở Lễ bộ. Nguyễn Hạo Chi rất biết ơn Cố gia, cũng rất yêu Cố Khinh Âm.

Nguyễn Hạo Chi biết rõ vị hôn thê của hần ưu tú thế nào, thậm chí có lúc hần còn âm thầm hận mình vô năng yếu đuối, hần tự biết xấu hổ khi so sánh với Cố Khinh Âm. Lúc những tin đồn này vừa truyền ra, tất nhiên hần không tin, nhưng khi lời đồn đại vượt quá sức chịu đựng, khi bạn tri kỉ của hần là Tôn Thượng Hằng vô tình nhắc đến, hần mạnh lại nhớ tới cảnh Hàn Cẩm Khanh và Cố Khinh Âm sóng vai đứng trên xe ngựa, rốt cuộc cũng không ngồi yên được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Gặp nhau ở Lan uyển

Tôn Thượng Hằng xuất thân tầm thường, là người luôn cúi, may có chút tài học, không đến vài năm đã được nhậm một chức quan ngũ phẩm ở Lễ bộ, phụ trách đón tiếp khách, còn cao hơn Nguyễn Hạo Chi một cấp.

Hôm nay hắn ta đang chuẩn bị nghỉ thức tiếp đãi một vị Vương gia từ phía đến. Công việc đã gần xong, lại thấy Nguyễn Hạo Chi lăm li đi đến, hắn ta biết chắc Nguyễn Hạo Chi có chuyện muốn nói, lập tức hôn hờ chào hỏi.

"Nguyễn huynh đệ sao thế? Chẳng lẽ có ai làm đệ tức giận?" Tôn Thượng Hằng lớn hơn Nguyễn Hạo Chi gần hai tuổi, hai người luôn xưng huynh gọi đệ với nhau.

Nguyễn Hạo Chi không nói lời nào, một hơi uống cạn chén trà.

Tôn Thượng Hằng nhìn sắc mặt hắn, chậm rãi hỏi: "Lại là chuyện của đệ muội?"

"Lúc trước huynh nói những lời này ta chỉ nên coi như gió thoảng bên tai, qua là qua, nhưng... hai ngày nay lời đồn càng nhiều, có bài bản hẳn hoi, ta là vị hôn phu của nàng ấy, ta cũng là nam nhân..." Nguyễn Hạo Chi nắm chặt cái chén trong tay, khiến mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Mắt Tôn Thượng Hằng xoay chuyển vài vòng, nói: "Huynh đệ, nếu đệ tin ta thì nghe ta nói vài câu."

Nguyễn Hạo Chi gật đầu, ý bảo hắn nói tiếp.

"Gia thế nhà đệ muội rất tốt, chức quan còn cao hơn đệ, khuôn mặt lại xinh đẹp. Nếu đệ thật sự muốn thành thân với nàng ấy thì cũng là số phận cả đệ. Nhưng loại chuyện này, chỉ sợ đem dài lắm mòng."

"Ta biết, là ta tào cao với Cố gia." Nguyễn Hạo Chi thấp giọng nói xong, ánh mắt u ám.

"Huynh đệ, tạm thời không nói tào cao bầu vùi gì cả, chẳng lẽ chuyện lần này của đệ muội không ảnh hưởng đến thân phận của hai người? Đệ muội xuất thân thế gia, có thể cùng một tầng lớp với những người như vậy, đệ cũng từng có thể ngang hàng với bọn họ nhưng hiện tại thì không được nữa rồi. Nếu đệ và đệ muội cứ tiếp tục như vậy, dù sau này có thể ở bên nhau thì cũng là khó mà lâu dài, có thể minh bạch rõ ràng thấu đáo được hay sao?"

Kỳ thực trong lòng Nguyễn Hạo Chi hiểu rất rõ mình sao có thể so sánh được với người nào, dù là Hàn Cẩm Khanh, hay là Kỳ Trác Vân? Chỉ là hắn tình nguyện lừa mình dối người, giả vờ không biết, hy vọng Khinh Âm nhớ kỹ tình cũ, mượn việc hai người đã đính ước để Cố Đức Minh cho bọn họ kết hôn thì tất cả sẽ không sao. Nhưng bây giờ bị người ta vạch trần như vậy, khiến mặt hắn lúc trắng lúc đỏ.

Sau một lúc lâu, hắn mới trấn tĩnh, nói: "Ý của đại ca là ta nên hăng hái, mưu đồ cơ hội thăng chức?"

Tôn Thượng Hằng lắc đầu, nói: "Chi bằng chi bằng đệ nên tìm hiểu rõ tâm ý của đệ muội, rồi nói sau."

Thời gian này trong lòng Nguyễn Hạo Chi bất ổn nên cũng không đến Cố phủ, dù nhớ Cố Khinh Âm nhưng mỗi khi đến cửa Ngự sử đài, hắn lại quay về. Nghe Tôn Thượng Hằng nói vậy, hắn như bừng tỉnh, nhanh chóng cáo từ, rời khỏi Lễ bộ, đi tìm Cố Khinh Âm nói chuyện.

Bước vào Ngự sử đài, từ xa Nguyễn Hạo Chi đã trông thấy hai tiểu đồng quét tước đang nói huyền thuyên, không nghĩ để ý tới hắn lại nghe thấy tên Cố Khinh Âm, mà xui quẻ khiến hắn tránh sau một ngọn cây hộc rậm rạp nghe trộm.

"Nghe nói đêm qua nơi này tiếp đón vài nhân vật đặc biệt, cậu có biết việc này không?"

"Sao tôi có thể không biết? Chính là Hàn tướng gia, Thượng Quan đại học sĩ và Kỳ tướng quân." Tiểu đồng mặc áo xanh nhìn quanh bốn phía, hạ thấp giọng nói: "Nghe nói đều đến Lan uyển."

"Lan uyển? Lan uyển không phải là chỗ của Cố đại nhân hay sao, này..."

"Cố đại nhân kỳ thực không tệ, không biết sao lại có chuyện này, nhưng có người tận mắt nhìn thấy Cố đại nhân và Kỳ tướng quân..."

Nửa câu sau rất nhỏ, Nguyễn Hạo Chi lại cách một khoảng cách nên không nghe được rõ ràng. Hắn hít sâu mấy hơi, lưng dính sát vào thân cây thô ráp, cố hết sức bình tĩnh lại.

"Không thể nào? Cố đại nhân thật sự cùng Kỳ tướng quân? Không có khả năng! Nhìn Cố đại nhân là không giống..."

"Sao lại không có khả năng? Cố đại nhân dù sao cũng là nữ nhân, cậu ngắm lại..."

Tiếng nói của hai người đó xa dần, một lúc lâu sau Nguyễn Hạo Chi mới bước ra, khuôn mặt nhợt nhạt tái nhợt.

Hắn không biết mình bước vào Lan uyển thế nào, đúng lúc chạm mặt Kỳ Trác Vân và Cố Khinh Âm từ trong đi ra.

Đêm hôm đó, sau khi rời đi, trong lòng Kỳ Trác Vân vẫn luôn bất an, hôm nay lại chạy tới xem Cố Khinh Âm. Cố Khinh Âm đang bận, không chịu nổi mấy lời hỏi han ân cần của hắn, đành phải bớt chút thời gian tiễn đại phạt này về, không ngờ lại gặp phải Nguyễn Hạo Chi.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 134: Gặp nhau ở Lan uyển

Tôn Thượng Hằng xuất thân tầm thường, là người luôn cúi, may có chút tài học, không đến vài năm đã được nhậm một chức quan ngũ phẩm ở Lễ bộ, phụ trách đón tiếp khách, còn cao hơn Nguyễn Hạo Chi một cấp.

Hôm nay hắn ta đang chuẩn bị nghỉ thức tiếp đãi một vị Vương gia từ phía đến. Công việc đã gần xong, lại thấy Nguyễn Hạo Chi lăm li đi đến, hắn ta biết chắc Nguyễn Hạo Chi có chuyện muốn nói, lập tức hôn hờ chào hỏi.

"Nguyễn huynh đệ sao thế? Chẳng lẽ có ai làm đệ tức giận?" Tôn Thượng Hằng lớn hơn Nguyễn Hạo Chi gần hai tuổi, hai người luôn xưng huynh gọi đệ với nhau.

Nguyễn Hạo Chi không nói lời nào, một hơi uống cạn chén trà.

Tôn Thượng Hằng nhìn sắc mặt hắn, chậm rãi hỏi: "Lại là chuyện của đệ muội?"

"Lúc trước huynh nói những lời này ta chỉ nên coi như gió thoảng bên tai, qua là qua, nhưng... hai ngày nay lời đồn càng nhiều, có bài bản hẳn hoi, ta là vị hôn phu của nàng ấy, ta cũng là nam nhân..." Nguyễn Hạo Chi nắm chặt cái chén trong tay, khiến mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Mắt Tôn Thượng Hằng xoay chuyển vài vòng, nói: "Huynh đệ, nếu đệ tin ta thì nghe ta nói vài câu."

Nguyễn Hạo Chi gật đầu, ý bảo hắn nói tiếp.

"Gia thế nhà đệ muội rất tốt, chức quan còn cao hơn đệ, khuôn mặt lại xinh đẹp. Nếu đệ thật sự muốn thành thân với nàng ấy thì cũng là số phận cả đệ. Nhưng loại chuyện này, chỉ sợ đem dài lắm mòng."

"Ta biết, là ta tào cao với Cố gia." Nguyễn Hạo Chi thấp giọng nói xong, ánh mắt u ám.

"Huynh đệ, tạm thời không nói tào cao bầu vùi gì cả, chẳng lẽ chuyện lần này của đệ muội không ảnh hưởng đến thân phận của hai người? Đệ muội xuất thân thế gia, có thể cùng một tầng lớp với những người như vậy, đệ cũng từng có thể ngang hàng với bọn họ nhưng hiện tại thì không được nữa rồi. Nếu đệ và đệ muội cứ tiếp tục như vậy, dù sau này có thể ở bên nhau thì cũng là khó mà lâu dài, có thể minh bạch rõ ràng thấu đáo được hay sao?"

Kỷ thực trong lòng Nguyễn Hạo Chi hiểu rất rõ mình sao có thể so sánh được với người nào, dù là Hàn Cẩm Khanh, hay là Kỷ Trác Vân? Chỉ là hắn tình nguyện lừa mình dối người, giả vờ không biết, hy vọng Khinh Âm nhớ kỷ tình cũ, mượn việc hai người đã đính ước để Cố Đức Minh cho bọn họ kết hôn thì tất cả sẽ không sao. Nhưng bây giờ bị người ta vạch trần như vậy, khiến mặt hắn lúc trắng lúc đỏ.

Sau một lúc lâu, hắn mới trấn tĩnh, nói: "Ý của đại ca là ta nên hăng hái, mưu đồ cơ hội thăng chức?"

Tôn Thượng Hằng lắc đầu, nói: "Chi bằng chi bằng đệ nên tìm hiểu rõ tâm ý của đệ muội, rồi nói sau."

Thời gian này trong lòng Nguyễn Hạo Chi bất ổn nên cũng không đến Cố phủ, dù nhớ Cố Khinh Âm nhưng mỗi khi đến cửa Ngự sử đài, hắn lại quay về. Nghe Tôn Thượng Hằng nói vậy, hắn như bình tĩnh, nhanh chóng cáo từ, rời khỏi Lễ bộ, đi tìm Cố Khinh Âm nói chuyện.

Bước vào Ngự sử đài, từ xa Nguyễn Hạo Chi đã trông thấy hai tiểu đồng quét tước đang nói huyền thuyên, không nghĩ để ý tới hắn lại nghe thấy tên Cố Khinh Âm, mà xui quýt khiến hắn tránh sau một ngọn cây hộc rậm rạp nghe trộm.

"Nghe nói đêm qua nơi này tiếp đón vài nhân vật đặc biệt, cậu có biết việc này không?"

"Sao tôi có thể không biết? Chính là Hàn tướng gia, Thượng Quan đại học sĩ và Kỷ tướng quân." Tiểu đồng mặc áo xanh nhìn quanh bốn phía, hạ thấp giọng nói: "Nghe nói đều đến Lan uyển."

"Lan uyển? Lan uyển không phải là chỗ của Cố đại nhân hay sao, này..."

"Cố đại nhân kỷ thực không tệ, không biết sao lại có chuyện này, nhưng có người tận mắt nhìn thấy Cố đại nhân và Kỷ tướng quân..."

Nửa câu sau rất nhỏ, Nguyễn Hạo Chi lại cách một khoảng cách nên không nghe được rõ ràng. Hắn hít sâu mấy hơi, lưng dính sát vào thân cây thô ráp, cố hết sức bình tĩnh lại.

"Không thể nào? Cố đại nhân thật sự cùng Kỷ tướng quân? Không có khả năng! Nhìn Cố đại nhân là không giống..."

"Sao lại không có khả năng? Cố đại nhân dù sao cũng là nữ nhân, cậu ngẫm lại..."

Tiếng nói của hai người đó xa dần, một lúc lâu sau Nguyễn Hạo Chi mới bước ra, khuôn mặt nhỏ nhả tái nhợt.

Hắn không biết mình bước vào Lan uyển thế nào, đúng lúc chạm mặt Kỷ Trác Vân và Cố Khinh Âm từ trong đi ra.

Đêm hôm đó, sau khi rời đi, trong lòng Kỷ Trác Vân vẫn luôn bất an, hôm nay lại chạy tới xem Cố Khinh Âm. Cố Khinh Âm đang bận, không chịu nổi mấy lời hỏi han ân cần của hắn, đành phải bớt chút thời gian tiễn đại phật này về, không ngờ lại gặp phải Nguyễn Hạo Chi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Nói chuyện rõ ràng

Lúc bước ra cửa, trên mặt Cố Khinh Âm vẫn còn đọng đầy ý cười, nhưng khi nhìn thấy Nguyễn Hạo Chi, nàng hơi ngẩn ra, vội thu lại ý cười. Dù nàng đã nghĩ đến chuyện từ hôn với Nguyễn Hạo Chi, cũng đã nghĩ cách xử lý ổn thỏa, nhưng lại không dự đoán được ba người sẽ gặp nhau hôm nay. Một vài ý niệm chợt lóe lên trong đầu nàng, ngoài mặt nàng đã khôi phục được vẻ trấn định thông dong thường ngày.

"Hạo Chi, chàng đến tìm em có việc gì?" Nàng khẽ tránh khỏi tay Kỷ Trác Vân, lên tiếng hỏi Nguyễn Hạo Chi.

Vừa rời Kỷ Trác Vân còn có chút ngỡ vực về thân phận của người đến, nghe Cố Khinh Âm nói vậy thì đã hiểu rõ. Hắn đứng bên cạnh Cố Khinh Âm lặng lẽ nhìn Nguyễn Hạo Chi.

Ánh mắt của Nguyễn Hạo Chi đảo qua lại giữa Cố Khinh Âm và Kỷ Trác Vân, tim hắn run lên, đánh mất phong độ cấp bậc lễ nghĩa thường ngày, "Khinh Âm, người này là..."

"Ta là Kỷ Trác Vân. Nguyễn đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu." Kỷ Trác Vân bước lên trước một bước, chấp tay trả lời.

Nguyễn Hạo Chi nghe lời đồn đại từ nhiều ngày, nhưng đây lần đầu tiên gặp Kỷ Trác Vân. Thấy mặt Kỷ Trác Vân như quan ngọc, khí vũ hiên ngang, trong lòng hắn có chút chát. Hơn nữa trông Cố Khinh Âm và Kỷ Trác Vân có vẻ vô cùng thân thiết, hắn chẳng còn cách nào lừa mình dối người được nữa.

"Khinh Âm," giọng nói của Nguyễn Hạo Chi rất nhẹ, hơi run rẩy, "ta muốn nghe lời giải thích của nàng."

Cố Khinh Âm thấy tuy miệng Nguyễn Hạo Chi nói muốn nghe nàng giải thích, nhưng ánh mắt hắn lại khiếp sợ bi thương, thì cũng biết trong lòng hắn nghĩ gì. Nhưng ở cửa Lan uyển người đến người đi, không phải chỗ nói chuyện, nàng liền mời Nguyễn Hạo Chi và Kỷ Trác Vân cùng đến án phòng của nàng.

Kỷ Trác Vân vừa thấy Nguyễn Hạo Chi là đã không muốn đi nữa rồi, nghe Cố Khinh Âm cũng mời mình, hắn liền nhanh nhẹn theo nàng vào trong.

Lâm Tổ Viện đứng bên cửa sổ nhìn xuống, thấy cảnh này thì khuôn mặt nàng càng thêm lạnh lùng, trong mắt thấp thoáng ý chê cười.

Ba người lần lượt ngồi xuống, Cố Khinh Âm đi thẳng vào vấn đề: "Hạo Chi, chúng ta từ hôn thôi."

Nguyễn Hạo Chi run lên, không nghĩ đến Cố Khinh Âm đột nhiên nói ra lời này. Đầu óc hắn thoáng chốc trống rỗng, một lát sau, mới thấp giọng nói: "Ít nhất cho ta nghe xong lời giải thích của nàng."

Cố Khinh Âm nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nguyễn Hạo Chi, thấy đủ loại cảm xúc hiện lên trong đáy mắt hắn, trong lòng nàng cũng chua chát, bởi vì cái tên Nguyễn Hạo Chi này đã gắn liền với thời niên thiếu của nàng.

Vì gia giáo nghiêm ngặt mà Cố Khinh Âm rất ít tiếp xúc với những nam tử có tuổi tác xấp xỉ, Nguyễn Hạo Chi gần như là người duy nhất nàng quen biết. Ngôn hành cử chỉ của hắn thậm chí còn ảnh hưởng nhận thức về nam tử của Cố Khinh Âm. Hắn vừa là thầy vừa là bạn, là vị hôn phu nhưng cũng giống huyên trưởng trong nhà chăm sóc cho nàng. Nàng chỉ cảm thấy hắn rất tốt, từ lâu cũng đã coi hắn như một nửa của mình, cũng giống như hắn nhận định nàng sẽ là thê tử tương lai.

Nhưng bây giờ, nàng không thể quay lại như trước đây nữa. Mấy tháng qua, thân thể, suy nghĩ, trái tim của nàng đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nàng không thể coi như không có gì thay đổi, vẫn một lòng muốn kết hôn với Nguyễn Hạo Chi như trước được nữa, nàng không thể đối xử với hắn như vậy. Nàng biết hắn để ý, hắn nhất định không thể chấp nhận, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho nữ tử đã không còn thuần khiết cả về thể xác và tinh thần. Cho nên, nàng nên đề xuất việc từ hôn, nên sớm cắt đứt tất cả.

Đôi mắt trong trẻo của Cố Khinh Âm nhìn thẳng vào hắn giống như ngày xưa, nói: "Hạo Chi, là em có lỗi với chàng, em và Trác Vân đã có vợ chồng chi thực, nay Trác Vân muốn cưới em, em cũng nguyện ý gả cho chàng ấy."

Không có lời giải thích nào cả, nàng trực tiếp nói cho hắn sự lựa chọn của nàng. Lúc đầu Nguyễn Hạo Chi hơi kinh ngạc, đến khi phản ứng lại, con người hắn co rút nhanh. Hắn không thể tin được, bao nhiêu năm hắn dốc lòng bảo vệ, thủy chung chờ đợi nàng, mà nay nàng lại nói đã có vợ chồng chi thực cùng nam nhân khác?! Chính miệng nàng nói, chính tai hắn nghe, không có gì có sức thuyết phục hơn câu này!

Nguyễn Hạo Chi đứng lên, chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, hai mắt đỏ ngầu nhìn Cố Khinh Âm. Hắn bước lên hai bước, giơ lên tay run rẩy chỉ vào Cố Khinh Âm, "Nhiều năm như vậy, Khinh Âm, chúng ta ở bên nhau bao năm, sao nàng có thể đối xử với ta như thế?!"

Cố Khanh Âm vẫn ngồi đó, bình tĩnh nhìn hấn, nói nhỏ: "Em đã nói rồi, là em có lỗi với chàng."

"Vì sao? Nàng đừng lảng tránh, nói cho ta biết một lý do, tình cảm bao năm qua, vì sao nàng có thể nói cắt là cắt?!" Nguyễn Hạo Chi đột nhiên cất cao âm lượng, nhìn chăm chăm Cố Khanh Âm.

Kỷ Trác Vân lo lắng nhìn, nhưng hấn cũng biết lúc này mình không nên làm gì.

Cố Khanh Âm khẽ cười, "Lý do? Chàng có thể so được với Kỷ Trác Vân? Là nữ nhân thì đều biết nên lựa chọn thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Tâm tư của Nguyễn Hạo Chi

Vừa dứt lời, Cố Khanh Âm đã thấy hồi hận, nàng thật sự không hiểu sao mình có thể thốt ra một câu khiến người khác tổn thương đến vậy, cứ như là bị ai không chế. Lưng nàng đổ đầy mồ hôi lạnh. Nàng nhìn sắc mặt tái nhợt của Nguyễn Hạo Chi, đến Kỷ Trác Vân cũng nhíu mày, khó hiểu nhìn nàng.

"Hạo Chi, em..." Cố Khanh Âm còn muốn giải thích, nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, chẳng thể cứu lại được nữa.

"Nàng không cần nói nữa," Nguyễn Hạo Chi ngắt lời nàng, hai mắt xám trắng, "Cố Khanh Âm, ta đã hiểu rõ ràng thấu đáo ý của nàng, là ta ngốc nghếch, nhiều năm qua là ta trèo cao, nhưng... ta sẽ không cho hai người được như ý đâu!"

Cố Khanh Âm đau khổ nhắm hai mắt lại, ý của nàng là muốn Nguyễn Hạo Chi hoàn toàn hết hy vọng, lời kéo Kỷ Trác Vân cũng là vì muốn Nguyễn Hạo Chi càng có cảm giác bị phản bội sâu sắc. Nhưng rõ ràng nàng đã làm sai, nàng xem nhẹ Nguyễn Hạo Chi, cũng xem nhẹ Kỷ Trác Vân.

Nàng không nhìn ai, chỉ kiên định nói: "Nếu em cố ý từ hôn, chàng muốn thế nào?!"

"Hai nhà Cố Nguyễn kết thân nhiều năm, Cố đại nhân chắc chắn sẽ cho ta một lời giải thích thỏa đáng!" Nguyễn Hạo Chi gầm nhẹ.

"Phụ thân? Em sẽ thuyết phục phụ thân. Chàng cho rằng ông ấy sẽ vì chàng mà hoàn toàn không để ý đến tâm ý của nữ nhi sao?" Cố Khanh Âm ngừng đầu lên một chút, nhìn bức tranh cổ trong án phòng, nói nhỏ.

Kỷ thực nàng cũng không hoàn toàn nắm chắc có thuyết phục được phụ thân hay không, nhưng đã đi đến bước này, cho dù lấy phải dùng thanh danh đánh đổi, nàng cũng phải khiến phụ thân gật đầu.

Nguyễn Hạo Chi cứng người, cho dù Cố Đức Minh từng đồng ý để hấn và Cố Khanh Âm mau chóng kết hôn thì thế nào, Cố Khanh Âm là hòn ngọc quý trên tay ông ấy, bảo ông ấy lựa chọn ư, kết quả quá rõ ràng.

Hấn lui về phía sau từng bước, vỗ nhẹ lên ngực, nơi đó đau đớn không chịu nổi, lại vô cùng sợ hãi. Hấn đã quen phụ thuộc vào Cố gia, làm chuyện gì cũng phải dựa vào Cố gia mới khiến hấn bớt lo lắng, mới không bị người ta khinh thường cười nhạo hoàn cảnh, thậm chí mới có thể thẳng lưng đi đường.

Nếu từ hôn với Cố Khanh Âm, cũng chính cắt đứt toàn bộ liên hệ với Cố gia, không có sự giúp đỡ của Cố Đức Minh ở trong triều, chỉ với năng lực và thủ đoạn của hấn thì sao có thể sống yên ổn chu toàn, thăng quan tiến chức.

Hấn sinh ra trong vọng tộc, nhà cao cửa rộng, từ nhỏ đã được che chở, tính tình ôn nhu nhất gan. Năm mười lăm tuổi ấy Nguyễn gia một đêm suy tàn, phụ thân bị giam giữ, mẫu thân ốm chết, điều đầu tiên hấn làm là đến Cố phủ, may mà Cố Đức Minh trọng tình nghĩa, không chỉ không từ hôn mà còn giúp hấn có được một chức quan. Đó cũng là lúc Cố Khanh Âm đáng yêu đơn thuần hấp dẫn ánh mắt hấn, hấn biết, chỉ cần mình vẫn vị hôn phu của nàng, Cố Đức Minh còn có thể tiếp tục giúp hấn.

Hấn đề nghị với Cố Đức Minh, không cho Khanh Âm tiếp xúc với nam tử. Cố Đức Minh vốn kiêng kỵ với mệnh cách trời sinh của nữ nhi nên chấp nhận lời đề nghị của hấn. Từ đó về sau, hấn là nam nhân duy nhất mà nàng ngưỡng mộ, cũng là nam nhân duy nhất của nàng.

Cố Khanh Âm tài mạo song toàn, khá có tiếng trong những quý nữ ở kinh thành, dần dần có vài đệ tử thế gia mộ danh muốn tới gặp, nhưng đều bị Nguyễn Hạo Chi cản lại, thuận tiện thả ra tin nàng đã có vị hôn phu. Thực ra lúc đó Cố Khanh Âm chưa cập kê, còn chưa có lễ đính hôn chính thức với hấn.

Hấn tham lam quyền thế địa vị của Cố gia, cũng ái mộ Cố Khanh Âm. Cố Đức Minh chỉ có một nữ nhi là Cố Khanh Âm, chỉ cần Cố Đức Minh tín nhiệm hấn, sớm muộn gì Cố phủ cũng sẽ là của hấn.

Tâm tư này bao năm qua bị hấn giấu ở chỗ sâu nhất, hấn tự tin sẽ không ai biết, bao gồm cả Cố Đức Minh và Cố Khanh Âm.

Nhưng giờ đây, Cố Khanh Âm nói muốn từ hôn với hấn, nàng đã có da thịt chi thân với nam nhân đang đứng trước mặt hấn, trắng trợn không kiêng nể, còn hấn không thể ngăn cản.

"Cố Khinh Âm, hôn sự của ta và nàng, ta sẽ đặt cược với Cố đại nhân, năm đó cha ta và ông ấy cùng hứa hẹn việc này thì sao có thể dung túng cho nàng làm bừa!" Nguyễn Hạo Chi cố gắng nói xong câu đó, lao đảo đứng lên đi ra cửa. Hắn đứng đó liếc mắt nhìn Cố Khinh Âm một cái rồi xoay người rời khỏi.

Cho đến khi Nguyễn Hạo Chi đi xa, Cố Khinh Âm cũng không nhìn hắn một lần, ánh mắt nàng mờ mịt, cho đến khi Kỷ Trác Vân đi đến bên cạnh nàng, nói: "Khinh Âm, nàng tội gì quyết tuyệt như vậy, cứ giao cho phụ thân nàng." Hắn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể run rẩy của nàng, đưa tay vuốt nhẹ lưng nàng.

Cố Khinh Âm thu hồi tầm mắt, "Em chỉ muốn thắng thán với Nguyễn Hạo Chi, cũng muốn đối mặt với chính mình. Em không muốn sau này Hạo Chi sẽ phải hối hận, cũng không muốn để chàng ấy đề xuất từ hôn, mang ác danh trên lưng."

Nàng ngẩng đầu nhìn Kỷ Trác Vân, hai mắt phấp phới nước, "Đáng nhẽ không nên kéo chàng theo."

"Có lẽ, nàng muốn có người tiếp thêm can đảm, đúng lúc ta lại ở đây." Kỷ Trác Vân lơ đãng cười khẽ.

Không phải hắn đồng ý với tất cả những gì nàng nói, cũng không phải hắn giúp nàng mà chẳng màng đến nguyên tắc. Chỉ là hắn muốn cho nàng một điểm tựa, chỉ cần nàng muốn, hắn cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Cố ý từ hôn

Sau khi hồi phủ Cố Khinh Âm trực tiếp đi tìm mẫu thân, nói nàng muốn từ hôn.

Cố mẫu vốn đã nghĩ thông, bà rất thương nữ nhi nhất, chỉ cần là suy nghĩ của nữ nhi thì bà đều thấy đúng, nào có không đáp ứng, mặc dù có lỗi với Nguyễn gia, nhưng bà cũng đã bắt đầu nghĩ xem nên bồi thường cho Nguyễn Hạo Chi thế nào.

Qua được cửa của mẫu thân, Cố Khinh Âm thở một hơi nhẹ nhõm, lại nhờ mẫu thân thử thăm dò ý của phụ thân.

Đến buổi tối hôm sau, Cố Khinh Âm bị Cố Đức Minh gọi vào thư phòng.

"Quý xuống!" Cố Đức Minh tức giận nói.

Cố Khinh Âm vừa bước vào cửa, thấy phụ thân đưa lưng về phía mình, giọng điệu sắc bén, trong lòng đã hiểu đại khái, nàng nghe lời quý xuống nền đất lạnh.

Cố Đức Minh trầm giọng quát: "Con cũng biết mình sai?!"

Cố Khinh Âm cúi đầu xuống, chậm rãi nói: "Thanh danh của nữ nhi đã hỏng, làm nhục môn phong, xin phụ thân xử trí."

"Xử trí? Hừ, con cũng biết vì phụ lo liệu mọi việc vì con, nhưng nhân ngôn đáng sợ, vì phụ đã cố hết sức không cho lời đồn lan ra phổ lớn ngõ nhỏ. Còn con thì hay rồi," Cố Đức Minh xoay người lại, ánh mắt nặng nề nhìn Cố Khinh Âm, "lại vẫn muốn từ hôn, đính ước cùng Kỷ Trác Vân, quả thực vớ vẩn! Làm to chuyện cả rồi, vì phụ muốn xem con còn thể diện để sống yên trong triều không?!"

Cố Khinh Âm nghe thấy phụ thân phải bôn ba vì mình, trong lòng nàng áy náy không thôi, thấp giọng nói: "Phụ thân, là nữ nhi bất hiếu, khiến người lo lắng phí công."

"Con chớ nhắc lại chuyện từ hôn nữa, vì phụ tuyệt sẽ không đáp ứng!" Cố Đức Minh phất tay, ý bảo nàng lui xuống.

Cố Khinh Âm lễ gồi tới trước mặt ông, "Phụ thân, xin hãy nghe một lời của nữ nhi."

Cố Đức Minh dừng một lát, mới nặng nề nói: "Nói."

"Nếu nữ nhi có thể đính ước cùng Kỷ Trác Vân, lời đồn đại này nhất định tự sụp đổ, đến lúc đó lại xử trí mấy người rắp tâm tung tin đồn, những người khác còn có thể nói gì nữa?" Cố Khinh Âm bắt lấy vạt áo phụ thân, ngửa đầu nói.

"Nói đến nói đi, con vẫn chỉ tìm cách từ hôn, con muốn khiến vì phụ mang trên lưng ác danh bội tình bạc nghĩa sao?!" Cố Đức Minh cất cao giọng, "Đi ra ngoài, bây giờ con đến từ đường, quỳ gối trước mặt liệt tổ liệt tông Cố gia, cẩn thận suy nghĩ về hành động của mình. Nếu không nghĩ ra, vì phụ sẽ báo lên thánh thượng, thay con từ chức!"

Cố Khinh Âm nghe phụ thân nói vậy thì suy sụp ngồi dưới đất, trong lòng bị thương, nhưng vẫn đến từ đường quỳ.

Đến sau nửa đêm, sương mù càng dày, hơi lạnh thấm vào người, Cổ Khinh Âm cuộn mình nằm trên nền đất lạnh, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Đến lúc nàng tỉnh lại, mặc dù vẫn là khuôn mặt đáng người đó, nhưng đầu mày khóe mắt lại có sự khác biệt rất lớn.

"Nơi nghèo nàn này là đâu, sao bản cung lại ở chỗ này?!" Nàng nhú mày, nhìn quanh.

Vừa vặn có nha hoàn tiến vào xem nàng, bị nàng lớn tiếng chất vấn nửa ngày, bị dọa choáng váng, vội vàng chạy đi bẩm báo với Cổ phu nhân, nói là tiểu thư quý ở từ đường cả đêm đến phát điên rồi. Cổ phu nhân nghe vậy, ôm ngực quở trách Cổ Đức Minh một trận.

Cổ Khinh Âm đi lung tung trong Cổ phủ, tự xưng "Bản cung", thấy người thì nói "Nô tài lớn mặt". Gia đình và nha hoàn đều choáng váng, cúi gằm mặt, cả đám không ai dám đáp lại nàng.

Cho đến khi bị người dẫn tới chính đường, thấy Cổ Đức Minh cùng Cổ phu nhân, Cổ Khinh Âm vẫn không có quy củ. Nàng nhìn người đang ngồi trên ghế chủ vị, sắc mặt mặc dù tái nhợt nhưng vẫn ngông nghênh nói với Cổ Đức Minh: "Nhìn cái gì vậy, mau mang chút đồ ăn đến cho bản cung."

Cổ Đức Minh tưởng nàng đang giả ngây giả dại, nhất thời tức giận, cho nàng một bạt tai. Cổ Khinh Âm không hề phòng bị, hoặc là nói nàng chưa từng nghĩ đến có người dám đánh mình. Người nàng nghiêng về một bên, thái dương đập vào cạnh bàn, nàng nhìn chằm chằm Cổ Đức Minh rồi hôn mê bất tỉnh.

Cổ phu nhân khóc lóc nhào lên xem nữ nhi, lập tức mời đại phu đến khám bệnh cho nàng, chỉ nói là vất vả lâu ngày thành bệnh, suy nghĩ quá nhiều... Xin đại phu kê mấy đơn thuốc bổ. Tới chạng vạng Cổ Khinh Âm mới tỉnh lại.

Cổ Đức Minh thấy nữ nhi như vậy cũng không nói gì nữa, để mặc cho Cổ phu nhân liên tục oán giận ông nhẫn tâm.

Sáng sớm hôm sau, có một chiếc xe ngựa đánh dấu quan gia trước cửa Cổ phủ, lão Trương thủ vệ nhận tin, vội vã đi vào bẩm báo.

Cổ Đức Minh và Cổ phu nhân đang dùng điểm tâm, nghe nói Hàn Cẩm Khanh đang ở ngoài cửa, ông suy xét cân nhắc, định đi ra ngoài lấy lý do thân thể nữ nhi không khỏe từ chối thay Cổ Khinh Âm, lại bị Cổ phu nhân ngăn lại.

"Hàn Cẩm Khanh có thân phận gì, nay lại đích thân đến đây, chúng ta vẫn nên hỏi ý nữ nhi rồi tính sau." Cổ phu nhân nói.

Lúc này, Cổ Khinh Âm đi đến, nàng đã thay quan phục sạch sẽ, đội mũ quan chỉnh tề, quỳ trên mặt đất dập đầu với cha mẹ, nói: "Hôm nay là xuân tuần, bảy ngày tới con không thể hồi phủ, mong cha mẹ bảo trọng." Nàng lại nhìn phụ thân, "Nữ nhi biết phụ thân khó xử, nhưng nữ nhi đã quyết, xin thứ cho nữ nhi bất hiếu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Xuân tuần

Cổ Đức Minh còn định nói thêm thì thấy có một người từ ngoài bước vào, dung mạo thanh tú, làn da trắng nõn, quần áo chỉnh tề. Hắn tiến phòng hành đại lễ với vợ chồng Cổ Đức Minh, nói: "Tiểu nhân là Sở Phong, hầu hạ bên cạnh tướng gia, coi sóc những công việc liên quan đến tướng gia. Hôm nay tướng gia đặc biệt phái tiểu nhân đến đây thỉnh an Cổ đại nhân, Cổ phu nhân, đây là một chút tâm ý của tướng gia, hy vọng đại nhân vui lòng nhận cho."

Phía sau có hai người tiến vào, trên vai nâng một cái hòm.

Cổ Đức Minh biết Hàn Cẩm Khanh tâm cơ thâm trầm, giỏi về mưu đồ, vô duyên vô cớ tặng lễ ông chỉ thấy phiền tay, nhưng cũng không tiện từ chối thẳng thừng khiến hắn mất mặt. Ông nhìn Sở Phong, nói: "Thay bản quan đa tạ ý tốt của Hàn tướng, nhưng vô công bất thụ lộc, bản quan xin nhận tâm ý của Hàn tướng, còn thứ này các người nên mang về đi."

Sở Phong chưa từng thấy người nào dám từ chối quà của tướng gia, tròn mắt hắn xoay chuyển, cười nói: "Cổ đại nhân, quà tướng gia đã tặng không có lý lại nhận về, mong ngài đừng làm khó tiểu nhân."

Cổ Đức Minh còn muốn từ chối, lại bị Cổ phu nhân giữ lại. Bà cười nói với Sở Phong: "Làm phiền người chuyển cáo lại với tướng gia, Cổ đại nhân xin nhận món quà này, đa tạ hảo ý của tướng gia. Khinh Âm nhà chúng ta còn nhỏ, thiếu kinh nghiệm, xuân tuần này đành làm phiền tướng gia chiếu cố nhiều hơn."

Cổ Đức Minh nghe xong, không nói lời nào, nhưng mặt mày thì xanh mét.

"Mẫu thân..." Cổ Khinh Âm đứng ở một bên, cất tiếng.

Hàn Cẩm Khanh nào có tốt như vậy, hắn có ý gì đây, Cổ Khinh Âm nhìn phụ thân trông mong ông sẽ chống đỡ giúp nàng.

Không nghĩ tới Cổ Đức Minh chỉ nhìn thoáng qua phu nhân rồi không nói gì nữa. Sở Phong ngẫm hiểu, cười hì hì cho người đặt cái hòm xuống, hành lễ cáo từ đi ra ngoài.

Cổ Khinh Âm cảm thấy phụ thân còn có lời muốn nói, nên vẫn đứng bên chờ đợi. Cổ phu nhân tiến lên nói: "Khinh Âm, còn đứng làm gì, tướng gia đã chờ ở bên ngoài, mau đi đi, dọc đường nhớ chú ý sức khỏe, đừng làm việc quá sức." Bà vừa nói, vừa đẩy nữ nhi ra ngoài, đặt tay nải vào trong tay nàng.

Cổ Khinh Âm lại nhìn nhị lão trong sảnh, không biết nghĩ đến cái gì, trong lòng đau xót, suýt nữa rơi lệ.

Có hai xe ngựa đứng ngoài cửa Cổ phủ. Xe phía trước làm bằng gỗ mun, rộng rãi, treo màn gấm, là xe chuyên dụng dành cho quan viên trong triều, hai người đánh xe đều lạ mặt. Xe ngựa phía sau tuy nhỏ nhưng trông rất hoa lệ, Sở Phong ngồi phía trước, đang nhỏ giọng nói chuyện cùng nữ tử xinh xắn ngồi cạnh.

Cổ Khinh Âm hơi trầm ngâm, bước lên chiếc xe ngựa phía trước, kéo màn gấm, nhìn thấy Hàn Cẩm Khanh mặc bộ triều phục xanh đen, một nửa mái tóc mượt như nhung được cố định bằng ngân quan, nửa còn lại thả xõa trên lưng. Hắn lười biếng tựa vào vách xe, một tay vén màn lên, nhìn ra bên ngoài. Thấy nàng tiến vào, hắn quay đầu lại nhìn, cười nhẹ: "Đề bản tướng đợi lâu thật đấy."

Cổ Khinh Âm tự ý ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nhìn ánh nắng mặt trời xuyên qua rèm che mỏng manh chiếu vào lên người hắn, khiến gương mặt tuấn mĩ trong trẻo của hắn thêm vài phần nhu hòa. Nàng chấp tay nói: "Hạ quan thỉnh an tướng gia," dừng một lát, lại nói tiếp: "Đa tạ tướng gia lo lắng."

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày cười nói: "Thuận đường nên đến đón nàng, lần này tốn rất nhiều tâm tư so với trước đây, thế mà nàng hoàn toàn không để vào mắt."

Trái tim Cổ Khinh Âm run lên, liếc nhìn hắn một cái thì chạm phải ánh mắt ngả ngớn phía đối diện.

Hai ngày trước nàng bị ép buộc một phen, thân thể vẫn còn rất khó chịu, lúc này chỉ muốn ngủ, chẳng muốn nhiều lời với hắn. Nàng lấy một quyển ghi chép những chuyện cũ về Ngự sử đài trong bao quần áo ra đọc.

Trong toa xe nhất thời yên tĩnh, Cổ Khinh Âm cố ép mình không được để ý đến hắn nữa, đột nhiên cuốn sách trên tay nàng bị đoạt mất, trước mắt hiện lên một khuôn mặt đẹp đẽ.

"Cổ đại nhân sao vậy? Khí sắc hình như không được tốt." Hàn Cẩm Khanh nắm lấy cái cằm nhỏ của nàng, mày kiếm nhíu lại, chăm chú nhìn thần sắc trên khuôn mặt nàng.

Khinh Âm bối rối, muốn tránh khỏi tay hắn. Giọng nói của nàng đông cứng: "Hạ quan không sao."

Hàn Cẩm Khanh rất gần nàng, nàng có thể ngửi thấy mùi long tiên hương tự nhiên trên người hắn, hơi thở của hắn quanh quẩn bên chóp mũi nàng. Hắn hạ thấp giọng nói: "Cổ đại nhân đang lo lắng về xuân tuần? Hay là lo cho việc riêng của nàng?"

Cổ Khinh Âm đối diện với đôi mắt đen như mực của hắn một lát, đưa tay đẩy hắn ra một chút, nói: "Tướng gia một ngày trăm công ngàn việc, nỗi lo của hạ quan thực không đáng nhắc đến."

"Nỗi lo của người khác sao so được với bản tướng, tất nhiên là không đáng nhắc tới, nhưng Cổ đại nhân..." Trong mắt hắn chợt lóe ý cười rồi biến mất, đôi mắt sắc bén thâm trầm nhìn nàng, "Về công về tư, bản tướng đều nguyện ý chia sẻ cùng nàng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Gặp gỡ ở quân doanh

Cổ Khinh Âm nhìn vào đôi mắt sắc bén, thâm thúy, thấy hắn hôm nay nhu hòa không ít so với trước đây, nhưng lại chẳng biết lời hắn nói là thật hay giả, cũng không muốn lãng phí tâm trí để suy đoán. Nàng ngửa người ra sau, nói: "Đa tạ tướng gia nâng đỡ, hạ quan chỉ hơi buồn ngủ thôi."

Cổ Khinh Âm có thể nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trong đôi con ngươi như ngọc đen của Hàn Cẩm Khanh. Một lát sau, Hàn Cẩm Khanh thẳng người dậy, khẽ môi cong lên, nói "Vậy Cổ đại nhân nghỉ ngơi cho tốt."

Cổ Khinh Âm nhẹ nhàng thở ra, không hiểu sao từ Hàn Cẩm Khanh luôn tỏa ra cảm giác áp bách, khiến nàng không được tự nhiên.

Nàng nằm nghiêng trên đệm mềm, thân thể nghiêng theo toa xe, ánh sáng bên ngoài xuyên qua rèm lúc che sáng lúc tối lúc sáng, Hàn Cẩm Khanh ngồi rất gần nàng, vì xe ngựa xóc nảy mà một góc cằm bảo của hắn sẽ phủ lên mu bàn tay nàng, cảm giác mát lạnh bủa vây. Nàng cứ nằm im bất động, không biết nên làm gì.

Không qua bao lâu, xe từ từ dừng lại, phu xe cung kính nói: "Tướng gia, Cổ đại nhân, đã đến quân doanh."

Cố Khanh Âm theo Hàn Cẩm Khanh xuống xe, nàng tránh bàn tay đưa ra của hắn. Hàn Cẩm Khanh cười khẽ, không nói gì, đi thẳng về phía trước.

Cố Khanh Âm chú ý những người ngồi trên chiếc xe ngựa phía sau cũng xuống theo, có năm sáu người, Sở Phong và một binh sĩ đi trước dẫn đường. Cố Khanh Âm nhận ra đây là những người chuyên Hàn Cẩm Khanh, đúng là cao quý quá mà.

Bốn vị tướng lĩnh của Cẩm quân doanh và tám vị giám sát ngự sử của Ngự sử đài bước ra đón chào, rồi tất cả cùng vào phòng nghị sự.

Nói là cẩm quân doanh, kì thực đây chỉ là trung tâm quản lý, còn quân đội thì đóng quân cách ngoại thành ba dặm.

Mặc dù không phải lần đầu tiên Cố Khanh Âm tham gia xuân tuần, nhưng đây lại là lần đầu tiên đến cẩm trong quân doanh tuần tra. Hơn nữa tất cả công việc gần như do nàng phụ trách, nên trong lòng không tránh khỏi khẩn trương.

Nàng nhìn Hàn Cẩm Khanh ngồi ở ghế chủ vị, thấy hắn nói chuyện cùng mấy vị phó tướng, nàng lại nhớ đến bản án cũ của cẩm quân doanh. Ba phó tướng bị cách chức lúc đó đến nay vẫn giam ở Hình bộ, mấy người tạm thời lên thay này không biết có thân phận gì, phối hợp với Kỳ Trác Vân thế nào.

Nàng cũng không biết sao mình lại nghĩ đến chuyện này. Nghĩ đến Kỳ Trác Vân, lại nhớ ra vẫn chưa thấy hắn đâu, trong lòng nàng không khỏi sinh nghi, lại nghe thấy một tướng lĩnh nói: "Sáng sớm nay Kỳ tướng quân đã đi đón đại tướng quân, tính thời gian cũng nên đến rồi, tướng gia xem..."

"Không cần chờ Kỳ tướng quân, hắn cũng không phụ trách chuyện gì cụ thể. Không bằng Cố đại nhân nói trọng điểm trong bảy ngày tuần tra cho các vị đang ngồi đây cùng nghe, để mọi người cùng phối hợp cho tốt." Hàn Cẩm Khanh nhìn quanh một vòng, chậm rãi nói.

Cố Khanh Âm giới thiệu kế hoạch tuần tra, đề cập đến những vấn đề thông thường như: nội dung thao luyện, biên chế quản lý, quân nhu, bảo quản binh khí, thời gian nghỉ ngơi.

Sau khi phân phó công việc hoàn tất, đã gần đến trưa, trong cẩm quân doanh đã sắp xếp tiệc tùng chiều đãi Hàn Cẩm Khanh và giám sát ngự sử đi theo, đương nhiên cũng để nghênh đón Ngụy Lãnh Nghiêu. Các món ăn được chuẩn bị phong phú hơn bình thường.

Cố Khanh Âm và mấy vị giám sát Ngự sử vừa ngồi xuống, chợt nghe bẩm báo, nói là tướng quân hồi doanh, tất cả không thể không đồng loạt đứng dậy chờ đợi.

Hàn Cẩm Khanh cũng đứng lên, trên mặt thấp thoáng ý cười, mắt phượng thần nhiên đảo qua Cố Khanh Âm, rồi lại nhìn ra cửa phòng.

Cố Khanh Âm không thích những trường hợp xã giao kiểu này. Vì quan hệ hiện tại với Kỳ Trác Vân mà suy nghĩ trong lòng nàng có khác đôi chút, nàng không biết hắn nhìn thấy mình sẽ có biểu hiện thế nào. Nghĩ đến tâm ý Kỳ Trác Vân, trong lòng nàng vẫn có vài phần lo sợ không yên.

Đến khi nàng phục hồi tinh thần, Kỳ Trác Vân đã vào đến phòng cửa, hắn mặc áo giáp mềm màu trắng bạc, tóc búi cao, tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn. Dường như cảm ứng được ánh mắt của nàng, hắn nhìn qua, ánh mắt của hai người chạm nhau trong không trung. Cố Khanh Âm mỉm cười, đôi mắt Kỳ Trác Vân sáng ngời, khóe mắt hàng mày của hắn đều thấp thoáng ý cười, bước chân như nhanh như gió.

Nhưng Cố Khanh Âm thì lại khác, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở nam tử đứng chệch phía trước Kỳ Trác Vân. Người đó cũng mặc bộ giáp mềm, tóc búi gọn gàng, đội mũ, mi dài như kiếm, mắt như hàn tinh, đôi con ngươi u lam như phi tuyết trong sương, quanh thân đều là hơi thở băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Chi bằng không gặp

Cố Khanh Âm có cảm giác mình bị người nào đó nhìn chằm chằm, đến lúc mọi người ngồi xuống, nàng mới ngẩng đầu lên, bỗng nhiên rơi vào một đầm nước xanh yên tĩnh.

Nàng vội vã thu hồi tầm mắt, ngực nhấp nhô kịch liệt. Nàng cố gắng tự trấn định, nhưng lúc cảm thấy lại không cẩn thận chạm ly rượu bằng bạch ngọc, làm ướt một góc quan phục.

Sao có thể là hắn? Hắn chính là đại tướng quân mới nhậm chức? Nàng vạn lần không nghĩ tới còn có thể gặp lại hắn, khi đó nàng giấu diếm thân phận với hắn vì trong lòng muốn rời khỏi đó. Hai người lại không tiếp xúc nhiều, mối quan hệ đó sớm muộn gì cũng sẽ được xóa sạch, từ nay về sau quên đi sẽ là kết cục tốt nhất, làm sao nghĩ đến còn có một ngày gặp lại. Lúc này dùng thân phận thật đối mặt với hắn, nàng lại càng nom nớp lo sợ.

Hàn Cẩm Khanh kính rượu Ngụy Lãnh Nghiêu, thần nhiên cười nói: "Hôm nay Ngụy tướng quân đến cẩm quân doanh tuần tra, đúng lúc bản tướng cũng phải tham dự xuân tuần."

Ngụy Lãnh Nghiêu ngửa đầu uống cạn ly rượu, "Không thể nói là tuần tra được." Hắn nhìn Kỳ Trác Vân, "Từ lâu đã nghe cẩm quân được huấn luyện tốt, nên rất muốn đến xem."

Kỷ Trác Vân bưng ly rượu lên, chấp tay nói: "Đa tạ đại tướng quân đã cất nhắc." Nói xong, hấn làm động tác kính rượu.

Ngụy Lãnh Nghiêu nhướn mày kiêu, "Kỷ tướng quân, không cần khách sáo với ta, tốt chính là tốt, ta cũng không cất nhắc ai, cũng sẽ không đánh giá thấp ai." Hấn nhận ly rượu người hầu bên cạnh dâng lên, uống một hơi cạn sạch.

Ngụm rượu của Kỷ Trác Vân còn đang mắc trong cổ họng, chưa kịp trôi xuống. Suýt nữa hấn bị sặc, mặt mũi đỏ ửng, bàn tay dưới gầm bàn nắm chặt thành quyền.

Trong cả bữa cơm, Cố Khinh Âm chỉ cúi đầu, yên lặng ăn những món điểm tâm mà người hầu không ngừng đưa tới trước mặt, không quan tâm đến diễn biến xung quanh.

Ánh mắt Hàn Cẩm Khanh thường thân nhiên đảo qua, xem bộ dạng chột dạ lảng tránh của nàng, khỏe môi hấn khẽ cong lên.

Buổi chiều, cấm quân doanh dựng tạm một phòng làm chỗ cho mấy người ngự sử đài ở tạm thời xử lý công vụ và làm nơi tập nghị. Tuy căn phòng không lớn nhưng được lấy ánh sáng vô cùng tốt, bốn phía đều đặt mấy cái án và ghế dựa, ở giữa đặt một chiếc bàn dài dùng để nghị sự.

Khinh Âm cất tư liệu vào trong phòng, rồi theo người hầu đến nơi nghỉ ngơi. Nàng sắp xếp hành lý qua loa, rồi bắt đầu đến các nơi tuần tra.

Ngự sử đài đã phân công nàng và hai giám sát Ngự sử đến kho phòng kiểm kê vật tư, thanh tra các khoản thu chi.

Kho phòng rất lớn, lưu trữ các loại vật tư quân đội, đã được sửa sang lại sạch sẽ, được hai lão binh trước kia bị thương trên chiến trường thay phiên trông coi.

Một lúc lâu sau, Cố Khinh Âm phân phó hai Ngự sử tiếp tục kiểm kê thực phẩm, còn mình thì trở lại phòng nghị sự ghi lại chi tiết kiểm kê có trong hồ sơ, để sau này cần thẩm tra tiếp thì còn có cái dùng.

Đến khi lên đèn, ngày đầu tiên tuần tra của ngự sử đài cũng kết thúc, thức ăn buổi tối đơn giản hơn nhiều so với ban trưa, đủ người đủ lượng. Cố Khinh Âm cũng không kén chọn, ăn qua loa ăn rồi trở về phòng. Không gặp Hàn Cẩm Khanh, khiến nàng thờ phào nhẹ nhõm.

Trong phòng bố trí đơn giản nhưng đầy đủ hết, Cố Khinh Âm thay y phục hàng ngày, cảm tách trà nóng, nghĩ lại việc tuần tra kho phòng một lần, lại thêm vài nét bút trên giấy, chuẩn bị sáng sớm ngày mai trao đổi với mọi người tình huống ngày đầu tiên tuần tra.

Công việc đã xong, nàng đột nhiên nhớ tới miếng ngọc cổ gia truyền mà Kỷ Trác Vân tặng lần trước. Lúc thu thập hành lý không biết thế nào lại thấy, nàng cân nhắc rồi bỏ nó vào trong bao quần áo mang đến đây.

Kỷ thực cũng không vì lý do gì đặc biệt, chỉ vì tâm ý của Kỷ Trác Vân, nên nàng muốn nói cho hấn biết mình luôn giữ gìn miếng ngọc này cẩn thận.

Cố Khinh Âm coi bọc hành lý, tìm một lần lại không thấy tung tích của miếng ngọc. Nàng vội vàng tìm kỹ một lần nữa nhưng vẫn không có. Nàng khẳng định mình để miếng ngọc trong bọc hành lý, ban ngày bận rộn nên ném đồ đạc lại đây rồi đi luôn.

Tay nải luôn trên người nàng, lúc sắp xếp tư liệu ở phòng nghị sự có rơi ra một lần, nàng định đến đó tìm thử.

Sắc trời đã tối muộn, Cố Khinh Âm thay lại quan phục, cầm theo một cốc nền rồi bước ra ngoài.

Nào biết nàng vừa đi thì Kỷ Trác Vân tới tìm. Ngày mai Ngụy Lãnh Nghiêu muốn đi quan sát tình hình trong quân, tối nay hấn không thể không đến quân doanh trước để chuẩn bị. Chỉ có lúc này rảnh rỗi đến gặp mỹ nhân nhưng lại không thấy nàng đâu nên hấn thất vọng vô cùng.

Về phần Cố Khinh Âm, từ xa nàng thấy trong phòng nghị sự còn sáng đèn, chỉ coi là người của ngự sử đài vẫn chưa rời khỏi, trong lòng vui sướng, đi nhanh tới cửa phòng, không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Ánh nến sáng ngời trong phòng chiếu lên khuôn mặt thanh lệ của nàng, đến khi nhìn rõ tình hình bên trong, thân thể nàng cứng đờ, vội vàng thu liễm thần sắc, xấu hổ thấp giọng nói: "Ngụy tướng quân..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Tỳ nữ của ta

Trong phòng có bảy tám người hoặc đứng hoặc ngồi, Ngụy Lãnh Nghiêu đứng chính giữa, cúi đầu nhìn một cuộn giấy cực lớn trên bàn. Lúc này hấn ngẩng đầu lên, đôi mắt u lam ám trầm chạm vào ánh mắt nàng.

Theo ánh mắt hấn, Cố Khinh Âm cảm thấy tất cả mọi người trong phòng đều nhìn về phía nàng, khiến nàng cảm thấy hơi quần bách.

Nhân duyên của Nàng và Ngụy Lãnh Nghiêu chỉ là thoáng qua, việc nàng che giấu thân phận cũng là bị hấn ép buộc. Lúc đó quả thực nàng bị hấn hấp dẫn, mê hoặc. Sau khi rời khỏi phủ đệ của hấn, nàng cũng chẳng chú tâm đến nơi đó nữa, nàng không làm sai, lại càng không trốn tránh. Nghĩ vậy, trong lòng nàng cũng được thả lỏng.

Ánh mắt của Ngụy Lãnh Nghiêu như dao như kiếm, nhìn nàng một lát, lạnh nhạt nói: "Cố đại nhân đêm khuya còn đến đây vì chuyện gì?"

Cố Khinh Âm trả lời: "Hạ quan tới tìm đòi, ban ngày rồi ren, sợ là quăng ở trong này. Nhưng nếu lúc này không tiện, hạ quan sẽ quay lại sau, xin lỗi vì đã quấy rầy." Nàng chấp tay, muốn quay về.

"Cố đại nhân," Giọng nói trầm thấp của Ngụy Lãnh Nghiêu từ sau lưng truyền đến, "Mấy ngày qua chắc Cố đại nhân đã đi tuần tra những nơi đóng quân quanh kinh thành, nếu đã đến đây, không bằng cùng nhau xem thử."

Cố Khinh Âm xoay người, nhìn thẳng vào ánh mắt băng lãnh của hấn. Nàng đứng thẳng lưng, nói: "Được."

Nàng bước đến, mấy tướng lĩnh bên cạnh nhường đường, nàng lập tức đi đến cạnh Ngụy Lãnh Nghiêu, nhìn cuộn giấy trên bàn.

Năm kia nàng từng cùng Tổng đại nhân đến kiểm tra những quân doanh đóng quanh kinh thành một lần, có chút ấn tượng, nhưng bản đồ chính thể thế này thì mới lần đầu nhìn thấy. Bản đồ kinh thành được chia thành từng khu vực, trong mỗi khu vực ghi rõ số lượng đóng quân.

Cố Khinh Âm hiếu kỳ, cúi đầu cẩn thận xem xét. Một lát sau, nàng nhíu mi hỏi: "Vi quân lực hai bên Đông Tây lại cách biệt lớn đến thế?"

"Phía đông là núi, phía tây là nước, địa hình bất đồng, phân bố binh lực tất nhiên có sự khác biệt." Ngụy Lãnh Nghiêu chậm rãi nói.

Giọng nói ấy vang lên ngay sau tai nàng. Cố Khinh Âm bỗng dừng quay đầu, đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ lướt qua má hấn.

"Ngài..." Nàng trừng lớn hai mắt, không thể tin được. Dù sao ở trước mắt bao người... nàng nhanh chóng quay đầu lại, lại phát hiện trong phòng đã chẳng còn ai.

"Cố đại nhân còn gì không rõ," Ngụy Lãnh Nghiêu vòng ra sau lưng nàng, vây nàng giữa mình và bàn, "Cứ nói đừng ngại." Giọng nói của hấn từ tính, âm vang, sát bên tai nàng.

Trong lòng Cố Khinh Âm kinh hoàng, nửa bên mặt đã hơi nóng lên, làm sao còn hỏi được gì nữa. Nàng khẽ nói: "Thỉnh tướng quân buông tay, tôi tìm đồ rồi sẽ trở về."

"Cái đó quan trọng đến vậy sao? Sao Cố đại nhân phải cố ý tới tìm vào ban đêm?" Ngụy Lãnh Nghiêu không lùi nửa bước, thân hình cao to vây chặt lấy nàng, cứ như muốn kéo nàng vào lòng.

Cố Khinh Âm khấn trương. Nàng ngửi được mùi hương nam tính vừa xa lạ vừa quen thuộc trên người hấn. Nàng giả vờ, "Tướng quân mau buông ra, nơi này là cấm quân doanh!" Nàng đẩy cánh tay hấn, dưới chân đạp lung tung trúng vào cẳng chân hấn.

Ngụy Lãnh Nghiêu vẫn bất động, cũng không nói gì, con ngươi u lam không một gợn sóng, như sâu hồ sâu không thấy đáy. Đôi chân dài dài hữu lực của hấn kẹp chặt nửa người dưới của Cố Khinh Âm, rốt cuộc nàng cũng không thể động dậy được nữa.

"Buông ra! Nếu ngài không thả ra, tôi, tôi sẽ kêu to lên, gọi người đến đây!" Cố Khinh Âm bối rối vặn vẹo, lớn giọng.

"Yên lặng nào... tiểu tỷ nữ của ta..." Tay Ngụy Lãnh Nghiêu chạm lên cánh môi mềm mại của nàng, ngón trỏ dùng sức niết mạnh. Hấn cắn lên cổ nàng, mút vào, tạo ra một ấn ký màu đỏ.

"A..." Cố Khinh Âm kêu lên vì đau, lắc đầu nói: "Tôi không phải, Ngụy Lãnh Nghiêu, tôi không phải tỷ nữ của ngài!"

Trong đôi mắt băng lãnh của Ngụy Lãnh Nghiêu như bùng lên một ngọn lửa, từ từ lan rộng. Cánh tay hấn siết chặt vòng eo mảnh mai của Cố Khinh Âm, đôi môi mỏng hôn dọc từ cằm cổ lên vành tai nàng, dùng đầu lưỡi miêu tả thùy tai mềm mại, rồi cắn nhẹ một cái. "Nàng là của ta..." Giọng nói ní non phát ra từ trong yết hầu.

"Không ai có thể thoát khỏi tay ra..." Hấn ghé sát vào tai nàng, dùng hơi thở nóng rực trêu chọc nàng.

Cố Khinh Âm run lên, không chỉ vì lời nói của hấn, mà còn vì dục vọng sắp thức tỉnh trong thân thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Nàng trốn không thoát đâu 1

Nguyệt Lĩnh Nghiêu hất nhẹ đầu ngón tay, búi tóc của nàng bung ra, mái tóc đen như thác xõa tung trên lưng. Hấn mẽ muối ngửi mùi hương trên tóc nàng, hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, ngón tay hấn lùa vào mái tóc óng mượt của nàng.

"Đêm nàng bỏ trốn đó vẫn luôn ở cùng Hàn Cẩm Khanh?" Ngự điệu trầm thấp của hắn vì dục vọng mà khàn khàn.

Cố Kinh Âm dùng hai tay chống xuống mặt bàn, muốn mượn lực trèo lên bàn thoát khỏi vòng tay, cánh tay nàng hơi run run, "Thế thì sao?"

"Hừ... Sao nàng có thể không nói lời nào." Câu nói của nàng chẳng may lay động được Nguyệt Lĩnh Nghiêu, "Biết ta đã trải qua đêm đó thế nào không?"

Dù làm cách nào Cố Kinh Âm cũng không thể thoát được, trong lòng nàng vô cùng khủng hoảng. Nàng nín thở nghe hắn nói, bàn tay dính chặt lấy mặt bàn.

"Cả đêm ta không ngủ," hơi thở của hắn chui vào trong tai nàng, đầu lưỡi hấn khuấy đảo trong tai nàng. "Không ngừng nhớ nàng, nhớ thân thể của nàng, rất muốn như bắt tiểu tỷ nữ của ta trở về, trừng phạt một trận..." Nói xong, hắn cắn vành tai nàng.

Cố Kinh Âm cắn răng nhin đau, giọng nói của nàng run lên, "Nhưng không phải ngài không được như ý sao?" Nàng cũng không biết mình bị làm sao nữa, lúc này mà còn dám chọc giận Nguyệt Lĩnh Nghiêu.

"Ta tìm nàng rất lâu." Bàn tay của Nguyệt Lĩnh Nghiêu tiến vào nàng trong quan bào của nàng, cách lớp trung y mỏng manh, từ xương sườn lần lên phía trên. Cố Kinh Âm đè tay hắn lại, hắn cười khê, tiếng cười trầm thấp, "Vì một tỷ nữ mà điều động cả âm vệ, ta thấy rất hoang mang."

Khoảng thời gian đó hắn như phát điên, phái nhân mã hỏi thăm tin tức của nàng đều không có kết quả. Sau đó hắn đoán Hàn Cẩm Khanh mang đi nàng nên hắn không hành động thiếu suy nghĩ nữa, cho đến khi âm vệ tra được thân phận thật của nàng, hắn mới không tiếp tục tra xét, nhưng suy nghĩ muốn gặp nàng càng thêm mãnh liệt.

Hắn bắt chéo hai tay nàng ra sau lưng, tay kia như có như không chạm vào nhũ hoa của nàng, môi mỏng hôn nhẹ lên cái gáy nõn nà của nàng. "Ban ngày, lúc nhìn thấy nàng, nhìn nàng điềm nhiên ngồi đó như không có chuyện gì, ta chỉ muốn đè nàng xuống..." Thanh âm của hắn rất thấp, từ tính ôn nhuận, như sợi lông chim cọ nhẹ vào lòng nàng.

"Ngài sẽ không làm vậy, ngài là đại tướng quân, nơi này là cấm quân doanh!" Cố Kinh Âm ngửa đầu, khê thờ dốc, cố gắng áp chế sự bối rối và dục vọng.

Nguyệt Lĩnh Nghiêu xoay nàng lại đối diện với hắn, rồi hôn lên môi nàng. Thật ngoài dự đoán, hắn hôn rất cẩn thận, dịu dàng, lưu luyến không rời trên cánh môi đỏ mọng của nàng. Đầu lưỡi hấn miêu tả cánh môi nàng một lượt. Một lát sau, hắn chậm rãi lùi lại, kéo ra một sợi chỉ bạc: "Ta sẽ làm thế, ta muốn biết tỷ nữ khiến ta luôn chấp nhất, đến tận cùng có sức quyến rũ như thế nào." Con ngươi u lam dừng trên khuôn mặt xinh đẹp cuồng loạn của nàng.

Tay hắn lập tức kéo quần lót của nàng xuống, không còn sự dịu dàng như khi hôn nàng nữa, bàn tay cường thế phủ lên đóa hoa đầy đặn của nàng, dứt nhẹ lông mu của nàng.

"A... Ngài..." Cố Kinh Âm cắn răng, hơi nhíu mi. Nàng không biết phải nói như thế nào, thật sự khó mà mở miệng. Nguyệt Lĩnh Nghiêu quá mạnh mẽ, rất bá đạo, nàng thậm chí còn có chút e ngại với hắn.

"Đau?" Hơi thở của hắn gần ngay bên khoe môi nàng, nóng vô cùng. "Nơi này của ta còn đau hơn nàng..." Hắn giữ chặt bàn tay của Cố Kinh Âm kéo xuống hạ bộ của mình, nơi đó đã ngẩng cao đầu, giống như mũi tên chỉ chờ rời khỏi dây cung.

Cố Kinh Âm rút tay về như bị bỏng. Thứ vừa to vừa dài đó nóng rực, cho dù cách lớp quần áo, nàng vẫn cảm nhận được rõ ràng. Nàng nhớ lại trong đêm mưa đó hắn tiến vào thân thể nàng như thế nào, va chạm mạnh mẽ như muốn hòa tan cả thân thể nàng, đưa nàng lên đến đỉnh cao dục vọng...

Nàng lắc đầu, không cho mình nghĩ tiếp nữa.

Trong khoảnh khắc nàng ngây người, Nguyệt Lĩnh Nghiêu đã vén vạt áo quan phục của nàng lên cao, quần quanh vòng eo mảnh khảnh của nàng, để thân dưới của nàng hoàn toàn trần trụi. Hắn vờn hai ngón tay nắm lấy hoa hạt đang run lên, nhẹ nhàng kích thích, nghiền áp liên tục. Đôi mắt u lam nhìn chăm chú từng biểu tình của nàng, "Nói cho ta biết, nàng đang nghĩ gì?" Giọng nói của hắn thì dịu dàng, nhưng ngón tay thô ráp lại đè mạnh lên hoa hạt của nàng...

Cố Kinh Âm bỗng đứng trợn to mắt, dòng xuân thủy nằm sâu trong cơ thể trào ra, từ miệng huyết nhỏ chảy dọc xuống đùi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Nàng trốn không thoát đâu 2

Cổ Khinh Âm khẽ rên rỉ, vùng bụng nóng lên không ngừng. Nàng cảm giác được ngón tay hắc đã tìm được miệng hoa huyệt*^t, khẽ kích thích xung quanh đóa hoa mềm mại.

"Không có, tôi không nghĩ gì cả, ngài, ngài mau thả tôi ra, nơi này không được!" Hai tay Cổ Khinh Âm vẫn bị bắt chéo sau lưng, không thể động đậy, hai chân cũng bị căng chân thon dài của hắc giam cầm. Nàng chẳng thể kháng cự, chỉ có cách cầu xin.

"Nàng vừa sờ rồi đó," Ngụy Lãnh Nghiêu từ phía áp lên người Cổ Khinh Âm, dục long cách lóp vải dẹt ma sát vào giữa hai chân nàng. Hắc liếm tóc tóc mai của nàng, chậm rãi nói: "Đã dính vào nàng thì sao có thể dễ dàng buông tha."

Áo choàng của hắc làm bằng loại gấm thượng hạng, dán vào người Cổ Khinh Âm mát lạnh, khiến thân thể nàng co rúm lại. Lúc này ngón tay hắc hoàn toàn cắm vào tiểu huyết của nàng.

"A... Ừm..." Cổ Khinh Âm thờ dốc, thân thể khẽ run. Ngón tay hắc linh hoạt lướt dọc theo vách thịt mẫn cảm của nàng đi sâu vào trong, đầu ngón tay tách dùng đạo nhỏ hẹp, tìm đến những chỗ mẫn cảm. Hắc làm như vô tình chạm nhẹ vào rồi lại lui ra ngay lập tức, cứ như thế mấy lần, trêu chọc miệng huyết đóng mở dòn dập, mứt chặt lấy ngón tay hắc.

Cổ Khinh Âm chỉ cảm thấy tiểu huyết ngứa ngáy khó chịu, nhưng ngón tay đó lại cố tình không hành động tiếp nữa, khiến nàng phải cong eo lên, đong đưa lên xuống.

Trong tròng mắt u lam của Ngụy Lãnh Nghiêu hiện lên một chút hứng thú. Ngón tay hắc đột ngột rút về, đầu ngón tay chạm vào điểm mẫn cảm, làm Cổ Khinh Âm thờ dốc liên tục.

"Àn... Ngài..." Cổ Khinh Âm run môi, dùng đạo co rút lại càng kịch liệt. Nàng như đang lơ lửng giữa không trung, nửa vời, khó chịu.

Ngụy Lãnh Nghiêu xoay thân thể của nàng lại, để nàng đối mặt với mình. Hắc buông lỏng hai tay nàng ra, vén lọn tóc trên trán của nàng ra sau tai, trầm giọng nói: "Không phải bảo ta buông ra sao?"

Cánh tay Cổ Khinh Âm được tự do, nhưng lại mềm nhũn chẳng còn sức. Nàng hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hắc. Ngụy Lãnh Nghiêu có hàng xương mày cao tiêu chuẩn, dung mạo thâm thúy băng lãnh, nhưng lúc này lại toát lên sự dục hoặc, như muốn hút lấy người đối diện.

Nàng hốt hoảng lảng tránh, lại bị hắc kéo tay vòng lên cổ hắc.

Hắc cúi đầu nhìn nàng, nhìn nàng muốn ngẩng đầu nhưng lại không dám. Hắc khẽ cười rộ lên, thanh âm từ tính trầm thấp vang vọng bên tai nàng, "Nàng sợ ta?"

Cổ Khinh Âm vội vàng lắc đầu phủ nhận, dò xét thần sắc hắc, lại gật gật đầu, "Sao lại là tôi? Tướng quân muốn kiểu tỷ nữ thế nào hoàn toàn dễ như trở bàn tay..." Nàng nói rất nhẹ, thờ dốc hỗn loạn.

Ngụy Lãnh Nghiêu nghe rất rõ ràng, hắc nhìn nàng, nhìn những lọn tóc tán loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng của nàng. Luận tư sắc, hắc đã từng thấy những người đẹp hơn nàng nhiều, thân thể cũng coi như thượng thừa, hắc chưa từng nếm thử hương vị của họ. Nhưng chỉ có nàng là khiến hắc chờ mong, nhưng nhớ. Vì sao là nàng? Hắc không có đáp án.

Hắc không nói lời nào, bàn tay luồn vào trong áo choàng của nàng, dịu dàng xoa lưng nàng, đầu ngón tay lướt qua chỗ xương sống hơi gồ lên, cọ nhẹ. Bàn tay kia dùng sức ấn nàng sát lại gần, để nàng gối đầu lên hõm vai hắc.

"Ta cũng không biết..." Giọng nói từ tính ám trầm của hắc ngay sát bên tai nàng. Nàng nghe rõ chút bất đắc dĩ trong giọng nói của hắc. Bàng hoàng, nàng muốn đứng thẳng lên nhìn hắc, lại bị hắc đè chặt đầu vai.

Đôi mắt hắc lẳng lặng nhìn phòng cửa, ánh nhìn ấy thăm thẳm như giếng sâu, bên ngoài còn phủ một làn sương mờ, khiến người ta chẳng thể nhìn thấu.

Cổ Khinh Âm tựa vào người hắc, trong miệng mũi nàng đều là hương vị của hắc, sạch sẽ, ấm áp, mang theo mùi bụi đất. Lần đầu tiên nàng thấy Ngụy Lãnh Nghiêu không phải người quá khó gần.

Ngực nàng bỗng truyền đến cơn đau rất nhỏ, hai bầu vú tròn đầy bị hắc nắm trong tay đùa bỡn, ngón cái kẹp lấy nhũ hoa, còn lòng bàn tay thì xoa nắn quầng vú mềm.

Tay Ngụy Lãnh Nghiêu tăng thêm sức. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Cổ Khinh Âm càng hồng nhuận, hắc hôn nhẹ lên thái dương nàng. Nghe tiếng thờ dốc nhỏ vụn, áp chế của nàng, hắc liền cúi đầu xuống dán sát vào cổ nàng, dùng răng nanh cỡi khuy cài trên bộ quan phục của nàng, từng cú từng cú, sau đó, vén lên y bào của nàng lên, cỡi trung y và yếm, để lộ bầu vú nõn nà đầy đặn. Trên quầng vú đã lưu lại dấu tay mờ mờ của hắc, hai quả mamm xồi run rẩy đứng thẳng, phiếm ánh sáng phản hồng mê người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Nàng trốn không thoát đâu 3

Đôi mắt u lam của Ngụy Lãnh Nghiêu tối lại, hần đặt Cổ Khinh Âm ngồi lên mặt bàn, hôn lên cần cổ dài nhỏ duyên dáng của nàng.

Dục niệm của Cổ Khinh Âm đã bị khơi mào, thân thể của nàng vẫn luôn khát vọng nam nhân, đến đêm lại càng bùng nổ dữ dội. Hai tay nàng chống xuống mặt bàn, hai chân vẫn bị Ngụy Lãnh Nghiêu kẹp chặt, dính sát vào căng thẳng hần, cảm giác nóng rực ngứa ngay từ đôi chân trần trụi lan thẳng lên trên.

Lúc đầu hần hôn rất nhẹ, dần dần sâu hơn, khiến người ta hít thở không thông. Nụ hôn ấy kéo xuống phía dưới, đi qua xương quai xanh, lưu luyến trên bầu ngực nàng. Đầu lưỡi hần chậm rãi liếm láp khe ngực sâu hút của nàng, nhưng lại cố tình không chạm vào bầu ngực, mà trực tiếp vòng xuống dưới, mót nhẹ lên vùng bụng phẳng lý, giống như đang đánh giá miếng ngọc thượng đẳng.

Ngực Cổ Khinh Âm ngứa râm ran, tiếng thờ dóc của nàng dần tăng cao. Nàng hận thân thể mình bị dục niệm khống chế, nhưng lại mâu thuẫn trầm luân trong đó. Đầu nàng hơi ngửa lên, hàm răng cắn chặt cánh môi, trong mắt thoáng nét ngượng ngùng, một bàn tay từ từ vươn ra, xoa nắn bầu vú lớn.

"Ấn... A... Ừm..." Nàng kiều mị rên rỉ, mê say.

Ngụy Lãnh Nghiêu bị dáng vẻ này của nàng kích thích. Hần mót lấy bầu vú bên kia của nàng, dùng đầu lưỡi đùa bỡn quả mâm xôi, hung hăng hút nó vào trong miệng, rồi lại chậm rãi nhả ra, gặm nhấm làn da tuyết trắng non mềm của nàng, cho đến ngực nàng phủ kín nước bọt của hần.

Hần nâng một chân nàng lên, quán quanh thắt lưng mình, vén y bào, lộ ra dục long đã sớm sung huyết. Thử đó tím đen, to bằng cánh tay trẻ con, cực đại to lớn lập tức chạm vào miệng huyết không ngừng co rút của nàng.

Cổ Khinh Âm cảm thấy dưới thân nóng rực, cúi đầu nhìn thì thấy dục long tím đen, to lớn, nổi đầy gân xanh. Trong lòng nàng run lên, mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy nhưng vẫn kinh hãi không thôi. Hàng mi run rẩy, trong bụng nàng trào ra một dòng nước ấm phun lên quy đầu của hần.

"Nàng thật mãn cảm." Mặc dù Ngụy Lãnh Nghiêu như tên đã trên dây, nhưng vẫn ần ần không chịu tiến lên. Hần chỉ lấy quy đầu cọ qua lại trên khe huyết, tách đóa hoa đầy đặn ra. Ánh mắt nhiễm dục vọng không buông tha dù chỉ là một chút biến hóa trên khuôn mặt nàng, thấy hai mắt nàng hàm chứa xuân, mặt như phấn son, tuy có ý lảng tránh, nhưng đôi mắt ấy lại nhìn thẳng vào nơi hai người kề cận. Hần ghé sát vào tai nàng, thầm thì: "Sờ nó..." Giọng nói mê hoặc khiến tim người ta đập nhanh.

Mặt Cổ Khinh Âm nóng rực, đương nhiên nàng biết hần đang nói gì, nàng đã trải qua ba nam nhân, nhưng chưa bao giờ chủ động đụng vào chỗ đó, nàng bối rối lắc đầu, vành tai đỏ bừng, "Không..."

Hàng mày kiếm của Ngụy Lãnh Nghiêu khẽ nhíu, đầu có định cho nàng cự tuyệt, hần bắt lấy tay nàng đặt lên dục long cứng rắn của mình, để nàng khẽ vuốt ve. Hần biết rõ nàng đã động tình, mặt mũi đỏ bừng vì thẹn thùng. Trong lòng hần rung động, mạnh mẽ hôn lên đôi môi đỏ tươi của nàng.

Lòng bàn tay hần nóng đến kinh người, khiến thân thể và trái tim nàng cũng nóng bỏng. Hần hôn vô cùng ôn nhu, giống mưa phùn gió xuân, len vào trong môi lưỡi nàng, mót lấy hương vị ngọt lành của nàng, khiến nàng hoàn toàn sa ngã, sau đó, hần cường thế ép nàng phải triền miên cùng hần.

Trong đầu Cổ Khinh Âm trống rỗng, chỉ còn lại cảm giác mềm mại mịn màng như tơ gấm trong tay, trong miệng đều là hơi thở và hương vị của hần. Nàng thả lỏng, mặc hần công thành chiếm đất, muốn làm gì thì làm..

Ngụy Lãnh Nghiêu thờ dóc, rút lui khỏi miệng nàng. Hần kéo đầu ngón tay nàng đặt lên nơi hai người vừa dán chặt vào nhau, kéo ra một sợi chỉ bạc, chạm nhẹ lên khóe miệng nàng, nói: "Ném thử xem, có hương vị của ta và nàng..."

Cổ Khinh Âm hí mắt, bị hần dụ hoặc đến trầm luân. Nàng vươn đầu lưỡi ra cuốn sợi chỉ bạc đó vào trong miệng, nhắm nháp, hai mắt mê ly nhìn hần.

Đôi mắt sắc bén của Ngụy Lãnh Nghiêu càng tối hơn, ánh mắt nàng vừa thanh thuần, vừa phóng đảng, quả thực hồn xiêu phách lạc. Hần nhắc nàng lên, để cực đại quy đầu đi vào trong tiểu huyết.

"Ngô..." Cổ Khinh Âm chống tay lên mặt bàn, một chân quán chặt thắt lưng hần, một chân cố gắng tìm điểm tựa. Nàng cắn chặt răng, cố kìm tiếng rên rỉ. Dù trong tiểu huyết đã trào đầy xuân thủy, khi bị hần tiến vào đột ngột như vậy vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Đôi mắt u lam thâm thúy của Ngụy Lãnh Nghiêu nhuộm màu tình dục. Hần nhìn sâu vào đáy mắt nàng, "Nàng bắt ta đợi lâu lắm rồi..." Hần than thở, cây gậy thô dài dưới thân không tạm dừng, mà từ từ cắm sâu vào trong, đến thẳng hoa tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Nàng trốn không thoát đâu 4

Cánh tay đang chống lên mặt bàn của Cố Kinh Âm run lên, nam căn của Ngụy Lãnh Nghiêu thật sự quá lớn, thân dưới của nàng căng ra. Hân thông thả đi vào, ép những tiếng rên rỉ phát ra từ sâu trong cổ họng nàng, khiến nàng phải thở dốc liên tục.

"Vẫn là mót nhanh như vậy..." Trên người Ngụy Lãnh Nghiêu lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, hân thở hổn hển nói. Tiểu huyết của nàng cuốn chặt lấy cây gậy của hân, ban đầu là trướng, sau đó là con đau ngấn gối, hết đau là khoái cảm cực hạn ừn ừn kéo đến. Khoái môi lạnh bạc của hân hơi co lại, thái dương ẩn hiện gân xanh. Hân hôn nhẹ lên môi nàng, kéo quy đầu thoáng rời khỏi, lại dùng lực đi vào.

"A... A... Nha..." Khoái cảm tê dại trí mạng tê dại trong nháy mắt phóng đại trong thân thể nàng, cây gậy thô dài đi sâu vào trong tiểu huyết, Cố Kinh Âm kim lòng không đậu phát ra một tiếng mị ngâm thật dài, như khóc như kêu, ý loạn tình mê. Nàng vươn thẳng người dậy, tấm lưng gầy tạo thành độ cong tao nhã, khiến quy đầu của hân càng thêm thông thuận xông thẳng vào miệng tử cung của nàng. Nhưng dù là như thế, gậy th*t của hân vẫn chưa tiến vào toàn bộ.

Ngụy Lãnh Nghiêu đặt nửa người nàng lên bàn, hai cánh tay của nàng vì không chịu nổi trọng lượng mà buông thõng bên người, hai đùi ngọc quấn chặt lấy thắt lưng hân. Tư thế này có thể khiến nàng nhìn rõ cây gậy thô dài của hân tương liên với thân thể nàng, thân gầy tím đen dính đầy d*m thủy trắng đục, hình thành sự đối lập với hạ thân trắng mịn của nàng... Hân thật lớn, thật sự quá lớn...

Ngụy Lãnh Nghiêu ôm hờ lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, bắt đầu thông thả lướt động. Cố Kinh Âm có thể cảm giác được bụng mình hơi nhô lên vì bị gậy th*t tàn sát bừa bãi, dừng đạo bị tách ra đến mức lớn nhất, vô cùng mẫn cảm. Hân chẳng cần mất nhiều sức lực cũng có thể chạm được đến tất cả những điểm mẫn cảm nhất của nàng, cứ va chạm như vậy khiến dục vọng tích lũy trong cơ thể nàng cũng sắp trào hết ra.

Tất nhiên Ngụy Lãnh Nghiêu cũng cảm nhận được sự biến hóa của nàng, bên trong nàng vừa ẩm ướt vừa nóng, như có trăm ngàn cái miệng đồng thời mót lấy cây gậy của hân. Con người u lam của hân hít lại, động tác dần nhanh hơn, có chút thô bạo, thân gầy thô dài ra ra vào vào, có khi thậm chí còn kéo ra mị thịt đỏ au, hay một ít dâm dịch, bắn tung tóe lên bụng hân.

Cả người Cố Kinh Âm nóng lên, làn da trong suốt phiếm hồng say lòng người, suối tóc tung bay, "A... Ân a... Quá sâu..." Trong những lần va chạm thâm trầm, nàng cắn ngón tay cố ngăn tiếng kêu. Dù ý thức 몽 lung, nhưng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ vì trầm luân trong khoái cảm hân mang lại. Nàng thậm chí không thể tin được mình sẽ phát ra tiếng kêu dâm đẳng như vậy.

Nàng như hóa thành một vũng nước trong sự cuồng nhiệt của hân, toàn thân mềm mại vô lực, mặc hân ta đòi hỏi. Hai bầu vú căng tròn, và quả mâm xôi đỏ au đu đưa trước mắt khiến nam căn của Ngụy Lãnh Nghiêu càng cứng rắn, như một thanh sắc bén kiếm, đấu tranh anh dũng, công thành chiếm đất trong thân thể nàng.

Bộ phận sinh dục của nàng hoàn toàn rộng mở, xương mu của hân và bắp đùi của nàng va vào nhau liên tiếp. Nàng có thể cảm nhận rõ ràng được làn da nóng rực của hân, và những múi cơ vì tình dục mà hơi run rẩy. Bên tai là tiếng thân thể va chạm dâm đẳng mê người...

Quy đầu của Ngụy Lãnh Nghiêu mắc sâu trong cái miệng nhỏ của nàng, chạm rầy ma sát. Đôi bàn tay mạnh mẽ của hân ôm trọn bầu ngực ngao nghể của nàng, dưới thân dùng sức lui ra rồi lại thâm trầm xông vào, khai phá cái miệng nhỏ đó. Hân nghe thấy tiếng rên rỉ gần như nức nở của nàng.

Hân đã từng ôm không ít nữ nhân, nhưng hân là người lạnh tình, không dễ dàng rung động, càng cực ít khi chủ động. Nhưng khi gặp Cố Kinh Âm, thái độ của hân lại thật khác thường, dùng mọi cách dụ hoặc nàng, có lẽ vì tư vị của nàng cũng không tệ lắm, hân vẫn chưa nếm đủ. Hân cong môi cười, va chạm dưới thân càng mạnh mẽ hơn khiến d*m thủy bắn tung tóe, mỗi lần hân rút ra đều kéo theo d*m thủy, chảy dọc theo gậy th*t của hân.

Khoái cảm chồng chất, ngón tay Cố Kinh Âm sắp chảy máu đến nơi, mắt nàng mờ hơi nước, mộng lung nhìn dung mạo lạnh lùng, hoàn mỹ của Ngụy Lãnh Nghiêu, có cảm giác bối rối chưa từng có. Nam nhân trước mặt có một loại sức quyến rũ khiến người ta tìm đập chân run, cho dù nàng e lệ, kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn phải cam tâm tình nguyện để hân đùa bỡn...

Hoa đế bị không hề điểm báo trùng điệp đè lại, lại khe khẽ vừa xả, giọng nói từ tính âm trầm của hân ngay sát bên tai, "Không cho phép phân tâm..."

Cố Kinh Âm run lên, mị huyết xoắn chặt, nàng hét rầm lên, "A... A a..." Dưới thân co rút kịch liệt cướp đi tất cả thần chí của nàng, huyết dịch toàn thân đều sôi trào.

Trong cao trào, một dòng chất lỏng trong suốt từ dưới thân nàng bắn ra, làm ướt vùng bụng bằng phẳng kiên cố của hân...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Nàng trốn không thoát đâu 5

Bụng hân ẩm ướt, ấm nóng, gậy th*t bị xoắn chặt trong con cao trào mãnh liệt của nàng, một dòng xuân thủy dừng mãnh trào ra. Rốt cục Ngụy Lãnh Nghiêu cũng không kìm được nữa, hân hừ một tiếng, vĩ âm kéo dài vì động tình. Sau khi ra vào hơn mười lần nữa, thân thể hân run lên kịch liệt, dòng tinh dịch nồng đặc bắn hết vào trong cơ thể nàng...

Cố Kinh Âm choáng váng trong con cao trào cực hạn, nhiệt độ nóng bỏng trong bụng làm nàng run rẩy. Nàng thờ dòn dập bên cổ hân, đôi mắt mờ hơi

nước nhìn thẳng vào con người u lam của hắn.

Nguy Lãnh Nghiêu không nói nữa, hắn vừa phóng thích nên dục long nóng bỏng vẫn còn ngủ đông trong cơ thể nàng, quy đầu lấp đầy chỗ sâu nhất trong đũng đạo của nàng, im lặng cảm thụ những chấn động rất nhỏ trong huyết mạch của hai người.

"Nàng sợ sao?" Giọng nói từ tính trầm thấp của hắn vang lên. Hắn nhẹ nhàng vén sợi tóc trên trán nàng, ánh mắt chuyên chú nhìn khuôn mặt thanh lệ khéo léo của nàng.

Cổ Kinh Âm lắc đầu, nàng cũng không biết mình bị sao nữa, khoái cảm điên cuồng khiến nàng hít thở không thông, ý thức mơ hồ. Cánh tay nàng chậm rãi thu về, yên lặng một lát, nói nhỏ: "Ngài... Ngài đi ra ngoài đi..." gây th*t của hắn vẫn cường hãn chiếm cứ thân thể nàng, cứ vậy nàng hoàn toàn không có cách nào tỉnh táo lại.

Nguy Lãnh Nghiêu vuốt ve má nàng, "Ta tưởng nàng thích ta ở trong thân thể nàng." Đầu ngón tay thon dài trượt xuống cổ non mịn của nàng, thân dưới của hắn thoáng hơi rời ra một chút, khiến nàng phải hít sâu một hơi.

Mặt Cổ Kinh Âm càng đỏ lên, "Ngài, tôi... không có..." Thanh âm yếu ớt như ruồi.

Nguy Lãnh Nghiêu cười khế, ánh mắt lưu luyến trên người nàng, ngũ quan của hắn tinh xảo hoa mỹ, hạ thân lại mạnh mẽ cắm vào x trong thân thể dưới, phát ra tiếng vang thanh thúy khi hai cơ thể va chạm.

"Nha... Ngài.. Ừm..." Cổ Kinh Âm không thể tin được nhìn hắn. Rõ ràng nàng lại cảm giác được sự cứng rắn nóng bỏng của hắn. Trong lòng có chút bối rối, nàng kiều mị rên rỉ cầu xin, "Không cần... Tôi chịu không nổi... A..."

"Không ư?" Quy đầu của hắn hung hăng chen ép dững đạo yếu ớt của nàng, cảm thụ từng cơn run rẩy của nàng, hơi lui ra rồi lại mạnh mẽ cắm vào, "Như vậy thì sao? Vẫn không thích?" Giọng nói tao nhã ngâm nga bên tai nàng.

Cổ Kinh Âm không thể hồi đáp, môi nàng run lên, Nguy Lãnh Nghiêu quá rõ phải làm thế nào để trêu chọc nàng, khiến nàng động tình. Nàng không thích cảm giác bị người nắm trong tay thế này, nhưng không hiểu sao lại cứ trầm luân.

Nguy Lãnh Nghiêu ôm nàng vào trong ngực, để thân thể trần trụi của nàng dán lên cảm bào chưa cời hết của hắn. Thân thể của nàng mềm mại như nước, chỉ đành mặc hắn đùa nghịch, sau đó là rên rỉ, những tiếng thét chói tai...

Khi hắn lại một lần nữa phóng thích trong cơ thể nàng, trong đầu Cổ Kinh Âm là một khoảng mênh mang, khoái cảm tràn đến như vỡ đê, "Àn... Tướng quân... A..." Nàng ôm chặt lấy hắn, cổ ngẩng cao, mũi chân cũng căng lên.

Hai người ôm nhau, hai thân thể găt gao kề cận, chờ nhau bình phục hơi thở.

Dư vị cao trào dần tan, Cổ Kinh Âm bình tĩnh lại, gầy dựa muốn thoát khỏi Nguy Lãnh Nghiêu. Hắn nhều mày nhìn nàng, không ngăn cản, nhìn nàng đưa lưng về phía mình mặc yếm, trung y và triều phục, sau đó, không thèm quay đầu lại mà bước thẳng đến cửa phòng.

"Cố đại nhân, không phải nàng muốn tìm đồ sao?" Giọng nói của Nguy Lãnh Nghiêu vang lên sau lưng nàng. Hắn đang cúi đầu, giọng nói từ tính khàn khàn.

Cổ Kinh Âm thoáng dừng lại, nàng đã quên sạch chuyện này. Lúc này nàng đang vội trở về, và hiển nhiên nàng cũng không có khả năng tìm ngọc bội dưới ánh mắt khiến người ta mặt đỏ tim đập của Nguy Lãnh Nghiêu. Vì thế, nàng cứng ngắc nói: "Cũng không phải cái gì quan trọng, ngày mai lại tìm cũng không muộn."

"Không phải cái gì quan trọng?" Hắn lấy trong đai lưng bằng bạch ngọc ra một khối ngọc bội đặt trong tay, miếng ngọc ấy tròn bóng, phát ra ánh sáng nhu hòa dưới ánh nến. Hắn nhìn chăm chú nhìn một lát, chậm rãi nói: "Tín vật của Kỷ tướng quân, thật sự không lo?"

Phút chốc Cổ Kinh Âm xoay người lại, kinh ngạc nhìn ngọc bội trong tay hắn, cố gắng trấn định, nhưng không dám nhìn thẳng hắn, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Đa tạ tướng quân, đây đúng là ngọc bội mà tôi muốn tìm."

Nàng nhìn chăm chăm ngọc bội, chậm rãi đi qua, Nguy Lãnh Nghiêu lại bỗng dừng thu tay lại, giọng điệu lạnh đi, "Đến cả ngọc bội gia truyền mà hắn ta cũng mang ra, cũng coi như tình thâm nghĩa trọng với nàng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Công việc

Cổ Kinh Âm bình tĩnh nhìn hắn, con người u lam của hắn long lanh sáng ngời, nhưng cũng lạnh lẽo như băng. Nàng chậm rãi nói: "Quả thực Kỷ Trác Vân đối xử với tôi rất tốt, Nguy tướng quân, bây giờ có thể trả ngọc bội lại cho tôi không?"

Nguyệt Lãnh Nghiêu nhìn lại nàng, khuôn mặt nàng vẫn lưu lại màu đỏ ửng tự nhiên đôi mắt sáng nhìn thẳng tắp vào hắn, thu liễm mọi thái thái xuân ý, lại có vẻ thanh lãnh ý nhị khác. Hắn nhủ mày, trả ngọc bội lại cho nàng.

Nàng nhìn ngọc bội trong tay, trân trọng để vào trong tay áo, xoay người rời đi.

Vừa kéo phòng cửa, còn chưa kịp bước ra, thân thể nàng đã bị đè mạnh lên ván cửa, cửa chính bằng gỗ lim ầm ầm khép lại.

Cố Khinh Âm khó thở, "Ngài làm cái gì vậy?"

Nguyệt Lãnh Nghiêu ép lên người nàng, cúi đầu ngửi mùi hương trên cổ nàng. Giọng nói từ tính trầm thấp của hắn vang lên ngay bên tai nàng: "Trong huyết của nàng vẫn còn giữ tinh dịch của ta mà nàng đã dám nghĩ đến nam nhân khác." Ngữ điệu của hắn đều đều, thanh tuyến vẫn cực kỳ mê người.

Lưng Cố Khinh Âm dán sát vào vòng ngực đầy rộng của hắn, hơi thở hắn chui vào trong tai nàng, khiến nàng khẽ run lên, cứng rắn đáp lại: "Cho tôi ra ngoài."

Hô hấp của hắn trở nên trầm trọng, bàn tay cách ngoại bảo bao lấy ngực nàng, hôn dồn dập lên gáy nàng.

Cố Khinh Âm kích động giấy dựa, nàng biết thủ đoạn của Nguyệt Lãnh Nghiêu, chỉ cần nàng tiếp tục ở trong lòng hắn thêm một lúc nữa, nàng sẽ lại trầm luân, mặc hắn muốn làm gì được nấy.

Nguyệt Lãnh Nghiêu không dùng sức giữ nàng quá chặt, nàng hất mạnh cánh tay ra đằng sau, không ngờ lại thoát được. Không dừng lại một giây phút nào, nàng mở cửa, biến mất trong màn đêm đen đặc.

Gió lạnh ban đêm tấp vào mặt nàng, thổi tán con khô nóng lại dâng lên trong cơ thể nàng. Nàng liều mạng bỏ chạy, thở hổn hển liên tục, đến khi chạy rất xa mới quay đầu nhìn lại căn phòng đó, vẫn còn ánh nến lập lòe.. Nàng lắc đầu, cố trấn định trở lại phòng mình.

Một đêm trăn trở, đến bình minh nàng mới chợp mắt được một lúc.

Ngày thứ hai, giám sát Ngự sử họp bàn, Cố Khinh Âm nghe mọi người trình bày tình hình thăm ta ngày đầu tiên, chỉ ra những nơi cần kiểm tra hôm nay để mười người tiếp tục làm việc, còn nàng thì ở trong phòng sửa sang lại ghi chép.

Cố Khinh Âm ngủ không đủ giấc, nên mới viết một hồi mà đầu óc đã mơ màng, đành buông bút, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Cố đại nhân?" Giọng nói quen thuộc gần trong gang tấc, thản nhiên, mang theo ý cười.

Cố Khinh Âm chấn động, mở to mắt, thấy Hàn Cẩm Khanh khoanh tay đứng trước bàn của nàng.

Hắn mặc cẩm bào nguyệt sắc, thắt đai lưng ngọc rộng bằng hai ngón tay, bên ngoài khoác một cái áo bằng chất vải xuyên thấu ánh kim. Mái tóc đen như thác, một nửa xoắn tung trên lưng, một nửa cố định bằng trâm bạch ngọc. Miệng như họa, khóe môi hơi nhếch lên.

Cố Khinh Âm đứng lên, cúi đầu, "Hạ quan thỉnh an tướng gia."

Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng, thản nhiên nói: "Mới không gặp một ngày mà Cố đại nhân đã mệt nhọc như vậy, bản tướng thực không đành lòng."

"Hạ quan đa tạ tướng gia quan tâm. Nếu tướng gia rảnh, không bằng trước xem các ghi chép về việc thăm tra ngày hôm qua, hạ quan đã sửa sang lại rồi ạ." Cố Khinh Âm nói.

Hàn Cẩm Khanh lắc tay, cúi đầu liếc nhìn tập hồ sơ trên bàn một cái, "Không cần, việc này do Cố đại nhân toàn quyền phụ trách, bản tướng thật sự yên tâm." Hắn đến gần hai bước, kéo gần khoảng cách với nàng, nói nhỏ: "Cố đại nhân vất vả rồi, khí sắc Cố đại nhân không tốt lắm, phải giữ gìn sức khỏe." Hắn xoa khuôn mặt tái nhợt của nàng, đầu ngón tay vuốt nhẹ cái cằm khéo léo của nàng.

Cố Khinh Âm lui lại, tránh khỏi tay hắn, trả lời: "Việc này vốn là một phần công việc của hạ quan."

Hàn Cẩm Khanh híu lại nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của nàng, chậm rãi nói: "Cho dù là trong việc thì sau này Cố đại nhân cũng không cần đêm hôm khuya khoắt còn phải đến đây. Những người không hiểu Cố đại nhân công vụ bận rộn, sẽ nói ra nói vào."

Cố Khinh Âm ngẩng phắt đầu lên, chạm vào ánh mắt thâm thúy của hắn. Đôi mắt như ngọc đen ấy nhìn nàng không chớp, như muốn hút nàng vào.

"Cố đại nhân, hôm nay Ký tướng quân diễn tập ở quân doanh, nếu không có chuyện quan trọng, chỉ bằng đi xem cùng bản tướng." Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trần trụi của nàng, thản nhiên nói tiếp: "Hơn nữa, Ngự tướng quân cũng đến."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Không ai nhường ai

Cố Khanh Âm nhìn Hàn Cẩm Khanh, vẻ mặt của hắn thần nhiên, đôi mắt phượng sâu thẳm như biển, nàng vĩnh viễn không thể nhìn thấu hắn đang nghĩ gì.

"Ồ trong mắt tướng gia, tất nhiên hạ quan không có chuyện gì quan trọng, " nàng gần từng chữ: "Nhưng chính tướng gia đã giao toàn quyền thẩm tra cho hạ quan, hạ quan năng lực hữu hạn, dễ dàng rời đây khỏi sẽ không được thỏa đáng."

Hàn Cẩm Khanh cong môi, khẽ cười nói: "Cố đại nhân không đi thì thôi, sao lại đổ lỗi lên người bản tướng. Bản tướng thì không sao, chỉ sợ có người phải thất vọng."

"Có tướng gia đích thân đến xem, làm gì có ai dám thất vọng." Cố Khanh Âm che giấu sự khiếp sợ, quật cường đáp trả lại hắn.

Đầu ngón tay Hàn Cẩm Khanh trượt dọc theo đường nét thanh lệ trên khuôn mặt nàng, hắn nhẹ nhàng nói: "Nàng nói xem, nếu Kỷ Trác Vân biết chuyện của nàng và Ngụy Lãnh Nghiêu thì sao nhỉ?"

Môi Cố Khanh Âm hơi run lên, đẩy đầu ngón tay hắn ra, "Rốt cuộc ngài muốn nói gì?!"

"Nhắc tới Kỷ Trác Vân, Cố đại nhân không giả vờ nổi nữa à?" Hàn Cẩm Khanh từng bước ép sát, lưng Cố Khanh Âm đã áp sát vào vách tường lạnh lẽo.

Nàng thở hổn hển, đôi mắt như giếng sương mù. Nhưng đột nhiên nàng lại mỉm cười, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng con người như ngọc đen hắn, "Giả vờ? Vì sao tôi phải giả vờ? Cho dù Kỷ Trác Vân biết, hủy bỏ hôn ước thì có sao, tôi cũng không oán chàng."

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày nhìn nàng, "Cố đại nhân thẳng thắn như vậy thật làm bản tướng kinh ngạc. Hay là, kỳ thực Cố đại nhân không thêm đề ý sẽ đính hôn với ai?"

"Tôi đề ý, tôi và Kỷ Trác Vân đã hứa hẹn, tất nhiên sẽ muốn thực hiện. Nhưng," nàng nhìn hắn, ánh mắt sáng quắc, "tôi không muốn làm thế để trở thành nhược điểm trong tay kẻ khác."

Hàn Cẩm Khanh bật cười một tiếng, giọng điệu rét lạnh vài phần, "Cố đại nhân quả thực mưu tính sâu xa."

"Cũng chỉ là múa rui qua mắt thợ trong mắt tướng gia mà thôi." Cố Khanh Âm trả lời.

Hàn Cẩm Khanh nâng cằm nàng lên, con người đen bóng khoắn cứng trên mặt nàng, đang định nói thì bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện. Ánh mắt hắn buồn bã, không thể không buông ra nàng.

Mấy giám sát Ngự sử bước vào, thấy Hàn Cẩm Khanh thì vội cung kính đứng sang bên cạnh hành lễ.

Hàn Cẩm Khanh thần nhiên cười nói: "Nếu Cố đại nhân không rảnh thì quên đi." Hắn phẩy tay áo bỏ đi.

Cố Khanh Âm mời một tựa vào tường.

"Cố đại nhân không sao chứ." Một nam Ngự sử trẻ tuổi đi đến cạnh nàng, hỏi han thân thiết.

Cố Khanh Âm lắc tay, ngồi trở lại ghế, nàng liếc mắt nhìn nam Ngự sử đó một cái, ấn tượng không sâu, nhưng nhớ rõ y họ Phùng, hơn phân nửa là người mới nhậm chức sau khi Minh Tiểu Hạc đến Ngự sử đài.

"Không sao, tôi hơi vắng đầu chút thôi," nàng nhìn y, "Phùng Ngự sử, thẩm tra không thuận lợi sao?"

Phùng Thì Viễn giao hồ sơ trong tay cho nàng, chấp tay nói: "Khi kiểm kê quân nhu hạ quan phát hiện số lượng thực không tương xứng, các khoản có chút vấn đề."

Cố Khanh Âm tiếp nhận hồ sơ, lập tức nhìn qua, nhìn y, dặn dò: "Tạm thời chưa cần đưa ra bản luận."

"Hạ quan đã hiểu."

"Tiếp tục đi thẩm dò, chứng cứ càng nhiều càng tốt." Cố Khanh Âm nghiêm mặt nói.

Đang trong thời điểm quan trọng, nàng không thể rời khỏi nơi này dù chỉ một bước. Không đến quân doanh xem diễn tập, một phần vì nàng chưa biết đồng thời đối mặt với ba người đó như thế nào. Mặt khác nàng cân nhắc khi đứng ở góc độ của ngự sử đài, nàng biết cấm quân doanh có ý nghĩa thế nào với Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trác Vân. Hàn Cẩm Khanh đã muốn đối đầu với Minh Tiểu Hạc, nếu nàng không đề ý, rất có khả năng lần này ngự sử đài sẽ không thu hoạch được gì.

Nhớ tới Kỷ Trác Vân, trong lòng nàng cũng có mâu thuẫn, nhưng không bởi vậy mà nàng làm việc thiên vị. Nếu nàng dùng hết lực mà vẫn không có thu hoạch, thì nàng không còn lời nào để nói.

Về phía Hàn Cẩm Khanh, trên đường đến quân doanh, từ xa xa hắn đã nghe thấy tiếng binh lính gào thét chấn động đất trời, quanh quẩn trong sơn cốc,

khí thế trấn dọa người. Hắn chậm rãi bước vào trong doanh trường, bên trong có một người lập tức bước ra nghênh đón, "Ty chức thỉnh an tướng gia."

Hàn Cẩm Khanh vén áo bào ngồi lên ghế chủ vị, thân nhiên nói: "Kỷ tướng quân lĩnh binh đánh giặc đúng là không nói chơi, còn chuyện khác, người cần lưu tâm nhiều hơn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Khác thường, khó xử

Triệu Hàn Thiên phụ trách quản lý nội vụ ở cấm quân doanh, là người cẩn thận, sự vụ lớn nhỏ trong quân doanh không có gì là không biết. Chính Hàn Cẩm Khanh đã tiến cử y khi Kỷ Trác Vân nhậm chức thống lĩnh cấm quân.

Triệu Hàn Thiên có khí chất trầm ổn nội liễm, dung mạo ôn hòa, nhìn khá đáng tin.

Nghe Hàn Cẩm Khanh nói vậy, y đứng ở một bên khom người nói: "Dạ, ty chức chắc chắn đem hết toàn lực phụ tá Kỷ tướng quân!"

Hàn Cẩm Khanh nhấp một ngụm trà, thân nhiên nói: "Người cũng đã rõ tình hình của cấm quân hiện nay. Mấy ngày nay ngự sử đài đến tuần tra, bản tướng không hy vọng xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn."

"Ty chức đã xem hết một lượt, tất cả những chỗ mấu chốt đều do người có kinh nghiệm phong phú của chúng ta đảm nhận, không có gì ngoài dự liệu." Triệu Hàn Thiên trả lời.

Hàn Cẩm Khanh liếc hắn một cái, nói "Người của chúng ta? Những người hiện tại được đề bạt lên phó tướng cũng không biết là địch hay bạn, chẳng lẽ đây cũng là người của chúng ta?"

Triệu Hàn Thiên không biến sắc, quỳ xuống, nói: "Ty chức ngu dốt, bây giờ sẽ sai người đi điều tra lại, nhất định sẽ không làm lộ chuyện gì."

Hàn Cẩm Khanh híp mắt, "Cấm quân doanh đã có phe phái của Nhiếp chính vương, nếu lần này lại bị ngự sử đài bắt được nhược điểm, Nhiếp chính vương nhất định sẽ nhân cơ hội làm khó dễ, đến lúc đó, bản tướng cũng khó mà nắm được cục diện trong tay."

Triệu Hàn Thiên cúi đầu xuống, ánh mắt sáng ngời, nói: "Tướng gia yên tâm, ty chức tuyệt không để cho ngự sử đài tra được gì, cho dù tra được, ty chức cũng sẽ không để bọn họ mang ra ngoài được."

Mắt Hàn Cẩm Khanh chợt lóe, ngữ điệu trở nên lười biếng tùy tính, "Người đứng dậy đi, cũng không cần phải làm quá kỹ, tiểu tiết thì cứ để họ tìm ra, không đủ gây ra sóng gió gì là được."

Triệu Hàn Thiên nhú mày, tuy có ngạc nhiên với câu nói của Hàn Cẩm Khanh, nhưng cũng không dám hỏi nhiều nữa.

Về phần Minh Tiểu Hạc, lần đầu tiên trình kế hoạch lên cho Hàn Cẩm Khanh đã bị trả về, trong lòng căm giận, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ đành xốc lại tinh thần viết tiếp.

Còn Nguyễn Hạo Chi sau khi trở mặt với Cố Khinh Âm thì suốt ngày đàn độn, ngày xưa hắn không hay uống rượu, còn bây giờ lúc nào Tôn Thượng Hằng cũng bắt gặp hắn uống say mèm.

"Huynh, đệ nên làm thế nào đây? Rốt cuộc đệ phải làm thế nào mới có thể giữ Khinh Âm lại? Đệ không thể không có nàng, không thể..." Nguyễn Hạo Chi mới uống mấy chén đã hơi say, có câu "Rượu không say người người tự say".

Hôm nay Tôn Thượng Hằng được Nguyễn Hạo Chi hẹn đi uống rượu, vốn định khuyên giải hắn vài câu, nay thấy hắn như vậy, chỉ lắc đầu, nói: "Huynh đệ, Cố Khinh Âm đã có thể từ hôn với đệ trước mặt nam nhân khác, đã không muốn giữ lại đường lùi cho đệ, đệ còn có thể làm gì được nữa? Tìm Cố Đức Minh? A, đệ cho rằng Cố Đức Minh sẽ nói giúp cho đệ sao? Đó là khuê nữ của ông ta đó!"

Nguyễn Hạo Chi ngẩng đầu, ánh mắt mê mẩn nhìn hắn, "Huynh, vậy huynh nói xem phải làm sao bây giờ? Huynh nói xem đệ còn có thể làm gì bây giờ?!" Hắn cất cao âm lượng.

Tôn Thượng Hằng đề bầu rượu lại, ngăn không cho hắn uống tiếp, nhìn hắn say chúi choáng, nói: "Huynh đệ, huynh hỏi đệ một câu, đệ phải nói thật, đệ... rốt cuộc muốn cái gì?"

Nhất thời Nguyễn Hạo Chi không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của y, lẩm bẩm: "Đệ muốn Khinh Âm, đệ muốn kết hôn với nàng."

Tôn Thượng Hằng nhìn hắn, gần từng chữ: "Huynh đệ, đệ đúng là người si tình, tất cả chỉ là vì tình cảm, chưa từng có ý đồ với Cố gia chút nào sao?"

Nguyễn Hạo Chi như tỉnh rượu vài phần, "Huynh, huynh có ý gì?"

Tôn Thượng Hằng cười khê, "Huynh đệ, huynh coi đệ là người một nhà nên mới nói, rốt cuộc đệ muốn mượn Cổ gia làm núi dựa, hay là muốn một mình Cổ Khinh Âm?"

Nguyễn Hạo Chi trầm mặc, lắc đầu, một lát sau mới cúi đầu nói: "Đệ, đệ cũng không biết..."

"Nếu đệ thật sự không biết thì đúng là hồ đồ, huynh đây sẽ dùng mọi cách để giúp đệ." Tôn Thượng Hằng lại nói.

"Huynh, đệ, đệ thực sự không nghĩ tới. Với đệ, Cổ gia và Cổ Khinh Âm chính là một."

Tôn Thượng Hằng nhìn Nguyễn Hạo Chi một cái, như đang phán đoán thật giả trong lời hắn. Y chậm rãi nói: "Huynh đệ, lúc trước huynh đã từng nói, với gia thể xuất thân của Cổ Khinh Âm, thừa khả năng xứng với Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trắc Vân. Nàng có thể ở bên người như vậy cũng là chuyện bình thường. Ngày trước đệ cũng từng ngang cơ với họ nhưng hiện tại thì không được, nếu đệ còn muốn Cổ Khinh Âm, thật sự không bỏ nàng được, chỉ có một biện pháp."

Nguyễn Hạo Chi buông ly rượu, ánh mắt khôi phục vẻ thanh minh, vội vàng hỏi: "Biện pháp gì? Huynh nói mau."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Bị tập kích lúc đêm khuya

Tôn Thượng Hằng thì thầm vào tai Nguyễn Hạo Chi, cuối cùng còn ngẩng đầu, cười khê nhìn hắn.

Đến khi Nguyễn Hạo Chi phản ứng lại, lập tức ghen hờn nhìn trần trời, "Huynh, huynh, chuyện này không thích hợp... Đệ..."

Tôn Thượng Hằng để ly rượu sát vào bên miệng, nói: "Huynh đệ, huynh đây suy nghĩ cho đệ. Đệ cứ nghĩ kỹ đi, nếu thực sự không làm được, coi như hôm nay huynh chưa nói gì."

Ánh mắt Nguyễn Hạo Chi mờ mịt, do dự, nhẹ giọng nói: "Cổ Đức Minh được Giang Lăng vương coi trọng, địa vị của ông ấy cũng không dễ lung lay, chi sợ..."

"Sợ? Huynh đệ, nếu đệ sợ thì dừng tay, từ nay về sau cũng đừng nhớ thương Cổ Khinh Âm nữa, cứ nhìn nàng ta kết hôn cùng Kỷ Trắc Vân. Còn đệ tiếp tục ở lại Lễ bộ."

Nguyễn Hạo Chi thâm trầm nhìn y, trong lòng biết y nói có lý, mà có lẽ đây là cơ hội xoay chuyển cuối cùng của hắn. Nhưng việc này không dễ làm, muốn kéo Cổ Đức Minh xuống, đồng thời qua mặt được Giang Lăng vương, nói dễ hơn làm.

Do dự mãi, hắn lại nhớ tới cảnh Cổ Khinh Âm và Kỷ Trắc Vân đứng cạnh nhau. Dáng vẻ lạnh nhạt, không thèm nhìn của Cổ Khinh Âm làm trái tim hắn đau như bị đao cắt. Ánh mắt hắn thoát cái lạnh đi, hạ quyết tâm: "Huynh nói xem đệ nên làm thế nào?"

Mấy ngày nay Cổ Khinh Âm tiếp tục tuần tra ở cấm quân doanh. Ngày ấy sau khi xem hồ sơ thẩm tra quân nhu trong tay Phùng Thi Viễn, nàng tra xét càng cẩn thận, tập hợp lại tất cả những gì đã tra xét, bàn bạc với mấy vị Ngự sử. Phải đến hai ngày liền, nàng đều thức đến gần giờ Tý mới đi ngủ.

Đêm thứ tư, Cổ Khinh Âm còn đang lật xem hồ sơ, bỗng một trận cuồng phong đánh bật mấy cánh cửa sổ, trong ban đêm yên tĩnh phát ra tiếng vang kinh người.

Cổ Khinh Âm buông hồ sơ, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thấy có một con mèo đen tuyền nhảy lên bệ cửa, đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm nàng. Nàng cả kinh, lui về phía sau vài bước, khóe mắt thoáng nhìn thấy mấy cuộn giấy dài cắm trong bình hoa ở góc tường, nàng tiện tay vơ lấy một cuộn hươu về phía con mèo. Con mèo đen nhanh chóng nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ chạy trốn, nàng nhân cơ hội chốt mấy cánh cửa sổ lại, trong phòng yên ắng lại.

Nàng thu hồi tinh thần, đang muốn vào trong, bỗng nhiên nghe thấy tiếng lật giấy rất nhẹ. Trong lòng nàng chấn động, chạy đến cạnh cửa, thì nhìn thấy một hắc y nhân che mặt đang lật xem sổ sách trên bàn nàng. Liếc thấy nàng trở về, y nhất thời bối rối, cảm thấy tập hồ sơ muốn mở cửa sổ chạy trốn.

Tâm huyết mấy ngày nay của Cổ Khinh Âm đều nằm trong mấy tập hồ sơ đó, sao có thể để mặc y cướp đi như vậy. Nàng vội vàng, lo lắng, không biết lấy dũng khí đâu ra, nhào về phía hắc y nhân, bám lấy áo vật y, hô lớn: "Ai?! Mau đưa thứ đó lại cho ta!"

Hắc y nhân không nghĩ tới nàng sẽ phản kháng như thế, mấy cuộn giấy trong lòng y rơi xuống. Y giật mạnh áo lại, nhưng Cổ Khinh Âm nắm quá chặt, khiến y không động đậy nổi.

"Buông những thứ đó ra, ta sẽ thả ngươi đi!" Ánh mắt của Cổ Khinh Âm vừa băng lãnh vừa quật cường, trong mắt phỉếm tơ máu.

Lúc này, bên ngoài thấp thoáng ánh lửa, tiếng bước chân liên tiếp từ xa tới gần, ánh mắt hắc y nhân hiện lên sự độc ác, đôi mắt dài nhỏ nheo lại, quay

đầu nhìn chăm chăm nàng, nói: "Thả ta đi, nếu không ta giết ngươi!"

Cố Khinh Âm không chịu động đậy, nàng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, trong lòng cũng có lo lắng, nhưng vẫn lạnh lùng nói: "Buông những thứ đó ra!"

Hắc y nhân thấy sắp bại lộ, đột ngột rút ra một con dao găm sáng như tuyết!

Cố Khinh Âm kinh hãi, không tránh kịp, cánh tay đau nhức, ngón tay buông lỏng, hắc y nhân nhảy phắt ra ngoài cửa sổ, nhaoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Cố Khinh Âm té trên mặt đất, một tay ấn miệng vết thương đang trào rất nhiều máu, nhanh chóng động lại trên mặt đất. Sắc mặt của nàng dần tái nhợt, môi trong suốt...

Trong sương mù, nàng cảm giác có người ôm lấy nàng đặt lên giường, rất nhiều bóng người đu đưa trước mặt, thanh âm ồn ào. Nhưng trong hỗn loạn, luôn có một giọng nói thân nhiên tự tại, hần cúi đầu trấn định, không hiểu sao nàng lại thấy tâm an. Nàng thấy mệt quá, nhanh chóng chìm sâu vào cơn mê.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Tỉnh dưỡng

Không biết đã bao lâu, người nàng khi thì lạnh như rơi vào hầm băng, lúc lại nóng như bị liệt hỏa đốt người, rồi lại lảng lảng, lúc chìm lúc nổi như đang ngâm mình trong ôn tuyền,. Cố Khinh Âm từ từ mở mắt, lọt vào trong tầm mắt là màn che màu xanh nhạt.

"Cố đại nhân, rốt cục ngài cũng tỉnh. Cảm ơn trời đất, nào, ngài mau uống nước đi." Giọng nói lạnh lạnh như hoàng anh xuất cốc.

Một cánh tay hữu lực nâng nàng dậy, đưa chén nước cho nàng uống. Thấy cổ họng đã bớt khô rát, nàng mới quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn và đôi mắt đen vừa tròn vừa sáng. Một tiểu nha đầu mười lăm sáu tuổi đang cười tươi nhìn nàng.

Cố Khinh Âm đến cảm quân doanh đã nhiều ngày, đi tới đi lui đều là nam nhân, chưa từng gặp qua tiểu nha đầu nào, nên trong lòng sinh ra vài phần thân thiết. Nàng chậm rãi hỏi: "Ngươi là người trong quân doanh?"

Tiểu nha đầu lắc đầu, cầm cái gối dựa đặt ở đầu giường, hầu hạ Cố Khinh Âm dựa vào, mới nói: "Không phải, nô tỳ hầu hạ trong phủ tướng gia. Cố đại nhân cứ gọi nô tỳ là Thanh Lộ."

Cố Khinh Âm ngẩn ra, chần chờ nói: "Tướng gia... cho người đến hầu hạ ta?"

"Đúng vậy" Thanh Lộ gật đầu, cười trả lời: "Nơi này đều là nam nhân, Cố đại nhân bị thương, lại là nữ tử, không tiện nhiều việc nên tướng gia điều nô tỳ đến đây." Tròng mắt Thanh Lộ xoay chuyển, nói tiếp: "Tướng gia rất có lòng với Cố đại nhân."

Cố Khinh Âm nghiêng đầu qua một bên, nhớ về lại tiếng nói bình tĩnh tự nhiên nghe được trong lúc mơ màng ngày ấy cũng giống như giọng nói khi bình thường của Hàn Cẩm Khanh, trong lòng nhất thời không biết này sinh cảm giác gì.

Nàng theo thói quen nâng tay phải lên, ai ngờ đau điếng người, khiến nàng phải thờ dốc vì kinh ngạc.

Thanh Lộ bước lên nhìn nàng, lo lắng nói: "Cố đại nhân, vết thương trên cánh tay của ngài rất sâu, đêm hôm kia còn sốt cao mãi mới hạ, đại phu vừa giúp ngài đổi thuốc, trăm ngàn lần đừng chạm vào nữa." Thanh Lộ cẩn thận kiểm tra miệng vết thương, may mà không chảy máu nữa.

Sốt? Cố Khinh Âm đặt tay lại chỗ cũ, hỏi: "Ta mê man bao lâu rồi?"

"Một ngày hai đêm rồi, đêm hôm kia Cố đại nhân bị hành thích. Đúng rồi, ngài nhất định đói bụng rồi, nô tỳ làm chút đồ ăn cho ngài." Nói xong, Thanh Lộ nhanh chóng chạy đi.

Trong lòng Cố Khinh Âm cả kinh, ban đầu hành trình tuần tra cảm quân doanh là bảy ngày, nay đã là ngày thứ sáu mà còn không ít hạng mục chưa thẩm tra, hồ sơ cũng phải sửa sang lại. Tình hình của nàng lại như thế này, nên làm thế nào cho phải?

Nghĩ đi nghĩ lại, xuân tuần lần này quả thật kỳ quái, đầu tiên là không hiểu sao Hàn Cẩm Khanh lại tham dự, tiếp đến là Minh Tiểu Hạc bị cưỡng chế lên lịch trình, nay thì nàng bị tập kích, bị thương. Người cuối cùng được lợi, không thể nghi ngờ chính là cảm quân doanh.

Đôi mắt Cố Khinh Âm trở nên sâu thẳm, chẳng lẽ tất cả đã được lên kế hoạch từ trước? Lần này nàng bị thương... Nàng nhớ ra tập hồ sơ mà Phùng Thi Viễn trình lên, trong đầu ngàn vạn suy nghĩ, trái tim dần dần rét run.

"Tướng gia rất có lòng với Cố đại nhân". Có lòng? Hừ, thật là dụng tâm cực khổ.

Lúc Thanh Lộ đi vào, Cố Kinh Âm thấy ánh mắt của tiểu nha đầu này không đúng lắm, còn Thanh Lộ lại hồn nhiên coi như không có gì, đặt giá gỗ lên giường, lấy trong hộp com ra hai đĩa đồ ăn chay cùng một chén cháo hoa nhỏ, nói: "Tay Cố đại nhân không tiện, để nô tỳ bón cho ngài."

Cố Kinh Âm không từ chối, quả thực nàng cũng hơi đói bụng, bèn vừa ăn vừa nhẹ giọng hỏi: "Nhiều ngày đều do người hầu hạ ta?"

Thanh lộ múc một thìa cháo bón cho nàng, "Đúng vậy, tướng gia điều nô tỳ tới đây đúng lúc ngài đang lên cơn sốt, cũng là tướng gia mời đại phu đến."

Cố Kinh Âm nghe Thanh Lộ nói một câu tướng gia, hai câu cũng tướng gia thì trong lòng lại thấy phiền chán, "À, cũng là tướng gia bảo người đến giám sát ta?"

Thanh Lộ mở to hai mắt, gật gật đầu, lại lắc đầu, "Tướng gia lo lắng cho an nguy của đại nhân, mới bảo nô tỳ tới phục vụ đại nhân. Hai ngày tới đại nhân cứ tĩnh dưỡng cho khỏe, không thể ra cửa."

Cố Kinh Âm ngồi dậy, nghiêm mặt nói: "Nếu bản quan có chuyện quan trọng, chẳng lẽ cũng không thể ra ngoài?"

Thanh Lộ bĩu môi, "Đại nhân, ngài vừa bị thương, làm gì có chuyện gì quan trọng hơn sức khỏe của chính ngài? Hơn nữa, tướng gia nhất định sẽ xử lý tốt mọi chuyện, có ngài ấy ở đây, ngài còn lo lắng cái gì?"

Cố Kinh Âm cười lạnh, có hấn ở đây, nàng mới càng lo lắng.

Ai ngờ lại nghe thấy giọng nói thân nhiên tự tại từ ngoài cửa truyền vào, "Cố đại nhân không tin tưởng bản tướng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Thăm bệnh

Hàn Cẩm Khanh lập tức đẩy cửa đi vào, đôi mắt phượng nhìn thẳng về phía bóng dáng gầy yếu đang tựa vào đầu giường.

Thanh Lộ đứng lên, cung kính lui sang bên cạnh, cúi người thỉnh an: "Tướng gia."

Cố Kinh Âm cúi đầu, xê dịch thân mình muốn chào hấn. Ai dè mới dùng chút lực mà cánh tay đã đau thắm tâm can, đành ngồi im, thờ hai hơi mới nói: "Hạ quan thỉnh an tướng gia."

Lúc này Hàn Cẩm Khanh đã đi đến bên giường, tùy ý ngồi xuống chiếc ghế ở đầu giường, gần nàng trong gang tấc xa, ngả ngón nhìn nàng, "Thân thể Cố đại nhân không tiện, không cần đa lễ."

Khoảng cách với hấn gần như vậy khiến Cố Kinh Âm bỗng thấy nặng nề, không nói được gì. Dù có làm mọi cách nàng cũng không thể tự nhiên như bình thường được, nàng đành cúi đầu nói: "Đa tạ tướng gia đã lo lắng chiếu cố bao ngày qua, hạ quan vô cùng cảm kích."

Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng, mái tóc ngày thường lúc nào cũng được chải chuốt cẩn thận, búi lên gọn gàng của nàng lúc này đang xõa tung, gương mặt trắng trong thuần khiết tái nhợt, khiến đáng về nàng lúc này có phần nhu nhược. Hấn nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào mình mình, nói: "Nếu nàng thực sự cảm kích bản tướng thì mấy ngày tới cứ tĩnh dưỡng cho khỏe, đừng nghĩ nhiều rồi lại sinh bệnh."

Cố Kinh Âm nghe hấn nói, nhìn dung mạo như họa của hấn, trong lòng bỗng thấy ảm áp. Hấn quyền cao chức trọng, khuynh đảo triều đình dân chúng, với diện mạo khí độ bậc này mà lại có thể nhớ thương nàng, rốt cuộc nàng cũng không phải người có ý chí sắt đá, trái tim nhất thời loạn nhịp. Nhưng hấn là người tâm cơ thâm trầm, không phải nàng có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của hấn, nói đến cùng hai người bất đồng chính kiến. Lúc trước là hấn cưỡng ép nàng, mới có những chuyện sau này, khiến nàng hăm sâu trong đó, chẳng thể kiềm chế, sao nàng có thể không hận?

Nhìn hấn như đang dụng tâm chiếu cố cho nàng, nhưng sau lưng nhất định lại cất giấu bí mật nào đó. Dù lần này nàng bị thương không phải do hấn bày mưu đặt kế, nhưng cũng không thể không liên quan đến hấn.

Nghĩ vậy, Cố Kinh Âm thu hồi tâm tư tình cảm, bình tĩnh nhìn Hàn Cẩm Khanh một lát, nói: "Thương thế của hạ quan không đáng ngại, việc xuân tuần không thể trì hoãn."

Cẩm Khanh cũng nhìn lại nàng, thân nhiên nói: "Chẳng lẽ Cố đại nhân tưởng không có nàng thì những người phía dưới đều ngồi không, bản tướng cũng thành vật trang trí?"

Cố Kinh Âm bị hấn làm nghẹn họng, dùng một chút, mới nói: "Chức trách của mọi người không giống nhau, tướng gia là người làm chuyện lớn, hạ quan không dám tự tiện đánh đồng tướng gia với những người khác."

Hàn Cẩm Khanh đứng lên, từ trên cao nhìn nàng, mắt phượng híp lại, "Cố đại nhân còn có gì không dám? Không nói đầu xa, người dám ra mặt chống

đôi bàn tướng còn mấy người sống được?"

Hắn thật sự tức giận, từ đêm biết nàng bị thương, lòng hắn nóng như lửa đốt, sự vụ lớn nhỏ trước sau có loại nào không phải do hắn xử lý, còn ở bên nàng đến nửa đêm, đến khi đại phu nói không sao mới cho Thanh Lộ đến săn sóc nàng. Hôm nay nghe nói nàng vừa tỉnh, hắn lại vội vã tới thăm nàng, chỉ nói vài câu bảo nàng nghỉ ngơi cho khỏe, thế mà chỉ đổi lại được mấy câu không biết nặng nhẹ của nàng.

Cố Khinh Âm ngẩng đầu, "Hạ quan còn phải cảm tạ tướng gia đã nâng đỡ mới đúng." Ánh mắt lạnh lùng của nàng khiến sắc mặt Hàn Cẩm Khanh càng trầm xuống.

Hàn Cẩm Khanh vẫn thản nhiên nói: "Cố đại nhân, đừng quá xem trọng mình."

Cố Khinh Âm run lên, nàng nhìn hắn, thân cao ngọc lập, mi dài mắt phượng, long ấn phượng tư, người có khí chất lại chỉ làm nàng cảm thấy chói mắt. "Đưa người của ngài đi, hạ quan không nhận nổi." Nàng quật cường nhìn thẳng vào hắn.

Thanh Lộ đứng một bên xem mà lòng nóng như lửa đốt, lúc này bất giác nói: "Tướng gia, nô tỳ..."

"Người cứ ở lại, không có mệnh lệnh của bản tướng thì lúc nào người cũng phải ở trong này, không được rời khỏi nửa bước." Hàn Cẩm Khanh chậm rãi nói, ánh mắt không rời khỏi Cố Khinh Âm giây nào.

Thanh Lộ cúi đầu đứng sang một bên.

"Hàn Cẩm Khanh! Ngài muốn giam lỏng tôi?!" Cố Khinh Âm nén đau, miễn cưỡng ngồi dậy.

Hàn Cẩm Khanh cong môi, thâm thúy nhìn nàng, "Giam lỏng? Nếu Cố đại nhân có ý muốn bản tướng làm vậy..."

"Ngài câm miệng!" Cố Khinh Âm tức giận.

Nàng cũng không biết vì sao, rõ ràng lúc đầu còn đang tốt đẹp, vì sao hai người nói tới nói lui lại không thể xong việc?

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Cố Khinh Âm còn chưa phục hồi tinh thần, đã bị kéo vào một vòng tay ấm áp, "Khinh Âm, rốt cục nàng cũng tỉnh, ta đã trở về, ta đến thăm nàng đây."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Ngài hiểu lầm rồi

Trên đường quay về Kỳ Trác Vân nghe nói Cố Khinh Âm bị tập kích, gấp như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng thúc giục đánh xe mau chút nữa. Phu xe hoảng hốt, thiếu chút nữa chạy lâm đường, may mà có kinh nghiệm phong phú, nên trở về đầu tiên.

Lúc ôm Cố Khinh Âm vào ngực, Kỳ Trác Vân mới yên lòng. Hắn luồn tay vào trong mái tóc dài đen tuyền của nàng, cảm tựa nhẹ trên đỉnh đầu nàng, thấp giọng nói: "Xin lỗi vì đã khiến nàng gặp phải những chuyện thế này." Nói xong, đường đường là nam nhi cao bảy thước mà mắt hắn đỏ hết cả lên.

Lúc trước Cố Khinh Âm còn đang tranh chấp với Hàn Cẩm Khanh, vô cùng tức giận. Khi bị Kỳ Trác Vân đột nhiên ôm chặt như vậy, nàng nhất thời sững sốt, những lời đã đến bên miệng không thể không nuốt về, nàng dính sát vào ngực hắn, ngửi mùi bụi đất trên người hắn, nghe nhịp đập trái tim dồn dập hữu lực của hắn, nàng khẽ thở dài.

Có lúc nàng cảm thấy mình rất ích kỷ, lợi dụng Kỳ Trác Vân để từ hôn, lại tham lam vòng tay ấm áp của hắn. Trước kia nàng không biết khi được đối xử thực lòng lại khiến người ta trầm mê đến vậy.

Nàng cử động nhẹ, Kỳ Trác Vân liền buông nàng ra, thân thiết hỏi han: "Ta làm nàng đau sao?"

Nàng lắc đầu, ánh mắt vượt qua bờ vai rộng lớn của hắn, chạm vào đôi mắt như ngọc đen đang tụ tập gió lốc, cảm xúc nơi đó mãnh liệt đến mức khiến người ta kinh hãi. Nàng vừa định tránh đi, đã thấy hắn xoay người, chiếc áo bào màu tím nhanh chóng biến mất trong tầm nhìn của nàng, chỉ còn lại tiếng "ầm" do hai cánh cửa gỗ đập mạnh vào nhau.

Kỳ Trác Vân quay đầu lại, lặng im, ánh mắt trầm xuống.

Kỳ Trác Vân ở trong phòng nói chuyện với Cố Khinh Âm, dặn dò cái này cái kia, lại bày tỏ nỗi buồn ly biệt, cảm thía bón nốt bát cháo hoa cho nàng, đợi nàng ăn xong, thấy nàng thực sự mệt mỏi, mới lưu luyến rời đi.

Cố Khinh Âm đưa gối dựa cho Thanh Lộ, rồi tự mình nằm xuống đắp chăn, không nói gì nữa.

Thanh Lộ đếm góc chần, thấy Cố Khinh Âm nằm nghiêng hướng mặt vào trong, thử thăm dò: "Cố đại nhân, ngài hiểu lắm tướng gia rồi, tướng gia..."

"Đừng nói đến tướng gia nữa, đã muốn ở trong này thì ít khiến ta phiền lòng một chút." Cố Khinh Âm lạnh nhạt nói.

Thanh Lộ đành phải yên lặng than thở, khép cửa phòng lại, ra bên ngoài đứng canh.

Cố Khinh Âm ngủ khá sâu, đến khi lên đèn mới tỉnh, nghe tiếng Thanh Lộ bước vào, trong tay còn cầm theo hộp com, lấy ra mấy món điểm tâm.

Hai canh giờ trước Cố Khinh Âm chỉ ăn một bát cháo hoa, bụng đã đói meo kêu vang, thấy Thanh Lộ đưa đến bèn cắn một miếng.

"Đại nhân, Kỷ tướng quân lại qua đây, mấy vị Ngự sử cùng đến, thấy ngài đang nghỉ ngơi thì đều đi về, có cần nô tỳ đi thông truyền một tiếng không ạ?" Thanh Lộ vừa cẩn thận bón cho nàng ăn, vừa nói.

Cố Khinh Âm liếc nhìn nàng ấy một cái, nàng đang định đến phòng nghị sự hỏi về tình hình tuần tra hai ngày nay, nghe vậy liền gật gật đầu.

Thanh Lộ cầm hộp com đi đến cạnh cửa, chợt nghe Cố Khinh Âm nói: "Chưa được đồng ý mà người đã tự tiện cho người của Ngự sử dài vào đây, coi chừng bị tướng gia nhà người trách phạt."

Thanh Lộ xoay người nhìn nàng, nói: "Đại nhân, tướng gia không phải là người như thế, tướng gia bảo nô tỳ đến chăm sóc ngài, chứ không phải là giám sát ngài. Ai tới thăm ngài, ngài nói gì với bọn họ, đều tùy ý ngài. Nô tỳ đã nói chắc chắn ngài đã hiểu lắm tướng gia rồi, tướng gia thật lòng quan tâm ngài. Đêm ngài bị tập kích, tướng gia ở bên ngài cả đêm, không chớp mắt đâu." Nói xong, Thanh Lộ liền đi ra ngoài truyền lời.

Cố Khinh Âm vừa định phản bác, thì bị câu nói cuối cùng của Thanh Lộ làm cho kinh hãi. Hàn Cẩm Khanh ở bên nàng cả đêm, không chớp mắt? Có khả năng sao? Có không? Nàng và hắn là gì của nhau, bắt quả là hắn cường thủ hào đoạt, kéo ra một đoạn nghiệt nợ,...

Nàng hơi xuất thần, nên không để ý đến tiếng gõ cửa. Lúc Thanh Lộ đẩy cửa tiến vào nàng mới phục hồi tinh thần, nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, nàng mới xốc lại chút tinh thần.

Người đến là ba vị Ngự sử, trong đó có Phùng Thi Viễn. Đây đều là những người cực tinh thông trong việc tuần tra sự vụ. Cố Khinh Âm liếc mắt nhìn Thanh Lộ một cái, Thanh Lộ thức thời lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Người khởi xướng

Cố Khinh Âm hỏi ba vị Ngự sử về tình hình tuần tra trong hai ngày nay, tất cả đều do Phùng Thi Viễn ghi lại, y nói lại tỉ mỉ cho Cố Khinh Âm, vấn đề lớn thì không có, chỉ có vài chuyện vặt vãnh thôi, đều do sơ sẩy. Chuyện này cũng nằm trong dự kiến của Cố Khinh Âm, có mấy chuyện nhỏ này làm báo cáo kết quả công tác là đủ rồi. Nhưng chung quy nàng vẫn không cam lòng, nhìn Phùng Thi Viễn một cái, thần sắc Phùng Thi Viễn hơi nghiêm trọng, gật gật đầu.

"Dù có thế nào thì cứ báo chuyện tôi bị thương cho chương sử đại nhân biết, bảo ngài ấy mau chóng tới đây." Cố Khinh Âm nói với Phùng Thi Viễn.

Kỳ hạn bảy ngày tuần tra cấm quân doanh sắp hết, trước mắt với thương thế của nàng thì không thể đi tuần tra những quân doanh đóng quanh kinh thành. Và một khi trở về phủ, phụ thân và mẫu thân chắc chắn sẽ không cho nàng đi nữa, nên kéo dài được ngày nào hay ngày ấy.

Ngự sử dài phó sứ bị tập kích ở cấm quân doanh, đây chính là đại sự trong triều, một khi truyền đi ngoài, Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trác Vân đều sẽ bị liên lụy. Hàn Cẩm Khanh mất bò mới lo làm chuồng, hắn cố gắng ép sự việc xuống, bắt đầu điều tra xử lý. Nếu sự tình nằm ngoài tầm kiểm soát thì hắn cũng sớm có kế sách ứng đối.

Kỳ thực trong lòng Hàn Cẩm Khanh đã sớm hoài nghi về người khởi xướng, nhưng lại cố ý án binh bất động, cho đến khi Triệu Hàn Thiên chủ động tìm đến, quỳ trước mặt hắn một lúc lâu.

"Chuyện đã bại lộ, người còn có gì để nói?!" Hàn Cẩm Khanh khoanh tay đứng ở trước mặt y, vẻ mặt băng lãnh, khí thế bức người.

Triệu Hàn Thiên cúi đầu nói: "Ty chức làm việc thất bại, thỉnh tướng gia trách phạt."

Hàn Cẩm Khanh xoay người, đá mạnh vào vai y, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc chuyện lớn đến mức nào, đáng để người đích thân đi lấy hồ sơ?! Còn suýt lấy một mạng người!"

Triệu Hàn Thiên quen Hàn Cẩm Khanh cũng khá lâu, nhưng chưa bao giờ thấy hắn nói nhanh như vậy. Y nén cơn đau ở bả vai, đứng lên, miễn cưỡng kìm nén cảm xúc nói: "Không biết Ngự sử dài lấy được ở đâu tình hình quân nhu, đã nhìn ra manh mối, chuyện quá khẩn cấp, ty chức bất đắc dĩ mới ra hạ sách này."

Hàn Cẩm Khanh hít mắt lại, "Bọn họ biết được bằng cách nào? Xuất nhập quân nhu đều có hai bản, là ai tiết lộ ra ngoài?! Hàn Thiên, người có biết chuyện này sẽ thế nào không, bản tướng không muốn nghi ngờ năng lực của người!"

"Là ty chức làm việc lỗ mãng, nhưng," y ngẩng đầu nhìn Hàn Cẩm Khanh, gần từng tiếng: "Tướng gia, một khi bị tra ra, không chỉ Đường Tình chịu tội, Kỳ tướng quân cũng sẽ bị liên lụy, đến lúc đó mưu đồ bao năm của chúng ta ở cấm quân doanh sẽ đổ xuống sông xuống biển."

Sao Hàn Cẩm Khanh lại không hiểu những lời này của y. Kỳ thực hắn đã dự đoán được là chuyện quan trọng nên Triệu Hàn Thiên mới bị bức bách mới hành động như thế. Chỉ Triệu Hàn Thiên không biết gì, dám khiến Cố Khinh Âm bị thương.

Vừa nghĩ đến Cố Khinh Âm, cảm xúc trong mắt hắn cũng thay đổi, khóe môi khẽ run lên, mãi mới bình ổn lại. Hắn biết giờ không phải lúc truy cứu chuyện đó, việc đã đến nước này, phải làm gì tiếp theo mới là quan trọng. Hắn vẫn giữ vẻ lạnh lùng, thần nhiên nói: "Người cho là phái người đi ăn cắp hồ sơ trong lúc xuân tuần, khiến mệnh quan triều đình bị thương, sẽ chỉ tổn hại chút danh dự của cấm quân doanh? Sẽ không có ai điều tra sao? Nếu tới lúc đó, người định làm thế nào?!"

Triệu Hàn Thiên trầm mặc quỳ xuống, lúc y phái người đi cũng đã đặc biệt dặn dò không được làm ai bị thương. Nay đồ đã nằm trong tay y, nhưng người cũng bị thương, y hết đường chối cãi, chỉ có thể bắt tên đó vào ngục, chờ xử trí.

"Người đâu?" Hàn Cẩm Khanh thấy y không lên tiếng, bèn hỏi.

"Đã giam vào tử lao trong doanh địa sau núi, mặc cho tướng gia xử trí." Triệu Hàn Thiên trả lời.

Hàn Cẩm Khanh nặng nề nhìn Triệu Hàn Thiên: "Người cho rằng giao người ra là xong? Hàn Thiên, nếu người không nghĩ ra đối sách vẹn toàn, bản tướng cũng không giúp được người." Dứt lời hắn liền phát tay áo bỏ đi.

Lúc Minh Tiểu Hạc trình bản lịch trình lần thứ hai, Hàn Cẩm Khanh đang thẩm tra các khoản mục, hắn nhíu mày nhìn tờ giấy Tuyên Thành đặt trên bàn, muốn bảo Minh Tiểu Hạc về làm lại như lần trước. Trước đây, hắn lấy cố Minh Tiểu Hạc phải lên lịch trình, không cho hắn tham dự xuân tuần, nhưng tình thế hôm nay đã thay đổi lớn, Cố Khinh Âm bị thương, lý do này hiển nhiên không dùng được nữa.

Vốn dĩ hắn không muốn cho Minh Tiểu Hạc tham dự vào việc tuần tra quân doanh, nhưng xem tình hình hiện tại thì không thể không cho Minh Tiểu Hạc tham gia cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Tái khám

Kỳ hạn bảy ngày tuần tra cấm quân doanh kỳ đã đến, Cố Khinh Âm nghỉ ngơi hai ngày đã có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại, chỉ có cánh tay bị thương là không được cử động nhiều, làm việc gì cũng không tiện, càng đừng nói đến chuyện cầm bút viết chữ. Sau khi sửa sang lại chỗ hồ sơ đánh phải giao cho Phùng Thi Viễn, nhờ y xin nghỉ giúp vài ngày, chỉ mong sức khỏe mau bình phục để kịp năm ngày tuần tra những cánh quân đóng ngoài kinh thành.

Cố Khinh Âm trở về phủ, còn Hàn Cẩm Khanh cùng đề được mọi chuyện xuống. Lúc này Cố Đức Minh và phu nhân còn chưa biết việc nữ nhi bị thương, đến khi nhìn thấy cánh tay băng bó của nữ nhi thì đau lòng vô cùng. Cố phu nhân thiếu chút nữa là rơi lệ, bà đỡ nữ nhi đi nghỉ ngơi, hôm đó còn dặn dò đầu bếp làm những món bổ dưỡng bồi bổ cho nữ nhi.

Hôm sau, Cố phu nhân bảo Cố Đức Minh đi mời ngự y, dù trông nữ nhi đã bình phục khá ổn, nhưng lúc ở trong quân doanh không mời ngự y đến bốc thuốc, tốt nhất là giờ cứ mời ngự y đến khám lại.

Cố Khinh Âm vừa ngủ dậy, nắng đã chiếu rực rỡ, tiểu nha đầu Bích Tú buộc rèm che sang hai bên, bưng cháo trắng ăn sáng đến cho nàng ăn, nhắc nhở: "Tiểu thư, phu nhân mời Ninh thái y đến, lúc này đã chờ bên ngoài."

Vừa nghe nói Ninh Phi Nhiên đến đây, trong lòng Cố Khinh Âm hơi không được tự nhiên. Đứng là nàng và hắn cũng coi như quen biết, hắn lại hiểu rõ thể chất của nàng nhất, mời hắn đến xem vết thương của nàng cũng thoả đáng. Nhưng cứ nghĩ đến tình cảnh thân thể nàng bị hắn nhìn hết từ trên xuống dưới ở Thái y viện ngày ấy, hắn lại còn khiến nàng cao trào ngay trước mắt hắn. Mặc dù hắn khẳng định là khám bệnh, nhưng ai biết trong lòng hắn nghĩ gì.

Lần trước nàng bị hắn làm cho ngượng chín mặt, vội vã rời đi, trừ việc đổi túi xuân lộ, thì nàng quen luôn thuốc tránh thai và chứng can ức. Nay hắn đã đến đây, đây còn là nhà nàng, nàng không tin hắn còn có thể can rờ lần nữa.

Suy nghĩ kỹ càng, Cố Khinh Âm bảo Bích Tú giúp nàng mặc chỉnh tề, ngồi tựa nghiêng trên giường, rồi mới bảo Bích Tú mời Ninh Phi Nhiên vào.

Không lâu sau, Ninh Phi Nhiên khoác một hòm thuốc tiến vào, Cố Khinh Âm nhìn hắn. Hôm nay hắn vẫn mặc bộ quan phục xanh lam của Thái y viện,

thân hình cao cao gầy gò, làn da trắng nõn, ngũ quan thanh tú, đôi mắt đen nhánh trong veo, lông mi đen dày.

"Cố đại nhân." Ninh Phi Nhiên cung kính hành lễ, mắt nhìn thẳng vào nàng chẳng chút kiêng dè.

Bích Tú chuyển ghế để Ninh Phi Nhiên ngồi trước giường, Cố Khinh Âm vươn cánh tay ra, nói: "Làm phiền Ninh thái y đi một chuyến."

Ninh Phi Nhiên cuộn ống tay áo của nàng lên đến vai, nhìn thần sắc của nàng, rồi lại nhìn thuốc đã ngấm ra ngoài băng vải. Hắn chậm rãi cời băng vải ra, lộ ra vết thương vừa dài vừa sâu, miệng vết thương chưa khép hoàn toàn, sưng đỏ, vẫn còn chảy một ít máu, kéo dài một đường nhỏ xíu trên cánh tay bạch ngọc, nhìn hơi ghê người.

"Hạ quan giúp đổi thuốc đại nhân, xin chịu đựng chút." Ninh Phi Nhiên nhìn nàng, trầm giọng nói.

Không hiểu sao Cố Khinh Âm lại trong lời này của hắn có vài phần đau lòng. Nàng thấy mình đúng là buồn cười, nàng và hắn mới chỉ quen biết gần đây, giao tình chưa sâu, hắn dựa vào cái gì mà đau lòng cho nàng.

Nàng đang xuất thần, bỗng nhiên chỗ bị thương nhói đau, quay lại nhìn thì hóa ra Ninh Phi Nhiên đã rắc xong thuốc, đang cầm băng vải quấn từng vòng trên cánh tay nàng. Ngón tay hắn dài nhỏ, trắng nõn, khớp xương rõ ràng, rất dễ nhìn. Bỗng ánh nhìn của nàng chạm vào con người trong veo đen nhánh của hắn, "Kỹ thuật thay thuốc của hạ quan rất đẹp mắt đúng không?" Hắn nhẹ giọng hỏi.

Cố Khinh Âm nhanh chóng rút tay về, "Nếu chút bản lĩnh ấy mà cũng không có, thì lúc trước sợ là ngươi đã trà trộn vào Thái y viện." Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Bích Tú một cái, Bích Tú thức thời đi ra ngoài.

Ninh Phi Nhiên cười thần nhiên, "Bản lĩnh của hạ quan thế nào, chẳng phải trong lòng Cố đại nhân đã biết rõ." Hắn đột nhiên ghé sát vào nàng, một tay càn rỡ nắm lấy một bên ngực cao ngất của nàng, ánh mắt sâu thẳm khó dò, "Có cần hạ quan khơi thông kinh mạch giúp đại nhân nữa không?"

Trên mặt Cố Khinh Âm nổi lên rặng mây hồng, gạt tay hắn ra, xấu hổ nói: "Ninh thái y, thỉnh tự trọng!"

Ninh Phi Nhiên cũng không giận, ngồi thẳng lại, trong mắt mang vài phần ý cười, "Là hạ quan hiểu lầm, Cố đại nhân bảo nha hoàn ra ngoài, hạ quan cứ tưởng..."

"Ai cho ngươi lá gan hồ đoán lung tung?!" Dáng vẻ ồm ồm của Cố Khinh Âm lại giống như đang làm nũng, nàng càng muốn tỏ ra khí thế trước mặt Ninh Phi Nhiên, lại chỉ làm hắn cảm thấy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Lương y khó cầu

Ninh Phi Nhiên khẽ cười nói: "Là hạ quan đường đột, Cố đại nhân chớ tức giận."

Cố Khinh Âm liếc hắn một cái, ổn định cảm xúc, biết tiếp tục so đo với hắn cũng không có ý nghĩa gì. Nàng hòa hoãn, nói: "Ninh thái y, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh, bản quan muốn hỏi bệnh này của bản quan có chữa khỏi được không?"

"Cố đại nhân chớ khiêu khích hạ quan, đừng nói đại phu tầm thường, đến thái y trong Thái y viện có được mấy người có thể tìm ra được nguồn gốc của bệnh rồi đưa ra phương pháp trị liệu thích hợp?" Giọng nói của Ninh Phi Nhiên du dương, êm dịu như ôn tuyền, nhưng lại khiến Cố Khinh Âm lạnh lòng.

"Ý của Ninh thái y là, ngươi cũng không có biện pháp chữa trị?" Dù nàng không ôm nhiều hy vọng, nhưng nghe hắn nói như vậy vẫn không khỏi thất vọng.

Ninh Phi Nhiên nhìn nàng, không đáp mà hỏi ngược lại, "Cố đại nhân, có thể trả lời hạ quan mấy vấn đề được không?"

Cố Khinh Âm hơi nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu.

"Cố đại nhân có từng uống loại thuốc nào trường kỳ không?"

"Chưa từng."

Ninh Phi Nhiên nhíu mi, tiếp tục hỏi: "Vậy Cố đại nhân có từng bị thương nặng, thậm chí suýt chút chết?"

Trong lòng Cố Khinh Âm càng nghi hoặc, nhưng vẫn cố gắng nhớ lại, lẩm bẩm nói: "Từng bị ám sát một lần, trừ lúc ấy cảm thấy thân thể có hơi kỳ lạ, nhưng không bị thương chỗ nào, chỉ sợ bóng sợ gió mấy hôm."

Ninh Phi Nhiên như bắt được cái gì, trong mắt hiện lên ánh sáng, nói: "Sao lại cảm thấy thân thể kỳ lạ, Cố đại nhân có thể nói tỉ mỉ chút không."

Cố Khinh Âm thấy vẻ mặt hần thay đổi, liền chậm rãi nói ra cảm giác lúc ấy, chỉ lược bớt phần thân thể miễn cảm dị thường.

Ninh Phi Nhiên nghe xong, trầm tư rất lâu, không nói chuyện với nàng. Cả căn phòng rơi vào tĩnh lặng.

Cố Khinh Âm không yên tâm, hỏi hần: "Ninh thái y, sao bản quan lại mắc bệnh này, nếu đã nguoi có đáp án, cứ nói thẳng đừng ngại."

Ninh Phi Nhiên liếc nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng lắc đầu, "Cố đại nhân, hạ quan ngu dốt, hiện nay còn chưa tìm ra đáp án. Nhưng chứng bệnh này hơi quái dị, khó có khả năng trừ tận gốc. Chắc Cố đại nhân cũng đã dự liệu được rồi, nhưng không cần quá lo lắng."

Cố Khinh Âm suy tư một lát, không nói gì nữa.

Sau đó, Ninh Phi Nhiên lấy túi xuân lộ trong hòm thuốc, đôi mắt trong trẻo nhìn Cố Khinh Âm, "Đại nhân, hạ quan nghĩ, chắc chắn ngài lại không có túi xuân lộ, lần này đặc biệt mang cái mới tới cho ngài." Nói xong, hần đưa tay chọc vào chân gấm đang phủ trần người Cố Khinh Âm.

Cố Khinh Âm nhảy dựng lên, lấy tay bảo vệ, gấp gáp nói: "Nguoi, không cần nguoi, ta tự làm."

Ánh mắt Ninh Phi Nhiên lưu luyến trên chân gấm t một hồi, bên môi thoáng ý cười, nói: "Cố đại nhân cẩn thận chút, da thịt nơi đó rất non mềm." Nói xong, hần đưa túi xuân lộ cho nàng.

Mặt Cố Khinh Âm nóng bừng, giật lấy túi xuân lộ, cắn răng nói: "Thân thể là của bản quan, Ninh thái y không cần quá lo lắng như thế."

"Hạ quan chỉ có ý tốt, Cố đại nhân chớ đa tâm." Ninh Phi Nhiên tươi cười.

"Bản quan hơi mệt." Cố Khinh Âm không muốn chấp nhặt với hần, không muốn tiếp chuyện hần nữa, "Làm phiền Ninh thái y đến đây một chuyến, không bằng nguoi thuận tiện viết lại đơn thuốc tránh thai, xin đa tạ."

Nàng không nhìn hần, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nghe động tĩnh bên cạnh.

Bên tai nàng vang lên giọng nói dễ nghe của Ninh Phi Nhiên, "Hạ quan biết Cố đại nhân không thích nghe, nhưng hạ quan xin khẳng định mấy vị thuốc tránh thai đều mang tính đại hàn, với thể chất của Cố đại nhân mà còn uống mấy thứ này thời gian dài, đừng nói là mang thai, mà còn phá hỏng luôn thân thể. Xin thứ cho hạ quan bất lực, không thể kê đơn cho đại nhân."

"Nguoi..." Cố Khinh Âm bỗng dừng mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn hần, trong lòng nhất thời ngù vị tạp trần.

Ninh Phi Nhiên đã đeo hòm thuốc, nói: "Nếu Cố đại nhân nếu thực sự không thương tiếc cho thân thể mình, thì cứ thỉnh cao mình khác."

Cố Khinh Âm thấy hần phải đi, bèn nóng nảy, nhẹ giọng hỏi: "Vậy có biện pháp tránh thai nào khác không?" Nàng rất sợ, hiện nay nàng cùng quan hệ với ba người đó, nếu có thai, nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

"Có, hơn nữa rất đơn giản, chỉ cần Cố đại nhân tính đường là được."

"Ninh Phi Nhiên, nguoi có ý gì?!" Cố Khinh Âm ngồi thẳng dậy, thẹn quá thành giận hỏi vặn lại.

"Đại nhân hiểu rất rõ ý của hạ quan mà. Hoặc là, nếu đại nhân đồng ý, mỗi tháng hạ quan sẽ giúp đỡ đại nhân tính toán, tránh thời gian mang thai khi sinh hoạt vợ chồng, đây cũng là một biện pháp." Hần mỉm cười nói xong rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Thời buổi rối loạn

Cố Khinh Âm ở trong phủ nghỉ ngơi bốn ngày, miệng vết thương cũng đã khép, kết vảy.

Đến ngày thứ năm, Kỷ Trác Vân phái người đưa một danh mục quà tặng đến Cố phủ, viết chi chít tên các loại quà tặng, nhiều nhất là các loại thuốc bổ quý hiếm và thuốc dưỡng nhan, có thể thấy được chuẩn bị rất công phu.

Cố Đức Minh mất kiên nhẫn, nói với người đến tặng lễ: "Tướng quân có lòng, nhưng lão phu không nhận nổi những thứ này, xin hãy cầm về đi."

Không ngờ Kỷ Trác Vân cười ngửa đến sau, chính thức bái kiến Cố Đức Minh, nói là đến thăm Cố Khinh Âm. Những nếp nhăn trên trán Cố Đức Minh dường như lại sâu thêm một chút, đang muốn từ chối không cho Kỷ Trác Vân gặp nhà mình nữ nhi, ai ngờ lại bị Cố phu nhân ngăn lại. Cố phu nhân đánh giá Kỷ Trác Vân một lát, khuôn mặt như giãn ra, cười nói: "Lão gia, Kỷ tướng quân đã thành tâm đến đây, cứ để cho ngài ấy gặp Khinh Âm thì có làm sao."

Quan hệ nam nữ ở Hưng Hòa vương triều cũng không quá nghiêm khắc, Cố Khinh Âm lại làm quan trong triều, đồng liêu đến thăm bệnh cũng không phải không có. Nhưng chỉ vì nghe mấy lời đồn đại về Kỷ Trác Vân và nữ nhi nhà mình, nên Cố Đức Minh thật sự không thích hẳn. Huống chi Cố Khinh Âm cũng đã đính ước, là nàng dâu chưa xuất giá của Nguyễn gia, thế mà Kỷ Trác Vân lại có vợ chồng chỉ thực với nữ nhi, rõ ràng hẳn chưa từng cân nhắc đến danh dự của nữ nhi nhà ông mà. Người như vậy, tốt nhất không nên để nữ nhi tiếp xúc với hẳn, nếu còn làm ra chuyện gì nữa, ông không biết phải ăn nói thế nào với Nguyễn phủ.

Cố Đức Minh lờm Cố phu nhân, nhưng Cố phu nhân không thèm để ý, tự ý nói chuyện với Kỷ Trác Vân, khen hẳn có lòng, quà tặng quá quý giá, sau đó liền đưa dẫn hẳn đi gặp Cố Khinh Âm.

Cố Đức Minh trở mặt nhìn Kỷ Trác Vân gật đầu với mình rồi đi vào nội viện. Ông luôn tôn trọng phu nhân, không bao giờ có chuyện quát mắng bà trước mặt người khác, nên chỉ đành nhẫn nhịn.

Ông nhìn thấy dáng vẻ tha thiết Kỷ Trác Vân, toàn bộ tâm tư đều viết trên mặt, không phải người tâm cơ thâm trầm, xuất thân cũng không tệ, nếu không phải nữ nhi đã đính ước, có lẽ ông cũng sẽ cân nhắc. Nhưng ông đã đồng ý với Nguyễn Tu, nay Nguyễn gia cũng không, hẳn vô luận không bao lâu sẽ đổi con của hẳn có cái công đạo.

Chưa gặp Cố Khinh Âm mà Kỷ Trác Vân đã thấy hơi lo lắng cho hình ảnh của mình, khiến Cố phu nhân đi bên cạnh cứ cười tủm tỉm. Hẳn đành thu liễm lại một chút, dù sao Quốc công phủ chưa chính thức cầu hôn, hẳn không thể thiếu lễ nghĩa trước mặt Cố phu nhân mất được.

Xuân tuần cũng đã diễn ra nhiều ngày, đúng lúc vị trí các quan trong triều cũng thay đổi thường xuyên.

Một lão thần phụ ta dưới trướng Giang Lăng vương vì một số nguyên do mà bị giáng chức sung quân, người sáng suốt đều biết có người chọc gậy bánh xe, nhưng chuyện không liên quan mình, nên cũng không dám hỏi nhiều. Cố Đức Minh cũng là một trong số ít người biết rõ chân tướng.

Chuyện này không phải do đối thủ gây ra, mà chính Giang Lăng vương tiên hạ thủ vi cường.

Giang Lăng vương có năng lực trác tuyệt, nhưng cũng là người đa nghi, rai không ít cơ sở ngầm trong triều, không chỉ để giám sát đối thủ, mà còn giám sát cả người của mình, một khi phát hiện có suy nghĩ gian dối, thì sẽ trừ bỏ trước.

Cố Đức Minh cũng bị liên lụy vì thường ngày trong cũng có quan hệ thân thiết với vị quan đó. Hai người cùng nhau uống rượu ngâm thơ, nói chuyện nhiệt huyết, hùng tâm tráng chí đầu quân dưới trướng Giang Lăng vương. Ai ngờ còn chưa thực hiện được khát vọng, đã rơi vào kết cục thê lương.

Ông âu sầu suy tư ư, cúi đầu đi vội vã, thiếu chút nữa đâm sầm vào người đối diện.

Hai người đồng thời ngẩng đầu, lập tức nhìn nhau cười.

"Cố đại nhân, ta và ông dù cùng nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, nhưng lại ít có cơ hội gặp mặt, hôm nay đúng là khéo." Thượng Quan Dung Khâm làm lễ trước, ý cười bên môi khiến người ta như được tắm trong gió xuân.

Cố Đức Minh hơi sững sốt, nhanh chóng phản ứng lại, chấp tay nói: "Thì ra là Thượng Quan đại nhân, lúc đại nhân được thăng chức đại học sĩ, lão phu chưa kịp nói lời chúc mừng."

Cố Đức Minh luôn có ấn tượng vô cùng tốt với Thượng Quan Dung Khâm. Hẳn có kiến thức uyên bác, tài hoa hơn người, thần thái phong lưu, nhân phẩm học thức đều thuộc hàng thượng thừa, tuổi còn trẻ mà đã một bước lên mây, lại là người khiêm tốn bình thân, thật sự đáng quý. Hẳn làm việc dưới trướng Nhiếp chính vương hiệu lực, cũng được Vương gia hết mực ưu ái.

Thượng Quan Dung Khâm mặc bộ trường bào nguyệt sắc, khuôn mặt thanh nhã, tóc mượt như nhung lưu tiết, một mặt thần nhiên rực sắc ở giữa lông mày lưu chuyển. Hẳn cười khẽ một tiếng, giọng nói trầm thấp tựa như ca, "Đại nhân quá lời rồi."

Cố Đức Minh còn có việc, nên gật đầu chào hẳn định rời đi, không ngờ Thượng Quan Dung Khâm lại nói: "Ý Chi rất khâm phục đại nhân, nếu đại nhân có chuyện khó xử, có nguyện ý chia sẻ với ta vài điều không."

Cố Đức Minh kinh ngạc nhìn hẳn. Đối diện với đôi mắt dập dờn sóng nước của Thượng Quan Dung Khâm, ông nhất thời không đoán ra dụng ý của hẳn, chỉ đành giả bộ hồ đồ cảm ơn rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Đến phủ chất vấn

Sức khỏe của Cố Khinh Âm dần tốt lên, thời gian tuần tra quân đồn trú trong kinh thành cũng đã bắt đầu, nhưng làm thế nào Cố phu nhân cũng không chịu cho nàng ra ngoài. Phải thương lượng nài nỉ mãi Cố phu nhân mới chịu đồng ý, nàng sai người đến Ngự sử đài xin nghỉ thêm ba ngày, ba ngày sau

nàng cùng mấy vị giám sát Ngự sử sẽ hội họp ở quân doanh.

Hôm nay, Cố Đức Minh vừa hồi phủ không lâu, đã nghe gác cổng thông báo Nguyễn Hạo Chi tới bái kiến.

Kỳ thực trong lòng Cố Đức Minh có hơi hoài nghi, tính đến nay Nguyễn Hạo Chi đã lâu chưa tới Cố phủ, lần này Kinh Âm bị thương, theo lý hẳn là hôn phu thì nên đến đây lâu rồi mới phải, còn chẳng bằng đáng về ân cần của Kỳ Trác Vân. Ông lắc lắc đầu, dù sao ông đã nhận định của hôn nhân này, cũng hiểu Nguyễn Hạo Chi làm con rể sẽ không có khiếm khuyết gì.

Nguyễn Hạo Chi đi vào, thi lễ, không nói gì, chỉ cúi đầu đứng ở một bên.

Cố Đức Minh khẽ nhíu mày, bảo hắn ngồi, sai đầy tớ dâng trà thơm, hơi trà nóng bốc lên tạo thành lớp sương mù lượn lờ quanh khuôn mặt hắn. Ông cảm thấy rằng lần này hắn đến đây không giống như hồi trước nữa.

Nguyễn Hạo Chi hỏi thăm vài câu đơn giản về thương thế của Cố Kinh Âm, nghe nói không có gì trở ngại thì không hỏi lại nữa. Hắn vẫn duy trì dáng vẻ nhã nhặn bình tĩnh, sau một lúc lâu, mới nói: "Cố đại nhân, hôm nay hạ quan đến đây là muốn hỏi một chuyện." Ngự khí của hắn hơi cổ quái, môi cũng hơi run lên.

Cố Đức Minh nhìn thần sắc của hắn, uy nghiêm nói: "Cháu muốn hỏi cái gì?"

Thân thể Nguyễn Hạo Chi hơi run rẩy, tính cách hắn vốn do dự yếu đuối, không quả quyết, làm việc chiêm tiền cố hậu (Ý nói làm việc cẩn thận chu đáo), không quyết đoán. Khi bị Cố Đức Minh cao giọng hỏi như vậy, hắn khó tránh khỏi có chút lo lắng bất an.

Hắn há to mồm, không biết phải mở miệng thế nào, dù sao bao năm nay Cố Đức Minh đối xử với hắn không tệ, nâng đỡ hắn đến hôm nay, cho dù hắn đã trở mặt với Cố Kinh Âm, nhưng vẫn có một phần kính sợ Cố Đức Minh.

Lúc mới nghe tin đồn, hắn hoàn toàn không tin, chỉ vì sau đó mấy người bạn cũ cùng trường đều ngấm ngầm nói chuyện này với hắn, thái độ vừa đồng tình vừa phẫn nộ, Tôn Thượng Hằng lại bảo việc này chắc như đinh đóng cột, than hắn nhận giặc làm cha, khiến lòng nghi ngờ trong hắn càng lúc càng lớn.

Vì chuyện của Cố Kinh Âm, dù hắn có muốn nói mấy lời độc ác, nhưng rốt cuộc cũng vẫn phải băn khoăn về Cố Đức Minh. Bao lâu nay luôn dựa vào Cố phủ, bây giờ lại chuyển sang thế đối địch, hắn cần rất nhiều dũng khí, nên mới chậm chạp không ra tay. Hắn cố gắng chịu đựng được đến hôm nay, nhưng lời đồn đại đã mọc rễ trong lòng, ngày càng lan rộng, chẳng có cách nào bỏ qua.

Nguyễn Hạo Chi lặng im một lát, rồi mới ngẩng đầu lên, nói: "Làm chuyện của Niên gia, không biết có liên quan đến Cố đại nhân?"

Hai mắt Cố Đức Minh sáng như đuốc, thâm thúy hữu thần. Bàn tay đặt trên bàn bồng dưng căng thẳng, ông trầm giọng nói: "Dù cháu nghe được cái gì, cũng đừng vội vàng đi quấy rầy phụ thân cháu."

"Ngài sợ cha cháu nói ra chuyện gì sao?!" Nguyễn Hạo Chi cao giọng hỏi vặn lại, hắn nhìn ra vẻ lảng tránh của Cố Đức Minh.

Cố Đức Minh lạnh lùng nhìn hắn, "Phụ thân cháu vất vả lắm mới có thể sống thanh tịnh qua ngày, nhưng vẫn không thoát khỏi tật cũ năm xưa. Cháu làm con, cũng nên nghĩ thay cho ông ấy."

"Được," Nguyễn Hạo Chi nói: "Dù sao cháu cũng không định đi hỏi ông ấy, không bằng Cố đại nhân cho cháu một đáp án chính xác, cháu đỡ phải mất công đi chứng thực."

"Năm đó phụ thân cháu và ta đã hứa với nhau tuyệt đối không nhắc lại chuyện năm đó." Ánh mắt Cố Đức Minh sâu thẳm nhìn hắn, "Dù cháu nghe được cái gì, lão phu cũng sẽ không giải thích nửa câu."

"Ông!" Nguyễn Hạo Chi đứng lên, hơi kích động, "Ông đang chột dạ! Năm đó cha tôi vì bảo vệ ông mới bị giam lỏng, Nguyễn gia một đêm suy tàn, tất cả đều do ông, Cố Đức Minh! Ông giả bộ thanh cao, bỏ thí cho tôi, khiến tôi phải nhớ kỹ ân huệ to lớn của ông sao? Tôi nói cho ông biết, tôi thêm vào! Tôi không cần ân huệ của kẻ thù!" Hắn kích động đá văng chiếc ghế dựa.

Lão quản gia của Cố phủ nghe thấy động tĩnh bèn chạy vào, thấy hai mắt đỏ ngầu Nguyễn Hạo Chi đang mắng chửi lão gia nhà mình, hoàn toàn không còn đáng về kẻ đạo đức giả ngày thường. Lão quản gia cho người đề hắn lại, sợ hắn lại làm ra hành động gì quá khích.

"Người cứ cho hắn nói tiếp đi!" Cố Đức Minh vung tay lên, mấy tên gia đình đành phải buông Nguyễn Hạo Chi ra, đứng bên cạnh đề phòng nhìn hắn.

Nguyễn Hạo Chi sửa sang lại y bào, ánh mắt càng âm trầm, "Cố Đức Minh, ông nhớ cho kỹ, không phải Nguyễn Hạo Chi tôi vô tình vô nghĩa, mà là Cố phủ khinh người quá đáng! Là ông bức tôi, ông hại cha tôi thành như vậy mà còn dám yên tâm thoải mái hưởng thụ hết thảy?!" Hắn nhìn quanh bốn phía, run giọng nói: "Cố Kinh Âm đã nói với ông chuyện nàng ta muốn từ hôn chưa? Vẫn chưa sao? Không phải nàng ta đã đính ước với Kỳ Trác Vân rồi sao? Ông vẫn giả vờ mình là trang quân tử, không dám nói với tôi sao? Được, vậy để tôi làm, nhà các người cao sang như vậy, Nguyễn Hạo Chi tôi treo cao không nổi, ta muốn lập tức giải trừ hôn ước với Cố Kinh Âm!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Tiếp tục xuân tuần

Lần trước Cổ Đức Minh phạt quỹ ở từ đường Cổ Khinh Âm vì nàng muốn từ hôn, nhưng nàng không chịu khuất phục. Công thêm lúc ấy nàng phải tham gia xuân tuần, nên mọi chuyện mới được gác lại.

Trong lòng ông đã nhận định mối hôn sự này với Nguyễn phủ, không kẻ nào được phép xen vào. Huống chi, nữ nhi và Nguyễn Hạo Chi lại là thanh mai trúc mã, ông đã nhìn cả hai trưởng thành. Nếu là cách đây nửa năm, dù ở bất cứ phương diện nào, ông đều không nghĩ tới việc hôn nhân này sẽ có gì không ổn.

Khuôn mặt Cổ Đức Minh hơi trầm xuống, ông chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng lý do Nguyễn Hạo Chi lại đến đây để chất vấn ông về chuyện năm xưa.

Nội viện Cổ phủ.

Cổ phu nhân và Cổ Khinh Âm ngồi cạnh nhau, trước mặt bày một khay trái cây theo mùa.

Cổ phu nhân nắm tay nữ nhi than thở: "Khinh Âm, thực ra nương vẫn không dám nói với con," bà liếc mắt nhìn sắc mặt của Cổ Khinh Âm, "không biết Nguyễn Hạo Chi tự xưng làm sao mà hôm qua lại đến phủ ta gây náo loạn với cha con, nói muốn từ hôn."

Cổ Khinh Âm không phải là người nhẩn tâm, trong lòng nàng vẫn còn vài phần tỉnh ngĩa với Nguyễn Hạo Chi, đó là hổ thẹn, là vài phần áy náy. Không biết vì sao tâm tình Nguyễn Hạo Chi lại thay đổi lớn đến vậy, nhưng nàng chỉ coi là hấn giận nàng vô tình. "Cha không sao chứ ạ? Sao hôm qua không nói với con," nàng than nhẹ một tiếng, nói tiếp: "Là lỗi của nữ nhi."

Cổ phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay nàng, nói: "Cha con không sao, trong lòng ông ấy cũng hiểu mà, chẳng lẽ còn bị tiểu tử đó chọc tức được sao? Còn con ấy, đừng suy nghĩ miên man nữa, việc này nào có ai đúng ai sai. Nhưng Hạo Chi gây ồn ào như vậy, thật sự không để ý đến chút tình cảm ngày xưa nữa rồi."

Cổ Khinh Âm nhận quả đào tươi được mẫu thân gọt sạch vỏ, chậm rãi nói: "Không phải cha còn muốn tiến cử Hạo Chi đến Lại bộ sao?" Nàng không nghĩ tới Nguyễn Hạo Chi sẽ đến nhà mình gây náo loạn, còn trực tiếp tìm phụ thân, chẳng chừa cho mọi người chút thể diện, khiến chút áy náy còn lại trong lòng nàng cũng phai nhạt.

"Cha đã nhìn trúng Hạo Chi, cũng giúp hấn bao nhiêu lần. Cho dù hấn không có duyên với con, cũng không nên quấy phá cha con như vậy, chuyện này cũng chẳng có lợi gì cho hấn cả." Cổ phu nhân lắc lắc đầu, "Qua chuyện lần này, cha người cũng nguội lòng phần nữa, nhưng vẫn không chịu từ hôn, ai da, không biết ông ấy còn còn cố chấp cái gì chứ."

Quả đào tươi mới nhiều nước nhưng Cổ Khinh Âm ăn mấy miếng nhưng vẫn không yên lòng. Cổ phu nhân cũng biết nàng vẫn còn vướng mắc chuyện này, liền nói tránh đi: "Hôm nay gác công đã nhận một phần đại lễ, con nói xem là của ai?"

Nàng đã xin nghỉ nhiều ngày, có đồng僚 đến tặng lễ cũng là chuyện bình thường, những người có quen biết đều đến trong phủ thăm nom, nên Cổ Khinh Âm cũng không để ý, chỉ nói: "Mỗi ngày đều có lễ đến, nữ nhi nào biết là của ai."

Cổ phu nhân cười nói: "Nương không làm khó con nữa, lễ này do Thượng Quan đại nhân đưa đến, gác công phải chuyển mấy lần mới hết, ra tay thật là hào phóng. Bên trong có một vài loại thuốc bổ quý đến nương còn chưa thấy bao giờ, hôm nay được dính tí hào quang của con."

Cổ Khinh Âm quay đầu lại, nhìn thẳng vào Cổ phu nhân, hỏi lại: "Thượng Quan Dung Khâm?"

"Trong triều này còn mấy người mang họ Thượng Quan, tất nhiên là hấn rồi, cha con rất tôn sùng hấn, ta còn tưởng hấn chỉ biết nghiên cứu học thuật thôi chứ. Nay xem ra hấn đúng là có lòng." Cổ phu nhân cười khanh khách.

Cổ Khinh Âm đặt quả đào xuống bàn, trong lòng bất ngờ dâng lên cảm giác chua chát. Từ đó ngày đoàn xe bị tập kích, nàng và Thượng Quan Dung Khâm cũng không gặp nhau, không có một chút tin tức nào của hấn, nàng từng nghĩ hấn sẽ đi tìm mình, chỉ là không tìm được thôi. Chung quy lúc đó bọn họ cũng từng có mối quan hệ giúp đỡ nhau, hấn muốn cứu quận chúa, nàng phải rời khỏi sơn trang, chỉ có thể chứ không hơn. Nhớ lại chuyện hồi đó, giọng điệu nàng liền trở nên lạnh nhạt, "Thượng Quan đại nhân chỉ nề mặt cha thôi, nương nói cái gì thế."

Cổ phu nhân không biết tâm tư của nữ nhi, nói tiếp: "Nể mặt phụ thân con cái gì chứ, là do hấn đã nhớ kỹ Cổ phủ chúng ta, mới nghe tin đã lập tức đưa đồ bổ đến. Khi nào con khỏe hấn, nhớ đến nhà bá tạ."

Cổ Khinh Âm chỉ im lặng không nói.

Ở trong phủ tĩnh dưỡng lâu ngày, vết thương trên tay Cổ Khinh Âm đã tốt hơn nhiều, bắt đầu tróc vảy. Vì lời dặn dò của cha mẹ mà nàng mang theo không ít thuốc trong bọc quần áo, ngồi trên một chiếc xe ngựa do Ngự sử đài cố ý phái tới đi thẳng đến quân doanh.

Quân đồn trú kinh thành đóng ở chân núi, một nơi non xanh nước biếc.

Giờ mùi canh ba Cổ Khinh Âm mới đến nơi, chẳng cần nghỉ ngơi, vội vã ăn chút gì đó, đặt tay nải trong doanh trưởng, rồi chuẩn bị triệu tập giám sát Ngự

sử hỏi rõ tình hình tuần tra. Lúc nàng xúc mạnh lên chuẩn bị ra ngoài tìm người thì đụng vào một dáng người cao to đột ngột tiến vào.

Cố Kinh Âm hoảng hốt nhưng đã bị người đó áp trên vách tường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Nàng là của ta

Trong nháy mắt Cố Kinh Âm ngửi thấy một mùi hương vừa xa lạ vừa quen thuộc, mùi hương vô cùng nam tính, nóng rực mà nồng nàn.

"Ngụy Lãnh Nghiêu, ngài làm gì vậy?" Cố Kinh Âm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt u lam thanh lãnh của hắn.

"Hừ..." Ngụy Lãnh Nghiêu vây nàng giữa vách tường và thân thể mình, bàn tay lướt dọc từ đầu ngón tay nàng, đến cánh tay, lên bả vai rồi đến cổ. Hắn nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve làn da trắng nõn tinh tế của nàng, ánh mắt ám trầm thâm thúy, tiếng nói trầm thấp từ tính, "Cho ta xem."

Cố Kinh Âm nhẹ run rẩy vì sự trêu chọc của hắn, hai tay chống lên ngực hắn để bảo trì khoảng cách, cố gắng trấn định nói: "Ngụy tướng quân, hạ quan không biết ngài đang nói gì. Hạ quan phụng chỉ tuần tra, thỉnh tướng quân phối hợp."

Ngay sau đó, hai tay nàng đã bị hắn đề lên đỉnh đầu, thân hình cao to của hắn ép lại gần, ép thân thể linh lung xinh đẹp của nàng dính sát vào tường.

"Nàng tự làm hay là để ta giúp nàng?" Đôi môi mỏng của hắn gần sát vành tai khéo léo như trần châu của nàng, hơi thở nóng rực phả hết lên vành tai mẫn cảm của nàng, đầu lưỡi như sợi lông chim lướt qua lướt lại trên tai nàng.

Cố Kinh Âm mềm nhũn, run giọng nói: "Ngài, rốt cuộc ngài muốn gì? Nơi này là doanh trướng, lúc nào cũng sẽ có người tiến vào!"

Con người u lam của Ngụy Lãnh Nghiêu thâm trầm như biển, nhìn thẳng vào nàng. Hắn dùng đầu ngón tay miêu tả khuôn mặt thanh lệ tinh xảo của nàng. "Nàng đừng giả ngốc nữa, tiểu tỷ nữ của ta, dù ta không hiểu nguyên nhân lắm, nhưng có phải nàng muốn dùng chiêu lạt mềm buộc chặt?"

"Lạt mềm buộc chặt! Tôi không biết, xin tướng quân buông ra." Cố Kinh Âm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hắn, "Còn nữa, tôi không phải tỷ nữ của ngài!"

Ngụy Lãnh Nghiêu hơi nhíu mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng, bỗng dưng cúi xuống hôn lên cánh môi phớt hồng của nàng.

Hương vị của nàng vẫn ngọt ngào tinh thuần như trước đây, cánh môi non mềm khiến hắn trầm mê. Hắn hôn cuồng nhiệt hơn, lưỡi dài khuấy đảo trong miệng nàng, điên cuồng càn quét, mút lấy đầu lưỡi nàng, tham lam hút hết nước bọt trong miệng nàng. Cánh tay hắn siết chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, bàn tay chạm vào những chỗ mẫn cảm trên người nàng, đốt lửa trêu chọc khắp nơi. Thân thể của nàng dần dần mềm nhũn, cuối cùng chỉ có thể bám lấy cổ hắn, thế mà hắn vẫn không chịu buông tha cho nàng, không ngừng gặm nhấm cánh môi nàng, cho đến khi nàng không thở được nữa, khóc lóc nỉ non.

"Không phải do nàng quyết định." Ngụy Lãnh Nghiêu dùng ngón tay vuốt ve cánh môi bị hôn sưng đỏ của nàng, cất giọng từ tính mà âm trầm, lưỡng lự: "Ta muốn xem thì không ai có thể ngăn cản được."

Hắn chỉ mới nhấc tay lên, tay áo triều phục và trung y của nàng đã như rẻ rách, lộ ra một đoạn cánh tay bị băng bó.

Cố Kinh Âm bị hắn ép đến toàn thân phát run, trong mắt giương một tầng sương, chỉ nhìn hắn lạnh lùng nói: "Ngụy Lãnh Nghiêu, ngài... ngài đủ rồi đó! Ngài có tư cách gì đối xử với tôi như vậy?!"

Nàng thấy hơi sợ khi phải đối mặt với nam nhân này. Ở trước mặt hắn, nàng lúc nào cũng không khống chế được, bởi vì hắn có thể dễ dàng khơi dậy dục vọng và cảm xúc trong nàng.

Ngụy Lãnh Nghiêu đang tháo băng quấn trên tay nàng ra, từng vòng một. Nghe nàng nói vậy, hắn ngẩng đầu, ngũ quan hoa mỹ cực kỳ dụ hoặc, "Ta nói rồi, nàng là của ta..." Thanh âm kéo dài, ngập ý chiếm hữu.

Cố Kinh Âm khiếp sợ nhìn hắn. Trong ánh nhìn của nàng, hắn cong môi cười, chậm rãi cúi đầu, liếm lên miệng vết thương sắp khỏi của nàng.

Cảm giác tê dại nóng rực từ cánh tay lan nhanh ra toàn thân Cố Kinh Âm. Đầu lưỡi của hắn đang liếm vòng quanh miệng vết thương của nàng, vì đang lên da non nên nơi đó đặc biệt mẫn cảm. Với thể công này của hắn, chỉ chốc lát, cánh tay và cả bả vai nàng đều run rẩy đến, hô hấp dồn dập nặng nề.

"Ngài... mau buông ra... Ân..." Hai chân Cố Kinh Âm run lên, sắp không đứng vững nữa rồi.

Lúc này, ngoài trướng màn vang lên một tiếng động nhỏ, một người nhanh chóng bước vào, vừa đi vừa đi vừa nói: "Vết thương của Cố đại nhân đã tốt hơn chưa?"

Cố Khinh Âm cả kinh, muốn rút tay về, lại bị Ngự Lãnh Nghiêu giữ chặt, không thể động đậy. Lúc nàng nhìn ra ngoài, đã thấy một bóng người đứng đó, dung mạo tinh xảo, đuôi mắt xếch lên, đôi mắt hẹp dài đẹp như lưu ly, dung sắc minh diễm, mặc triều phục màu xanh lam thẫm, tóc búi cao. Chính là Minh Tiểu Hạc đã nhiều ngày không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Giúp nàng bôi thuốc

Minh Tiểu Hạc nhận được thư của Ngự sử, mới biết Cố Khinh Âm bị thương, tuy ngoài ý liệu, nhưng với hắn lại chính là thời cơ để xoay chuyển, nào có chuyện không nắm chắc lấy. Một mặt hắn trình bản lịch trình lên cho Hàn Cẩm Khanh, một mặt sai nhân đi bẩm báo cho Thượng Quan Dung Khâm, bảo Thượng Quan Dung Khâm mau nhúng tay vào. Ngự sử trung thừa bị thương ở cấm quân doanh là đại sự trong triều, một khi Thượng Quan nhúng tay, Hàn Cẩm Khanh có muốn bùng bít cũng không được.

Hắn đã ghen một bụng con tức vì lần xuân tuần này, không nghĩ tới vài ngày sau lại xảy ra chuyện. Hắn đoán Hàn Cẩm Khanh sẽ làm khó hắn nữa. Tâm tình vui vẻ, hắn đến quân doanh gặp Hàn Cẩm Khanh, giả ý xu nịnh một phen, đòi được ba ngày tuần tra trong quân doanh, đồng thời hiểu các loại tình huống bên trong cũng kết giao được không ít tướng lĩnh có thực quyền.

Hắn biết hôm nay Cố Khinh Âm sẽ tới đây. Theo lẽ thường, hắn là tân nhiệm chương sử nên đến thăm hỏi cấp dưới.

Đến trước doanh trường, hắn nghe thấy bên trong có động tĩnh, có tiếng nói chuyện của nam tử. Hắn nghĩ, lúc này hắn cứ đứng ở nơi nhiều người qua lại thế này cũng không hay lắm, đã lấy danh nghĩa đến thăm thi cứ đi vào thôi. Dù có thấy Cố Khinh Âm thế nào, hắn cũng chỉ cần tỏ vẻ kính ngạc là được. Kỳ thực trong lòng hắn rất hy vọng được nhìn thấy vẻ mặt thất kinh của Cố Khinh Âm.

Vì thế, hắn xóc mình trường lên đi vào, doanh trường được thiết kế rộng rãi, chỉ cần bước vào một bước là có thể nhìn thấy không sót thứ gì bên trong.

Cố Khinh Âm đang bị một nam nhân cao lớn ôm vào trong ngực, nam nhân đó nắm lấy cánh tay của nàng, cúi đầu, hình như đang... hôn lên vết thương của nàng.

Đôi mắt lưu ly hẹp dài của Minh Tiểu Hạc híp lại, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú. Nam nhân kia có dáng người cao to, mái tóc mượt như nhung búi lại một nửa, góc mặt lạnh lùng tinh xảo, trông quen quen. Vì cố nhẫn nhịn mà khuôn mặt trắng sứ của Cố Khinh Âm hơi ửng đỏ, trông mất lớp loáng hơi nước. Khi nghe thấy tiếng gọi của hắn, nàng quay ra nhìn, còn hắn khóa chặt lấy tầm mắt của nàng, không cho nàng trốn tránh, khiến nàng càng cảm thấy khó xử.

Ngự Lãnh Nghiêu nghe vậy cũng xoay người lại, con ngươi u lam nhanh chóng đảo qua Minh Tiểu Hạc, chỉ gật đầu nhẹ, rồi quay đi. Hắn lấy từ bên hông một bình nhỏ, trong lúc Cố Khinh Âm còn đang sững sờ ngẩn ngơ, nhanh tay rắc một chút bột thuốc lên miệng vết thương của nàng.

Vì cảm giác châm chích ở miệng vết thương, Cố Khinh Âm thu ánh mắt về, tức giận nói: "Ngài làm cái gì vậy? Chương sử đại nhân tới, tôi..." Nàng muốn chào Minh Tiểu Hạc, nhưng quần áo thì không chỉnh tề, bộ dạng lại thế này, nói mất cấp bậc lễ nghĩa còn là nhẹ. Nàng chỉ biết cắn răng trừng trừng nhìn Ngự Lãnh Nghiêu, rồi thỉnh thoảng lại sợ hãi nhìn Minh Tiểu Hạc.

Ngự Lãnh Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng, "Cố đại nhân không cần nóng vội, thương thế của nàng chưa lành, vẫn cần điều trị, Minh đại nhân nhất định sẽ không so đo với nàng." Hắn nói xong, vẫn chậm rãi rắc thuốc trị thương lên vết thương của nàng, cố ý dùng thân mình ngăn cản ánh mắt nóng rực đến từ phía sau. "Thuốc này rất tốt cho thương thế kiểu này, miệng vết thương sẽ mau khép lại không cần băng bó, cứ để cho thoáng khí." Nói xong, hắn tiện tay vứt băng vải sang một bên, ngón tay lại vuốt ve quanh vết thương của nàng hai lần.

Khi Minh Tiểu Hạc nhận ra là Ngự Lãnh Nghiêu, mắt hắn càng sáng hơn. Ngày đầu tiên đến đây hắn chỉ gặp thoáng qua Ngự Lãnh Nghiêu một lần, chỉ cảm thấy người này lạnh nhạt cao ngạo, khó mà tiếp cận, tuổi còn trẻ mà đã quyền cao chức trọng, mới từ biên cương hồi kinh không lâu đã trở thành đối tượng mà các phe phái trong triều muốn mượn sức. Tuy trước mắt Hàn Cẩm Khanh có vẻ thân thiết với Ngự Lãnh Nghiêu hơn một chút, nhưng trực giác của hắn mách bảo Hàn Cẩm Khanh vẫn chưa nắm được người này trong tay. Minh Tiểu Hạc đang định tìm một cơ hội làm thân với Ngự Lãnh Nghiêu, ai ngờ hắn và Cố Khinh Âm lại có quan hệ ái muội như thế. Thậm chí Ngự Lãnh Nghiêu còn hoàn toàn không có ý định tránh hắn, chỉ để ý bởi thuốc nói chuyện với Cố Khinh Âm, mặc cho hắn đứng đó.

Đôi mắt đẹp của Minh Tiểu Hạc cong thành vầng trăng khuyết, nhìn về mặt khờ khạo của Cố Khinh Âm và dáng vẻ lạnh lùng của Ngự Lãnh Nghiêu, cười yếu ớt chào: "Ha quan Minh Tiểu Hạc thỉnh an Ngự tướng quân. Tướng quân nói rất đúng, đương nhiên thương thế của Cố đại nhân quan trọng hơn, thật sự không cần đa lễ."

Cố Khinh Âm ló đầu qua vai Ngự Lãnh Nghiêu, nói nhỏ: "Tạ đại nhân đã thông cảm." Nàng vừa nói xong lập tức bị Ngự Lãnh Nghiêu ấn đầu lại.

Ngự Lãnh Nghiêu vén tóc nàng ra sau tai, coi như không nhìn thấy ánh mắt nổi giận đùng đùng của nàng, vuốt ve thái dương của nàng, dịu dàng nói: "Vết thương sẽ hơi đau một chút, ngoan ngoãn đừng chạm vào là được. Minh đại nhân, không bằng ta và ngài đi trước, để Cố đại nhân thay triều phục."

Chương 162: Dạ yến trong quân

Ngụy Lãnh Nghiêu xoay người lại nhìn Minh Tiểu Hạc, ánh mắt băng lãnh kiên quyết. Minh Tiểu Hạc thấy vậy, vội nói: "Tất nhiên rồi, Cố đại nhân nghĩ ngợi cho tốt, lúc khác bản quan lại đến lĩnh giáo cô về việc tuần tra." Nói xong, hắn liếc mắt nhìn Ngụy Lãnh Nghiêu, nhanh chóng lui ra ngoài.

Cho đến khi Minh Tiểu Hạc hoàn toàn rời khỏi, Ngụy Lãnh Nghiêu mới thu hồi tầm mắt, hôn như chuồn chuồn lướt nước lên cánh môi hơi lạnh của Cố Khinh Âm. "Nàng có thể tự làm được chứ?" Hắn nhướn mày nhìn nàng.

"Ngài đi ra ngoài." Cố Khinh Âm chà lau môi thật mạnh, đôi mắt long lanh quật cường nhìn hắn, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Nàng không nghĩ tới Ngụy Lãnh Nghiêu lại thay thuốc giúp mình, chỉ nghĩ là hắn nhất thời muốn đến trêu chọc nàng. Không phải hắn chỉ coi nàng là tỳ nữ sao? Chẳng lẽ bôi thuốc cũng là thủ đoạn đùa bỡn nàng? Nàng lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp nữa.

Trong lúc nàng kháng cự, Ngụy Lãnh Nghiêu đã bế nàng đến bên giường, vừa cắn vừa hôn lên cằm cổ trắng mịn của nàng, lưu lại mấy ấn ký, rồi mới rời đi.

Cố Khinh Âm cắn răng ngồi đó, ánh mắt như muốn chọc thủng hai cái lỗ trên lưng hắn.

Đến khi đôi xong triều phục, vừa vận Phùng Thi Viễn và hai vị Ngự sử khác cũng đến bái kiến, Cố Khinh Âm mời bọn họ vào ngồi.

Phùng Thi Viễn nói sơ lược về tình hình ba ngày qua, nói chung nội vụ quản lý không tệ, chỉ có một vài vấn đề nhỏ. Tuần tra trọng điểm kế tiếp thì tại sẽ chọn một vài trọng binh và tướng lĩnh.

Cố Khinh Âm hỏi về những ghi chép tuần tra, xem một lượt, thỉnh thoảng lại thảo luận vài câu, đến khi xem xong toàn bộ, sắc trời cũng đã tối.

Lúc này Minh Tiểu Hạc lại đến, thấy Cố Khinh Âm đang thương nghị cùng mấy vị Ngự sử, chậm rãi đến gần, nói: "Cố đại nhân còn chưa khỏe, các người lại đến quấy rầy nàng?"

Mấy người đó thấy Minh Tiểu Hạc thì vội vàng đứng lên chào. Lúc này Cố Khinh Âm đã đổi triều phục, nhưng vẫn chưa buộc tóc, mái tóc đen xõa tung, chấp tay nói: "Đại nhân, sức khỏe của hạ quan đã không còn gì trở ngại, nên mới mời bọn họ đến đây cùng thảo luận việc tuần tra, sao lại nói là quấy rầy được."

Minh Tiểu Hạc nhìn khuôn mặt thanh lệ, khí chất nhàn nhã, đoan trang hờ hững của nàng, chẳng còn nửa phần kinh hoàng mới vừa rồi, liền vén áo bào ngồi xuống, nói: "Tốt, đã là thương thảo, vậy bản quan cũng muốn nghe một chút. Cố đại nhân rất có kinh nghiệm với việc tuần tra, bản quan đã muốn lĩnh giáo từ lâu."

Cố Khinh Âm vẫn còn chút xấu hổ khi đối mặt với hắn, dù sao hắn đã nhìn thấy hết tình hình lúc đó. Nàng vẫn nhớ rõ ánh mắt hứng thú tìm tòi nghiên cứu của hắn. Bây giờ thấy hắn không có gì khác thường, ánh mắt nhìn nàng vẫn như bình thường, nàng nhất thời cũng yên lòng, chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ đến việc thảo luận tuần tra doanh địa đóng quân lần này.

Minh Tiểu Hạc lại đặt một nửa tâm tư ở chính sự, nửa khác vẫn còn vương vấn trên người Cố Khinh Âm. Khi thảo luận công vụ, nàng luôn bình tĩnh trầm ổn, tựa như lúc nói đến việc tuần tra lần này, ánh mắt nàng sáng quắc, nói chậm rãi, chỉ đúng vào trọng điểm vấn đề. Còn ở những thời khắc khác, ví dụ như khi chẩn bệnh ở Thái y viện, hay lúc giao hoan cùng Kỷ Trắc Vân, hoặc là khi ở chung với Ngụy Lãnh Nghiêu, nàng lại mị hoặc xuân tình. Dung nhan quyền rũ ấy như khắc vào trong đầu hắn.

Hắn nhìn Cố Khinh Âm đang ngồi trước mặt mình, trong đầu lại tưởng tượng đến một dáng vẻ khác hoàn toàn với nàng lúc này, sinh động diễm lệ, hoạt sắc sinh hương, tương phản cực lớn, khiến trong lòng hắn có cảm giác hưng phấn khó tả. Hắn muốn xé lớp ngụy trang của nàng, khiến nàng không còn chỗ che giấu khi ở trước mặt hắn.

Vì Cố Khinh Âm đã đến, đêm đó, trong doanh trường lớn nhất tổ chức yến hội, tất cả người của Ngự sử đài và tướng lĩnh trong quân cùng tham gia. Cố Khinh Âm cùng mấy vị Ngự sử khác đi vào cùng Minh Tiểu Hạc, từng người ngồi xuống, còn nàng được xếp ngồi cạnh Minh Tiểu Hạc.

Đội mọi người ngồi vào chỗ của mình, Ngụy Lãnh Nghiêu cùng Hàn Cẩm Khanh một trước một sau tiến vào, hai người ngồi ở thượng vị, nâng chén mời rượu, yến hội mới chính thức bắt đầu.

Từ sau khi tỉnh lại, đây là lần đầu tiên Cố Khinh Âm gặp lại Hàn Cẩm Khanh. Hắn mặc bộ cẩm bào màu tím sẫm, búi gài một cây ngọc trầm cũng màu tím, mi mục như họa, thần sắc lạnh lùng. Nàng rất ít khi nhìn thấy Hàn Cẩm Khanh tỏ thái độ xa cách lạnh nhạt như vậy trước mặt người khác.

Trong doanh trường im lặng, một ánh mắt hướng về phía nàng, khóa chặt tầm mắt nàng. Nàng nhìn thấy Hàn Cẩm Khanh đi về phía mình, vẫn tư thái thanh quý ung dung, tay cầm ly rượu, trên khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên xuất hiện ý cười, như thật như ảo. Hắn nói: "Cố đại nhân, bản tướng kính cô một

ly." Tiếng nói thân nhiên, không có độ ám.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Mạch nước ngầm bắt đầu khởi động

Cố Kinh Âm cho rằng mình tuyệt đối không nhìn lầm, đôi mắt thâm thúy như ngọc đen của Hàn Cẩm Khanh khi nhìn nàng mang theo một tia oán giận, thậm chí còn có cảm xúc khác. Nàng không rõ cảm xúc đấy là gì, cũng không muốn nhìn thấu, bởi vì đôi mắt đó như muốn hút lấy nàng.

"Chắc chắn ngài hiểu lầm tướng gia rồi, tướng gia thật lòng quan tâm đến ngài. Đêm ngài bị tập kích, tướng gia đã ở bên ngài cả đêm không chợp mắt." Câu nói của Thanh Lộ đột ngột vang lên trong đầu nàng. Trái tim nàng mềm nhũn, nhưng dù là vậy thì sao? Mạnh mỗi duy nhất để điều tra cấm quân doanh đã bị chặt đứt, dù không xác định được có phải Hàn Cẩm Khanh phái người làm không. Lúc đó nàng lại bị thương khá nặng, dù hấn có ở bên nàng, thì cũng là xuất phát từ sự chiếu cố đối với cấp dưới. Trong tình huống đó, đối lại là nàng thì cũng sẽ làm thế. Nghĩ vậy, nàng không có suy nghĩ gì khác với ánh mắt vừa rồi của Hàn Cẩm Khanh nữa.

Cố Kinh Âm nghĩ vậy cũng hợp tình hợp lý, nhưng nàng đã quên một điều, nàng suy đoán theo cách nghĩ của người bình thường, còn Hàn Cẩm Khanh lại là ngoại lệ. Không nói đến thân phận và địa vị của hấn, chỉ riêng với tính tình của hấn, tuyệt đối không thể vì một cấp dưới bình thường mà phải ở bên cạnh đến tận nửa đêm. Cố Kinh Âm bỏ qua điều này, hay là nàng đang cố ý lừa mình dối người.

Cố Kinh Âm bùng ly rượu lên, thần sắc không thay đổi, nói: "Tướng gia đích thân kính rượu, hạ quan thực sự không dám nhận."

"Bản tướng chúc vết thương của Cố đại nhân chóng lành." Hấn nói xong, khoát tay, uống cạn ly rượu.

Cố Kinh Âm nhìn hấn, ánh nền sáng ngời trong doanh trường nhảy nhót trong đôi mắt tối đen của hấn. Nàng nghiêng né tầm mắt hấn, nói nhỏ: "Tướng gia đã có lòng, hạ quan xin đa tạ." Nàng ngẩng đầu lên uống cạn ly.

Hai người đứng rất gần. Trong một thoáng, tiếng nói chuyện, ánh nền lay động, tiếng bát đĩa va chạm đều trở nên xa xôi, trong mắt họ chỉ còn hình bóng của nhau.

Hàn Cẩm Khanh nhìn nữ tử trước mặt, hấn cũng không nghĩ trái tim đã phủ đầy bụi từ lâu của mình sẽ dao động vì ai. Tất cả quyết định của hấn đều chỉ suy tính thiệt hơn, trừ lần đó ra, hấn sẽ không để bất cứ ai và bất cứ chuyện gì trong lòng, thậm chí là mạng người.

Hiện tại đã khác, trái tim của hấn đã bị nàng ràng buộc. Hấn vốn tưởng rằng mình vẫn có thể kiềm chế, nhưng chỉ vì nàng bị thương mà trái tim hấn đại loạn.

Hấn ở bên nàng một đêm, phái người chăm sóc nàng, đi thăm nàng, thậm chí khi trừng phạt thuộc hạ cũng mang theo cảm xúc cá nhân. Chuyện này đã vi phạm nghiêm trọng nguyên tắc hành sự của hấn, nhưng nàng lại không cảm kích, thậm chí còn hoài nghi dụng tâm của hấn. Thế mà nàng lại nguyện ý để Kỷ Trác Vân ôm vào lòng, nghe những lời tâm tình buồn cười.

Dưới ánh mắt sắc bén của Hàn Cẩm Khanh, Cố Kinh Âm dần mất hết nhẫn nại, người bị thương là nàng, hấn dựa vào cái gì dùng ánh mắt này nhìn nàng. Nàng vừa muốn mở miệng, lại nghe hấn nói: "Bản tướng đã nhiều ngày không có thời gian rảnh rồi đi thăm Cố đại nhân, mong Cố đại nhân không trách tội."

Tiếng nói của Hàn Cẩm Khanh thanh thanh thân nhiên, vẻ mặt đã mang ý cười thay cho sự hờ hững lúc nãy, khóe mắt cũng xéch lên, khóe miệng nhếch lên một độ cong vừa phải.

Không biết sao Cố Kinh Âm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tìm lại được phương thức ứng đối: "Hạ quan không dám, tướng gia đã phái người hầu hạ hạ quan, hạ quan khắc sâu trong lòng. Dù hạ quan có xin nghỉ, cũng đã có tướng gia lo liệu."

Hai người đều là nhân vật trọng yếu trong xuân tuần lần này, đứng cùng nhau một lúc lâu như vậy cũng thu hút ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người trong doanh trường. Minh Tiểu Hạc ngồi ở một bên, ung dung nhìn hai người này có qua có lại. Hấn hơi kinh ngạc, thái độ của Cố Kinh Âm đối với Hàn Cẩm Khanh nằm ngoài dự đoán của hấn, đáng để nghiền ngẫm.

Hấn chọn đúng thời cơ đứng lên, nâng ly rượu, chen vào giữa hai người, nói để vào: "Tướng gia, là hạ quan vô năng, không sớm nghĩ ra lịch trình phù hợp với yêu cầu của tướng gia, liên lụy Cố đại nhân một mình gặp nguy hiểm. Là hạ quan chưa đủ tài cán phân ưu vì tướng gia, xin tự phạt một ly."

Uống một hơi cạn sạch, Minh Tiểu Hạc lại tự rót cho mình một ly, "Cố đại nhân, ly rượu này bản quan kính cô, khoảng thời gian này vất vả cho cô rồi."

Minh Tiểu Hạc uống cạn, hai má đỏ ửng, dung sắc vốn diễm lệ tăng thêm vài phần tình thái chọc người, đôi mắt lưu ly chân thành tha thiết nhìn Cố Kinh Âm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Ta uống thay nàng

Cố Khinh Âm vốn không muốn dây dưa quá nhiều với Hàn Cẩm Khanh trước mặt người khác, Minh Tiểu Hạc kính rượu vừa vặn giải vây cho nàng. Nàng nhìn hắn, đó là đáng về khi hắn xử lý công vụ mà nàng ít khi nhìn thấy. Đôi mắt hẹp dài của hắn lấp lánh ánh sáng, rạng rỡ sinh động, khiến nàng nhớ tới lần đầu tiên gặp hắn ở Thiên Huyền các mới gặp.

Cố Khinh Âm luôn có ấn tượng không tệ với Minh Tiểu Hạc, do có chút liên quan đến lần đầu tiên hai người gặp nhau. Ai bảo Minh Tiểu Hạc có vẻ ngoài dễ lừa người, nhìn giống như thể gia công tử, vị công tử này còn là một Ngự sử đại phu yêu nước thương dân. Không riêng Cố Khinh Âm, mà bất cứ nữ tử nào đều không có phản cảm với hắn.

Nàng nâng chén lên đáp lễ hắn, nghiêm mặt nói: "Tạ đại nhân, đây là bổn phận của hạ quan."

Đôi mắt Minh Tiểu Hạc cong cong như vàng trắng non, "Cố đại nhân tận chức tận trách như vậy, quả thật là phúc của bản quan."

Hàn Cẩm Khanh đứng bên cạnh đã không còn đủ kiên nhẫn nhìn Minh Tiểu Hạc và Cố Khinh Âm thân thiết, hắn nắm chặt ly rượu trong lòng bàn tay. Nhưng mấy mưu sĩ trong quân doanh lại vây quanh hắn, cười nói, thay nhau kính rượu, nên hắn cũng không tiện phát tác con tức, chỉ đành ứng phó với từng người. Ấy thế mà khóe mắt lại cứ liếc về phía hai người kia.

Thấy thấy Minh Tiểu Hạc kính rượu Cố Khinh Âm, mấy vị Ngự sử cũng đi đến, từng người nói một hai câu thân thiết, tất nhiên là không thể thiếu kính rượu.

Từ lượng của Cố Khinh Âm không tốt, sau khi uống liên tục mấy chén, đầu óc bắt đầu choáng váng. Minh Tiểu Hạc thấy nàng như vậy thì cười càng tươi, trong nụ cười ấy như giấu thanh kiếm sắc. Hắn lại chúc cho nàng thêm mấy chén.

Hắn dùng tư thái bàng quan quan sát tình hình, thậm chí còn thấy vui khi Cố Khinh Âm say rượu. Nàng cười yếu ớt, nhỏ giọng cười, không chút phòng bị, không còn đáng về bình tĩnh hờ hững ngày thường. Hắn nhìn nàng, nhìn nàng thay đổi, tưởng tượng xem lát nữa nàng có biến thành nữ tử quyền rũ yêu kiều, mị thái lan tràn không. Chỉ mới nghĩ như vậy mà thứ nào đó dưới hạ thân hắn lại ngóc đầu dậy.

Hắn nhìn Cố Khinh Âm bị mấy người vây quanh, khuôn mặt nàng đã đỏ hồng, mắt lơ đãng mông lung, bên môi tràn ngập ý cười, thu hút ánh mắt của không ít nam nhân ở đây. Quanh thân nàng đã không còn khí chất lạnh lùng. Nàng bây giờ giống như một món ngon gần trong gang tấc, khiến người ta thêm nhỏ dãi, ai nhìn thấy cũng muốn nếm thử. Giờ khắc này Minh Tiểu Hạc bỗng nhiên cảm thấy rằng không ổn chút nào.

"Vết thương của nàng chưa khỏi hẳn, không cho phép uống nữa!" Không biết Ngụy Lãnh Nghiêu lại gần từ lúc nào, hắn cướp lấy trong tay ly rượu bạch ngọc trong tay trong tay. Giọng nói lạnh lẽo, con ngươi băng lãnh quét qua những người đang vây quanh nàng, "Ai còn muốn tới kính rượu, ta uống thay nàng!" Nói xong, hắn cầm lấy ly rượu của Cố Khinh Âm, uống một hơi cạn sạch.

Mọi người đều nhất loạt lui xuống. Khí tràng trên người Ngụy Lãnh Nghiêu quá mạnh mẽ, ngôn từ băng lãnh quả quyết, đa số người ở đây đều bị hắn làm cho sợ hãi, tốp năm tốp ba tản ra.

Ngụy Lãnh Nghiêu đã sớm chú ý tới động tĩnh bên phía Cố Khinh Âm, nhưng hắn mới trở về không lâu, mấy vị tướng lĩnh khó lắm mới được gặp hắn, sao có thể cho hắn thoát thân nhanh như vậy. Tất cả đều xuất thân là võ tướng, uống rượu cũng phải bằng bát lớn, rồi nói cười một phen. Có một vị lão tướng ý vào lý lịch của mình cứ muốn lôi kéo bắt chuyện với hắn mãi, dù không còn đủ kiên nhẫn nhưng hắn cũng không thể nhẫn nhịn nhử mày với ông ta được. Hắn đành phải nhẫn nhịn, mặt mày càng uống càng lạnh tanh.

Ngụy Lãnh Nghiêu là người lạnh nhạt, chuyện râu ria hắn sẽ không thêm để ý, dù có người sắp chết trước mặt, hắn cũng chẳng thêm nhử mày, càng đừng nói sẽ ra tay tương trợ. Nhưng một khi hắn nhận định là của hắn, thì người khác không được phép chạm vào.

Nếu Cố Khinh Âm vẫn là tỳ nữ của hắn, hắn đã sớm nhét nàng dưới cánh chim của mình, những người khác đừng hòng mơ tưởng đến nàng. Nhưng nàng lại là một nữ quan, xuất thân sang quý, không chỉ dây dưa không rõ với Hàn Cẩm Khanh, mà còn muốn đính ước với Kỷ Trác Vân. Chuyện này đã vượt qua phạm vi hắn có thể dễ dàng tha thứ, nhưng dù sao hắn cũng không phải người bình thường, hắn thấy rõ thế cục của mình ở vị trí đó. Cho nên hắn chỉ có thể tận dụng hết mọi khả năng ở bên nàng, không để cho người khác nhanh chân đến trước.

Hắn ôm eo Cố Khinh Âm, không thêm nói gì kéo nàng ra khỏi doanh trướng.

Chuyện này không nhỏ, rất nhiều người đều buông ly rượu trong tay, quay ra nhìn bọn họ, trong đó có cả ánh mắt nóng rực của Hàn Cẩm Khanh và Minh Tiểu Hạc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Giăng co ở bãi sông

"Ngài buông tay ra," Cô Kinh Âm đã chhuizen choáng say, bị Ngự Lãnh Nghiêu kéo mạnh đi như vậy nên cũng hơi tỉnh táo lại. Nàng nhú mi nhìn hắn, thấp giọng nói: "Ngự tướng quân, không phải ngài quá chén rồi chứ? Trước mắt nhiều người như vậy mà dám kéo Ngự sử trung thừa ra ngoài." Nàng hất tay hắn ra, đôi mắt hắc bạch phân như oán như giận trừng mắt nhìn hắn.

Ngự Lãnh Nghiêu chưa bao giờ thấy Cô Kinh Âm như lúc này, ánh mắt đỏ vừa phong tình vạn chủng, lại vừa giống như một tiểu nữ nhi ngây thơ. Hắn ngẩn ra, ý lạnh trong mắt nhạt đi vài phần, lại càng dùng sức kéo mạnh nàng ra xa doanh trướng.

Cô Kinh Âm giả dựa thật mạnh, tuy trông nàng có vẻ say rượu, nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo, chỉ cảm thấy không biết nói thế nào về hành động của Ngự Lãnh Nghiêu.

"Cố đại nhân còn muốn tiếp tục ở lại để bị người ta chuốc say?" Ngự Lãnh Nghiêu trầm giọng nói: "Sẽ không sợ sau khi say rượu sẽ luống cuống, làm hỏng thanh danh của chính mình?"

Cô Kinh Âm không thích hắn tự tiện quyết định thay nàng, cho dù biết lời nói của hắn có lý, nhưng nàng vẫn không khống chế được xúc động, quát: "Ngài!" Mặt nàng trắng bệch, muốn rút bàn tay đang bị Ngự Lãnh Nghiêu giữ chặt về.

Chỗ hai người đứng lúc này rất gần doanh trướng, nhờ có bàn che và ánh nến mà người bên trong hoàn toàn thấy không rõ động tác của họ, chỉ thấy hai người đang nói chuyện với nhau, nhưng có vẻ không thoải mái lắm, hai bên cứ giăng co mãi.

"Ngự tướng quân," một giọng nói thân nhiên đột ngột vang lên, "Bản tướng có việc cần thương lượng với tướng quân, không bằng ta và tướng quân ra ngoài đàm đạo?"

Cô Kinh Âm quay đầu lại, thấy Hàn Cẩm Khanh không biết đã đứng phía sau bọn họ từ khi nào. Hắn cứ đứng đó nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy.

Nàng thoát khỏi sự kiềm chế của Ngự Lãnh Nghiêu, nhìn Hàn Cẩm Khanh một lát, lúc định quay về, lại nghe Hàn Cẩm Khanh nói: "Cố đại nhân say rượu không khoẻ, các người đi cùng nàng ra ngoài hóng gió." Lập tức có hai thị vệ trẻ tuổi khom người lĩnh mệnh.

"Ngự tướng quân, đi thôi." Hàn Cẩm Khanh quay lại, nói với Ngự Lãnh Nghiêu.

Ánh mắt Ngự Lãnh Nghiêu băng lãnh liếc hắn một cái, nghiêng người đi ra khỏi doanh trướng.

Bầu trời đêm thưa thớt sao, trăng tàn như móc câu, cách doanh trướng không xa có một bãi sông, cỏ mọc như nấm, Ngự Lãnh Nghiêu và Hàn Cẩm Khanh một trước một sau đi đến đó.

Ngự Lãnh Nghiêu khoanh tay đứng bên bờ sông, con người u lam nhìn vàng trắng phản chiếu trên mặt sông, để gió đêm thổi tung cảm bào màu thiên thanh của hắn, "Tướng gia muốn nói gì?"

Hàn Cẩm Khanh đi tới, đứng sòng vai cùng hắn, mái tóc đen rối tung bay theo gió, hàng mi dài nhướng lên, "Là người giết Hồ Thu." Giọng nói đậm mực lạnh lùng.

Thần sắc của Ngự Lãnh Nghiêu chẳng chút thay đổi, "Nếu người nói là thích khách trong cấm quân doanh thì đúng vậy." Hắn hơi nghiêng người, liếc nhìn Hàn Cẩm Khanh, "Người cứ bản khoãn, chậm chạp không chịu ra tay, vậy ta làm thay người."

Mắt Hàn Cẩm Khanh càng lạnh lẽo, "Người làm hỏng chuyện của ta rồi."

"Chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, chết rồi là hết đời chúng, không phải là lời giải thích tốt nhất sai?" Ngự Lãnh Nghiêu lơ đãng nói: "Hàn tướng nhiều kinh nghiệm sống gió, nếu chút việc nhỏ ấy cũng làm không xong thì sao làm nên nghiệp lớn?" Nói xong, hắn quay về.

"Ngự tướng quân" Ánh mắt Hàn Cẩm Khanh trầm xuống, "Người cũng biết triều đình sẽ lập tức phái người điều tra việc này, dù thế nào cũng phải có câu trả lời thỏa đáng cho thánh thượng. Đáng lẽ Hồ Thu sẽ nhận tội, nhưng người lại giết y."

Ngự Lãnh Nghiêu dừng bước, nói: "Đó là chuyện của người."

"Nếu như thế, vì sao người lại nhúng tay?" Hàn Cẩm Khanh cười lạnh, "Huống hồ, cấm quân doanh cũng chẳng liên quan gì đến người"

Mắt Ngự Lãnh Nghiêu càng thâm trầm, "Tên đó dám ám sát Ngự sử trung thừa trong cấm quân doanh, tội đáng chết."

"Tội của y sẽ có Đại Lý tự và Hình bộ xử trí, không tới phiên Ngự tướng quân nhúng tay." Hàn Cẩm Khanh đến gần vài bước, ánh trăng kéo dài bóng hắn trên bãi sông.

Ngự Lãnh Nghiêu đưa lưng về phía hắn, "Đây là chuyện Hàn tướng muốn nói với ta? Vì một người bé nhỏ không đáng nói đến, mà ngài trách ta nhúng tay vào chuyện này?"

"Người nợ ta một lời giải thích." Tóc Hàn Cẩm Khanh bị gió thổi rối tung, hắn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Ngụy Lãnh Nghiêu.

Ngụy Lãnh Nghiêu xoay người lại, ngũ quan hoa mỹ trong đêm tối càng thêm sắc sảo, "Trong lòng Hàn tướng đã có đáp án, cần gì hỏi nhiều."

Hàn Cẩm Khanh: "Ta phải nghe chính mồm người nói ra."

Thần sắc Ngụy Lãnh Nghiêu lạnh lẽo. Hắn im lặng một lát, trầm giọng nói ba chữ: "Cố —— Kinh —— Âm, ngài đã muốn ta nói rõ, ta cam lòng cung kính."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Chấn kinh trong rừng

Hàn Cẩm Khanh híp mắt, "Ngụy tướng quân đúng là người trọng tình nghĩa, mới chỉ gặp Cố Kinh Âm vài lần, mà có thể giết người vì nàng."

Ánh mắt Ngụy Lãnh Nghiêu lạnh lùng, thần sắc lạnh nhạt, "Có phải trọng tình trọng nghĩa hay không thì ta không hiểu biết, ta chỉ biết không kẻ nào được phép làm nàng bị thương."

"Nếu Cố Kinh Âm biết được phần tâm ý này của Ngụy tướng quân, chắc sẽ hối hận vô cùng vì đã đính hôn với Kỷ Trác Vân." Hàn Cẩm Khanh cười trào phúng.

Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn hắn, ánh mắt thâm trầm, tiếng nói trầm thấp từ tính vang lên: "Đó là chuyện của nàng. Thực ra ta cảm thấy ngài mới lạ đó, biết rõ nàng muốn đính hôn, mà còn có thể khoanh tay đứng nhìn?"

"Ngụy tướng quân cũng nói đó là chuyện của nàng, ta có năng lực thay đổi được gì?" Hàn Cẩm Khanh cười nhẹ, "Không nói về nàng nữa, chuyện cắt giảm binh quyền ở các Châu phủ tiến hành đến đâu rồi?"

Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn độ cong khóe môi của Hàn Cẩm Khanh, nói: "Nếu Hàn tướng thực sự muốn làm chuyện gì, chẳng ai có thể ngăn được."

Hàn Cẩm Khanh nhú mày, không nói gì, Ngụy Lãnh Nghiêu cũng không xoay quanh đề tài này nữa, nói về việc sắp lấy được binh quyền ở Châu phủ. Bầu không khí không thân thiện hơn chút nào, Ngụy Lãnh Nghiêu nói rất ít, chỉ bằng hai ba câu đã nói hết tình hình của một châu. Thành thạo Hàn Cẩm Khanh hỏi một câu, hắn cũng đáp lại bằng một câu, dần dà hắn cũng đưa ra một vài đề nghị. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bầu không khí vốn căng thẳng lúc trước dần được thả lỏng.

Về phần Cố Kinh Âm bị hai người do Hàn Cẩm Khanh phái đến hộ tống ra khỏi doanh trường hóng gió. Gió đêm hơi lạnh, không khí ẩm ướt mát lạnh luồn vào phế phủ có cảm giác sáng khoái vô cùng, đầu óc đang mông lung của nàng cũng tỉnh táo vài phần. Nàng đi thêm vài bước, đến trước rừng cây nhỏ mới do dự dừng lại. Nàng quay đầu, thấy hai thị vệ đó vẫn đi theo, không khỏi nhú mày nói: "Các người thật sự muốn đi cùng bản quan?"

Hai thị vệ đó vốn là tân binh, nhờ thân thủ cũng không tệ nên từ lúc bắt đầu xuân tuần được điều đến để Hàn Cẩm Khanh sai phái. Đây là lần đầu tiên nói chuyện trực tiếp với Cố Kinh Âm, họ hơi kinh sợ, lắp bắp: "Đại, đại nhân, chúng tiểu nhân cũng chỉ phụng mệnh tướng gia làm việc."

Cố Kinh Âm phiền chán, nhìn cánh rừng âm u phía trước, nói: "Bản quan muốn vào trong rừng đi dạo giải sầu, các người không cần đi cùng, bản quan sẽ tự báo cáo lại với tướng gia."

Hai thị vệ trẻ tuổi nhìn nhau, gã thị vệ cao to hơn nói: "Chúng tiểu nhân sẽ ở chỗ này, lúc nào đại nhân cũng có thể gọi." Nói xong, họ đứng canh ở bên rừng, nhìn nàng không chớp mắt.

Cố Kinh Âm thấy họ không đi theo nữa, liền đi một mình vào trong rừng.

Cánh rừng này không lớn, khá nhiều cây lâu năm, cành lá sum xuê, che hết bầu trời, trong đêm tối trong có hơi âm u. Ánh trăng len lỏi qua kẽ lá, chiếu xuống mặt đất tạo thành những quang sáng nhỏ.

Cố Kinh Âm không biết sao mình lại muốn vào đây, trực giác mách bảo nàng tìm một nơi thanh tịnh không người, hóng gió, yên tĩnh một chút. Nàng vốn không thích xã giao, hôm nay thật sự không từ chối được mới phải ứng phó một phen. Vì đã uống không ít rượu đi, lúc này nàng vẫn thấy hai má nóng ran, bước chân lạng lạng.

Nàng đi một đoạn, thấy trên khoảng đất rộng rãi bao la phía xa có một ngôi đình nhỏ bốn góc, trong đình xếp bàn đá ghế đá, cách đó không xa còn có thể nghe được tiếng suối chảy róc rách.

Nàng lững thững đi vào trong đình, mượn ánh trăng mờ mờ nhìn xem xét bốn phía. Hai mắt đột nhiên bị sợi dây lưng mềm mại che lại, ngay sau đó, thân thể nàng bị người phía sau ôm chặt lấy. Hơi thở của người đó nóng rực phả vào cổ cổ mẫn cảm của nàng, nàng ngửi được mùi hương đặc biệt trên

người hấn, đó là hương rượu thân nhiên lẫn với một số loại hương thảo, độc đáo nhưng không quá nồng nặc.

Nàng ép mình phải trấn định, lạnh giọng hỏi: "Người là ai?" Nhưng giọng nói của nàng vẫn run run.

Nơi này là doanh địa đóng quân, ngoài bìa rừng cũng có người, chắc chắn nàng sẽ không sao. Không biết người nào lớn mật, dám đùa giỡn nàng. Trong đầu nàng xoay chuyển vô vàn suy nghĩ, cuối cùng luôn nhắc nhở mình phải trấn định chờ người tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Suy nghĩ hoang đường

Nghe thấy giọng nàng, hai cánh tay đang ôm nàng hơi chấn động, nhưng người đó không có hồi đáp, chỉ đặt những nụ hôn nhỏ vun lên gáy nàng. Cảm giác nóng rực tê dại khiến thân thể mẫn cảm của nàng run lên.

Hai mắt không nhìn thấy, cho dù tìm mọi cách tự an ủi chính mình nhưng trong lòng nàng vẫn có chút khủng hoảng. Nhớ ra còn hai thị vệ đang canh giữ ngoài bìa rừng, suy nghĩ cầu cứu nảy ra trong đầu nàng, nhưng nghĩ đến việc mình bị khinh bạc sẽ lan truyền trong quân doanh, nàng lập tức gạt đi luôn.

"Người rốt cuộc là ai?!" Cô Khinh Âm cất cao giọng, ra sức gây dựa.

Người sau lưng nàng vẫn không nói gì, thờ dốc từng hơi bên gáy nàng, hơi thở ấy càng ngày càng nóng rực.

Hắn vừa hôn vừa cắn, đầu lưỡi lưu luyến trên da thịt mềm mại của nàng. Nàng không biết miêu tả cảm giác này như thế nào, trong cơ thể đang run rẩy hoảng sợ dâng lên một khát vọng kỳ lạ.

Nam nhân phía sau giữ chặt nàng lại, đặt nàng ngồi lên một khối đá trơn nhẵn lạnh lẽo, tay nàng bị trói chặt, giơ cao trên đỉnh đầu.

Triều phục trên người bị xé rách, tuột xuống, khiến nàng lạnh run. Một bàn tay to cách cái yếm mỏng manh bao phủ lên bầu ngực đầy đặn của nàng.

Cảm giác khủng hoảng xâm chiếm tâm trí nàng, nàng nghiêng đầu, hơi thở bất ổn: "Người cũng biết thân phận của ta? Chỉ vì ham sắc nhất thời mà người sẽ khiến mình rước lấy họa sát thân!"

Nam tử lặng im, nàng nín thở chờ đợi, trong lòng vô cùng chờ mong hắn có thể dừng tay ở giờ khắc này, nàng sẽ không truy cứu, coi như mình gặp ác mộng.

Một lát sau, nàng nghe thấy một tiếng cười cực nhẹ, như phát ra từ xoang mũi, sau đó cánh môi nàng bị mút mạnh.

Tim Cô Khinh Âm đập thình thịch, hy vọng đã biến mất, nàng không biết còn có thể ứng đối với vận rủi đột nhiên tới này như thế nào.

Nam tử mút mạnh môi nàng rồi chậm rãi tách ra, dùng đầu lưỡi miêu tả viền môi nàng, cường ngạnh cạy môi nàng ra, trêu chọc khiêu khích cho đến khi nàng bật ra tiếng rên rỉ.

Lời nói của nàng hiển nhiên không có chút xú lực uy hiếp nào với hắn, hắn càng can rờ. Hai tay nàng bị trói buộc, hai chân cũng bị hắn kim giữ, hoàn toàn không thể tránh thoát.

Cảm giác này quen thuộc vô cùng, nàng chẳng thể tránh né, cũng vô pháp kháng cự...

Lúc nam nhân này hôn nàng, rõ ràng nàng nếm được vị rượu trong miệng hắn, hơi ngọt, hơi cay. Đầu lưỡi hắn tàn sát bừa bãi trong miệng nàng, nuốt hết nước miếng của nàng, còn bắt chước tư thái ái ân ra vào linh hoạt trong miệng nàng.

Thân thể mềm mại của nàng được nam nhân ôm chặt, bầu ngực sữa bị hắn vuốt ve. Ngón tay hắn trêu đùa nhũ hoa mẫn cảm của nàng, khiến nó đứng thẳng run rẩy, in hai điểm nhỏ mê người lên yếm.

Nước mắt chảy xuống, nàng hận mình yếu đuối vô năng, hận thân thể mẫn cảm sa đọa, nàng cảm thấy mình như lún rơi vào vùng bùn, càng gãy dựa, càng chìm sâu.

Nàng nghe thấy mình yếu ớt cầu xin, "T hã ta ra, cầu xin người..."

Khi nàng khẽ giọng cầu xin, đầu lưỡi nam tử lui ra khỏi miệng nàng, cho nàng có không gian thở dốc, đầu ngón tay đang ác ý đùa bỡn ngực nàng cũng dừng lại.

Nam tử mượn ánh trăng nhìn nàng, dù chỉ một chút biến hóa trên gương mặt nàng cũng rơi hết vào đôi mắt hẹp dài thấu triệt của hắn, bao gồm cả những giọt nước mắt lặng lẽ.

Trên mặt nam tử hiện lên một tia nghi hoặc, dung mạo tinh xảo hơi nhũn lại.

Minh Tiểu Hạc nhìn thấy Cố Khinh Âm rời khỏi doanh trướng, trông nàng có vẻ hơi say, bước chân không ổn định. Thế là hắn nói giỡn với đồng nghiệp vài câu, chào hỏi qua, một lát sau cũng rời khỏi.

Hắn muốn nhìn xem nàng trong lúc say rượu nàng có còn phòng bị, hay sẽ lộ ra mị ý mê người hay không. Hắn cảm thấy bản tính của nàng là một nữ nhân phóng đảng, chỉ là ngày thường nàng nguy trang rất giỏi mà thôi.

Hắn cũng không biết mình nảy sinh suy nghĩ hoang đường như vậy từ lúc nào, nhưng suy nghĩ đó đã tác động đến cảm quan thần kinh của hắn, mà xui quỷ khiến thế nào hắn lại đi theo nàng.

Hắn nhìn nàng cho thị vệ dừng lại ngoài bia rừng, một mình đi vào trong. Kỳ thực nhìn cái nơi âm u này trong lòng hắn chẳng muốn đi chút nào, khả đôi chân không nghe theo sự sai khiến của hắn, cứ cố tình đi theo nàng, còn tận dụng hết khả năng tránh thoát khỏi ánh mắt của hai tên thị vệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 168: Hàng động của hắn

Minh Tiểu Hạc đã ngấm ngầm theo dõi Cố Khinh Âm không biết bao nhiêu lần, đây là kết luận hắn rút ra được khi thấy dáng vẻ giả vờ đứng đắn trước mặt người khác, nhưng sau lưng lại phóng đảng với nam nhân của Cố Khinh Âm. Tương phản quá lớn khiến tâm lý muốn tìm tòi nghiên cứu của hắn tăng mạnh từng ngày.

Hắn đi theo nàng vào rừng, trên mặt đất tích một lớp lá khô rất dày, khi giẫm lên vang lên tiếng vang rất nhỏ. Hắn cố gắng bước đi thật nhẹ, ánh mắt không rời khỏi dáng người linh động cách đó xa xa.

Hắn biết nàng có quan hệ ái muội với Kỷ Trác Vân, Hàn Cẩm Khanh, Ngụy Lãnh Nghiêu, còn chính mắt nhìn thấy bộ dạng phóng đảng của nàng ở chỗ tiêu thái y ngày đó. Thượng Quan cũng luôn nhắc nhở hắn không được tiếp cận nàng. Nhưng càng như thế, nàng càng có lực hấp dẫn cảm kỳ đối với hắn.

Trong lúc đầu óc hắn còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã hành động.

Hắn tháo dây cột tóc của mình xuống, đó là sợi gấm xanh hắn thường dùng, che hai mắt nàng lại. Dù xuất phát từ lý do nào, hắn tuyệt đối không muốn thân phận bị lộ.

Hắn nghe thấy tim mình đập dồn dập, đầu óc trống rỗng. Khi hắn ôm lấy Cố Khinh Âm từ phía sau, sâu trong thân thể hắn dường như đang than thở, một cảm giác thỏa mãn đã lâu không có nhanh chóng lan tràn. Thân hình tinh tráng của hắn như bị lửa đốt, lập tức bốc cháy.

Hắn đã từng nhìn thấy thân thể của nàng, cũng từng tưởng tượng tư vị của nàng. Giờ khắc này khi thật sự được ôm nàng vào lòng, đúng như hắn nghĩ, nàng sẽ làm hắn nghiện.

Môi lưỡi hắn lưu luyến trên làn da trơn mềm, thơm ngát của nàng. Dưới bàn tay hắn là hai bầu vú đầy đặn, hắn vuốt ve thật mạnh nói đó cách lớp yếm mỏng, lúc lại đè ép, khi thì nhéo nhũ hoa khiến nàng rên rỉ. Đó chính là loại thuốc thúc giục tình tốt nhất, khiến hắn hoàn toàn lạc lối.

Lúc này, hắn cảm thấy mình giống tên tiểu tử lần đầu tiên khai trai, chứ kỳ thực hắn đã có rất nhiều kinh nghiệm phong nguyệt, kinh qua không biết bao nhiêu nữ nhân. Cảm giác vội vàng không khống chế được khiến hắn thấy thật xa lạ, cũng làm hắn thêm hưng phấn.

Nhất định là hắn bị áp lực công việc lâu lắm rồi, lâu đến mức hắn từng cho rằng thân thể mình mắc bệnh gì đó, không hề có khát vọng với nữ tử. Nay vì Cố Khinh Âm, dục vọng bị áp chế hoàn toàn được phóng thích.

Cảm nhận từng cơn run rẩy của nàng, nghe thấy câu hỏi cố gắng trấn định của nàng, hắn đáp lại bằng một nụ hôn nhiệt tình hơn.

Tư vị ngọt ngào của nàng khiến hắn muốn ngừng mà không được, đôi môi đỏ mọng mềm mại, cái lưỡi hồng hồng quẫy rữ, ngay đến nước bọt trong miệng nàng cũng ngọt ngào vô cùng. Hắn liếm thật nhẹ nhàng, chậm rãi trêu chọc, rồi lại triển miên quán quýt, khiến nàng thở gấp rên rỉ. Hắn nhận ra nàng đang cực lực khắc chế, điều này làm hắn vui sướng phấn khởi, đồng thời cũng khiến dục vọng càng chồng chất, hận không thể lập tức ăn nàng vào bụng.

Hắn mê muội hôn nàng, môi hắn một khắc cũng không rời khỏi thân thể nàng. Một tay hắn vội vàng vờn ra sau, muốn cởi bỏ cái yếm vướng víu của nàng, nhanh chóng muốn nhìn thấy dáng vẻ hoàn toàn trần trụi phóng đảng của nàng.

Hắn nhận ra nàng đã động tình, thân thể mẫn cảm tinh tế của nàng đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn. Tâm tư chỉ muốn đùa giỡn ban đầu hoàn toàn biến thành ham muốn chiếm hữu, cho đến khi hắn nghe thấy nàng khàn giọng cầu xin hắn buông tha cho mình, và nhìn thấy giọt nước mắt lấp lánh

trên khuôn mặt nàng.

Rõ ràng Cố Kinh Âm đã động tình, hắn và nàng có thể cá nước thân mật, cho dù hắn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì có sao? Rõ ràng nàng đã uống rượu, đỡ bỏ phòng bị, nhưng vẫn không muốn mây mưa với hắn. Hắn nhớ rõ biểu tình chìm đắm trong vui thích của nàng khi ở dưới thân nam nhân, khóe mắt hàng mi nàng lúc đó đều là vẻ quyến rũ xuân tình, chẳng lẽ chỉ vì đối tượng biến thành hắn nên không được?

Nghi hoặc lúc đầu dần biến thành xấu hổ, thực ra hắn không nghĩ đến vì mình không dám để lộ thân phận, lén lút ép buộc thế này thì có nữ tử nào cam lòng bị người xa lạ cưỡng bạo?

Hắn lấy quần áo phủ lên người nàng, động tác trở nên thô lỗ như muốn trừng phạt. Đôi môi mỏng hơi lạnh của hắn áp lên cần cổ nàng, cảm nhận từng mạch đập của nàng. Mỗi lần lướt xuống dưới, liếm hõm vai và xương quai xanh của nàng, cùng với tiếng thở dốc nóng cháy của nàng, hắn mút lấy nhũ hoa mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Ánh trăng hỗn loạn

"Ừm... Người, không được..." Lời cầu xin của nàng chỉ đổi lại được sự phóng túng của hắn. Nàng muốn lấy tay bịt chặt miệng mình, không cho những tiếng rên rỉ yếu ớt bất lực phát ra, nhưng vẫn không ngăn được thể công của hắn.

Cánh tay cường ngạnh của hắn ôm chặt lấy thân thể mảnh khảnh của nàng, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng liếm láp nhũ hoa của nàng, khiến quả mâm xôi điểm lệ run rẩy dưới ánh trăng.

Dáng vẻ và kháng cự của nàng khiến ánh mắt của Minh Tiểu Hạc càng thêm thú vị. Đôi mắt lưu ly hẹp dài của hắn lưu chuyển trong đêm đen, mượn ánh trăng thưa thớt nhìn bầu ngực sữa cao ngất như núi tuyết phiếm ánh trăng ngà của nàng.

Ánh mắt hắn buồn bã, nơi nào đó đã cứng rắn, dựng một túp lều nhỏ dưới lớp áo bào nhưng vẫn phải ỉn nhẫn. Đầu lưỡi hắn lướt quanh quảng ngực lên đến nhũ hoa của nàng, không buông tha dù chỉ một tắc, mỗi lần mút mạnh vào đều phát ra âm thanh dâm mị.

Thân thể Cố Kinh Âm run rẩy, không biết là sợ hãi hay vì lạnh. Dục vọng nằm sâu trong cơ thể dâng lên, khiến nàng dần mất ý thức. Nàng chỉ cảm được có một dòng nhiệt lưu đang dịch chuyển trong thân thể, cảm giác này rất quen thuộc, đó là điềm báo khi nàng động tình.

Nàng giãy dụa hai tay, không ngờ thoát được khỏi dây trói, nỗi lo trong lòng nàng được cởi bỏ một chút, nhưng hai tay đã bủn rủn vô lực, không thể chống lại thể lực của nam tử. Hai tay nàng vung lung tung, đầu ngón tay xuyên qua mái tóc dài rối tung của nam tử, bất giác nắm chặt. Cái miệng nhỏ hé mở, phát ra tiếng rên rỉ kiều mị tận xương. Trong thanh âm mềm mại đó còn mang chút ủy khuất và cầu xin. Huyết mạch Minh Tiểu Hạc phun trào, rốt cuộc hắn cũng được nhìn thấy dáng vẻ chân thực nhất của nàng như ý nguyện.

Minh Tiểu Hạc cứ nghĩ mình sẽ thỏa mãn, dù sao đây cũng là cảnh tượng hắn tưởng tượng không chỉ một lần. Hắn muốn nàng nở rộ dưới thân mình, không phải vì nam nhân khác, mà là vì hắn. Nhưng hiện tại hắn thấy không đủ, còn lâu mới đủ, hắn không ngờ khát vọng với nàng lại nhiều như vậy.

Thực ra hắn rất muốn nói cái gì, bởi trước nay hắn đều đối xử với nữ nhân không tệ, chuyện giở giở chiếu cũng rất giỏi, dù là dụ dỗ, an ủi, hay là nói những lời quyến rũ, hắn vẫn có thể hạ bút thành văn. Nhưng bây giờ hắn không thể nói, hắn quyết không thể bại lộ thân phận, và cũng sợ một khi nàng nghe được giọng hắn sẽ tỉnh táo lại. Vì mọi chuyện quá tốt đẹp nên hắn không muốn phá vỡ, cho dù hành động ti bi của hắn chỉ đổi lấy được phút giây bình thân ngắn ngủi, hắn cũng cam lòng.

Hắn chậm rãi kéo quần lót của nàng xuống, để hoa khâu đầy đặn của nàng hiển hiện trước mắt. Huyết dịch toàn thân hắn dịch chuyển, hô hấp trở nên dồn dập. Hắn tuột quần lót của nàng đến mắt cá chân, nâng hai chân nàng lên, áp vào trước ngực, để toàn bộ mặt viên ướt át hiện ra trước mắt hắn.

Đóa hoa của nàng đầy đặn, trông như cánh bướm thẹn thùng khép lại, lộ ra hoa hạt nhỏ hồng hồng bên trong. Miệng huyết ướt át, có mùi hương độc đáo mê người của nữ tử.

Hắn vươn tay ra bao trọn lấy hoa khâu của nàng, d* m thủy của nàng làm bàn tay hắn ướt nhẹp.

Nhìn cảnh đẹp hương điểm mê người trước mắt, hắn kiềm chế nổi lòng xao động, dùng đầu ngón tay dính d* m thủy lượn vòng mặt viên của nàng, tới tới lui lui, lúc nhẹ lúc mạnh. Miệng hắn lại mút ngực nàng, đầu lưỡi truy đuổi nhũ hoa mềm mại...

Cố Kinh Âm bị hắn trâu chọc không còn chút sức lực, thân chí dù vẫn giữ được vài phần tỉnh táo, những không thể chống lại dục vọng đòi núp lấp bên trong cơ thể. Nàng khẽ van xin: "Không được... Nơi đó không cần... Ân... A..."

Mắt Minh Tiểu Hạc phiếm hồng, trong đôi mắt lưu ly toàn là lừa dối, dung mạo mình điểm bức người. Hắn vừa dùng đầu lưỡi thô ráp liếm qua bầu ngực mềm mại trắng mịn của nàng, cảm nhận từng cơn run rẩy của nàng, vừa lấy đầu ngón tay như có như không chạm vào hoa huy*t của nàng, nhưng nhất định không chạm vào hoa hạt đã cương cứng và miệng huyết lấy lợi nước.

Cổ Khinh Âm chỉ cảm thấy dưới thân càng ngày càng nóng, càng ngày càng trống rỗng, dục vọng trong cơ thể dâng cao, nằng khó chịu cong người dán sát vào nam tử trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Chuyện tốt bị quấy nhiễu

Khuôn mặt đẹp đẽ của Minh Tiểu Hạc thêm vài phần ma mị dưới ánh trắng, dục long dưới thân kêu gào, cách lớp y bào chọc vào đùi trong của Cổ Khinh Âm. Còn lưỡi hần chậm rãi lướt qua lướt lại, liếm nhẹ vào nụ hoa của nàng.

"A..." Thân thể Cổ Khinh Âm run bắn, trong đầu như có một tia sáng trắng lóe lên, cắt đứt một tia lý trí cuối cùng.

Minh Tiểu Hạc cảm thấy đêm nay mình hơi không khống chế được. Hần vận lần không nghĩ dục niệm với Cổ Khinh Âm lại mãnh liệt đến mức này. Mỗi tác da thịt, mỗi tiếng rên rỉ của nàng đều có thể kích thích dục vọng nằm sâu trong thân thể hần. Hần cúi đầu, mút lấy quả anh đào mê người, để mái tóc đen rối tung phủ lên thân thể mềm mại trần trụi của nàng.

Cổ Khinh Âm cắn chặt môi, trong bóng đêm, tất cả giác quan đều trở nên vô cùng mẫn cảm. Chỉ thay đổi nhiệt độ, thêm một chút dụ hoặc đã khiến cảm nhận của nàng được phóng đại lên vô cùng. Đầu lưỡi của nam tử di động trên da thịt, khiến thân thể của nàng bắt đầu lắc lư, dần dần cuồng loạn, cho đến khi có ánh trắng đột nhiên ánh vào mi mắt.

Nàng mất một lát sững sờ ngẩn ngơ, sau đó giật mạnh sợi dây gấm xuống, ánh mắt mê man. Thì ra, lừa mình dối người không phải là chuyện dễ.

Đầu óc nàng đã tỉnh táo vài phần, nhưng thân thể vẫn chẳng chút sức lực, nàng dùng toàn lực đá thẳng vào bụng của nam tử trước mặt. Nghe được tiếng kêu đau đớn, nàng lạnh nhạt nói: "Buông ra!"

Minh Tiểu Hạc đang chìm trong cảnh đẹp, sao có thể ngờ rằng Cổ Khinh Âm đã tỉnh táo lại. Hần ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng đã chống người ngồi dậy, hai mắt thất thần nhìn mình.

Hai thị vệ đứng đợi ngoài cửa rừng khoảng một nén nhang vẫn không thấy Cổ Khinh Âm đi ra. Trong lòng họ hơi bất an, cộng thêm thỉnh thoảng trong rừng vang lên một vài âm thanh hỗn loạn hòa cùng tiếng gió thổi mạnh khiến nỗi bất an càng khuếch đại.

Tên thị vệ thấp hơn nhìn vào rừng, nói: "Hình như lúc nãy tôi nhìn thấy một bóng đen đi vào trong đó, chúng ta vào xem thử đi?"

Tên thị vệ cao hơn hơi trầm ngâm, trả lời: "Chi bằng cậu đi bẩm báo tướng gia trước, nghe ngài ấy an bài."

Hai người đang nói chuyện thì thấy xa xa có hai nam tử cao to đi tới. Tên thị vệ cao hơn chạy tới, cung kính nói: "Ty chức thỉnh an tướng gia, đại tướng quân."

Hàn Cẩm Khanh đang tranh luận với Ngụy Lãnh Nghiêu về binh quyền ở các Châu phủ. Lúc chỉ thấy có hai tên thị vệ, hần nhú mày, hỏi: "Việc ta giao cho các người làm đến đâu rồi?" Làn gió đêm thổi bay góc áo bào màu tím nhạt của hần.

Thị vệ đó nào dám nhìn thẳng vào Hàn Cẩm Khanh, vội cúi đầu, nói: "Vừa rồi Cổ đại nhân đi một mình vào trong rừng, bảo ty chức đứng ngoài đây chờ, ty chức không dám không theo, nhưng lại thấy không ổn, đang định đến bẩm báo tướng gia."

"Nàng đi vào rừng một mình?" Hàn Cẩm Khanh hí hửng lại, con ngươi như ngọc đen sâu không thấy đáy, "Từ lúc nào các người dám tự tiện sửa lại mệnh lệnh của bản tướng?!"

Hai tên thị vệ lập tức quỳ xuống, kính sợ nói: "Tướng gia tha lỗi, là, là ty chức làm việc không tốt, ty chức sẽ vào trong xem xét tình hình của Cổ đại nhân."

Hàn Cẩm Khanh vẫy tay cho bọn họ đi, quay đầu bắt gặp đôi mắt u lam lạnh lẽo như sương giá của Ngụy Lãnh Nghiêu. Hần cong môi, nhướn mày nói: "Ngụy tướng quân lo lắng sao?"

Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn cánh rừng tối đen, trầm giọng nói: "Không còn sớm nữa, ta cáo từ trước." Nói xong, hần nhanh chóng xoay người rời khỏi.

Hàn Cẩm Khanh dõi theo bóng dáng Ngụy Lãnh Nghiêu một hồi, xoay người bước nhanh vào trong rừng.

Trong rừng, Minh Tiểu Hạc khiếp sợ lùi lại nửa bước, mái tóc đen rũ tung vì không có dây cột tóc, che gần hết khuôn mặt hần. Trong lòng hần cố trấn định vài phần, đang do dự xem có nên ấn Cổ Khinh Âm xuống tiếp tục chuyện còn dang dở, hay là cứ vậy rời đi. Chợt nghe thấy tiếng cành lá xào xạc động cực nhỏ, trong lòng hần rung mình, lập tức đứng thẳng lên, chạy nhanh ra khỏi cái đình nhỏ, nấp sau một thân cây to.

Cố Khanh Âm chưa kịp phản ứng với thay đổi đột ngột, thấy ngoài đình có hai người đang quỳ, cùng nói: "Ty chức đến chậm, khiến Cố đại nhân bị sợ hãi."

"Bản quan không sao, các người đứng lại đây." Cố Khanh Âm không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng mặc áo lại, nhưng hai tay run lên không ngừng, áo bào lại quá phức tạp nên mặc mãi không xong.

Trong lúc nàng còn đang bối rối, một giọng nói lười biếng quen thuộc truyền đến: "Các người lui xuống trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Một thoáng an bình

Động tác của Cố Khanh Âm khựng lại, nàng ngừng đầu nhìn, cùng với tiếng gậy rất nhỏ của cành lá, một bóng dáng chậm rãi bước đến trong màn đêm.

Nàng chống một tay lên cột trụ, một tay che ngực, ánh mắt dõi theo bóng người đó.

Trong khoảnh khắc đó, nàng nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập mạnh mẽ, hai mắt nhìn chăm chú vào hân. Khuôn mặt như ngọc của hân dần lộ dưới ánh trăng, dung mạo tinh xảo, khí chất thanh cao kiêu ngạo. Hóa ra hân đã quen thuộc với nàng đến như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy hân, nàng không còn thấy mâu thuẫn nữa.

"Cố đại nhân," Hân lên tiếng, vẫn là giọng nói thân nhiên như trước, "muốn bản tướng đích thân đến đón nàng à?"

Nàng cắn môi, mắt tự nhiên lấy quần áo che thân thể lại, "Không dám làm phiền tướng gia. Hạ quan thất lễ, mong tướng gia bao dung." Nàng xoay người, bắt đầu vội vàng sửa sang lại quan phục, mặt càng ngày càng nóng, tay càng muốn nhanh lại càng loạn.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân lại gần, tay vô thức run rẩy, bỗng dung một tiếng thở dài vang lên. Nàng không biết cảm xúc trong tiếng thở dài đó là gì, hoặc nói đúng hơn là nàng không muốn nghĩ đến. "Nàng hoảng cái gì," giọng nói của hân ngay bên gáy nàng, trầm thấp thư hoãn, "Bản tướng không mấy rùng cây nhỏ âm u kiểu này." Hân đưa tay thắt lại đai lưng giúp nàng.

Cố Khanh Âm bỏ qua sự ái muội trong lời nói của hân, cũng không dám xoay người đối mặt với hân, đứng thẳng dậy. Nhưng bàn tay đang đặt bên hông nàng nóng rực.

"Tinh rượu chưa?" Hân ôm chặt lấy nàng, cảm nhận những cơn run rẩy khẽ khàng của nàng, "Nàng thích ở trong này hứng gió lạnh à?"

Trong lòng Cố Khanh Âm run lên, hân đang quan tâm hay đang chế giễu nàng? Mi tâm nàng nhú nhẹ, khẽ cựa quậy. Nàng vừa mới bị khinh bạc, tất nhiên giờ phút này sẽ tham lam một hơi ấm. Nhưng nếu đó là Hàn Cẩm Khanh, nàng không thể dung túng để mình đắm chìm quá sâu.

Thực giác của nàng mách bảo hân biết nàng vừa xảy ra chuyện gì, nhưng hân không nói gì, tất nhiên nàng cũng sẽ không chủ động đề cập. Cảm giác cánh tay hân đột nhiên thắt chặt lại, nàng không giãy dụa nữa, mặc cho hân ôm. Dù có thế nào, đêm nay, may mà hân đến.

Lưng nàng kề sát vào ngực hân, khiến trái tim nàng loạn nhịp xen lẫn một vài cảm xúc khác lạ. Mùi long tiên thân nhiên của hân quanh quẩn bên chóp mũi nàng. Nàng ngừng đầu, lẳng lặng nhìn vầng trăng trắng như móc câu, cố gắng lảng tránh phút giây an bình này.

"Miệng vết thương còn đau không? Vừa rồi ở trong doanh trướng, nàng không nên uống nhiều như vậy." Tiếng của Hàn Cẩm Khanh rất nhỏ, rất nhẹ, như đang than thở, vắng vắng trong không gian, một lúc mới tan đi. Cố Khanh Âm cứ tưởng mình bị ảo giác.

"Tướng gia" Nàng chần chừ, nói nhỏ: "Cảm ơn."

Hàn Cẩm Khanh không nói gì, khẽ cúi đầu, cầm lấy một sợi dây cột tóc của nam tử.

Mái tóc của Minh Tiểu Hạc rũ tung, chập vạt trốn sau thân cây. Hân không rời đi ngay là vì sợ khi chạy trốn sẽ gây tiếng động quá lớn làm lộ thân phận, nên trốn ở một góc chờ thời cơ.

Mượn ánh trăng, hân nhìn thấy một con đường nhỏ rải đá cách đó không xa, đây chính là đường khác để ra khỏi rừng. Trong lòng hân được thả lỏng. Trong rừng, gió thổi mạnh từng cơn, hân nghe không rõ tiếng nói chuyện trong đình. Hình như có người tới tìm Cố Khanh Âm, nhưng rõ ràng, nàng không định nói chi tiết sự việc, nếu không sợ là hân khó thoát thân.

Hân chậm rãi đi trên con đường mòn, cố gắng không phát ra tiếng động. Đi khoảng một trăm bước, rốt cục hân cũng nhìn cửa ra, liền chạy một mạch đến bên bờ sông mới dừng lại thở hổn hển. Cho đến lúc trở lại bình thường, hân mới bước vào doanh trại.

Qua biến cố lần này, xung đột giữa hai nhà hân đã mềm nhũn rồi, thân thể không còn thấy trống rỗng, nhưng trái tim không hiểu sao lại thấy cô đơn.

Một nữ nhân mà thôi, lần này không có được, còn có lần sau. Hôn nữa, mục đích ban đầu của hắn chỉ là muốn xem bộ dạng đậm mị của nàng, nên mới nhất thời không khống chế được, cũng có lẽ là vì ánh trăng chọc người. Minh Tiểu Hạc cố gắng giải thích cho hành động của mình.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, không ngờ bị vấp một cái, ngã bổ nhào, miệng đầy bùn cát.

"Mẹ nó, ai dám ngáng chân lão tử?!" Minh Tiểu Hạc quát to.

"Muốn ngáng chân sao?" Một giọng nói trầm thấp đột ngột vang lên ngay đầu hắn, "Hừ, ta coi thường mấy trò vặt đó."

"A! Ngươi, ngươi làm cái gì?! Buông ra!" Chân của người đó dẫm mạnh lên vai hắn, đè hắn xuống đất, nửa bên mặt bị áp trên mặt cát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Dạy dỗ

Minh Tiểu Hạc vô cùng chật vật, cứ tưởng ra được khỏi rừng thì sẽ không làm sao nữa, ai ngờ nửa đường còn có người đối phó với hắn.

Tuy hắn có tật giật mình, nhưng rất chắc chắn chuyện vừa rồi sẽ không có ai biết. Cú đập đó đúng là độc ác, nửa bên mặt hắn đau rát, nên không còn quan tâm được tiếng ồn ào phía sau nữa.

"Hạng đạo chích từ đâu đến, dám xông vào quân doanh?!" Thanh âm trầm thấp băng lãnh, khiến trong lòng Minh Tiểu Hạc bất giác phát lạnh.

Vừa rồi quá hoảng loạn nên hắn không để ý, bây giờ hắn đã nhận ra đây là giọng của Ngụy Lãnh Nghiêu?! Đã muộn thế này rồi sao Ngụy Lãnh Nghiêu lại ở đây? Chẳng lẽ là vì Cố Khinh Âm?

Từ trước đến nay Minh Tiểu Hạc rất yêu quý sinh mệnh của mình, đầu óc hắn xoay chuyển tìm cách, rồi hăng hống nói: "Hiểu lầm, tướng quân, là hiểu lầm..."

Ai ngờ hắn chưa kịp nói xong, đã bị đá cho phát nổ, lần này Ngụy Lãnh Nghiêu dùng sức rất mạnh, thân thể Minh Tiểu Hạc rời khỏi mặt đất, quay mấy vòng trong không trung, rồi ngã phịch xuống cách đó một trượng.

Đầu Minh Tiểu Hạc ong ong, sao bay đầy trước mắt, mặt mày chết lặng không còn cảm giác. Đột nhiên có một dòng nước ngọt ngào dâng lên trong yết hầu, hắn nôn ra một búng máu.

Minh Tiểu Hạc không nghĩ tới Ngụy Lãnh Nghiêu sẽ ra độc ác đến vậy. Hắn chống hai tay xuống nền đất, tóc tai bù xù miễn cưỡng ngồi dậy, ánh mắt mù mờ, khoe môi dính vết máu đỏ sẫm. "Tướng quân, là ta, là ta..." Hắn thều thào nói.

Trong lòng vừa giận dữ, vừa hoảng hốt, hắn không biết Ngụy Lãnh Nghiêu thật sự không nhận ra hắn, hay là cố ý giả vờ như không biết hay không, nên chỉ đành chậm rãi chỉnh trang lại, để lộ khuôn mặt tỉnh táo tái nhợt.

Ngụy Lãnh Nghiêu đến gần hai bước, từ trên cao nhìn xuống, mày kiếm sắc bén, đôi mắt lạnh lùng tinh tường như mắt chim ưng.

Minh Tiểu Hạc bị hắn như vậy nhìn lại dâng lên cảm giác chột dạ, hỗn loạn, thêm chút nhục nhã và tức giận. Tim hắn đập nhanh, nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì, chỉ có dáng vẻ đau đớn yếu ớt.

"Minh đại nhân?" Một lát sau Ngụy Lãnh Nghiêu mới trầm giọng hỏi, giọng nói lãnh liệt, không một chút hơi ấm.

Nửa bên mặt của Minh Tiểu Hạc đã sưng lên, nói chuyện không còn lưu loát, "Đúng vậy, là hạ quan."

"Lúc này Minh đại nhân không ở trong doanh trường nghỉ ngơi mà đến đây chỗ hẻo lánh này làm gì?" Ngụy Lãnh Nghiêu bình tĩnh nhìn hắn, khiến hắn xấu hổ đến nỗi hận không có cái lỗ nào để trốn.

Ngụy Lãnh Nghiêu quá quen thuộc với nơi đóng quân, tất nhiên biết nơi này có một đường khác để ra khỏi khu rừng. Hắn đã đợi sẵn ở chỗ này, không chắc chắn có thể bắt được, nhưng nếu Cố Khinh Âm gặp chuyện gì, từ nơi này có thể nghe được động tĩnh nhanh nhất, cũng có thể nhanh chóng đuổi theo người làm hại nàng.

Hắn nghĩ tới hai khả năng, một là Cố Khinh Âm gặp nạn trong rừng, sẽ thoát ra bằng con đường này, như vậy hắn có thể bảo vệ an toàn nàng rồi khỏi; hai là có người khác sẽ chạy ra, như vậy không cần nói hắn cũng biết Cố Khinh Âm gặp chuyện gì. Mặc kệ thân phận thế nào, hắn nhất định phải cho kẻ đó nếm mùi đau khổ.

Minh Tiểu Hạc thấy Ngụy Lãnh Nghiêu nhận ra mình, bèn thở phào nhẹ nhõm, ít nhất da thịt không cần chịu khổ nữa. Hắn vội hỏi: "Vâng, vừa rồi ở

trong doanh trường, hạ quan uống nhiều quá, thấy không khoẻ nên ra ngoài cho thoáng khí. Không ngờ cứ đi mãi lại mất phương hướng, lạc trong rừng, lượn lờ mãi mới tìm được đường ra."

"Thì ra là thế." Ngự Lãnh Nghiêu hé môi nói: "Cách nơi này vài dặm là sân huấn luyện tuyệt mật. Minh đại nhân không cẩn thận gì cả."

Minh Tiểu Hạc âm thầm cắn chặt răng, nói giọng khàn khàn: "Tướng quân nói phải, là hạ quan lỗ mãng."

Ngự Lãnh Nghiêu lại lạnh lùng liếc hắt một cái, chậm rãi nói: "Nếu Minh đại nhân không thắng được rượu chè, lần sau chớ mê rượu." Nói xong, hắt nhanh chóng rời khỏi.

Minh Tiểu Hạc ngồi im tại chỗ, cả người phát run, ánh mắt âm u. Vốn dĩ hắn muốn mượn sức Ngự Lãnh Nghiêu, nhưng nay Ngự Lãnh Nghiêu đã có phòng bị, càng không nói đến tín nhiệm, hắn phải mau chóng tìm ra kế sách vẹn toàn mới được.

Về phần Cố Kinh Âm, ngày đầu tiên đến đây đã bị hoảng sợ, nàng nằm trong doanh trường hồi lâu mới mơ hồ thiếp đi. Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, phía trước hiện ra một đôi mắt như ngọc đen, trong đôi mắt ấy không còn sự châm chọc khiêu khích ác ý, mà chỉ còn lại bình tĩnh ngóng trông, và giọng nói hơi hanh thân thiết: "Đừng cậy mạnh, nàng không biết mật sao?" Ngữ điệu của người đó rất điềm đạm: "Đến bên ta, ta sẽ che chở cho nàng."

Năm lần bảy lần đều là ngữ điệu đó, cùng một câu nói đó, nàng giật mình tỉnh dậy, nhìn sắc trời bên ngoài doanh trường, mặt trời đã ló rạng.

Hai ngày sau, Cố Kinh Âm khiến mình hoàn toàn vui đầu vào sự vụ tuần tra, không có khắc nào rảnh rỗi. Mỗi khi Hàn Cẩm Khanh đến, nàng liền đứng dậy, đoạn chính hành lễ, rồi lại vội vã rời đi.

Đến ngày thứ năm đi tập nghị, Cố Kinh Âm nhìn quanh bốn phía, nói với Minh Tiểu Hạc: "Đại nhân, này năm ngày trong lúc tuần tra, có thể có phải người kiểm tra hồ sơ trung bình (gọi đi lính) không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Tắm rửa ở sau núi

Hai ngày nay Minh Tiểu Hạc không khoẻ, một mình ở trong doanh trường nghỉ ngơi, vết sưng trên mặt đã tan gần hết, nhưng vẫn nhìn thấy màu xanh tím trên khuôn mặt trắng nõn.

Nghe Cố Kinh Âm hỏi vậy, hắn nói: "Ngày đầu tiên đến đây ta đã sắp xếp Ngự sử đi kiểm tra, không có vấn đề gì quá lớn, một vài lỗi nhỏ cũng đã nhắc nhở, Cố đại nhân có kiến nghị gì không?"

Cố Kinh Âm nhìn tên của vị Ngự sử đi kiểm tra, "Hà đại nhân đã đối chiếu ghi chép quân lương và trang bị binh khí với hồ sơ của triều đình chưa?"

Hà đại nhân nghe vậy, vội vã đứng lên trả lời: "Đại nhân, lúc đó hạ quan đã bảo họ đưa ghi chép quân lương, chỉ là, chỉ là bọn họ mãi không chịu đưa, nên mới kéo dài đến tận giờ."

"Vậy vì sao đến hôm nay mới nói?" Minh Tiểu Hạc cất ngang: "Nếu hôm nay Cố đại nhân không hỏi, có phải người định giấu diếm không báo?!" Hắn nói năng khí phách, đôi mắt lưu ly hẹp dài sáng ngời hữu thần, tạo nên khí thế rất đặc biệt.

Hà đại nhân còn khá trẻ, trong nhà nhiều thế hệ làm quan, cũng có chút căn cơ, năm ngoái được tiến cử đến Ngự sử đài. Ngày thường y làm người cũng không tệ lắm, chỉ có chút tật xấu là lười nhác, được chẳng hay chớ, làm việc không đến nơi đến chốn, cứ qua loa đại khái là được. Hôm nay bị Minh Tiểu Hạc mắng ngay tại trận như vậy, y hoảng hốt, cúi đầu nói: "Đại nhân, hạ quan tuyệt không dám giấu diếm nửa phần, hai ngày nay cũng luôn nhắc nhở bọn họ."

Cố Kinh Âm cùng Minh Tiểu Hạc ngồi ở thượng vị, nghe y nói vậy, nàng lạnh lùng hỏi: "Chúng ta còn hai ngày tuần tra, nhắc nhở ư? Người muốn nhắc nhở đến khi nào?"

Minh Tiểu Hạc quay đầu liếc nhìn Cố Kinh Âm. Hôm nay nàng mặc quan phục màu xanh lá, đội mũ chinh tề, trông vừa đứng đắn vừa đoan trang. Trên người nàng thỉnh thoảng lại truyền đến mùi thơm như có như không của cơ thể, khiến hắn tâm thần không yên. Đặc biệt sau đêm đó, hình ảnh hương diễm của nàng cứ nấn ná trong lòng hắn không chịu đi.

"Cố đại nhân nói có lý, dù thế nào, sáng mai người đem đăng ký quân lương lại đây, thẩm tra sắp xếp từng cái." Minh Tiểu Hạc điều chỉnh thần sắc nói: "Nếu có gì thắc mắc, cứ thỉnh giáo Cố đại nhân, không được kéo dài!"

Hà đại nhân nào dám nói gì nữa, khúm núm vâng dạ.

Minh Tiểu Hạc ghé sát vào Cố Kinh Âm, trên khuôn mặt mình diễm thoáng ý cười thần nhiên, "Cố đại nhân còn gì chỉ giáo?"

Cố Khanh Âm trả lời: "Hạ quan không dám nhận hai chữ ‘chỉ giáo’. Hai ngày nay hạ quan tuần tra trang bị binh khí có chút nghỉ ngơi, mới nhớ tới hồ sơ trung binh."

"Cố đại nhân không hồ là nguyên lão của Ngự sử đài, mọi việc đều có thể nghĩ sâu hơn người khác, bản quan thật sự bội phục." Đôi mắt hẹp dài của Minh Tiểu Hạc cong thành vầng trăng non, "Lần này tuần tra phải dựa nhiều vào Cố đại nhân mới đúng."

Cố Khanh Âm chấp tay, nói: "Nào có, chẳng qua hạ quan đã làm nhiều lần, nên quen thuộc hơn chút."

Một lúc sau cũng hợp xong, các vị Ngự sử tiếp tục lật xem tư liệu, suốt đêm sửa sang lại hồ sơ. Hai ngày nay Cố Khanh Âm không có phút nào lơ lửng, thấy hơi mệt, nên vội vã trở về doanh trướng, muốn đi nghỉ sớm, nhưng lại thấy cả người không thoải mái. Nàng chợt nhớ ra vì vết thương mà đã một thời gian không được tắm rửa từ tẻ.

Hôm mới tới đây nàng đã cố ý hỏi một vị nữ quan quản lý nội vụ nơi này, biết tắm rửa trong doanh trướng vô cùng bất tiện. Phía sau núi có một sơn tuyến sạch sẽ, nhiệt độ nước bốn mùa cố định, là một nơi rất tuyệt.

Phía sau núi cách nơi này cũng không xa, Cố Khanh Âm cầm đèn lồng, sắp xếp xiêm y vào cái bọc nhỏ, đi ra sau núi.

Ánh trăng sáng tỏ như dát một lớp bạc mỏng lên vạn vật.

Cố Khanh Âm đi tới giữa sườn núi. Nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, nàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy một dòng suối từ đỉnh núi phía Tây từ từ chảy xuống theo khe núi hình thành một bích đàm, nước gọn phiêu đảng, giăng một lớp sương mù. Bốn phía của đàm nước đều trồng mười gốc ngọc lan cao to, hoa nở tầng tầng lớp lớp, yên lặng tỏa mùi hương mê người trong màn đêm yên tĩnh.

Cố Khanh Âm nhắm mắt say mê, không ngờ ở nơi đóng quân lại có chỗ tuyệt vời như này. Nàng lập tức đặt đèn lồng và bọc quần áo xuống, coi quan phục và trung y, chậm rãi bước vào trong bích đàm.

Dưới ánh trăng, thân thể nàng trắng nõn như ngọc, khung xương tinh tế, dáng người mảnh diêu, hai bầu vú lớn cao ngất, đôi chân thon dài, bờ mông căng tròn, khe nhỏ thán bí giữa hai chân như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Cháy tình ở bích đàm 1

Nhiệt độ nước vừa phải, Cố Khanh Âm thỏa mãn thờ dài một tiếng, chậm rãi đi vào giữa bích đàm. Đàm nước không sâu, đi đến giữa hồ mà mực nước vẫn chưa vượt quá đầu vai. Nàng ngâm mình trong dòng nước ấm, để mái tóc đen xỏa tung, hai mắt hép lại, thoải mái hưởng thụ.

Toàn thân nàng được dòng nước ấm vây quanh, vô cùng sáng khoái, mỗi lỗ chân lông như mở ra. Xem ra tối nay quyết định đến đây là chính xác, nếu bỏ lỡ trải nghiệm tuyệt diệu này, có lẽ nàng sẽ tiếc lắm.

Ngâm trong nước một hồi, mọi dây thần kinh đều được thả lỏng, làn da nàng phỉm màu hồng nhàn nhạt. Nàng đi đến nơi cao hơn, để nước gọn vừa vịn đến bầu ngực đầy đặn.

Những ngón tay thon dài nhỏ nhắn chậm rãi vốc nước hắt lên bầu ngực trắng nõn. Bọt nước trong suốt long lanh dưới ánh trăng, lướt trên làn da nõn nà, dừng lại trên nhũ hoa phấn nộn.

Cố Khanh Âm đang chìm đắm trong ánh trăng朦胧 lung, bỗng dưng cảm thấy một hơi thở mát lạnh sau lưng. Nàng cảnh giác mở hai mắt nhìn quanh, chú ý tới một tảng đá lớn cách đó không xa.

Hình dạng của khối đá này rất kỳ lạ, đông cao tây thấp, cao khoảng ba bốn trượng, ngăn đàm nước thành hai nửa. Chính giữa là một thạch động dài nổi hai nửa đàm nước, bên trong thạch động khá rộng rãi, đủ cho bảy tám người ngồi.

Trong bóng đêm, khối đá trông như một ngọn núi nhỏ. Cố Khanh Âm nhìn thật kỹ, thấy không có điểm gì khác lạ, mới quay đầu tiếp tục tắm rửa, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác không thoải mái.

Hàn Cẩm Khanh khá chú trọng trong sinh hoạt ăn uống thường ngày, bảy ngày trước hắn đã sai người đến đây để quen thuộc với địa hình thời tiết, chuẩn bị sẵn sàng các loại, nên tất nhiên cũng biết suối nước này. Cũng may nơi này nằm ở trọng địa đóng quân sau núi, quân lý vô cùng nghiêm khắc, tuyệt đối không cho binh lính vô cớ chạy đến đây, nên chỉ có một số ít người trong quân doanh biết nơi này.

Từ khi đến quân doanh, hắn thường đến đây tắm rửa trước khi ngủ, ven đường đều có người canh gác, đàm nước này nghiêm nhiên đã trở thành bể tắm riêng của hắn. Không ngờ Cố Khanh Âm không đi con đường nhỏ đó, mà vòng qua sườn núi, bước vào nửa bên đàm bị tảng đá lớn ngăn cách.

Trong màn đêm, giữa núi rừng yên tĩnh, dù chỉ một động tĩnh nhỏ cũng sẽ bị phóng đại vô hạn. Hàn Cẩm Khanh dựa lưng vào tảng đá lớn nhắm mắt

đường thần, để ánh trăng phủ lên dung mạo như ngọc của hắn. Bỗng, hắn nghe thấy tiếng nước, rõ ràng có người xâm nhập vào bích đầm. Hắn trầm ngâm lắng nghe, một lát sau, đi vào trong thạch động, mượn ánh trăng, nhìn rõ bóng dáng yếu đuối phía trước. Đôi mắt đen thâm thúy của hắn bừng sáng như pháo hoa tong đêm tối.

Mái tóc suôn mượt như gấm vóc của Cố Khinh Âm xỏa tung, ướt đầm dán sát lên làn da trắng nõn óng ánh của nàng, đuôi tóc phiêu đảng trong nước như rong biển. Ngũ quan của nàng thanh lệ thoát tục, khí chất thanh tú. Nàng dùng tay vốc nước, hất lên thân thể trơn bóng, để dòng nước chảy từ chiếc cằm nhỏ xinh, đến cằm cổ duyên dáng, xuống xương quai xanh mê người, đọng lại trên bầu vú đầy đặn.

Bốn phía tĩnh lặng, Cố Khinh Âm một mình ở trong đầm nước, không hiểu sao lại thấy hơi sợ. Cảnh tượng xảy ra trong rừng đêm hôm trước lại hiện lên rõ mồn một trong đầu, nàng hơi hồi hận chỉ vì thân thể không thoải mái một chút mà đã lớn mật một mình đến nơi đây, bây giờ cũng chỉ có thể cố gắng tẩu thoát rồi về quán doanh.

Ngón tay nhỏ bé thon dài của nàng chạy trên thân thể trắng mịn đầy đặn, nhẹ nhàng xoa nắn hai bầu vú căng tròn, để bầu vú biến hóa đủ hình dạng giữa năm ngón tay. Cuối cùng, nàng dùng hai ngón tay nắm lấy quả mâm xôi đỏ tươi, nhẹ nhàng rửa sạch, cứ xoa bóp như vậy khiến nụ hoa mẩn cảm nhanh chóng đứng thẳng, cương cứng, run rẩy trong gió đêm hơi lạnh, như đang đợi ai đến hái.

"Lỡm bỡm", nàng nghe thấy rõ ràng có tiếng bước chân trong nước. Trái tim run rẩy, nàng không dám chậm trễ thêm nữa, nhanh chóng rửa sạch hạ thân, quay trở lại bờ.

Nào biết mới đi được hai bước, eo nàng bị một đôi tay siết chặt lại, một thân thể ấm áp áp lên tấm lưng trần của nàng, hơi thở quen thuộc bao phủ thân thể nàng. "Vì sao trốn ta?" Giọng nói thân nhiên, như sương mù lượn lờ quanh đầm nước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Cháy tình ở bích đầm 2

Trái tim Cố Khinh Âm vọt lên tận cổ họng. Khi đôi tay kia ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, toàn thân nàng đều cương cứng, cứ tưởng những chuyện xảy ra đêm đó sẽ lặp lại thêm lần nữa. Nhưng ngay sau đó, nàng nghe được giọng nói của hắn, thân nhiên, lười biếng, mang theo hơi thở mê hoặc, vang lên ngay bên tai nàng. Mùi long tiền hương của hắn nhẹ nhàng quanh quẩn bên chóp mũi nàng, thân thể nàng từ từ thả lỏng, nhưng trái tim vẫn đập dồn dập như nổi trống, vang lên từng nhịp mạnh mẽ trong lồng ngực nàng.

"Sợ là tướng gia hiểu lầm rồi, kỳ hạn tuần tra sắp hết, quả thực hai ngày nay hạ quan này hơi bận, tại sao ngài lại nói là hạ quan tránh né?" Giọng nói của nàng du dương, phi thường trấn định, cố gắng bỏ qua cảm giác thân thể hai người đang kề sát vào nhau.

Hắn Cẩm Khanh cong môi cười nhẹ, đôi mắt sắc bén thâm trầm, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve eo nàng. Làn da của nàng trắng mịn mềm mại đến nỗi hắn luyến tiếc không muốn buông ra. "Hiểu lầm ư? Mỗi lần ta đến tập nghị phòng, Cố đại nhân lúc nào cũng là người đầu tiên rời khỏi." Ngữ điệu của hắn lười biếng nhàn tản, như không chút để ý. "Ồ doanh địa nhìn thấy ta từ xa là nàng đi đường vòng. Nếu thật sự là hiểu lầm, Cố đại nhân có nên cho ta một lời giải thích không?"

Đầu lười ảm nóng của hắn liếm mát đầu vai mượt mà của nàng, Cố Khinh Âm muốn tránh đi, nhưng thân thể lại bị hắn giữ chặt trong tay, bàn tay bên hông can rờ vuốt ve da thịt nàng. Từng cơn run rẩy rất nhẹ như muốn phá vỡ bộ dạng cố gắng bảo trì trấn định của nàng.

Cố Khinh Âm hơi buồn bực vì biết rõ hắn đang đùa mình, cảm giác lại bất lực nổi lên. "Vừa rồi hạ quan đã nói, hai ngày nay hơi bận một chút." Ngữ điệu của nàng run rẩy mất tự nhiên, "Tướng gia không tin, hạ quan cũng bất lực."

Nàng cảm giác được đầu lười của hắn trong nháy mắt rời khỏi đầu vai nàng, bàn tay hắn cũng dừng lại. Nàng nín thở, cắn môi. Mấy lần nàng cố tình chống đối, rốt cục cũng chọc giận hắn sao? Như vậy hắn sẽ buông nàng ra, từ nay hai người không dây dưa nữa.

"Ngô... A..." Giấy tiếp theo, cái gáy trắng nõn của nàng đau nhói. Hắn cắn mạnh lên phần thịt mềm mẩn cảm của nàng, bàn tay to từ eo nàng đi lên trên, nắm chặt một bên ngực nàng, xoa nắn thật mạnh.

Hắn Cẩm Khanh ôm chặt nàng trong lòng, để hơi thở ấm áp vờn bên tai nàng. "Cố đại nhân, đến khi nào nàng mới có thể thăng thần thành khanh chứ?" Ngữ khí của hắn thanh đạm trầm thấp, lực đạo trên môi cũng dần thả nhẹ, hôn nhẹ lên làn da trắng như gôm sứ của nàng.

Cố Khinh Âm đã ngấm mình trong ôn tuyền một lúc, khiến thân thể trở nên ấm áp, bây giờ bị hắn trêu chọc như thế, dưới bụng lập tức có một ngọn lửa dâng lên. Nàng gầy dựa một lát, lại bị ôm hắn ôm càng chặt hơn. Nàng có thể cảm nhận được rất rõ da thịt của hai người đang kề sát vào nhau, có một vật vừa cứng lại nóng chọc vào thắt lưng nàng, khiến nàng không thể bỏ qua.

Trong lòng nàng kinh hoàng, hơi ngẩng đầu lên, cái trán trơn bóng được ánh trăng chiếu rọi, trông nàng lúc này vừa thanh lệ vừa nhu hòa. "Thăng thần thành khanh? A, tôi và ngài có gì để thăng thần thành khanh?" Giọng nói của nàng run run, nhưng từng câu từng chữ lại vô cùng rõ ràng.

Người phía sau không nói lời nào, chỉ thờ dốc ồ ồ. Nàng có thể nghe được hắn đang gặm nhấm da thịt mình, tiếng nuốt nước miếng phát ra từ cổ họng

hắn. Hai bầu vú của nàng đều bị hắn nắm trong tay, hắn niết thật mạnh, nắm ngón tay thu lại, tìm mọi cách đùa bỡn. Trên bầu vú trắng nõn non mềm của nàng lưu lại dấu tay hắn, nhũ hoa đỏ tươi cương cứng, run rẩy.

Cố Khinh Âm cố gắng chịu đựng, nàng có thể khẳng định hắn đang tức giận, hắn đang phát tiết, bởi vì một câu nói không biết tốt xấu của nàng. Nhưng đây là sự thật, hắn và nàng không có điểm chung, dù gặp gỡ thế nào, khúc mắc ra sao, đều không thể vượt qua.

Bỗng dưng, nàng nghe thấy một tiếng thở dài thâm trầm tràn ra khỏi miệng hắn, như đánh mạnh vào trong lòng nàng.

"Cho dù chỉ là nửa khắc, tạm thời hãy quên thân phận của ta và nàng, được không?" Hắn nói rất nhẹ, rất khẽ nhưng lại làm nàng chấn kinh.

Quên thân phận của nhau? Làm sao có thể, lúc đầu, nếu không phải vì thân phận đối địch, họ sẽ không gặp nhau. Sao hắn có thể dễ dàng yêu cầu nàng quên đi như thế?!

Hắn xoay người nàng lại, để hai người bốn mắt tương giao, đôi mắt đen láy của hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của nàng. Nàng cũng nhìn hắn, có một giọt nước từ thái dương hắn chảy xuống, lướt qua khuôn mặt như họa, sống mũi cao thẳng, bờ môi lạnh bạc, trượt qua cằm, dừng trên bộ ngực cao ngất của nàng.

Nàng nghe thấy giọng nói của chính mình, bình tĩnh, nhưng vô cùng rõ ràng trong màn đêm tĩnh lặng, "Hạ quan không làm được, dù chỉ là nửa khắc."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Cháy tình ở bích đàm 3

Nàng trầm ngâm nhìn Hàn Cẩm Khanh, lúc này mái tóc đen ẩm ướt dính sát vào thái dương của hắn, dung nhan tuấn mỹ có cảm giác hơi khác so với trước đây. Đây là lần đầu tiên nàng và hắn hoàn toàn trần trụi, mặt đối mặt. Dưới ánh trăng, màu da của hắn chuyển sang trắng ngà, bả vai rộng lớn vững chãi, đường vân rõ ràng, kẻ sát vào thân thể nàng.

Nàng nhìn hắn, chờ hắn phản ứng, chắc sẽ lại là kiểu trào phúng như trước đây. Trong lòng hắn, nàng đâu có là gì, nàng thậm chí cười khò.

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, khóe môi cong lên, thần thái mỉa mai. Nàng ngẩng đầu lên nhìn, tưởng hắn muốn nói gì, ai ngờ hắn lại đột ngột hôn lên môi nàng.

Hắn hôn vội vàng thô bạo, vừa hôn vừa cắn, cọ mạnh hai cánh môi đỏ mọng mềm mại của nàng. Một tay hắn đè đầu đầu nàng lại, ôm nàng càng chặt hơn, khiến nụ hôn của hai người thêm sâu. Tay kia lại lưu luyến trên bầu vú đầy đặn trắng mịn của nàng.

Cố Khinh Âm mở to hai mắt, ánh mắt từ tỉnh táo đến mê ly. Cái miệng thơm của nàng bị hắn khiêu khích, phải hé mở, để đầu lưỡi khôn khéo của hắn tiến quân thần tốc, công thành chiếm đất.

Nàng nếm thử hương vị của hắn, mát lạnh, cực nóng. Những hồi ức gần gũi nàng không dám nghĩ đến bây giờ lại hiện lên trong đầu. "Àn..." Trong mê loạn, nàng phát ra tiếng rên rỉ kiều mị.

Hàn Cẩm Khanh hít mát lại nhìn thần thái say lòng người của nàng gần trong gang tấc, môi lưỡi càng thêm triền miên, cuồng loạn hôn nàng. Đầu lưỡi của hắn lướt qua khe răng và lợi mềm, mút lấy đầu lưỡi nhỏ xinh của nàng, không kiêng nể gì chiếm đoạt dòng nước ngọt ngào thơm ngát trong miệng nàng. Nụ hôn của hắn ngày càng mạnh mẽ, lưỡi dài khuấy đảo càn quét trong miệng nàng, không buông tha bất kỳ chỗ nào, thậm chí còn đi sâu vào trong yết hầu của nàng, rồi lại lui ra, liếm qua hàm trên cắn cảm, làm nàng thở gấp liên tục, sắp hít thở không thông.

Cố Khinh Âm mơ màng, tỏa ra vẻ phong tình quyến rũ. Lúc này nàng chỉ cảm thấy môi lưỡi như gặp mưa rền gió dữ, bị ép buộc phải thừa nhận thể tiến công của hắn. Nàng cúi đầu nức nở. Trong làn sương mù, nàng nhìn thấy một đôi mắt trong trẻo hút hồn, vờ xa lạ lại quen thuộc, mê hoặc thần trí của nàng. Trái tim nàng hơi nhói đau, nàng không biết cơn đau đó có nghĩ là gì. Nhưng trong trận càn quét của hắn, nàng cảm nhận được một cơn khoái cảm.

Cho đến khi môi lưỡi hắn rời khỏi miệng nàng, thân thể nàng vẫn run rẩy, cánh tay đã vòng lên cổ hắn, móng tay bấm sâu vào tấm lưng trần rắn chắc của hắn.

"Bây giờ thì sao?" Hắn cười vô cùng mỉa mai, tiếng nói lưỡi biếng trầm thấp nhàn nhã, như đang dụ dỗ nàng.

Hắn quá quen thuộc với thân thể của nàng. Nếu lý trí không cùng chung nhận thức, hắn không ngại dùng phương pháp, ví dụ như sự phù hợp về thân thể.

Cố Khinh Âm còn đang thở dốc, ánh trăng bàng bạc hắt xuống đầm nước, chiếu vào mắt nàng. Nàng ngẩng nhìn mái tóc đen và hàng mi dài của hắn đều phiếm ánh sáng nhu hòa. Hắn đang cười, tư thái vô cùng mê người.

Giọng hắn lúc này như từ xa truyền đến, nàng hoàn toàn sững sờ ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn hắn.

Hàn Cẩm Khanh bế nàng lên rồi bồng dung buông tay ra, nàng lập tức mất trọng tâm, theo bản năng mở hai chân quấn lấy thắt lưng thon gầy của hắn, hai tay bám chặt lấy đầu vai hắn.

Mực nước tràn qua bắp đùi hắn, nam căn căng trướng lập tức trên chạm vào mặt viên của nàng, quy đầu to lớn không ngừng cọ xát khe hở thần bí của nàng. Miệng huyết của nàng không ngừng khép mở như đang đòi ăn.

Cố Kinh Âm bị ngọn lửa trong bụng treu chọc, chỉ cảm thấy hạn thâm ngứa ngáy khó chịu, bên trong trống rỗng vô cùng. Thân thể vô thức cọ nhẹ vào người Hàn Cẩm Khanh, tiểu huyết như cố ý như vô tình mút lấy quy đầu của hắn.

Hàn Cẩm Khanh chẳng chú ý nóng vội, mà còn rất kiên nhẫn đùa nàng, quy đầu đè ép hoa hạt, thỉnh thoảng còn xoa bóp mông nàng.

"Cố đại nhân, sao không nói gì?" Hắn cắn nhẹ lên đầu vai mượt mà của nàng, thần nhiên hỏi, thanh âm có chút âm trầm, trong con ngươi đen sâu thăm như chảy lên một ngọn lửa.

Cố Kinh Âm cắn môi, cả người run rẩy, những nơi kề sát với da thịt hắn đều trở nên nóng bỏng. Bầu ngực sữa của nàng đè lên cơ ngực cứng rắn của hắn, cảm giác tê dại theo nhịp đập trái tim truyền đến tứ chi bách hại.

Trong nháy mắt, nàng đã biết dụng ý của hắn, trong lòng vô cùng xấu hổ phiền muộn, cáu giận vì thân thể này của mình. Nàng coi như không hiểu ý hắn, lắc lắc đầu, nói nhỏ: "Hạ quan, không biết..."

"Tiểu bảo bối lúc nào cũng thích nói dối." Hàn Cẩm Khanh nâng nàng lên cao hơn một chút, mút lấy nhũ hoa đỏ tươi của nàng.

"A... Ngài..." Thân thể nàng mềm nhũn, ngón tay lùa vào trong mái tóc đen của hắn.

"Sao không gãy dựa nữa?" Hắn ngẩng đầu lên, gần nàng trong gang tấc, để hơi thở của hai người hòa vào nhau, "Chẳng lẽ lúc này Cố đại nhân cam tâm tình nguyện?" Sau đó, không hề báo trước, hắn động thân, đì vào trong thân thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Cháy tình ở bích đàm 4

âm đ*o căng chặt của Cố Kinh Âm đột nhiên bị một vật cứng cắm vào, khiến toàn thân nàng run lên, bàn tay đang luồn vào mái tóc đen của Hàn Cẩm Khanh nắm chặt lại, hai mắt khép hờ, miệng thom hé mở, bên môi tràn ra một tiếng rên rỉ, biểu tình như đau đớn lại như thỏa mãn.

"Ân... Ngài..." Nàng thở hổn hển, dần dần thích ứng với sự xâm nhập của hắn, lắc lắc đầu, nói: "Không phải, không phải mọi chuyện đều theo ý ngài!"

Môi Hàn Cẩm Khanh còn đang lưu luyến trước bầu ngực đầy đặn của nàng, phân thân to lớn cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng của thân thể nàng, hoa huy*t của nàng vừa chặt vừa sâu, mị thị nhanh chóng ghi chặt lấy cây gậy của hắn, một cảm giác tuyệt vời khó tả chạy dọc thân thể, mắt hắn tối sầm lại, tách hai chân nàng đi, đi vào càng sâu hơn. Quy đầu hung hăng xông thẳng vào trong, kích thích nàng rên rỉ nhe răng.

"Không cần... A, nơi đó không cần..." Từng cú va chạm mạnh mẽ khiến đầu óc nàng trống rỗng, đứng đạo bị hắn chiếm cứ hoàn toàn, chỗ mẫn cảm bị hắn nắm bóp không ngừng. Xúc cảm nóng rực khiến bụng nàng co rút lại, xuân thủy trào ra khỏi hoa tâm, dầm dịch trong suốt đắp dính che kín nam căn của hắn.

Hắn nhìn nàng, khóe mắt nàng ươn ướt, hai má hồng phỉm say lòng người. Thấy hắn nhìn chăm chú, trong nháy mắt nàng lại nguy trang thành vẻ quật cường.

Hàn Cẩm Khanh: "Cố Kinh Âm, ta thích làm tình với nàng như vậy." Giọng nói của hắn thần nhiên, vô cùng mị hoặc trong đêm tối. "Thân thể của nàng nhớ rõ ta, lại còn chảy nhiều nước như vậy..."

Như muốn xác minh lời nói của mình, hắn rút gậy th*t ra, kéo theo một lượng lớn đ*m thủy nhỏ giọt xuống bích đàm. Quy đầu vẫn còn mắc ở miệng huyết lại xông thẳng vào sâu bên trong. Chỗ ái ân của hai người không ngừng phát ra tiếng da thịt va chạm. Cố Kinh Âm bị hắn chen ép thiếu chút nữa bật khóc, các ngón chân đều cong lên.

Nàng nên mắng hắn, mắng hắn vô si hạ lưu, tiểu nhân tì bì, nhưng hiện tại nàng không mở miệng được. Nàng cắn chặt môi, bởi vì nàng sợ nếu mở miệng, sẽ không không chế được mà khóc lớn kêu to, phát ra những âm thanh dâm dăng mà nàng không chịu nổi.

Nàng biết hắn luôn nhìn nàng, chờ xem nàng không khống chế được biểu tình. Nhưng nàng lại không thể bỏ qua đôi mắt đen sâu không thấy đáy kia. Vì thế, nàng xấu hổ vươn tay, một tay che mắt hắn, một tay bưng kín miệng hắn.

"Không được xem! Không cho nói!" Nàng dùng toàn bộ sức lực quát lên. Sau khi nói xong, nàng cảm thấy mơ hồ, cứ như nàng đang làm nũng với hắn vậy.

Nàng nghe thấy tiếng cười ác ý của hắn phát ra từ trong lồng ngực, khiến nàng chấn động. Hắn vuốt ve bờ mông mềm mại của nàng, lại bắt đầu rút chọc mạnh mẽ. Khoái cảm mãnh liệt làm thần trí của nàng lại không cánh mà bay, nàng đành phải buông tay, ôm lấy bả vai dày rộng của hắn. "A... Nài, chậm, chậm một chút... Ừm..."

Hai tay Hàn Cẩm Khanh nâng mông nàng, dùng sức đến mức nổi đầy gân xanh. Miệng mút nhũ hoa của nàng rồi lại nhả ra, dùng đầu lưỡi đảo vòng quanh. Hắn tà ác nhìn nàng, khẽ cười: "Bây giờ ta lại nói được rồi, nàng xem định làm thế nào nữa?"

Lúc này Cố Kinh Âm chỉ có thể cắn chặt ngón tay của mình, không thể kìm được nước mắt. Hắn vẫn còn ở trong thân thể nàng, chậm rãi ma sát, nàng có thể cảm thấy âm đ*o của mình xoắn chặt lấy nam căn của hắn. Nàng xấu hổ vô cùng, nhưng lại có một loại khoái hoạt bí ẩn kéo nàng rơi vào bóng đêm...

Nàng đấu tranh với dục vọng nguyên thủy trong thân thể mình, trận đấu này kịch liệt hơn trước kia rất nhiều, bởi vì đối tượng là Hàn Cẩm Khanh. Ngay khi khát vọng trong thân thể sắp đánh bay lý trí, nàng lại thấy hắn ngừng lại. Hắn ôm nàng chặt hơn, giữ nguyên tư thế ái ân của hai người, bắt đầu bước đi. Nàng nghe thấy tiếng nước bị bơm dưới chân hắn.

Nàng kinh hoàng, lắc vai hắn, hỏi: "Ngài, ngài làm cái gì vậy?!"

Hàn Cẩm Khanh liếc nhìn nàng một cái, không nói gì. Nàng nhận ra dục vọng hừng hực trong cái nhìn ấy. Hắn đi một bước, thì gây th*t bị bao vây trong cơ thể lại nghiền áp một chút, lúc bên trái, lúc lại bên phải. Đôi mắt Cố Kinh Âm đã nhắm lại, hai chân như nhũn ra. Nàng nhìn nam nhân trước mắt, hắn từng hại nàng, cũng từng cứu nàng, rõ ràng hai người không hề quen biết, nhưng lại ràng buộc lẫn nhau, dung nhan tuấn mỹ của hắn như đã khắc trong tâm trí nàng. Thần trí của nàng bay xa, thân thể nóng lên, bụng dưới căng chặt, nâng lên cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Cháy tình ở bích đàm 5

Cơ thể Cố Kinh Âm co rút kịch liệt, con chấn động từ miệng huyết xông thẳng lên đỉnh đầu, khiến nàng không thể giữ tỉnh táo được nữa. Nàng ôm chặt lấy bả vai Hàn Cẩm Khanh, thở hổn hển. Hai mắt khép hờ, đối diện với đôi mắt đen thâm thúy nhuộm màu tình dục của hắn.

Hàn Cẩm Khanh để Cố Kinh Âm tựa vào khối đá lớn, chỗ đó gần bờ, khá bằng phẳng. Nàng run lên khi da thịt trần trụi chạm vào mặt đá lạnh, khiến mị thị trong tiểu huyết giống như ngàn cái miệng nhỏ cắn chặt lấy gây th*t của hắn. Quy đầu được d*m thủy của nàng cọ rửa, lại trướng căng vài phần, cọ sát vào những điểm mẫn cảm của nàng.

Một lát sau, Hàn Cẩm Khanh nhú mày, thờ dốc, rút gây th*t ra khỏi tiểu huyết ẩm ướt. d*m thủy của nàng trào ra, chảy dọc thân gây thô dài của hắn rồi chậm rãi nhỏ xuống đầm nước.

Cố Kinh Âm kêu lên: "A... Ha..." Khoái cảm mãnh liệt như muốn ép nàng phát điên. Hơn nữa nàng vừa qua cao trào, là lúc thân thể vô cùng mẫn cảm.

Hai tay Hàn Cẩm Khanh chống bên người nàng, hơi lùi lại một chút, để thân thể trần trụi hoàn toàn đối mặt với nàng. Trong cơn run rẩy, lần đầu tiên nàng nhìn rõ gần đường cong cơ bắp tuyệt đẹp của hắn trong gang tấc. Lồng ngực nhấp nhô, vai rộng, thắt lưng hẹp, đôi chân thon dài, lông mu rậm rạp, nam căn phiếm ánh nước đứng thẳng tắp, thô dài hồng hồng, quy đầu to lớn hơi vênh lên, chạm vào gốc đùi nàng. Cố Kinh Âm cắn môi, liếc mắt sang chỗ khác, nhưng bụng dưới lập tức bủn rủn, khát cầu mãnh liệt nháy mắt nổi lên, làm nàng kinh hãi không thôi.

Hàn Cẩm Khanh tà tứ nhìn ánh mắt của nàng lặng lẽ lưu chuyển trên người mình. Đôi mắt như ngọc đen của hắn theo sát ánh mắt nàng, giống như muốn nuốt trọn lấy nàng. "Ta thích dáng vẻ hiện tại của nàng, chỉ nhìn ta, chỉ nghĩ đến ta." Giọng nói của hắn trầm thấp lười biếng. Hắn dịu dàng hôn lên cánh môi che kín dấu răng của nàng, bàn tay đồng thời lần xuống phía dưới, đẩy những sợi lông mu thừa thớt, nắm lấy hoa hạt cương cứng, bầm nhẹ một cái. Cố Kinh Âm không nhịn được nữa, kêu lên yêu kiều.

Nàng biết, thân thể đã đấu tranh cực hạn, chỉ dựa vào chút lý trí còn sót lại để kháng cự, nhưng vẫn chẳng thể đã động đến hắn. Nàng ngửa mặt, khó nhẹn cong người, cảm nhận môi hắn lần xuống cổ nàng, đến trước ngực, ngậm lấy nhũ hoa của nàng, vừa cắn vừa liếm. Huyết dịch toàn thân nàng đều kêu gào, buộc nàng phải cuồng loạn, trầm luân. "Ngài, tiến vào..." Nàng cắn răng nói.

Chân Hàn Cẩm Khanh tỳ lên mặt tảng đá, tiếp tục mút ngực nàng. Hắn cố nén dục vọng, chỉ vì đợi đến khi Cố Kinh Âm cam tâm tình nguyện. Hắn muốn một mối quan hệ thuần túy, ân ái theo cách nguyên thủy nhất. Nếu khi thanh tỉnh đã không có khả năng, thì trong dục vọng nhất định phải có được nàng.

Nghe vậy, hắn cười tà, ngẩng đầu lên khỏi rãnh ngực sâu hút của nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ không biết là nước hay là mồ hôi, khiến da hắn trong suốt như tuyết. "Nàng đang cầu xin ta à?"

Cố Kinh Âm không nói, chỉ dùng đôi mắt sáng ngời nhìn hắn. Đây đã là giới hạn của nàng.

"Nàng thật là." Hắn cắn mạnh lên ngực nàng, điều chỉnh gây th*т cắn vào nội huyết của nàng, "Ai bảo ta không muốn khiến nàng khó xử chứ, Cố đại nhân của ta."

"A... A... Ha..." gây th*т của hắn vừa to vừa nóng, ma sát trái phải, mới đưa đẩy vài cái đã vào đến miệng tử cung của nàng. Hắn nhìn nàng, ánh mắt bá đạo chứa đầy ham muốn chiếm hữu, lưu luyến trên thân thể nàng. Cảm giác này khiến toàn thân nàng căng chặt, khoái cảm mãnh liệt lại ủa tới như thủy triều.

Hàn Cẩm Khanh chỉ cảm thấy bên trong nàng vừa chặt vừa trơn, ấm nóng, ẩm ướt. Thân thể hắn nhanh chóng trào lên một cảm giác rất khó diễn tả. Hắn tiến đến bên tai nàng, thờ dốc nói: "Gọi tên ta."

Cố Khinh Âm nhắm nghiền hai mắt, cuồng loạn lắc đầu, khuôn mặt đỏ rực, mái tóc đen ẩm ướt rối tung.

Thân thể nàng dán chặt vào mặt đã, d*т thủy trào ra không ngừng. Mỗi lần hắn đều đi vào vừa sâu vừa ngoan độc, đè mạnh vào những điểm mẫn cảm nhất của nàng. Có vài lần, nàng cảm thấy hắn như muốn phá tan miệng tử cung của nàng, chọc sâu vào bên trong.

Cố Khinh Âm biết mình đã bị Hàn Cẩm Khanh khống chế, hắn toàn quyền điều khiển dục vọng của nàng. Bên tai nàng lúc này chỉ còn tiếng thờ dốc của hắn, chớp mũi cũng quanh quẩn mùi long tiên hương tự nhiên của hắn. Không biết lấy đâu ra dũng khí, nàng dùng sức kẹp móng lại, gây th*т trong cơ thể nàng lại cứng rắn vài phần, nhưng vẫn muốn đi sâu vào trong. Tức thì, một dòng tinh dịch nóng rực phun ra, nàng hét ầm lên vì bị nóng, đồng thời đến cao trào...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Cháy tình ở bích đàm 6

Hàn Cẩm Khanh thét lớn một tiếng, thần sắc mê say tà tứ, đôi mắt híp lại nhìn nàng. Hắn cúi xuống cắn lên đầu vai mượt mà của nàng, hạ thân áp sát để xương mu của hai người kề cận. Cuối cùng hắn cũng tận tình phóng thích ở chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng. Trong cao trào, nàng run rẩy kịch liệt, hít thở khó khăn vì khoái cảm quá mãnh liệt. Tiếng rên rỉ của nàng vang lên ngay bên tai, cực kì mị hoặc, như đang ngâm nga một bài hát.

"Nàng kẹp ta?" Sau khi phóng thích, hắn bình ổn lại hơi thở, chớp mũi chạm vào mũi nàng, cười nhẹ vuốt ve đầu răng trên bả vai nàng. "Muốn ta bắn vào trong hử?"

Hắn không có thói quen bắn vào trong, nhưng vừa quá bất ngờ. Kỳ thực hắn có cơ hội rút ra, nhưng lại không làm vậy, bởi hắn cảm giác cùng lên cao trào trong thân thể nàng rất mỹ diệu, hay nói chính xác hơn là cực lạc nhân gian.

Cố Khinh Âm thờ gập, thất thần một lát. Dư vị cao trào vẫn còn đó, miệng huyết của nàng không ngừng co rút lại, gây th*т thô dài của hắn còn đang rung động trong cơ thể nàng. Lúc đó nàng không kịp nghĩ nhiều, chỉ là không muốn bị hắn nắm chặt trong tay, cũng không muốn mình đánh mất lý trí thêm một lần nữa.

Nàng nhìn nụ cười tươi của Hàn Cẩm Khanh, đột nhiên ôm lấy cổ hắn, nhóm dậy cắn mạnh vào cổ hắn. Cảm nhận giọt máu tanh ngọt của hắn, nàng nghe thấy giọng nói run run của mình luôn qua kẽ răng, "Không, tôi chỉ muốn khiến mình thoải mái."

Lòng ngực Hàn Cẩm Khanh nhấp nhô kịch liệt, chẳng thèm nhú mảy, chỉ khẽ cười một tiếng, dùng đầu ngón tay hắn dè lên cánh môi hồng của nàng. "Vây vừa rồi nàng đã được như ý nguyện chưa? Hơn nữa lúc ta bắn vào trong..." Giọng nói của hắn rất nhẹ, mấy chữ cuối cùng gần như dán sát vào cánh môi nàng.

"Nếu ta nói không, có thể tổn hại đến mặt mũi của tướng gia không?" Mặt Cố Khinh Âm nóng rực, không rõ là vì tình dục hay là lửa giận. Rõ ràng nàng đã chiếm thượng phong, thế mà lại bị hắn áp chế lần nữa. Nàng nhìn ẩn kín rõ ràng trên cổ hắn, ánh mắt say mê trong suốt, tỏa ánh sáng mê hoặc lòng người.

Đầu ngón tay của Hàn Cẩm Khanh chậm rãi lướt qua khoe môi nàng, vuốt ve cái cảm nhỏ xinh, ý cười trong mắt chưa giảm, mắt phượng nheo lại, "Cố đại nhân, nàng đang quyến rũ ta?" Một tay hắn trêu chọc nhũ hoa cương cứng của nàng, miệng khẽ cắn chớp mũi thanh tú của nàng.

"Ừm..." Cố Khinh Âm lắc đầu tránh đi, lại bị hắn cắn môi.

Nàng nhận ra gây th*т trong cơ thể mình lại bắt đầu cứng rắn, chống đỡ đừng đạo chặt hẹp, cực đại to lớn vẫn khám sâu bên trong, run lên nhẹ nhẽ rồi ngóc đầu dậy. Nàng lập tức mở to hai mắt.

"Ngài, đừng, không cần..." Nàng hơi hốt hoảng, đã cao trào hai lần, cả người nàng nhũn ra cả rồi.

Hàn Cẩm Khanh mạnh mẽ rút ra khỏi cơ thể nàng, hai tay nâng người nàng dậy, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi lên cao. Nơi đó đủ chỗ cho mấy người ngồi. Rồi hắn lại nhanh chóng đặt nàng dưới thân.

"Là nàng dụ dỗ ta." Hắn cười vô lại, ánh mắt lấp lánh như có muôn ngàn vì sao, "Bảo bối quyền rũ người."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179-2: Cháy tình ở bích đàm 6

Nụ hôn của hắn không giống như trước đây. Lúc này hắn vô cùng ôn nhu hiền dịu, tay chân đều quán quýt lấy nàng. Trong lòng nàng chấn động, trái tim vừa mềm mại vừa chua xót, khóe mắt như có gì chảy ra, hòa tan trong nụ hôn của hắn.

Đột nhiên nàng có phản ứng, Hàn Cẩm Khanh đã nâng eo nàng lên, xoay người nàng lại, biến thành tư thế nằm úp sấp. Sau đó cả người hắn phủ lên, thất lưng hạ xuống, xông thẳng vào trong.

"A..." Cổ Khinh Âm kêu lên một tiếng. Hắn hiểu rất rõ thân thể của nàng, dễ dàng chạm đến nơi yếu ớt nhất, làm nàng thất kinh.

Ngực và bụng Hàn Cẩm Khanh kề sát tấm lưng trần của nàng. Một bàn tay hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, tay kia đưa bốn bầu ngực sữa mềm mại. Tiếng thân thể va chạm dâm mỹ rơi vào trong tai nàng. Nàng hơi ngẩng đầu lên, hai mắt mê ly. Tư thế như vậy khiến nàng vô cùng xấu hổ, nhưng cũng làm nàng trầm luân.

Hắn phát ra tiếng thở dài thỏa mãn bên gáy nàng, nam căn mạnh mẽ xâm nhập vào trong tiểu huyết mị hoặc, phá vỡ tầng tầng nếp nhăn, đỉnh đến chỗ sâu trong thân thể nàng.

Thân thể Cổ Khinh Âm như chiếc thuyền con, chìm nổi trên mặt nước. Lúc gậy th*t thô dài cứng rắn của hắn hoàn toàn đi vào, cả người nàng run rẩy, cánh tay thiếu chút nữa không chống đỡ được. Lúc hắn rời khỏi khi, nàng lại thờ dốc, khát vọng, không tự chủ được nâng mông lên hòa theo.

Hắn rút chộc càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, khiến trong cơ thể nàng không ngừng trào mạt nước. Nàng cực lực khắc chế, cắn chặt môi, nhưng không cách nào ngăn cản khoái cảm như sóng triều mãnh liệt ủa tới.

Nàng quay đầu nhìn lại, đối diện với đôi mắt đen sáng ngời của hắn. Mái tóc ẩm ướt của hắn quấn quanh đầu vai nàng. Hắn nói nhỏ: "Cổ Khinh Âm, nàng hãy buông tha cho chính mình," hắn lại đâm mạnh vào trong, "cũng buông tha cho ta..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Không muốn buông ra

"Cũng buông tha cho ta..." Câu nói của hắn thân nhiên, như một cơn gió phất qua trái tim nàng. Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn gằn trong gang tấc, được ánh trăng lồng thêm một vầng sáng, khi động tĩnh vẫn khắc chế trầm ổn, khiến nàng có một lúc thất thần.

Cảnh vật xung quanh dần trở nên hư ảo, nàng nhớ đến dáng vẻ khi hắn mặc quan phục đẹp để đứng đầu bách quan, ung dung tuấn mỹ, khí chất thanh quý. Nàng đến dáng vẻ lúc hắn trình bày xong một chuyện gì đó, cả triều đều phụ họa theo. Khi hắn xoay người lại, ánh mắt thân nhiên nhìn quét qua mọi người, vừa tao nhã vừa thông dong.

Hàn Cẩm Khanh nhìn thần sắc mê ly của nàng, nắm lấy cái cảm khéo léo, đặt một nụ hôn lên mí mắt nàng, "Không được nghỉ khác." Nhìn dáng vẻ yêu kiều nhu mại của nàng, hắn chậm rãi rút nam căn ra, chỉ để lại quy đầu mắc ở miệng huyết, rồi lại đột nhiên xâm nhập, chuẩn xác vô cùng nghiền áp vách thịt mềm cảm..

"A..." Cổ Khinh Âm bị hắn chọc thiếu chút nữa lại tiết ra, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn hắn. Hắn là Hàn Cẩm Khanh, là đối thủ của Giang Lăng vương và phụ thân, lòng dạ độc ác, âm hiểm giả dối. Nhưng giờ phút này, dục căn của hắn đang chôn sâu trong cơ thể nàng, vô cùng thân mật, tay hắn nâng eo nàng lên, môi mòng dán bên tai nàng, hơi thở phả lên gáy nàng. Cảm xúc cảm kỳ làm nàng kích động, đồng thời lại khiến nàng vạn phần mất cảm.

Nàng khẽ rên rỉ, những điểm mất cảm nhất trong lần lượt bị gậy th*t của hắn nghiền ép. Nàng biết hắn cố ý, bởi hắn đã quá quen thuộc với thân thể nàng, có thể khiến thân thể nàng như đang lơ lửng trong không trung, còn đầu óc căng lên như dây cung, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quăng lên cao, hoặc rơi xuống đất.

Trong khoảnh khắc cao trào, hắn nói: "Ta không muốn buông nàng ra, Khinh Âm..." Giọng nói của hắn rất nhẹ, như đang tự nói với mình, lại giống như

đang than thở. Nàng xoay mặt đi, giả vờ như không để ý, nhưng nước mắt trong suốt lại tuôn rơi.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày hân hoan thiết gọi tên nàng như vậy, vô cùng tự nhiên giống nhau tiếng thủ thi của đôi tình nhân, khiến người ta... vừa rung động vừa đau lòng.

gây th* t ngày càng tùy ý rút chọc trong cơ thể nàng, hai tay hân xoa nắn bầu vú đầy đặn của nàng. Sau trăm cái đưa đẩy thật nhanh, hân không hề báo trước đẩy miệng tử cung yếu ớt của nàng ra, để tinh dịch nóng rực phun trào. Nàng kêu lên, bụng co rút kịch liệt, mị thịt co rút lại, khoái cảm và huyết dịch lan ra toàn thân, đầu óc trống rỗng. Nàng há mồm thở hổn hển, không còn sức lực nằm trên tảng đá lớn.

Nàng có cảm giác mình đã ngủ rất say, đến tận trưa hôm say, khi có một nữ quan nội vụ tiến vào xem, nàng mới hoàn toàn tỉnh táo.

Đội nàng rửa mặt xong, nữ quan đó nói: "Cố đại nhân hiền danh lan xa, hôm nay Thánh Thượng còn đặc biệt phái người đến thăm ngài đó."

Cố Kinh Âm đang mặc quan phục, thăm mắng mình quên mất chính sự. Nàng đang muốn chạy nhanh đến hội họp với Phùng Thi Viễn và mấy người của Ngự sử đài, để sắp xếp tuần tra trọng điểm trong hai ngày cuối cùng, làm sao còn nghĩ ra phải ứng phó thế nào. Trong lòng nàng kinh ngạc, không kiên nhẫn hỏi: "Ai đến?"

Nữ quan lắc đầu, "Chức quan của hạ quan thấp kém, không thể gặp mặt. Bây giờ Cố đại nhân đến phòng chính dùng cơm chắc sẽ gặp được."

Cố Kinh Âm gật đầu, vội vàng đi nhanh ra ngoài, bỗng nhiên thân thể lão đảo vì hai chân bủn rủn. Nhớ tới chuyện hoang đường đêm qua, mặt nàng thoáng ửng hồng.

"Cố đại nhân, ngài không khỏe sao?" Nữ quan nội vụ chạy đến, hỏi.

Cố Kinh Âm chỉ sợ nữ quan ấy nhìn ra cái gì, vội thẳng lưng, nói: "Không có gì, ta đi nhanh quá thôi." Ngập ngừng một chút, nàng lại hỏi: "Đêm qua, cũng là người tới sửa sang lại doanh trường?"

Nữ nhân đó gật gù đầu, "Là hạ quan giúp đại nhân sắp xếp đệm chăn, đại nhân đi tắm rửa phía sau núi sao?"

Cố Kinh Âm nheo mắt, "Sao vậy?"

"Hạ quan thấy đại nhân mãi không về, liền nhớ ra lúc trước đại nhân có hỏi về việc tắm rửa. Nhưng, " nữ quan hoang mang nói: "Hạ quan nghe nói mỗi đêm tướng gia đều phải đến sơn tuyến đó. Cố đại nhân, ngài..."

"Bản quan và tướng gia đương nhiên không thể tắm chung!" Cố Kinh Âm lập tức thốt ra.

Nữ quan nội vụ cả kinh, vội trả lời: "Đương nhiên rồi, là hạ quan lẩm miệng."

Cố Kinh Âm bước ra khỏi doanh trường, đến phòng chính. Lúc này đã qua buổi trưa, người dùng cơm cũng không nhiều, làm gì còn có trọng thần do Thánh Thượng phái tới. Nàng quét mắt một vòng, nhìn thấy Phùng Thi Viễn ngồi ở một cái án nhỏ, một mình dùng cơm.

Phùng Thi Viễn thấy nàng, vội vàng thi lễ, "Đại nhân đi đâu vậy, chúng hạ quan tìm ngài lâu lắm rồi."

Cố Kinh Âm ngồi cạnh y, có người đưa đồ ăn nóng hổi lên cho nàng. Quả thật nàng có hơi đói bụng, ăn mấy miếng, mới nói: "Các người tìm ta, là vì người mà Thánh Thượng phái đến ư?"

"Đại nhân, ngài biết rồi sao?" Phùng Thi Viễn kinh ngạc nói: "Ngài biết Thượng Quan đại nhân đến đây nên cả một buổi sáng không thấy bóng dáng đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Vội vã gặp mặt

"Thượng Quan đại nhân," Cố Kinh Âm hơi sững sờ ngẩn ngơ, "sao lại đến đây?"

Phùng Thi Viễn gấp một miếng đồ ăn, "Cũng không phải là, ai chẳng biết Thượng Quan đại nhân nay là đại tâm phúc của Nhiếp chính vương, cũng được Thánh Thượng tin nhiệm. Lần này Thượng Quan đại nhân đích thân tới đây, cho thấy triều đình rất coi trọng việc đại nhân bị tập kích trong xuân tuần."

Cố Kinh Âm gật gù đầu, áp chế suy nghĩ trong lòng, nói: "Xuân tuần vốn được Thánh Thượng coi trọng, chuyện này quả phải điều tra rõ ràng, nhưng không phải vì cá nhân bản quan, mà là vì liên quan đến công việc."

Nàng quay đầu nhìn Phùng Thi Viễn, "Từ sau đêm gặp chuyện không may đó, có một vấn đề là không thấy sổ sách."

"Vẫn chưa tìm thấy, sợ là đã bị tiêu hủy sạch sẽ, không có bằng chứng, manh mối này sẽ đứt hoàn toàn." Phùng Thi Viễn nói: "Nhưng, bây giờ có Thượng Quan đại nhân tham gia cùng, có lẽ sẽ giải quyết được mọi chuyện. Thử xem người đứng sau chuyện này có bản lĩnh đối phó đến mức nào."

Trong lòng Cố Khinh Âm bỗng nhảy dựng, cưỡng ép những lời suýt buột ra khỏi miệng, hỏi sang chuyện khác: "Chỗ Hà Kiến có thể tra được gì không?"

"Buổi chiều có thể lấy được đăng ký quân lương, Hạ quan và Hà đại nhân sẽ cùng tra, cho dù tối nay không ngủ cũng phải tra rõ." Phùng Thi Viễn trả lời.

Cố Khinh Âm cùng Phùng Thi Viễn dùng cơm, lúc bước ra khỏi phòng, đi chưa được mấy bước thì bắt gặp một đoàn người đang chậm rãi đi tới. Hai người đi đầu cao lớn, một người mặc cẩm bào màu lam sẫm, một người mặc áo dài nguyệt sắc, đang nói với nhau chuyện gì đó.

Đầu Cố Khinh Âm căng lên, biết không thể tránh được, đành phải tiến lên hai bước chào. Nàng khom người nói: "Hạ quan thỉnh an Ngự tướng quân, Thượng Quan đại nhân."

Phùng Thi Viễn đứng sau lưng nàng cũng thi lễ.

Cố Khinh Âm đầu, chỉ hy vọng hai người này có chuyện quan trọng, mau cho nàng lui xuống.

"Thì ra là Cố đại nhân, không cần đa lễ." Một lát, một giọng nói ôn nhuận vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Khắp nơi đều trở nên tĩnh lặng, Cố Khinh Âm chậm rãi ngẩng đầu lên, Thượng Quan Dung Khâm đã đi đến trước mặt nàng. Khuôn mặt của hắn thanh nhã ôn nhuận, hàng mày dài nhập tóc mai, trông mắt long lanh, giữa trán có một nốt ruồi son rực rỡ. Hắn ôn hòa nhìn nàng.

Cố Khinh Âm nhanh chóng rời tầm mắt, khoe mắt lại thoáng nhìn thấy ánh mắt băng lãnh của Ngự Lãnh Nghiêu.

"Cố đại nhân cùng Thượng Quan đại nhân quen biết nhau sao?" Mặt Ngự Lãnh Nghiêu không đổi sắc, nhìn nàng, nói: "Ta với Thượng Quan đại nhân còn có việc cần thương lượng. Nếu Cố đại nhân có việc gì, tí nữa hãy chính thức bẩm kiến Thượng Quan đại nhân."

Cố Khinh Âm đứng một bên, cúi đầu, đoan chính nói: "Công vụ của hai vị đại nhân quan trọng hơn, hạ quan cũng đang muốn tiếp tục tuần tra."

Lúc Thượng Quan Dung Khâm đi qua nàng, nói nhỏ: "Vậy ta đợi Cố đại nhân làm việc xong." Giọng nói của hắn rất nhỏ, như gió nhẹ thoảng qua.

Cố Khinh Âm ngẩng đầu lên nhìn nhưng chỉ còn thấy bóng dáng thanh nhã lồi lạc của người nọ.

Thượng Quan Dung Khâm được Ngự Lãnh Nghiêu dẫn đi tuần tra một vòng trong doanh trại, mới hiểu đại khái về quân phòng ngự và binh lực, đã có người tới mời về doanh trưởng nghỉ tạm.

Một lát sau, màn trướng được vén lên, Minh Tiểu Hạc tươi cười tiến vào, "Thượng Quan, huynh tới rồi sao."

Thượng Quan Dung Khâm nhấp một ngụm trà, "Mấy ngày nay tuần tra có thuận lợi không?"

Minh Tiểu Hạc tự ý ngồi xuống, "Năm nào chẳng làm một lần, có cái gì mà thuận với không thuận."

"Nếu ngươi thật sự nghĩ như vậy, sợ là ngươi không gánh nổi chức vị Chương sử." Thượng Quan Dung Khâm buông chung trà, nhìn Minh Tiểu Hạc.

Minh Tiểu Hạc không thêm đề ý, ý cười sâu thêm vài phần, "Bây giờ huynh mới hỏi hện?"

"Nếu bây giờ mà ngươi còn chưa rõ tình hình thì tốt nhất là về Hạc Di lâu." Thượng Quan Dung Khâm đứng lên, liếc mắt nhìn bản đồ địa hình treo trong doanh trướng.

Minh Tiểu Hạc nhìn sắc mặt của Thượng Quan Dung Khâm, tự biết mình nói lỡ, vội thu liễm ý cười, nói: "Tuần tra năm ngày nay, đệ không dám lơ lỏng một ngày. Quân doanh này quản lý khá nghiêm, các sự vụ tra xét đều ít có sơ hở, nhưng chỉ là mấy chuyện bé tí."

"Cố Khinh Âm đâu? Nàng quen chuyện tuần tra hơn ngươi."

Minh Tiểu Hạc nhú mày, "Cố Khinh Âm sao? À, hôm qua nàng ta nói có điểm đáng ngờ, đề đã phân phó hôm nay nhất định phải tra ra."

"Vậy là tốt rồi." Thượng Quan Dung Khâm xoay người lại, "Chuyện tuần tra đóng quân này, khả năng không chế của ta chỉ có hạn. Nếu không phải tuần tra, ta và ngươi sao có thể đến đây."

Minh Tiểu Hạc rùng mình, lập tức rõ ràng thấu đáo ý của Thượng Quan Dung Khâm.

Thượng Quan Dung Khâm nhú mày nhìn hắn, "Ngươi còn ở đây làm gì? Chuyện của ta và ngươi không thể nóng nảy nhất thời được."

Minh Tiểu Hạc do dự, nói: "Kỳ thực, hôm nay đệ đến là có một chuyện muốn báo cáo."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 182: Vừa ăn cướp vừa la làng

Thượng Quan Dung Khâm thấy hần do dự, hỏi: "Chuyện quan trọng đến mức nào?"

Con người lưu ly của Minh Tiểu Hạc xoay chuyển, nhỏ giọng nói: "Cách đây hai ngày, Cố Khinh Âm thiếu chút nữa lại xảy ra chuyện."

Thượng Quan Dung Khâm cau mày, "Chuyện gì?"

"Gặp tắc nạn ngay trong khu rừng thuộc quân doanh."

"Tắc nạn? Nơi này là quân doanh, không phải nơi có thể tùy ý xâm nhập." Thượng Quan Dung Khâm thoáng im lặng, khuôn mặt ôn nhuận lạnh đi, "Huống hồ, ta đã gặp Cố đại nhân, nếu nằng thực xảy ra chuyện, vì sao lại chỉ có người biết được?"

Tìm Minh Tiểu Hạc đập thình thịch, nói: "Ngày ấy đệ cũng ở trong rừng, không chỉ có đệ mà Hàn Cẩm Khanh và Ngụy Lãnh Nghiêu cũng biết, bọn họ không nói, là vì... vì bọn họ tưởng đệ làm nhục Cố Khinh Âm."

Thượng Quan Dung Khâm nhìn thẳng vào hần, "Người nói cho rõ ràng, người làm nhục nằng? Rốt cuộc sao lại thế này?!"

Giọng nói của Thượng Quan Dung Khâm vẫn dịu dàng ấm áp, nhưng khí thế đã hoàn toàn thay đổi. Minh Tiểu Hạc lảng tránh hần ánh mắt, gian nan nói: "Thượng Quan, không phải đệ, thật đấy, đệ chỉ trùng hợp đi ngang qua thôi. Đệ sợ bọn họ nói chuyện này với huynh, huynh không cần phải để ý đến họ."

"Đã không phải người, bọn họ không có bằng chứng, vì sao lại hoài nghi người? Dựa vào cái gì bắt ta tin tưởng?"

Minh Tiểu Hạc cảm thấy đến đây hơi thất sách, nhưng hần không có lựa chọn nào khác.

Đêm đó sau khi trở về, hần phát hiện dây cột tóc thường dùng không thấy đâu nữa, nhớ lúc ấy dùng để trói Cố Khinh Âm lại, sau đó liền không biết tung tích. Hần cứ nghĩ Ngụy Lãnh Nghiêu có nghi ngờ cũng bắt không được nhục điểm, trận đòn đó coi như là bị chó cắn đi, sớm muộn gì hần cũng sẽ đòi lại. Nhưng nếu sợi dây cột tóc đó thật sự rơi vào tay Ngụy Lãnh Nghiêu thì sẽ là chứng cứ tốt nhất. Toàn bộ người trong quân doanh đều không có ai dùng dây cột tóc màu thủy lam trừ hần, điều này làm hần luôn lo sợ bất an.

Hần không sợ Hàn Cẩm Khanh và Ngụy Lãnh Nghiêu, cho dù bọn họ có biết là hần làm thì sao chứ? Hần chỉ để ý thái độ của Thượng Quan Dung Khâm, vì hần biết Thượng Quan Dung Khâm đối xử đặc biệt với Cố Khinh Âm. Nếu để Thượng Quan Dung Khâm biết được chân tướng từ miệng người khác, hần không thể đoán trước hậu quả. Cho nên, dù bằng cách nào, hần cũng phải nói trước, chính mồm giải thích với Thượng Quan Dung Khâm.

Minh Tiểu Hạc nghĩ vậy, đôi mắt hẹp dài híp lại, nhìn Thượng Quan Dung Khâm, "Hàn Cẩm Khanh đã âm thầm tra đệ, Thượng Quan, nếu bọn họ muốn mượn chuyện này ly gián quan hệ của hai chúng ta, cho dù không có chứng cứ rõ ràng, chẳng lẽ lại không có biện pháp khác?"

Thượng Quan Dung Khâm thần nhiên nhìn hần, "Không phải đệ, vậy thì là ai?"

Minh Tiểu Hạc sùng sốt, vội nói: "Đêm đó trong rừng mịt mờ không ánh sáng, làm sao đệ nhìn rõ được. Nhưng, người đó chạy thoát rất nhanh, chắc chắn là không chiếm được tiện nghi gì."

Thật lâu sau, Thượng Quan Dung Khâm nói: "Việc này ta sẽ nhớ kỹ, nằng không có việc gì là tốt rồi, " một lát sau lại nói: "Người ra ngoài đi, ta có việc cần suy nghĩ."

Buổi chiều tổ chức tiệc, mọi người đều đến đông đủ, Hàn Cẩm Khanh khách sáo với Thượng Quan Dung Khâm một phen, trong bữa tiệc nâng chén đôi cốc, ăn uống linh đình, rất náo nhiệt.

Tiệc tan, Hàn Cẩm Khanh trở về doanh trướng, thay bộ cẩm bào mỏng màu tím nhạt, nằm trên nhuyễn tháp xem sách.

Thanh Lộ sắp xếp lại giấy tờ trên bàn, liếc hần một cái, nói: "Tướng gia đêm nay không ra sau núi sao?"

Hàn Cẩm Khanh lật sang trang, lười biếng nói: "Không muốn đi." Khóe môi hần hơi cong lên.

Thanh Lộ không hiểu gì, nhưng nhìn tâm tình của chủ tử nhà mình có vẻ rất tốt, nên trong lòng cũng thoải mái. Nàng lặng lẽ bước đến gần, nói: "Tướng gia, bên Cố đại nhân, không cần nô tỳ hầu hạ nữa sao?"

"Từ lúc nào người đã thành người của nằng?" Hàn Cẩm Khanh tiếp tục lật sách, thần nhiên nói, "Tâm tư đã đặt trên người nằng rồi cơ à."

Thanh Lộ nghe ra trong giọng hần không có nửa phần phiền ý, lại nói: "Đời này nô tỳ đều là người của tướng gia, chỉ là Cố đại nhân hiểu lầm tướng gia, nô tỳ muốn thay tướng gia giải thích rõ ràng. Huống hồ, thương thể của Cố đại nhân..."

"Vết thương của nàng không sao rồi." Hàn Cẩm Khanh nhớ về đêm qua, ý cười càng sâu, "Nàng muốn hiểu lắm thì tùy nàng, ai cần người tự tiện giải thích cái gì. Nếu người còn tự chủ trương, ta sẽ bảo Sở Phong đưa người về phủ."

Thanh Lộ bĩu môi, im lặng tiếp tục thu dọn.

Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo, Thượng Quan Dung Khâm bước nhanh vào, chào hỏi: "Hàn đại nhân."

Hàn Cẩm Khanh không vội đứng dậy, chỉ ngồi thẳng lên, trên mặt chưa thu liễm ý cười, "Không biết Thượng Quan đại nhân giá lâm, thất kính."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Thượng Quan Dung Khâm đến bái phỏng

Trên gương mặt ôn nhuận của Thượng Quan Dung Khâm thoáng ý cười, "Lúc này đến thăm, là ta đường đột mới đúng."

Hàn Cẩm Khanh bảo Thanh Lộ chuẩn bị trà, ngồi đối diện với Thượng Quan Dung Khâm, nhướn mắt, nói: "Nhiều ngày không gặp, Thượng Quan đại nhân gần đây không ít, chắc sự vụ trong triều vất vả lắm."

Thượng Quan Dung Khâm cười ôn hòa, không đáp trả ngay, chỉ nói: "Mấy ngày gần đây Thánh thượng rất lo lắng vì chuyện Cố đại nhân bị tập kích khi tuần tra. Ta làm thân tử, tất nhiên phải thánh thượng phân ưu."

Thượng Quan Dung Khâm cẩn thận đánh giá Hàn Cẩm Khanh một phen. Dưới ánh nến, mặt mày của Hàn Cẩm Khanh tinh xảo, khóe mắt đuôi lông mày lưu chuyển vài phần phong lưu. Hắn nói tiếp: "Hàn đại nhân phụng chỉ đốc thúc tuần tra mà lại không thấy tiêu tụy. Nhiều ngày đại nhân không vào cung, Thánh Thượng vô cùng mong nhớ."

"Thánh ân mệnh mông cuồn cuộn, là ta vô năng, đem cấm quân doanh bị tập kích, không bắt được hung phạm về quy án, ta không còn mặt mũi đi gặp Thánh Thượng." Hàn Cẩm Khanh than nhẹ một tiếng.

Thượng Quan Dung Khâm thấy thần sắc Hàn Cẩm Khanh khê biến, lại nói: "Không dối gạt Hàn đại nhân, thời gian gấp gáp, tối nay đến thăm, chính là vì việc này." Hắn nâng chung trà lên, nhấp một ngụm, "Nghe Hàn đại nhân đã tốn không ít công sức vì vụ án này, trong triều cứ nghĩ là chỉ cần mấy ngày sẽ tra ra manh mối. Nhưng Thánh Thượng đợi mãi không thấy Hàn đại nhân tiến cung báo cáo lại, trong lòng lo âu, nên phái ta đến đây tìm hiểu một hai."

"Vụ án này nhìn như đơn giản, nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có nhiều biến đổi bất ngờ. Nghi phạm sau khi bị bắt đã thành thật khai báo, vốn tưởng có thể kết án, không ngờ y lại sợ tội tự sát." Hàn Cẩm Khanh lắc lắc đầu như bất đắc dĩ, "Tất cả manh mối cũng bị tiêu hủy, nay chỉ còn cách điều tra lại từ đầu."

Thượng Quan Dung Khâm nhướn mày. Tất nhiên hắn hiểu được ngụ ý của Hàn Cẩm Khanh, vốn dĩ cũng chẳng trông cậy vào Hàn Cẩm Khanh sẽ đề cho hắn giúp đỡ, nên xoay chuyển cách nói: "Lần này Cố đại nhân vô tội bị thương, cũng là tổn thất của triều đình."

Hàn Cẩm Khanh híp mắt lại, trông mắt sáng rọi, "Tuy là tổn thất của triều đình, nhưng ta đã hết lực trấn an Cố đại nhân, tin tưởng Cố đại nhân cũng có thể nhận ra tâm ý của triều dành cho nàng."

"Tâm ý? Đến nay Hàn đại nhân vẫn chưa tra cái gì, cũng chẳng quan tâm đến việc của Cố đại học sĩ, đây gọi là tâm ý?" Thượng Quan Dung Khâm lặng lẽ nhìn hắn.

Hàn Cẩm Khanh cười yếu ớt, "Bản tướng và Cố đại học sĩ, có thể không quan tâm, đã là chuyện tốt nhất."

Thượng Quan Dung Khâm im lặng một lát, mới nói: "Việc quản lý trong cấm quân doanh không tốt chắc cũng có liên quan đến ba vị phó tướng đã bị cách chức. Vậy nên danh sách phó tướng tân nhiệm chắc phải nhanh chóng định ra sớm. Ý của Hàn đại nhân thế nào?"

"Thượng Quan đại nhân," Hàn Cẩm Khanh đứng lên, "Phó tướng tân nhiệm nhất định phải là người có chiến công, vị trí của ba người đó không thể chọn ầu."

"Tất nhiên rồi." Thượng Quan Dung Khâm cũng đứng lên, mặt đối mặt với Hàn Cẩm Khanh, "Phân công phó tướng là đại sự trong triều, sẽ có Thánh Thượng quyết định."

Hàn Cẩm Khanh đến gần hai bước, đôi mắt như ngọc đen không chớp nhìn Thượng Quan Dung Khâm, "Bên Hình bộ, Thượng Quan đại nhân vẫn không thể tương trợ sao?"

"Hình bộ thẩm án, người ngoài há có thể dễ dàng nhúng tay." Thượng Quan Dung Khâm bình tĩnh nói.

Hàn Cẩm Khanh bỗng cười, nói nhỏ: "Xem ra, sức khỏe của quận chúa cũng không tệ lắm."

"Hàn đại nhân còn muốn dùng thủ đoạn bí ối như thế bao lâu?" Sắc mặt Thượng Quan Dung Khâm hơi trầm xuống.

"Bí ối?" Hai mắt Hàn Cẩm Khanh hiện lên sự tàn khốc, "Thủ đoạn của Thượng Quan đại nhân thì cao minh ư? Tính mạng của quận chúa không kéo dài được lâu đâu, chỉ bằng một suy nghĩ của Thượng Quan đại nhân thôi đó."

"Chứng nào người mới đưa thuốc giải?"

"Phải xem khi nào người chịu thả người."

"Hảo, chỉ cần người có thể chứng minh thuốc giải là thật trước, ta sẽ nghĩ biện pháp khiến Hình bộ thả người, còn bọn họ có thể phục chức hay không, còn phải xem bản lĩnh của người." Rốt cuộc Thượng Quan Dung Khâm cũng chịu nhả ra.

Hàn Cẩm Khanh nói không sai, sức khỏe của Dương Tuyết Dao xác thực không thể kéo dài nổi nữa. Vương gia đã thúc giục nhiều lần, chuyện sắp xếp trong cấm quân doanh chỉ có thể hoãn lại. Tối nay hẳn đến tìm Hàn Cẩm Khanh kỳ thực là để nhượng bộ, tất nhiên Hàn Cẩm Khanh cũng đoán đúng chỗ.

Hàn Cẩm Khanh cong môi, "Rất tốt."

Không lâu sau, sức khỏe của quận chúa Dự vương phủ dần tốt lên, mới mấy ngày đã có thể xuống giường. Còn Hình bộ lấy lý do không đủ chứng cứ nên thả ba vị nguyên phó tướng cấm quân, đúng là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Đương nhiên, đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Sự quan tâm của Thương Quan Dung Khâm

Buổi chiều Cố Kinh Âm đến phòng tập nghị, thẩm tra hồ sơ trung bình và ghi chép quân lương cùng Hà Kiến và một vị Ngự sử khác. lại cử hai người khác đến kho phòng xem lại ghi chép phát binh khí. Tất cả làm đến tận canh hai vẫn chưa xong, nhưng nhờ vậy mà phát hiện ra một chút vấn đề, để Phùng Thi Viễn ghi lại hết vào hồ sơ.

Mọi người đang đồng lòng làm việc, lại ngửi thấy mùi đồ ăn bay vào trong phòng. Cố Kinh Âm ngẩng đầu lên khỏi tập hồ sơ, thấy Thượng Quan Dung Khâm và hai nữ quan nội vụ đi vào.

Thượng Quan Dung Khâm mặc bộ áo dài nguyệt sắc, dùng một thanh ngọc trầm cổ định mái tóc đen như thác, hàng mày dài nhập tóc mai, khuôn mặt tuấn tú ôn nhã. Hắn bước vào phòng, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua mọi người rồi dừng lại ở đáng người mảnh khảnh, mắt đối mắt với nàng.

Cố Kinh Âm vội đứng lên hành lễ: "Thượng Quan đại nhân." Nàng bận rộn cả buổi chiều, lúc này đứng dậy đột ngột khiến đầu vầng mắt hoa, thân mình lung lay như sắp ngã.

Thượng Quan Dung Khâm bước nhanh đến bên cạnh nhẹ giữ vai nàng, "Cố đại nhân, sự vụ tuần tra có phức tạp đến đâu cũng nên bảo trọng thân thể."

Ngữ điệu của hắn ôn hòa, mang theo chút lo lắng. Trong lòng Cố Kinh Âm nóng lên, vội đứng thẳng, "Tạ đại nhân, không có gì đáng ngại."

Thượng Quan Dung Khâm cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng cứ mãi cụp mắt, liền lùi lại từng bước, rút đôi tay đang đặt trên vai nàng về, nói: "Các vị Ngự sử mấy ngày liền vất vả, bản quan đặc biệt lệnh cho phòng bếp chuẩn bị canh uống, mọi người mau uống nhân lúc còn nóng, giữ ấm cho cơ thể, rồi làm tiếp cũng không muộn."

Hai nữ quan nội vụ lấy trong hộp cơm mấy chén canh, cẩn thận đặt lên bàn. Mấy vị Ngự sử từ hôm bắt đầu xuân tuần tới nay chưa bao giờ nhận được đãi ngộ như vậy, bụng lại đang trống rỗng, thế là họ sôi nổi bái tạ Thượng Quan Dung Khâm, rồi bắt đầu uống canh. Nước canh thơm ngon vô cùng, khiến bụng ấm dần lên, xua tan mệt mỏi. Mấy người hiểu chuyện đều vây quanh Thượng Quan Dung Khâm, tán gẫu vài câu. Thượng Quan Dung Khâm cũng luôn giữ ý cười ôn hòa bất chuyện cùng bọn họ, không thấy có vẻ gì là mất kiên nhẫn.

Cố Kinh Âm vừa uống canh, nhìn hồ sơ trên bàn đến chút xuất thần, cho đến khi Thượng Quan Dung Khâm đi đến bên cạnh nàng, nói nhỏ: "Cố đại nhân đi ra ngoài cùng ta một lúc được không?"

Nàng ngẩng mạnh đầu lên, hai mắt tròn tròn, nước canh vẫn còn dính bên khóe môi hồng. Thượng Quan Dung Khâm thấy thế liền bật cười, thật khiến người đối diện như được tắm trong gió xuân, "Đi thôi."

Trăng sáng sao thưa, sau phòng tập nghị có một đình viện trồng rất nhiều tu trúc, đặt mấy cái ghế đá, và có một con đường mòn quanh co nổi thẳng ra bãi sông đằng xa.

Thượng Quan Dung Khâm cùng Cố Kinh Âm một trước một sau đi tới, không ai nói chuyện, bên tai chỉ có tiếng gió thổi lá trúc vang lên tiếng xào xạc.

Cố Kinh Âm đi càng ngày càng chậm, cuối cùng thấp giọng nói: "Tạ ơn Thượng Quan đại nhân."

Thượng Quan Dung Khâm xoay người lại, nhìn Cố Kinh Âm đứng cách hắn ba bước, mặc quan phục chỉnh tề, mái tóc dài buộc gọn lên, hơi cúi đầu. "Những lời này Cố đại nhân vừa nói rồi còn gì."

Cố Kinh Âm lắc đầu, "Mới vừa rồi là cảm ơn đại nhân ban canh, bây giờ là cảm ơn đại nhân trước đó vài ngày đã đưa quà tặng đến phủ."

Thượng Quan Dung Khâm thở dài một tiếng, "Ta và cô không cần khách sáo như thế."

Nàng vẫn cúi đầu, nàng và hắn cùng lâu lắm rồi không gặp, nên cũng không biết nói từ đâu.

Hai người lặng im đứng đó, hai cái bóng đan xen dưới ánh trăng.

"Thượng Quan đại nhân," nàng thấp giọng nói: "đại nhân có chuyện gì muốn nói với hạ quan không?"

Quan phục của nàng khá rộng, khi cúi đầu xuống sẽ để lộ cái gáy trắng ngần, và một dấu răng tím nhạt.

Ánh mắt của Thượng Quan Dung Khâm dừng lại ở đó một lát rồi mới chuyển đi, hồ hững hỏi: "Vết thương của Cố đại nhân đã tốt hơn chưa?"

Cố Kinh Âm gật đầu, "Không còn gì đáng ngại, cảm ơn đại nhân quan tâm."

Dưới ánh trăng, màu da của nàng gần như tái nhợt, thân thể càng gầy yếu nhỏ xinh trong bộ quan phục rộng thùng thình. Hình bóng nàng động lại trong mắt hắn, dường như trùng khớp với tiểu cô nương tóc mây mà hắn từng gặp trong quá khứ.

Đôi mắt sắc bén của Thượng Quan Dung Khâm trở nên sâu thẳm. Hắn nhìn nàng một lát, nâng tay giúp nàng vén lọn tóc rối ra sau tai. "Khi rời khỏi Ngọc Bình sơn trang, đã làm cô bị kinh hách, ta thực sự có lỗi." Giọng nói của hắn nhàn nhạt, thoáng chút lưỡng lự.

"Không phải lỗi của đại nhân." Nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn được ánh trăng chiếu sáng, "Đó là chuyện ngoài ý muốn, đại nhân bảo vệ cho quận chúa trước cũng là chuyện nên làm."

Câu nói của nàng không hiểu sao lại khiến hắn đau lòng. Hắn tiến lên từng bước, nhẹ ôm lấy nàng, "Chớ cậy mạnh, tự bảo vệ mình cho tốt." Hắn ghé sát vào má nàng nói nhỏ, rồi nhanh chóng buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Tin tức của Cố phụ

Cố Kinh Âm ngửi thấy mùi đàn hương thoang thoảng bay vào chóp mũi, thần trí mơ màng, hai gò má nóng bừng, câu nói bên tai vừa rồi lặp đi lặp lại trong lòng. Đến khi nàng phục hồi tinh thần lại, Thượng Quan Dung Khâm đã đứng cách xa ba bước, mỉm cười, ôn hòa nhìn nàng.

Cố Kinh Âm không dám nghĩ tiếp, tiếp tục đi theo Thượng Quan Dung về phía trước. Dọc đường đi, Thượng Quan Dung Khâm tóm tắt vài câu về thế cục trong triều, còn nàng chỉ im lặng lắng nghe. Là quan nữ phẩm, thân tại quan trường, sao nàng có thể không hiểu rõ.

Thân là nữ quan, nàng vừa không giống những người hãnh hái luân củi của tiền triều để từng bước lên chức, lại cũng không giống những nữ quan bình thường đến tầm thường cùng triều đại, không đạt được gì, thậm chí cam tâm tình nguyện trở thành đồ chơi chốn quan trường. Con đường làm quan của nàng cũng khá trôi chảy, công chính thanh liêm, làm việc cẩn trọng, hông thích luân củi. Chắc là do xuất thân, nên nàng cũng không mặn cảm với quyền lực, được lên chức hay không cũng không để trong lòng, cũng không quá quan tâm đến đại sự trong triều.

Thượng Quan Dung Khâm lại hỏi về việc tuần tra lần này, nàng đáp từng câu vô cùng quy. Đến khi hai người đã đi khá xa, Thượng Quan Dung Khâm mới nói: "Tôi nay làm phiền Cố đại nhân làm bạn nói chuyện, không còn sớm nữa, mau về thôi."

Cố Kinh Âm gật đầu, luôn duy trì khoảng cách ba bước sau lưng hắn. Quanh thân hắn như được lồng dưới ánh trăng, trông càng nhu hòa. Hai mắt cay cay, nàng ra sức chớp chớp mắt, vẫn chậm rãi đi theo sau hắn.

Thượng Quan Dung Khâm cùng nàng trở về phòng tập nghị, đứng ở phòng cửa lẳng lặng nhìn nàng, ôn nhu nói: "Nếu có gì khó xử, cứ tới tìm ta."

Lúc đó ánh trăng rải trên vai hắn, sáng tỏ rực rỡ.

Đêm hôm đó có thu hoạch về việc thẩm tra đăng ký quân lương, cho đến tận canh bốn, Cố Kinh Âm mới trở về doanh trường đi ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, nắng chiếu rực rỡ, Cổ Khinh Âm vội vã rửa mặt, lúc định ra ngoài chợt thấy một tờ giấy viết thư gấp tinh tề đặt trên bàn. Nàng hơi nghi hoặc, mở ra xem, mặt mày nháy mắt biến sắc, chỉ có khoảng mười từ, tất cả đều là tình hình gần đây của phụ thân Cổ Đức Minh.

Trong thư viết Cổ Đức Minh đã mất sự tín nhiệm của Giang Lăng vương, bị vây cánh xa lánh. Do ông làm việc cho Giang Lăng vương nhiều năm, có quan hệ vi diệu với các đồng僚 trong triều, nên sắp tới sẽ có người đến Đại Lý tự nặc danh tố cáo ông, còn đề cập đến một bản án cũ hơn mười năm trước, án này liên lụy sâu xa. Sau khi Đại Lý báo cáo hướng thánh thượng, ông sẽ bị đình chỉ các chức vụ trong triều, chờ xử lý.

Trước mắt Cổ Khinh Âm tối sầm, thiếu chút nữa đứng không nổi. Nàng hiểu rõ, phụ thân chính là bầu trời cho mọi người trong phủ, tuổi tác dần cao, dù thỉnh thoảng có tranh chấp với ông, nhưng trong lòng nàng luôn tôn kính, thủy chung như một.

Hôm nay là ngày cuối cùng của xuân tuần, Cổ Khinh Âm cố gắng chống đỡ bước ra khỏi doanh trướng, sửa sang lại tư liệu, ghi chép để sau khi về Ngự sử đài sẽ cẩn thận thẩm tra, sửa sang lại thành hồ sơ.

Phùng Thi Viễn luôn làm việc cùng nàng, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, tâm sự trùng điệp, nói: "Cổ đại nhân, nếu không thoải mái phải đi nghỉ ngơi, nơi này có hạ quan rồi. Hạ quan làm xong rồi xác nhận cuối cùng."

"Phùng đại nhân nói đúng đấy, nếu Cổ đại nhân không khoẻ, đừng cố gắng chống đỡ, bản quan biết đêm qua các vị thật sự vất vả, hôm nay có bản quan ở đây, Cổ đại nhân vẫn nên chăm sóc sức khỏe cho thỏa đáng." Minh Tiểu Hạc không biết vào từ lúc nào, đứng bên cạnh nàng, khẩn thiết nói.

Quả thực Cổ Khinh Âm cảm thấy đầu óc mình mông lung, huyết vị trên đầu nhảy thành thạch, cũng không biết là do đêm qua mệt nhọc hay là vì sáng nay nhận được tin tức của phụ thân. Nàng gắng gượng một lúc mà vẫn không thấy khá hơn, không thể kiên trì thêm nữa, đành về doanh trướng trước. Minh Tiểu Hạc còn cố ý muốn đích thân đưa nàng về, nàng cũng mặc hắn đi theo, ngẫu nhiên hắn còn đỡ lấy tay của nàng.

"Cổ đại nhân, có cần mời đại phu trong quân đến khám không?" Vào trong doanh trướng, Minh Tiểu Hạc không lập tức rời đi, mà rót cho Cổ Khinh Âm chén nước, còn mình thì ngồi xuống vô cùng tự nhiên.

Cổ Khinh Âm yếu ớt nói: "Đa tạ đại nhân đã tiễn, hạ quan nghỉ ngơi một lát là được, không cần phiền đại phu đi một chuyến."

"Cổ đại nhân, " Minh Tiểu Hạc than nhẹ một tiếng, "Ta và cô cùng làm quan trong Ngự sử đài, thật sự không cần khách khí như thế. Bản quan thấy khí sắc cô không tốt, tưởng là vết thương chưa khỏi nên mới mệt nhọc, bởi vậy cũng nên có trách nhiệm. Sự vụ tuần tra đều dựa cả vào cô, để cô làm lưng vất vả, trong lòng ta thật phần nào áy náy."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Mưa gió ập đến

Cổ Khinh Âm vội buông chén trà đứng dậy, "Sao Minh đại nhân lại nói vậy, hạ quan thân là phó sử, nên vì đại nhân phân ưu, đây vốn là chức trách của hạ quan."

"Đã sớm nghe Cổ đại nhân là nữ quan kiêu mẫu trong triều, bản quan có thể là cộng sự với Cổ đại nhân, quả thật tam sinh hữu hạnh. Xuân tuần lần này là chuyện trọng đại, nhờ có Cổ đại nhân tương trợ, làm việc chăm chỉ, bản quan thật sự cảm động. Huống chi, " hắn tạm dừng một chút, nhìn sắc mặt Cổ Khinh Âm, mới nói: "trong nhà Cổ đại nhân vừa gặp biến cố, Cổ đại học sĩ..." Còn chưa dứt lời, hắn đã thở dài một tiếng, đôi mắt lưu ly chợt lóe, đầy vẻ nhu hòa, thương tiếc.

Lúc này Cổ Khinh Âm mới ý thức được lần này phụ thân gặp chuyện không may, sợ rằng đã truyền khắp triều đình dân chúng. Mấy lời của Thượng Quan Dung Khâm đêm qua chắc là muốn đề cập đến chuyện này, chỉ có nàng thân là nữ nhi lại vô tâm, sáng nay nhìn thấy lá thư này cũng không biết người nào làm, trong lòng vừa vội vừa lo.

"Đại nhân khen trật rồi. Gia phụ cả đời thanh liêm, xử sự công chính, lần này không biết sao, thế nhưng..." Cổ Khinh Âm kịp lúc dừng câu chuyện, giọng nói đã có chút nghẹn ngào.

"Bản quan vô cùng kính trọng Cổ đại học sĩ, lần này chỉ sợ có ẩn tình khác. Thánh Thượng anh minh, sau khi Đại Lý tự điều tra xong chắc chắn sẽ cho lệnh tôn công đạo, Cổ đại nhân đừng quá đau buồn." Hắn tiến lên, vỗ nhẹ lên bờ vai gầy yếu của nàng.

Cổ Khinh Âm gật nhẹ đầu, đối với quá mức hơi xấu hổ vì để lộ cảm xúc quá nhiều, liền hơi nghiêng người tránh đi.

Minh Tiểu Hạc cong môi, lại nói: "Nay phe phái trong triều đã phân chia rõ ràng, Cổ đại học sĩ gặp phải biến cố lần này, chắc là do bị người chen ép." Hắn tạm dừng một lát, vừa lòng nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Cổ Khinh Âm, mới nói tiếp: "Cổ đại nhân, bản quan coi cô là người một nhà mới nhiều lời vài câu, lệnh tôn chịu khổ, người nào sẽ được lợi, chắc trong lòng cô hiểu rõ."

Suy nghĩ của Cổ Khinh Âm thay đổi thật nhanh, sắc mặt càng thêm tái nhợt, run giọng nói: "Gia phụ làm quan thanh minh chính trực, tuy làm việc cho

Giang Lăng vương, nhưng..."

"Từ xưa đến nay, phe phái trong triều tranh đấu tàn khốc, bản quan chỉ nhắc nhở Cổ đại nhân, nên đề phòng trong lúc Đại Lý tự điều tra, nhất định đừng để người ta bắt được nhược điểm. Huống chi, "hắn liếc mắt nhìn Cổ Khinh Âm một cái, thấy nàng cau mày, lại nói: "Với giao tình của Cổ đại nhân và Hàn tướng, việc của lệnh tôn chắc chắn vẫn còn đường sống."

Cổ Khinh Âm nhìn hắn, trong mắt kinh nghi bất định. Minh Tiểu Hạc nói trắng ra như thế, sao nàng lại không hiểu, nhưng mà... Hàn Cẩm Khanh... nếu thật sự là hắn...

Nàng lui về sau hai bước, chạm vào cạnh bàn làm cái bình hoa cổ cao bên cạnh rơi xuống vỡ tan tành.

"Cổ đại nhân, " Minh Tiểu Hạc bước lên đỡ nàng, "Việc tuần tra doanh địa đóng quân hôm nay chỉ còn chút xíu, nếu thân thể Cổ đại nhân không khỏe, không bằng xin nghỉ một thời gian đi."

Cổ Khinh Âm kinh ngạc nhìn hắn, có lẽ, người ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, mà Minh Tiểu Hạc căn bản không có lý do gạt nàng.

Đêm đó, Cổ Khinh Âm chạy về phủ, Cổ mẫu chạy ra đón, "Sao hôm nay con lại về?"

"Nương còn muốn giấu con bao lâu?" Lúc Cổ Khinh Âm trở về phủ, hạ nhân nhìn thấy nàng đều lảng tránh, nên trong lòng càng lo lắng.

Cổ mẫu than thở một tiếng, mắt ngấn lệ, "Anh con đã trở lại, đang ở trong thư phòng nói chuyện với cha con. Khinh Âm, cha con cũng không phải cố ý giấu con, hiện nay con phụng chỉ tuần tra, ông ấy không hy vọng con phân tâm. Hơn nữa, chuyện của cha con còn chưa có kết luận, có lẽ..."

Cổ Khinh Âm dùng sức nắm chặt tay mẫu thân, nói: "Con đến thư phòng."

Trong thư phòng, Cổ Khinh Luật trầm mặc một lát, nhìn phụ thân, "Cha không cần nói lại, lần này nhi tử hồi kinh, nhất định tra ra manh mối của chuyện này. Cha chớ khuyên nữa."

Nếp nhăn giữa lông mày của Cổ Đức Minh càng sâu, vẻ mặt đông lạnh, "Con chẳng qua chỉ là một quận thủ ngũ phẩm, có bao nhiêu bản sự? Vì phụ tự có chừng mực, con lập tức về quận Thanh Nam đi!"

"Phụ thân! Nguyễn Hạo Chi lấy oán trả ơn, ở trước mặt Vương gia ăn nói lung tung, bịa đặt hại cha, lần này quyết không thể để hắn được tiện nghi!"

Ánh mắt Cổ Đức Minh nặng nề, xoay người lại nhìn nhi tử, "Con cho là chỉ dựa vào mấy lời nói linh tinh của Nguyễn Hạo Chi mà Vương gia sẽ tin hắn? Tất nhiên hắn giận là đúng, nhưng là muối muối của con vi phạm hôn ước trước, còn hắn chỉ là một quân cờ thôi."

"Phụ thân, người... biết người đứng sau giờ trò?" Cổ Khinh Luật ngạc nhiên hỏi.

"Mưa gió ập đến, làm gì có ai tránh được. Nếu thực gặp chuyện không may, con cầm tín vật của vi phụ vừa đưa đi tìm Ngự vương gia và Thượng Quan Dung Khâm." Ông trầm lặng nhìn nhi tử, "Nhất định đừng tự tiện chủ trương, tất cả phải đợi Đại Lý tự xử lý."

Cổ Khinh Luật nghiêm mặt, trong lòng sáng như gương, nói: "Hàn Cẩm Khanh, hắn..."

"Câm miệng! Cứ theo lời vi phụ mà làm, đừng phỏng đoán lung tung."

Cổ Khinh Âm cứng ngắc tựa vào cạnh cửa, thân thể từ từ trượt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Bất ngờ

Thượng Quan Dung Khâm ở lại quân doanh thêm một ngày. Khi nói chuyện cùng Ngự Lãnh Nghiêu, Thượng Quan Dung Khâm luôn giữ ý cười nhàn nhạt, còn Ngự Lãnh Nghiêu gần như không có biểu tình gì.

Lúc Ngự Lãnh Nghiêu rời đi, Lâm Khôn hầu bên người Thượng Quan Dung Khâm vừa vịn đi vào doanh trướng, cung kính hành lễ với Ngự Lãnh Nghiêu rồi bước nhanh tới bên cạnh Thượng Quan Dung Khâm.

"Việc hôm trước đại nhân phân phó, ty chức đã tra được manh mối, " y lấy ra một sợi dây buộc tóc bằng gấm màu thùy lam trong ống tay áo, "Đây là chiếc khăn tay mà binh lính phát hiện ra trong ngôi đình nhỏ ở trong rừng."

Thượng Quan Dung Khâm nhấp một ngụm trà, nhìn sợi dây kia, thần sắc ngưng đọng, nói: "Không phát hiện ra gì khác nữa?"

Lâm Khôn cup mắt trả lời: "Hai tân binh cạnh bên ngoài đều là hộ vệ của Hàn tướng, trừ Hàn tướng ra, lúc đầu cũng không thấy những người khác vào rừng. Lúc bọn họ ra khỏi cánh rừng, xa xa nhìn thấy Minh đại nhân cũng từ đầu khác nghiêng ngả lao đảo chạy về doanh địa, hình như còn bị thương."

"Bọn họ lấy cái gì xác nhận thân phận của Minh Tiểu Hạc?" Mi tâm Thượng Quan Dung Khâm nhíu lại.

"Ty chức cũng hỏi vậy. Bọn họ nói lúc đó Minh đại nhân mặc quan phục, tóc xõa ra dài hơn nam tử bình thường một chút, kiểu dáng của quan ủng cũng độc đáo. Bọn họ sẽ không nhận lầm."

"Không còn ai khác?" Thượng Quan Dung Khâm truy vấn.

"Không có." Lâm Khôn đáp rõ ràng. Y đã điều tra vô cùng rõ ràng, phạm có điểm đáng ngờ sẽ sắp xếp tra sớm nhất.

Thượng Quan Dung Khâm lặng lẽ nhìn nước trà xanh xanh, ánh mắt thâm thúy.

Lúc này Minh Tiểu Hạc cũng ở lại quân doanh, trên danh nghĩa là để cho đám người Phùng Thi Viễn thêm chút thời gian sửa sang lại hồ sơ, rồi nộp cho mình xem qua, chứ thực ra hẳn đã chuẩn bị tốt rượu và thức ăn ở Hạc Di lâu, chờ Thượng Quan Dung Khâm cùng về tiêu khiển.

Trong lòng hắn thầm chột dạ, mặc dù đã chủ động nói với Thượng Quan Dung Khâm về việc trong rừng, nhưng cũng sợ Hàn Cẩm Khanh và Ngụy Lãnh Nghiêu lại có hành động gì. Còn Cố Khinh Âm nay óc còn không mang nổi mình óc, lại còn phải đề phòng Hàn Cẩm Khanh, tạm thời không gây ra chuyện được. Dù thế nào, vẫn nên qua lại nhiều với Thượng Quan thì tốt hơn. Hắn cân nhắc qua lại, đã gần đến trưa, bắt ngờ lại đợi được Lâm Khôn.

Lâm Khôn là người cũ của Thượng Quan phủ, rất được nể trọng, nhưng Minh Tiểu Hạc không thích người này vì đáng vẻ khó thân cận, nói thêm hai câu với y cũng ngại mặt.

Hắn nhướn mày, trong mắt không gọn sóng, nói: "Đúng là khách hiếm có."

Lâm Khôn chẳng thèm ngẩng đầu, chỉ nói: "Ty chức đến mấy câu thay Thượng Quan đại nhân."

"Nga? Huynh ấy muốn nhắn gì cho ta?" Minh Tiểu Hạc miễn cưỡng liếc y một cái, "Nói đi."

Lâm Khôn có nề nếp nói: "Thượng Quan đại nhân hỏi Minh đại nhân, vụ án của Đường Tĩnh tiến hành đến đâu rồi?"

Minh Tiểu Hạc sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Thượng Quan Dung Khâm lại đột nhiên quan tâm đến vụ án của Đường Tĩnh như thế, bèn nói: "Mấy ngày gần đây ta đều phải hối hả tuần tra, không rảnh quan tâm đến chuyện ấy."

"Ý của đại nhân là án kiện đó vẫn đặt ở Hình bộ, không hề tiến triển?" Lâm Khôn hỏi.

"Người!" Minh Tiểu Hạc rất phản cảm với câu này của Lâm Khôn, cho dù đó có là sự thật. Dung sắc mình điếm của hắn trầm xuống, "Người không có tư cách quản công vụ của bản quan."

Thần sắc của Lâm Khôn chẳng chút thay đổi, nói: "Ty chức thay Thượng Quan đại nhân nhắn lại, tất nhiên cũng thay Thượng Quan đại nhân hỏi han tình hình."

Minh Tiểu Hạc liếc y một cái, biết tranh chấp vô vị với y cũng không chiếm được ưu thế, đành kìm nén không vui, nói: "Đợi tuần tra xong, ta tự sẽ theo án kiện, người cứ bảo Thượng Quan yên tâm."

"Ý của Thượng Quan đại nhân là, nếu Minh đại nhân chưa làm thỏa đáng vụ án của Đường Tĩnh, tuần tra kế tiếp sẽ không cần tham dự."

Minh Tiểu Hạc nhìn thẳng Lâm Khôn, hiển nhiên không nghĩ tới Thượng Quan Dung Khâm sẽ nói như vậy. Chính mồm Thượng Quan từng nói muốn thông qua xuân tuần giúp hắn mở rộng quan hệ, nhưng hắn cũng biết, lời nói của Lâm Khôn chính là ý của Thượng Quan.

"Thượng Quan hiện ở nơi nào?" Mắt Minh Tiểu Hạc lạnh đi, "Ta muốn gặp huynh ấy!"

"Thượng Quan đại nhân đã khởi hành hồi kinh, " Lâm Khôn đáp không nhanh không chậm, "tạm thời không muốn gặp Minh đại nhân."

Minh Tiểu Hạc mơ hồ đoán được cái gì, vừa sợ vừa giận, nhìn Lâm Khôn, hỏi: "Thượng Quan bảo người tra xét cái gì?"

"Ty chức không thể nói, " Lâm Khôn tiếp tục cúi đầu, "Thượng Quan đại nhân còn bảo ty chức nhắc nhở Minh đại nhân, nếu vụ án của Đường Tĩnh không làm tốt, Ngự sử đài có thể đòi chủ bất cứ lúc nào."

Minh Tiểu Hạc phát óng tay áo, hất toàn bộ giấy tờ trên bàn xuống đất, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng vì xấu hổ, "Biến! Người lập tức rút ra ngoài cho bản quan!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Chân thành giúp đỡ

Sau khi hồi kinh, Thượng Quan Dung Khâm diện Thánh, bẩm báo việc Ngự sử trung thừa bị tập kích ở cấm quân doanh vẫn chưa thể kết án, xin kéo dài thời gian tuần tra các tư bộ quan viên thêm một tháng. Thánh Thượng chuẩn tấu.

Ngày mùng một tháng ba Đại Lý tự áp giải Cố Đức Minh tới thiên lao hậu thẩm, Cố phủ vô cùng lo lắng, hạ nhân đã bị giải tán hơn phân nửa.

"Khinh Âm, muội đi đâu?!" Cố Khinh Luật kéo tay Cố Khinh Âm, lạnh lùng nói: "Muội cho rằng lúc này đi tìm Nguyễn Hạo Chi còn có ích gì?"

Cố Khinh Âm dừng bước, rung rung nước mắt, "Dù hữu dụng hay vô dụng, muội chỉ muốn biết vì sao hấn làm như vậy."

"Ai da" Cố Khinh Luật than nhẹ một tiếng, "Muội cần gì phải tra tấn chính mình, nếu Nguyễn Hạo Chi khẳng khẳng cho là vì muội cố ý từ hôn, muội định làm thế nào?"

Cố Khinh Âm căng thẳng, dôi mắt đi, thấp giọng nói: "Là muội tùy ý làm bậy, hại phụ thân."

"Không trách con được, Khinh Âm" Cố mẫu được tỳ nữ đỡ tay chậm rãi đi ra từ nội đường, dung nhan tiêu tụy, nhợt nhạt, "Chỉ trách phụ thân con nhìn nhầm người, chỉ trách Nguyễn Hạo Chi tâm cơ quá sâu, nhẫn tâm tuyệt tình."

Cố Khinh Âm vội nâng Cố mẫu vào trong sảnh ngồi xuống, "Nương, người nên ở trong phòng nghỉ ngơi mới tốt."

Cố mẫu lắc đầu, "Sao nương có thể an tâm nghỉ ngơi, không bằng trò chuyện với các con cho khuây khỏa."

Khi ba người đang nói chuyện, gã sai vặt dẫn một người nhanh chóng sai bước vào phòng.

Kỷ Trác Vân một thân phong trần, thần sắc lo lắng, khiến dung mạo vốn lạnh lùng trở nên nhu hòa.

Hắn thỉnh an Cố mẫu và Cố Khinh Luật, gật đầu với Cố Khinh Âm, mới nói: "Nhiều ngày phụng chỉ luyện binh ở trong núi, đến bây giờ ta mới biết đại học sĩ gặp kiếp nạn." Giọng nói của hắn có vài phần sâu sắc.

Cố mẫu tinh tế đánh giá hấn một phen, nói: "Kỷ tướng quân công vụ bận rộn, còn đặc biệt tới thăm, phần tâm ý này đúng là khó có được."

"Trong lòng lo lắng, cũng không thể chuẩn bị lễ mọn chỉnh tề, mong lão phu nhân chớ trách." Kỷ Trác Vân lại cúi chào Cố mẫu, cung kính nói.

Cố mẫu xua tay, bảo gã sai vặt lấy ghế cho hấn ngồi, "Kỷ tướng quân không cần khách khí, chỉ là hiện nay quý phủ thiếu người, sợ chậm trễ tướng quân."

Cố Khinh Luật ở bên cạnh nhìn ra ngoài một hồi, nói: "Thì ra vị này chính là Kỷ tướng quân." Y chấp tay.

Y cũng biết chút chuyện về tiểu muội nhà mình và vị Kỷ tướng quân này. Nhìn lời nói cử chỉ của Kỷ Trác Vân, thân hình tướng mạo cũng không giống hạng người ăn chơi trác tác, nhưng lại có quan hệ ái muội với nữ tử đã có hôn ước, thì cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Dù vị Kỷ tướng quân này đối với tiểu muội như thế nào, thì việc từ hôn việc cũng không thoát khỏi liên quan đến hấn. Trong lòng Cố Khinh Luật nảy sinh khúc mắc với Kỷ Trác Vân.

Kỷ Trác Vân đáp lễ, vừa muốn mở miệng thăm dò, chợt nghe Cố Khinh Âm nói: "Vị này là đại ca của em, nhậm chức ở quận Thanh Nam." Dứt lời, nàng liếc mắt nhìn Cố Khinh Luật.

Cố Khinh Luật nhướng mắt, nhìn Kỷ Trác Vân, "Gia phụ gặp tai ương lao ngục, Kỷ tướng quân cũng biết nguyên nhân?"

"Kính Đình, không được vô lễ!" Cố mẫu chuyển hướng sang Kỷ Trác Vân, nói: "Khuyển tử cũng vì lo lắng quá, mong Kỷ tướng quân thứ lỗi."

Kỷ Trác Vân đứng lên, nói: "Phu nhân không cần quá lo, Cố đại học sĩ thanh liêm lỗi lạc, lần này gặp chuyện chắc chắn là có ân tình khác, Kỷ mẫu nguyên nghe kỹ càng."

"Nguyễn Hạo Chi, hấn Kỷ tướng quân không xa lạ với cái tên này." Cố Khinh Luật ngẩng đầu lên nhìn hấn, mắt sắc thâm trầm, "Khinh Âm từng đính ước với hấn ta, nhưng vì bị từ hôn, mà hấn không cam lòng, đã hãm hại gia phụ."

Diện mạo của Cố Khinh Luật có năm phần tương tự Cố Khinh Âm, mặt mày tuấn tú thanh nhã, khí chất lại lạnh lùng trác tuyệt. Trong lòng y cũng không muốn gặp Kỷ Trác Vân, nên lời nói ra thoáng vẻ chế giễu, khiêu khích.

Kỷ Trác Vân nghe vậy cả kinh, nhanh chóng nhìn về phía Cố Khinh Âm. Thấy ánh mắt trấn an của nàng, hấn tâm an, chậm rãi nói: "Kỷ mẫu chắc chắn dốc hết toàn lực bảo vệ Cố đại học sĩ."

"Bảo vệ? Gia phụ đã ở trong thiên lao, Kỷ tướng quân chuẩn bị làm thế nào? Trong Đại Lý tự có người quen cũ ư? Hay là Quốc Công phủ có mảnh khoé thông thiên?" Cố Khinh Luật nói năng không phân nặng nhẹ.

Đối với chuyện giúp cha, y chưa bao giờ ký thác hi vọng vào một người ngoài, mặc dù thân phận của Kỷ Trác Vân đúng là không thể khinh thường. Y sẽ

dựa theo lời phụ thân, mau chóng đi gặp Ngự vương gia và Thượng Quan Dung Khâm, giao tín vật cho bọn họ, sau đó nghĩ hết mọi biện pháp giúp phụ thân bình an.

"Đại ca!"

"Kính Đình!"

Cố mẫu và Cố Khinh Âm đồng thời lên tiếng.

Kỷ Trác Vân không chấp nhận, nói: "Kỷ mẫu dù bất tài, cũng chắc chắn dùng toàn lực ứng phó."

"Kỷ tướng quân, đa tạ, " Cố mẫu cảm ơn, dùng ánh mắt ngăn nhi tử lại muốn xuất nói. Giọng bà khàn khàn: "Lão gia gặp tai họa bất ngờ, chuyện của ngài và Khinh Âm cũng chỉ có thể hoãn lại." Nói xong, bà than nhẹ một tiếng.

Kỷ Trác Vân và Cố Khinh Âm liếc nhìn nhau, chậm rãi rũ mắt xuống.

Những lời này của Cố mẫu tương đương với việc thừa nhận thân phận của Kỷ Trác Vân. Trong lòng hân kinh hoàng, lúc này đây, dù thế nào, hẳn đều phải bảo vệ được Cố phủ chu toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Thay đổi bất ngờ

Nam tử mặc bộ xiêm áo bằng vải thô, bước lên bậc đá tam cấp, cầm chiếc vòng bằng đồng gắn trong miệng con sư tử gỗ mạnh vào cánh cổng sơn son đỏ thẫm.

Một gã sai vặt áo xanh đi ra mở cửa, đưa nam tử xuyên qua hành lang quanh co, vòng qua tường cao, có một thị nữ dung mạo thanh tú bước ra đón chào, tiếp tục dẫn nam tử đó về phía trước. Hai người đi qua đình đài lầu các, núi giả kỳ thạch, mất thời gian tầm nửa chén trà nhỏ thì đến bên ngoài một nhà thủy tạ. Trong nhà thủy tạ, lụa mỏng lay động, hương mai thoang thoang, mơ hồ có thể thấy hai bóng người, một ngồi một nằm.

Thị nữ bảo y đứng chờ trên thềm đá ngoài hành lang, còn mình đi vào thông truyền. Một lát sau, có một người đi nhanh ra ngoài, y hơi ngẩng đầu, nhanh chóng nhìn lướt qua. Người tới mặc áo gấm màu xanh lam sẫm, mày kiếm mắt sáng, mắt sắc u lam, tóc mượt như nhung búi lên một nửa, một nửa rồi tung ở sau người, thần sắc nhàn nhạt, quanh thân đều là hơi thở băng lãnh.

Trong nhà thủy tạ, từng dải lụa tung bay, mỏng manh như sương khói, có một tiếng nói lười biếng vang lên, "Người có thể đánh cuộc một keo, ta, hoặc là Thượng Quan Dung Khâm."

Người mặc áo xanh vẫn không dừng bước, theo thị nữ đi ra ngoài.

Nam tử vẫn đứng ở đó cho đến khi tiếng lười biếng nói lại truyền đến, "Tôn Thượng Hằng? Cho hắn vào." Có thị nữ xóc màn lụa lên, cung kính mời y vào.

Tôn Thượng Hằng đi từng bước, cúi đầu đi vào trong nhà thủy tạ, khom mình hành lễ: "Hạ quan bái kiến tướng gia."

Hàn Cẩm Khanh nghiêng tựa vào giường dài, nhận ly rượu do thị nữ dâng lên nhấp nhẹ một ngụm, mắt phượng híp lại, về mặt lười biếng hờ hững, ánh mắt xẹt qua qua mặt Tôn thượng Hằng, "Có gì muốn nói?"

Tôn Thượng Hằng tiến lên một bước, chấp tay nói: "Hạ quan cả gan đoán, có phải tướng gia muốn hỏi chuyện Cố Đức Minh bị áp giải vào thiên lao của Đại Lý tự?"

Hàn Cẩm Khanh thản nhiên nhìn hoa văn trên cốc rượu, không đáp một từ.

"Bẩm tướng gia, hạ quan chỉ nhắc nhở cho Nguyễn Hạo Chi một chút manh mối giữa Cố phủ với tướng gia bà Kỷ tướng quân, cùng với giao tình giữa Cố Đức Minh ở Hàn Lâm Viện và Thượng Quan Dung Khâm, để Nguyễn Hạo Chi tìm thời cơ bẩm báo với Giang Lăng vương. Còn vì sao Cố Đức Minh lại vào Đại Lý tự, hạ quan cũng không biết." Tạm dừng một lát, y lại nói: "Nếu có người nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng cũng khó biết được."

Hàn Cẩm Khanh buông ly rượu, mắt sáng quắc nhìn hắn, "Bẩm tướng chỉ cần Giang Lăng vương bất hòa với Cố Đức Minh, nay Cố Đức Minh lại phải vào Đại Lý tự, Tôn đại nhân, đây là có gì?"

Tôn Thượng Hằng hiểu ra ngay, lập tức hai quỳ xuống, run giọng nói: "Tướng gia, hạ quan quả thật không biết nguyên nhân, tất cả đều do Nguyễn Hạo Chi ra mặt, có lẽ hắn ta ..."

Hàn Cẩm Khanh ngắt lời y: "Tôn đại nhân, một Nguyễn Hạo Chi mà ngươi còn không thể nắm trong tay, là muốn bản tướng nghi ngờ năng lực của ngươi?"

"Hạ quan sẽ đi thăm dò, " Trái tim của Tôn Thượng Hằng như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, "chắc chắn sẽ cho tướng gia một câu trả lời thỏa đáng."

"Điều tra rõ mối quan hệ sâu xa của Nguyễn Hạo Chi và Cố Đức Minh trước." Hàn Cẩm Khanh chậm rãi nhai quả hạnh mà thị nữ dâng lên, "Bên Giang Lăng vương, nên làm gì cứ tiếp tục làm."

Tôn Thượng Hằng vâng vâng dạ dạ.

Ngày mười lăm tháng ba, Lại bộ Thị Lang Trương Cảnh Xuân nhân bị nghi mua bán chức quan, bị Đại Lý giải vào thiên lao hậu thẩm. Các quan trong triều nhất thời thần hồn nát thần tính, đặc biệt là phe phái của giang Lăng vương, liên tiếp hai quan to ngã ngựa, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy bất an.

Cố phủ.

Cố Kinh Luật bắt gặp Cố Kinh Âm ở thư phòng, nói: "Thứ phụ thân lưu lại, huynh đã giao cho Thượng Quan Dung Khâm, muội không cần tìm nữa."

"Muội không, " Cố Kinh Âm nghe vậy vội đứng lên, dù sao phụ thân chưa từng chính miệng nói với nàng về vật đó, chỉ là lần trước nàng vô tình nhìn thấy mà thôi, "Muội chỉ đến đây ngồi thôi."

Cố Kinh Luật than nhẹ một tiếng, sao hắn lại không biết tâm tư của muội muội, nhưng nay bọn họ chỉ có thể chờ đợi, "Yên tâm, huynh sẽ nghĩ biện pháp." Hắn dịu dàng xoa đầu muội muội như khi còn nhỏ.

"Trương Cảnh Xuân xảy ra chuyện, với phụ thân lại là chuyện có lợi, mọi đề tài trong triều lời đều hướng về Giang Lăng vương. Có người nói ông ta không biết nhìn người, lòng nghi ngờ quá nặng, cũng có người nói dã tâm của ông ta quá rõ ràng." Cố Kinh Luật hừ nhẹ một tiếng, "Nhiếp chính vương và Thượng Quan Dung Khâm tuyệt sẽ không bàng quan đứng nhìn, chúng ta yên lặng chờ xem."

Cố Kinh Âm gật gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy mình thật vô dụng.

Ngoài cửa có gã sai vặt vội vàng đến báo lại, Ninh thái y ở Thái y viện đến.

Mấy ngày gần đây Cố mẫu nhiễm phong hàn, thường bị sốt, nhịn mấy ngày, vẫn phải bảo Cố Kinh Luật sai người vào cung mời thái y.

Lúc Cố Kinh Âm đến, Ninh Phi Nhiên đang chăm cứu cho Cố mẫu, ngồi ngay ngắn, tóc đen nhánh, da óng ánh như thạch, ngũ quan thanh tú, lông mi rung rung như cánh bướm. Hắn bỗng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt hốt hoảng của nàng, nên không kìm được khẽ cong môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Phi Nhiên tặng châu

Ninh Phi Nhiên kê đơn thuốc, rồi được Cố Kinh Luật mời ra phòng khách ngồi, Cố Kinh Âm cũng ngồi bên cạnh.

"Nghe nói lúc trước Ninh thái y từng đến quý phủ chẩn bệnh cho xá muội?" Cố Kinh Luật sai người dâng trà lên, nói.

Chưa đợi Ninh Phi Nhiên mở miệng, Cố Kinh Âm đã nói: "Đúng vậy, Ninh thái y tuổi trẻ tài cao, cũng xem như có quen biết với muội."

Nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên mời Ninh Phi Nhiên đến khám là vì chuyện gì, sau đó mỗi lần tiếp xúc hai người gặp nhau dường như cũng không phải là chuyện gì vui vẻ, thậm chí nàng còn bị hấn... Nàng không thể mở miệng, cũng không hy vọng hắn nói ra chuyện cũ gì.

Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Ninh Phi Nhiên một cái, ánh mắt sáng quắc.

Hai mắt Ninh Phi Nhiên đen láy trong suốt long lanh, như điểm sóng nước, "Được Cố đại nhân tán thưởng, hạ quan rất vui." Giọng nói du dương như tiếng suối chảy.

Cố Kinh Luật nói: "Ninh thái y đã có quen biết với xá muội, mẫu thân tôi có bệnh tình gì xin hãy báo cho biết."

Ninh Phi Nhiên thu liễm thần sắc, nói: "Cố lão phu nhân ưu tư quá độ, tích úc thành tật, thêm nữa lại bị phong hàn, kéo dài mấy ngày, khiến bệnh tình nặng thêm."

Cố Kinh Âm nghe vậy, vội la lên: "Dù thế nào, thỉnh Ninh thái y nhất định phải nghĩ biện pháp chữa khỏi cho mẫu thân ta."

"Chuyện này là đương nhiên, hạ quan đã từng nói với Cố đại nhân, phạm là do hạ quan chẩn trị bệnh, nhất định sẽ phụ trách đến cùng." Hắn hơi trầm ngâm, nói tiếp: "Hạ quan đã kê đơn thuốc, cần phải cho Cố lão phu nhân sử dụng đúng hạn. Ba ngày này mỗi ngày hạ quan sẽ đến quý phủ châm cứu xua hàn cho Cố lão phu nhân, ba ngày sau tùy theo bệnh tình xác định bước tiếp theo."

Cố Kinh Luật gật đầu, nói: "Vậy làm phiền Ninh thái y."

Lúc này, gã sai vặt tiến vào bẩm báo có xe ngựa từ quận Thanh Nam đến phủ, Cố Kinh Luật bận ra nghênh tiếp, bảo Cố Kinh Âm ngồi lại cùng Ninh Phi Nhiên một lát.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại hai người, ánh mắt trong trẻo của Ninh Phi Nhiên nhìn Cố Kinh Âm, nói: "Thương thế của Cố đại nhân chắc đã tốt hơn."

Cố Kinh Âm trả lời: "Khó được Ninh thái y vẫn nhớ, vết thương của ta lành rồi."

Ninh Phi Nhiên khẽ gật đầu, nghiêng người tìm kiếm trong hòm thuốc một lát, lấy ra ba cái túi gấm màu trắng để lên mặt bàn, rồi quay ra nhìn nàng, nói: "Cố đại nhân, lần này hạ quan mang theo nhiều túi xuân lộ, đại nhân nhớ phải dùng."

Cố Kinh Âm neho mắt, lần trước lúc Ninh Phi Nhiên tái khám vết thương cho nàng cũng đưa túi xuân lộ, nhưng trong lòng nàng khó chịu vì hắn không chịu kê thuốc tránh thai, làm sao còn nghĩ đến việc dùng nữa, đã sớm vứt qua một bên. Lần này thấy hắn trịnh trọng mang đến cho nàng ba cái, trong lòng nàng lại có chút áy náy.

Vì thế, nàng nhận túi xuân lộ rồi đặt sang một bên, nói nhỏ: "Đa tạ Ninh thái y."

Ninh Phi Nhiên cong môi, "Cố đại nhân sẽ dùng chứ?"

Chút áy náy vừa xuất hiện của Cố Kinh Âm lập tức liền tan thành mây khói. Nàng cắn răng nói: "Cái này không nhọc Ninh thái y lo lắng."

Ninh Phi Nhiên bình tĩnh nhìn nàng, thu liễm ý cười, chậm rãi lấy từ trong tay áo ra một hạt châu đặt vào lòng bàn tay, đưa đến trước mặt nàng.

Cố Kinh Âm nhìn xem, hạt châu đen bóng, thoang thoang hương thơm, cũng không biết làm bằng gỗ gì. Nàng hỏi: "Đây là vật gì?"

"Khi còn bé ta lớn lên ở đạo quán, cách đây vài ngày có trở về vấn an sư phụ, hạt châu này là lão nhân gia tặng cho, tên là trầm lần tràng hạt, là vật quý." Ninh Phi Nhiên thản nhiên nói: "Nếu lúc nào Cố đại nhân cũng đeo trên người, có thể áp chế chứng can ức."

Cố Kinh Âm kinh ngạc, "Ninh thái y muốn tặng cho bản quan?"

Ninh Phi Nhiên hồ hững hồ nói: "Sư phụ vì đại nhân mới tặng."

"Xin chi giáo? Bản quan chưa bao giờ gặp mặt tôn sư." Cố Kinh Âm nói.

"Hạ quan nhắc tới chứng bệnh của đại nhân với sư phụ, bởi vậy sư phụ mới tặng." Hắn nhét hạt châu vào tay nàng, "Hạt châu này chỉ là vật tầm thường với người ngoài, duy đối với đại nhân lại hữu ích, mong đại nhân nhận lấy."

Cố Kinh Âm kinh ngạc nhìn hắn, lại nhìn hạt châu trong lòng bàn tay mình, nhất thời không biết nên nói gì.

Sóng mắt trong trẻo của Ninh Phi Nhiên lưu chuyển, cười nhẹ, "Cố đại nhân không cần cảm động quá, hạ quan thuận tiện nói cho sư phụ biết, sư phụ cũng vừa khéo có hạt châu này, còn không biết dùng thế nào, cũng không phải đặc biệt đi cầu xin vì Cố đại nhân đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Cảnh trong mơ hương diễm

Cố Kinh Luật mời Ninh Phi Nhiên cùng dùng cơm trưa, Ninh Phi Nhiên đa tạ Cố gia chiêu đãi, liền cáo từ rời đi.

Cố Kinh Âm trở về khuê phòng, bảo Bích Tú dùng một sợi kim tuyến màu sắc rực rỡ xâu trầm lần tràng hạt, bỏ vào hà bao tùy thân của nàng.

Vì phụ thân bị giam giữ, cả nhà trên dưới bao trùm không khí buồn bã, Cố Kinh Âm ép buộc mình tĩnh tâm viết vài nét bút, mới viết được một tí đã thấy mơ màng buồn ngủ.

Trong mộng lung, nàng bắt đầu nằm mơ.

Trong mộng nàng là một thiếu nữ mười ba bốn tuổi, búi tóc, mặc áo xanh, ngây thơ rực rỡ, nhiệt tình phóng khoáng. Chỉ chớp mắt, gia môn gặp biến cố,

phụ thân và huynh trưởng chết, nàng lập tức mất đi toàn bộ nơi nương tựa, mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, hoảng sợ chờ đợi vận mệnh mờ mịt.

Cảnh tượng trong mộng lại biến hóa, đến tuổi dậy thì nàng vào cung, hao hết tâm tư để lão Hoàng đế nhìn thấy dung mạo của mình. Một đêm hầu hạ, châu thai ám kết, từ nay về sau nàng có chỗ dựa để sinh tồn trong cung đình.

Vì thế nàng cẩn thận chặt chẽ, thận trọng, dùng hết mọi chiêu thức mê hoặc lão Hoàng đế, lại âm thầm cấu kết với quyền thần, trừ bỏ những phi tử gây bất lợi cho mình, rốt cục cũng khiến lão Hoàng đế lập con trai của nàng làm thái tử trước lúc lâm chung.

Mộng rất dài, nàng có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng những đau khổ và phiền muộn ở trong mộng, những thủ đoạn mờ ám, những tâm tư không thể cho ai biết. Hơi thở của nàng bắt đầu dồn dập, bóng tối ủa tới như thủy triều, như muốn nuốt chửng nàng.

Cảnh tượng trong mộng lại biến hóa. Lúc này, nàng đang nằm trên một chiếc giường lớn hoa lệ, chăn gấm vân tợ, rèm lụa buông xuống, hương khí lượn lờ trong lư hương bằng đồng.

Trên người nàng gần như không mặc gì, áo lụa đỏ tươi bị xé rách tan nát, quấn quanh thân thể mạn diêu, bờ mông tuyết trắng vênh lên, bầu ngực cao ngất, vòng eo mảnh khảnh không đầy nắm tay, mái tóc đen bóng như loại gấm thượng hạng ở tuyết quanh co trên tấm lưng trắng ngần. Nàng cúi người, cái miệng nhỏ nhắn nộn ngậm gây th*t thô dài của nam nhân.

Nàng dâm loạn lắc lư bờ mông cong đầy đặn, kiệt lực lấy lòng nam nhân. Đôi mắt thanh lệ long lanh ánh nước, mê hoặc dụ người. Cái lưỡi thom tho vươn ra lượn vòng quanh quy đầu cực đại của nam cầm. Đầu lưỡi dán chặt vào gây th*t, đùa bỡn, liếm nhẹ. Nước bọt trong miệng không ngừng nhỏ giọt, khiến gây th*t ướt đầm, sáng bóng.

Nàng nức nở thở dốc, toàn thân run rẩy, tham lam hưởng thụ được gây th*t nóng rực ở trong miệng. Bỗng dưng nàng nghe thấy một tiếng cười nhẹ phía sau, thanh âm lưỡi biếng nhác nhẽo, lập tức, thân thể của nàng bị một cây gây th*t thô dài khác hoàn toàn xỏ xuyên qua, đi vào vừa thâm sâu vừa ngoan độc.

Nàng kêu lên, vẻ mặt như vui thích như đau đớn. Hàng mày cong cong hơi chau lại, vòng eo bị nam nhân phía sau kiềm chế. Nàng có thể cảm nhận hấn đang lấp đầy thân thể nàng. Nam nhân đó bắt đầu va chạm thâm trầm, mỗi lần đều phát lên mông nàng, quy đầu đâm phá tầng tầng mị thịt, đi thẳng vào sâu trong hoa tâm.

Toàn thân nàng nổi lên màu hồng nhàn nhạt, mị nhãn như tơ, con ngươi trong trẻo như giếng một tầng sương. Nàng hơi nghiêng đầu, qua những lọn tóc mượt như nhung, nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân phía sau, mày kiếm mắt phượng, hai mắt sáng như sao trời, tuấn mỹ hút hồn.

Hàn Cẩm Khanh! Trong lòng nàng giật mình, nhưng vẫn tham luyện vui thích từ thân thể, mặc hấn công thành chiếm đất, tùy ý rong ruổi trong dũng đạo.

Chợt nhũ hoa nhói đau, quả mâm xôi đỏ tươi bị một đôi tay khác chiếm cứ vuốt ve. Khóe môi nàng run lên, nhả gây th*t đang ngậm trong miệng ra, nàng từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía trước. Trung y màu trắng mờ rộng, đường cong xương quai xanh duyên dáng, hầu kết nhô lên, dáng người tuấn tú, dung mạo xuất trần, đôi mắt sóng nước liếm diễm nheo lại, nốt ruồi son giữa lông mày rực rỡ loá mắt, mái tóc đen tùy ý rối tung, thần sắc tỉnh đạm như hòa vào tình dục, tiếng rên rỉ trầm thấp như lời ca.

Thượng Quan Dung Khâm! Trong ánh mắt lấp lánh ánh nước của nàng, hấn nâng cằm nàng lên, mạnh mẽ hôn lên môi nàng, mùi đàn hương thân nhiên tràn ngập trong miệng mũi nàng..

Trong lòng giật thót, thân dưới dập dnh, Cổ Khinh Âm từ từ tỉnh lại, bên hông đau xót, nàng đưa tay tìm kiếm, chạm vào tay là xúc cảm mượt mà lạnh lạnh.

HOÀN QUYỀN 1

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191-2: Ngoại truyện 4: Chuyện tình thú của Cổ Khinh Âm

Thời gian: Ngày 11 tháng 2 năm 2017, Tết Nguyên Tiêu

Cảnh tượng: Diễn ra tại đại sảnh của đài truyền hình XX

Nhân viên: Cổ Khinh Âm, Kỷ Trác Vân, Ninh Phi Nhiên, Bánh chưng, cùng người xem

Bánh chưng: Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, chúng tôi rất vinh hạnh mời nữ chính Cổ Khinh Âm của tiểu thuyết《 Nữ quan vận sự 》đến gặp mặt mọi người. Hoan nghênh Khinh Âm.

Cố Khanh Âm mặc bộ váy dài bằng tơ lụa màu xanh nhạt, khoác áo cùng màu bằng sa mỏng, thướt tha bước đến giữa sân chào mọi người. Vừa ngồi xuống vị trí được sắp xếp, nàng đã nhận được một tràng pháo tay vô cùng nhiệt tình.

Bánh chưng: Khanh Âm, xin chào, được nhìn cô ở khoảng cách gần như vậy, tôi thật sự rất vui. Nhưng hôm nay tôi không đến đây với tư cách tác giả, mà là lấy thân phận của một độc giả để nói chuyện trực tiếp với cô.

Cố Khanh Âm (mỉm cười gật đầu): Cảm ơn Bánh chưng.

Bánh chưng: Thật ngại quá các vị, vừa rồi vẫn chưa giới thiệu, hôm nay Kỳ Trác Vân và Ninh Phi Nhiên cũng tới đây giúp đỡ Khanh Âm. Xin các vị một tràng pháo tay.

Kỳ Trác Vân và Ninh Phi Nhiên đang ngồi trong thính phòng số 1, nhận được tiếng vỗ tay hoan hô. Còn có một em gái lớn tiếng gọi tên Kỳ Trác Vân và Ninh Phi Nhiên.

Bánh chưng: Khanh Âm có biết chủ đề của hôm nay không?

Cố Khanh Âm (cười ngượng ngùng): Cũng biết một chút.

Bánh chưng (liếc mắt nhìn thính phòng một cái): Bọn họ cũng ở đây, liệu lát nữa cô có chia sẻ hết tất cả với mọi người không?

Cố Khanh Âm (cười tươi, vén tóc ra sau tai): Gần đây hai người họ rảnh rồi nên tự nguyện tới đây với tôi, tôi hoàn toàn không để ý.

Bánh chưng lại liếc trộm về phía thính phòng, sắc mặt của Kỳ Trác Vân đã không được tốt lắm, Ninh Phi Nhiên vẫn yên lặng ngồi đó, đôi mắt to trong trẻo nhìn thẳng vào Cố Khanh Âm.

Bánh chưng (trong lòng sáng ngời): Những nam chính khác sao chưa tới? Khanh Âm có tiện tiết lộ chút không?

Cố Khanh Âm: Hai người hơi bận, hai người không muốn xuất hiện, nên không đến đây.

Bánh chưng: Vậy sao. Chúng ta trở lại chuyện chính, đã nói đến tình thú, tôi sẽ thay mặt các em gái ở đây hỏi một chút về chuyện tình cảm của Khanh Âm.

Cố Khanh Âm: Như các vị đã biết, tôi có một vị vị hôn phu thanh mai trúc mã, tình cảm cũng khá hòa thuận. Vì hai nhà có quan hệ nhiều đời, thường xuyên đi lại, trước đây Nguyễn Hạo Chi thường đưa tôi chơi, sau đó cả hai dần trưởng thành, nên tự nhiên đến với nhau.

Bánh chưng: Vậy cô cảm thấy tình cảm của hắn dành cho cô gì? Là yêu sao?

Cả trường quay thoáng chốc yên tĩnh, tất cả đều nín thở chờ đợi, Bánh chưng tự thấy câu hỏi của mình rất cao minh, nên vô cùng đắc ý.

Cố Khanh Âm (do dự): Từ nhỏ tôi không tiếp xúc nhiều với nam tử, tôi thấy rất an tâm khi ở bên Hạo Chi, hẳn lúc nào cũng chăm sóc tôi.

Bánh chưng: Cho nên kỳ thực cô cũng không xác định được mình yêu hay không yêu hắn?

Cố Khanh Âm (vẻ mặt thản nhiên): Tôi thấy không quan trọng.

Bánh chưng: Hai người có từng tiếp xúc thân mật không? Từ nhỏ đến lớn.

Cố Khanh Âm (nhớ lại): Chúng tôi... từng hôn nhau.

Bánh chưng: Mấy lần?

Cố Khanh Âm (không xác định): Hai lần, ba lần?

Bánh chưng: Cũng không phải quá nhiều, làm sao có thể không nhớ rõ?

Cố Khanh Âm (nhúm mày): Mấy chuyện này vì sao phải nhớ? Không cần thiết.

Bánh chưng: Không cần thiết? Được. Cô và Hàn Cẩm Khanh đã ân ái mấy lần?

Cố Khanh Âm: Bốn lần, ách, trong trạng thái tỉnh táo thì là ba lần.

Cả khán phòng gào thét vang trời. Còn vẻ mặt Kỳ Trác Vân như bị sét đánh giữa trời quang, ngũ lõi oanh đình.

Bánh chưng (cười với Kỳ Trác Vân): Tiểu Kỳ à, kỳ thực cậu không cần đích thân tới đây. Nếu đã đến thì cho Bánh chưng chút mặt mũi. Cứ ngồi im đó, lát nữa Bánh chưng sẽ cắt bỏ ký ức cho cậu, cậu không thể biết bộ mặt thật của Hàn Cẩm Khanh sớm như vậy được.

Bánh chưng (tiếp tục nhìn Cố Khanh Âm): Hóa ra trí nhớ của cô lại tốt như vậy.

Cố Khanh Âm (hoi ngậy người, hai má đỏ ửng): Chuyện này không giống.

Bánh chưng: Sao lại không giống?

Cố Khanh Âm: Một nụ hôn thì rất ngắn ngủi, còn làm... thì sẽ để lại ấn tượng sâu sắc.

Bánh chưng: Được. Vậy cô có thích Nguyễn Hạo Chi hôn mình không?

Cố Khanh Âm...

Bánh chưng: Không muốn trả lời sao?

Cố Khanh Âm: Dù sao tôi và hắn cũng là hôn phu hôn thê, sớm muộn gì cũng về chung một nhà, hôn hay không hôn...

Bánh chưng: Thôi, Khanh Âm, không cần tiếp tục giải thích, chúng ta đổi đề tài.

Cố Khanh Âm (vội gật đầu): Được.

Bánh chưng: Hình mẫu phụ quân lý tưởng của Khanh Âm như thế nào?

Cố Khanh Âm (nghiêm túc suy tư một lát): Chắc là sẽ cùng tôi cảm sát hòa hợp, tôn trọng lẫn nhau.

Bánh chưng: Diện mạo, tính cách, thân phận thì sao? Không có vấn đề gì ư?

Cố Khanh Âm (tiếp tục suy tư): Tôi cảm thấy nên môn đăng hộ đối, nếu khoảng cách thân phận quá xa nhau, khi ở chung thượng sẽ rất bất tiện. Tính cách không cần quá mạnh mẽ, cứ bình thân là được. Diện mạo thì không yêu cầu nhiều, chỉ cần hợp mắt.

Bánh chưng: Ô, nếu ba đặc điểm này đều xuất hiện ở bốn vị nam chính bên cạnh cô, cô sẽ sắp xếp thế nào?

Thính phòng thét chói tai, mọi người gọi tên từng nam chính. Kỳ Trác Vân bắt đầu khần trương, còn Ninh Phi Nhiên không chớp mắt nhìn Cố Khanh Âm.

Cố Khanh Âm (cười): Nhất định phải sắp xếp sao? Kỳ thực tôi cũng không hiểu họ lắm đâu.

Bánh chưng: Đây chính là tiếng lòng của mọi người.

Tiếng thét chói tai tiếp tục vang lên, lần sau to hơn lần trước.

Cố Khanh Âm: Được rồi, căn cứ vào hiểu biết của tôi, ừm... đứng nhất, chắc là Thượng Quan.

Bánh chưng: Thứ hai?

Cố Khanh Âm (cười): Rất khó chọn, tôi nghĩ là... Ninh thái y.

Ninh Phi Nhiên ngồi ở dưới đài khẽ cười, khiến Kỳ Trác Vân vô cùng tức giận. Hắn buồn bã nói: "Kỳ tướng quân nóng tính quá, có cần ta kê cho mấy đơn thuốc hạ hỏa không?"

Kỳ Trác Vân tỉnh táo lại, lạnh lùng nhìn thoáng qua Ninh Phi Nhiên.

Bánh chưng: Tiếp tục.

Cố Khanh Âm (cười): Kỳ Trác Vân, Hàn Cẩm Khanh, đồng hạng.

Trong thính phòng đã có người xôn xao bàn tán.

Bánh chưng: Có phải cô đánh giá Hàn Cẩm Khanh hơi thấp không? Dù sao hắn cùng là nam chính xuất hiện nhiều nhất.

Cố Khanh Âm: Là chị bảo tôi xếp mà.

Bánh chưng: Cứng cỏi. Chúng ta tiếp tục, Khanh Âm, lần này cô phải trả lời thành thật, thật thành thật nhé. Thái độ của cô đối với tình yêu là gì? Khát vọng, thích, chấp nhận, phản cảm, chán ghét, lựa chọn đứng đầu.

Cố Khanh Âm (bất đắc dĩ mỉm cười): Rốt cục cũng đến, ừm... thích và chấp nhận đi, hiện tại thân thể càng ngày càng miễn cảm.

Cả thính phòng cùng phát ra một tiếng hiểu rõ "À", khiến Cố Khanh Âm trở nên ngượng ngùng.

Bánh chưng: Cảm giác lần đầu tiên thế nào?

Cố Khinh Âm: Kỳ thực lần đầu tiên thật sự thấy rất sợ, bởi vì là bị cưỡng bạo, dù sau đó thân thể có tiếp nhận hay không, thì tâm lý vẫn không thể chấp nhận.

Bánh chưng: Hiện tại có thể thân nhiên đối mặt với lần đó sao?

Cố Khinh Âm: Nói thế nào đây? Cố gắng không chạm vào ký ức lần đó.

Bánh chưng: Lần khiến cô có ấn tượng sâu nhất là gì?

Cố Khinh Âm (mặt đỏ ửng, cười khẽ): Kỳ thực mỗi lần ở trạng thái thanh tỉnh, tôi đều có ấn tượng rất sâu.

Bánh chưng: Ví dụ như?

Cố Khinh Âm: Ví dụ như lần ở Nguyên Hòa điện cùng Kỳ Trác Vân, bởi vì sợ bị người ngoài phát hiện mà tôi rất khẩn trương, như vậy thân thể càng miễn cảm, lại càng thoải mái...

Kỳ Trác Vân ngồi bên dưới không nhìn được cười, khiến các em gái mê muội kêu to.

Bánh chưng: Còn nữa không?

Cố Khinh Âm: Lần cùng Hàn Cẩm Khanh trên xe ngựa. Lúc đầu là hấn bức tôi, nhưng sau đó không biết thế nào tôi lại mê loạn... Trong lòng biết rõ đang ở trên xe, cũng hiểu rõ quan hệ của tôi và hắn, nhưng thân thể cứ như bị hắn nắm trong tay, lại còn có Sở Phong ở đó. Hơn nữa trước đây bị hấn cưỡng bạo, có cảm giác bị sỉ nhục, rất mâu thuẫn. Đến bây giờ nhớ lại, tôi cũng không rõ cảm giác của mình lúc đó, nhưng rất ấn tượng, thân thể cũng chấp nhận hắn.

Dưới đài đã có người hô lớn tên Hàn Cẩm Khanh.

Bánh chưng: Tốt, cảm ơn Khinh Âm đã chân thành hồi đáp. Vậy, cô có thích tư thế nào không?

Cố Khinh Âm (kinh ngạc): Vấn đề này... ta thực sự không nghĩ tới, chỉ cần mọi người đều thoải mái là được, không đặc biệt thích loại gì.

Bánh chưng: Khinh Âm có vẻ rất dễ tính nha.

Cố Khinh Âm: Trong hoan ái tôi là người thích thuận theo dục vọng.

Bánh chưng: Lúc đó và hình tượng bình thường của cô tương phản cực lớn nha.

Cố Khinh Âm: Cũng có chút, nhưng mỗi người đều có rất nhiều mặt mà.

Bánh chưng (gật đầu): Được, tôi còn một vấn đề cuối cùng, hiện tại cô thích hoan ái cùng ai nhất?

Cố Khinh Âm (cười): Tôi biết chị sẽ hỏi câu này, trước mắt tôi cũng chỉ mới ân ái cùng Hàn Cẩm Khanh và Kỳ Trác Vân, về cảm giác...

Bánh chưng (nhìn Kỳ Trác Vân): Tiểu Kỳ, biểu tình của cậu có thể thu liễm lại chút không.

Cố Khinh Âm (bất đắc dĩ nhìn Bánh chưng): Luận về cảm giác... Số lần tôi ân ái cùng Hàn Cẩm Khanh nhiều hơn một chút, quen thuộc với nhau hơn, cho nên... ừm

Khán giả đã hoàn toàn điên cuồng, sắc mặt Kỳ Trác Vân đen như đáy nồi.

Bánh chưng (nhìn Kỳ Trác Vân): Tiểu Kỳ, không sao, lát nữa cậu sẽ không nhớ rõ nhiều như vậy đâu.

Bánh chưng (nhìn mọi người): Được rồi, các vị, hôm nay thăm hỏi đến đây thôi, cảm ơn Khinh Âm, Trác Vân và Phi Nhiên. Mọi người bận trăm công ngàn việc mà còn đến đây trao đổi cùng độc giả. Chúng ta hãy vỗ tay cảm ơn họ nào.

Bốp bốp bốp, dưới khán đài vỗ tay rầm rộ.

Bánh chưng (nhìn mọi người): Chúc mọi người Tết Nguyên Tiêu vui vẻ!

Cố Khinh Âm, Kỳ Trác Vân cùng Ninh Phi Nhiên đứng bên cạnh Bánh chưng, cũng chúc mọi người có một Tết Nguyên Tiêu vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191-3: Ngoại truyện 5: Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ

Ngoại truyện 5: Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ (công bố tuổi của nam nữ chính, không ảnh hưởng đến chính văn)

Lúc Cổ Khinh Âm mới ra đời, Cổ phu nhân mời trong thầy tướng nổi danh trong kinh thành xem tướng cho nàng. Thầy tướng đó có màu tóc trắng xoá, nhìn hồi lâu, khàn giọng nói này nữ oa này có mệnh cách cực thịnh vượng, vô cùng tốt, rồi lắc đầu không chịu nói nữa. Cổ phu nhân hỏi mãi, ông ta mới nói bốn chữ "Vận mệnh đào hoa", còn bảo Cổ phu nhân nhìn đuôi mắt của Cổ Khinh Âm. Cổ phu nhân vừa thấy đã kinh hãi, ngày thường không để ý, lúc này nhìn kỹ mới thấy một vết đỏ cực mờ từ đuôi mắt kéo dài tới tai, là mệnh tướng đào hoa trời sinh.

Nữ tử mang vận đào hoa không phải chuyện tốt, nhất là lại có tướng mạo xinh đẹp. Từ đó, Cổ phu nhân đi cầu danh y, cho đến khi Cổ Khinh Âm năm tuổi mới xóa được vết đỏ ở đuôi mắt. Cổ Đức Minh lại sớm nuôi dạy nữ nhi học tập thi thư lễ nghi chính thống như những nam hài bình thường, chỉ mong tương lai nàng có nhân phẩm đoan chính, âm áp hiền đức. Cổ Khinh Âm cũng không chịu thua kém, từ nhỏ thông minh lanh lợi, sáu tuổi đã có thể viết thơ vẽ tranh, nổi danh tài nữ, làm Cổ Đức Minh rất vui mừng.

Năm Cổ Khinh Âm bảy tuổi, khi Cổ Đức Minh tiếp nhận thánh chỉ nhậm chức tri phủ Nghiệp thành, cửa thành rộng, nghênh đón Đại tướng quân Nhậm Trọng Thiên từ biên cương khai hoàn trở về. Trong gió lạnh, Cổ Đức Minh cùng vợ con đi lên thành lầu, vô số thiết kỵ tự phương xa đi đến, trần yên cuộn cuộn, đại địa nổ vang.

Một người một ngựa, gió cao quân kỳ của Nhậm gia xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người. Người đó mặc áo giáp bạc, khuôn mặt hoa mỹ, ngũ quan khắc sâu. Khi hân ngang đầu lên một chút, đôi mắt u lam băng lãnh chiếm trọn ánh mắt của mọi người. Cổ Khinh Âm đứng trên thành lầu, cầm chặt tay nẫu thân, đôi mắt trong trẻo thẳng vào người đó, cực kỳ hâm mộ. Lúc đó, nàng ở trên thành lầu, Ngụy Lãnh Nghiêu ở bên dưới, nàng bảy tuổi, hân mười tám tuổi.

Cổ Khinh Âm chín tuổi, Cổ Đức Minh phụng chỉ hồi kinh, nhậm chức Hàn Lâm Viện học sĩ. Dưới sự hun đúc của cha, Cổ Khinh Âm thường đến Hàn Lâm Viện xem các loại sách cổ. Đúng mùa thu năm ấy lại tổ chức đại lễ sắc phong, trên bậc thang thứ mười bằng ngọc thạch của Hàn Lâm Viện, có một người vận bộ áo dài nguyệt sắc, đuôi áo tung bay, tóc đen đỏ xuống, dung mạo khuynh thế. Lúc ấy Cổ Khinh Âm còn búi tóc hai bên, dáng người nhỏ gầy chen chúc với hàng trăm người, đứng từ xa nhìn hân, nghe hân chậm rãi giảng lễ pháp thời cổ, chuyên chú nghiêm túc. Lúc đó, nàng ở dưới thấp, Thượng Quan Dung Khâm ở trên cao, nàng chín tuổi, hân mười tám tuổi.

Cổ Khinh Âm mười tuổi, cha của Cổ Đức Minh bệnh tình nguy kịch. Lúc ấy Cổ Đức Minh đã là quan tam phẩm, liền mời ngự y trong cung đến quý phủ chẩn trị. Cổ Khinh Âm nằm bên đầu giường của gia gia khóc không ngừng, một đôi mắt to đỏ hồng sưng húp. Trong làn nước mắt, nàng nhìn thấy một y đồng đi theo sau một ông lão râu tóc bạc trắng, làm việc luôn chân luôn tay. Y đầu đó gầy gầy, nhưng rất cao, tuy còn trẻ con, nhưng đã nhìn ra dung mạo cực kỳ thanh tú. Lúc đó, nàng ở phía bên phải giường, Ninh Phi Nhiên ở bên trái giường, nàng mười tuổi, hân chín tuổi.

Cổ Khinh Âm mười hai tuổi, cùng Cổ Đức Minh tham gia buổi săn thú của hoàng thất. Nàng hưởng thụ ngồi trên lưng ngựa, rong ruổi trên thảo nguyên, vui vẻ theo con mồi, bên cạnh là hoàng thất và đệ tử quan gia. Từ rất xa nghe thấy tiếng hoan hô, nàng ngửi thấy mùi máu nồng nặc, mơ hồ nhìn thấy một thiếu niên đứng thẳng lưng cạnh một con hươu đã chết. Hân hưng phấn vỗ tay, nàng cũng bị lây nhiễm cảm xúc của hân, cũng muốn săn được một con mồi. Thiếu niên mày kiếm mắt sáng, cũng khá tuấn tú, được một đám người vây quanh, như chúng tinh phùng nguyệt. Lúc đó, nàng ở trên lưng ngựa, Kỷ Trác Vân đứng trên cỏ, nàng mười hai tuổi, hân mười bốn tuổi.

Cổ Khinh Âm mười bốn tuổi, phong nhã hào hoa, duyên dáng yêu kiều. Trong ngày hội Nguyên Tiêu, nàng lên chuồn ra khỏi phủ đi ngắm đèn hoa, nhìn thấy một chiếc đèn hoa đăng hình cá chép đẹp vô cùng, vừa mua xong vui vẻ cầm trong tay, nhưng mãi nghĩ đến chuyện gì mà bị vấp ngã, đèn hoa đăng cá chép không cánh mà bay, xa xa truyền đến một tràng cười, chỉ thấy một thiếu niên mặc hoàng sam quay đầu cười với nàng. Tóc hân mượt như thác, mắt như sao sáng, mặt như đào hoa, trong tay cầm chiếc đèn hoa đăng cũng hình cá chép. Lúc đó, nàng ở trong đám người bên này, Minh Tiểu Hạc ở đầu bên kia, nàng mười bốn tuổi, hân mười bảy tuổi.

Cổ Khinh Âm mười lăm tuổi, tinh thông mọi thứ thi từ ca phú, văn chương công khóa cũng giỏi, tham gia khoa cử dành cho nữ quan. Ngày cử hành đại lễ, trên đài cao, một người mặc bộ y phục màu tím, tóc đen đến thắt lưng, đầu đội mũ dạ, mi mục như họa, long ấn phượng tư, mắt sáng như đuốc nhìn quét toàn trường, tay nâng ống cuộn, trầm giọng đọc điều lệ khoa cử, cùng mọi người tiến hành đại lễ. Lúc đó Cổ Khinh Âm mặc một thân áo xanh, hơi khàn trương đứng giữa dàn thí sinh, nhớ kỹ từng điều lệ, thân thể cứng ngắc theo những người khác quỳ xuống hành lễ. Lúc đó, nàng ở dưới đài, Hàn Cẩm Khanh ở trên đài, nàng mười lăm tuổi, hân hai mươi hai tuổi.

Sau khi đỗ kỳ thi năm đó, Cổ Khinh Âm được tiến cử nhập quan, mười chín tuổi nhậm Ngự sử đài phó sử, quan hàng ngũ phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 191-4: Ngoại truyện 6: Thiên chi kiêu tử

Tôi không có tên, mười bảy năm trước vì quê nhà mắc ôn dịch mà tôi thành cô nhi, tôi lưu lạc dòng người hành khất đến kinh thành. Vào một đêm mưa to gió lớn, tôi sốt cao, ngơ ngác nhìn thấy một thiếu niên áo trắng, tóc mượt như nhung đến thắt lưng, làn da trắng như tuyết, dung mạo linh động ôn hòa, giữa lông mày có một nốt ruồi son rực sắc. Hân nhìn tôi, nhẹ nhàng đặt tay lên trán tôi. Lúc đó tôi ngửi được mùi hương dễ chịu trên người hân, tướng

được gặp thần tiên, sau đó, trước mắt tối đen, không biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, tôi đã ở trong một gian phòng sạch sẽ, một vị đại nương mặt mày hiền lành đi vào, nói tôi có phúc khí, được tiểu thiếu gia cứu giúp, còn nói cho tôi biết nơi này là dinh thự của Thượng Quan phủ, thế gia quyền quý số một số hai trong kinh thành.

Từ đó về sau tôi đi theo thiếu gia, được ban tên Thiên Thanh, trở thành sai vặt và thư đồng cho thiếu gia. Thiếu gia là người hiền lành, đối xử với hạ nhân cũng rất rộng rãi. Người là ân cứu mạng của tôi, lúc nào tôi cũng khắc ghi trong tim, cho dù đời này phải làm trâu làm ngựa cho người, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Từ nhỏ thiếu gia đọc đủ thứ thi thư, cũng có thiên phú cực cao trong việc tập võ, là đệ tử rất danh tiếng trong hàng thế tộc ở kinh thành. Tôi đi theo người cũng được hưởng chút vinh quang. Hàng ngày tôi với thiếu gia cùng đọc sách, khi mặt trời lặn lại luyện công, bắn tên, cũng người phóng ngựa chơi tiết Thanh Minh, uống rượu ngon, cất cao giọng hát, nhìn người phóng khoáng vui vẻ, thần thái rạng ngời. Tôi vẫn luôn thấy thiếu gia nên có dáng vẻ như thế, rạng rỡ loá mắt, là đối tượng được mọi người ngưỡng vọng.

Năm thiếu gia mười bốn tuổi theo lão gia ra chiến trường, một trận chiến thành danh. Tất cả mọi người, bao gồm cả lão thái gia đều thấy thiếu gia là tướng tài hiếm có. Đến năm thiếu gia mười sáu tuổi, lão gia đột nhiên qua đời, người dứt khoát bỏ võ theo văn.

Từ đó về sau thiếu gia bước vào quan trường, làm biên tu bình thường nhất ở Hàn Lâm Viện. Thiếu gia vẫn là thiếu gia trước kia, vẫn đáng vẻ phục tùng cười nhẹ nhàng, tao nhã nhu hòa, hờ hững tự tin, thông dong nhanh nhẹn, nhưng tôi biết, đã có cái gì đó thay đổi.

Tôi cũng hay đến Hàn Lâm Viện thay thiếu gia bàn công việc, và không chỉ một lần nhìn thấy thiếu gia nhìn một đôi cha và con gái đến xuất thân, thỉnh thoảng còn cười. Người cha chắc là đồng liêu của thiếu gia, tuổi tác đã khá cao, còn tiểu cô nương thì còn rất nhỏ, dung mạo còn chưa nảy nở, đáng yêu nhu thuận, thích nhào vào lòng phụ thân làm nũng. Tôi nghĩ chắc là thiếu gia vẫn còn nhớ lão gia, lúc lão gia còn sống, hai cha con cũng rất thân thiết.

Thiếu gia thật sự rất dụng tâm, cũng rất lợi hại, tuổi còn trẻ mà chức quan ngày một cao, rất được Thánh tâm, Dự vương gia cũng rất ưu ái người Thiếu gia như vậy tất nhiên sẽ khiến các khuê nữ trong kinh thành động tâm, bà mối tới cửa nhiều không dứt, nhưng người vẫn chẳng có động tĩnh gì. Cho đến năm thiếu gia hai mươi ba tuổi ấy, được thăng chức Hàn Lâm Viện đại học sĩ, hôn sự của người cũng không kéo dài thêm được nữa.

Cũng ngay năm đó, thiếu gia đưa tôi ra ngoài du ngoạn, chúng tôi đi rất xa, đến một ngọn núi tuyết nằm trong thành Ngọc Huyền Phong ở biên cảnh Nam Vu quốc.

Có lúc tôi nghĩ, nếu thiếu gia không đến ngọn núi tuyết ấy, hoặc là lúc ấy không có tuyết lở, không gặp được người của Lan gia, có thể thiếu gia sẽ không thay đổi nhiều đến thế. Nhưng, không có nếu, thiếu gia và tôi gặp tuyết lở, vô tình gặp hai vị tiểu thư của Lan gia, là họ đã cứu chúng tôi.

Lúc ấy tình hình của thiếu gia rất nguy cấp, khó giữ được tính mạng. Tôi không có thời gian nghĩ nhiều, không biết vì sao tỷ muội Lan gia có thể điều động những thầy thuốc tinh thông y thuật của Nam Vu quốc tới cứu thiếu gia, càng không biết họ Lan chính là quốc hộ của Nam Vu, chỉ cảm thấy thiếu gia là người tốt nên gặp được người hảo tâm, không thể đoán mệnh.

Ba tháng sau, rốt cục thiếu gia cũng bình phục, lúc trở về, người nói cho tôi biết sẽ kết hôn với đại tiểu thư của Lan gia. Tuy hơi kinh ngạc, nhưng tôi chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của thiếu gia. Tôi gật gật đầu, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của thiếu gia không có một chút vui mừng nào.

Sau đó, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, tôi cứ cảm thấy có gì không đúng, đại tiểu thư Lan gia thì ra là chị nữ của quốc chủ Nam Vu quốc. Lúc ấy thế cục của Nam Vu và Hung Hòa vô cùng căng thẳng, không thể thông hôn. Để thuận lợi gả cho thiếu gia, đại tiểu thư Lan gia đã nhận một vị quan to làm phụ thân, lấy thân phận người Hung Hòa kết hôn cùng thiếu gia. Tôi thấy đại tiểu thư Lan gia đối với thiếu gia đúng là tình chân ý cắt, vì người mà có thể bỏ qua tất cả, lương xứng chắc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ngày kết hôn ấy quả nhiên thập lý hồng trang, tôi thì không thích làm rầm rộ kiểu này lắm, thiếu gia mặc cảm bào đồ rực ngời trên tuần mã, khiến bao nhiêu nữ tử âm thầm rơi lệ. Nhưng ai có thể nghĩ đến, ngay trong đêm kết hôn đó, người hầu hạ trong hi phòng bỗng nhiên đi lấy nước, thiếu gia bị thương. Lan đại tiểu thư đổi thành một người khác. Lúc tôi đến, chỉ nhìn thấy khuôn mặt vừa cười vừa rơi lệ của nàng ta, đẹp đến mức vận vẹo, tuy giống như đúc, nhưng tôi biết, nàng ta không phải Lan đại tiểu thư.

Chuyện này lúc ấy bị Thượng Quan phủ cường chế đè xuống, trừ tôi ra, những hạ nhân khác đều bị đuổi khỏi kinh thành. Tôi cho người sắp xếp cho nàng ta thỏa đáng, cho đến mấy năm sau mới truyền ra tin tức thiếu gia bị bỏ rơi.

Tôi chưa từng có ý định hỏi thiếu gia đêm đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì, đó là vết sẹo của thiếu gia. Người không giống các thế gia công tử khác, không hao phí thời gian trên người nữ tử, nói đúng hơn là rất ít thân cận với nữ tử, đáp ứng kết hôn cùng Lan đại tiểu thư đã là ngoài dự đoán của mọi người. Từ sau việc đó, thiếu gia càng ít tiếp xúc với nữ tử hơn.

Sau khi lão thái gia qua đời, trong phủ do thiếu gia cheo chống, phụ nhân rất ít hỏi đến chuyện của thiếu gia. Nhưng nhìn thiếu gia đến nay vẫn là lẻ loi một mình, tôi lại tiếc hận thay cho người.

Tôi biết rất nhiều việc thiếu gia làm, nhưng tôi cũng không hỏi nguyên nhân, thiếu gia tự có đạo lý của người. Thiếu gia tốt như vậy, ông trời chắc chắn sẽ sắp xếp cho người một đoạn lương duyên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 192: Tiếp tục xuân tuần

Một tháng sau.

Vụ án Ngự sử trung thừa bị tập kích trong lúc xuân tuần cũng có kết quả điều tra, hung thủ tuy sợ tội tự sát nhưng đã tìm ra hồ sơ quân nhu bị đánh cắp ở chỗ Ngự sử trung thừa đêm đó. Sau khi kiểm tra đối chiếu, ghi chép quân nhu trong hồ sơ không khớp với thực tế còn lại trong kho phòng, nhưng chỉ chênh một số lượng rất nhỏ, và đó đều là những dụng cụ cho binh lính dùng hằng ngày. Hình bộ và Đại Lý khi cùng xử lý vụ này cũng thấy điểm đáng ngờ, nhưng vẫn không tìm không thấy manh mối quan trọng nào khác, để không ảnh hưởng đến tiến trình xuân tuần, nên đành phải nhanh chóng kết án. Hung thủ đã tự sát, tổng quản nội vụ của cấm quân là Triệu Hàn Thiên không tránh khỏi liên can, bị cách chức nhốt vào thiên lao.

Ba phó tướng cấm quân mới được Hình bộ phóng thích cũng bị liên lụy, không thể phục chức. Kỳ Trác Vân thân là thống lĩnh cấm quân tất nhiên cũng bị trừng phạt, phạt bổng lộc một năm, trong ba tháng phải chinh đồn toàn bộ Cấm quân doanh.

Sau lần điều tra này, trong triều bàn luận sôi nổi, đều nói thế lực của Hàn tướng bị suy yếu. Hắn lại là người âm tình bất định tính tình, không chừng sẽ dùng thủ đoạn khủng khiếp nào đó khiến người người run sợ.

Phía bắc kinh thành là địa giới của U Châu. U Châu vốn là nơi lạnh khủng khiếp, nhưng một lần vô tình có người phát hiện ra một loại vật thể xanh biếc óng ánh như nham thạch, quý hiếm như bạch ngọc, rất được quan to và những kẻ quyền thế yêu thích. Phàm là những người có chút thân phận địa vị hầu xây dựng phủ đệ đều dùng đến loại này đá này, để thể hiện vinh quang gia tộc và sự tôn quý.

Từ U Châu đến kinh thành không xa, nhưng dùng xe ngựa vận chuyển cũng khá tốn thời gian và công sức. Chính vì vậy mà khi Thánh thượng đại tu hành cung đã mở đường sông để vận chuyển nham thạch quý hiếm này. Con đường này nối liền U Châu, kinh thành và một vài châu huyện, cuối cùng sau sáu năm bảy tháng cũng làm xong.

Đường sông khá rộng, bốn chiếc thuyền có thể đồng thời qua lại. Nước sông trong vắt, đổ về phía trước. Trên mặt sông cũng thường thấy những thuyền hoa hai tầng đẹp đẽ, buông rèm lụa, thấp thoáng truyền ra tiếng đàn ca sáo nhị.

Lúc này, Cố Khinh Âm đang ngồi trong một chiếc thuyền hoa, trên trường án trước mặt xếp các loại hoa quả tươi ngon. Thị nữ mặc hoa phục đứng hầu bên cạnh, lúc thì thêm rượu lúc lại gấp thức ăn, tận tâm hầu hạ, nhưng nàng ăn mà chẳng biết mùi vị gì.

Xuân tuần bị lui lại một tháng đã tiếp tục tiến hành. Một tháng này, nàng đều ở trong trạng thái lo lắng, khi muốn đi thám thính tin tức, mới nhận ra mình làm quan nhiều năm nhưng quan hệ trong triều lại vô cùng ít ỏi. Quan viên có giao tình không tệ với nàng trừ Ngự sử trung thừa Hạ Từ Ngang ra, còn lại đều là người ngoài. Mấy người bạn khuê mật trước khi nhập quan thì đã lâu không lui tới. May mà có đại ca Cố Khinh Luật tìm quan hệ trong triều, nhiều lần tới bái phỏng Thượng Quan Dung Khâm để hỏi thăm tình hình. Cộng thêm Kỳ Trác Vân cũng dùng hết quan hệ của Trần quốc công, nên mấy ngày gần đây mới có được tin chính xác, lần này Cố đại học sĩ có thể tránh được một kiếp, trên dưới Cố phủ mới an tâm.

Lúc này Cố Khinh Âm mới phát hiện, nếu không có phụ thân tọa trấn ở trong triều, con đường làm nữ quan của nàng chắc chắn sẽ không được trôi chảy như vậy, còn nàng chỉ biết đền đáp triều đình, rốt cuộc có chi có được chút năng lực.

Lần này Thượng Quan Dung Khâm nắm giữ việc tuần tra các bộ, thời gian cấp bách, dựa theo lịch làm việc, trạm đầu tiên sẽ là Công bộ.

Công bộ Thượng thư Vương Thành Giác vừa qua tuổi ngũ tuần, làm quan hai mươi năm, vô cùng cung kính khách khí với Thượng Quan Dung Khâm, ngày tuần tra liền sắp xếp một bàn tiệc phong phú trong thuyền hoa trên sông.

Đối với cách sắp xếp đặc biệt này, Thượng thư đại nhân nói: "Chiến tích lớn nhất mấy năm gần đây của Công bộ chính là con đường sông này. Mấy vị đại nhân đến Công bộ tuần tra nhất định phải đến xem hai bờ duyên hà, để đánh giá, viết hồ sơ diện Thánh mới đúng."

Trong bữa tiệc tất nhiên không tránh được việc hàn huyên ân cần thăm hỏi, sau khi dùng xong cơm trưa, đã đến giờ Mùi canh ba, thuyền hoa vẫn chạy chậm chậm. Cố Khinh Âm nhìn rượu ngon món ngon trước mặt, trong lòng thật sự không thể không hoài nghi có phải Công bộ Thượng thư muốn kéo dài thời gian tuần tra của bọn họ hay không.

Nghĩ vậy, ánh mắt Cố Khinh Âm hướng về ghế chủ vị.

Chiếc thuyền hoa mà Công bộ thượng thư đích thân mời ngồi tất nhiên phải là loại đặc biệt, được thiết kế hai tầng, mỗi tầng dùng bình phong bằng gỗ tử đàn phân ra làm các gian khác nhau. Chỗ bọn họ ngồi là gian lớn nhất ở tầng hai, có lan can bằng ngọc che chắn, rèm che bằng lụa mỏng. Thượng Quan Dung Khâm và Vương Thành Giác ngồi ở chủ vị, hai bên trái phải là hai vị Công bộ thị lang, Cố Khinh Âm ngồi vị trí thứ hai bên trái, đối diện với nàng cũng là một nữ quan, Công bộ lang trung Thẩm Linh Trăn.

Thẩm Linh Trăn có dáng người nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt rạng ngời, không thể nhìn ra tuổi tác. Vừa rồi trong bữa tiệc nàng ta đã kính Cố Khinh Âm hai chén, rất giỏi ăn nói. Cố Khinh Âm cũng khéo ăn khéo nói, nhưng so với nàng ta vẫn kém hơn một bậc.

Chương 193: Đột nhiên bức mình

Trên ghế chủ vị, Thượng Quan Dung Khâm và Vương Thành Giác ngồi đối ẩm, trò chuyện vui vẻ, náo nhiệt. Vương Thành Giác tuy có tuổi, nhưng tướng mạo vẫn còn nét anh tuấn, chăm sóc cẩn thận, bên người có hai có tiểu vũ cơ lúc nào cũng dán sát vào, trái ôm phải ấp.

Những yến hội trong quan trường thỉnh thoảng mời vài ba mỹ cơ làm bạn trợ hứng cũng là chuyện thường, Thượng Quan Dung Khâm cũng không thể ngoại lệ. Mới vừa rồi có một hồng y nữ tử khây đàn tỳ bà tựa nhẹ vào người hấn rót rượu, nói nói cười cười. Ngoài ra còn một bạch y nữ tử đánh đàn muốn đưa một trái nho tới miệng hấn, nhưng bị hấn đẩy ra, nên đành đặt vào đĩa sứ trắng trước mặt.

Thượng Quan Dung Khâm có khuôn mặt trác tuyệt, khí chất thanh tao. Hấn ngồi đó, khi thì bắt chuyện vài câu với Vương Thành Giác, lúc lại nhấp nhẹ một ngụm rượu ngon, luôn duy trì khoảng cách cùng nữ tử bên cạnh.

Hồng y nữ tử đã lẫn lộn ở trốn phong trần truy lạc nhiều năm, nhưng chưa từng gặp nam tử nào như Thượng Quan Dung Khâm, trong mắt hiện rõ vẻ quần quýt si mê. Nàng ta đã thử mấy lần nhưng đều thất bại, cảm thấy hơi buồn rầu, đành liếc mắt nhìn bạch y nữ tử bên cạnh. Nàng kia ngẫm hiểu, đẩy nhẹ một cái, khiến hồng y nữ tử ngã vào lòng Thượng Quan Dung Khâm.

Ánh mắt và động tác của hai người này chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, nên không có ai để ý. Lúc Cố Kinh Âm nghe được tiếng động bèn ngẩng đầu lên, thấy cảnh hồng y nữ tử từ điểm đạm đáng yêu nhìn Thượng Quan Dung Khâm, hấn cũng nhìn lại, rồi đưa tay đỡ nàng ta dậy.

Cố Kinh Âm cũng không biết mình bị làm sao mà đột nhiên lại đặt đũa xuống, rồi đứng thẳng lên. Đến lúc phát hiện ra thì tất cả những quan viên ngồi ở đây đều đang nhìn lại, nàng bèn vội vàng lắp liếm: "Bản quan đột nhiên thấy hơi bức mình, muốn ra đầu thuyền hít thở không khí." Nói xong, nàng bước nhanh ra ngoài như đang chạy trốn.

Vương Thành Giác thấy sắc mặt Cố Kinh Âm không tốt, liền bảo một chủ sự của Công bộ đi theo để giúp đỡ, rồi lại quay qua Thượng Quan Dung Khâm trêu ghẹo: "Thượng Quan đại nhân có dung mạo như thiên tiên, khó trách lại khiến Lâm Cơ tiếng tăm lừng lẫy khắp kinh thành cũng phải yêu thương nhưng nhớ."

Hồng y nữ tử tên Lâm Cơ đỏ mặt, khiến ngũ quan càng thêm điểm lệ động lòng người. Nàng ta cúi đầu, nhẹ giọng xin lỗi Thượng Quan Dung Khâm, lời nói nhỏ nhẹ nũng nịu, vô cùng phong tình, nhìn thấy mà thương. Nếu là nam tử bình thường đã sớm kéo vào trong lòng thân thiết ôn tồn một phen, nhưng Thượng Quan Dung Khâm vẫn chẳng chút động lòng, chỉ hồ hững nói: "Không sao, cô nương không cần đa lễ."

Lâm Cơ nghe vậy, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, những thủ đoạn ứng đối được tôi luyện ở trốn phong lại chẳng dùng được chút nào nên đành cúi đầu, tay nắm chặt đến mức móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Vương Thành Giác thấy thế cười nói: "Lâm Cơ, người cũng biết Thượng Quan đại nhân là người thế nào mà. Bao nhiêu trọng thần trong triều đều muốn ngai ấy làm con rể, bao nhiêu thiên kim thế gia muốn nương thân, mà ngai ấy còn không động lòng. Người cần gì phải như thế, không giống người đứng đầu bảng của Thủy Thiên các chút nào, mau rót rượu cho Thượng Quan đại nhân bồi tội đi."

Lâm Cơ nghe vậy rùng mình, khiếp sợ nhìn Thượng Quan Dung Khâm, yên lặng ngồi bên cạnh, chuyên tâm rót rượu gấp thức ăn cho hấn.

Cố Kinh Âm ra khỏi khoang thuyền liền đi một mạch đến đầu thuyền, im lặng đứng đó, để hơi nước và gió xuân phát qua mái tóc và tay áo nàng.

Hai bên bờ sông rất phồn hoa náo nhiệt, các loại cửa hàng tưu lâu san sát. Mấy đứa bé đang vịn cành liễu chơi đùa.

Nàng trầm ngâm nhìn một hồi, trong lòng dần bình tĩnh.

Vừa rồi khi thấy Thượng Quan Dung Khâm đỡ hồng y nữ tử, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác quái dị, chỉ lướt qua trong chớp mắt nên nàng không để. Nhưng sau đó trong đầu nàng lại hiện lên cảnh trong mộng đêm trước, thần thái mỉa hoặc động tình của Thượng Quan Dung Khâm lúc đó trùng khớp với dung nhan tuấn tú lịch sự tao nhã với người đang ngồi trước mắt nàng bây giờ. Nàng nhất thời hoảng loạn, không thể ngồi tiếp được nữa.

Cảnh tượng trong giấc mơ đó làm nàng vô cùng bối rối, bởi sau khi tỉnh lại nàng vẫn nhớ rõ từng chi tiết, cứ như đã từng trải qua.

Nàng biết mình không nên suy nghĩ miên man như thế, mà phải hiểu rõ tình cảnh và vị trí của mình bây giờ. Nàng chỉ là một nữ quan ngũ phẩm, nếu không có phụ thân che chở thì sẽ chẳng là gì cả. Thậm chí những quan viên từng bị nàng buộc tội mà tới báo thù, đều có khả năng khiến nàng không ngóc đầu lên được.

Từ khi tiếp tục xuân tuần, suy nghĩ của nàng không còn giống như trước đây nữa. Nàng hy vọng được thể hiện khả năng, nên không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

"Cố đại nhân, nơi này gió to, không nên đứng lâu." Một giọng nói ôn nhuận thanh nhã vang lên sau lưng nàng.

Chương 194: Trò chuyện ở đầu thuyền

Cố Khanh Âm xoay người lại, Thượng Quan Dung Khâm đứng sau nàng vài bước, mặc y bào màu thiên thanh, áo dài tung bay, mặt mày rạng ngời như ánh trăng, tóc đen như thác đổ, mi dài nhập tóc mai, phát gian cài một thanh ngọc trầm lấp lánh.

Nghĩ đến việc vừa rồi, Cố Khanh Âm hơi lúng túng, nói nhỏ: "Vừa rồi hạ quan đã thất lễ."

Thượng Quan Dung Khâm cười yếu ớt, ánh mắt dịu dàng. "Vi Vương đại nhân quá nhiệt tình nên thời gian yến hội có hơi dài một chút, Cố đại nhân ra ngoài hít thở, có chỗ nào thất lễ?"

"Tạ Thượng Quan đại nhân đồng tình." Cố Khanh Âm cúi đầu, nói: "Là hạ quan quá vội vàng."

Thượng Quan Dung Khâm bước lên trước vài bước, đứng ở đầu thuyền, nhẹ nhàng nói: "Nếu Cố đại nhân muốn sống yên ổn dài lâu ở quan trường, có vài trường hợp không thể tránh được, không bằng thích ứng sớm sẽ tốt hơn." Giọng hắn trầm thấp, tàn nhẫn theo gió.

Cố Khanh Âm ngẩn ra, lập tức nhìn thoáng qua hai bên, hai chủ sự Công bộ đứng ở cửa khoang thuyền đang cúi đầu, cách bọn họ khá xa. Nàng xoay người sang chỗ khác, đứng sau Thượng Quan Dung Khâm, "Tạ đại nhân dạy bảo, hạ quan xin ghi nhớ."

"Cố đại nhân không cần xa lạ với ta như thế." Thượng Quan Dung Khâm nghiêng đầu nhìn nàng. "Được làm nữ quan, Cố đại nhân đã là một nhân tài kiệt xuất rồi."

Cố Khanh Âm nhìn thân thuyền rẽ nước lướt đi, nhẹ cắn môi.

Thượng Quan Dung Khâm lại nói: "Triều ta nhìn thì có vẻ khoan dung với nữ quan, nhưng thực ra lại không đủ tôn trọng. Những người đơn giản đều cầu được an ổn, cuộc sống bảo đảm, còn Cố đại nhân luôn có khát vọng vươn lên, thật sự hiếm có."

"Thượng Quan đại nhân quá khen." Cố Khanh Âm cúi người hành lễ, "Hạ quan còn nông cạn, làm việc chưa đủ cẩn thận, lần này tuần tra được đi theo giúp đỡ đại nhân nên mới không cần lo nhiều. Mong đại nhân vui lòng chỉ giáo."

Thượng Quan Dung Khâm đỡ lấy cánh tay của nàng, giúp nàng vén sợi tóc bị gió thổi tung ra sau tai, "Cố đại nhân quá khiêm nhường rồi, ở đây gió lạnh, đừng đứng lâu." Đầu ngón tay hắn cong lại, lơ đãng xẹt qua gò má mềm mại của nàng.

Cố Khanh Âm cảm thấy có một dòng nhiệt nóng dâng lên, làm gì còn thấy lạnh. Đầu óc nàng mông lung, đi theo Thượng Quan Dung Khâm hướng vào trong khoang thuyền.

Đi được vài bước, Thượng Quan Dung Khâm chợt dừng lại, đợi nàng đi đến bên cạnh, mới nói: "Vương đại nhân tiếp đãi thịnh tình, khó có dịp được gặp nhau, đừng phụ lòng ông ấy. Cố đại nhân cố nhịn một chút là xong."

Nghe được lời ấy, Cố Khanh Âm mới bừng tỉnh nhận ra Thượng Quan Dung Khâm hiểu lầm nguyên nhân nàng đi ra ngoài. Nhưng đúng là nàng không thích mấy kiểu xã giao này, hắn có hiểu lầm cũng là hợp tình hợp lý.

Tâm tình bỗng dung lại tốt lên, nàng khẽ cười nói: "Rốt cuộc phải nhìn thế nào, thịnh đại nhân chỉ giáo cho." Lời vừa bật thốt lên, chính nàng cũng lắp bắp kinh hãi. Nàng có thể dễ dàng nói câu vui đùa kiểu này có thể là do mấy câu nói vừa rồi của Thượng Quan Dung Khâm khiến nàng lảng lảng, bởi nàng cùng hắn cũng đâu thân quen lắm.

Nàng thấp thỏm nhìn hắn, thấy hắn nhíu mày, trong mắt như có mưa phùn gió nhẹ, dịu dàng ôn nhuận. Hắn cúi đầu, khom người, chậm rãi tới gần nàng. Nàng nhìn không chớp mắt, hô hấp như chậm lại, thấy hắn tiến đến bên tai nàng, thấp giọng nói: "Cố đại nhân đầy bụng kinh luân, cứ tùy tiện tìm mấy câu thơ đọc cho họ thưởng thức, làm ra vẻ hơi say, tự nhiên đi vào trong như chỗ không người là được." Giọng nói của hắn như mang theo ý cười, nhưng từng chữ lại chấn động vang lên bên tai nàng.

Cố Khanh Âm kinh ngạc trở mắt, bên chóp mũi quanh quẩn mùi đàn hương thoang thoảng, còn bóng dáng màu thiên thanh đã vào trong khoang thuyền.

Vì việc tuần tra, mà cho dù ở kinh thành, nhóm quan viên của Ngự sử đài cũng không thể hồi phủ nghỉ tạm, mà được sắp xếp ở lại một hành quán gần đó.

Hành quán được xây dựng vô cùng đơn giản, chia làm tám viện, mỗi viện có bốn sương phòng. Nhóm quan viên của Ngự sử đài có mười bảy người, chiếm năm viện, Cố Khanh Âm ở một mình một viện. Thượng Quan Dung Khâm tỏ vẻ không ngại khi ở chung một viện với Cố đại nhân, nên hai người đều vào ở Phụng Tề viện, mỗi người ở một phòng riêng.

Hôm sau, nhóm người của Ngự sử đài đến nha môn của Công bộ từ sớm, được một viên ngoại họ Tào tiếp đón. Lúc hỏi y về tư liệu sách vở, hỏi mười

thì đến chín không biết, chỉ nói Thượng Thư đại nhân có việc gấp rời kinh, sự vụ lớn nhỏ không do y giải quyết được.

Cố Khanh Âm đã phải nhịn từ yến hội hôm qua, hôm nay lại đụng phải một cái đình mềm. Nàng ghen ứ trong lòng, đành phải dẫn người đi tra xét từ những chỗ nhỏ nhất, rồi lại sai người tìm quan chủ sự tới hỏi về các loại ghi chép, thế là hết ngày tuần tra đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Phá vỡ chuyện yêu đương vụng trộm

Hôm sau, trong nha môn của Công bộ vẫn chẳng có ai, Thượng thư ra ngoài, Thị lang cáo ốm, hồ sơ cần tra vẫn không lấy được. Cố Khanh Âm nén giận, thấy một tiểu lại ra đi, bèn bước nhanh đến, hỏi: "Thượng thư đại nhân của các người đâu?"

Tiểu lại né tránh, nói quanh co: "Bẩm, bẩm đại nhân, ty chức không biết."

"Không phải Thượng Thư đại nhân đã về nha môn rồi sao? Người đâu?" Kỳ thực Cố Khanh Âm nói vậy chỉ để thử mà thôi.

Tiểu lại ngẩng đầu, hơi kinh hoảng liếc nhìn nàng một cái, nơm nớp lo sợ nói: "Ty, ty chức vừa rồi nhìn đến Thảm đại nhân đi đến án phòng của Thượng thư đại nhân. Nhưng ty chức thực sự không gặp Thượng thư đại nhân."

Cố Khanh Âm nghe vậy, bèn quay người đi vào trong, để lại tiểu lại đó run rẩy đứng trong gió, lo lắng con đường làm quan của mình có thể vì câu này mà bị hủy hay không.

Quả thực Công bộ Thượng thư Vương Thành Giác đã hồi kinh đêm qua, sáng sớm hôm nay đã tới nha môn. Sau khi nhận được tin tức, Thảm Linh Trần chạy tới, vội vã bước vào nội đường, không nghĩ tới lại bị một tiểu lại bắt gặp.

Mặc dù Vương Thành Giác đã ngoài ngũ tuần, nhưng thân cường thể kiện, tướng mạo tuấn lãng, không kiêng dè nữ sắc. Hơn nữa Thảm Linh Trần có mỹ mạo, tâm tư lại là lút, nên hai người đã tư thông với nhau từ lâu, có khi mượn cớ trực đêm ở nha môn để làm chuyện mây mưa.

Thảm Linh Trần vừa vào án phòng đã bị Vương Thành Giác ôm chặt lấy, đưa tay vuốt ve bờ mông vênh lên của nàng ta cách lớp quan bào, vừa khẽ lại lý do hôm qua đột nhiên rời kinh.

Kỳ thực cũng không phải việc cấp tốc gì, chỉ là mấy ngày trước đây mưa to nên một đoạn đê bị sạt lở, lại rơi đúng vào huyện U Châu. Trong huyện cho người đi sửa gấp, đã ngăn không cho nước sông chảy ngược gây nguy hiểm, tri huyện cho người đến báo với Công bộ, thế là Vương Thành Giác vừa vận tìm được có "đích thảo thị sát" để khôi kinh thành.

Thảm Linh Trần đỏ mặt, rúc vào lòng Vương Thành Giác, nói: "Đại nhân đã muốn kéo dài, vì sao lại vội vã chạy về, ở Kỳ huyện thêm mấy ngày chẳng phải tốt hơn sao?"

Vương Thành Giác cười khê, khoe mắt nhìn lại. "Nếu chỉ có một mình Cố Khanh Âm thì dễ đối phó, nhưng Thượng Quan Dung Khâm đã đến đây, bản quan còn phải làm bộ làm tịch. Đã kéo dài hai ngày rồi, kế tiếp có tùy tiện ứng phó cũng không sao. Hơn nữa, bản quan cũng không muốn để nàng lao tâm lao lực lo mọi việc chu toàn." Nói xong, ông ta bèn hôn lên cổ Thảm Linh Trần một cái.

Thảm Linh Trần cười khanh khách, ôm thắt lưng Vương Thành Giác chủ động dâng môi thơm, cọ cọ vào người Vương Thành Giác như mèo con.

Vương Thành Giác thấy Thảm Linh Trần như vậy thì không nhịn nổi nữa, cời quan bào, rồi bế bổng nàng ta lên đi về phía Noãn các.

Lúc này, cửa án phòng đột nhiên bị đẩy mạnh ra, vang lên một tiếng "Ầm". Một người đứng ở ngoài cửa, mặc quan phục chỉnh tề, lạnh lùng nói: "Thì ra Vương đại nhân đã về nha môn, làm hạ quan cứ chờ mãi!"

Tiếng nói du dương, khí phách, chính là Cố Khanh Âm.

Lúc này Vương Thành Giác đã cời mũ quan, áo ngoài mở rộng, đáng vẻ háo sắc, chẳng còn khí thế như lần đầu gặp. Nhưng dù sao ông ta cũng là quan to tam phẩm, nhẹ nhàng thả Thảm Linh Trần đã che mặt xuống, miễn cưỡng ổn định tâm thần, điều chỉnh thần sắc, nói: "Hôm qua bản quan tới U Châu thị sát tình hình tai nạn, hôm nay giờ Tý mới trở về, Cố đại nhân, Ngự sử đài muốn tra thí cứ tra, chẳng lẽ còn muốn bản quan lúc nào cũng phải cung kính đợi lệnh?!"

Cố Khanh Âm nhìn ông ta, ánh mắt trong veo, không chút né tránh, "Vương đại nhân đã có thể ở trong nha môn tán tỉnh nữ quan, không bằng cho hạ

quan chút thời gian, cung cấp hồ sơ phối hợp với Ngự sử đài. Hoặc nếu đại nhân bận, cũng có thể sắp xếp cho cấp dưới đi làm. Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, hạ quan thật sự phải hoài nghi dụng tâm của đại nhân."

Vương Thành Giác cười gằn, "Khẩu khí của Cố đại nhân lớn thật đấy. Bản quan nghe nói Cố đại học sĩ vẫn ở trong thiên lao, cô không đi lo lắng cho địa vị và an nguy của Cố phủ, mà lại nghi ngờ dụng tâm của bản quan, đúng là nực cười."

"Việc trong phủ không nhọc Vương đại nhân lo lắng. Đại nhân chỉ cần phối hợp với Ngự sử đài là được." Cố Khinh Âm trả lời.

"Tốt," Vương Thành Giác vờ sửa sang lại y bào, vừa nói: "Cố đại nhân đã nói đến vậy, nếu bản quan nếu không đáp ứng thì lại có vẻ Công bộ ta không muốn tuân tra. Nhưng, Cố đại nhân có từng nghĩ, một khi Cố phủ gặp chuyện không may, cô còn có thể giữ thân phận này bao lâu. Cho dù tuân tra có công, thì cũng chỉ có thể dâng cho người khác."

"Hạ quan không cầu có công, cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho bất cứ chuyện khuất tất nào." Cố Khinh Âm gằn từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Cố ý làm khó

Cố Khinh Âm biết lần này đã đắc tội lớn với Công bộ, sắc mặt của chủ sự và tiểu lại đến đưa hồ sơ đều không tốt lắm, thậm chí còn vô cùng khó chịu, mở miệng ra là châm chọc người của Ngự sử đài.

Cố Khinh Âm không hối hận, cách hành sự của nàng xưa nay là vậy, ở trong quan trường có lẽ còn rất nhiều khuất tất, nhưng muốn nàng thay đổi, nàng không làm được. Từ nhỏ nàng đã tiếp xúc học vấn lễ giáo đều rất chính thống, sau khi nhập quan cũng một đường trôi chảy, xử sự rõ ràng, cực có nguyên tắc.

Dù bị châm chọc, nàng cũng không lên tiếng, chỉ cho người của Ngự sử đài thăm tra cẩn thận, trong lòng tin chắc với thái độ của Vương Thành Giác, Công bộ tuyệt đối không thể trong sạch được.

Thượng Quan Dung Khâm nắm giữ ấn tuần tra, với chức quan của hắn tất nhiên không có khả năng tham dự tất cả mọi chuyện, hơn phân nửa thời gian không ở nha môn Công bộ. Đến tối ngày thứ ba, hắn mới bước vào khoảnh sân Công bộ phân cho những người tham gia tuần tra của Ngự sử đài, liếc mắt một cái liền nhìn thấy đáng người tinh tế đang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Hai ngày trước dù không đến Công bộ, nhưng hàng ngày đều có người bẩm báo tình hình tuần tra cho hắn biết, tất nhiên cũng biết Công bộ không chịu phối hợp và chuyện sáng nay Cố Khinh Âm đối chất với Vương Thành Giác.

Vương Thành Giác là người của Giang Lăng vương, ngồi ở vị trí Công bộ Thượng thư đã bốn năm, muốn điều tra được thì gặp phải chút khó khăn cũng là chuyện bình thường.

Vốn dĩ hắn không vội tới Công bộ, là muốn xem Vương Thành Giác đối phó với việc tuần tra như thế nào, bởi một số việc có thể thay đổi bất ngờ.

Có người trong phòng đã nhìn thấy Thượng Quan Dung Khâm, một lát sau Cố Khinh Âm cũng bước ra đón chào, cung kính hành lễ với hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ rõ ràng có vài phần mệt mỏi.

Thượng Quan Dung Khâm than nhẹ một tiếng, "Cố đại nhân không cần đa lễ, không còn sớm nữa, cho mọi người tới hành quán dùng bữa đi."

Cố Khinh Âm do dự, rồi gật đầu.

Thứ ăn ở hành quán vốn cũng không tệ, nhưng tối nay có Đại học sĩ Thượng Quan Dung Khâm đích thân tới, nên một bữa cơm đơn giản lại phá lệ phong phú.

Công bộ lang trung Thẩm Linh Trăn đặc biệt tới hành quán tiếp khách, trên khuôn mặt tinh xảo khéo léo luôn giữ ý cười, đều có thể khách khí nói chuyện hai ba câu với vài vị Ngự sử. Nàng ta vô cùng khéo léo, nói năng thận trọng, trước kính rượu Thượng Quan Dung Khâm, sau đó liền tiếp nâng chén với Cố Khinh Âm.

"Cùng là nữ tử làm quan, hạ quan ngưỡng mộ Cố đại nhân đã lâu, mong Cố đại nhân nể mặt hạ quan chút." Thẩm Linh Trăn cười, nói.

Lúc trước Cố Khinh Âm đã uống cùng Thẩm Linh Trăn không ít, tửu lượng của nàng lại bình thường, nên lúc này đã hơi say. Nàng bình tĩnh nhìn nữ tử trước mặt, gần như chắc chắn người ở trong án phòng của Vương Thành Giác ngày ấy chính là nàng ta. Lúc ấy nàng ta bùng kín mặt nên nàng không nhìn rõ, lúc này lại có thể thân nhiên đối mặt với nàng như không có việc, có thể thấy được nàng ta là người vô cùng thông minh. Nàng muốn từ chối, nhưng lại không muốn trở mặt với Thẩm Linh Trăn ở đây, đang định kiên trì uống tiếp, cánh tay cầm ly rượu bỗng bị giữ chặt lại.

Nàng kinh ngạc quay đầu, nhìn khuôn mặt trong trẻo mang ý cười thản nhiên của Thượng Quan Dung Khâm. Hắn nói với Thẩm Linh Trăn: "Thẩm đại

nhân, Ngự sử đài còn có nhiệm vụ tuần tra, trọng trách của Cố đại nhân khá nặng nề, rượu này không bằng để sau này rồi uống."

Thẩm Linh Trần nhướn mày, ánh mắt đảo qua tay Thượng Quan Dung Khâm, còn Thượng Quan Dung Khâm cũng nhanh chóng buông tay ra. Nàng ta vốn muốn áp chế nhuệ khí của Cố Kinh Âm. Dù sao làm nữ quan cũng phải biết ứng đối khi tham gia tiệc rượu, vừa biết ăn nói, tửu lượng lại tốt như nàng ta hiển nhiên đã hoàn toàn trên có Cố Kinh Âm.

Thẩm Linh Trần hơi đắc ý. Ngày ấy Cố Kinh Âm khiến nàng ta và Vương Thành Giác bề mặt, nay nàng ta muốn xem Cố Kinh Âm có thể duy trì phong độ ở trong tiệc rượu đến mức nào. Nhìn Cố Kinh Âm đã hơi say, chỉ cần uống thêm hai chén sẽ hoàn toàn say khướt, đến lúc đó nàng ta có rất nhiều biện pháp khiến Cố Kinh Âm xấu mặt trước mặt mọi người. Rõ ràng các quan viên của Ngự sử đài cũng không phải tâm phúc của Cố Kinh Âm, không có ai bước ra ngăn cản nàng ta kính rượu, sao bây giờ lại ra thế này? Thượng Quan Dung Khâm lại lên tiếng vì Cố Kinh Âm, trong lòng Thẩm Linh Trần dù vô cùng không muốn, cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

Thẩm Linh Trần đảo mắt qua lại trên người Thượng Quan Dung Khâm và Cố Kinh Âm mấy vòng, rồi nũng nịu cười nói: "Vâng, Thượng Quan đại nhân nói rất đúng, là hạ quan suy nghĩ không chu toàn, tự phạt một ly." Nàng ta ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Sau đó mọi người giải tán, Cố Kinh Âm lão đảo bước vào Phụng Tê viện, lúc đến cửa viện bỗng bị hắt chân, sắp bị ngã nhào, lại được người đi phía sau giữ chặt eo.

"Tiểu Cố" Người đó có giọng nói dịu dàng trong trẻo làm cho người nghe vô cùng thư thái, trên người còn thoang thoảng mùi đàn hương. "Ta đưa cô về phòng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Cùng trở về phòng

Cố Kinh Âm cựa quậy, quay đầu lại, hai mắt híp lại, dưới ánh trăng mờ lung, trông người đứng sau thật lịch sự tao nhã. Lúc nhìn rõ mặt mũi người đó, đầu óc nháy mắt tỉnh táo vài phần, nàng vội đứng thẳng dậy, lùi lại từng bước, hành lễ: "Thượng Quan đại nhân."

Nàng không chắc chắn lắm với cách xưng hô vừa rồi của hần, nên đương nhiên không dám hỏi lại.

Tuy trong hành quán có sắp xếp sương phòng cho Thượng Quan Dung Khâm, nhưng mấy ngày gần đây hần đều không ngủ lại, cả viện này chỉ có một mình Cố Kinh Âm ở.

Nhìn dáng người cao to trước mặt, nàng hơi hoang mang nghiêng đầu, đôi mắt đẹp không biết có phải vì hơi rượu mà trở nên ướt át mê ly. Nàng cúi đầu nói: "Đã đến giờ này, đại nhân..."

Thượng Quan Dung Khâm buông nàng ra, có lẽ là vì ánh trăng quá đẹp, hần thấy Cố Kinh Âm hơi khác với lúc trước. Không còn bị chức quan trói buộc, nàng khôi phục lại dáng vẻ chân thực nhất, trong thanh lệ mang theo chút ngây thơ, giống như nhiều năm trước.

"Tôi nay ta ở lại đây." Thượng Quan Dung Khâm nói nhỏ: "Rõ ràng tửu lượng không cao, sao còn uống nhiều thế này."

Cố Kinh Âm mở to mắt, "Hạ quan..." Nhất thời nàng cũng không biết nên nói gì. Vừa rồi nàng uống rượu trước mặt nhiều người như vậy chỉ vì muốn phân cao thấp với nữ quan Thẩm Linh Trần. Nhưng nàng sao có thể nói suy nghĩ ấu trĩ náo loạn cho Thượng Quan Dung Khâm biết được.

"Hạ quan về phòng trước, Thượng Quan đại nhân cũng đi nghỉ sớm đi." Nàng lặng lẽ ngửi mùi hương trên người mình, đúng là có lưu lại mùi rượu. Mặt nàng nóng lên, không biết vì xấu hổ hay là bị cảm xúc khác khuấy phá.

Cố Kinh Âm vội vã đi về phía trước vài bước, nhưng hai chân cứ lão đảo, vấp vấp lắm mới đứng thẳng được, thở hào hển.

"Tiểu Cố, " Thượng Quan Dung Khâm tiến lên vài bước, muốn đỡ. Bàn tay nâng lên, dừng lại trên cao rồi lại chậm rãi buông xuống, "Đi đứng cẩn thận."

Lúc này Cố Kinh Âm nghe vô cùng rõ ràng, hai chữ "Tiểu Cố" như gõ vào trái tim nàng, lan ra toàn thân, thấp thoáng chút vui mừng bí ẩn.

Nàng choáng váng hồ đồ, đến lúc đẩy cửa phòng ra, bước vào trong, mới ý thức được Thượng Quan Dung Khâm vẫn luôn đi sau nàng.

Nàng xoay người, đỡ khung cửa, liếm liếm môi, cúi đầu xuống, "Ách, Thượng Quan đại nhân, hạ quan đến nơi rồi."

Thượng Quan Dung Khâm liếc nhìn nàng một cái, cười nhẹ: "Đến rồi thì vào đi thôi." Nói xong, hần bước qua nàng đi vào phòng.

Cố Kinh Âm nghiêng người, ngo ngắc nhìn hần thông dong đi vào phòng mình, thấp nển, lại thử nhiệt độ của ấm trà đang đặt trên bàn, rồi chậm rãi rót trà vào hai cái cốc bằng sứ trắng. Hần nhìn về phía nàng nói: "Rượu sau dễ khát, nơi này cũng không còn gì, uống chút nước trà trước vậy."

Cố Khanh Âm cũng không biết mình đi thế nào đến cạnh bàn, nâng tay cầm một cốc trà đổ vào trong miệng. Phần nước chưa kịp nuốt xuống chảy dọc theo cái cằm duyên dáng nhỏ xuống đất.

Không khí như ngưng đọng, Cố Khanh Âm kiên trì ngẩng đầu đối mắt với Thượng Quan Dung Khâm, "Thượng Quan đại nhân, tôi đi nghỉ ngơi trước..." Giọng nàng bất tri bất giác càng ngày càng nhỏ.

Thượng Quan Dung Khâm nhìn nàng, tầm mắt hai người chạm nhau. Dưới ánh nến, đôi mắt long lanh của hắn như có những đốm sáng nhỏ, nốt ruồi cứ giữa lông mày sáng đến loá mắt, toàn thân như được lồng trong vàng sáng, trong thanh nhã lại thêm phần mị hoặc.

Cố Khanh Âm cảm thấy tim mình đập hơi nhanh, hơi nóng lên lút lan đến tứ chi bách hải.

Lúc này, gã sai vặt trong hành quán đến gõ vang cửa phòng, đặt ấm nước vừa đun nóng ở ngoài cửa.

Trong lòng Cố Khanh Âm giật thót, nhanh về phía giường, mặc nguyên quần áo, miệng hàm hồ nói: "Tôi, uống nhiều quá, thật sự hơi đau đầu, đại nhân cứ tự nhiên." Nàng biết tình trạng thân thể mình, cũng biết trái tim mình ra sao. Nếu còn đứng cùng Thượng Quan Dung Khâm nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì, đành phải tránh trước cho xong việc.

Thượng Quan Dung Khâm nhìn hành động của nàng mà thấy hơi buồn cười. Hắn mở cửa phòng, cầm bình nước ấm đổ vào chậu rửa mặt, lại lấy khăn bông treo trên giá, nhúng nước, rồi cẩn thận vắt khô, mới chậm rãi đi đến trước giường Cố Khanh Âm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198

Cố Khanh Âm vội vàng nằm xuống, búi tóc còn chưa kịp gỡ ra, giờ mà ngồi dậy để tháo cũng không tốt lắm, dù trong lòng biết hành vi của mình không được thỏa đáng, nhưng không thể cứu vãn được nữa, chỉ đành nằm im đêm cửu.

Đỉnh đầu bỗng được thả lỏng, nàng nghe thấy một tiếng vang nhỏ, là tiếng ngọc trầm và bàn gỗ chạm vào nhau.

Mái tóc đen thoảng chốc xõa ra, phủ kín trên chiếc gối trắng, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay của nàng. Mi mắt nàng khẽ run, nhưng vẫn nhắm chặt.

Một cái khăn ấm áp nhẹ nhàng đặt trên mặt nàng, chậm rãi lau nhẹ, bắt đầu từ trán, mũi, hai má, cằm... Lực đạo không nhẹ không nặng, vô cùng thích hợp.

Cố Khanh Âm không cả dám thở, chỉ biết tiếp tục duy trì tư thế ngủ cứng ngắt. Khi chiếc khăn bắt đầu chà lau vùng cổ mềm mại, nàng có thể cảm nhận được hơi ấm của bàn tay ấy cách lớp khăn mỏng, sau đó, nàng nghe thấy tiếng bước chân của Thượng Quan Dung Khâm và tiếng vắt nước, rồi tiếng bước chân đó lại đến cạnh nàng lần nữa.

Hắn coi quan bảo của nàng! Cố Khanh Âm bỗng dung mở to mắt, dè tay hắn lại, "Đại nhân!" Giọng nàng không lớn nhưng vô cùng khản trương.

Đập vào mắt nàng là đôi mắt tràn đầy ý cười, thâm thúy sâu thẳm, lấp lánh ánh nước, "Cô uống rượu rồi, cứ ngủ như vậy, ngày mai sẽ bị đau đầu." Giọng hắn nhẹ bằng như mưa xuân tưới lên vạn vật.

Cố Khanh Âm sững sốt. Trong trí nhớ của nàng, trừ mẫu thân ra thì chưa từng có ai quan tâm đến nàng như vậy. Trái tim nàng nóng lên, nhưng lại thấy hai người ở chung như vậy không ổn lắm, liền cắn môi nói: "Vậy để tôi tự làm."

Nàng ngồi dậy, có lẽ vì quá vội vàng, cộng thêm Thượng Quan Dung Khâm đang cúi xuống, thế là trán của hai người đụng vào nhau. Con đau truyền đến, nàng chặt vật xoa trán, lắp bắp nói: "Đại, đại nhân, tôi, thật có lỗi..."

Thượng Quan Dung Khâm không nói lời nào, cũng không lùi lại. Bây giờ hắn rất gần nàng, chớp mũi hai người gần như chạm nhau, mùi đàn hương vị quanh quần bên cả hai. Trái tim nàng như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, đến thở thôi mà cũng phải thật cẩn thận.

Hắn nhìn nàng, bỗng nhiên cười khê, thanh nhã vô song, "Sao cô không dứt khoát già vờ nữa?"

"Tôi..." Cố Khanh Âm trừng mắt nhìn, cuối cùng chậm rãi cụp mắt, nói: "Hạ quan không nên lừa gạt đại nhân."

"Khi chỉ có ta và cô, không cần dùng kính ngữ, " Thượng Quan Dung Khâm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, "Ta không thích nghe."

Hắn đứng thẳng dậy, đưa khăn ướt cho nàng, "Bất luận ở đâu, cũng phải đề phòng người khác, bao gồm cả ta." Giọng hắn vô cùng nhỏ nhẹ.

Cái miệng nhỏ nhắn của Cố Khanh Âm khẽ nhếch, một lát sau mới yếu ớt nói: "Vâng" một tiếng.

Thượng Quan Dung Khâm lại rót một ly trà đưa cho nàng. Cố Kinh Âm nhận lấy đặt bên môi, hẩn nhìn nàng uống xong mới cầm lại cái chén không, nói: "Rửa mặt chải đầu xong rồi nghỉ ngơi sớm đi."

Cố Kinh Âm chỉ cúi đầu, không dám nhìn hẩn, cho tới khi nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại mới nhẹ nhàng thở ra, tựa vào giường.

Nàng cời quan bào, nhẹ nhàng lau rửa vùng cổ và cánh tay. Lúc đi đến bên cạnh bàn thối tắt nến, nàng nhìn thoáng qua hướng đối diện, trong căn phòng mờ sáng có một dáng người tuấn tú đang ngồi bên bàn đọc sách. Nàng xuất thần nhìn một hồi, mới lên giường.

Công tác thẩm tra càng thêm nặng nề, Cố Kinh Âm không có thời gian để thở, cả ngày vùi đầu trên bàn. Nàng dần phát hiện ra hình như Công bộ cô ý để Ngự sử đài chú ý đến một vài sơ hở. Nhưng nếu tổng hợp những sơ hở này trình lên Thánh Thượng, năng lực thẩm tra của Ngự sử đài sẽ bị nghi ngờ. Thậm chí địa vị và chức năng của Ngự sử đài sẽ bị người người lên án, bởi vì cái gọi là sơ hở này chỉ cần tra xét kỹ càng thì đều hợp tình hợp lý.

Mỗi ngày Cố Kinh Âm xóc dậy mười hai vạn phần tinh thần để ứng phó, duyệt lại tất cả những hồ sơ mà Ngự sử từng thẩm tra, chứng thực có vấn đề mới ghi chép lại. Hai ngày qua, dù vẫn chưa tìm ra vấn đề quá lớn, nhưng vẫn bắt được không ít chi tiết bất hợp lý.

Cố Kinh Âm bận túi bụi, còn Thẩm Linh Trần lại thờ ơ lạnh nhạt, âm thầm tìm cách đối phó.

Tướng phủ, thư phòng.

Đèn lưu ly rực rỡ lung linh, trên kệ sách bằng gỗ tử đàn xếp rất nhiều sách quý, bình phong bằng gấm, hương khí lượn lờ trong chiếc lư hương mạ vàng kim, trên thuyền thấp cạnh cửa sổ, Hàn Cẩm Khanh nghiêng người xem một cuốn sách cổ.

Hẩn mặc bộ thường phục màu tím sẫm, tóc buộc cao, vài sợi tóc mai phiêu tán, mi mục như họa, con ngươi như ngọc đen sáng rọi trần bức người. Hẩn nhìn nam tử đang quỳ trước mặt, thản nhiên hỏi: "Nói xong chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Bản án cũ của Công bộ

Người đang quỳ là Công bộ thị lang Hạ Chính Quyền mới được đề bạt tháng trước, cùng thế hệ với Hàn Cẩm Khanh, là thám hoa của khoa thi năm đó, xuất thân áo vải, sau khi làm quan được Hàn Cẩm Khanh một tay đề bạt, nay mới ba mươi tuổi mà đã ngồi vào vị trí Công bộ thị lang, đúng là hiếm có.

Nghe thấy câu hỏi của Hàn Cẩm Khanh, y cẩn thận trả lời: "Tướng gia còn có gì phân phó?"

Đôi mắt đen láy của Hàn Cẩm Khanh vẫn chưa rời khỏi cuốn sách, chỉ lơ đãng nói: "Ngự sử đài tuần tra Công bộ thế nào rồi?"

"Lúc này Ngự sử đài kiểm tra khá kỹ càng, nhưng Vương Thành Giác đều kẻ sách đối phó, chắc bọn họ cũng không điều tra được gì." Hạ Chính Quyền cân nhắc xem tướng gia có phải đang lo lắng vì y mới nhậm chức ở Công bộ hay không, lại nói: "Hiện nay Vương Thành Giác đều giao việc tuần tra cho Thẩm Linh Trần làm, năng cũng lạnh lợi, hạ quan nói gì nàng cũng không dám cãi lời."

Hàn Cẩm Khanh nhíu mày, buông cuốn sách, vuốt nhẹ nếp nhăn trên cổ tay áo, "À? Vương Thành Giác thật to gan, dám động tay động chân trong thời kì tuần tra."

Hạ Chính Quyền trả lời: "Nghe nói ông ta mới xung đột với Ngự sử trung thừa Cố Kinh Âm, nên âm thầm ngăn cản. Hiện nay Ngự sử đài bận tới thăm mặt mũi, nhưng lại chẳng mấy hiệu quả. Vương Thành Giác thì nhiều ngày không thấy bóng dáng đâu, đúng là không thèm để Ngự sử đài vào mắt."

Hàn Cẩm Khanh cong môi, lười biếng nói: "Vương Thành Giác ngồi ở vị trí Công bộ thượng thư cũng lâu lắm rồi." Ngữ điệu của hẩn thanh lãnh.

Hạ Chính Quyền giật thót, không dám tiếp lời.

"Bản tướng nghe nói Công bộ đã gây ra sự cố khi mở đường sông, rất nhiều nhân công đã biến mất vô có, sau đó triều đình dùng lý do thiên tai để che đậy. Chuyện này Công bộ nhất định có ghi lại." Hàn Cẩm Khanh chậm rãi ngồi thẳng dậy, nói: "Ta không cần biết người dùng cách gì, nhưng nhất định phải để Ngự sử đài tra ra được vụ án này."

Hạ Chính Quyền sợ hết hồn, ba năm trước đây vụ án đường sông liên lụy sâu rộng, khi đó triều đình không thể tra ra, mới lấy lý do thiên tai để qua loa tắc trách. Nay nhắc lại chuyện xưa, không nói đến những chuyện khác, chỉ riêng những người ở Công bộ từng trải qua việc năm đó đều phải sợ run.

Y cúi đầu đáp vâng, thầm phỏng đoán dụng ý của Hàn Cẩm Khanh, mấy thân tín của Giang Lăng vương đều xảy ra chuyện, nay Vương Thành Giác cũng là người của Giang Lăng vương nhân, chẳng lẽ... Y lại nghĩ tiếp, nếu đã làm việc cho Tướng gia, biết khi nào nên làm gì là được rồi, chuyện khác có nghĩ nhiều cũng vô ích.

Ninh Phi Nhiên đến châm cứu bắt mạch Cổ mẫu, nên hai người cũng dần thân thiết.

Vì Cổ Đức Minh gặp chuyện không may, trong phủ đột nhiên mất đi chỗ dựa nên Cổ mẫu vừa buồn bực, vừa lo lắng cho nữ nhi đang làm quan trong triều. Hôm nay sau khi Ninh Phi Nhiên bắt mạch xong, Cổ mẫu đành làm phiền hấn đến Công bộ thăm Cổ Khinh Âm.

"Ninh thái y, ta biết chuyện này làm thái y khó xử. Ai da, Kính Đình cũng từng nói trong thời gian tuần tra cảm gặp mặt người thân, "Cổ mẫu than nhẹ một tiếng, "nhưng hai mí mắt ta lúc nào cũng nháy, thật sự không yên lòng vì Khinh Âm."

Ninh Phi Nhiên nhìn ánh mắt Cổ mẫu, đồng ý đến gặp Cổ Khinh Âm.

Hấn từ nhỏ lớn lên ở trong cung, quen nhìn tranh đấu đến người chết ta sống, không dễ mềm lòng vì chuyện gì, cũng không biết ai nên trả giá vì ai, nhưng Cổ Khinh Âm không giống vậy. Từ lần đầu gặp mặt nàng, nàng đã lưu lại dấu ấn trong lòng hấn, dung mạo thanh lệ ôn nhã, ánh mắt thông dong kiên định đó đã khơi dậy khát vọng bị giấu kín của hấn, dẫn dắt hấn, cho hấn hy vọng, nhưng hấn lại không thể làm gì cho nàng.

Chạng vạng ngày tuần tra thứ năm, Cổ Khinh Âm tìm thấy một tập tư liệu rất dày, những tờ giấy Tuyên Thành đã hơi ố vàng, có vẻ lưu giữ được vài năm rồi. Tầm nàng sinh nghi, thời hạn tuần tra là trong vòng một năm, đương nhiên hạng mục công việc cũng không bị hạn chế, theo tình hình chung, cứ xem thử cũng không phải chuyện thừa. Nàng cẩn thận xem từng trang, hàng mây nhú lại càng lúc càng chặt.

Nàng gọi Phùng Thi Viễn tới, bảo y cùng xem. Đến khi xem xong, trên mặt hai người đều hiện lên vẻ kinh sợ.

Vì phần tư liệu này mà Cổ Khinh Âm trở về hành quán muộn hơn mọi ngày một canh giờ, bèn vội vã dùng bữa cho xong. Lúc về phòng, bước trên hành lang gấp khúc, xa xa nàng nhìn thấy một người đứng dựa vào cửa viện, y bảo thâm sắc, dáng người cao gầy, trong tay còn cầm một túi. Dáng người tuấn tú ôn nhu ấy được ánh đèn mờ nhạt trên hành lang bao phủ, lúc hấn trông thấy nàng, bèn cười nhẹ, "Sao giờ mới về?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Ân cần thăm hỏi

Cổ Khinh Âm đã sớm nhận ra là Ninh Phi Nhiên, trong lòng ngạc nhiên nghĩ sao hấn lại đến hành quán?

Gặp lại ở đây, nàng có cảm giác hơi khác với lúc bình thường nhưng lại không thể nói khác thường ở chỗ nào, bèn tiến lên hai bước, hỏi: "Ninh thái y? Người tìm bản quan có việc gì?"

Trước mặt Ninh Phi Nhiên, nàng lúc nào cũng giữ dáng vẻ nề nếp, tận lực giấu đi những gì vốn có dù rất cảm kích chuyện hấn tặng tràng hạt lần trước.

Ninh Phi Nhiên muốn nói gì rồi lại thôi, chỉ khẽ cười: "Cổ đại nhân quý nhân nhiều việc, vì gặp đại nhân mà hạ quan còn chưa cả ăn bữa tối."

Cổ Khinh Âm nhìn khuôn mặt tuấn tú thanh nhã của hấn, khóe miệng cong lên, "Vào trong phòng ngồi đi."

Nàng bảo người làm trong hành quán làm chút đồ ăn đưa tới, rồi mở ra cửa phòng, mời Ninh Phi Nhiên vào ngồi.

Ánh nến lay động giữa hai người, Ninh Phi Nhiên nhìn Cổ Khinh Âm, "Chắc Cổ đại nhân rất bất ngờ?"

Cổ Khinh Âm tránh ánh mắt hấn, thu liễm thần sắc, nói: "Quả thực là bất ngờ, bản quan nhớ không lầm, trong lúc tuần tra triều đình đã ra công văn rõ ràng cấm quan viên đi lại."

"Hạ quan đến vì thân thể của Cổ đại nhân, ý nghĩa của hành động này không phải hoàn toàn khác sao?" Ninh Phi Nhiên cười, nói: "Cổ đại nhân cả ngày vì triều đình hao tâm tổn sức, hạ quan thân là thầy thuốc của Thái y viện, tất nhiên có nghĩa vụ chăm sóc tốt cho thân thể của Cổ đại nhân."

"Thân thể?" Cổ Khinh Âm nhíu mày, "Thân thể bản quan không sao, đa tạ Ninh thái y đã ghi nhớ."

Không biết sao, khi nghe thấy hai chữ "thân thể" từ miệng Ninh Phi Nhiên, nàng lại có cảm giác không được tự nhiên, sợ hấn đột nhiên lại lấy ra loại thuốc kỳ lạ nào cho nàng sử dụng. Nghĩ đến đây, nàng lại nhìn cái bọc nhỏ hấn mang theo thêm lần nữa.

Hai người đang nói chuyện, gắp sai vật trong hành quán bung đồ ăn vào, hai món mặn một món rau vô cùng đơn giản nhưng được làm rất tinh tế. Hai người tạm dừng nói chuyện để ăn cơm.

Chắc Ninh Phi Nhiên thật sự đói bụng nên ăn rất nhanh. Cổ Khinh Âm hơi xấu hổ, đứng dậy thêm nước trà, lúc nhìn thoáng ra ngoài, thấy trong sương phòng đối diện vẫn còn ánh nến.

Đêm qua Thượng Quan Dung Khâm không ở lại hành quán, Cổ Khinh Âm cũng cảm thấy hấn sẽ không ở lại nữa, vì dù sao làm quan to nhất phẩm cũng phải xã giao. Đến phụ thân không thích giao tế của nàng cũng không thể ngoại lệ, thường xuyên không ở trong phủ dùng bữa tối.

Lúc Thượng Quan Dung Khâm lại tới hành quán ở, nàng không khỏi kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, tạm thời thu hồi tâm tư nhỏ bé, tránh những vướng mắc không thỏa đáng.

Lúc nàng xoay người lại, Ninh Phi Nhiên đã ăn xong, gãi sai vật đi vào thu dọn bát đĩa. Trong ánh tìm tòi nghiên cứu của nàng, hần chậm rãi mở tay nài ra.

"Hình như Cố đại nhân không chờ nổi nữa rồi?" Giọng hần du dương, giọng điệu mang theo ý cười.

Cố Khinh Âm nói: "Bản quan chỉ muốn nhìn xem cái gì đáng để Ninh thái y đặc biệt đến hành quán một chuyến."

Ninh Phi Nhiên ngừng tay "Cố đại nhân thấy đó sẽ là cái gì?"

Ánh mắt hần quá nóng bỏng, Cố Khinh Âm giả bộ dường như không có việc gì, uống ngụm trà, nói: "Bản quan sao biết được, nếu Ninh thái y không lấy ra ta cũng chịu."

Ninh Phi Nhiên nhú mày, cời tay nài, có mấy cái áo kếp của nữ tử và một cái hộp gỗ khắc hoa bên trong. Hần liếc nhìn nàng một cái, nói: "Cố đại nhân làm quan nhiều năm, khắc những nữ tử bình thường, sao lại tức giận như vậy."

Cố Khinh Âm rất quen thuộc với kiểu dáng áo kếp, nhưng vải may lại hoàn toàn mới, nàng nâng niu trong tay, nói nhỏ: "Hóa ra là mẫu thân nhờ người mang đến, sức khỏe của bà có tốt không?"

Từ lúc nhìn thấy Ninh Phi Nhiên, nàng đã muốn hỏi tình hình mẫu thân gần đây, bắt nhưng hần đợi hồi lâu không biết có chuyện gì quan trọng, nên nàng nhin không hỏi trước, lúc này thấy mẫu thân may xiêm y mới cho mình làm sao còn có thể nhin được nữa.

"Cố lão phu nhân suy nghĩ nhiều mới sinh bệnh nặng, nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh." Ninh Phi Nhiên nói: "Hạ quan đã giúp bà châm cứu, Cố đại nhân có thể yên tâm."

Cố Khinh Âm thả lỏng, vô cùng cảm kích, đang muốn mở miệng lại bị Ninh Phi Nhiên giành nói: "Đây là chức trách của hạ quan, Cố đại nhân chớ nói lời cảm kích." Đột nhiên hần kéo Cố Khinh Âm ngồi xuống ghế, "Còn Cố đại nhân ấy, thân sắc tiêu tụy, tuần tra lại bận rộn, thân thể là của mình, đại nhân không quý trọng, người ngoài sao hiểu được?"

Cố Khinh Âm sững sờ ngẩn ngơ, ngửi thấy mùi hương nồng nàn quanh chớp mũi, hai bên trán mát lạnh thoải mái, một đôi tay không nhẹ không nặng day huyệt thái dương cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Lướt qua

Sợi dây thần kinh căng cứng hồi lâu của Cố Khinh Âm được thả lỏng, mỗi một tích lũy mấy ngày liền như được xua tan, thân thể không còn cứng nhắc nữa.

"Ninh thái y, cảm ơn." Nàng từ từ nhắm hai mắt, nói nhỏ.

Ninh Phi Nhiên chặn trị cho mẫu thân, lại còn vì lời nhờ vả của mẫu thân phó thác mà hành quán thăm nàng, lo lắng cho thân thể của nàng, lúc này lại giúp nàng xoa bóp thả lỏng. Dù thế nào, nàng cũng phải cảm tạ hần, huống chi nàng còn thiếu hần một nhân tình.

Ninh Phi Nhiên không nói gì, tiếp tục giúp nàng xoa bóp, ngón tay linh hoạt trượt xuống vai gáy nàng, ấn vào huyệt vị, cơn đau đột ngột làm Cố Khinh Âm hừ nhẹ ra tiếng.

Nàng thở hồn hển, quay đầu lại, không đề phòng Ninh Phi Nhiên đang ngay sát phía sau. Bốn cánh môi khẽ lướt qua nhau, xúc cảm ấm áp ướt át vô cùng rõ ràng. Nàng nhìn thấy đôi mắt sáng ngời thâm thúy và hàng mi thật dài của hần như muốn chạm vào mũi nàng.

"Người..." Cố Khinh Âm quay phắt lại, thân thể đập mạnh vào cạnh bàn, nàng cố nhin không kêu lên, nhưng vẫn đau đến chảy nước mắt.

Ninh Phi Nhiên đỡ lấy nàng, ôm vào trong ngực, "Đau lắm không?" Giọng nói của hần mang ý cười nhẹ, cầm chậm nhẹ vào đỉnh đầu nàng. "Cố đại nhân không cần thận gì cả, may mà hạ quan mang theo thuốc mỡ tiêu ứ, chỉ cần bôi một chút là có thể giảm đau, ngày mai sẽ lành."

Cố Khinh Âm giãy dụa thoát khỏi vòng tay của Ninh Phi Nhiên, mặt mũi đỏ ửng, "Không phiền Ninh thái y, chút đau ấy không là gì. Không còn sớm nữa, mời Ninh thái y về cho."

Ninh Phi Nhiên cup mắt nhìn nàng, nói nhỏ: "Cố đại nhân vừa cảm ơn ta, sao lúc này lại đuổi ta đi?"

"Ta... Thật sự không còn sớm nữa, ngày mai Ninh thái y còn phải đến Thái y viện ứng mỗ, bản quan không thể giữ Ninh thái y lại lâu." Cố Kinh Âm nói.

Ninh Phi Nhiên tiến lên từng bước trong khi Cố Kinh Âm lùi lại từng bước. Hắn nói: "Thì ra Cố đại nhân suy nghĩ cho hạ quan như thế. Nhưng hạ quan không vội về, khám bệnh cho đại nhân là chức trách của hạ quan, cùng lắm thì tá túc lại hành quán một đêm có được không? Hạ quan tốt xấu gì cũng là mệnh quan triều đình." Hắn cúi đầu, ngửi mùi hương thoang thoảng trên tóc nàng.

"Ninh thái y, " Cố Kinh Âm lùi lại từng bước ngừng đầu nhìn hắn, "Người vì bản quan, vì Cố phủ làm hết thấy, bản quan ghi nhớ trong lòng, cũng sẽ cố hết sức đáp trả ân tình của người."

"Đều là hạ quan cam tâm tình nguyện, tại sao lại nói là ân tình? Cố đại nhân quá lời rồi." Ninh Phi Nhiên từ từ nói: "Hạ quan không cần trả lại, chỉ hy vọng Cố đại nhân đừng khách khí với như thế."

Cố Kinh Âm trầm mặc, không nói gì, ánh nến lay động kéo dài bóng của hai người trên mặt đất, lồng vào nhau.

"Nếu vừa rồi có làm đại nhân sinh khúc mắc, hạ quan thật có lỗi." Ninh Phi Nhiên chậm rãi đi trở về bên bàn, lấy thêm mấy cái hộp gỗ trong bao quần áo, "Hai hộp này là đồ ăn vặt Cố lão phu nhân làm cho đại nhân. Hai hộp kia, một là dầu giúp đã thông kinh mạch, chính là thứ hạ quan mới dùng để xoa bóp cho đại nhân, hộp khác là thuốc lưu thông máu đánh tan vết bầm tím. Đại nhân nhớ dùng."

Nói xong, hắn đi ra cửa, cười nói: "Tốt xấu gì hạ quan cũng cố ý chạy đến đây một chuyến, Cố đại nhân không tiền sao?"

Dưới ánh trăng, khuôn mặt thanh tú lịch sự của Ninh Phi Nhiên vô cùng chói mắt, con ngươi đen như bảo thạch rạng rỡ sáng rực. Trong lòng Cố Kinh Âm mềm nhũn, nhìn Ninh Phi Nhiên như vậy dường như nàng không thể cự tuyệt được.

"Đi thôi." Nàng nói, theo Ninh Phi Nhiên bước ra khỏi cửa phòng, đưa tay đóng cửa lại.

Phượng Tê viện là nơi lớn nhất trong hành quán, con đường mòn rải đầy đá cuội khúc chiết quanh co, núi giả đỉnh nhỏ, nước chảy róc rách, cảnh trí cũng khá đẹp.

Ninh Phi Nhiên đi rất chậm, Cố Kinh Âm phối hợp theo nhịp điệu, đi bên cạnh hắn, trong viện nhất thời vô cùng yên tĩnh, gió thổi nhẹ nhẹ, trăng sáng sao thưa.

"Cố đại nhân." Ninh Phi Nhiên dừng bước, "Thân thể của đại nhân cần phải điều trị tốt, không thể sơ sẩy."

"Ta Ninh thái y nhắc nhở, bản quan nhớ kỹ." Cố Kinh Âm nhìn dáng người cao gầy của hắn, hơi hồi hận vì vừa rồi nói những lời không đúng dưới tình thế cấp bách. "Hôm nay bận quá, không thể chiều đãi từ tế, ngày khác ta sẽ chính thức mời Ninh thái y."

Nàng đứng bên cạnh hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hơi ngẩng lên, thần sắc đứng đắn, đôi mắt long lanh sinh động, đáng vẻ thong dong, như lần đầu hắn gặp nàng.

Hắn cũng cười rộ lên, tiếng nói du dương như nước suối, "Vậy hạ quan cung kính không bằng tuân mệnh."

Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, nơi đó như có trăm ngàn tia sáng, rực rỡ chói mắt, hấp dẫn hắn tới gần, càng ngày càng gần. Hơi thở của hai người đan xen, hai đôi môi như sắp chạm vào nhau.

"Cố đại nhân, vị này là?" Một giọng nói thuần hậu đột ngột vang lên, hai người đều ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Bày tỏ tâm tư

Trong lúc Ninh Phi Nhiên lại gần, Cố Kinh Âm còn đang chú ý tới bóng người trong sương phòng đối diện nên mới không tránh đi. Lúc này thấy Thượng Quan Dung Khâm hỏi vậy, nàng thi lễ, đang định trả lời thì Ninh Phi Nhiên lại giành trước một bước. Hắn chấp tay nói: "Thượng Quan đại nhân, hạ quan là Ninh Phi Nhiên của Thái y viện."

Thượng Quan Dung Khâm chậm rãi đi xuống bậc thềm của hành lang. Lúc này hắn mặc bộ áo lụa trắng rộng thùng thình, tóc không búi lên mà để xõa tung trên vai, dưới ánh trăng, trông vô cùng ngọc thụ lâm phong, tinh nhã hờ hững.

"Ninh thái y, " Thượng Quan Dung Khâm cười nhẹ, thanh nhã như hoa lan, rồi chuyển qua Cố Kinh Âm, dịu dàng hỏi: "Cố đại nhân không khoẻ ư?"

Cố Kinh Âm vội lắc đầu, trả lời: "Hạ quan không sao, Ninh thái y được gia mẫu nhờ đến thăm hạ quan."

"Ồ? Ninh thái y có quen biết với quý phu của Cố đại nhân sao?" Thượng Quan Dung Khâm nhướn mày, hỏi.

Cố Kinh Âm nói: "Trong phủ thỉnh thái y, đa phần là Ninh thái y đến, dần dần cũng có chút quen biết."

"Hạ quan rất biết thể chất của Cố đại nhân, đang giúp nàng điều trị lâu dài." Ninh Phi Nhiên cúi đầu, nói: "Mấy ngày gần đây cũng giúp Cố lão phu nhân châm cứu trị liệu. Lão phu nhân tín nhiệm hạ quan, mới nhờ hạ quan tiện thể chút vật phẩm cho Cố đại nhân, mong Thượng Quan đại nhân không trách tội."

Cố Kinh Âm hơi ngạc nhiên, ý tứ trong lời nói của Ninh Phi Nhiên rõ ràng là muốn kéo gần quan hệ với nàng. Người ngoài nghe được sẽ nghĩ quan hệ của hai người sao có thể dừng ở hai chữ "quen biết".

Cố Kinh Âm nhìn thần sắc của Thượng Quan Dung Khâm, thấy hần gật gật đầu, bên môi vẫn là ý cười ảm áp, không biết vì sao, gánh nặng trong lòng nàng dần được buông xuống.

"Cố lão phu nhân lo lắng cho nữ nhi nên mới phó thác cho Ninh thái y, Ninh thái y chỉ là người nhận ủy thác, sao lại có tội?" Thượng Quan Dung Khâm nói nhỏ: "Bản quan há là người không thông tình đạt lý. Thỉnh Ninh thái y thay bản quan chuyển câu này đến lão phu nhân."

Ninh Phi Nhiên nói: "Vâng."

"Người cứ bảo lão phu nhân an tâm tĩnh dưỡng, không cần lo lắng cho Cố đại nhân. Bản quan tự sẽ phụ trách an nguy của Cố đại nhân. Sau đợt tuần tra này, bản quan định đến phủ thăm lão nhân gia." Thượng Quan Dung Khâm từ từ nói, thanh âm lưỡng lự như huyền ca.

Cố Kinh Âm ở bên cạnh nghe vậy, trong lòng nhấp nhô bất định, đôi mắt đẹp nhìn hần như có thiên ngôn vạn ngữ.

Thượng Quan Dung Khâm đón ánh mắt của Cố Kinh Âm, cười nhả nhận.

Tâm tư của Ninh Phi Nhiên vô cùng tinh tế, nhìn rất rõ thần thái của hai người trước mặt. Hần khẽ cười, nói: "Thượng Quan đại nhân yên tâm, hạ quan nhất định sẽ chuyển lời. Có những lời này của ngài, không chỉ Cố lão phu nhân mà hạ quan cũng thấy an tâm rất nhiều."

Cố Kinh Âm lại nhìn Ninh Phi Nhiên, chỉ cảm thấy tối nay hần rất kỳ lạ, nhưng không biết là do đâu. Nàng dặn hần hai câu, ám chỉ hần có thể đi rồi.

Ai ngờ, Ninh Phi Nhiên nhìn Thượng Quan Dung Khâm, lại nói: "Làm phiền Thượng Quan đại nhân lo lắng chiếu cố, hạ quan cáo từ." Nói xong, hần lại nhìn liếc nhìn Cố Kinh Âm một cái rồi mới rời đi.

Còn chiếu cố ai, hiển nhiên trong lòng ba người đều biết rõ ràng.

Đến lúc này mà Cố Kinh Âm còn không hiểu gì nữa thì cũng quá dần dần. Nhưng Ninh Phi Nhiên đã không nói toạc ra thì nàng cũng không cần để ý quá mức.

Khẽ thở dài, nàng hơi khom người hành lễ với Thượng Quan Dung Khâm, rồi xoay người trở về phòng.

Thượng Quan Dung Khâm nhìn bóng dáng nàng, cũng không về luôn mà đứng trong viện hồi lâu.

Thẩm Linh Trăn, thân là nữ tử, hai mươi đã được làm Công bộ lang trung, được cho là nữ quan có một không hai.

Học thức của nàng ta không tệ, lại giỏi giao tiếp, luôn thích tranh cường hão thắng, nên tất nhiên không cam lòng bị Cố Kinh Âm chèn ép như vậy. Hơn nữa ngày ấy lại bị nàng phá hỏng chuyện yêu đương vụng trộm với Vương Thành Giác ở phủ nha, trong lòng càng thêm khó chịu. Bị đối thủ vạch trần như vậy làm nàng ta càng xấu hổ và giận dữ.

Vì thế, Thẩm Linh Trăn dùng hết khả năng văn chương viết hồ sơ thẩm tra, ước gì Cố Kinh Âm trúng kế. Đã nhiều ngày liền nàng ta phái người ngầm ngầm theo dõi nhất cử nhất động của Ngự sử đài, nên cũng biết Cố Kinh Âm và Phùng Thi Viễn đang xem bộ hồ sơ ấy.

Bản án cũ khi làm đường sông luôn là chuyện kiêng kị ở Công bộ. Khi Thẩm Linh Trăn biết việc này đã bị đưa đến cho Ngự sử đài, toàn thân nàng ta phát run, không biết là vì tức, hay là bị dọa, hoặc là cả hai.

Nàng ta biết phân biệt nặng nhẹ, biết lúc này không phải thời điểm truy cứu, quan trọng nhất là làm thế nào khiến Ngự sử đài không thể tiếp tục tra xét nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Mưu kế của Công bộ

Sự việc quá nghiêm trọng, Thẩm Linh Trần không dám tự chủ trương, mà phải báo cáo với Vương Thành Giác.

Vương Thành Giác làm quan hai mươi năm, đã kinh qua nhiều sóng gió, nghe nói bản án cũ bị người ta đệ trình lên Ngự sử đài, mặt không đổi sắc, chỉ có mi tâm hơi nhú lại, hỏi: "Rốt cuộc Ngự sử đài tra được bao nhiêu rồi, nàng có biết không?"

Sắc mặt Thẩm Linh Trần trắng bệch, trả lời: "Đại nhân, hạ quan đã phái người đi điều tra, nhưng chuyện quá đường đột, trong chốc lát khó mà biết được..."

Vương Thành Giác liếc nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng nói: "Đã không biết Ngự sử đài nắm giữ được bao nhiêu, vậy thì chỉ có thể khiến bọn họ không thể tiếp tục tra xét nữa."

Thẩm Linh Trần hiểu rõ tính nết của Vương Thành Giác, nên dù hai người đã có quan hệ mờ ám ta, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn rất kính sợ ông ta. Nghe khẩu khí lạnh nhạt của Vương Thành Giác, Thẩm Linh Trần khẩn trương nói: "Đại nhân, vạn nhất, Cố Khinh Âm đã tìm được chứng cứ, đưa vụ án đó vào trong hồ sơ..."

"Nàng còn chưa hiểu lời bản quan vừa nói sao?" Vương Thành Giác xăm mặt, "Hoặc là chứng cứ biến mất, hoặc là, bọn họ biến mất."

Mặc dù Thẩm Linh Trần đã đoán được sự quyết đoán của Vương Thành Giác, nhưng lúc này nghe chính miệng ông ta mà vẫn thấy chấn động. Nàng ta cực lực không chế biểu tình, rừ mắt nín thở đứng đó.

Tuy trong lòng nàng ta coi thường Cố Khinh Âm, coi thường Ngự sử đài, quen dùng thủ đoạn nhưng cũng chỉ là muốn qua mắt. Nếu thật sự phải làm theo ý Vương Thành Giác, trong lòng nàng ta đã thấy hơi sợ.

"Còn đứng đó làm gì? Ngai thời gian quá nhiều à?!" Câu nói hàm chứa lửa giận của Vương Thành Giác truyền đến.

Thẩm Linh Trần run lên, vội vàng lui xuống, trong đầu hiện lên vô vàn suy nghĩ, trong lòng không khỏi có chút lo sợ.

Đến buổi chiều ngày tuần tra thứ sáu, Thẩm Linh Trần phái người đi tìm hiểu tình huống, nói Cố Khinh Âm và Phùng Thi Viễn còn đang xem lại hồ sơ tìm thấy hôm, và Cố Khinh Âm đang ghi chép gì đó vào trong hồ sơ thẩm tra.

Sắc mặt Thẩm Linh Trần xanh mét, âm thầm hạ quyết tâm.

Trong tiệc tối ở hành quán hôm đó, Thẩm Linh Trần lại trình diện tiếp khách, cũng mời Ngự sử đài đến thăm công trình sắp tới của Công bộ vào ngày tuần tra cuối cùng - Minh Cầm viên ở phía tây kinh thành.

Cố Khinh Âm và Phùng Thi Viễn liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thầm kinh ngạc, ngày tuần tra cuối cùng theo lý sẽ không làm gì nhiều, chỉ sửa sang lại tư liệu hồ sơ. Nhưng lần này không giống vậy, vụ án xây dựng đường sông còn tiếp tục đợi họ thẩm tra bởi vẫn chưa biết do người nào trong Công bộ gây ra. Tư liệu về vụ án này đã được đưa đến ba lần, hồ sơ đã xếp cao một chồng, họ cũng đã tra được chỗ mấu chốt, thậm chí sau bữa tối còn chuẩn bị đi thẩm dò.

Thẩm Linh Trần như biết sự băn khoăn của hai người, cười nhẹ, chu môi, "Hai vị đại nhân không cần quá lo lắng vì việc tuần tra, thượng Thư đại nhân đã báo cáo ngọn nguồn với Thượng Quan đại nhân. Thượng Quan đại nhân cũng đã đồng ý, nếu Ngự sử đài cần, sẽ kéo dài thời hạn tuần tra thêm một ngày."

Cố Khinh Âm nhìn nàng ta, trong lòng cảm thấy không ổn, vừa định mở miệng từ chối, cửa phòng bỗng mở rộng, Vương Thành Giác đi nhanh vào.

Quan viên của Ngự sử đài cùng đứng dậy hành lễ, ông ta nhất nhất đáp lại, cất cao giọng nói: "Các vị đã nhiều ngày cực khổ, bản quan đặc biệt đến kính một chén, thể hiện thành ý của Công bộ." Nói xong, Vương Thành Giác ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lại xoay người nói với Cố Khinh Âm: "Cố đại nhân, ngày mai thăm quan Minh Cầm viên, bản quan đã an bài thỏa đáng, việc này nhất định sẽ không làm Cố đại nhân thất vọng."

Cố Khinh Âm đứng dậy nói: "Tạ hảo ý của Vương đại nhân, bản quan xin tuân theo. Nhưng việc tuần tra phức tạp, chưa xử lý thỏa đáng, bản quan thực không dám tùy tiện đi cùng."

"Cố đại nhân, Minh Cầm viên là công trình lớn của Công bộ sẽ hoàn thành trong năm nay. Ngự sử đài đã đến đây, không nhìn xem thử thì vẫn chưa hoàn thành việc tuần tra đâu. Hơn nữa, nếu Ngự sử đài cần kéo dài thời hạn tuần tra, bản quan tất nhiên sẽ tiếp tục phối hợp." Vương Thành Giác nói tới đây, liền nhìn thẳng vào Cố Khinh Âm.

Nhóm quan viên của Ngự sử đài buồn chán vì phải tuần tra cả ngày ở Công bộ, vừa nghe nói đã an bài thỏa đáng, trong lòng liền tung tăng nhảy nhót, thêm nữa lại được đích thân Công bộ Thượng thư mời, thế là đã quá nể mặt bọn họ rồi. Nếu Cố đại nhân còn không đồng ý, thì đúng là không thể nói nổi.

Mấy người đứng đầu cũng nói giúp Vương Thành Giác, khiến Cố Khinh Âm cảm thấy hơi khó xử. Nghĩ lại lúc trước nàng đã đắc tội với vị Thượng Thư đại nhân này, nếu lần này còn không chịu đi, chẳng phải sẽ vứt hết mặt mũi của Công bộ Thượng thư trước mắt nhiều người sao. Việc tuần tra có thể kết thúc tốt đẹp hay không còn chưa biết, nghĩ vậy, nàng đành phải đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 204: Bước vào cạm bẫy

Sáng sớm hôm sau, các quan viên của Ngự sử đài ngồi xe ngựa do Công bộ chuẩn bị, được Công bộ Thị lang Hạ Chính Quyền và Lang trung Thẩm Linh Trần tiếp đón, chậm rãi hướng về Minh Cẩm Viên nằm ở phía tây kinh thành.

Thượng Quan Dung Khâm có chuyện quan trọng nên không thể đồng hành, nhưng cũng đáp ứng lời mời của Công bộ, sau khi xong việc sẽ đến thăm Minh Cẩm Viên.

Minh Cẩm Viên được thiết kế theo phong cách vườn ngự uyển của hoàng gia, chiếm diện tích rộng lớn, gồm Suối Minh Viên và Cẩm Hoa Viên, còn có rất nhiều tiểu viên khác nằm xung quanh. Lúc này chính viên đã khánh thành xong, các tiểu viên xung quanh thượng còn chờ hoàn thiện.

Người của Công bộ và Ngự sử đài đi vào từ cửa phía đông, bước vào một chính viên rộng rãi bao la, hai bên trồng rất nhiều cây sam, cứ cách một khoảng sẽ có một ngọn núi đá điêu khắc Long Phụng, trông rất sống động.

Các vị Ngự sử trẻ tuổi đều tỏ ra vui sướng, vì dù sao đây cũng là vườn ngự uyển hoàng gia. Nếu không phải nơi đây còn chưa làm xong và mượn tên tuổi Công bộ vào tham quan, có lẽ cả đời này họ khó có cơ hội bước vào.

Chút phiền chán trong lòng Cố Khinh Âm tan hết khi đặt chân vào đây, gió xuân phả vào mặt, mùi thơm nồng nàn, nắng đã không nhớ rõ lần cuối cùng mình đi du ngoạn là lúc nào nữa rồi.

Thẩm Linh Trần vừa dẫn đường vừa giới thiệu, đi dạo hết hai chính viên đã là giờ dùng bữa.

Lúc trước Vương Thành Giác nói đã an bài thoải đáng đúng là không phải nói suông. Người của Công bộ đã sắp xếp đồ ăn thức uống trên một hành lang dài trong chính viên, tất cả các món đều cực kỳ tinh mỹ. Trước mặt hành lang là một mảnh đất trống rộng rãi bao la, trồng nhiều hoa cỏ, thiên kiều bá mị, tranh nhau khoe sắc, dùng bữa ở chỗ này cũng là một thú vui.

Thẩm Linh Trần ngồi đối diện Cố Khinh Âm, nhìn nàng ăn uống nhả nhặn, nhưng độ cong bên khóe môi lại khó áp chế.

Sau khi ăn xong, đoàn người đi theo Thẩm Linh Trần cùng Hạ Chính Quyền đến thăm quan những tiểu viên đã hoàn công. So với chính viên rộng rãi to lớn, hoa lệ hiên ngang, cảnh trí của tiểu viên như một vị Tiểu gia Bích ngọc, khí thế tất nhiên không bằng chính viên nhưng lại có nét đặc sắc riêng, tiểu kiều lưu thủy, hành lang cửu khúc, cơ cấu tinh tế, vô cùng khéo léo. Nhóm Ngự sử vừa nhìn vừa tấm tắc khen đẹp.

“Tiểu gia Bích Ngọc” nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có hình dáng không nhất định phải đẹp nhưng khả ái, có điểm nghĩa giống như em gái nhà bên. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm “Tiểu thư khuê các”)

(Hành lang cửu khúc: Hành lang trong nhà kiểu cổ của người Trung Quốc, tổng cộng có chín nhịp, hình zíc zắc)

Đi dạo hết nơi này thì những người đến sau cũng nhanh chóng đuối kịp. Họ đều là thị vệ giả trang, lúc đến trước mặt mọi người thì nhanh chóng đứng sang hai bên, Thượng Quan Dung Khâm cười nhẹ, chậm rãi đi tới.

Hắn mặc bộ cẩm bào thiên thanh, tay áo rộng, dùng chỉ bạc thêu hoa văn thanh nhã, bên hông thắt một chiếc đai lưng cùng màu rộng bằng hai ngón tay, đeo một khối ngọc màu lục nhạt óng ánh.

"Trên đường có việc trì hoãn, không quấy rầy nhã hứng của các vị chứ?" Thượng Quan Dung Khâm nói nhỏ, ngữ điệu như gió xuân tháng ba, sười ảm nhân tâm.

Nhóm quan viên của Công bộ và Ngự sử đài đều vội vàng lễ, cười nói Thượng Quan đại nhân có thể đến là chuyện cầu còn không được. Thẩm Linh Trần lại ra sức xu nịnh vài câu, trong mắt toàn là vẻ lấy lòng.

Cố Khinh Âm đứng ở một bên, sau khi cùng mọi người hành lễ, liền nhẹ gật đầu với Thượng Quan Dung Khâm.

Dưới sự chỉ dẫn của Công bộ, đoàn người đi dạo trong một khu vườn rộng lớn.

Trong vườn có rất nhiều núi giả, tạo hình khác nhau, người không hiểu biết còn tưởng đi lạc vào thạch trận.

Thẩm Linh Trần nhắc nhở chú ý an toàn, rồi cho mọi người đi thăm quan riêng. Chỉ còn Thượng Quan Dung Khâm, Cố Khinh Âm và Phùng Thi Viễn vẫn đứng sau lưng nàng ta.

Vì việc tuần tra mà Cố Khinh Âm và Phùng Thi Viễn cũng thân thiết hơn, hai người đã từng cùng nhau tìm đọc hồ sơ, sao chép biên soạn.

Phùng Thi Viễn xuất thân nghèo khó, bằng vào sự cố gắng của bản thân mới đến được hôm nay, giữ chức lục phẩm ở Ngự sử đài, làm người kiên định, làm việc cẩn thận. Cố Khinh Âm rất thương thức học thức của y, khá tín nhiệm, nên tất nhiên đi gần y hơn chút.

Thẩm Linh Trần đã lên kế hoạch thỏa đáng, mượn danh nghĩa tham quan để phân tán nhân lực của Ngự sử đài, cũng hạ xuân dược trong cơm trưa của Cố Khinh Âm và Phùng Thi Viễn, chỉ đợi tìm được cơ hội sẽ cho hai người rơi vào trong thạch thất.

Sau đó nàng ta sẽ sắp xếp một vài viên quan của Công bộ có thể tin được đến thạch thất, bề ngoài thì là cứu viện nheng kì thực là bắt kẻ thông dâm. Một khi Ngự sử đài đã có gièm pha như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể lấy chuyện này áp chế, nhân cơ hội đề xuất điều kiện không tiếp tục truy cứu bản án cũ.

Theo ý của Vương Thành Giác thì không cần phải làm nhiều như thế, ông ta quyết đoán hơn Thẩm Linh Trần, thủ đoạn cũng ác hơn. Nhưng Thẩm Linh Trần nghĩ ra mưu kế này, ông ta cũng không phản đối, thậm chí còn có thể đoán ra tâm tư của nàng ta, sau một lúc trầm ngâm, liền đồng ý.

Tâm tư của Thẩm Linh Trần quả thực không khó đoán, đơn giản là muốn Cố Khinh Âm bị xấu mặt giống như mình. Hơn nữa thân là nữ quan nên càng thêm miễn cảm với mấy chuyện kiểu này. Nàng ta muốn báo thù Cố Khinh Âm, phải làm cho nàng không còn tôn nghiêm trước mặt nam nhân mới cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Rơi vào bóng tối

Thẩm Linh Trần thấy dọc đường Cố Khinh Âm và Phùng Thi Viễn đều đi rất gần nhau thì trong lòng mừng thầm, chuyện này đúng là đã giúp giảm bớt khó khăn cho nàng ta. Nhưng nàng ta lại không đoán được Thượng Quan Dung Khâm thật sự sẽ tới, càng không dự đoán được hắn luôn đi cùng hai người kia. Hàng mi dài nhỏ của Thẩm Linh Trần nhú chặt.

Thấy cơ quan gần trên núi giả ngày càng gần, nàng ta cố ý tìm lời đề kéo Thượng Quan Dung Khâm tới bên cạnh, vừa đi vừa nói chuyện cùng hắn, khoe mắt không rời khỏi cơ quan trên núi giả. Đến khi đi ngang qua đó, Thẩm Linh Trần lấy ống tay áo che lại, nhanh chóng động ta, chỉ nghe một tiếng “Ầm”, chỗ Cố Khinh Âm và Phùng Thi Viễn đang đứng nháy mắt nứt ra một khe hở rộng khoảng một trượng, hai người chưa kịp phản ứng gì đã cùng nhau rơi xuống.

"Cố đại nhân, Phùng đại nhân, làm thế nào đây?" Thẩm Linh Trần kêu to lên, mặt mày hoảng loạn.

Thượng Quan Dung Khâm nhìn vết nứt đó, trong đôi mắt đẹp như có gió táp mưa sa. Một lát sau, hắn thả người nhảy xuống khe nứt, y bảo màu thiên thanh về một đường cong mỹ lệ trong không trung.

Lần này Thẩm Linh Trần thật sự hoảng loạn, không nghĩ tới Thượng Quan Dung Khâm lại hành động. Đúng rồi, Thượng Quan Dung Khâm không chỉ một lần che chở cho Cố Khinh Âm, nhưng bây giờ còn liệu mình cứu giúp? Thôi, hiện nay không phải thời điểm truy cứu. Thượng Quan Dung Khâm là Đại học sĩ, có địa vị hết sức quan trọng ở trong triều, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ở Công bộ, không riêng mình nàng ta mà đến Vương Thành Giác cũng khó bảo toàn.

Thẩm Linh Trần cố gắng trấn tĩnh, mục đích ban đầu của nàng ta cũng không phải muốn đẩy Cố Khinh Âm vào chỗ chết. Thạch thất dưới núi giả tuy rằng ngoằn ngoèo nhưng không sâu, nàng ta cũng đã sai người rải chút rom rạ khô lên trước rồi, cho dù đột nhiên rơi xuống cũng không đến mức bị thương. Cho nên Thượng Quan Dung Khâm sẽ an toàn, chỉ cần tìm thời cơ thích hợp cứu người ra trước là được. Thẩm Linh Trần nghĩ, có thể cho Thượng Quan Dung Khâm nhìn thấy bộ mặt xấu xí của Cố Khinh Âm cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.

Suy nghĩ thỏa đáng, nàng ta lại xoay cơ quan, thạch thất dưới chân đóng lại, kín kẽ, không chút dấu vết.

Việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Thẩm Linh Trần lại nhìn quanh bốn phía, bảo đảm không ai biết, mới lặng yên rời đi, không nghĩ tới trong sơn động của núi giả đối diện lộ ra một bóng người, chính là Công bộ thị lang Hạ Chính Quyền.

Y lách mình đi ra khỏi núi giả, đi tới cơ quan gần trên núi giả điều tra xung quanh, rồi cho một tên tiểu lại luôn đi theo bên người lặng lẽ rời khỏi Minh Cẩm Viên, cưỡi ngựa phi vội về phí thành Nam.

Về phần Cố Khinh Âm, ăn cơm trưa xong đã cảm thấy hơi nóng bức, sau đi dạo hết hai khu vườn thì trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Nàng hiểu rõ biến hóa trong thân thể mình, đan hoài nghi, lại nhìn thấy Phùng Thi Viễn đi bên cạnh cũng liền tiếp lau mồ hôi, liền hỏi: "Phùng đại nhân cũng nóng sao?"

"Nóng, hạ quan nóng chảy mồ rồi, thời tiết quý này." Phùng Thi Viễn oán giận.

Cố Khinh Âm suy tư, lại liếc mắt nhìn những người khác, cảm thấy không ổn, nói: "Những Ngự sử khác đều khí định thần nhàn, chỉ có ta và ngươi..."

Phùng Thi Viễn cố ý kể sát nàng nói: "Đại nhân, ngài không biết ư? Vừa rồi trong bữa cơm, hạ quan có nhìn thấy trong canh của ngài và hạ quan có nhân sâm, lộc nhung. Có lẽ là bổ quá nên bây giờ mới nóng như vậy."

Cố Khinh Âm hơi nhíu mi, cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nghe Phùng Thi Viễn nói như vậy, dường như mọi thứ đều hợp tình hợp lý. Nàng mang theo nghi ngờ, theo Thẩm Linh Trần đi dạo trong vườn, cho đến khi hai người đột nhiên rơi thẳng xuống.

Nàng còn chưa kịp hét lên, đã bị con đường tối đen trước mắt nuốt chửng.

Dừng đạo quanh co, bốn phía đều là thạch bích cứng rắn, Cổ Kinh Âm chỉ cảm thấy thân thể hoàn toàn không chịu nổi chế trượt dọc theo thạch bích, lưng bị ma sát phát đau. Nàng cũng cảm giác được Phùng Thi Viễn cách mình không xa, nàng nghe thấy tiếng thờ dòn dập và tiếng kinh hô của y. Nhưng dừng đạo tối đen, nàng không thể thấy rõ bất cứ cái gì.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ trong một lát, cả người nàng ngã lên một đồng rom rạ khô, nhịp tim đập dòn dập dần dần bình tĩnh lại. Nàng đứng dậy, bắt đầu tìm kiếm trong bóng tối.

Tiếng bước chân của nàng quanh quẩn trong phòng tối, "Phùng đại nhân..." Mỗi tiếng gọi của nàng đều vang rất lâu, nhưng không ai đáp lại, điều này làm nàng càng thêm khẩn trương lo lắng.

Đột nhiên, nàng nghe phía sau truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống, nên vội vàng đi về phía đó, tiếp tục hỏi: "Phùng đại nhân, là người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Bị nhốt trong thạch thất

Nàng chạy thật nhanh, không biết dưới chân bị vấp phải cái gì, thân thể đổ về phía trước, nhưng không phải đập vào vách đá lạnh mà là ngã vào một vòng tay ấm áp.

"Tiểu Cố!" Trong bóng đêm Thượng Quan Dung Khâm bị Cổ Kinh Âm đẩy vào vách tường, hắn ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, "Đừng sợ, là ta."

Cổ Kinh Âm ngửi thấy mùi đàn hương quen thuộc, thân thể không khỏi run lên, "Thượng Quan đại nhân? Ngài..."

Chưa kịp nói gì, vách tường sau lưng Thượng Quan Dung Khâm lõm vào, hai người chưa kịp chuẩn bị lại tiếp tục ngã xuống. Thượng Quan Dung Khâm ôm chặt lấy Cổ Kinh Âm, bảo vệ nàng.

Tốc độ trượt rất nhanh, toàn thân Cổ Kinh Âm đều được che chở, cảm giác tốt hơn rất nhiều. Lần này rơi xuống còn sâu hơn cả lần trước, nàng nhắm chặt hai mắt, cố gắng trấn định, cảm nhận nhiệt độ cơ thể và mùi đàn hương thân nhiên của Thượng Quan Dung Khâm.

Con đường dần bớt dốc, Thượng Quan Dung Khâm đã có thể tự do điều chỉnh được tốc độ trượt. Một tay hắn ôm Cổ Kinh Âm, một tay chống lên vách đá, dưới chân điểm nhẹ, nhanh chóng trượt đến cuối đường. Một cánh cửa đá xuất hiện trước mặt hai người, có ánh sáng mờ mờ xuyên qua khe hở của cửa đá, chiếu sáng con đường nhỏ.

"Thượng Quan đại nhân, hạ quan không sao, vào trong đó nhìn thử xem." Cổ Kinh Âm ngẩng mặt lên, chỉ vào cửa đá, nói.

Thượng Quan Dung Khâm cầm cánh tay nàng, lắc đầu.

Con đường này dốc như sườn núi, diện tích quá hẹp nên Thượng Quan Dung Khâm không thể đứng thẳng lên được, vừa phải khom người đến gần cửa đá, vừa nói với Cổ Kinh Âm: "Nàng đứng đi lung tung, đứng sau lưng ta."

Cổ Kinh Âm thấy thế, gật gật đầu, khẩn trương nhìn bóng lưng Thượng Quan Dung Khâm.

Thượng Quan Dung Khâm đứng yên trước cửa đá, quan sát một tr bốn phía ập, thử đẩy cửa ra, cửa đá khẽ mở, ánh sáng mờ nhạt lay động. Hắn dùng sức đẩy mạnh, cùng với tiếng vang trầm đục, cửa đá đẩy vào trong.

Cổ Kinh Âm khẩn trương ngừng thở, cũng đi tới cạnh cửa, cùng đẩy với Thượng Quan Dung Khâm.

Cửa đá rốt cục cũng mở rộng, bên trong là một hang đá vô cùng rộng lớn. Trần hang rất cao, trên sáu cột đá đặt sáu viên dạ minh châu cực lớn, tỏa ánh sáng nhu hòa. Trên nền đất trải thảm nhung dè, trông có vẻ khá cũ kỹ nhưng không bẩn. Bàn đá ghế đá đầy đủ hết, cũng có giường dài ghế dài. Chính giữa hang đặt một cái giường bằng ngọc thạch cực lớn, rèm che buông xuống. Vách đá bốn phía đều khắc phù điêu.

Cổ Kinh Âm vừa nhìn đã thấy khiếp sợ, sâu trong lòng đất cư nhiên còn có một nơi hoa lệ, có phong phạm hoàng thất như vậy. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Thượng Quan Dung Khâm, thấy trong mắt hắn cũng có sự nghi hoặc giống mình.

"Vào xem thử." Thượng Quan Dung Khâm nhìn nàng, nói nhỏ.

Cổ Kinh Âm đi theo hắn, chậm rãi bước vào gian thạch thất thần bí này.

Cửa đá phía sau hai người ằm ằm đóng lại, Cổ Kinh Âm kinh hoảng quay đầu, Thượng Quan Dung Khâm cho nàng một ánh mắt trấn an, "Con đường đó cũng không thể quay lên được, nơi này đã là thạch thất, thì nhất định còn có đường ra khác. Nàng nghỉ ngơi lát đi, ta đi xung quanh thử xem."

Cổ Kinh Âm ngồi trên giường dài, trong lòng thoảng yên tâm, giương mắt nhìn quanh. Bốn vách tường khắc phù điêu được dạm mình châu chiếu sáng mờ mờ, nàng nhìn thấy những hình nổi khắc trên cột đá dài. Cổ Kinh Âm nhìn một hồi, ánh mắt hoảng sợ, cảm thấy sự khản trương bất an và con khô nóng bị áp chế trong cơ thể ngốc đầu trở lại. Mồ hôi từ trán chảy xuống, nàng khó chịu nuốt một ngụm nước miếng, nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi phù điêu trên vách đá.

Thượng Quan Dung Khâm đi một vòng quanh thạch thất, tạm thời không phát hiện được gì. Thần sắc hắn không chút thay đổi, khuôn mặt tuấn nhã vẫn hờ hững như trước. Hắn xoay người thấy Cổ Kinh Âm một mình ngồi, sắc mặt cổ quái, liền bước nhanh đến.

"Tiểu Cố, " hắn gọi nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng, đánh giá biểu tình của nàng. "Nàng chảy rất nhiều mồ hôi." Hắn lấy tay áo lau mồ hôi trên mặt Cổ Kinh Âm, nhúm mi lo lắng nhìn nàng.

Cổ Kinh Âm như bị hoảng sợ, thân thể run lên, đột ngột đẩy tay hắn ra, nói nhỏ: "Thượng Quan đại nhân, tôi không sao." Mắt nàng vẫn liếc về phía vách đá.

Thượng Quan Dung Khâm nhanh chóng bắt được ánh mắt của nàng, cũng nhìn qua, những bức phù điêu khắc trên mặt đá vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, hình như là miêu tả khung cảnh trên thiên đình. Hai mắt hắn híp lại, nhìn chăm chăm bức phù điêu gần nhất, nhận ra một nữ tử mặc cung trang để lộ ngực, hai chân mở lớn để mặc một nam tử quý giữa hai chân mình...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Phù điêu ảo ảnh

Con người đẹp đẽ của Thượng Quan Dung Khâm co lại, tầm mắt dao động, rơi xuống bên phải bức phù điêu vừa rồi. Hình ảnh một nữ tử khỏa thân, nằm úp sấp, nam tử sau lưng nâng đôi chân thon dài của nàng lên để gây th* t to lớn xâm nhập vào hạ thân nàng...

Thần sắc bình tĩnh hờ hững của hắn xuất hiện một vết nứt, con người không tự chủ được tiếp tục nhìn về phía những bức phù điêu. Lần này ánh vào tầm mắt hắn là một nam một nữ cùng ngồi, nữ tử ngẩng cao đầu, đưa bầu ngực sữa vào trong miệng nam tử, còn nam căn của nam tử đâm vào trong cơ thể nữ tử theo hướng từ dưới lên...

Hồi thơ của Thượng Quan Dung Khâm bắt đầu dồn dập, bởi hắn đã từng thành thân nhưng đó chỉ là hình thức. Gần ba mươi năm cuộc đời, hắn rất ít thân cận cùng nữ tử, cho dù là lúc niên thiếu lông bông, hắn chỉ thích luyện võ, đọc sách, du ngoạn, chưa từng để nữ sắc trong lòng.

Hắn cũng chỉ là một nam tử bình thường, không thể tránh được thất tình lục dục. Những quan viên lưu luyến phong nguyệt từng cố tình đưa cho hắn xem xuân cung đồ, còn cố ý hoan ái với nữ tử ngay trước mặt hắn. Khi đó, nam căn của hắn cũng sẽ cương cứng, đau đớn, kêu gào, nhưng hắn chưa bao giờ để mình phóng túng, bởi tin chắc có thể tìm được nữ tử mà hắn yêu tha thiết, cùng bá cao đường, động phòng. Hai người phải tâm linh tương thông, thân thể hòa hợp, chứ không phải là loại ái ân chỉ để phát tiết dục vọng.

Những bức trên phù điêu thạch bích sống động như thật, từng bức từng bức bày ra trước mắt hắn, đủ các loại tư thế khiến người ta đỏ mặt tím đấm, khiến hắn không thể dời mắt.

Thượng Quan Dung Khâm cảm thấy có chỗ nào đó không đúng bởi hắn không phải là người ý chí bạc nhược, thế mà cũng bị mê hoặc. Hắn thở sâu, ép mình nhắm mắt lại, khi mở ra lập tức nhìn sang Cổ Kinh Âm, lay vai nàng, "Tiểu Cố, không được nhìn, nhìn ta, chỉ nhìn ta thôi!" Hắn vội vàng nói.

Ánh mắt Cổ Kinh Âm đã mờ lúng, làn da trắng nõn phấp phấp màu hồng như thoa phấn điểm son. Bị Thượng Quan Dung Khâm lay một cái, nàng lưu luyến thu hồi ánh mắt, nhìn khuôn mặt thanh nhã trong treo đối diện mình.

Nàng thích hắn, thích mái tóc đen dài như thác, thích hàng mày dài nhập tóc mai, con ngươi đen sóng nước liễm liễm, cái mũi cao thẳng, đôi môi duyên dáng, thậm chí giữa lông mày của hắn còn có một nốt ruồi son rực rỡ, khí chất thanh nhã hờ hững, quanh thân thoang thoang mùi đàn hương.

Ánh mắt si ngốc của nàng quần quanh trên người hắn, một lần lại một lần miêu tả hình dáng của hắn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ là lần gặp đầu tiên ở hành lang Hàn Lâm Viện, hoặc cũng có thể là lúc vô tình gặp trong rừng mai ở Ngọc Bình sơn trang, dù nàng có thừa nhận hay không, cái tên Thượng Quan Dung Khâm đã chiếm một vị trí trong lòng nàng. Nhưng nàng phải đè nén, không cho phần cảm tình này nảy mầm.

Nhưng vào giờ khắc này, trong lúc nàng không phòng bị, phần cảm tình ấy từ một cái cây non trong chớp mắt biến thành một cây đại thụ.

Nước mắt Cổ Kinh Âm lặng lẽ chảy xuống, nàng cố gắng giữ dựa, giọng nói nghẹn ngào: "Thượng Quan đại nhân, ngài, ngài đừng chạm vào tôi."

Cố Khinh Âm dùng hết toàn bộ sức lực thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, những nơi bị hắn chạm qua đều hơi nóng lên. Nàng miễn cưỡng đứng lên, thân thể lung lay, chậm rãi đi đến bên kia bàn đá ngồi xuống, ánh mắt lại kim lòng không đậu nhìn những bức phù điêu trên thạch bích.

Nàng bối rối phát hiện những bức phù điêu này như đang động đậy, cả trai lẫn gái thay nhau ái ân trước mặt nàng. Thậm chí nàng còn có thể nghe được tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ của bọn họ...

Nàng không thể tránh, cũng chẳng thể trốn, nắm chặt tay lại gõ lên bàn đá, chỉ một lát sau hai tay đã trầy da chảy máu, in dấu đỏ lên mặt đá.

Bị Cố Khinh Âm đẩy ra, Thượng Quan Dung Khâm khiếp sợ nhìn những giọt nước mắt của nàng, trong lòng nghi ngờ có phải nàng không thoải mái. Lúc này nhìn thấy hành động khác thường của nàng, hắn vội vàng đi đến bên cạnh, ngăn cản tầm mắt nàng, nói: "Không được nhìn, Tiểu Cố, đừng làm mình bị thương, nhưng cái đó không phải là thật!"

Hắn có thể khẳng định, những bức phù điêu có điểm kỳ quái, có lẽ lúc khắc đã dùng ảo thuật, người nào nhìn lâu sẽ mất hết tâm trí, trầm luân trong dục vọng.

Hắn ôm lấy bả vai gầy yếu của nàng, vỗ nhẹ lên lưng nàng trấn an, đợi nàng bình tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, Thượng Quan Dung Khâm cảm thấy y bào bị túm lại, hắn cúi đầu, vừa muốn mở miệng, lại phát hiện Cố Khinh Âm đang bối rối cời đai lưng của hắn, khuôn mặt thanh lệ gần sát hông hắn, biểu tình say mê...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vân Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Ngài chọn một đi

Mắt Thượng Quan Dung Khâm híp lại, đôi môi mỏng nhếch lên, kéo Cố Khinh Âm dậy, "Tiểu Cố, nàng tỉnh táo một chút, có thấy rõ ta là ai không?"

Cả người Cố Khinh Âm gần như dính sát vào người hắn, ánh mắt mờ lung, hơi thở ngày càng nặng nề. Nàng hơi nhíu mày nói: "Ngài, tất nhiên là tôi biết..." Nàng thấy hơi buồn cười, nếu hắn không phải Thượng Quan Dung Khâm thì sao nàng ra nông nỗi này.

Trong mắt nàng bùng bùng dục hỏa, tham lam nhìn khuôn mặt thanh nhã của hắn, ngón tay nắm chặt góc áo hắn, móng tay như muốn đâm qua lớp vải.

"Ta muốn nàng nói, " Thượng Quan Dung Khâm nhìn vào đôi mắt mờ hơi nước của nàng, "ta là ai?"

Con ngươi của nàng vừa sáng vừa sâu, khi hắn nhìn thẳng vào đó, nhất thời lại không rời tầm mắt đi được, ánh mắt của hai người quấn lấy nhau.

Cố Khinh Âm hoàn toàn dựa vào tôn nghiêm và lý trí để áp chế tình triều và dục vọng đang ủa tới mãnh liệt. Người nàng căng cứng, "Tôi rất tỉnh táo, Thượng Quan đại nhân." Giọng nàng run rẩy, bên chóp mũi toàn là mùi đàn hương thân nhiên trên người hắn, huyết dịch toàn thân nóng rực như lửa.

Tàng đá trong lòng Thượng Quan Dung Khâm bất giác được buông xuống, "Vậy là tốt rồi. Tiểu Cố, đừng để ý đến những cái này, những bức phù điêu có khả năng mê hoặc lòng người, chỉ cần nội tâm bình tĩnh, suy nghĩ thanh minh, thì sẽ không bị quấy nhiễu."

Nàng vẫn là nàng, tạm thời chỉ bị mê hoặc mà thôi, hắn tự nói với chính mình.

"Nàng không thoải mái thì hãy nghỉ ngơi ở trong này một lúc." Thượng Quan Dung Khâm đỡ nàng ngồi xuống, cũng ngồi xuống bên cạnh. Hắn nhìn ra được sự khác thường của nàng, nhưng may mà không rối loạn tâm thần giống như lần trước. Hắn vội chuyển đề tài: "Lúc này ta đã xem xét xung quanh, tạm thời không phát hiện được gì. Cửa ra khác chắc cũng được thiết lập cơ quan, lát nữa ta sẽ đi xem lại."

Cố Khinh Âm im lặng ngồi đó, nhưng thực ra nàng không nghe rõ sở rốt cuộc Thượng Quan Dung Khâm đang nói cái gì. Ánh mắt nàng dừng trên bàn tay hắn, ngón tay dài nhỏ trắng nõn, khớp xương rõ ràng, móng tay mượt mà sáng bóng. Nàng không thể ngăn chặn suy nghĩ đôi tay này sẽ vuốt ve thân thể mình...

Thân thể nàng bỗng nhiên run lên, Thượng Quan Dung Khâm lập tức phát hiện ra đáng vẻ khác thường của nàng. Hắn dùng tay thử nhiệt độ trên trán nàng, "Nàng sốt ư?" Hắn lo lắng hỏi.

Dường như Cố Khinh Âm tỉnh táo lại đôi chút, nhìn khuôn mặt hắn gần trong gang tấc, đột nhiên nàng dùng sức hất tay hắn ra, "Tôi nói rồi, ngài đừng chạm vào tôi!" Giọng nàng thanh thanh, hơi thở dồn dập.

"Tiểu Cố, nàng, " Thượng Quan Dung Khâm sợ hãi nhìn nàng, đôi mắt vốn bình tĩnh tràn đầy lo lắng, "Tay nàng còn đang chảy máu, ta băng bó giúp nàng."

"Ngài, đừng tới đây!" Cố Khinh Âm đứng lên, lui về phía sau từng bước, máu chảy dọc theo mu bàn tay, theo đầu ngón tay rơi xuống, biến mất trên tấm thảm tối màu.

Nàng hơi ngẩng đầu, trông thấy bức phù điêu cực lớn trên đỉnh hang. Nữ tử trong bức phù điêu nằm ngửa, thân dưới mở rộng, hai đùi quăn bên hông nam tử. Nam tử cúi người hôn môi nàng, thân dưới của hai người dính sát vào nhau. Cổ Khinh Âm nhìn rất rõ khuôn mặt thanh lệ của nữ tử kia, chính là nàng, còn nam tử tuấn tú trác tuyệt kia chính là Thượng Quan Dung Khâm... Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt dọc theo khóe mắt chảy xuống.

Thượng Quan Dung Khâm thừa dịp Cổ Khinh Âm xuất thần, nhanh chóng đi đến bên cạnh, lấy ra một cái khăn lụa trắng, cẩn thận băng bó cho nàng.

Cổ Khinh Âm hoàn hồn, nhìn hẩn dùng khăn lụa quăn quanh tay mình, ánh mắt nàng đình trệ, một lát sau mới chậm rãi nói: "Thượng Quan Dung Khâm, ôm tôi, hoặc là trói tôi lại, người chọn một đi." Gọng nàng không lớn, âm cuối như chưa thoát ra khỏi miệng, nhỏ đến mức gần như nghẹn ngào.

Thượng Quan Dung Khâm dùng tay, hẩn không ngẩng đầu, một lát sau mới tiếp tục băng bó cho Cổ Khinh Âm, cuối cùng thắt lại. "Cánh tay này đừng dùng sức nữa." Hẩn nói, tiếng nói vẫn thuần hậu nhu hòa như trước.

"Ngài có nghe thấy không, " Cổ Khinh Âm vùng thoát khỏi tay hẩn, cúi đầu, mái tóc đen phủ lên hai bên má nàng. "Nếu ngài không chọn, thì cách tôi một chút, đừng quăn nữa!"

Nàng lui về phía sau từng bước, lại lui từng bước, sau đó xoay người, ngồi xuống chiếc ghế dựa vào tường, nhanh tay cời triều phục, cột chặt thân thể mình vào tay vịn của ghế dựa.

"Tiểu Cố, nàng làm cái gì vậy?!" Thượng Quan Dung Khâm khiếp sợ nhìn hành động của nàng.

Lúc trước hẩn nghĩ Cổ Khinh Âm bị phù điêu mê hoặc, cho nên mới không để ý tới lời nói của nàng, nhưng tình trạng của nàng bây giờ khiến hẩn bất ngờ.

Hẩn bước tới, cúi xuống kéo nàng, "Nàng sẽ làm chính mình bị thương đó!"

Trước mắt Cổ Khinh Âm chỉ còn một màu đỏ rực, trong mơ màng, nàng nhìn thấy đôi môi mỏng duyên dáng của Thượng Quan Dung Khâm, có sức dụ hoặc trí mạng. Không thể kìm nén được nữa, nàng hôn lên môi... Thượng Quan Dung Khâm...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Tình cảm của nàng

Môi Thượng Quan Dung Khâm hơi lạnh, nàng vùng về thử ngậm lấy rồi vươn đầu lưỡi ra miêu tả theo viền môi hẩn, lúc thì liếm nhẹ, lúc lại in mạnh lên môi hẩn, sâu trong yết hầu phát ra tiếng rên rĩ rất nhỏ.

Mí mắt nàng rung rung, trên hàng lông mi dài còn dính chút nước mắt. Lúc nàng chậm rãi mở mắt, đối diện với con người đen sâu thẳm đang nhìn thẳng vào mình.

"Nếu ngài không muốn, có thể đẩy tôi ra, " nàng rời khỏi môi hẩn, nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Đừng chạm vào tôi, cũng đừng quăn tôi."

Ánh mắt Thượng Quan Dung Khâm hơi tránh đi. Hẩn không thể bỏ qua cảm giác tim đập rộn ràng lúc nàng hôn hẩn, đó là cảm giác hẩn chưa từng có. Cánh môi nàng mềm mại ngọt ngào, hơi thở của nàng quanh quẩn bên miệng mũi hẩn, khiến hẩn rung động. Khi nàng lui lại, hẩn chỉ muốn kéo nàng vào lòng thêm lần nữa.

"Không có khả năng, Tiểu Cố, " hẩn chăm chú nhìn hai gò má ửng hồng của nàng, "Ta tuyệt đối không bỏ mặc nàng, ta không làm được."

"Không làm được? Nhưng ngài cũng không hôn tôi, ôm tôi, cho dù tôi có hy vọng." Khuôn mặt Cổ Khinh Âm thoáng vẻ thê lương, khóe mắt rung rung, "Bởi vì tôi không xứng, tôi biết."

Nàng biết mình rất kỳ lạ, có thể là bị người ta hạ thuốc, cũng có thể là vì ảo ảnh do bức phù điêu tạo ra. Nhưng dù có thế nào, lúc này suy nghĩ của nàng là thật, tình cảm của nàng cũng vô cùng chân thành. Nàng có thể vứt bỏ tất cả, bày ra dáng vẻ chân thực nhất của mình, không liên quan đến thân phận, không giữ mặt mũi, cũng chẳng cần tự tôn, nàng chính là nàng, là một tiểu nữ tử tầm thường mộ Thượng Quan Dung Khâm, rút bỏ tình triêu mãnh liệt, dâng lên tình cảm trần quý nhất.

Ánh mắt của Thượng Quan Dung Khâm vô cùng dịu dàng, con người đen như ngọc, bình tĩnh nhìn nàng, trên khuôn mặt trong trẻo nhất thời hiện lên đủ loại cảm xúc, khiếp sợ, nghi hoặc, lo lắng, thương tiếc, và trong tim có một niềm vui rất nhỏ.

Hẩn giữ vai Cổ Khinh Âm, thở sâu, trịnh trọng nói: "Nói cái gì mà xứng với không xứng, Tiểu Cố, ta không tốt như nàng nghĩ đâu, ta chỉ sợ nàng sẽ hối hận."

Hẩn nhìn thấy rõ sự bất thường của nàng, dù vì nguyên nhân gì, hẩn đều muốn ở bên nàng, lo lắng cho nàng, nhưng tuyệt đối không lợi dụng lúc nàng gặp

khó khăn.

Hắn không thể nói rõ sự tồn tại của nàng có vô cùng có ý nghĩa với hắn, bởi hắn đã nhìn nàng lớn lên, từ một oa nhi phấn điêu ngọc mài, đến một tiểu cô nương trở mã thanh lệ xinh đẹp. Nàng tốt đẹp như một giấc mơ, khiến hắn phải quý trọng, phải bảo vệ, lắng lẽ yêu chiều, dung túng cho nàng. Nhìn nàng té ngã, nhìn nàng đứng lên tiếp tục đi về phía trước, hắn chỉ biết đứng yên bên cạnh, không can thiệp, không quấy rầy nàng, cũng chưa bao giờ nghĩ giữa hai người sẽ có chuyện gì.

Cho đến càng ngày càng nhiều nam tử xuất hiện bên cạnh nàng, bọn họ phát hiện ra sự tốt đẹp của nàng, muốn chinh đại quang minh đứng bên cạnh nàng. Họ cũng có năng lực bảo vệ nàng, giúp nàng, thậm chí còn làm nhiều hơn cả hắn, lúc ấy hắn mới bắt giác cảm thấy mất mát.

Còn lúc này, nàng hôn hắn, muốn hắn ôm nàng, vội vàng đột ngột, hắn thật sự sợ chỉ vì xúc động nhất thời của nàng và hắn sẽ làm nàng bị thương.

Cố Khinh Âm cười khò, lắc đầu, nói: "Ngài cũng nghe thấy những lời đồn đại rồi đấy, đó đều là sự thật, tôi đã không còn là xử nữ, không xứng yêu cầu ngài chuyện gì, sao có thể nào cầu mong xa vời ngài sẽ ôm tôi?"

Trái tim Thượng Quan Dung Khâm rung động, thần sắc hồ hững thâm trầm từ trước đến nay hơi thay đổi, suy nghĩ trở nên do dự, sự hồ hững và kiên trì trong nháy mắt sụp đổ, hắn lập tức giữ lấy gáy Cố Khinh Âm, cúi xuống hôn nàng.

Lúc đầu hắn hôn như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ như lông chim, dùng tất cả sự quý trọng hôn nàng, sau đó thì triển miên lưu luyến, không buông tha mỗi một tác trên đôi môi căng mọng của nàng, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Hai tay hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, trông mắt như giếng sương mù. "A Âm", hắn gọi nàng, lưỡng lự như ca, lần đầu tiên hắn nghe được hai chữ này chính là từ miệng phụ thân nàng, đó là tên nàng.

Cố Khinh Âm hoàn hồn trong cảm giác mê mang và không thể tin nổi, huyết dịch toàn thân đều hướng khuôn mặt và đôi môi được hắn nâng niu. Nàng cảm thấy trong đầu như có gì nổ tung, biến thành quang sáng loá mắt. Nàng vươn cánh tay không bị trời ra, ôm chặt lấy hắn, như dây mây quấn quanh thân thể hắn, như muốn dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Tình hải phong ba 1

Tiếng thở dốc Cố Khinh Âm rất nhỏ khiến nụ hôn của Thượng Quan Dung Khâm càng thêm sâu. Nàng rướn cao cổ lên, mặt mày đỏ ửng, mắt như giếng sương mù, miệng thom hé mở, vươn đầu lưỡi non mềm ra liếm nhẹ lên khóe môi hắn.

Nốt ruồi son giữa hai hàng lông mày của Thượng Quan Dung Khâm rực sắc sống động, nụ hôn nhẹ ban đầu dần trở nên nóng bỏng. Hắn cuốn cái lưỡi thom tho của nàng vào trong miệng mình, triển miên mút vào, cũng thuận thế đẩy lưỡi khuấy đảo trong miệng nàng, quét qua từng cái răng, cướp đi mật dịch ngọt ngào trong miệng nàng. Hắn hôn nồng nàn mãnh liệt, dù không có quy luật nhưng cực kỳ nghiêm túc thành kính. Môi lưỡi của hai người quấn quít triển miên, những giọt nước bọt không kịp nuốt xuống kéo thành một sợi chỉ bạc thật dài.

Những ngón tay thon dài của hắn chậm rãi trượt từ má nàng, lướt qua cằm cổ và xương quai xanh, vội vàng lôi kéo triều phục vẫn quấn trên người nàng.

Cố Khinh Âm cũng gãy dựa theo động tác của Thượng Quan Dung Khâm, rốt cục triều phục cũng tuột ra, trung y bằng tơ gấm trượt xuống khỏi đầu vai nàng. Thượng Quan Dung Khâm lập tức ôm nàng vào trong ngực, tiếp tục nụ hôn sâu.

"Nếu nói là cầu mong xa vời thì ta cũng vậy." Thượng Quan Dung Khâm dán sát vào cánh môi nàng, nói nhỏ.

Trong mắt Cố Khinh Âm như dấy lên một ngọn lửa, thân hình linh lung dính chặt vào người hắn, dịu dàng nói: "Ôm tôi..." Ngực điệu của nàng run rẩy, mang theo chút khẩn cầu.

Hơi thở của Thượng Quan Dung Khâm cứng lại, bế bổng nàng lên, đi vài bước, rồi đặt nàng nằm xuống chiếc giường lớn bằng bạch ngọc.

Quần áo của Cố Khinh Âm đã tuột một nửa, thân thể nóng bỏng đột nhiên chạm vào ngọc thạch lạnh lẽo nên không khỏi run lên, thần trí bị tình dục bao phủ nháy mắt tỉnh táo vài phần. Đương nhiên nàng nguyện ý trao thân cho Thượng Quan Dung Khâm, nhưng khi nhìn thẳng vào mắt hắn, nhất thời nàng lại hơi hoảng hốt, bàn tay đang muốn cời trung y chợt dừng lại, túm chặt lấy vạt áo.

"Lạnh không?" Thượng Quan Dung Khâm không buông tha dù chỉ một chút biến hóa của nàng. Hắn nhanh tay cời cẩm bào của mình trải trên giường đá, rồi mới đặt nàng nằm lên đó một lần nữa. "Là ta sai, ngươi có thể phạt ta." Giọng nói của hắn vô cùng dịu dàng trầm thấp, còn cẩn nhẹ lên cái cằm nhỏ của nàng một cái.

Cảm giác khẩn trương của Cố Khinh Âm vì hành động săn sóc và câu nói đùa của hắn mà tan thành mây khói. Nàng cong môi, nhìn thẳng vào khuôn mặt thanh dật tuấn nhã của hắn, nói: "Phạt thế nào? Tôi cũng cần ngài một cái nhé?"

Mắt Thượng Quan Dung Khâm sẫm hơn, nâng cằm nàng lên, "Xin cứ tự nhiên."

Hai tay Cố Kinh Âm vòng lên vai hắn, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, xoay người một cái, đặt hắn dưới thân, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn. Một lát sau, nàng mới ngẩng đầu, mỉm cười với hắn, "Lạnh không? Đây mới là trừng phạt."

Thượng Quan Dung Khâm cười sùng nịnh, "Được ôm nàng nên ta không thấy lạnh tí nào."

Tím Cố Kinh Âm đập nhanh một nhịp, nàng chậm rãi cúi xuống hôn lên nốt ruồi son, đầu ngón tay luồn vào mái tóc đen rối tung của hắn. Hơi thở của nàng càng ngày càng nhanh. Nụ hôn nóng rực của nàng lướt xuống mí mắt hắn, qua chóp mũi, hai má, đôi môi, chiếc cằm duyên dáng, xuống đến cổ, xương quai xanh, rồi đặt lên ngực hắn...

Cố Kinh Âm đẩy trung y của Thượng Quan Dung Khâm ra, đầu ngón tay treu chọc làn da mềm mại, khe lướt qua hai quả thù du đỏ ửng, lập tức khiến hắn run rẩy. Nàng giương mắt nhìn hắn, trong ánh mắt triền miên của hắn, nàng hôn lên chỗ đó.

Thượng Quan Dung Khâm hít sâu một hơi, cảm giác xao động và cơn nóng trên ngực vô cùng mãnh liệt, trong nháy mắt lan tràn ra toàn thân. Hắn nhìn rất rõ cái miệng nhỏ và đầu lưỡi của nàng liếm láp, gặm cắn hai quả thù du của hắn như thế nào. Ngọn lửa trong bụng hắn ngày càng vượng, thân dưới căng đến phát đau.

"A Âm... để ta ngắm nàng nào..." Hắn thở dốc nói.

Hắn không chịu nổi khi bị nàng khiêu khích như vậy, thân thể chưa bao giờ từng nếm trải tình dục như cơn mãnh thú ngủ đông bị kích thích. Hắn khát khao, nhưng lại không chịu để dàng phóng túng.

Hàng mi đen tuyền của Cố Kinh Âm héch nhẹ, "Không muốn." Đầu lưỡi nàng chậm rãi lướt qua ngực, đi thẳng đến vùng bụng mẫn cảm của hắn, "Tôi muốn nhìn ngài trước."

Trong ánh mắt chấn động của hắn, cách lớp vải mỏng manh, nàng cảm lấy dục long đã đứng thẳng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Tình hải phong ba 2

Cố Kinh Âm quay cuồng trong dục vọng, giải phòng phóng cho chính mình, không còn đắn đo, do dự nữa. Thượng Quan Dung Khâm đã tiếp nhận nàng, nàng cần gì còn ra vẻ gượng ép?

Nàng đưa khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đến gần dục vọng của hắn, cảm thụ sự nóng bỏng của nơi đó. Dung nhan của nàng càng thêm diễm lệ, mị nhãn như tơ, thần nhiên liếc nhìn Thượng Quan Dung Khâm một cái, "Ta muốn nhìn ngài, muốn khiến ngài thoải mái."

Cái liếc mắt đó phong tình vạn chủng, câu hồn đoạt phách, Thượng Quan Dung Khâm như bị mê hoặc, không thể hoàn hồn, tất cả giác quan đều kêu gào một cái tên, Cố -- Kinh -- Âm.

Dưới ánh mắt nóng rực của Thượng Quan Dung Khâm, Cố Kinh Âm chậm rãi cởi quần ra, bên trong là tiểu khổ màu trắng trong suốt. Nàng tách hai chân ra kẹp hai bên đùi hắn, bàn tay nhỏ bé nắn nà vén đai lưng của lên lên, lấy ra gậy th*t cứng rắn thô dài nóng như bàn ủi, nhẹ nhàng vuốt ve trên dưới. Nàng nhìn thấy quy đầu thô to không ngừng run rẩy, chảy ra tinh dịch trong suốt.

"A Âm, đừng chạm vào..." Thượng Quan Dung Khâm thở dốc dồn dập, không thể nói hoàn chỉnh thành câu, trên khuôn mặt thanh nhã đều là dục vọng khó nhịn. Những ngón tay nhỏ bé thon dài vuốt ve dục căn, khiến hắn vô cùng rung động, đó là nữ tử hắn thương, dù nàng chỉ chạm nhẹ nhưng cũng đủ khiến cơ thể hắn nổi sóng to gió lớn.

Cố Kinh Âm mỉm môi cười khẽ, vươn cái lưỡi thơm tho khẽ liếm quy đầu của hắn, khên hắn khẽ rên lên, nhu hòa mị hoặc, làm người ta tâm ngứa khó nhịn.

"Chẳng lẽ đại nhân không thoải mái sao?" Nàng có ý hỏi, bộ dạng nghiêng đầu xinh đẹp, khoe mắt đuôi lông mày đều là ý xuân.

Cố Kinh Âm như vậy lại có chút xa lạ, nhưng càng khiến hắn không thể cự tuyệt. Thượng Quan Dung Khâm thở hổn hển, khuôn mặt tuấn nhã phiếm hồng, trong đáy mắt sâu thẳm đều là vẻ dịu dàng yêu chiều.

Cố Kinh Âm bị hắn nhìn đến mức toàn thân nóng lên, dục vọng dâng trào, sâu trong đôi mắt nàng hình thành mạch nước ngầm cuộn cuộn. Nàng nhìn gậy th*t cứng rắn đứng thẳng trước mắt, thân gậy nhạt màu, quy đầu phốt hồng. Cả vật thể có đường cong tuyệt đẹp, gân xanh vờn quanh, đỉnh chóp hơi giương lên, hoàn toàn không tương đồng với tướng mạo thanh nhã phiêu dật của hắn. Nam căn của hắn vừa thô vừa dài, làm nàng kinh hãi.

Một bàn tay thon dài hữu lực nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, "Nhìn đù chưa?" Giọng hần âm trầm thấp bé.

Cố Khinh Âm vốn không cảm thấy gì, nhưng khi hần hỏi như vậy, lại thấy hơi ngượng ngùng. Nàng cắn môi dưới, như giận như oán nhìn hần một cái, kéo tay hần xuống, mút lấy gậy th*t.

Trong朦胧 lung, nàng cảm thấy như đã từng trải qua giờ khắc này. Nàng cúi xuống giữa hai chân hần, cổ sức liếm láp dục căn to lớn. Vì để có được nhiều hơn, nàng phải mở lớn miệng mới miễn cưỡng ngâm được một nửa, nước bọt không kịp nuốt xuống chảy dọc theo khóe môi, làm thân gây ẩm ướt.

Đây là lần đầu tiên nàng ngâm gậy th*t của nam nhân, không một chút kinh nghiệm, nhưng rất cẩn thận, vô cùng triển miên. Trong lúc liếm mút không tránh khỏi chút va chạm, rằng nàng không chỉ một lần cắn vào thân gây và quy đầu, khiến Thượng Quan Dung Khâm thở dốc liên tục, cố gắng nhẫn nại trong khoái cảm mãnh liệt và tra tấn đau đớn.

Miệng nàng quá nhỏ, lúc ngâm lấy dục căn của hần, mấy lần đều bị hần vô ý đi vào sâu bên trong, đỉnh chóp mẫn cảm nhẹ nhàng ma sát với yết hầu, khoái cảm trí mạng làm hần muốn bắn ra ngay lúc đó. Hần cắn răng cố kìm nén, toàn thân đều phát run, đây là lần đầu tiên hần mất kiểm soát đến thế.

Cái lưỡi thom tho của nàng không ngừng liếm láp gân xanh vờn quanh thân gây, đùa bốn quy đầu mẫn cảm. gậy th*t trong miệng nàng càng ngày càng thô, càng ngày càng cứng rắn, nóng đến mức khiến tim nàng đập nhanh vì kinh hãi.

Đột nhiên, trần trời đất quay cuồng, nàng bị Thượng Quan Dung Khâm đặt dưới thân một lần nữa. Hơi thở nóng rực phả vào gáy nàng, nặng nề hỏi: "Có hương vị gì vậy?"

Cố Khinh Âm hoang mang nhìn hần, đôi mắt lấp lánh ánh nước của nàng khiến người ta tâm thần phiêu đảng. Dáng vẻ vừa quyến rũ vừa hồn nhiên của nàng khiến Thượng Quan Dung Khâm phải hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng áp chế dục vọng bùng bùng trong người.

Quần áo của Cố Khinh Âm xốc xếch rối tung, nên hần dễ dàng cời trung y bằng tơ lụa bên ngoài, lộ ra cái yếm trắng thêu hồng mai bao trọn lấy bầu ngực đầy đặn của nàng. Đóa hồng mai đó được thêu vô cùng tỉ mỉ, mỗi cánh hoa ngạo nghễ nở rộ, giống như nhũ hoa nho nhỏ đứng thẳng trên ngực nàng, đỏ bừng đầy sức sống, in hần lên mặt yếm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Tình hải phong ba 3

Ánh nhìn thâm trầm của Thượng Quan Dung Khâm làm cả người Cố Khinh Âm như nhũn ra. Nàng đưa tay tay che ngực, hôn chụt lên môi hần, kiều mị cười khê, "Hương vị của ngài."

Nốt ruồi son trên trán của Thượng Quan Dung Khâm đỏ rực như muốn nhỏ máu, dung nhan trác tuyệt thêm vài phần quyến rũ. Hần liếm liếm khóe môi, nhẹ nhàng tách hai tay nàng ra, đầu ngón tay gây nhẹ, cái yếm của Cố Khinh Âm tuột xuống, để hai bầu vú nở nang mê người rung rinh trước mắt hần, nội khó mỏng manh cũng bị hần kéo xuống.

Đôi mắt của Thượng Quan Dung Khâm bỗng co rút nhanh, trong mắt không thể che giấu sự kinh ngạc. Ngón tay thon dài của hần chậm rãi xoa vòng eo mảnh dẻ của nàng, vuốt dọc theo đường cong lá lốt, lướt qua làn da trơn bóng như ngọc, chạm nhẹ vào bầu ngực sữa, cảm sự mềm mại trơn trượt. Bàn tay hần tiện đà bao lấy bầu vú đầy đặn của nàng, da thịt trắng nõn tràn ra giữa kẽ ngón tay hần.

"Ừm..." Từ trong yết hầu Cố Khinh Âm phát ra rên rỉ. Nàng hơi ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đen sâu không thấy đáy của Thượng Quan Dung Khâm.

Hần nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng như một tấm lưới bao chặt lấy nàng. Tay hần vuốt ve ngực nàng, từ dịu dàng âu yếm dần tăng thêm sức lực, khiến bầu vú mềm mại biến thành đủ các hình dạng dâm mỹ. Ngón cái và ngón trỏ kẹp quả mam xồi đỏ tươi, chậm rãi kéo ra phía trước, lúc buông ra hai bầu vú nàng rung rinh mê người.

"A Âm, ta cũng muốn biết hương vị của nàng." Giọng hần trầm thấp. Nụ hôn nóng rực của hần chạm vào căn cổ duyên dáng và đầu vai mượt mà của nàng, xẹt qua xương quai xanh mẫn cảm, in mạnh lên bầu ngực mềm mại hương diễm, còn đầu lưỡi liếm láp nụ hoa đỏ tươi.

"Ngô... Không cần... A..." Bên môi Cố Khinh Âm tràn ra tiếng rên rỉ kiều mị. Nàng ngẩng đầu lên, ưỡn cao ngực, thân thể mảnh mai căng lên như dây cung.

Tay nàng ghim chặt vai hần, ngón tay luồn vào mái tóc đen của hần. Thượng Quan Dung Khâm vừa hôn vừa liếm nhũ hoa, cũng đủ làm toàn thân nàng nóng lên, bụng ngửa râm ran, trong tiểu huyệt đã chảy không biết bao nhiêu xuân thủy.

Mặt Thượng Quan Dung Khâm úp lên ngực nàng, trong hơi thở của hần đều là mùi hương thanh đậm ngọt ngào của nàng. Hần hoàn toàn tuân theo bản năng, hút nhũ hoa kiều diễm mê người của nàng trong miệng, lúc thì dùng đầu lưỡi treu đùa, lúc lại dùng răng nanh cắn nhẹ.

Hai điểm mẫn cảm trên ngực Cổ Khinh Âm bị hấn cọ sát vừa đau vừa ngứa. Nàng kêu lên, như khóc như tố, quỵn rũ tâm trí hấn.

Hai nhũ hoa đỏ tươi bị hấn mứt đến trướng căng lớn, nghe được tiếng cầu xin tha thứ của nàng, hấn mới lưu luyến nhả ra, tận lực khắc chế dục vọng, lo lắng hỏi: "Xin lỗi nàng, thật sự đau lắm sao?"

Cổ Khinh Âm nhìn thần sắc của hấn, hé miệng, chu môi, "Nếu thật sự rất đau, ngài có thể không chạm vào không?" Giọng nàng uyển chuyển, như oán như giận.

"Ta..." Thượng Quan Dung Khâm dừng một chút, nói: "Nếu đây là hy vọng của nàng."

Cổ Khinh Âm bị hấn làm nghẹn họng, mặt đỏ lên, nói: "Ngài, vậy ngài đừng chạm vào nữa!"

Nàng giận dữ, quay mặt sang một bên, đưa tay đẩy bờ vai rắn chắc của hấn.

"A Âm, " Hấn đưa hai tay nâng mặt nàng, để nàng đối mặt với mình, "Thật sự xin lỗi nàng."

Cổ Khinh Âm cố ý không nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ, ánh mắt sắc bén hàm chứa xuân cộng thêm một chút giận hờn, "Thượng Quan đại nhân có gì đầu?"

Hấn hôn nhẹ lên gương mặt thâm trầm của nàng, khẽ sát bên tai nàng nói nhỏ: "Ta không nên nói dối."

Hấn quay đầu nàng lại, tiếp tục nói: "Ta không thể không chạm vào nàng, cho dù đây là hy vọng của nàng, nhưng ta sẽ đổi phương thức khác, ví dụ như vậy..."

Hấn cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm qua nhũ hoa của nàng, lượn một vòng rồi lặn xuống phía dưới, đến vùng bụng mềm mại của nàng, nhẹ nhàng mứt lấy.

Cảm giác tê dại từ bụng nháy mắt truyền khắp toàn thân, Cổ Khinh Âm cắn chặt môi, nhưng vẫn không thể ngăn tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng.

"Hiện tại còn đau không?" Hấn ngừng đầu, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Tình hải phong ba 4

Giọng hấn dịu dàng như gió xuân khẽ phát qua trái tim nàng, nụ cười ôn nhuận như nắng ấm làm huyết dịch toàn thân nàng thêm nóng bỏng. Cổ Khinh Âm có cảm giác trái tim mình đang run lên, cánh môi anh đào khẽ mở, thờ hồn hên, một chữ cũng không nói nổi.

Đôi môi mềm mại của Thượng Quan Dung Khâm đã gần sát thắt lưng nàng, hơi thở của hấn phả lên phần eo mảnh khảnh mẫn cảm của nàng, khiến nàng ngứa ngáy. Hấn hỏi: "A Âm, có thể chứ?"

Dục vọng hiện rõ trong mắt, nhưng hấn vẫn ản ản. Nàng có thể nhận ra hấn cố ý áp chế đến mức hơi thở và trái tim đều trở nên dồn dập.

Giọng hấn vẫn dịu dàng, ôn nhuận, khuôn mặt trác tuyệt, tĩnh đạm bình thản, cho dù có rơi vào vòng xoáy tình dục thì vẫn đợi nàng đồng ý, đồng ý để hấn có thể hoàn toàn có được nàng, hợp nhất cùng thể xác và tinh thần nàng. Đây không chỉ là tôn trọng nàng, mà còn quý trọng quan hệ của hai người.

Cổ Khinh Âm hiểu hấn, bởi vậy mà ngọn lửa trong lòng nàng càng bốc cao, hốc mắt nóng nóng, nước mắt lại một lần làm mờ hồ tầm mắt nàng. Như có cái gì nghẹn lại trong cổ họng, nàng không thể phát không ra âm thanh, chỉ đành cắn chặt môi, trịnh trọng gật đầu.

Ngón tay của Thượng Quan Dung Khâm khẽ run, chậm rãi cởi tiết khó của nàng ra, da thịt trắng nõn sáng bóng như gốm sứ dần xuất hiện trước mắt hấn.

Âm hộ của Cổ Khinh Âm rất ít lông, no đủ phấn nộn, âm môi đầy đặn, hình dáng như cánh bướm. Âm môi khép hờ, tạo ra một khe hở hẹp, lộ ra hạt trân châu nhỏ bên trong. Mặt viên của nàng đẹp như đoá hoa đang chờ thời cơ nở rộ

Khuôn mặt Thượng Quan Dung Khâm đỏ ửng, nốt ruồi son giữa lông mày rực sắc mình điểm như lửa. Hấn như nghe thấy huyết dịch toàn thân mình sôi trào, hô hấp ngày càng dồn dập. Hấn kim lòng không đợi đưa ngón tay giữa xâm nhập vào trong khe hở hẹp, lúc rút ra còn mang theo một sợi chỉ bạc thật mảnh.

Trong ánh mắt mê ly chán động của nàng, hấn đưa tay vào trong miệng, mứt nhẹ, một giọt nước trong suốt chảy xuống dọc theo khóe môi. Hấn cười, thanh nhã mà mỉa mai, "A Âm, nàng thật ngọt."

"Ngài..." Giọng nàng yếu ớt, "Không được nói."

Thượng Quan Dung Khâm nhướn mày, "Vi sao không cho ta nói? Ta đâu có nói dối, nếu nàng không tin, ta..." Hắn cúi xuống để môi lưỡi chạm vào mặt viên của nàng.

Cố Khinh Âm cả kinh, "Không được, nơi đó... không được..."

Bộ phận sinh dục của nữ tử thường bị người đời coi là nơi dơ bẩn, thế mà Thượng Quan Dung Khâm lại muốn... Không được, tuyệt đối không được, nàng đã không còn là xử nữ thuần khiết, không đáng được hắn đối đãi như vậy.

Cố Khinh Âm co người lại, ngồi dậy, ôm lấy cổ Thượng Quan Dung Khâm, hôn liên tiếp lên môi hắn.

Nàng nhắm mắt lại, mút lấy cánh môi hắn, trần trọc triền miên, liếm cắn đùa bỡn. Lúc lui lại, nàng nghe thấy hắn hỏi: "Vi sao? Nàng không muốn ư?" Ngực điệu của hắn rất mềm mại dịu dàng.

Cố Khinh Âm lắc đầu, khoe môi tràn ra ý cười, "Không phải, đương nhiên không phải, tôi..." Nàng không nói thêm gì nữa, thân thể dán sát vào hắn, tựa đầu vào vai hắn, dùng mặt viên mềm mại ma sát với bụng hắn.

Hai mắt Thượng Quan Dung Khâm tối sầm lại, để nam căn cương cứng cọ vào đùi trong của nàng. Hắn nâng bờ mông căng đầy nở nang của nàng lên, để quy đầu tách âm môi, xâm nhập vào trong cửa huyết. Giọng hắn trầm thấp như ca: "Nếu làm nàng đau, hãy nói cho ta biết."

Cố Khinh Âm nhìn thẳng vào mắt hắn, khẽ hôn lên khoe môi hắn, eo chậm rãi hạ xuống, thân thể run nhẹ.

Thượng Quan Dung Khâm vuốt ve làn da mượt mà ở thắt lưng nàng để trấn an, tiện đà đỡ vòng eo mềm mại, để quy đầu chậm rãi đi vào dùng đạo căng chặt.

"Ân... Ha..." Khi nam căn thô dài cắm vào, trong nháy mắt Cố Khinh Âm có cảm giác vô cùng thỏa mãn. Thân thể hắn cảm vì bị thuốc và ảo giác cùng kích thích rốt cục cũng được giải phóng. âm đ*o của nàng xoắn chặt lấy dục long của hắn, các nếp gấp bên trong không ngừng co rút lại, tiết ra mật dịch.

Thân thể Thượng Quan Dung Khâm căng lên, hít vào một hơi thật sâu. Nam căn của hắn đã đi vào x một nửa, nàng tiểu huyết nóng rực của nàng bao chặt lấy. Khoái cảm trong nháy mắt phá hủy toàn bộ lý trí, hắn hét lớn một tiếng, thân dưới phát lực, gây th*t cứng rắn như sắt đi vào toàn bộ, đỉnh vào đến tận miệng tử cung, khiến Cố Khinh Âm hét âm lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214: Tình hải phong ba 5

"A... Sâu quá... Ân..." Cố Khinh Âm cuồng loạn ngâm nga, cái miệng như đóa hoa khẽ nhếch, liễu mạng thờ như cá mắc cạn. gây th*t thô to cứng rắn gần như đỉnh vào chỗ sâu nhất của nàng, cảm giác co rút kịch liệt và nhói đau khiến nước mắt nàng đọng đầy khoe mi. Đôi chân ngọc ngà của nàng quấn quanh hông Thượng Quan Dung Khâm, hai bầu vú đầy đặn trắng mịn kề sát ngực hắn. Trong lúc luật động, nhũ hoa kiêu diễm của nàng không ngừng ma sát với cơ ngực hắn, trở nên cương cứng đỏ hồng như hai quả mâm xôi mê chờ người đến hái.

Quy đầu của Thượng Quan Dung Khâm góc cạnh rõ ràng, đỉnh sâu vào trong thân thể nàng. Nơi đó như cái miệng nhỏ mở ra hợp lại, không ngừng cắn lấy nơi mẫn cảm của hắn, hắn cố nén từng đợt khoái cảm tiếp tục đi sâu vào trong. Lúc ngẩng mặt nhìn nàng, trong đôi mắt đậm tình đều là sự thương tiếc, hắn vuốt tay vén những lọn tóc ướt của nàng ra sau tai, nói: "Xin lỗi vì làm nàng đau."

Hai mắt Cố Khinh Âm đắm lệ mông lung, nhìn khuôn mặt trác tuyệt của hắn, nàng lắc đầu, mềm mại nói: "Không, không đau..."

Thượng Quan Dung Khâm dịu dàng hôn lên mi tâm và chóp mũi nàng, dưới thân không tiếp tục thăng tiến mà tận lực thả chậm động tác, thoáng rút nam căn ra một chút, nhẹ nhàng ma sát trong cơ thể nàng. Bàn tay hắn trượt lên trên bắt lấy một bên ngực nàng, vuốt ve lôi kéo, ngón cái kích thích nhũ hoa đứng thẳng.

Âm huyết của nàng vừa chặt vừa nóng, lại ẩm ướt trơn trượt, các nếp gấp bên trong siết chặt lấy gây th*t của hắn, thỉnh thoảng co rút lại, khiến hắn phải cẩn thận mới không chế không cho mình bừa bãi rong ruổi trên người nàng. Chùng nào mi tâm của nàng còn nhũn chặt, hai hàng lông mi còn run rẩy, hắn tuyệt đối không thể vì dục vọng của bản thân mà cản trở xúc phạm nàng, dù chỉ một chút cũng không được.

Huống chi chi ma sát nhẹ nhàng như vậy cũng đã khiến hắn vô cùng thỏa mãn, dục vọng chưa bao giờ phóng túng kêu gào như dòi núi lấp biển loại. Hắn cũng không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu, khi nào sẽ hoàn toàn sụp đổ...

Cố Khinh Âm cũng cảm nhận được sự ôn nhu cẩn thận của hắn, bên trong âm huyết đã hoàn toàn tê dại, cơn đau lúc đầu đã biến mất, mị thịt nóng như lửa khi hắn vô tình ma sát, khiến dục niệm càng sâu thêm vài phần. Nàng nhìn hắn, mấy sợi tóc đen rủ ra trước trán hắn, đôi mắt hẹp dài mông lung, sóng nước liếm liếm, khoe mắt đuôi mày hắn như phủ lên màu màu hồng nhạt, nốt ruồi son giữa lông mày càng rực sắc. Hơi thở nhẹ nhàng như có như không phát qua má nàng, dung nhan tuấn tú hờ hững thường ngày giờ đây vô cùng quyến rũ, sinh động mị hoặc, làm nàng không thể dời mắt.

Tiếng lòng rung động, mị thị co rút lại, tầng tầng lớp lớp siết chặt lấy gây th* t của hắn. Thượng Quan Dung Khâm không kìm nổi phát ra hai tiếng kêu đau đớn, thở dốc nói: "A Âm, nàng, dừng..."

Cố Kinh Âm không nói gì, răng cắn chặt môi, hai tay vòng qua cổ hắn, chuyển động vòng eo mảnh khảnh, chậm rãi nâng mông lên, vuốt ve nam căn của hắn.

Nàng biết hắn đang ân hận, bởi hắn tôn trọng và thương tiếc cho nàng. Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, hắn cũng nghĩ cho nàng, khiến nàng vừa rung động lại vừa đau lòng. Nàng khẽ sát môi hắn, nói nhỏ: "Không sao, một chút cũng không đau."

Thượng Quan Dung Khâm dịu dàng hôn lên trán Cố Kinh Âm. Mị tâm nàng giãn ra, thân thể bắt đầu đông đưa, hai quả mật đào trước ngực không ngừng đu đưa, thỉnh thoảng chạm vào nhũ hoa nhạt màu của hắn, âm huyết vuốt ve dục long cương cứng, miệng nàng khẽ rên rỉ, "A... Thật lớn... Ân... Thật thoải mái... Ha..."

Được nàng vuốt ve như vậy, cảm giác tê dại mất hồn càng ngày càng tăng, mỗi tác da thịt kề cận với nàng đều nóng vô cùng, trên người nàng còn truyền đến mùi thơm tự nhiên của cơ thể, làm người ta hồn xiêu phách lạc.

Khi vòng eo đang đông đưa của nàng hạ xuống một lần nữa, hạ thân của Thượng Quan Dung Khâm cũng mạnh mẽ đẩy lên, quy đầu to lớn đi thẳng tới nơi sâu nhất của nàng, đè lên điểm mẫn cảm của nàng. Chỉ trong một cái chớp mắt, khi nam căn cứng rắn như chậm rãi rời khỏi, một dòng d*m thủy ủa ra mãnh liệt, làm ướt bấp dùi của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Tình hải phong ba 6

Cả người Cố Kinh Âm run lên, cảm giác vui thích trong dừng đạo nhanh chóng lan ra toàn thân. Nàng cảm nhận được rõ ràng gây th* t của hắn càng ngày càng thô, cứng rắn. Hưng phấn và khoái cảm chồng chất trong cơ thể. "Thượng Quan, muốn... Mau vào... A..."

Vừa dứt lời, toàn thân nàng bị Thượng Quan Dung Khâm áp đảo trên giường ngọc, đôi đùi ngọc thon dài bị hắn nắm trong tay, tách ra hai bên, gây th* t thô dài nháy mắt đâm vào sâu trong tiểu huyết, ra sức rong ruổi.

"A... Ân..." Tiểu huyết mở rộng, mị thị trong dừng đạo co rút lại cực nhanh, sung sướng mấp máy, tầng tầng lớp lớp bao vây nam căn của hắn. Mắt nàng híp lại, miệng khẽ rên rỉ, "Thật nhanh... Ân a..."

Cố Kinh Âm nằm ngửa trên giường lớn, mái tóc đen như mực hoàn toàn đối lập với màu ngọc trắng. Hai bầu ngực sữa nảy lên theo tiết tấu rút chọc. Hai chân nàng nằm trong tay Thượng Quan Dung Khâm, bị đẩy về phía trước để toàn bộ mặt viên bày ra trước mắt hắn.

Thượng Quan Dung Khâm đặt một chân nàng lên hông mình, để một bàn tay rảnh rỗi tới lui tuần tra trên bụng và bên ngoài mặt viên của nàng, thỉnh thoảng lại giật nhẹ mấy sợi lông mu thừa thớt. Nam căn thô dài ra vào liên tục trong tiểu huyết lấy lợi, khiến chỗ ái ân của hai người truyền đến tiếng thân thể va chạm vang dội.

Tiểu huyết của nàng vừa nhanh vừa trơn trượt, các nếp gấp bên trong co rút lại, như trăm ngàn cái miệng nhỏ đồng thời mút lấy thân gây của hắn. Trong khoái cảm mãnh liệt, hắn dùng sức đưa nam căn vào sâu bên trong, khiến thân thể mềm mại mảnh khảnh của nàng phải cong lên đón nhận.

"A a... A..." Hành động càn rỡ bất ngờ của hắn khiến thân thể nàng tê dại, xuân thủy bên trong ồ ồ trào ra, tiếng rên rỉ mềm mại uyển chuyển dần biến thành tiếng kêu dâm mị. Nàng không hề giữ lại chút gì mà bày toàn bộ ra trước mặt hắn, xương quai xanh duyên dáng, bầu ngực sừa đầy đặn, hai quả nâm xôi đỏ tươi mê người, vòng eo không đầy nắm tay. Tất cả đều như tỏa sáng trước mắt hắn.

Thân thể nàng như hóa thành một vùng nước xuân, mềm mại thừa nhận đòi hỏi của hắn, cảm nhận dục căn của hắn phá vỡ tiểu huyết nhỏ hẹp, thẳng tiến rồi lại rút ra. Khoái cảm nổi gót ủa tới, xâm nhập tứ chi bách hải của nàng. Cố Kinh Âm có ảo giác mình sắp chết, sẽ dung nhập vào trong thân thể hắn, cốt nhục gắn bó, không bao giờ chia lìa.

Đôi mắt mông lung mơ màng của nàng nhìn thẳng vào đáy mắt Thượng Quan Dung Khâm. Con ngươi đen của hắn tĩnh lặng như hồ sâu, trong quyền rũ thanh nhả lại có chút hồ hững dù cho có kéo nàng vào sâu trong vòng xoáy dục vọng. Nàng bỗng nhiên vội vàng ôm lấy cổ hắn, thở gấp gấp, kiều mị nói: "Thượng Quan... Sâu thêm chút... Ân..."

Thượng Quan Dung Khâm cúi người, mút lấy nhũ hoa của nàng, hai tay giữ vòng eo mảnh khảnh, kéo nàng sát gần hơn, hoàn toàn khóa nàng dưới thân mình. Nơi tư mật của hai người dính sát vào nhau, mỗi lần hắn đi đến chỗ sâu nhất, quy đầu chạm vào điểm mẫn cảm, lúc rút ra thì ma sát vào các nếp gấp, kéo ra rất nhiều d*m thủy.

Nam căn của hắn không ngừng xâm nhập vào trong tiểu huyết của nàng theo đủ các phương hướng, lúc nông lúc sâu. Bỗng hắn đứng thẳng dậy, nâng hai đùi nàng lên vai, động thân một cái, quy đầu to lớn đi sâu vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, trong cơn chấn động kịch liệt, hắn hét lớn một tiếng, để tinh

dịch nóng bỏng phun trào.

Cổ Kinh Âm không thể thở nổi, đầu óc trống rỗng, sâu trong cơ thể bắt đầu co rút kịch liệt. Nàng run lên, rên rỉ, mị thịt trong tiểu huyết co rút lại cực nhanh, kẹp chặt lấy nam căn của hắn.

Trong cao trào mãnh liệt, Thượng Quan Dung Khâm dịu dàng hôn lên khóe môi nàng, "A Âm... Đừng sợ, ta ở đây..." Hắn nhỏ giọng lắm bầm.

Cổ Kinh Âm ngẩn ra, trái tim rung động. Vì vẫn chưa hoàn hồn sau cao trào, nàng chỉ còn biết ôm chặt lấy Thượng Quan Dung Khâm..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Tình hải phong ba 7

Hai chân Cổ Kinh Âm mở rộng, ngồi trên người Thượng Quan Dung Khâm. Tấm lưng trần của nàng dính sát vào vòm ngực nóng rực kiên cố của hắn.

Hai tay nàng tỳ lên đầu gối hắn, mái tóc dài mượt mỡ hời dán lên da thịt, đuôi tóc lay động, hai bầu ngực rung rinh theo tiết tấu, hai quả mâm xôi mê người đứng thẳng.

Đầu nàng hơi ngửa về phía sau, để hơi thở ấm áp của Thượng Quan Dung Khâm phả lên cổ và tai nàng. Cảm giác tê dại khiến người ta say mê không lối thoát.

Cánh tay thon dài hữu lực của Thượng Quan Dung Khâm ôm lấy thân thể kiều mị của nàng. Bàn tay to của hắn giữ chặt bắp đùi nàng, hạ thân phát lực, để dục căn thô dài đi thẳng vào trong tiểu huyết lầy lội.

Thân thể Cổ Kinh Âm mềm nhũn, mặt mày càng thêm yếu kiều. Thượng Quan Dung Khâm đã phóng thích một lần trong cơ thể nàng, làm nơi riêng tư hoàn toàn ẩm ướt. Mỗi một tác mị thịt bên trong đều được hắn yêu thương, nhưng còn chưa đủ, nàng cũng không biết vì sao dục niệm lại mãnh liệt như vậy. Lúc Thượng Quan Dung Khâm rút gậy th* ra, không ngờ nàng cũng lên cao trào.

Thân thể là lướt của nàng dính sát vào người hắn khiến dục long vừa mềm được một tí lại ngang nhiên ngẩng đầu, từ phía dưới đâm vào sâu bên trong.

Tư thế như vậy vô cùng tiện cho dục long của hắn ra vào, quy đầu to lớn đi vào chỗ sâu nhất trong hoa tâm. Đóa hoa kiều diễm bên ngoài và hoa hạt bị gậy th* cọ qua, cũng dính một tinh dịch trắng đục.

Cổ Kinh Âm khàn giọng rên rỉ, "Àn... A a... Sâu quá... Ngài nói mau, nói, a..."

Hai túi cầu nặng trĩu của hắn không ngừng đập vào nơi riêng tư của nàng, khiến nàng run rẩy từng cơn, xuân thủy trong dũng đạo liên tục trào ra, giúp hắn ra vào càng thêm thông thuận.

"Ôm nàng nên ta không nghĩ được gì cả, nàng gợi ý cho ta một chút được không?" Thượng Quan Dung Khâm khẽ cắn vành tai nàng, khi nói chuyện tất cả hơi thở đều luồng vào trong tai nàng.

Hắn bảo nàng gợi ý, thế mà dục long dưới thân ra vào vừa nhanh vừa mạnh, khiến Cổ Kinh Âm mềm nhũn. Cánh môi nàng khẽ run, dịu dàng rên rỉ, "A... Ngài... sao lại như vậy, ần a..."

Thượng Quan Dung Khâm đi vào thật sâu, nói nhỏ: "Nhất thời không kìm được, tha thứ cho ta." Hắn dịu dàng hôn lên hai má nàng.

"Vậy.. sao ngài lại xuống đây, ần... Tôi nhớ rõ là Phùng Thi Viễn và tôi cùng rơi xuống đây... A..." Vì hành động của hắn mà nàng chẳng nói nổi thành câu.

Đầu ngón tay của Thượng Quan Dung Khâm lướt qua thắt lưng nàng, dùng sức nắm bầu ngực sữa, cúi đầu thờ dốc nói: "Nàng vẫn còn nhớ đến hắn ta?"

"Nha... Không, không phải, tôi..." Nàng nóng lòng giải thích, nhưng khoái cảm mãnh liệt trong thân thể lại khiến nàng trầm luân. Bây giờ Thượng Quan Dung Khâm đã quen với thân thể nàng, quy đầu cọ qua cọ lại một điểm, cảm giác tê dại ngửa ngáy lập tức lan ra toàn thân, khiến đầu óc nàng trống rỗng.

Hắn cười trầm thấp: "Ta không quan tâm đến chuyện của Phùng Thi Viễn. Ta đến đây là vì nàng, vừa lòng chưa?" Hắn hôn nhẹ lên cổ nàng.

Trái tim Cổ Kinh Âm run lên, nàng cắn môi, nghiêng đầu, hơi mở cánh môi phần nộn tìm được môi. Đôi mắt xinh đẹp của nàng híp lại, đảo qua dung nhan thanh tuyệt xuất trần của hắn, rồi mới chậm rãi nhắm lại. Đầu lưỡi của hai người quấn tròn miên.

Dù Thượng Quan Dung Khâm có trấn định hờ hững đến mấy cũng bị sự chủ động nhiệt tình của Cổ Kinh Âm hòa tan. Hắn dùng lực đáp lại nàng, mút lấy đầu lưỡi nhỏ xinh của nàng, càn quét qua từng cái răng, muốn đi sâu vào trong yết hầu, nhưng lại bị cái lưỡi thom tho của nàng dây dưa truy đuổi.

gây th*t thô dài bị mị huyết của nàng cắn chặt, từng nếp gấp bên trong siết lấy thân gây của hắn, chỉ một sự co rút rất nhỏ cũng mang đến khoái cảm tri mạng. Hơn nữa nàng còn chậm rãi xoay eo, khiến hắn nhanh chóng lên đến cực khoái.

"A... A a... Muốn tới..." Khi quy đầu của hắn đụng vào hoa tâm, Cổ Khinh Âm kêu lên, chỗ ái ân của hai người bắn ra một dòng nước. Dục long của Thượng Quan Dung Khâm càng trướng căng, gần như đồng thời phun ra tinh dịch đậm đặc trong cơ thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Bổng nhiên sinh nghi

Phùng Thi Viễn rơi xuống cùng Cổ Khinh Âm, nhưng y lại không nghe thấy động tĩnh của nàng. Cho đến tận lúc ngã xuống một nơi bằng phẳng, mới nghe thấy xa xa truyền đến một tiếng "Phùng đại nhân", Phùng Thi Viễn vui sướng vạn phần, vội vàng đáp lại, nhưng chờ hồi lâu đầu đó lại không có tiếng gì nữa. Y có chút buồn bực, đành phải tự tìm đường.

Không có phương hướng, không có ánh sáng, tiếng hít thở dồn dập bị phóng đại, từng tiếng vang bên tai, Phùng Thi Viễn luôn tự xưng là người hành xử sự trấn định thì lúc này trong lòng cũng khó bình tĩnh nổi. Hơn nữa cơn nóng không tên trong cơ thể không ngừng dâng cao, bước đi dần trở nên khó khăn, y không thể không dựa vào tường ngồi xuống.

Dục vọng dưới thân ngày một ngẩng cao, dựng thành một cái lều nhỏ, vô cùng khó chịu.

Hắn nhớ tới đoạn đối thoại cùng Cổ Khinh Âm, nàng nói rất nóng, y cũng vậy, y còn nói đùa hai người uống canh đại bổ, huyết khí dâng trào, bây giờ nghĩ lại, có lẽ tiền căn hậu quả sợ là không phải đơn giản như vậy.

Y khó mà tưởng tượng, nếu lúc này Cổ Khinh Âm cũng ở đây, bọn họ có thể hay không... Y vội vàng ngăn không cho mình nghĩ tiếp. Cổ Khinh Âm tuy là nữ lưu, xuất thân danh môn, nhưng xác thực có vài phần thực lực, đối nhân xử thế cũng không tệ. Y cũng kính trọng nàng. Lần tuần tra này, hai người cùng xét duyệt sự vụ, tìm kiếm manh mối, sửa sang lại hồ sơ, nên tự nhiên thân thiết hơn chút.

Y đã có vị hôn thê, Cổ Khinh Âm cũng có vị hôn phu, đồng thời trúng xuân dược, lại cũng ngã hổ, xem ra người hạ thuốc nhắm vào Ngự sử đài. Phùng Thi Viễn cứ miên man suy nghĩ, nhưng vẫn không cách nào bỏ qua được cơn nóng trong cơ thể. Y cắn răng, không thể nhịn nổi nữa, run run đưa tay xuống dưới, bắt lấy dục long, di chuyển trên dưới...

"A... A..." Phùng Thi Viễn đã không nhớ nổi mình phóng ra bao nhiêu lần trong bóng đêm, thân dưới vô cùng chật vật, cả người xụi lơ, mồm thở hổn hển, nhưng ngọn nguồn vẫn kiên định như trước.

Đường hầm tối đen dường như không có điểm cuối, cứ kéo dài mãi về phía trước mà không có phương hướng, Phùng Thi Viễn hoảng hốt nhận ra, nếu không có ai đến, với tình trạng này, có lẽ y sẽ chết ở đây.

Mong muốn được sống dậy lên trong tâm trí, y đỡ vách tường chậm rãi đứng lên, kêu to: "Có người không? Có ai không? Mau tới đây, ở đây có người bị kẹt!" Giọng y vang vọng trong hang, càng khiến lòng người bất an. Bước chân của y ngày càng hỗn loạn, đi được một đoạn, không biết bị vấp cái gì, cả người ngã quỵ về phía trước, ngất xỉu.

Các quan viên của Ngự sử đài đi theo Thẩm Linh đều tán thưởng kiến trúc của Minh Cẩm Viên tinh diệu. Sau khi tham quan hết một lượt, quay ra cổng chính, có một Ngự sử trẻ tuổi nghi hoặc nói: "Cố đại nhân và Phùng đại nhân sao không đi cùng?"

Sắc mặt của Thẩm Linh Trần khế thay đổi, cố ý nói: "Chắc là hai vị đại nhân còn lưu luyến cảnh trí nên mới đi chậm một chút."

"Bây giờ cũng muộn rồi, đi tìm họ thôi." Mấy Ngự sử cũng thấy có chỗ không ổn.

Hạ Chính Quyền đứng bên cạnh vẫn không có hành động gì.

Thẩm Linh Trần tính thời gian cũng không sai biệt lắm, nghĩ đến bộ dạng chật vật của hai người đó lúc này, trong lòng không khỏi mừng thầm. Trước hiện như lên dáng vẻ thanh lãnh cao quý giả tạo của Cổ Khinh Âm lúc bình thường, nàng ta thật sự rất chờ mong Cổ Khinh Âm bị xấu mặt.

Trong lòng dù đã tính tốt, nhưng trên mặt vẫn không lộ mảy may, nàng ta xoay người nói với Hạ Chính Quyền: "Hạ đại nhân nghĩ sao?"

Hạ Chính Quyền cong mắt cười, trả lời: "Nơi này có không ít tiểu viên chưa làm xong, có nhiều nơi còn chưa biết, nếu hai vị đại nhân đi nhầm vào đó thì đúng là không ổn."

Thẩm Linh Trần nhượng mảy, đôi mắt hạnh nhìn thẳng vào Hạ Chính Quyền, gần từng chữ: "Hạ đại nhân nói đúng, hạ quan sẽ dẫn người đi tìm hai vị đại nhân." Nói xong, nàng ta xoay người rời đi, vẫy tay bảo mấy lính canh đi theo.

"Thẩm đại nhân, tìm người thôi mà, không cần nhiều người như vậy." Hạ Chính Quyền ung dung nói: "Mấy người của ta đều hiểu rõ cấu tạo của khu vườn này, không bằng đưa họ theo."

Hạ Chính Quyền vừa dứt lời, mấy tên lính cao to phía sau vội vội đi lên, lại Thẩm Linh Trần không kịp phòng bị phải lui lại mấy bước. Nàng ta kinh hoàng nhìn Hạ Chính Quyền, cắn răng nói: "Vẫn là Hạ đại nhân nghĩ đến chu đáo."

Lúc Phùng Thi Viễn được tìm thấy đã là gần nửa đêm hôm đó, Công bộ thỉnh đại phu bắt mạch cho y, lại ấn huyệt nhân trung, cho uống thuốc, sau tầm một canh giờ, y mới tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Điều tra không có kết quả

Lúc Thẩm Linh Trần mở cơ quan, tìm kiếm một hồi vẫn không thấy bóng dáng Cố Khinh Âm đâu, chỉ phát hiện Phùng Thi Viễn đã ngất. Biết mọi chuyện sôi hồng bỏng không, trong lòng nàng ta vô cùng lo lắng, nhưng vẫn chưa muốn từ bỏ ý định. Nếu không phải phát hiện hơi thở của Phùng Thi Viễn vô cùng mỏng manh, nàng ta mới bắt đầu đi đưa y ra ngoài trước.

Lúc Phùng Thi Viễn tỉnh lại, Thẩm Linh Trần thở phào nhẹ nhõm, nhưng thấy đôi mắt đen hắc bạch phân minh của y cứ nhìn thẳng vào mình, trong lòng nàng ta hoảng sợ, lập tức phân phó mấy người đưa y vào sương phòng nghỉ ngơi, cũng mời đại phu ở bên coi chừng. Nhìn Phùng Thi Viễn được nâng ra khỏi phòng, nàng ta mới thoáng lấy lại tinh thần.

Người của Ngự sử đài đã bị đuổi về hành quán nghỉ ngơi, còn người của Công bộ đồng loạt ở lại, người người thần sắc ngưng trọng.

"Không ngờ ta đã đoán đúng, hai vị đại nhân đã đi nhầm vào trong mật đạo." Hạ Chính Quyền ngồi ở ghế chủ vị, thần sắc nghiêm nghị. "Thẩm đại nhân, nếu cô không tìm thấy Thượng Quan đại nhân và Cố đại nhân, việc này sẽ không thể giấu diếm nổi nữa."

Thẩm Linh đồ mồ hôi lạnh, cứng người đi lên trước, nói: "Hạ quan dẫn người đi tìm lần nữa."

Thẩm Linh Trần đi đến tận canh năm mới trở về, mặt mũi tái nhợt, hai mắt thâm quầng, mũi quan không biết đã quầng ở nơi nào, mái tóc đen hơi rối.

Lúc này Hạ Chính Quyền đã nghỉ ngơi được một lát, về mặt mũi trên mặt mệt đã tiêu tan, thấy Thẩm Linh Trần liền hỏi: "Hai vị đại nhân đâu?"

Thẩm Linh Trần bỗng dưng quỳ xuống, hai đầu gối đập mạnh xuống nền đất cứng. "Hạ quan vô năng, không có thể tìm được hai vị đại nhân."

Thần sắc của Hạ Chính Quyền thoáng thay đổi, Cố Khinh Âm và Phùng Thi Viễn đều bị Thẩm Linh Trần hãm hại rơi xuống mật đạo, Thượng Quan Dung Khâm cũng theo xuống thì là chuyện bất ngờ. Lúc này Phùng Thi Viễn đã được cứu ra, còn Thượng Quan Dung Khâm và Cố Khinh Âm vẫn không rõ tung tích. Hạ Chính Quyền nhìn về mặt của Thẩm Linh Trần, không biết lúc này nàng ta còn có thể bịa chuyện diễn trò gì nữa.

Hạ Chính Quyền đến nhậm chức ở Công bộ khi Minh Cẩm Viên đã gần xây xong, sau đó y cũng khi có tham gia, cũng biết mấy mật đạo, đều dùng để vận chuyển đá và gỗ cho dễ dàng hơn. Mật đạo không lớn, chỉ đi được một người một, đều có lỗ thông gió, ở bên trong lâu cũng không đến mức khó thở. Nhưng lúc Phùng Thi Viễn được cứu ra, trạng thái vô cùng khác thường, nên trong lòng y đã có phán đoán.

Trước đó Hạ Chính Quyền đã cung cấp hồ sơ xây dựng đường sông do Công bộ ghi chép cho Ngự sử đài thẩm tra sau, cũng âm thầm lưu ý hướng đi của Vương Thành Giác. Ông ta vẫn luôn giao cho Thẩm Linh Trần xử lý việc này, thế mà lần này đột nhiên đề xuất tham quan Minh Cẩm Viên, sợ là bọn họ đã có kế sách ứng phó.

Chắc Thẩm Linh Trần muốn dạy cho Ngự sử đài một bài học, bắt lấy nhược điểm để uy hiếp bọn họ không được tiếp tục tra xét. Sự xuất hiện của Thượng Quan Dung Khâm không nằm trong kế hoạch của nàng ta, hấn và Cố Khinh Âm cùng mất tích nên khiến nàng ta rối loạn.

"Chuyện đến nước này, phải mau chóng bẩm báo cho Vương đại nhân thôi." Hạ Chính Quyền nghiêm mặt nói.

Thẩm Linh Trần suy sụp ngồi dưới đất, về mặt mệt mỏi.

Về mặt Vương Thành Giác lạnh lẽo, vội vã chạy đến, vừa vào phòng cửa đã thấy Thẩm Linh Trần vẫn đang quỳ dưới đất, cả giận nói: "Một đám phế vật!"

Thẩm Linh Trần trừng mắt một cước, đau đớn cuộn người lại, tránh sang một bên.

Hạ Chính Quyền hành lễ với Vương Thành Giác, nói lại chân tướng sự tình, thấy sắc mặt ông ta lại xanh thêm vài phần.

"Hạ đại nhân, lập tức cho người đi tìm lại một lần nữa." Vương Thành Giác ra lệnh.

Hạ Chính Quyền lập tức thừa lại, tức khắc mang người đi tìm.

Thẩm Linh Trần đợi tới khi mọi người rời khỏi, mới khóc lóc quỳ gối trước mặt Vương Thành Giác. "Thượng Thư đại nhân, hạ quan, hạ quan..."

Vương Thành Giác cảm tức nhìn nàng ta, "Câm miệng cho ta! Nếu không tìm được người, ta chỉ có thể báo việc này lên triều đình, đến lúc đó đừng nói là cô, đến mũ quan trên đầu ta cũng khó bảo toàn!"

Hạ Chính Quyền điều tra không nhanh không chậm, cứ tìm trong những mật đạo mà Thẩm Linh Trần từng tìm, chỉ là cẩn thận hơn chút, đương nhiên cũng không thu hoạch được gì. Cho đến giờ Mùi canh ba, y mới dẫn người về phục mệnh với Vương Thành Giác.

Vương Thành Giác nghe xong, con tức không có chỗ phát tiết, đập nát mấy cái chén bạch ngọc, ở trong phòng đi qua đi lại hồi lâu mới nghiêm mặt bước ra vườn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Dịu dàng thăm thiết

Sáu viên dạ minh châu tỏa ánh sáng nhu hòa, trong thạch thất không một tiếng động.

Sau khi vận động kịch liệt, Cố Kinh Âm và Thượng Quan Dung Khâm ôm nhau ngủ. Khi tỉnh lại, bên cạnh trống trơn, không thấy Thượng Quan Dung Khâm đâu, nàng hoảng hốt gọi: "Thượng Quan?"

"Nàng tỉnh rồi à?" Thượng Quan Dung Khâm dịu dàng nói: "Ta đứng ngoài cửa, sẽ không đi xa đâu."

Hắn đi ra từ góc phía đông của thạch thất, dung mạo thanh nhã, khoe môi thoáng ý cười, "Sao không ngủ thêm chút nữa?" Hắn đi đến bên giường bạch ngọc ngồi xuống, đưa tay khẽ vuốt sợi tóc bên má nàng, ôn hòa hỏi.

Cố Kinh Âm lắc đầu, chống người muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân bủn rủn, cánh tay vô lực, làm thế nào cũng không ngồi dậy nổi, sau khi thử vài ba lần, gương mặt của nàng đỏ hồng như muốn nhỏ máu.

"Không thoải mái thì không cần miễn cưỡng." Thượng Quan Dung Khâm cười khẽ, dịu dàng như gió xuân, "Nàng cứ nằm đi."

Cố Kinh Âm thấy hắn hoàn toàn không định đỡ nàng dậy, thế là đành phải nằm xuống, môi cong lên nhưng không lên tiếng.

Nàng cụp mắt xuống, hai má hơi nóng lên, không thể nhìn thẳng vào Thượng Quan Dung Khâm. Sau khi cùng hắn triền miên quên hết tất cả như vậy, nàng không biết nên đối mặt với hắn thế nào.

Hai người nhất thời đều im lặng, nhưng không khí không trầm lắng, mà lại có chút nhu tình mật lưu chuyển.

Cảm giác ánh mắt nóng rực của hắn luôn lưu luyến trên mặt nàng, nàng không im lặng nổi nữa, sau một lúc lâu, mới lúng ta lúng túng nói: "Tôi, không phải không thoải mái..." Nàng kéo cẩm bào trên người cao hơn một chút.

Thượng Quan Dung Khâm ôn nhu nhìn nàng, bên môi ý vẫn thấp thoáng ý cười: "Nàng xấu hổ ư?"

Cố Kinh Âm không nói gì, chỉ cắn chặt môi, hai tai đều đỏ bừng. Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái thật nhanh, đưa cẩm bào lên che mặt, rồi xoay người đưa lưng về phía hắn.

Thượng Quan Dung Khâm bật cười, tiếng cười trầm thấp như huyền ca gõ mạnh vào trái tim nàng. "Nàng có thể thẹn thùng, nhưng không thể trốn tránh ta." Hắn duỗi tay nâng nàng dậy, ôm chặt vào trong ngực, kéo áo choàng trên người nàng xuống, rồi hôn lên mái tóc nàng.

"Không cần!" Cố Kinh Âm giãy dụa nhưng không thoát được khỏi vòng tay hắn.

Thượng Quan Dung Khâm bắt đầu nói: "A Âm, ta đã giúp nàng mặc chỉnh tề, nàng còn vẫn bọc này áo choàng làm chi."

Cố Kinh Âm nhũn mảy, hoài nghi nhìn chính mình, đưa tay sờ người mình. Trên người nàng không phải đang mặc bộ triều phục thường ngày hay sao. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ héch lên, "Ngài... giúp tôi..."

"Ta cũng giúp nàng lau sạch từ trong ra ngoài rồi." Thượng Quan Dung Khâm ghé sát vào tai nàng, nói nhỏ.

Cố Kinh Âm cảm thấy thân thể lại nổi lên cảm giác tê dại quen thuộc. Nàng thoáng cách xa hắn một chút, tận lực trấn định nói: "Thượng Quan đại nhân, ngài, không cần như vậy..." Giọng nàng nhỏ xú.

Vừa nghĩ đến thân thái cử chỉ của hắn khi giúp nàng lau sạch thân thể, nàng chỉ muốn tìm ngay cái lỗ để chui xuống.

"Không có gì, chỉ là vì muốn nàng ngủ thoải mái hơn." Hắn nói nhỏ bên tai nàng, "Nàng gọi ta là gì?"

Cố Khinh Âm ngừng một chút, "Thượng Quan... đại nhân, um..."

Thượng Quan Dung Khâm xoay mặt nàng qua, hôn sâu lên môi nàng cho đến khi nàng không thở nổi, mới vừa lòng buông ra, dịu dàng nói: "Ta tưởng chúng ta đã không giống như trước đây."

Cố Khinh Âm cúi đầu, làn da trắng nõn ửng hồng, "Tôi, tôi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có quan hệ kiểu đó với đại nhân."

Thượng Quan Dung Khâm hít mắt lại, "Cho nên, nàng hối hận?"

Cố Khinh Âm lập tức ngồi ngay ngắn, nhìn hắn, vội vàng biện bạch: "Không phải, tôi không hối hận, chỉ là..."

Thượng Quan Dung Khâm nhẹ nhàng hôn lên tóc mai của nàng, tiếp lời: "Chỉ là, còn chưa kịp thích ứng?"

Hai mắt Cố Khinh Âm sáng lên, gật đầu liên tục, nhỏ giọng nói: "Đại nhân, ngài vẫn luôn là..." Những tiếng sau đó như không thể thoát ra khỏi miệng, đến nàng còn không nghe.

"Là cái gì? Không nói rõ sẽ phạt nàng." Thượng Quan Dung Khâm cố ý nói.

Cố Khinh Âm thở sâu, nhắm mắt lại nói: "Đối với tôi, ngài luôn là trăng sáng trên cao."

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người nhất thời đều không nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Ta có thể đợi

Trong không khí tĩnh lặng, thân thể nàng cứng ngắc, tim đập thật nhanh, rốt cục cũng không nhịn được nữa, bèn nói: "Rõ ràng là ngài bảo tôi nói..." Giọng càng ngày càng nhỏ.

Thượng Quan Dung Khâm ôm nàng, càng ngày càng chặt, hai cánh tay hữu lực xiết chặt đến mức làm nàng hơi đau. Một lát sau, hắn mới trầm giọng nói: "Ta nói rồi, ta không tốt như nàng nghĩ đâu. Huống hồ, so với trăng sáng trên cao, ta càng nguyện ý chần gằm cho nàng."

Cố Khinh Âm nghe xong, cắn môi sắng giọng: "Cái gì chứ, nói lung tung."

"Ta nói thật." Thượng Quan Dung Khâm để nàng tựa vào vai mình. Giọng hắn thật dịu dàng trong trẻo, "Như vậy, một ngày ít nhất có bốn canh giờ có thể ôm nàng."

Cố Khinh Âm chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm chảy khắp cơ thể, cả người nhẹ bẫng như đang bước trên mây vậy.

"A Âm, ta luôn muốn ôm nàng như vậy." Thượng Quan Dung Khâm thì thầm bên tai nàng, hơi thở phát qua cần cổ trắng hồng của nàng.

"Ừm?" Cố Khinh Âm như lạc trong sương mù khi hơi thở của hắn hoàn toàn vây quanh nàng.

"Qua một thời gian nữa, " hắn càng tới gần nàng, cọ mặt vào tóc mai nàng, "Đợi Cố đại học sĩ bình an hồi phủ, ta sẽ đến quý phủ chính thức bái phỏng."

Đầu óc đang Cố Khinh Âm chợt tỉnh táo lại, "Chính thức bái phỏng? Vì sao?"

"Nàng nói xem là vì sao?" Thượng Quan Dung Khâm cười yếu ớt, mặt mày buồn bã, "Hoặc là, ta nên đổi cách nói khác, ta muốn ôm nàng cả đời."

Trong lòng Cố Khinh Âm run lên, nghiêng đầu đối diện với nửa bên mặt hắn, "Thượng Quan đại nhân, ngài..."

Câu nói của nàng lập tức bị ngắt ngang, Thượng Quan Dung Khâm nhìn nàng, nói: "Đổi cách xưng hô."

Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, nàng hít một hơi thật sâu, nói: "Thượng Quan, tôi bị người ta ám toán, trúng xuân dược."

Thượng Quan Dung Khâm nghiêm túc nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

"Còn có mấy bức phù điều ở bốn phía này, " ánh mắt nàng quét một vòng trong thạch thất, nhưng không dám nhìn kỹ, "Cảm xúc của tôi bị phóng đại, mới, mới có thể cùng ngài..."

Thượng Quan Dung Khâm thu liễm ý cười, chậm rãi nói: "Nàng muốn nói cho ta biết cái gì? Có phải tất cả những chuyện đã xảy ra đều không phải xuất phát từ mong muốn của nàng?"

"Không phải, Thượng Quan, ngài đừng hiểu lầm, " Cố Khinh Âm vội la lên: "Tôi muốn nói, tôi và ngài đều là người trưởng thành, ngài không cần phải coi đó là gánh nặng."

"Nàng vĩnh viễn không phải gánh nặng của ta." Thượng Quan Dung Khâm than nhẹ một tiếng, ôn nhu nói: "Nếu nàng không muốn ta đến quý phủ bái phỏng, ta có thể đợi."

Cố Khinh Âm hơi xấu hổ, cúi đầu, nói: "Thượng Quan, tôi không phải..."

Nàng luôn kính trọng Thượng Quan Dung Khâm. Nếu không phải bị xuân dược và ảo ảnh kích thích, có lẽ chính nàng cũng không nhận ra tình ý của mình, càng hoảng sợ khi thể hiện tình cảm trước mặt hắn.

Nàng không hối hận khi thổ lộ tình cảm với hắn, nhưng, không phải là hiện tại.

Phụ thân đang ở Đại Lý tự, Cố phủ bấp bênh, không biết bao nhiêu thế lực trong bóng tối đang âm thầm xem xét. Nghĩ đến tình cảnh Cố phủ sau này, dù có đông sơn tái khởi thì vẫn không thể bằng trước đây.

Chuyện của phụ thân rất hệ trọng, nàng không muốn làm liên lụy đến Thượng Quan Dung Khâm, làm hắn khó xử.

Huống chi, trước đây nàng không nghĩ có thể thân cận với Thượng Quan Dung Khâm như thế. Trong lúc nàng còn khúc mắc với nam tử khác, nàng sợ mình không đủ tôn nghiêm và tự tin đứng trước mặt hắn, nàng không muốn phải hối hận.

Thượng Quan Dung Khâm cởi áo choàng trên người Cố Khinh Âm ra, xoay nàng lại để nàng đối mặt chính mình, "Nếu nàng không muốn nói, ta sẽ không hỏi." Hắn dừng một chút, lại nói: "Ta nguyện ý chờ."

Nàng nhìn hắn, dung nhan thanh tuyệt, mặt mày lịch sự tao nhã, ánh mắt nhìn nàng trong suốt nghiêm túc, đôi mắt như hồ sâu, khiến người ta muốn tìm tòi nghiên cứu.

Dần dần, đôi mắt ấy như trùng với một đôi mắt khác.

"Ta không muốn buông nàng ra, Khinh Âm..." Giọng nói biếng nhác như tiếng than thở vang lên bên tai nàng.

Thân thể nàng chấn động, trong lòng bỗng dung truyền con đau nhói, nàng thở gấp một tiếng, đè ngực lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Thoát khỏi thạch thất

"A Âm!" Thượng Quan Dung Khâm đặt nàng nằm xuống giường, thần sắc lo lắng, "Nàng không thoải mái sao?"

Cố Khinh Âm chậm rãi hít vào, phục hồi lại tinh thần, cười nhẹ, nói: "Tôi không sao, có lẽ ở trong này lâu quá, nên hơi bức mình."

Nhìn Thượng Quan Dung Khâm, nàng mới giật mình phát hiện hắn luôn chỉ mặc trung y, nàng sợ hãi nói: "Ngài mau mặc y phục vào đi."

Thượng Quan Dung Khâm lắc đầu, ánh mắt ôn nhu, "Nàng cứ bảo vệ sức khỏe của mình trước đi."

Cố Khinh Âm cười thẹn thùng, cup mắt, khẽ kéo vạt áo hắn, "Thượng Quan, cho tôi chút thời gian."

Nàng thật sự cần thời gian, Kỷ Trắc Vân, Ngụy Lãnh Nghiêu, còn có Hàn Cẩm Khanh, nếu nàng không thể chặt đứt khúc mắc cùng bọn họ, thì sao có thể ở bên Thượng Quan?

Trong lòng lo lắng, nàng cố gắng ép chính mình không được suy nghĩ sâu xa.

Hai mắt Thượng Quan Dung Khâm sáng rực, xoa nhẹ mu bàn tay nàng, nói nhỏ: "Ta nói rồi, ta có thể đợi, đợi đến khi nàng cam tâm tình nguyện mới thôi."

Cố Khinh Âm rung động, "Thượng Quan, cảm ơn." Nàng cảm ơn từ tận đáy lòng.

Thượng Quan Dung Khâm vuốt ve trán nàng, cười nhẹ, "Giữa ta và nàng, không cần phải nói cảm ơn."

Cố Khanh Âm nhìn hấn, trong đôi mắt thanh lệ lấp lánh ánh nước, gật đầu liên tục.

"Hiện nay cảm giác thế nào? Tốt hơn chưa?" Thượng Quan Dung Khâm lặng lẽ đánh giá thần sắc của nàng, hỏi.

"Không sao, tốt hơn nhiều rồi." Cố Khanh Âm ôn nhu trả lời.

Thượng Quan Dung Khâm hòa hoãn nói: "Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi tìm cửa ra."

Cố Khanh Âm nghe xong, vội ngồi dậy, "Tôi đi cùng ngài."

"Không vội, " Thượng Quan Dung Khâm đề vai nàng lại, "Ta đi là được, nhất định có thể mang nàng ra ngoài."

"Nhưng, tôi..." Cố Khanh Âm bĩu môi, "Tôi cũng muốn thử xem cửa ngầm như thế nào, hơn nữa đi lại một chút còn thoải mái hơn nằm đây."

Thượng Quan Dung Khâm khẽ cười, hấn chẳng có biện pháp nào đối với một Cố Khanh Âm như vậy, bèn nói: "Được rồi, vậy ngoan ngoãn đi theo ta."

Cố Khanh Âm vội vàng gật đầu, lập tức xuống giường.

Thực ra lúc này Thượng Quan Dung Khâm đã tìm được cửa ra, nhưng nghe thấy tiếng Cố Khanh Âm mới không tiếp tục xem nữa. Lúc này hai người bèn đi về góc sáng sủa phía Đông Bắc.

Nơi đó đặt một cái giá sách bằng gỗ từ đàn cực lớn, bên trên chỉ đặt có mấy quyển sách, nhìn có vẻ đã vài năm không ai động đến nên tích một lớp bụi thật dày.

Cố Khanh Âm tò mò đi qua, muốn cầm lấy một quyển sách lật xem.

"Đừng chạm vào, giá sách này có chỗ kỳ lạ." Thượng Quan Dung Khâm nhanh chóng ngăn cản nàng.

Tay Cố Khanh Âm thu nhanh về, khẩn trương hỏi: "Sao vậy?"

Thượng Quan Dung Khâm nắm chặt tay nàng, chậm rãi rút ra một sách trông có vẻ bình thường. Đến khi hoàn toàn rút ra, hấn vội kéo Cố Khanh Âm lùi ra xa, chỉ nghe "Vèo vèo" vài tiếng tiếng xé gió, bọn họ tránh được ba mũi tên bắn ra từ vách tường.

Cố Khanh Âm kinh hồn ôm tay Thượng Quan Dung Khâm, nói: "Sao lại có ám tiễn?!"

Thượng Quan Dung Khâm lắc đầu, "Ta cũng không biết, nơi này bố trí hoa lệ, cấu tạo tinh diệu, không phải mật thất bình thường."

Hấn lại nhìn kỹ mấy quyển sách, đa số ngoài bìa đều đã đóng bụi, khó mà nhìn rõ, chỉ có hai quyển sách tương đối sạch sẽ, có thể thấy rõ tên sách, một quyển là < Thanh hư kinh >, quyển khác là < Cửu ca nhớ >, đặt ở hai tầng cao nhất.

Thượng Quan Dung Khâm nhướn mày, chậm rãi rút < Cửu ca nhớ > ra, cho đến khi cầm quyển sách trong tay.

Cố Khanh Âm sợ tới mức tim sắp nhảy lên tận cổ họng, ánh mắt nhìn thẳng vào vách tường, nhưng không thấy ám tiễn đột nhiên bắn ra nữa.

Thượng Quan Dung Khâm cầm < Cửu ca nhớ > trong tay xem qua một lượt, rồi nhét vào trong tay áo, bảo vệ Cố Khanh Âm ở sau người, nói: "Theo sát ta."

Vừa dứt lời, hấn lại lấy < Thanh hư kinh > trên giá sách xuống, chỉ nghe "Ầm vang" một tiếng, bức tường kiên cố tách ra một khe hở, hình thành một cánh cửa, ngay sau đó, cửa đá chậm rãi mở ra, lộ ra đường hầm tối đen, kéo dài vô tận.

Thượng Quan Dung Khâm xoay người cho Cố Khanh Âm một ánh mắt trấn an, rồi dắt tay nàng đi vào trong đường hầm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Phụng chỉ cứu viện

Vương Thành Giác ngồi trong kiệu, sắc mặt đen tối, tâm thần không yên, cứ liếc mắt nhìn ra ngoài qua rèm cửa sổ xuyên thấu, đâu còn vẻ ngày thông dong trấn định thường ngày.

Thượng Quan Dung Khâm và Cố Khanh Âm mất tích ở Minh Cẩm Viên đã tròn một ngày, đây là đại sự, không thể gạt đi được. Ông ta đã thông báo cho Giang Lăng vương, để vương gia báo cáo ngọn nguồn với Thánh Thượng, dù sao có Giang Lăng vương ở đây, cùng lắm ông ta cũng chỉ gánh tội thất

trách thôi.

Lúc Vương Thành Giác bước vào Ngự Thư phòng, gặp Thánh Thượng đang đánh cờ với một người. Người nọ mặc cẩm bào tím, hoa văn thêu chìm, bên hông thắt đai lưng bằng tơ bạc, tóc mượt như nhung buộc gọn trong mũ quan, mặt như quan ngọc, mi sắc như kiếm, mắt như sao sa. Thấy ông ta đứng ở cửa thư phòng, hần chỉ thần nhiên liếc mắt một cái, liền thu hồi ánh mắt.

Trán Vương Thành Giác đỏ mồ hôi, nhưng đã đến nơi này thì không có đường lui, chỉ có thể kiên trì đi vào, thỉnh an Thánh Thượng, chào Hàn Cẩm Khanh.

Vương Thành Giác còn chưa kịp mở miệng, Hoàng Đế đã nói trước: "Minh Cẩm Viên của Trẫm còn chưa khánh thành, ai cho người lá gan một mình dẫn người vào đó?"

Vương Thành Giác lập tức quỳ xuống, hoảng sợ nói: "Thần nhất thời hồ đồ, phạm vào đại sai, quấy nhiễu Thánh Thượng."

Hoàng Đế kẹp một quân cờ trắng giữa hai ngón tay, cân nhắc một lát mới chậm rãi đặt xuống bàn cờ, để mặc Vương Thành Giác quỳ ở đó, nói: "Người tới gặp Trẫm là để nhận tội à?"

Nghe Thánh Thượng nói vậy, Vương Thành Giác còn gì không rõ nữa, có lẽ Người đã sớm biết hôm nay ông ta đến đây để bẩm báo việc gì.

Nói đúng ra, Công bộ dẫn người đi dạo trong Minh Cẩm Viên chưa làm xong cũng chẳng phải chuyện gì to tát, trước đây không phải chưa từng có tiền lệ như vậy, huống chi lại là quan viên tuần tra của Ngự sử đài. Nhưng bây giờ xảy ra chuyện, mọi chuyện không thể đánh đồng được nữa, Vương Thành Giác quỳ dưới đất, nghĩ vậy, không thể tỏ ra bình tĩnh được nữa.

Mặt mày ông ta đen thui, cổ giữ vững trấn định nói: "Thượng Quan đại nhân cùng Cố đại nhân mất tích ở Minh Cẩm Viên, thần làm Công bộ Thượng thư tất nhiên khó thoát khỏi trách nhiệm, chuyện quá khẩn cấp, nên đặc biệt đến báo cáo Thánh Thượng, xin Người định đoạt."

Lúc này Hoàng Đế mới quay sang nhìn, Người cả ngày trầm mê tửu sắc, mới năm mươi tuổi mà trông như tám mươi, mi mắt phù thũng, ánh mắt đục ngầu, nhìn thần tử quỳ gối trước mặt, lãnh lệ nói: "Hai vị mệnh quan triều đình mất tích trong Minh Cẩm Viên hơn một ngày, người thân là Công bộ Thượng thư lại kéo dài đến tận bây giờ mới đến bẩm báo, người cũng biết trong vòng một ngày sẽ có bao nhiêu chuyện xấu xảy ra?!"

Vương Thành Giác run lên, "Thần ngu dốt."

"Nếu hai vị đại nhân có sơ xuất gì, cả Công bộ sẽ phải chịu tội, đến lúc đó người cũng không cần làm Công bộ Thượng thư nữa!" Về mặt Hoàng Đế tàn khốc.

"Thánh thượng không cần tức giận. Theo vi thần thấy, công bộ tự tiện mời quan viên vào trong viên, để xảy ra chuyện lại giấu diếm không báo, đúng là đáng tội. Nhưng bây giờ nên điều binh mã đi đến Minh Cẩm Viên cứu người trước, sau đó sẽ định tội Công bộ." Hàn Cẩm Khanh vuốt ve quân cờ đen, thần nhiên nói.

Hoàng Đế gật đầu, nói: "Hàn thừa tướng nói có lý, việc này may mà có người báo kịp báo thời, nếu không toàn thể cấm quân đang ở trong núi thao luyện chinh đồn, Trẫm có muốn điều binh mã nghĩ cách cứu viện cũng không thể."

"Tướng gia anh minh thần võ, Thánh thượng và triều đình đúng là có phúc." Vương Thành Giác lớn tiếng nói.

Gặp Hàn Cẩm Khanh ở đây, Vương Thành Giác còn có thể nói gì nữa. Thánh thượng còn chưa định tội Công bộ mà hần đã định sẵn cho hai tội rồi.

Dù thế nào, ông ta cũng tranh thủ cơ hội cho mình và Công bộ, nên lại nói tiếp: "Khẩn cầu Thánh thượng cho vi thần cơ hội lập công chuộc tội, tạm thời giao quyền chỉ huy cấm quân cho vi thần, vi thần chắc chắn dốc hết toàn lực..."

"Thánh thượng, việc này không bằng giao cho thần làm, lần này thần và Thượng Quan đại học sĩ đều được giao đốc thống xuân tuần." Hàn Cẩm Khanh cắt ngang.

Vương Thành Giác cắn răng, lúc này Hàn Cẩm Khanh mà xen vào, mọi việc sẽ không cứu vãn được nữa.

Cổ kiệu chậm rãi đi về phía trước, Vương Thành Giác xốc lại tinh thần, nhắc mình kiệu lên nhìn bóng người đang ngồi trên lưng ngựa đằng xa, mà chỉ hận mình sao lại ngồi kiệu vào cung. Bây giờ ông ta có muốn đến Minh Cẩm Viên trước Hàn Cẩm Khanh, nhắc nhở quan to quan nhỏ của Công bộ chuẩn bị chu toàn cũng không có thể, tình trạng ông ta lúc này y như kiến bò trên chảo nóng.

Lúc bọn họ cơ hồ đến Minh Cẩm Viên, còn có một đội cấm quân khác, khoảng năm mươi nhân người. Điều làm Vương Thành Giác vô cùng kinh ngạc chính là quan chỉ huy lại là Kỷ Trắc Vãn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Nghĩ cách cứu viện

Kỷ Trác Vân mặc khôi giáp trắng bạc, phong trần mệt mỏi, khuôn mặt đỉnh đặc tuấn tú, thần sắc lạnh lùng.

Vương Thành Giác lạnh mặt nhìn hần. Kỷ Trác Vân nhìn thấy xe ngựa của bọn họ, liền xoay người xuống ngựa, bước nhanh đến.

Vương Thành Giác nhớ đến những tin đồn nghe được lúc trước, Kỷ Trác Vân và Cố Kinh Âm có quan hệ ái muội, sau đó còn có tin Kỷ Trác Vân tới cửa cầu hôn. Nếu không phải Cố Đức Minh phải vào Đại Lý tự, nói không chừng chuyện của hai người sẽ thành.

Khi đó ông ta chỉ coi như chuyện cười, hôm nay thấy Kỷ Trác Vân mới phát hiện lời đồn đại không hẳn là vô căn cứ. Nếu Kỷ Trác Vân thực sự coi Cố Kinh Âm là vị hôn thê, một khi mưu đồ của Thẩm Linh Trần thực hiện được, hậu quả đúng là không tưởng tượng nổi.

Vương Thành Giác lại nhìn Hàn Cẩm Khanh, dáng người đỉnh đặc ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ lúc nào cũng bí hiểm, vẻ mặt thần nhiên, dù cho ông ta đã chìm nổi trong quan trường gần hai mươi năm, lúc này cũng cảm thấy ngực thấu lạnh. Kỷ Trác Vân, Hàn Cẩm Khanh, Thượng Quan Dung Khâm, đều là những người ông ta không thể đắc tội. Sau một hồi cân nhắc, tất cả đều là tai họa Thẩm Linh Trần gây ra, không bằng đẩy nạng ta ra chịu tội thay.

Hàn Cẩm Khanh ngồi trên ngựa thấy Kỷ Trác Vân bước nhanh đến, đến khi hần bước đến trước mặt mới xuống ngựa, thần nhiên nói: "Thánh thượng điều binh mã của cấm quân doanh, quyền chỉ huy giao cho bản tướng. Nếu sớm biết Kỷ tướng quân đích thân đến đôn đốc, bản tướng đỡ phải nghĩ nhiều, đã sớm hồi phủ."

Trong ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Trác Vân mang theo chút lo lắng, đề thấp giọng nói: "Chẳng lẽ tướng gia không lo lắng cho an nguy của Cố đại nhân chút nào? Việc cấp bách là ngài và ta cùng đồng lòng giải cứu nạng."

Hàn Cẩm Khanh nhướng mày, hồ hững liếc Kỷ Trác Vân một cái, nhấc chân đi vào Minh Cẩm Viên.

Kỷ Trác Vân vội vàng theo sau, trầm giọng nói: "Ngài có ý gì? Chẳng lẽ ta nói không đúng?"

Hàn Cẩm Khanh nghiêng đầu, nhíu mày, "Kỷ tướng quân, người muốn đứng đây tranh luận với bản tướng, hay tranh thủ thời gian nghĩ cách cứu viện?"

Kỷ Trác Vân nghẹn họng, tức khắc khuôn mặt trở lại vẻ lạnh lùng, vượt qua Hàn Cẩm Khanh, dẫn tiểu lại của Công bộ đi thật nhanh về phía trước.

Hàn Cẩm Khanh được mọi người vây quanh đi chậm vài bước, thần thái thông dong, vừa đi vừa đánh giá xung quanh.

Đoàn người bước vào khu vườn nhỏ xảy ra chuyện không may. Trước đó Vương Thành Giác đã cho hai gã tiểu lại đắc lực sao đi trước dẫn dò quan viên lớn nhỏ của Công bộ một lượt, lại sai người báo với Thẩm Linh Trần, không cho phép nạng xuất hiện trước mặt người khác.

Hàn Cẩm Khanh và Kỷ Trác Vân ngồi ở chủ vị, có tiểu lại của Công bộ ân cần dâng trà thơm.

Vương Thành Giác im lặng đứng bên cạnh, đợi hai vị quan lớn uống mấy ngụm trà, mới khom người nói: "Hàn tướng gia, Kỷ tướng quân, hạ quan sẽ cho người dẫn cấm quân vào điều tra được không?"

Kỷ Trác Vân vừa muốn mở miệng, liền nghe Hàn Cẩm Khanh chậm rãi nói: "Vương đại nhân đợi đã, bản tướng muốn xem nơi hai vị đại nhân gặp chuyện không may, không biết có vị đại nhân của Công bộ nào có mặt lúc ấy, có thể dẫn đường không?"

Vương Thành Giác giật mình, trả lời: "Hồi tướng gia, lúc hai vị đại nhân gặp chuyện không may chỉ có lang trung Thẩm Linh Trần ở đó. Nhưng nạng ta đã dẫn người đi tìm kiếm mấy lần, lao lực quá độ dẫn tới đổ bệnh, lúc này muốn nạng dẫn đường, chỉ sợ..."

"Trừ nạng ra không có những người khác sao?" Kỷ Trác Vân lạnh giọng hỏi.

"Không có, lúc ấy các vị đại nhân đều đang chia nhau đi du ngoạn, không chú ý tới những người khác." Vương Thành Giác trả lời, giọng điệu có vài phần buồn bã, bất đắc dĩ.

"Chiếu theo cách nói của Vương đại nhân, " Hàn Cẩm Khanh cầm chén trà trong tay thờng thức, "trừ vị Thẩm đại nhân này, những người còn lại của Công bộ đều không biết rõ tình hình lúc đó?"

Vương Thành Giác cố gắng ổn định tâm thần, thở sâu, nói: "Hồi tướng gia, phạm vi tìm kiếm không lớn, chỉ cần tất cả cùng tìm kiếm, nhất định có thể..."

Hàn Cẩm Khanh ngắt lời ông ta, đảo mắt qua nhìn, "Vừa rồi Vương đại nhân mới nói đã tìm kiếm mấy lần, vì sao đến giờ vẫn chưa tìm được người?"

Vương Thành Giác cứng người, cúi đầu lặng im không nói gì.

Lúc này, có một người tiến vào, mặc triều phục màu xanh, hành lễ với người ngồi ghế chủ vị, cất cao giọng nói: "Hạ quan Hạ Chính Quyền, thỉnh an Tướng gia, Kỷ tướng quân, Vương đại nhân."

Vương Thành Giác nhiu mày, rõ ràng đã thông báo trước với mọi người, không có sự cho phép của ông ta thì không ai được bước vào chính sảnh, sao Hạ Chính Quyền lại ở đây? Trong lòng ông ta có dự cảm không tốt.

Hạ Chính Quyền nói tiếp: "Lúc hai vị đại nhân gặp chuyện không may, trừ Thảm đại nhân, hạ quan cũng có mặt ở đó."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Trầm vân đoạt nhật (Mây mờ cuốn mặt trời)

Hạ Chính Quyền vừa dứt lời, Vương Thành Giác bỗng đứng ngẩng đầu lên, trán nổi gân xanh, âm trầm nói: "Sợ là Hạ đại nhân nghĩ sai rồi, bản quan nghe chính mồm Thảm đại nhân nói lúc gặp chuyện không may chỉ một mình nàng ở đó."

Hạ Chính Quyền không nhìn ông ta, vẻ mặt không hề sợ hãi, "Thảm đại nhân thấy ba vị đại nhân rơi xuống mặt đạo, hoảng loạn tâm thần, làm sao chú ý đến việc hạ quan đứng đâu."

Vương Thành Giác nhũn mảy, rất sợ Hạ Chính Quyền lại nói ra cái gì, bèn vội vàng tiếp lời: "Hạ đại nhân nói như thế cũng có lý."

"Ba vị?" Kỳ Trác Vân nghi hoặc hỏi: "Trừ Thượng Quan đại nhân và Cố đại nhân, một vị khác là?"

"Còn có một vị Ngự sử là Phùng đại nhân, đã được cứu ra, đưa về hành quán tỉnh đường." Hạ Chính Quyền trả lời.

"Vị Phùng đại nhân này được cứu ra ở chỗ nào?" Hàn Cẩm Khanh lại hỏi.

Hạ Chính Quyền nói: "Phùng đại nhân rơi xuống cách khá xa nơi tìm được, lúc ấy cũng đã hôn mê bất tỉnh."

"Phùng đại nhân ngã xuống không lâu đã được cứu ra, sao lại hôn mê?" Kỳ Trác Vân căng thẳng.

"Có lẽ do ở lâu dưới đường hầm nên bị thiếu khí, chỉ cần tỉnh đường tốt là được." Vương Thành Giác nói.

"Đại nhân," Hạ Chính Quyền chấp tay với Vương Thành Giác, "hạ quan đã mời đại phu đến bắt mạch cho Phùng đại nhân, hình như Phùng đại nhân bị hạ thuốc."

Vương Thành Giác ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên, "Thuốc? Thuốc gì? Đây là vườn ngự uyển của hoàng gia, Phùng đại nhân lại là Ngự sử. Theo ý của Hạ đại nhân, người nào dám to gan lớn mật như thế?!"

Hạ Chính Quyền thu liễm thần sắc, cúi đầu nói: "Hạ quan không biết."

"Được rồi, Vương đại nhân," Hàn Cẩm Khanh đặt cốc trà xuống mặt bàn, nói: "Phùng đại nhân đã nói đến việc này thì cứ đợi hai vị đại nhân được cứu ra, bản tướng tự sẽ tra rõ ngọn ngành."

Mặt Vương Thành Giác lúc đỏ lúc tím, mồ hôi lạnh trên trán nhỏ thành giọt, lúng ta lúng túng đáp vâng.

"Vậy phiền Hạ đại nhân dẫn đường." Kỳ Trác Vân vội nói. Hắn đã sớm ngồi không yên.

Thần sắc của Hàn Cẩm Khanh vẫn thản nhiên, "Trác Vân, nơi này giao cho bản tướng, người đi cùng Vương đại nhân kiểm tra lại một lượt đi."

Kỳ Trác Vân quay đầu liếc một cái Hàn Cẩm Khanh, chậm rãi nói: "Vương đại nhân, dẫn đường."

Vương Thành Giác nhanh chóng nhìn Hạ Chính Quyền, thần sắc tối tăm, gục đầu xuống, đi cùng Kỳ Trác Vân ra ngoài.

"Tướng gia, chính là nơi này." Hạ Chính Quyền đưa Hàn Cẩm Khanh đến chỗ núi giả, chỉ vào một khối đá được mài nhẵn nói.

Hàn Cẩm Khanh hí mắt, nhìn cảnh trí xung quanh, "Bên cạnh không có cửa vào sao?"

Hạ Chính Quyền lắc lắc đầu, "Hạ quan cũng cùng Thảm đại nhân xem xét qua một lần, không phát hiện nơi này có cửa vào."

Rất nhanh, lần đầu tiên điều tra của Kỳ Trác Vân chấm dứt, đứng như dự kiến, vô công mà về.

Hắn chia năm mươi cấm quân thành năm tổ, đồng thời tiến vào năm hang đá, có hai tổ binh mã đã gặp nhau ở giữa đường, nhưng đều không thể tìm được manh mối, khiến Kỳ Trác Vân càng thêm nóng.

Hàn Cẩm Khanh bảo Hạ Chính Quyền đưa hắn đi xung quanh, vẻ mặt không chút vội vàng, đi lại thong dong, thần thái thản nhiên, có lúc còn dừng chân ở nơi nào đó nghỉ một lát, như là bị cảnh trí hấp dẫn.

Lúc này, sắc trời đã tối, Vương Thành Giác sai người mang đèn lồng tới, thấp sáng các vườn.

Kỷ Trác Vân và Vương Thành Giác đã tới tới lui lui điều tra ba lần, đều không công mà về, hấn để lại một nửa cấm quân đội lệnh, nửa còn lại đi theo hấn hội hợp cùng với Hàn Cẩm Khanh.

Còn Hàn Cẩm Khanh đã dừng lại cạnh một ngọn núi giả đặt dưới cây ngân hạnh khá lâu.

Kỷ Trác Vân không chịu nổi, liền tiến lên hỏi: "Tướng gia, nơi này có điểm kỳ lạ sao?"

Hàn Cẩm Khanh thần nhiên nói: "Vương đại nhân, cây này trồng từ lúc nào?"

Vương Thành Giác kinh ngạc trước câu hỏi của hấn, liền nói thẳng nói: "Cây được trồng từ tiền triều, đã được mấy trăm năm, lúc trước kiến tạo vườn này không chặt bỏ được nên lưu đến nay."

Hàn Cẩm Khanh nghe vậy, lùi lại nửa bước, "Trác Vân, cho thủ hạ của ngươi phá cái hốc cây này ra."

Kỷ Trác Vân không rõ, nhìn theo hướng tay Hàn Cẩm Khanh chỉ, quả thực có một cái hốc nhỏ trên thân cây.

Hấn vung tay, cho mấy tên lính trước tiến lên đào.

Mọi người đứng tại chỗ yên lặng nhìn, đèn lồng trong tay mấy tên tiểu lại bị gió thổi mạnh, phải dùng đỡ, đứng trước cấm quân vài bước để chiếu sáng.

"Tướng quân, nơi này có cửa ngầm" Sau một lúc lâu, có binh lính lớn tiếng nói.

Kỷ Trác Vân nhận lấy một chiếc đèn lồng, tiến nhanh tới xem xét, thấy một cửa động đen sì, là cửa đá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Hang động tự nhiên

Kỷ Trác Vân ngừng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Hàn Cẩm Khanh, "Ta đi xuống xem." Hấn nghiêm mặt nói.

Hàn Cẩm Khanh nhìn hấn, thần nhiên nói: "Cho binh lính mở cửa đá trước, rồi đi xuống dò đường."

Hấn vừa nói xong, liền có hai cấm quân trẻ tuổi thông minh hợp lực mở cửa đá, lộ ra một cửa động hẹp chỉ đủ một thân người đi qua. Một tên lính thân thủ mạnh mẽ đi vào trước, sau một lúc lâu, một giọng nói lưỡng lự truyền lên, "Thêm người nữa xuống đây, mang theo đuốc, tướng quân đi xuống phải thật cẩn thận, nơi này ẩm ướt trơn trượt."

Kỷ Trác Vân đi vào sau, tức khắc ngửi được mùi ẩm mốc phả vào mặt. Hấn vừa muốn cất bước về phía trước, chợt nghe thấy một tiếng vật nặng rơi xuống, cùng với tiếng thở hổn hển. Lúc quay người lại, trong ánh nến nịt mờ, hấn thấy Hàn Cẩm Khanh chặt vật đỡ vách hang thờ dốc, mũ quan cũng lệch đi.

"Ngài xuống đây làm gì?" Kỷ Trác Vân khẽ nhủ mảy, rất kinh ngạc. Nơi này tối tăm, nóng bức, bần thiêu. Hấn nhớ rõ Hàn Cẩm Khanh kiêng kỵ nhất đến những nơi bức bối thế này.

"Ngươi có thể vào, bản tướng đương nhiên cũng có thể." Hàn Cẩm Khanh nói nhẹ bằng. Hấn đứng một hồi, tháo mũ quan xuống, rút trâm ngọc ra, mái tóc đen mượt được cố định hoàn hảo một lần nữa.

Binh lính phía sau Hàn Cẩm Khanh cũng lần lượt theo xuống.

Một nhóm tám người đi trong hang động ẩm ướt.

Trước đây Kỷ Trác Vân và thủ hạ đã từng đi vào hầm ngầm như thế này, nhưng so với nơi này, những chỗ đó tốt hơn nhiều.

Hang động này đã xây dựng được vài năm, vách tường bốn phía loang lổ bong tróc, mặt đất ẩm ướt, chỉ có thể khom lưng bước đi. Đối với nam tử thân hình cao to phải đi trong thời gian dài quá sẽ vô cùng khó chịu.

"Tướng gia, ngài không sao chứ?" Một tên thị vệ đỡ Hàn Cẩm Khanh, vội vàng hỏi.

Hàn Cẩm Khanh nhìn con đường tối đen kéo dài như vô tận trước mặt, thần nhiên nói: "Hoi trơn thôi, không sao."

Kỷ Trác Vân nghe tiếng quay đầu nhìn hấn, mảy nhủ lại, "Nếu tướng gia thấy không khoẻ, không bằng đi lên trước." Hấn cũng không biết này con đường này dài bao nhiêu, còn phải đi bao lâu nữa, mà tình trạng của Hàn Cẩm Khanh dường như không tốt lắm.

"Người cứ đi đi." Hàn Cẩm Khanh hồ hững nói: "Không cần phân tâm vì bản tướng."

Kỷ Trác Vân lại liếc hắt một cái, không nói nữa, tiếp tục bước về phía trước.

Đoàn người đi chừng một nén hương, nghe thấy bên phải có tiếng nước truyền đến. Bước chân của mấy người không khỏi nhanh hơn, đi không lâu thì thấy mấy chục bậc đá dẫn xuống một khoảng đất rộng rãi.

Nơi này hoàn toàn bất đồng với con đường nhỏ hẹp kia, đây là một thạch động hình thành tự nhiên, đỉnh rất cao, mỏm đá lởm chởm, có một cái đầm trong như gương, bờ bên kia là một khối thạch bích cực lớn.

Một tên lính đi kiểm tra xung quanh, rồi cung kính nói với Kỷ Trác Vân: "Tướng quân, nơi này không có thông lộ nào khác."

Vừa rồi bọn họ đi thẳng đến đây, không thấy bất cứ lối rẽ nào, nói cách khác đây là cửa duy nhất, nhưng sao có thể là ngõ cụt?

Kỷ Trác Vân cho binh lính đi xung quanh xem xét, nhìn mấy mỏm đá lởm chởm mà lòng nóng như lửa đốt, quay đầu nhìn Hàn Cẩm Khanh.

Hàn Cẩm Khanh đã đi ra khỏi đội ngũ, dọc quan sát xung quanh, cuối cùng đứng nhìn chăm chú vào đầm nước không một gợn sóng.

"Trác Vân, mấy người này có kỹ năng bơi tốt không?" Hàn Cẩm Khanh nhìn ba binh lính đứng sau lưng Kỷ Trác Vân.

Kỷ Trác Vân chờ Hàn Cẩm Khanh nói xong, liền đẩy một người đến trước mặt Hàn Cẩm Khanh, "Hắn có thể."

Hàn Cẩm Khanh nhìn gương mặt trẻ trung trước mặt, trịnh trọng nói: "Người bơi đến bờ bên kia, tìm kiếm dọc theo thạch bích, xem có cơ quan khác không."

Tên lính lập tức gật đầu, khởi động đơn giản, rồi dũng mãnh lao vào trong nước.

Thời gian chờ đợi vô cùng gian nan, Kỷ Trác Vân đi qua đi lại, Hàn Cẩm Khanh nhìn chăm chăm vào đầm nước.

Rốt cục tên lính đó cũng trôi lên, mở to miệng thở hổn hển, nhìn những người đang đứng trên bờ lắc lắc đầu, rồi lại nhanh chóng ngụp xuống nước.

Lập đi lập lại năm lần như thế, tất cả mọi người đều nôn nóng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Để ta cống nàng

Đúng lúc này, giọng nói hung phấn của tên lính trẻ đột nhiên truyền đến: "Tướng gia, tướng quân, tìm được rồi, có cơ quan nằm rất sâu dưới đầm nước, được khảm trên thạch bích."

Hàn Cẩm Khanh nói không nhanh không chậm, "Thử ấn xuống, hoặc xoay vặn nó."

Kỷ Trác Vân đứng bên cạnh Hàn Cẩm Khanh, khuôn mặt lạnh lùng khó nén nổi vui sướng.

Ở bên kia của mặt thất, Thượng Quan Dung Khâm và Cố Khinh Âm cũng đã lần mò đi thật lâu trong bóng tối.

Cố Khinh Âm đã lâu không ăn cơm, cộng thêm bị hạ xuân được gây ảo giác hao tổn thần chí, lúc này bước chân đã lảo đảo, nếu không phải Thượng Quan Dung Khâm luôn kéo tay nàng, nàng đã không kiên trì nổi nữa.

"A Âm, ta cống nàng đi." Thượng Quan Dung Khâm nghe tiếng hít thở dồn dập của nàng, lo lắng nói.

Cố Khinh Âm lắc đầu, "Không sao, Thượng Quan, tiếp tục đi về phía trước đi."

Trong lòng Thượng Quan Dung Khâm biết không thể miễn cưỡng nàng, nên càng dùng sức nắm chặt tay nàng, đi chậm lại một chút.

Trong bóng tối, bàn tay ấm áp của Thượng Quan Dung Khâm là toàn bộ hy vọng của nàng. Hắn không buông tay, nàng sẽ tiếp tục đi theo hắn, dù có hao hết sức lực.

Không biết qua bao lâu, trước mắt hai người dần có ánh sáng, trong không khí cũng không còn mùi ẩm mốc nữa.

"A Âm, " Thượng Quan Dung Khâm dịu dàng nói: "Chúng ta có thể ra ngoài rồi."

Cố Kinh Âm "Ừ" một tiếng, thanh âm rất nhỏ, "Thượng Quan, chân tôi..."

Thượng Quan Dung Khâm vội đỡ nàng, ôm nàng vào ngực, than nhẹ một tiếng, "Đừng cố gắng chống đỡ nữa, để ta công nàng, đi ra ngoài sẽ không sao."

Cố Kinh Âm chỉ cảm thấy gan bàn chân vừa nóng vừa đau, không biết là giẫm phải cái gì. Lần này nàng không từ chối nữa, để Thượng Quan Dung Khâm kéo nàng lên lưng hắn, "Nhưng như vậy ngài có mệt không?" Cánh tay của nàng vòng qua cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào vai hắn, nhẹ giọng hỏi.

Thượng Quan Dung Khâm nhẹ nhàng nói: "Công nàng sẽ không thấy mệt."

Rõ ràng đang ở nơi tối tăm, không nhìn thấy được gì, nhưng Cố Kinh Âm như có thể trông thấy khuôn mặt thanh nhã xuất trần của Thượng Quan Dung Khâm thấp thoáng ý cười, khiến nàng không còn lo lắng nữa

Thượng Quan Dung Khâm công Cố Kinh Âm bước nhanh hơn, đi không bao lâu quả nhiên nhìn thấy ánh sáng từ trên cao rọi xuống. Hắn nhìn quanh bốn phía, bọn họ đang ở trong một thạch động, bốn phía đều là những mỏm đá sắc bén, trên đầu có một lỗ nhỏ hình tròn, ánh trăng từ nơi đó rọi vào.

Hai người không biết giờ là canh mấy, thấy ánh trăng, mới giật mình nhận ra đã đêm ngày thứ hai.

"Thượng Quan, " Cố Kinh Âm nói: "Nơi này rất kỳ lạ."

Nàng quan sát xung quanh, rốt cục cũng thoát ra khỏi đường hầm, trong lòng không khỏi có chút hưng phấn, "Nơi này sẽ có cửa ra đúng không?"

Ánh mắt của Thượng Quan Dung Khâm lại một lần nữa chậm rãi nhìn quét qua bốn phía, cuối cùng dừng lại ở bích thủy trước mặt.

Cố Kinh Âm nhìn theo ánh mắt hắn, nghi hoặc nói: "Không nghĩ tới nơi này còn có một cái đầm."

Thượng Quan Dung Khâm trầm tư, sau một lúc lâu mới nói: "A Âm, nàng cứ ở trong này nghỉ ngơi một chút."

Hắn nhẹ nhàng đặt Cố Kinh Âm ngồi xuống một khối đá phẳng, dặn dò nàng nghỉ ngơi cho khỏe, không cần đứng dậy.

Cố Kinh Âm gật đầu, nhìn Thượng Quan Dung Khâm đi đến cạnh núi đá tìm kiếm, chắc là hắn định tìm cửa ra. Nàng ngồi một lát, rồi nâng chân phải lên xem.

Dưới đế giày găm mấy mảnh sứ vỡ, không biết là bao lâu rồi, nàng chậm rãi cời giày ra, cái tát màu trắng đã dính đầy máu.

Nàng muốn cời tất ra, nhưng vẫn băn khoăn vì Thượng Quan Dung Khâm đang ở đây, làm như vậy thì không ổn lắm. Đang nghĩ vậy, cái chân bị thương của nàng bỗng được Thượng Quan Dung Khâm nâng lên.

"Sao lại bị thương?" Hắn hỏi, nhìn lòng bàn chân nàng, nhủ mảy, "Cởi ra, ta có mang theo thuốc trị thương, hiệu quả không tệ."

Hắn nói xong liền muốn động thủ giúp nàng. Cố Kinh Âm vội rút chân lại, cúi đầu nói: "Không cần, tôi có thể tự làm."

Thượng Quan Dung Khâm cười nhẹ, cố ý nói: "Còn sợ ta nhìn thấy sao?"

"Tôi..." Cố Kinh Âm mất tự nhiên, cắn môi nói: "Tôi không muốn làm chậm trễ thời gian tìm kiếm của ngài, nếu không đi ra ngoài, tôi sợ mình sẽ chết đói ở chỗ này."

Thượng Quan Dung Khâm nhìn nàng, thu liễm ý cười, "Không đâu, A Âm, ta nhất định có thể đưa nàng ra ngoài." Hắn lấy một cái bình nhỏ bên hông ra đưa cho nàng, "Nàng tự bôi thuốc đi, cẩn thận chút."

Cố Kinh Âm chỉ nói đùa một câu, thế mà hắn lại coi là thật. Nàng hơi thẹn thùng, kinh ngạc nhìn bóng dáng trác tuyệt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Gặp lại

Thượng Quan Dung Khâm xoay người bước gần đến đầm nước. Lúc đầu Cố Kinh Âm không để ý, cho đến khi bôi xong thuốc, thấy Thượng Quan Dung Khâm vẫn đứng tại bên bờ, hình như còn định cời áo ngoài.

"Thượng Quan, ngài làm gì vậy?" Cố Kinh Âm lớn tiếng hỏi.

Thượng Quan Dung Khâm không ngừng động tác, "Ta nghỉ trong đầm nước có cơ quan ngầm, phải xuống nước xem xét."

"Không được." Cố Kinh Âm đứng lên, bắt chắp con đầu dưới, "Ai biết dưới này có gì nguy hiểm không, không được xuống."

"Nơi này không có đường ra khác." Thượng Quan xoay người lại nhìn nàng, thần sắc tỉnh đạm, "Cửa ra nhất định nằm dưới đầm nước này. Á Ám, tin tưởng ta, không sao đâu."

Cố Kinh Âm lo lắng. Tất nhiên nàng tin tưởng Thượng Quan Dung Khâm, nhưng nàng thật sự sợ hãi hấn sẽ đi mạo hiểm.

"Ít nhất để tôi qua đó, tôi muốn đứng ở trên bờ nhìn ngài." Nàng kiên định nói, chịu đựng con đau, khắp khiêng đi về phía Thượng Quan Dung Khâm.

Thượng Quan Dung Khâm làm sao để nàng chịu khổ như vậy, lập tức đi tới ôm lấy nàng, "Được, để nàng ngồi bên đầm, nhưng phải quan tâm đến thương của mình." Ánh mắt hấn đầy thương tiếc nhìn chân nàng.

Cố Kinh Âm gật gật đầu, tầm mắt hai người tương giao, đều thoáng ý cười.

Lúc này, trong đầm nước bỗng vang lên tiếng nổ ầm ầm, hai người cùng quay ra nhìn, thấy thạch bích bên kia đầm chậm rãi mở ra, một thác nước ào ào đổ xuống mặt đầm vốn tĩnh lặng không gợn sóng. Thạch bích nâng lên, một cây cầu đá dưới đáy nước chậm rãi dâng lên, nối hai bên bờ.

Thượng Quan Dung Khâm ôm Cố Kinh Âm lui nhanh về phía sau, tránh bị nước làm ướt. Hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khiếp sợ của Cố Kinh Âm, nhẹ giọng hỏi: "A Ám, nàng không sao chứ?"

Cố Kinh Âm bị tình hình trước mắt làm kinh ngạc, không nói lên lời. Thạch bích di động tạo ra tiếng vang cực lớn, cùng với thác nước trút thẳng xuống chân động màng nhĩ, những giọt nước lạnh lẽo bắn tung tóe lên mặt nàng, khiến nàng co rúm lại.

Trong nháy mắt, nàng cứ tưởng mình nhìn lầm, cách thác nước, nàng nhìn thấy hai cái bóng đứng ở bờ bên kia, dáng người đều cao to, một người mặc cẩm y áo tím, một người mặc giáp mềm màu đen.

Nàng không phân biệt được cảm giác lúc này, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, sống mũi cay cay, thân thể run nhẹ.

Thượng Quan Dung Khâm ôm chặt lấy nàng, cúi đầu trấn an: "A Ám, không sao, ta ôm nàng qua đó."

Hàn Cẩm Khanh và Kỳ Trác Vân đứng bên này, tất nhiên cũng nhìn thấy hết tình hình bên kia bờ.

"Kinh Âm --" Kỳ Trác Vân nhìn Cố Kinh Âm được Thượng Quan Dung Khâm ôm trong ngực, không thèm kiêng dè, la lớn: "Nàng không sao chứ? Cửa ra cách chỗ ta không xa, ta lập tức đến đón nàng."

Lúc này, thạch bích hoàn toàn mở rộng, nước cũng đã chảy hết, cuối cùng chỉ còn lại vài giọt đọng trên cao.

"Trác Vân..." Cố Kinh Âm khẽ gọi tên hấn, nhìn dáng người cao to lực lưỡng ở bờ bên kia, trong lòng nóng lên, lắc lắc đầu, khoe môi cong lên, nói: "Thiếp không sao."

Nàng không biết Kỳ Trác Vân có thể nghe được, hay không nhưng nàng không thể nói to hơn được nữa, trong cổ họng như bị vướng cái gì, vô cùng khó chịu. Nàng ngo ngoáy, "Thượng Quan, để tôi xuống."

Thượng Quan Dung Khâm bình tĩnh nhìn nàng một lát, than nhẹ một tiếng, "Chân nàng vẫn chưa đứng được, đừng vội mạnh."

Cố Kinh Âm thấy Kỳ Trác Vân đã đi tới bên cầu đá nên càng bất an, ánh mắt nàng cầu xin nhìn Thượng Quan Dung Khâm, "Thượng Quan..."

"Kỷ tướng quân, không cần đến đây, chỉ một cây cầu đá mà thôi, Cố đại nhân đã có ta bảo vệ." Thượng Quan Dung Khâm nói, thanh âm ôn nhuận dịu dàng, lại kiên định hữu lực, cánh tay không chút lơ lửng.

Kỳ Trác Vân vừa đi được mấy bước bèn dừng lại, mắt nhìn Cố Kinh Âm đầu tiên. Lúc này Thượng Quan Dung Khâm dùng tư thái bảo vệ xuất hiện, mặc dù hấn không thấy rõ thần thái của hai người, nhưng hành động của Thượng Quan Dung Khâm làm hấn rất không thoải mái. Hấn nhíu mày, đang muốn mở miệng, lại nghe Hàn Cẩm Khanh ở một bên thân nhiên nói: "Trác Vân, Cố đại nhân có Thượng Quan đại nhân bảo vệ là đủ rồi, ta và người lúc này có vẻ dư thừa."

Ngữ điệu của Hàn Cẩm Khanh lười biếng nhạt nhẽo, không chút để ý, mắt phượng híp lại, nhìn về Cố Kinh Âm đang rúc vào lòng Thượng Quan Dung Khâm.

Cố Kinh Âm không liếc mắt nhìn hấn một cái, từ đầu tới cuối đều không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Phụng chỉ làm việc

Trái tim Cố Khinh Âm nhói đau, tay níu nhanh vạt áo, nàng không nhìn thấy rõ người đó, ánh mắt cũng chỉ vờn vờn dừng trên người Kỷ Trác Vân đứng ở bờ bên kia. Nhưng chỉ một câu nói nhẹ nhàng của người đó lập tức làm toàn thân nàng căng lên.

Rõ ràng hấn hại phụ thân, sao còn có thể thản nhiên đứng trước mặt nàng như thế?

Nàng khó bình tĩnh nổi, hận mình yếu đuối, hấn xưa nay luôn như vậy, quen nắm mọi thứ trong tay, giỏi tính kế, làm việc chưa từng cân nhắc đến người khác. Là nàng đề cao chính mình, cũng hạ thấp hấn nên mới có thể dễ dàng dao động như thế.

"Tướng gia đã thấy không cần thì việc gì phải ở lại chỗ này nữa?" Nàng vẫn không nhìn hấn, cố gắng trấn định lên tiếng hỏi.

Giọng nàng không lớn, nhưng vì không còn tiếng nước chảy nhiều, xung quanh cực kỳ yên tĩnh, lời này truyền tới bờ bên kia, mọi người đều nghe rõ.

Kỷ Trác Vân nói: "Khinh âm, nàng... nàng có biết chúng ta tìm ở đây bao lâu rồi không, đều nhờ vào tướng gia..."

Hàn Cẩm Khanh ngăn Kỷ Trác Vân lại, "Đề nàng nói." Vẫn là giọng điệu thản nhiên, nhưng sắc mặt hấn trong nháy mắt tái mét, thân thể khẽ lắc lư.

Kỷ Trác Vân quay đầu nhìn hấn, trên mặt thần sắc phức tạp.

Cố Khinh Âm cắn chặt môi, không nghe Kỷ Trác Vân giải thích. Tất nhiên nàng biết bọn họ thiên tâm vạn khổ nghĩ mọi cách cứu viện, nhưng nàng không khổng chế được nên mới thốt ra những lời chanh chua như vậy.

Nàng không muốn thừa nhận tình cảm của hấn trong khi hấn ra tay độc ác với Cố phủ như vậy.

"Tướng gia, ngài về trước không ạ?" Thị vệ vội vàng đỡ hấn, nhẹ giọng hỏi.

Hàn Cẩm Khanh đẩy thị vệ ra, "Bản tướng không sao."

"Hàn đại nhân, " Giọng nói vững vàng của Thượng Quan Dung Khâm truyền đến, "Chân của Cố đại nhân bị thương, thể lực cũng không chống đỡ nổi nữa, nếu nói năng có điều va chạm, mong thứ lỗi."

Hàn Cẩm Khanh đứng thẳng lên, mặt sắc thâm trầm, không nói gì.

Kỷ Trác Vân nghe thấy Cố Khinh Âm bị thương, đầu óc nóng lên, muốn đi lên cầu đá, đã thấy Thượng Quan Dung Khâm ôm Cố Khinh Âm bước đến.

Cầu đá rất hẹp, hai bên cũng không có lan can bảo hộ, hàng năm chìm sâu trong nước, ẩm ướt trơn trượt, người thường căn bản không thể đi lại vững chắc. Nhưng Thượng Quan Dung Khâm ôm Cố Khinh Âm đi rất nhẹ nhàng, tư thái nhàn nhã, hấn vừa đi vừa nói: "Hàn đại nhân, Kỷ tướng quân, hoàn cảnh nơi đây khó khăn, nhiều cơ quan ngầm, lần này hai vị có thể tới nghĩ cách cứu viện, ta và Cố đại nhân vô cùng cảm kích."

Hàn Cẩm Khanh nhìn hai người đang đi tới, dáng người Thượng Quan Dung Khâm đĩnh đạc, thần thái thông dong, Cố Khinh Âm hoàn toàn rúc vào trong lòng hấn, thân thể co rúm lại, tóc mai hỗn độn, hai cái chân hơi đu đưa, có thể thấy vết thương dưới gót chân.

Càng đến gần, hấn càng thấy rõ thần sắc của nàng, trên khuôn mặt thanh lệ mang theo vài phần ủ rũ, vài phần lười biếng, vài phần thoả mãn, khoe mắt đuôi mày thoảng vẻ mỉa mai.

"Thượng Quan đại nhân không cần khách khí, ta cũng phụng chỉ làm việc." Giọng của Hàn Cẩm Khanh nhẹ bằng.

Thượng Quan Dung Khâm đã ôm Cố Khinh Âm đi xuống cầu đá, Kỷ Trác Vân vội đi lên trước, nói: "Khinh Âm, vết thương ở chân nàng thế nào? Nghiêm trọng không? Nào, để ta ôm nàng, ra khỏi nơi này sẽ mời ngự y đến khám cho nàng." Nói xong, hấn muốn nghiêng người ôm nàng.

Thượng Quan Dung Khâm tránh đi, nói: "Không cần phiền Kỷ tướng quân, Cố đại nhân đã bôi thuốc mỡ trị ngoại thương, miệng vết thương không sâu. Sau khi ra ngoài, ta sẽ mau chóng sắp xếp chữa bệnh cho Cố đại nhân."

Kỷ Trác Vân lạnh lùng nói: "Không phiền, phạm là chuyện của Khinh Âm, thì không phiền chút nào." Hấn vẫn chắn trước mặt Thượng Quan Dung Khâm.

"Thượng Quan đại nhân, tôi thấy đỡ hơn rồi, đã qua cầu đá, tôi nghĩ mình có thể tự đi được." Cố Khinh Âm nhìn Thượng Quan Dung Khâm nói.

"Không được!" Thượng Quan Dung Khâm và Kỷ Trác Vân đồng thời ngăn cản.

Thượng Quan Dung Khâm đánh giá Kỷ Trác Vân, biết hấn có quan hệ với Cố Khinh Âm, với thái độ và cách xưng hô với Cố Khinh Âm, xem ra ít nhất hấn cũng đang có tình ý với nàng.

Thượng Quan Dung Khâm lại nhìn về phía Hàn Cẩm Khanh, con người như ngọc đen ánh lên vẻ khó hiểu. Lúc nhìn Hàn Cẩm Khanh, trong nháy mắt

hắn cảm giác được sự lạnh lẽo chưa từng, nhưng lại biến mất rất nhanh.

"Trác Vân, người cần gì phải tranh với Thượng Quan đại nhân? Không bằng để Cô đại nhân tự chọn." Hàn Cẩm Khanh chậm rãi đi tới, khoe môi hơi cong lên.

Cố Kinh Âm nghe vậy, rốt cục cũng nhìn về phía hắn, "Tướng gia không phải phụng chỉ làm việc sao? Hạ quan và Thượng Quan đại nhân đã được cứu, sao tướng gia còn không tiến cung phục mệnh?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 229: Thoát khỏi hiểm cảnh

"Tiến cung phục mệnh?" Hàn Cẩm Khanh cười rộ lên, "Chỉ sợ lúc này người mà Thánh Thượng muốn nhất không phải ta."

Đôi con ngươi như ngọc đen của hắn nhìn thẳng về phía Thượng Quan Dung Khâm, chỉ dừng lại một rồi thần nhiên dời đi.

Cố Kinh Âm không hề nhìn Hàn Cẩm Khanh, nhưng lại thấy khuôn mặt tái nhợt của hắn.

Lúc này, hai gã thị vệ bên người Hàn Cẩm Khanh nâng một cái cáng đến, nói: "Tướng gia, theo như ngài phân phó."

Hàn Cẩm Khanh nhìn cái bè, thần nhiên nói: "Nhị vị, thứ cho bản tướng nói thẳng, đường hầm phía trước chỉ đủ cho một người khom lưng đi qua, nếu còn phải ôm thêm một người, sợ là không ai qua được."

Kỷ Trác Vân không biết biến mất khi nào, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hàn Cẩm Khanh, mày kiếm khẽ nhíu, vừa muốn mở miệng, lại nghe Thượng Quan Dung Khâm nói: "Hàn đại nhân nói có lý, là ta suy nghĩ không chu toàn."

Hắn ôm Cố Kinh Âm đi lên hai bước, nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên cáng, "Kinh Âm, đi trong hầm không tiện ôm nàng, nàng cẩn thận chút." Nói xong, hắn lại xoay người nói với hai tên thị vệ: "Làm phiền nhị vị."

Hai thị vệ đó biết rõ thân phận của Thượng Quan Dung Khâm, cũng không ngờ sẽ khách khí như thế, nên đều dùng sức gật đầu.

Cố Kinh Âm thấy Hàn Cẩm Khanh có ý cho người chuẩn bị cáng, tâm tư ngàn hồi trăm chuyển, lồng ngực nhói đau, cảm thấy chua chát. Nhưng nàng vẫn không chịu nhìn hắn, chỉ coi như hắn không tồn tại, nhìn Thượng Quan Dung Khâm khẽ gật đầu, nói nhỏ: "Yên tâm đi."

Kỷ Trác Vân thấy hai thị vệ muốn nâng cáng lên, bèn bước lên trước nói với một người: "Để cho ta." Hắn xoay người lại nói với Cố Kinh Âm: "Ta đưa nàng ra ngoài."

"Trác Vân, chàng không cần như vậy." Cố Kinh Âm chống người lên, "Để bọn họ làm được rồi, em không sao."

Kỷ Trác Vân để vai nàng lại, để nàng nằm xuống, "Cứ để ta làm, nàng nằm xuống đi."

Hàn Cẩm Khanh liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đôi mắt sắc bén u ám thâm trầm, đứng im tại chỗ, nói với tên thị vệ bên cạnh: "Để bản tướng ra trước."

Thị vệ đó kịp phản ứng, vội đi trước mở đường cho Hàn Cẩm Khanh.

Kỷ Trác Vân cùng một thị vệ khác chậm rãi nâng cáng lên đi trong mật đạo, Thượng Quan Dung Khâm đi cuối cùng.

Thình thoảng Kỷ Trác Vân nói với Cố Kinh Âm hai ba câu, nàng đều nhỏ giọng đáp, tinh thần có vẻ cũng không tệ lắm. Đến khi họ thoát ra khỏi mật đạo, trở lại mặt đất, đã là canh tư.

Thời gian Cố Kinh Âm ở trong mật đạo quá dài, lúc thoát ra, thấy trăng sáng, cảm nhận gió đêm từ từ thổi đến, bỗng lại thấy hơi hoảng hốt.

"Ai da, Cô đại nhân," Vương Thành Giác vội vàng chào đón, "Là Công bộ ta làm việc thất trách, khiến Cô đại nhân lâm vào hiểm cảnh, may có tướng gia túc trí đa mưu, Kỳ tướng quân gan dạ sáng suốt hơn người, mới cứu được cô ra."

Cố Kinh Âm nhìn về vội vàng lo lắng của Vương Thành Giác trông không giống như giả vờ. Nhưng nghĩ đến những gì vừa trải qua, nàng liền cảnh giác vài phần, nói: "Vương đại nhân không cần tự trách, lần này bản quan gặp chuyện ngoài ý muốn, có thể là do Công bộ làm việc bất lợi, hoặc là có người có ý làm, nhất định có thể tra ra manh mối."

Vương Thành Giác nghe xong lời này, sắc mặt không tốt lắm. Ông ta đã đợi ở đây rất lâu, lúc Hàn Cẩm Khanh bước ra ngoài đầu tiên cũng không nói gì, sắc mặt nhợt nhạt, ngồi lên xe ngựa nghênh ngang bỏ đi, khiến ông ta dù có muốn cũng không dám hỏi.

Nghe lời nói ý tại ngôn ngoại của Cố Khinh Âm, ông ta thầm nghĩ, chẳng lẽ mấy người này đã thương lượng gì với nhau lúc ở trong mật đạo?

Ông ta càng nghĩ càng khủng hoảng bất an, nhưng lại không thể thể hiện ra mặt, thấy Kỳ Trác Vân và Thượng Quan Dung Khâm đều đứng dưới tàng cây, liền đi đến vấn an, nhắc lại những lời vừa nói với Cố Khinh Âm với Thượng Quan Dung Khâm một lần nữa.

Kỳ Trác Vân không kiên nhẫn lắng nghe, mắt chỉ nhìn Cố Khinh Âm.

Thượng Quan Dung Khâm mỉm cười, nói: "Vương đại nhân cũng vất vả rồi, nên hồi phủ sớm nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai nói cũng không muộn."

Vương Thành Giác nghẹn họng, cố gắng cười cảm tạ Thượng Quan đại nhân đã lo lắng.

Hạ Chính Quyền đứng ở một bên, đã chuẩn bị xe ngựa thỏa đáng, một nữ quan trẻ tuổi nâng Cố Khinh Âm lên xe ngựa.

"Khinh Âm, về đến hành quán thì nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ mau đến thăm nàng." Kỳ Trác Vân nhắc mành xe lên, đứng ngoài xe nói với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Tâm như gương sáng

Cố Khinh Âm gật đầu, "Chàng cũng mau về nghỉ ngơi đi, không phải nói cấm quân còn đang thao luyện chinh đồn sao?"

Kỳ Trác Vân cắn răng, "Nếu không phải vì chinh đồn, đêm nay ta nhất định cùng nàng về hành quán."

"Vây sao được? Công vụ quan trọng hơn." Cố Khinh Âm nhìn dung mạo anh tuấn của Kỳ Trác Vân, trong lòng rung động, nói nhỏ: "Trác Vân, chàng làm quá nhiều chuyện vì em rồi."

Kỳ Trác Vân nắm tay nàng, "Khinh Âm, đừng quên chúng ta là hôn phu hôn thê, vì nàng, ta nguyện làm tất cả."

Cố Khinh Âm cắn môi, chậm rãi rút tay về, giọng nói hơi run rẩy, "Dù thế nào, cảm ơn chàng, Trác Vân."

Kỳ Trác Vân lưu luyến không rời nhìn xe ngựa chở Cố Khinh Âm chạy ra cửa hoa viên, rồi mới lên ngựa, dẫn đầu năm mươi cấm quân phóng như bay theo hướng khác.

Thượng Quan Dung Khâm cũng nhìn Cố Khinh Âm rời đi, thầm nghĩ, hẳn không nói chuyện với nàng, vì nàng cần thời gian, hẳn sẽ cho nàng.

"Là thuộc hạ thất trách, khiến đại nhân rơi vào hiểm cảnh." Đám hộ vệ đồng loạt quỳ gối trước mặt Thượng Quan Dung Khâm.

"Đứng lên cả đi." Thượng Quan Dung Khâm bình thản nói, "Bên Vương gia thế nào?"

Một người đứng lên ghé vào tai hắn thì thầm vài câu, sắc mặt Thượng Quan Dung Khâm không chút biến đổi, nói: "Về phủ trước."

Sau khi Cố Khinh Âm trở về hành quán, ăn chút ít, rửa mặt rồi ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh dậy.

Nàng thay triều phục sạch sẽ, cảm thấy thân thể hồi phục không tệ, chợt nghe thấy có người gõ cửa.

"Phùng đại nhân?" Cố Khinh Âm thấy Phùng Thị Viễn, vội mời y vào trong ngồi.

Phùng Thị Viễn liếc nhìn nàng một cái, lại nhìn nhìn cổng chính, nói nhỏ: "Không biết nói chuyện ở đây có tiện không."

Cố Khinh Âm nói: "Phùng đại nhân đã đến đây, có chuyện cứ nói, chẳng lẽ vì sợ tai vách mạch rừng, ta và đại nhân sẽ không nói chuyện với nhau nữa?" Nói xong, nàng rót cho y chén trà.

Phùng Thị Viễn nói cảm ơn, bưng chén lên uống một ngụm, than thở: "Cố đại nhân, ta và đại nhân có thể bình yên vô sự thoát ra là tốt rồi."

"Phùng đại nhân ra khỏi mật đạo bằng cách nào? Ai cứu ra?" Cố Khinh Âm hỏi.

Phùng Thị Viễn kể lại những chuyện đã qua và phỏng đoán của mình cho Cố Khinh Âm nghe.

"Nói như vậy, chính là do Thẩm Linh Trăn làm?" Cố Khinh Âm nhíu mi nói.

"Cố đại nhân, hạ quan có thể kết luận, người hạ thuốc trong canh của chúng ta chính là Thẩm Linh Trăn. Người khiến chúng ta rơi vào mật thất cũng là nàng ta." Phùng Thị Viễn gật đầu nói.

Kỳ thực trong lòng Cố Khinh Âm đã biết từ lâu, lúc này nghe Phùng Thi Viễn nói thì càng thêm chứng thật suy đoán của mình.

"Hai chúng ta đều là quan viên tuần tra của Ngự sử đài, đại diện cho Thánh Thượng. Thảm Linh Trần dám làm như thế, Phùng đại nhân cho rằng là vì sao?" Cố Khinh Âm truy vấn.

Phùng Thi Viễn hừ lạnh, "Việc này chắc chắn có liên quan đến Vương Thành Giác, nếu không phải ông ta bày mưu đặt kế, Thảm Linh Trần có thân phận gì, ở Công bộ cũng không đến mức có thể hô mưa gọi gió."

Hai người liếc nhau, đồng thời thốt lên, "Vụ án đường sông."

"Lúc tra được vụ án này, tôi đã thấy kỳ quái." Cố Khinh Âm chậm rãi nói.

Phùng Thi Viễn hơi trầm ngâm, "Đại nhân hoài nghi có người cố ý đưa vụ án này cho chúng ta?"

"Không thì sao?" Mắt Cố Khinh Âm sáng quắc, "Tôi không cho rằng Công bộ lại hớ hênh kẹp một bản án cũ vào trong hồ sơ bình thường. Huống chi, đây còn là vụ án lớn."

"Theo ý đại nhân là tiếp tục điều tra?"

"Tra, đương nhiên phải tra." Cố Khinh Âm khẳng định: "Mặc kệ có phải cố ý hay không, vụ án này vốn là nhiều điểm đáng ngờ, kết luận năm đó chắc chắn còn có ẩn tình khác."

Phùng Thi Viễn vỗ tay, kích động nói: "Được, hạ quan cũng nghĩ như thế. Hạ quan sẽ cùng đại nhân tra rõ ngọn ngành!"

Hai người nói thêm về việc tuần tra, đến lúc hành quán bưng cơm trưa lên cho Cố Khinh Âm, Phùng Thi Viễn mới cáo từ. Vừa ra đến trước cửa, y đột nhiên nghĩ đến cái gì, áp a áp ứng nói: "Cố đại nhân, lúc ngã xuống mặt đạo... đại nhân chỉ có một mình à?"

"Thượng Quan đại nhân ở cùng tôi, sao vậy?" Cố Khinh Âm nhú mày hỏi. Nàng thấy hơi kỳ quái vì sao Phùng Thi Viễn đột nhiên lại hỏi chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Ta muốn ăn nàng

Phùng Thời Viễn nhanh chóng quay người, bình tĩnh nhìn nàng, "Thượng Quan đại nhân..... Vậy hai người....."

Cố Khinh Âm như nghĩ ra chuyện gì, cố ý lớn tiếng: "Rốt cuộc Phùng đại nhân muốn nói gì, ta còn phải dùng cơm."

"À, ừ, vậy không cái gì, không có gì, làm chậm trễ thời gian của Cố đại nhân, hạ quan cáo lui." Nói, y bước nhanh ra ngoài.

Buổi chiều, có một ngự y trung niên xa lạ đến khám vết thương ở chân cho Cố Khinh Âm. Ông ta bắt mạch, băng bó lại vết thương cho nàng, kê một phương thuốc điều trị, lưu lại một ít dược cao trị ngoại thương, dặn dò hồi lâu rồi mới đi.

Cố Khinh Âm cũng không hỏi nhiều, chỉ đa tạ rồi tiễn ngự y đến tận cửa.

Kỷ Trác Vân nói sẽ mau đến thăm nàng, nhưng không ngờ lại nhanh đến thế.

Đêm xuống, Cố Khinh Âm khoác áo mỏng thấp đèn đọc hồ sơ tuần tra, nhìn xem có chỗ nào sơ hở không. Bỗng ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ, nàng chạy ra gian ngoài nhà chính, một bóng người cao lớn chọt tiến vào phòng.

"Ah!" Cố Khinh Âm hét to.

"Xuyt....." Bóng đen nhanh chóng che miệng nàng, nói: "Là ta." Thanh âm cố tình giảm thấp.

Cố Khinh Âm kinh ngạc quay người, "Trác Vân?"

Lúc này Kỷ Trác Vân đã thấp nển trong phòng, hẩn mặc áo gấm xanh đậm, dùng một cây ngọc trâm cố định mái tóc đen, mặt mày anh tuấn, trên người còn mang theo hơi lạnh.

Hắn nhìn Cố Khinh Âm, vẻ ôn nhu trong mắt như sắp tràn ra ngoài. Hắn dùng lực ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng nói: "Khinh Âm, ta rất nhớ nàng."

Áo ngoài của Cố Khinh Âm rơi xuống đất, trên người chỉ còn lớp trung y mỏng manh. Mùi hương nam tính xen lẫn mùi bụi đất bay vào mũi nàng. Cánh

tay siết chặt eo nàng vừa nóng vừa cứng cáp, giống như bàn ủi, kích toàn thân nàng run lên.

Khuôn mặt anh tuấn của Kỷ Trác Vân vui vào giữa vai và cổ nàng, tham lam hấp thu hương thơm ấm áp của nàng. "Ta muốn ôm nàng thế này lâu lắm rồi. Kinh Âm, nàng thật thơm." Hắn thỏa mãn nói.

Cổ Kinh Âm nhón chân lên, để mặc hắn ôm. Nàng ổn định tâm thần một chút, mới nhẹ nhàng nói: "Sao chàng lại tới đây? Không phải cấm quân còn đang ở trong núi tiếp tục chinh đồn thao luyện sao?"

Kỷ Trác Vân hít sâu mùi hương trên người nàng, nói: "Ta muốn gặp nàng nên tới đây."

"Chàng....." Cổ Kinh Âm cắn môi, không biết nên nói sao, trong lòng mềm nhũn, "Chàng cười ngượng một mình tới à?"

"Ừ." Kỷ Trác Vân đáp đơn giản.

Hắn ở trong cấm quân doanh thao luyện một ngày, vừa mệt vừa đói, trong đầu chợt lóe lên dáng hình thanh lệ của nàng. Hắn nhớ nàng, nhớ đến phát điên, nghĩ đến vết thương của nàng, nghĩ đến người bên cạnh nói chuyện với nàng ngày hôm đó. Ngay sau đó hắn giao lại toàn bộ giao phó tướng tạm quản, một mình một ngựa phi nhanh xuống núi.

"Chàng ăn gì chưa?" Cổ Kinh Âm ôm eo hắn, hỏi.

Hơi thở của Kỷ Trác Vân bất ngờ dồn dập, trầm giọng nói: "Ta muốn ăn nàng....."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cổ Kinh Âm ửng hồng, giây giụa muốn đẩy hắn ra, "Chàng tiếp tục nói lung tung thì trở về đi."

Cánh tay Kỷ Trác Vân thắt chặt lại, bỗng nhiên hôn thật mạnh lên cằm cổ non mềm của nàng, chốc lát sau mới lại buông nàng ra, thờ dốc nói: "Ta nói thật mà, Kinh Âm....."

Cổ Kinh Âm chỉ cảm giác huyết dịch toàn thân đều hướng lên gáy, thân thể bắt đầu mềm oặt, vội vàng nói: "Không cho phép nói nữa, em bảo phòng bếp chuẩn bị chút đồ ăn cho chàng. Chàng, chàng mau buông ra!"

Cuối cùng Kỷ Trác Vân mới lưu luyến buông tay ra, Cổ Kinh Âm lập tức thoát khỏi vòng tay hắn. Nàng rót chén trà cho hắn, cũng không dám nhìn hắn nữa, đi thẳng ra cửa bảo phòng bếp chuẩn bị thức ăn.

Nàng vừa rời đi không lâu, Kỷ Trác Vân liền chú ý tới ánh nến sáng lên ở phòng đối diện, có một người tay cầm sách, ngồi dựa vào cửa sổ. Ánh nến đ phác hoạ rõ ràng từng đường nét thanh nhã trên khuôn mặt người đó.

Hàng lông mày lười nhác của Kỷ Trác Vân cau lại, đang muốn đứng lên chạy đến bên cửa sổ thì Cổ Kinh Âm đẩy cửa vào, phía sau có một gã sai vặt, trong tay bưng mấy món ăn.

Hai chay một mặn, những món vô cùng bình thường mà Kỷ Trác Vân ăn đến say sưa, chút phiền muộn trong lòng cũng tan thành mây khói.

Cổ Kinh Âm đứng bên cửa sổ nhìn hắn, nói: "Kỷ Tướng quân, nếu như ăn xong rồi, không bằng sớm hồi phủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 232: Nàng có vui không?

Kỷ Trác Vân ngẩng đầu, thấy mái tóc đen dài của nàng xõa tung trên lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ động lòng người, dáng người lung linh hấp dẫn được bọc trong lớp trung y mỏng manh. Dưới ánh nến mờ ảo, trông nàng càng dịu dàng, toàn thân tựa khối ngọc thượng hạng, tao nhã nội liễm.

Hắn đứng lên, chậm rãi đi về phía nàng, ánh mắt tập trung trên người nàng, còn nàng vẫn đứng dựa vào tủ, cố gắng trấn định nhìn lại hắn.

Nàng hơi kinh ngạc xen lẫn chút hoảng hốt khi Kỷ Trác Vân đột nhiên đến hành quán,, bởi vì nàng vẫn chưa thể làm rõ quan hệ của hai người. Đối mặt với tình ý của hắn, nàng cũng không biết hồi báo như thế nào.

Nàng không biết ứng đối như thế nào nên hy vọng hắn trở về quân doanh.

"Chàng, muốn nói gì thì nói đi, không phải tới tận đây đâu." Nàng gấp gáp nói.

"Kinh Âm, nàng không muốn gặp ta sao?" Hắn khóa chặt lấy ánh mắt nàng, đột nhiên hỏi.

Cổ Kinh Âm hốt hoảng lắc đầu, cố mỉm cười, "Không phải, sao có thể như thế? Chỉ là chàng đột nhiên đến đây, em hơi bất ngờ thôi."

Kỷ Trác Vân đi tới trước mặt nàng, hai tay chống hai bên vây nàng trong ngực mình, cúi đầu nhìn nét mặt của nàng. "Ta nói rồi, ta sẽ nhanh chóng tới thăm nàng."

"Nhưng, em cứ tưởng....." Cố Kinh Âm chợt ngừng đầu, bờ môi đối diện với cằm hắn.

Kỷ Trác Vân cúi đầu, bờ môi gần như chạm vào chóp mũi nàng. "Kinh Âm, ta tới rồi, nàng có vui không??"

Hơi thở của hắn như có như không phất qua làn da nàng, ánh mắt của giao nhau, nàng có thể nhìn thấy rõ hình bóng mình trong mắt hắn.

"Em....." Con người chứ đâu phải cỏ cây, liệu ai có thể vô tình? Đối mặt với Kỷ Trác Vân, nàng luôn cảm thấy áy náy, là nàng lợi dụng hắn giải trừ hôn ước. Vậy nên, nàng phải làm sao mới không khiến hắn tổn thương?

"Có." Nàng nhẹ gật đầu, cup mắt.

Kỷ Trác Vân cười rộ lên, tiếng cười trầm thấp phát ra từ sâu trong yết hầu. Hắn không nhịn được nữa, lại ôm chặt nàng, như muốn khảm nàng vào cơ thể mình.

Cố Kinh Âm ra sức giãy giụa vài cái, trong lòng biết là phí công, nên đành thôi. Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực hắn, rầu rĩ nói: "Lúc nào chàng định về?"

"Sao nàng cứ muốn đuổi ta về thế? Tốt xấu gì chúng ta cũng hôn phu hôn thê, hơn nữa còn rất lâu không gặp nhau." Giọng Kỷ Trác Vân nghe có chút buồn bực.

"Hôn phu hôn thê gì chứ, phụ thân em chưa đồng ý mà." Cố Kinh Âm nhỏ giọng đáp.

"Chỉ là chuyện sớm muộn thôi" Kỷ Trác Vân chẳng hề để ý: "Đến lúc đó ta sẽ đích thân đến quý phủ cầu hôn."

Nhịp tim Cố Kinh Âm tăng nhanh, "Nào có chuyện tự đến cầu hôn?" Nàng không biết nên trả lời hắn thế nào, nhưng nàng tuyệt đối không muốn nhìn thấy Kỷ Trác Vân thất vọng thương tâm.

"Ta sẽ tự đến." Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, "Ta muốn cho cha mẹ nàng thấy thành ý của ta."

Cố Kinh Âm không dám nhìn hắn, chỉ hàm hồ nói: "Phụ thân còn ở trong Đại Lý Tự, chờ ông bình an hồi phủ rồi nói."

Kỷ Trác Vân gật đầu, lòng bàn tay khẽ vuốt tấm lưng thon gầy của nàng, "Hôm nay ngự y đã nói gì?"

Cố Kinh Âm nghe vậy, ngừng đầu lên, nghi hoặc nói: "Sao chàng biết ngự y đã tới?"

"Ta mời người nên tất nhiên biết rồi, Lục thái y thường xuyên khám bệnh cho tổ phụ của ta, rất có uy vọng trong Thái y viện." Kỷ Trác Vân nói.

Cố Kinh Âm kinh ngạc: "Khám bệnh cho Trần quốc công ư?"

"Đương nhiên, ta lo lắng những ngự y khác không đủ giỏi. Thế nào? Nàng cho rằng là ai mời ngự y cho nàng?" Đầu ngón tay của Kỷ Trác Vân nâng cái cằm xinh xắn của nàng lên, để nàng không thể không nhìn thẳng vào hắn.

Cố Kinh Âm thừa nhận ánh mắt bức người của hắn, hất đầu, "Em chẳng nghĩ gì cả."

"Thượng Quan Dung Khâm? Nàng cho rằng là hắn đúng không?" Kỷ Trác Vân bỗng nhiên nói.

Hơi thở của Cố Kinh Âm như cứng lại, bình tĩnh nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, "Chàng nói cái gì?"

Kỷ Trác Vân thấy nghiêm nghị thần sắc và đôi mắt như hồ sâu không đáy của nàng, bỗng thấy hối hận khi nhắc tới Thượng Quan Dung Khâm.

Ngày ấy hắn đã đấu võ mồm với Thượng Quan Dung Khâm một phen, trong lòng cũng mơ hồ tồn tại địch ý, cảm thấy Cố Kinh Âm đối xử với Thượng Quan Dung Khâm không giống bình thường, nhưng hắn vạn lần không nên nói ra trước mặt nàng.

Kỷ Trác Vân không tiếp tục giải thích, đột nhiên ôm nàng lên đi về phía giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Để ta ở lại nhé

"Chàng làm cái gì vậy? Mau buông em xuống!" Bị ôm lên đột ngột, Cổ Kinh Âm kinh hoàng hét lên.

Kỷ Trác Vân nhìn nàng, không ngừng bước, "Để ta xem vết thương ở chân nàng."

Cổ Kinh Âm đánh lên vai hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, giọng điệu mang theo vài phần oán trách: "Ai muốn chẳng xem? Thả em xuống!"

Kỷ Trác Vân đặt nàng xuống giường, ngăn không cho nàng đứng dậy, "Kinh Âm, vừa rồi ta không nên nói như vậy, đừng giận ta mà, để ta xem vết thương của nàng có nặng không."

Hai tay Cổ Kinh Âm chống trên giường, khuôn mặt anh tuấn của Kỷ Trác Vân gần nàng trong gang tấc, mấy lọn rối lướt nhẹ qua trung y của nàng. Hắn nhìn nàng chăm chú, vừa cẩn thận vừa thương yêu.

Nàng không tức giận, nàng nhìn ra được tình ý của hắn, cũng khắc ghi trong lòng, chỉ là, không cách nào đáp lại.

Lúc hắn nhắc tới Thượng Quan Dung Khâm, nếu hắn nhìn ra cái gì, nàng có nên nói rõ ràng với hắn không? Trong lòng nàng tự hỏi, nhưng lại không có đáp án.

Giữa nàng và hắn, nhìn vào thực tế thì là nàng muốn cầu cạnh hắn, nhưng nàng lại chưa báo đáp được gì, ngoại trừ đồng ý đính hôn giả cùng hắn, thế nhưng đó cũng chỉ là để giúp nàng thoát thân.

Trong lúc nàng xuất thân, Kỷ Trác Vân đã cởi tất và giày của nàng ra, lộ ra đôi chân gót sen nhỏ xinh.

Dưới lòng bàn chân nàng có một vết thương rất sâu, và hai vết thương nhỏ khác ở gót chân, miệng vết thương đều được đắp thuốc cao, đã được băng bó cẩn thận.

"Chàng nhìn đủ rồi chứ?" Cổ Kinh Âm chợt rút chân ra khỏi tay hắn, cúi đầu sửa lại vạt áo, nói nhẹ nhàng: "Không phải vết thương nghiêm trọng gì đâu."

Kỷ Trác Vân đưa tay ra nâng cái chân nhỏ của nàng trong lòng bàn tay, ánh mắt ôn nhu, "Sao kauj không nghiêm trọng? Chảy rất nhiều máu, nhớ dùng thuốc đúng thời gian."

Cổ Kinh Âm lại muốn rút chân về, nhưng lại bị Kỷ Trác Vân nắm chặt, ba phen mấy bận không thành công, nàng hơi xấu hổ, "Em biết rồi. Không còn sớm nữa, chàng mau trở về đi."

Kỷ Trác Vân đang dịu dàng vuốt ve lòng bàn chân nàng, nghe vậy, ngẩng đầu nhìn nàng, nói: "Kinh Âm, đêm nay để ta ở lại với nàng được không?"

Tim Cổ Kinh Âm đập mạnh, "Không được, nơi này là hành quán, người ngoài không thể ngủ lại đây được."

"Sao lại không được? Nàng không nói, ta không nói, liệu có ai biết?" Kỷ Trác Vân nói xong liền cởi giày, nằm xuống cạnh Cổ Kinh Âm.

"Kỷ Trác Vân!" Cổ Kinh Âm ngồi dậy, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, "Em nói không được là không được, chàng lập tức đứng lên cho em."

Kỷ Trác Vân ngồi dậy ấn vai nàng, "Kinh Âm, ta chỉ muốn ở bên nàng, một đêm thôi."

"Không được." Cổ Kinh Âm kiên quyết.

Kỷ Trác Vân vòng một tay ôm nàng, mềm mỏng nói: "Nơi này cách quân doanh quá xa, ta cưỡi ngựa trở về thì trời cũng sáng rồi."

"Chàng có thể về tướng quân phủ của chàng." Cổ Kinh Âm giãy giụa, "Cưỡi ngựa một khác là tới."

"Ta là gấu người trong phủ về đây, thế mà nàng lại bảo ta về đó, không biết sẽ náo loạn thế nào nữa." Kỷ Trác Vân mặc kệ nàng giãy giụa, nhất định không buông tay.

Cổ Kinh Âm bỗng nhiên đẩy mạnh hắn ra, lui vào trong góc giường, nheo mắt lại, đề phòng hỏi: "Nói vậy, Kỷ Tướng quân muốn qua đêm ở đây?"

Kỷ Trác Vân chậm rãi cởi áo ngoài, để sang một bên, ôn nhu nói: "Kinh Âm, ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng."

Trong lòng Cổ Kinh Âm biết hôm nay không lay chuyển được hắn, nói: "Được rồi, chàng ngủ ở đây, em ngủ dưới đất."

Sao Kỷ Trác Vân có thể để nàng làm vậy, hắn kéo nàng nằm xuống bên cạnh, cánh tay đè lên giữa ngực và bụng nàng, trầm giọng: "Đừng giằng co, ngủ sớm chút." Nói xong liền dập tắt nến ở đầu giường.

"Chàng....." Cổ Kinh Âm giận hắn tự chủ trương, nhưng lại chẳng còn cách nào đuổi hắn đi, liền đưa lưng về phía hắn không nói chuyện nữa.

Ánh trăng như nước, xuyên qua song cửa sổ, phủ ánh sáng màu bạc lên hai người đang nằm trên giường.

Trong hơi thở của Kỷ Trác Vân đều là hương thơm nhàn nhạt trên người Cổ Kinh Âm, trong lòng xao động không thôi, chẳng thể chìm vào giấc ngủ. Yết hầu hắn trượt lên trượt xuống, cánh tay xiết chặt, ôm chặt Cổ Kinh Âm vào lòng, để lưng nàng dán sát vào ngực mình.

Chương 234: Đêm trăng hoan hảo 1

Cố Khinh Âm cũng ngủ không được, toàn thân căng cứng, động tác bất ngờ của Kỳ Trác Vân làm nàng hoảng sợ kêu nhỏ một tiếng, thân thể nàng áp sát vào người hắn, bàn tay hắn cũng thuận thế áp lên bầu ngực đầy đặn của nàng.

Hô hấp của Kỳ Trác Vân như ngừng lại, sau đó thở dốc vài tiếng, cảm giác mềm mại lâu ngày không gặp khiến tim hắn đập nhanh không thôi, dục vọng cố đè nén lại một lần nữa ngẩng đầu. Bàn tay hắn xoa nắn ngực nàng cách lớp quần áo mỏng manh.

Dây cương đang căng lên trong đầu Cố Khinh Âm đứt phụt, đêm khuya vốn lúc thân thể nàng khô nóng nhất, là thời điểm khó mà tự khống chế, lại bị Kỳ Trác Vân trêu chọc thế này, nàng còn chưa kịp phản ứng, một tiếng rên rỉ mập mờ đã tràn ra khỏi khóe môi.

Nhưng lý trí giúp nàng nhanh chóng bắt lấy tay hắn, nàng thở dốc nói: "Em chỉ đồng ý cho chàng ngủ lại, chàng đừng được nước lấn tới."

Hơi thở nóng bỏng Kỳ Trác Vân phả vào cằm cổ nàng, khiến mấy sợi tóc rối của nàng đung đưa. "Ta muốn nàng, Khinh Âm." Giọng hắn trầm thấp, khàn khàn.

Cố Khinh Âm giãy giụa muốn ngồi dậy, nhưng chẳng thể thoát được. Chẳng biết từ lúc nào Kỳ Trác Vân đã cời dây thắt lưng y của nàng ra, bàn tay lớn luồn vào trong, cách yếm mỏng đùa bỡn ngực nàng.

Nàng vừa hổ thẹn vừa vội, muốn hét bàn tay đang tác quái của hắn ra, chân nàng đá lung tung đá vào người hắn, "Chàng, chàng không được sờ lung tung, ah....."

Kỳ Trác Vân bóp nặn hoa của nàng, cảm giác đau nhói tê dần xông lên, khiến toàn thân nàng run lên.

"Bầu vú của nàng vừa lớn vừa căng, ta muốn điên rồi." Thanh âm của Kỳ Trác Vân nồng đậm mùi sắc dục, động tác tay ngày càng thô bạo, cái áo lót mỏng manh bị hắn lột ra, đôi bầu vú xinh đẹp đầy đặn hoàn toàn nằm trong tay hắn.

Dưới những cái xoa nắn mạnh mẽ của hắn, ngực Cố Khinh Âm tê dại, cảm giác khô nóng trong nháy mắt lan ra toàn thân, cảm giác quen thuộc trong bụng dâng lên, nàng biết dục vọng của mình đã tỉnh lại.

Nàng cắn môi, vẫn không ngừng giãy giụa, mắng hắn: "Chàng, chàng nói linh tinh!"

"Ta chỉ nói những câu chân thật thôi," Thân dưới của Kỳ Trác Vân đẩy về phía trước, dục vọng nóng bỏng cách quần áo dán vào háng nàng. Bàn tay hắn vẫn không ngừng biến ngực nàng thành đủ kiểu hình dạng, ngón cái còn gầy gầy nặn hoa nàng. "Ta muốn nàng đến cương cứng lên rồi." Giọng hắn trầm thấp, dán sát vào vành tai nhạy cảm của nàng.

Thân thể Cố Khinh Âm nóng đến mức bắt đầu run rẩy, cho dù cách lớp quần áo vẫn có thể cảm nhận được nơi nóng bỏng và cứng rắn của hắn. Nàng siết chặt chân bồng, dón dập thở dốc, "Chàng, đừng, đừng như thế....."

Hắn vừa vội vàng hôn lên cằm cổ mịn màng của nàng, vừa kéo trung y đã hoàn toàn rộng mở xuống, lột phăng ra. "Khinh Âm, ta thật sự không nhận được, ta muốn nàng....."

Cố Khinh Âm không ngừng lắc đầu kháng cự, nhưng hắn hôn quá mãnh liệt, khiến nàng chẳng cách nào thoát khỏi. Cằm cổ yếu ớt nhạy cảm không ngừng bị khiêu khích trêu chọc, ngực bị chà đạp. Nàng không kềm chế được nữa, hơi ngược cổ lên, dưới thân đột nhiên nóng lên, dòng xuân thủy trong suốt sền sệt từ huyệt nhỏ tuôn ra.

Kỳ Trác Vân cường ngạnh quay người nàng lại để nàng đối mặt với hắn, cánh tay siết chặt vòng eo nhỏ của nàng, để nửa người dưới của hai người dán sát vào nhau. Mượn ánh trăng mềm mại như nước, hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, cầu xin: "Khinh Âm, cho ta làm một lần được không?"

Đôi mắt sáng ngời của nàng quá đẹp, thần sắc vừa mê hoặc vừa quật cường, hắn nhìn một lúc mà cảm giác thần hồn như bị nàng hút mất. Hai tay hắn nâng gương mặt xinh xắn của nàng, trịnh trọng hôn lên đôi môi nàng.

Kỳ Trác Vân hôn nàng vô cùng trân trọng, cẩn thận, nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi nàng, quần lấy đầu lưỡi nàng, liếm qua từng cái răng trong miệng nàng. Nàng lui thì hắn tiến, nàng gấp gáp, hắn sẽ trấn an. Hắn dẫn dắt đôi tay vốn kháng cự của nàng xuống hạ thân đang dán sát vào nhau của hai người.

"Ahh..... Chàng....." Trong tay nàng là một thứ cứng rắn như sắt, Cố Khinh Âm tròn to hai mắt, thoát khỏi môi hắn, thở gấp, "Chàng....."

Chương 235: Đêm trăng hoan hảo 2

Cố Khinh Âm xấu hổ vội rút tay về, "Sao chàng..... lại như thế." Tiếng nàng nhỏ như muỗi kêu.

"Nàng mau sờ đi, ta cương sắp chết rồi, " Kỳ Trác Vân vuốt ve da thịt mềm mại bên hông nàng, vội vàng nói: "được không?"

Cố Khinh Âm chưa bao giờ cảm thấy khó mở miệng như lúc này, gương mặt nàng sắp bốc cháy đến nơi, "Em, không muốn....." Nói xong nàng liền xoay người sang chỗ khác không nhìn hắn.

"Khinh Âm, " Kỳ Trác Vân trở mình đè lên người nàng, ngậm lấy nụ hoa phấn nộn mê người, mút mạnh một cái, khàn giọng nói: "Nàng nữ nhân tâm với vị hôn phu của nàng sao?"

Lúc này Cố Khinh Âm đã bị đánh toại bời, không còn chút năng lực phản kháng. Ba chữ "Vị hôn phu" là lý do khiến nàng rơi vào tay giặc. Nhưng chỉ cần nghĩ tới nơi này là hành quân, một khi bị người ngoài biết được, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nàng không có cách nào an tâm thuận theo hắn.

"Không được, Trác Vân, thật sự không được." Cố Khinh Âm nhìn hắn. Đôi mắt hắn chuyển chú nóng rực, đen nhánh sâu thẳm, tràn đầy tình yêu khiến nàng không dám nhìn thẳng.

Dục hỏa trong người Kỳ Trác Vân bốc cháy bùng bùng. Nghe nàng nói vậy, hắn gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu xuống, hung hăng cắn xé hai bầu vú lớn, cho đến khi làn da mềm mại của nàng rải rác dấu vết của hắn. Còn nàng cũng bị hắn tra tấn đến phát khóc.

Cố Khinh Âm cũng bị dày vò trong dục vọng, nàng cảm kích Kỳ Trác Vân, nhưng nàng không nên tiếp tục dây dưa không rõ với hắn. Lý trí rồi xa, nhưng khát vọng trong thân thể quá mãnh liệt khiến nàng không biết làm thế nào.

Nụ hôn của hắn, bàn tay của hắn, dục vọng của hắn, thậm chí cả hơi thở nặng nề và làn thịt nóng bỏng của hắn đều đang dụ dỗ nàng, khiêu khích nàng, ép nàng thôi giãy giụa, khiến nàng thuận theo, làm nàng trầm luân.

"Khinh Âm, " tiếng của Kỳ Trác Vân vang lên lần nữa, thô lệ khàn khàn, tựa hồ đã dùng hết tất cả khí lực, "Ta có thể không vào, chỉ cọ xát giữa hai chân..... Cho ta, được không?"

"Được." Cố Khinh Âm nhẹ giọng đáp.

Nhìn thấy gân xanh phập phồng và mồ hôi trên trán Kỳ Trác Vân, trong nháy mắt nàng nghĩ đến lúc hắn liều lĩnh nghĩ cách cứu viện, nghĩ đến hắn phong trần mệt mỏi từ quân doanh chạy đến đây thăm nàng, nghĩ đến những chuyện hắn đã làm cho nàng trước đây, nàng không thể cứng rắn từ chối hắn được nữa.

Huống chi, hắn đã nhượng bộ nhiều đến thế.

Kỳ Trác Vân không thể tin nhìn nàng, mặc dù hắn nhượng bộ, nhưng hắn cũng không nghĩ Cố Khinh Âm sẽ đồng ý. Thấy nàng dứt khoát như vậy, trong lòng hắn vô cùng vui vẻ.

Hắn vội cởi quần Cố Khinh Âm ra, còn chưa kịp kéo ra hết, đã nâng hai chân nàng lên ép vào trước ngực, để dục long đang kêu gào kẹt chặt giữa hai chân nàng.

Trên đỉnh nam căn của Kỳ Trác Vân đã chảy ra không ít tinh dịch, nhưng không có chất bôi trơn, chỉ cọ xát một cái cũng là tra tấn cực lớn.

Hắn cắn chặt răng, không cho mình lộ ra dáng vẻ nhếch nhác, "Kẹt chặt một chút..... Khinh Âm....." Hắn thở mạnh, dục long dán chặt vào mật viên của nàng, hơi đẩy cánh hoa đầy đặn của nàng ra.

Cố Khinh Âm khẽ ngậm lên một tiếng quặn rũ, bắp đùi run rẩy, cứ như hắn đi vào thật vậy. Vì hai chân gấp lại, nàng có thể thấy rõ thứ đang rút chọc giữa hai chân mình, bụng dưới mềm nhũn, một dòng d*nh thủy tuôn ra, từ cánh hoa uốn lượn xuống dưới.

Nàng cắn môi, tận lực khép chặt chân, cảm giác được hắn đang mượn xuân dịch của nàng để lướt động nhanh hơn. Nhục bồng to dài không ngừng cọ xát qua da thịt non mềm giữa hai chân nàng.

Kỳ Trác Vân vừa cắn rút, vừa nhanh chóng cởi áo bảo, cho đến lúc lồng ngực cường tráng hoàn toàn hiện ra trước mắt nàng.

Hai tay hắn đỡ lấy đầu gối nàng, trầm giọng kêu rên, "Còn chưa đủ, chưa đủ, tiếp tục chặt hơn..... Ân....." Hai túi cầu nặng trĩu của hắn liên tục đập vào hoa huy*t và khe mông của nàng, khiến nàng run rẩy.

"Không thể chặt hơn được nữa..... Không được....." Cố Khinh Âm nhẹ giọng đáp, "Chàng, chàng mau bắn ra."

Trước mắt nàng là dáng vẻ cuồng loạn trầm mê của Kỳ Trác Vân, tóc hăn rối loạn, mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt anh tuấn nhuộm dần sắc đục, lồng ngực trần trụi vân da rõ ràng, phần bụng trơn truột, cơ bắp cân xứng.

Hơi thở của hăn tràn ngập tại bên tai nàng, trong thân thể bùng bùng lửa đục. Nàng muốn lãnh tình, muốn đặt mình ra ngoài, muốn cố nén dục vọng, nhưng không thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Đêm trăng hoan hảo 3

Kỳ Trác Vân bị dày vò trong dục vọng, chỉ ma sát bên ngoài như thế không cách nào thỏa mãn hăn. "Không bắn ra được, rất muốn đi vào trong....." Giọng hăn ám ách, nhục bông trầm xuống phía dưới, chậm rãi cọ sát vào cánh hoa đang hé mở của nàng.

"Ah..... Chàng, không được như vậy..... Ah....." Thân thể Cố Khinh Âm đứng vào thời điểm trống rỗng khó kìm nén nhất, hoa bạch sung tẩy run rẩy đứng thẳng, bị quy đầu nam căn của hăn cọ qua, khiến thân thể nàng cong lên, căng cứng như dây cung.

Mật viên của nàng đã lây lội nước, mấy sợi lông mu ướt nhẹp dính vào hoa khâu mềm mại. Nhục bông to dài như gãi không đứng chỗ ngứa, càng cọ sát, càng khiến bụng dưới của nàng thắt chặt, tiểu huyết trống rỗng vô cùng.

Nhiều lần suýt thoát ra, bảo hăn đi vào, nhưng đều bị nàng kiềm lại, lời nói ra lại biến thành: "Chàng, vừa rồi chính chàng nói..... không đi vào, ần....."

"Không vào,..." Nhục bông của Kỳ Trác Vân càng ngày càng thô, càng cứng. "Có thể, nhưng, tối nay nàng đừng mong được ngủ, ta cảm thấy có thể làm suốt đêm....." Hăn đẩy mạnh về phía trước một cái, phần hông đánh vào bắp đùi nàng, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

"Kỳ Trác Vân ——" Cố Khinh Âm thật sự sắp bị hành hạ đến phát khóc, ngoài miệng vẫn không phục, "Chàng dám, chàng....."

"Sao ta lại không dám, " Kỳ Trác Vân cười mê người, "Lẽ nào, nàng thật sự không muốn?"

Cố Khinh Âm cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài, nam căn thô to của hăn đang chống ngoài cửa huyết ướt át của nàng, đỉnh chóp thậm chí đã thoát trượt vào trong.

Nàng thử gẩy gựa, nhưng hoàn toàn bị Kỳ Trác Vân giữ chặt. Nàng vừa tức vừa ủy khuất, "Kỳ Trác Vân, chàng khi dễ người ta....."

Kỳ Trác Vân nhìn đôi mắt long lanh nước của nàng, gấp gáp nói: "Khinh Âm, rõ ràng nàng đã ra rất nhiều nước, hà tất phải kiềm chế, để ta vào đi, ta sẽ thỏa mãn nàng, cam đoan khiến nàng dục tiên dục từ....."

"Em không muốn nghe chàng nói nữa." Cố Khinh Âm đánh hăn, quay đầu không nhìn hăn nữa.

Trong lòng nàng hoảng sợ vì Kỳ Trác Vân hoàn toàn cảm nhận được dục vọng của nàng, cũng biết nàng chỉ đang kiềm chế chính mình, nàng muốn lùi về sau, nhưng đã không thể lui được nữa.

Bỗng nhiên, tiếng sáo du dương như hoàng oanh hót ngoài song cửa sổ truyền đến, ần chứa nỗi niềm tương tư, quanh quẩn kéo dài trong đêm tối.

Tâm thần Cố Khinh Âm chấn động, ánh mắt lướt qua cửa sổ hé mở, nhìn về phía ngôi đình trống trải bên ngoài.

Ấn đường Kỳ Trác Vân nhú nhẹ một cái, đột ngột quay đầu Cố Khinh Âm lại, cúi người, hôn xuống đôi môi mềm mại của nàng.

Hăn vừa xâm lược môi lưỡi của nàng, vừa đùa giỡn hai bầu ngực đầy đặn, không cho phép nàng phân tâm.

"Ấn..... Ahh....." đầu v* Cố Khinh Âm bị bóp đau, nhưng cái miệng nhỏ lại bị hăn chặn lại.

Kỳ Trác Vân dùng môi lưỡi khiêu khích, để hơi thở của hai người giao hòa, mút lấy nước bọt trong miệng nàng, liếm láp nơi mẫn cảm nhất trong miệng nàng. Cố Khinh Âm không chống đỡ nổi nữa, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

"Khinh Âm....." Hăn trầm thấp than thở, phần eo trong nháy mắt phát lực, đưa cự long dính vào trong tiểu huyết của nàng.

âm đ*o chạt khít nóng ẩm của Cố Khinh Âm trong nháy mắt được lấp đầy, thậm chí nàng còn nghe thấy tiếng nước dâm mỹ khi hăn đi vào. Quy đầu to lớn lập tức thẳng tiến đến nơi sâu nhất, nàng buộc phải hít một hơi, xoang mũi phát ra tiếng ngâm triền miên.

Nhục bông nóng như bàn ủi của Kỳ Trác Vân bất ngờ bị tầng tầng mị thịt của nàng giữ chặt, cảm giác sáng khoái làm toàn thân hăn run lên, dục hỏa trong bụng tán loạn, khiến hăn suýt bắn ra. Hăn thở mạnh vài cái, đầu ngón tay kéo nụ hoa kiều diễm của nàng.

"Kỷ Trác Vân, chàng..... Ah....." Thân thể Cố Khinh Âm mẫn cảm vô cùng, lại bị ảnh hưởng bởi tiếng sáo nên toàn thân nàng căng lên, chỉ một chút kích thích cũng đủ đưa nàng lên giới hạn.

Kỷ Trác Vân tàn nhẫn đi sâu vào, lập tức khiến âm đ*o chặt khít của nàng không ngừng co rút, cảm giác tê dại từng cơn kích thích bụng dưới.

Kỷ Trác Vân nâng một chân của nàng lên, thờ gấp, chậm rãi cắm rút.

"Thoải mái không?" Hấn hỏi, nở nụ cười mê người, "Rõ ràng nàng cũng thích."

Tiếng sáo ngoài cửa sổ vẫn chưa ngừng, làn điệu réo rắt lúc cao lúc thấp, xuyên qua cửa sổ tràn vào phòng, hòa cùng tiếng thờ dốc của đôi nam nữ đang quần quýt trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Đêm trăng hoan hảo 4

Trong lòng Cố Khinh Âm trào dâng cảm giác hồ thẹn, bởi nàng có thể tưởng tượng được tư thái thanh nhã đứng thối sáo dưới ánh trăng của Thượng Quan Dung Khâm lúc này, còn nàng lại đang mở lớn hai chân nằm dưới thân Kỷ Trác Vân mặc hấn vẫn vô.

Hai mắt nàng cay cay, trong cơ thể dâng lên khoái cảm cảm kị bí ẩn. Khoái cảm ấy trong nháy mắt nuốt chửng lấy nàng, khiến nàng trầm luân.

Kỷ Trác Vân quỳ xuống, thân dưới phát lực, nhục bông to dài đỉnh thật sâu vào trong thân thể của nàng. Nơi mẫn cảm nhất bị hung hăng nghiền ép, Cố Khinh Âm thét lên, cuồng loạn lắc đầu, mái tóc đen xỏa tung trên chiếc gối trắng.

"Bên trong nàng vừa trơn vừa chặt, ah....." Kỷ Trác Vân chậm rãi lui ra ngoài, rồi lại lần nữa đi sâu vào trong, thờ dốc nói: "Thật khiến người ta không kiềm được."

Hai bầu vú lớn của nàng không ngừng nảy lên trước mắt Kỷ Trác Vân. Hấn bèn cúi người ngậm lấy một bên, mút mạnh hai cái, "Thật lẳng lơ."

"Nha..... Ah....." Cố Khinh Âm nhú mảy, uốn éo người, "Kỷ Trác Vân, chàng muốn làm thì làm nhanh lên, nói nhiều vậy làm gì, ah....."

Kỷ Trác Vân cong môi, "À? Hóa ra nàng chê ta chậm?"

Hấn nâng chân nàng lên cao hơn, phần eo đột ngột phát lực, nam căn ra vào thần tốc, chỗ giao hợp của hai người vang lên tiếng nước vang dội trong đêm tối.

Nam căn của hấn như thanh kiếm sắc, tách tầng tầng mị thịt, đi vào thẳng hoa tâm.

Tiểu huyết của nàng ngậm chặt nam căn thô to của hấn, mị thịt bên trong tựa như vô số cái miệng nhỏ mút lấy thân gậy, sáng khoái đến mức khiến đùi hấn phải căng lên, mỗi một lần rút ra cũng làm trán hấn nổi đầy gân xanh.

"Ah..... Ah..... Quá nhanh....." Trong huyết nàng tuôn ra từng dòng xuân thủy, hoa tâm như sắp bị hấn phá nát, lây lội đầy nước, khoái cảm chồng chất, cần nhanh chóng tìm được đường ra.

"Thoải mái không? Hử?" Kỷ Trác Vân nhìn đôi mắt mờ mịt của nàng, trong lòng mềm nhũn, hạ thân vẫn hoạt động liên tục, "Trả lời ta, Khinh Âm."

"Ừm....." Nàng thừa nhận theo bản năng, thân thể giống như một chiếc thuyền nhỏ chìm nổi trong bể đục, "Ah..... Ah..... Không cần....."

Trong lòng Kỷ Trác Vân khê động, khí huyết dâng trào, luật động ngày càng mạnh mẽ. Chỗ giao hợp của hai người vang lên tiếng nước bì bõm, d*m thủy bắn tung tóe, đại nhục bông không biết thoả mãn tiến vào rồi lại rút ra.

Tiểu huyết của Cố Khinh Âm bắt đầu co rút kịch liệt, mị thịt cắn chặt lấy quy đầu của hấn, siết lấy thân gậy đang ngo ngoáy không ngừng.

Đúng lúc này, tiếng sáo đột ngột cất cao, làn điệu vang vọng trong trời đêm, quán lấy gió đêm lạnh buốt rơi vào tai Cố Khinh Âm.

Tiếng thờ dốc của nàng ngày càng nặng nề, trái tim thất chặt lại. Nàng chẳng thể nghĩ gì được nữa, tiếng rên rỉ dần biến thành tiếng nức nở nghẹn ngào.

Kỷ Trác Vân bỗng nhiên ngừng động tác, nhìn nàng. Dưới ánh trăng, hai mắt nàng mơ màng, sắc mặt ửng đỏ, làn da trắng nõn phỉếm hồng, đôi mắt đen như bảo thạch nghi hoặc hấn.

Cố Khinh Âm đang ở ranh giới bùng nổ thì Kỷ Trác Vân bỗng nhiên dừng lại. Thân thể nàng như bị treo giữa không trung, lên không được xuống cũng chẳng xong, làm nàng khó chịu đến phát khóc.

"Gọi tên ta." Kỳ Trác Vân ra lệnh.

Thực ra hấn cũng không dễ chịu, huyết chút nữa đã bắn ra, nhưng rõ ràng nữ nhân dưới thân đang bị tiếng sáo làm nhiễu loạn, nên hấn đành phải nghiêng răng nhẩn nhẩn.

Cố Khinh Âm vừa hồ thẹn vừa giận, nhưng thân thể lại không thể rời khỏi hấn. Nàng siết chặt ga giường, ép mình không được mở miệng.

Kỳ Trác Vân chờ chốc lát vẫn không thấy động tĩnh gì, chỉ thấy nàng cắn chặt môi, thân sắc quật cường.

Ngay lập tức, hấn nâng nàng lên, cứ để hạ thể hai người tương liên bước đến bên cửa sổ.

Cố Khinh Âm bị hấn ôm trong ngực, eo đành phải nâng lên, tay chân bám lấy người hấn. Mỗi bước đi của hấn, nhục bông thô to lại cọ xát trong nhục huyết của nàng. Chỉ vài bước ngắn mà nàng đã bị khiêu khích, thân thể bắt đầu run rẩy.

Hấn đặt nàng ngồi lên chiếc tủ thấp trước cửa sổ, kéo hai chân nàng ra, hạ thân đẩy mạnh một cái.

"Chàng làm cái gì..... Ah....." Lúc đầu Cố Khinh Âm còn vô cùng xấu hổ và giận dữ, sau đó trên mặt hiện lên vẻ kinh hoàng.

Đôi mắt đen nhánh của Kỳ Trác Vân nhìn thẳng vào nàng, trong mắt có mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, "Ngồi đây không phải nghe tiếng sáo sẽ càng rõ hơn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Đêm trăng hoan hảo 5

Kỳ Trác Vân chưa nói xong, phần hông đã bắt đầu dụng lực, nhục bông to dài nhanh chóng ra vào trong cơ thể Cố Khinh Âm, khiến d*m thủy vắng tứ phía. Vì va chạm quá nhanh mà chỗ giao hợp của hai người còn tạo ra bọt nước trắng, xương mu dán sát vào nhau.

Cố Khinh Âm còn chưa kịp tiêu hóa hết lời nói của hấn đã buộc phải thừa nhận một cuộc vui mới. Nàng buộc phải hét lên một tiếng, khoái cảm dâng lên như thủy triều mãnh liệt, giọng điệu run rẩy, "Kỳ Trác Vân..... Chàng..... Ah....."

"Thế nào? Có phải nghe rõ hơn rồi không, ân?" Hạ thân của Kỳ Trác Vân tiếp tục cắm rút.

Hai tay Cố Khinh Âm chống lên mặt tủ, những điểm mẫn cảm trong huyết đều bị nam căn cọ qua một lượt, nhưng hấn vẫn chậm chạp không cho nàng thỏa thích. Cứ đến lúc nàng chuẩn bị lên cao trào thì hấn lại thả chậm, sau đó lại bắt đầu một vòng lượt động điên cuồng.

Tiếng sáo ngoài cửa sổ lúc cao lúc thấp, lúc nhanh lúc chậm, giúp nàng tỉnh táo trong lúc thân thể chìm đắm trong dục vọng. Cố Khinh Âm giãy giụa trong ranh giới sắc dục, "Em không chịu nổi..... Trác Vân, em, ah....."

"Không chịu nổi? Nàng không chịu nổi tiếng sáo, hay là ta?" Hấn chậm rãi cúi người thăm thỉ bên tai nàng.

Cố Khinh Âm co người lại, cắn chặt cánh môi, không nói chuyện.

Kỳ Trác Vân bỗng nhiên dừng động tác, như đang chờ phản ứng của nàng, ánh mắt lưu luyến trên đường cong là lướt tuyệt đẹp của nàng.

Hai chân Cố Khinh Âm quán chặt lấy eo hấn, nửa người trên dựa vào ngực hấn, tiểu huyết ngâm lấy nhục bông to dài.

"Muốn sao?" Hấn vẫn đang cúi đầu, ánh mắt sáng trong, "Nàng muốn ta tiếp tục đúng không?"

Mặt Cố Khinh Âm nóng bừng, nghiêng răng nói: "Kỳ Trác Vân, chàng không nên quá phận..... Ah....."

Kỳ Trác Vân đột ngột rút ra khỏi thân thể nàng, nam căn to dài dính đầy nước, nhỏ tí tách xuống nền gạch xanh.

Hấn lau loát lật người nàng lại, để mặt nàng hướng ra ngoài cửa sổ, quỳ trên mặt tủ. Hấn tách bờ mông đầy đặn của nàng ra, để dục căn xông thẳng vào trong.

Cảnh trí u ám ngoài song cửa sổ ánh vào đáy mắt Cố Khinh Âm, ánh trăng sáng ngời, tiểu đình, núi giả, con đường đá cuội quanh co, và có một bóng người cao to trác tuyệt đứng ở hành lang đối diện.

Nước mắt nàng đột ngột chảy xuống, hai bầu ngực nàng nằm trọn trong lòng bàn tay Kỳ Trác Vân, mặc hấn đùa giỡn, tiểu huyết được nhục bông của hấn lấp đầy, kết hợp không có một khe hở. Thân thể nàng hăm sâu trong dục vọng, khiến nàng không thể kiểm soát nổi nữa.....

"Trác Vân, " Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, lẩm bẩm: "Em muốn chàng..... muốn chàng “yêu” em....."

"Khinh Âm....." Ký Trác Vân mút lấy cần cổ mềm mại của nàng, tình cảm dâng trào. Hắn không muốn ép nàng phải nói ra, nhưng điều hắn không thể chịu nổi nhất là, nàng đang nằm dưới thân hắn, dục long của hắn còn đang chôn thật sâu trong cơ thể nàng, mà nàng lại nghĩ về người khác. Hắn hy vọng nàng chỉ thuộc về hắn.

Cổ Khinh Âm lắc đầu, nàng không muốn nghe gì cả, cũng không muốn thấy gì cả, chỉ muốn hoàn toàn thuận theo dục vọng. Đó chính là thứ nàng muốn nhất lúc này.

Trán Ký Trác Vân toát đầy mồ hôi, cắn chặt môi không cho tiếng rên rỉ tràn ra ngoài. Dục long bị mị thịt của nàng xoắn càng ngày càng chặt, khiến huyết dịch toàn thân hắn dâng trào, khoái cảm tích lũy tới cực hạn, thần kinh căng thẳng. Hai tay hắn vịn eo nàng, hết lần này tới lần khác hung hăng lướt động.

"Khinh Âm, để ta yêu nàng, " Trong thời khắc điên cuồng nhất, hắn nói như vậy: "Dù thế nào, ta cũng sẽ ở bên nàng."

Xương cốt truyền tới khoái cảm mãnh liệt làm hắn không cầm giữ nổi nữa, hắn gầm nhẹ một tiếng, bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng. Ký Trác Vân ôm chặt lấy nàng, để nửa người dưới của hai người dán chặt vào nhau, tất cả tinh dịch nóng bỏng đều đổ trong tử cung của nàng.

Lúc hắn lên cao trào, thân thể nàng cũng run lên kịch liệt, cao triều như cuồng phong bão táp trong nháy mắt quét sạch thân thể nàng, khiến nàng chẳng thể suy nghĩ, chẳng còn hơi sức đâu để hít thở, cũng không thể kiềm chế nổi tiếng rên rỉ kiều mị. Xuân thủy trào ra xối ướt nhục bông của hắn, rồi chảy dọc theo bắp đùi hắn xuống đất.....

Trước mắt nàng mờ hồ, không nhìn rõ gì nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Lời mời từ Tướng phủ

Suốt đêm, Cổ Khinh Âm ngủ không an ổn, trần trọc, lúc tỉnh lúc mơ, thỉnh thoảng lại nghe thấy giọng của Ký Trác Vân, "Ta sẽ không buông tay....." Cánh tay đang đặt bên hông nàng lại siết chặt thêm một chút.

"Khinh Âm, ta thật lòng với nàng....."

"Chờ chúng ta thành thân, nàng sẽ chỉ thuộc về một mình ta....."

"Một đời một kiếp ta sẽ đối tốt với nàng....."

Cổ Khinh Âm nghe nghe những lời nói đứt quãng, trong lòng lên xuống bất định. Tuy nhắm mắt nhưng lại chẳng thể ngủ nổi, những câu nói kia cứ quanh quẩn trong lòng, nhưng nàng lại chẳng thể đáp lại hắn.

Nàng nhú mi tâm, đến khi sắc trời tờ mờ sáng mới thấy buồn ngủ.

Lúc tỉnh lại, trời sáng choang, phía sau nàng đã không một bóng người.

Gã sai vặt trong hành quán theo thường lệ đưa nước ấm và đồ ăn tới, nàng cẩn thận lau người, rửa mặt sạch sẽ sau đó ăn một ít cháo trắng điểm tâm. Lúc nàng định ra ngoài tìm Phùng Thời Viễn, thì thấy Vương Thành Giác mang mấy người đi tới.

Ngự Sử gặp chuyện không may trong lúc tuần tra ở Công bộ, về tình về lý tất nhiên Công bộ đều phải tới thăm, Cổ Khinh Âm chỉ không nghĩ Vương Thành Giác lại đích thân đến đây.

Vương Thành Giác cho người đặt quà tặng chính tề, mỉm cười hỏi tình hình sức khỏe của Cổ Khinh Âm.

Cổ Khinh Âm ngồi đối diện với Vương Thành Giác, cảm thấy không có gì không đúng lắm với sự chuyển biến bất ngờ của ông ta. Cái dáng vẻ tươi cười kia như lớp mặt nạ dính chắc luôn trên mặt ông ta vậy. Nhớ tới chuyện không may vừa qua, và bản án cũ của Công bộ, nàng không có nhiều tâm tư qua loa lấy lệ với ông ta nữa. Nhưng dù sao chức quan của Vương Thành Giác cũng cao hơn nàng rất nhiều nên đành miễn cưỡng ngồi lại. Vương Thành Giác nói mười câu, nàng nhiều nhất cũng chỉ hồi đáp đôi lời.

Vương Thành Giác là nhân vật bậc nào, thấy thái độ thân sắc của nàng lúc này, nào có thể không hiểu. Nếu là thay đổi, ông ta nào thèm để Cổ Khinh Âm vào mắt. Nhưng tình thế trước mắt bức bách, ông ta không thể không bắt chuyện vài câu với nàng, thứ nhất là vì công bộ, thứ hai là vì thăm dò ý nàng.

Nào nghĩ tới mỗi lần nói đến chỗ máu chó Cổ Khinh Âm đều lảng đi, ông ta nói hồi lâu mà vẫn không thu hoạch được gì.

"Cố đại nhân có biết Thượng Quan đại nhân đi đâu không?" Vương Thành Giác đột nhiên hỏi: "Có phải Thượng Quan đại nhân không ngủ lại trong hành quán?"

Cố Kinh Âm nhướng mày liếc nhìn ông ta một cái, "Làm sao hạ quan lại biết được hành tung của Thượng Quan đại nhân chứ?"

Vương Thành Giác cười tít mắt, tình rui dò xét Cố Kinh Âm "Với giao tình của Cố đại nhân và Thượng Quan đại nhân, chẳng nhẽ đại nhân lại không biết?"

Từ sau khi xảy ra chuyện không may, ông ta đã chất vấn Thẩm Linh Trăn, vì sao Thượng Quan Dung Khâm lại bị cuốn vào chuyện này. Mặt mũi Thẩm Linh Trăn trắng bệch nói cho ông ta biết, Thượng Quan Dung Khâm tự nhảy xuống mặt đạo.

Khi đó Vương Thành Giác cả kinh, Thượng Quan Dung Khâm có thân phận địa vị thế nào mà lại nhảy xuống theo Cố Kinh Âm.

Cố Kinh Âm vừa muốn mở miệng, bên ngoài bỗng vang lên tiếng huyền não, Thánh Thượng truyền chỉ tới hành quán.

Đạo thánh chỉ này dành cho cả Công bộ và Ngự Sử đài, Vương Thành Giác và Cố Kinh Âm cùng cúi đầu tiếp chỉ.

Giọng nói the thé của thái giám truyền chỉ vang lên, mỗi chữ mỗi câu khiến sắc mặt Vương Thành Giác càng thêm khó coi.

Cố Kinh Âm vốn đang suy nghĩ xem Ngự sử đài nên làm thế nào, thì đạo thánh chỉ này đến thật đúng lúc. Không chỉ định tội Công bộ ý dẫn người vào Minh Cẩm Viên, mà còn cho Ngự Sử đài kéo dài ba ngày tuần tra, đồng thời lệnh cho Vương Thành Giác phải đi theo trợ giúp, không được làm ngơ. Cuối cùng, còn nhắc thừa tướng Hàn Cẩm Khanh sẽ chủ trì điều tra chuyện Ngự Sử gặp nạn lần này.

Vương Thành Giác tiếp xong thánh chỉ liền rời đi luôn, Cố Kinh Âm đến chỗ Phùng Thời Viễn truyền đạt ý chỉ, bàn bạc về ba ngày tuần tra sắp tới.

Vừa qua trưa, ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ, Cố Kinh Âm ngẩng đầu lên khỏi án tự, thấy một khuôn mặt tuổi trẻ quen thuộc ló vào. Người đó cung kính cúi đầu nói: "Cố đại nhân, tướng gia cho mời."

Cố Kinh Âm nhíu mày, khuôn mặt Hàn Cẩm Khanh lướt qua trong đầu. "Có chuyện gì quan trọng mà phải khiến thân tín của tướng gia đích thân đến đây một chuyến?"

Sở Phong cười ha ha hai tiếng, "Chuyện Tướng gia muốn làm, sao tiểu nhân biết được? Tiểu nhân chỉ có trách nhiệm mời Cố đại nhân và Phùng đại nhân đến tướng phủ, rồi phục mệnh tướng gia thôi."

"Phùng Thời Viễn cũng cùng đi?" Cố Kinh Âm hỏi.

Sở Phong đáp: "Tướng gia phân phó như vậy."

Lúc trước nghe loáng thoáng phụ thân và đại ca trò chuyện trong thư phòng, Cố Kinh Âm đã nhận định Hàn Cẩm Khanh là hại thủ phạm phụ thân. Lúc này hẳn lại sai người mời nàng tới phủ, phản ứng đầu tiên là cự tuyệt, nhưng nghe nói Phùng Thời Viễn cũng đi cùng, lại nghĩ tới thánh chỉ, nàng trầm ngâm chốc lát, rồi đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Vòng đi vòng lại

Trạch viện Tướng phủ nằm ở phía đông kinh thành, chiếm diện tích khá rộng, vốn là Vương phủ tiền triều, được đương kim Thánh Thượng ban cho Hàn Cẩm Khanh. Tòa phủ trạch này đã qua nhiều lần tu sửa, đẹp đẽ hoa lệ, chẳng kém thời thịnh vượng nhất của tiền triều.

Dùng kiệu, Cố Kinh Âm và Phùng Thời Viễn được hai gã sai vặt mặc thanh y dẫn vào trong, dọc đường rường cột chạm trổ, lan can son son, bậc thềm làm bằng bạch ngọc. Đi khoảng một nén nhang, hai người được thu xếp ngồi trong phòng khách lịch sự tao nhã.

"Cố đại nhân nói nói xem tướng gia mời chúng ta tới nơi này làm gì?" Phùng Thời Viễn nhấp một ngụm trà mát lạnh thuần khiết, thơm ngát. "Phùng Thời Viễn tôi sống nửa đời người còn chưa bao giờ nghĩ tới có thể nhận được lời mời tướng gia, thật sự là được sủng ái mà lo sợ."

Cố Kinh Âm nhàn nhã nói: "Hon phân nửa là vì chuyện thất trách của Công bộ."

Phùng Thời Viễn nhìn nàng, cười khẽ, lại gật đầu một cái, ánh mắt xoay chuyển thấy hai người thị nữ xinh đẹp mắt ngọc mày ngài đi tới.

"Phùng đại nhân, tướng gia cho mời."

Phùng Thời Viễn lập tức bỏ chén trà nhỏ xuống, đứng dậy, Cố Khinh Âm thấy thế cũng đứng lên đi ra phía ngoài, nhưng lại nghe thị nữ kia nhẹ nhàng nói: "Mời Cố đại nhân tiếp tục phẩm trà."

Tiểu nha hoàn lạnh lợi bùng lên một chén canh gừng, thể chất Cố Khinh Âm thiên hàn, lại phải ở trong mật đạo ẩm ướt hơn một ngày, uống hết chén canh này toàn thân đột nhiên ấm lên, lục phủ ngũ tạng đều rất thoải mái.

Dù Cố Khinh Âm luôn nhắc mình phải nhẫn nại, nhưng đến lúc đèn lên, vẫn còn không thấy có người tới đây dẫn đường.

Nàng vốn cũng không muốn gặp Hàn Cẩm Khanh, nhưng lại phải mất bao thời gian ngồi đợi ở phòng khách, trong lòng bùng lửa giận, không chờ nổi nữa.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng, đúng lúc có gã sai vặt bùng bàn ăn đến, tươi cười mời nàng dùng bữa tối.

"Tướng gia đang ở trong phủ?" Cố Khinh Âm hỏi.

Gã sai vặt kia cười, "Tiểu nhân nào có được biết tướng gia đang làm gì, mời Cố đại nhân dùng cơm, tiếp tục chờ thêm lát nữa."

"Phùng đại nhân đâu? Còn ở chỗ tướng gia sao?" Nàng lại hỏi tiếp.

"Tiểu nhân cũng không biết, mời Cố đại nhân dùng bữa trước."

Cố Khinh Âm nhìn những món ăn tinh xảo trước mắt, nhưng chẳng có khẩu vị. Sau khi gã sai vặt rời đi, nàng cũng ra ngoài.

Sắc trời dần tối, nàng cứ đi loay quanh, nha hoàn sai vặt thấy nàng mặc triều phục thì chỉ nghĩ là khách quý của tướng gia, đều khom mình hành lễ với nàng, không ai gây khó dễ.

Nàng đi một vòng trong hoa viên, lúc đi qua rừng mai, hai mắt lập tức sáng lên. Đập vào mắt nàng là hồ nước lãn tãn gọn sóng, lấp lánh ánh trắng. Bên hồ trồng một hàng trúc, lắc lư theo gió. Xuôi theo hồ là hành lang dài, khúc chiết uốn lượn, tinh diệu tuyệt luân.

Nàng chậm rãi tản bộ quanh hồ, cũng không biết có đi đúng hướng hay không mà chỉ dựa vào hiểu biết về phủ trạch và suy đoán của mình.

Nếu đã tới, lại lãng phí biết bao nhiêu thời gian, nàng không muốn đi một chuyến tay lại về tay không. Nàng muốn nói chuyện rõ ràng với Hàn Cẩm Khanh.

Xa xa có hai nữ tử đi tới, tóc búi cao, mặc quần lụa mỏng chấm đất. Theo trực giác Cố Khinh Âm lui lại, trốn sau núi giả sau.

"Vân Thường đại nhân, cô nói xem sao tướng gia đang êm đẹp lại bị bệnh?" Một nữ tử nói.

"Người ăn ngũ cốc, ai có thể không ốm đau?" Nữ tử tên Vân Thường nói, giọng nói uyển chuyển trong veo như hoàng anh xuất cốc.

Nữ tử kia lại nói: "Có phải vì đi xuống mật đạo không?" Thanh âm thấp vài phần.

"Cô nghe được chuyện gì?" Vân Thường hỏi.

"Đại nhân không biết sao? Tướng gia vì cứu một nữ quan mà lấy thân mạo hiểm? Chuyện đó đã lén lút truyền khắp phủ rồi."

"Ai cho phép các người nói linh tinh chuyện của Tướng gia?" Vân Thường nói.

"Đại nhân, tôi cũng chỉ lo lắng cho cô thôi, những năm này cô vì tướng gia bỏ ra bao nhiêu, chúng ta đều nhìn thấy. Nếu khiến người khác giành được, đối với cô....."

"Cô lo chuyện của mình mình đi, lập tức tới quan viên chân tuyến."

"Tạ đại nhân nhắc nhở, hạ quan hiểu. Ah, tướng gia bị bệnh cũng không cho cô hầu hạ như trước....."

Hai người dần đi xa, mấy lời nói thầm thì bị gió đêm thổi tan.

Cố Khinh Âm bước ra khỏi núi giả, sắc mặt vài phần hoang mang.

Bị bệnh? Hóa ra là bị bệnh.

Đã là bị bệnh, sao còn mời nàng và Phùng Thời Viễn đến phủ?

Nàng quay người, đi dọc theo con đường lúc nãy để trở về, trong lòng hoang mang, những lí do thoái thác chuẩn bị lúc trước đã quên sạch. Nàng nhớ sắc mặt tái nhợt của hắn lúc ở trong mật đạo, thần sắc vẫn lạnh nhạt như giễu cợt người khác. Thế mà nàng còn thốt ra những lời chua ngoa đó.....

Bước chân ngừng lại, nàng quay người, đi theo ven hồ tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Căn phòng ảm hương

Vượt qua đình nghi mát bên hồ thủy tạ, tiếp tục đi thẳng về phía trước, một tòa nhà tuyệt đẹp xuất hiện trước mắt Cố Kinh Âm.

Mái cong lục giác lợp ngói lưu ly, kết hợp với nước sơn trắng như bạch ngọc và ánh trăng lúc mờ lúc tỏ trông tòa nhà càng mông lung, huyền ảo.

Cố Kinh Âm bước tới trước cửa thì bị thị vệ cản lại: "Ai?"

"Hạ quan là Cố Kinh Âm của Ngự Sử đài, đến cầu kiến tướng gia, phiền thông báo một tiếng." Cố Kinh Âm mặc triều phục chỉnh tề đứng dưới ánh trăng, dung nhan vừa thanh lệ vừa anh tuấn, nói chuyện không nhanh không chậm.

Tên thị vệ nhìn nàng một lượt rồi mới đi vào thông báo.

Cố Kinh Âm yên lặng phóng tầm mắt nhìn bên trong tòa nhà, sắc vàng ảm áp của ánh nến nhuộm lên khốe mắt chân mày nàng, tạo nên một kiểu phong tình khác.

Sau khoảng một chén trà, nàng mới được cho vào.

Trước cửa chính phòng ở lầu hai, hai người thị nữ xinh đẹp cung kính hành lễ, giúp nàng đẩy cửa phòng ra.

Một căn phòng ảm áp ngát hương.

Trong lư hương tử kim điêu khắc hình thủy thú là long tiên hương lượn lờ bốc khói. Mặt đất trải thảm trắng. Trên tường treo đèn cung đình nạm vàng. Góc phòng đặt một bình sứ trắng cổ nhỏ. Giữa phòng đặt sáu bức bình phong bằng gỗ tử đàn cực lớn thêu hoa điều, trùng ngư trông rất sống động.

Cố Kinh Âm cúi thấp đầu, vẫn đứng ở cửa, cung kính nói: "Hạ quan Cố Kinh Âm bái kiến tướng gia."

Chỉ trong chớp mắt, nàng đã muốn quay đầu rồi đi, bởi không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt với hắn, nên dùng giọng điệu gì nói chuyện cùng hắn. Hai bàn tay đang chấp vào nhau thì lễ hồi run lên.

Nàng cảm thấy hơi nóng, từ trán đến chóp mũi đều lấm tấm mồ hôi.

"Sao có thể tới được đây?" Một giọng nói lười biếng, khàn khàn từ phía sau bình phong truyền tới.

Tìm Cố Kinh Âm đập thịch một cái, buộc phải ngẩng đầu lên, nhìn bình phong, nói: "Hạ quan chỉ chiếu theo bố cục thông thường của phủ trạch để suy đoán."

"Nàng đúng là có tâm." Giọng hắn càng khàn hơn.

Trong phòng lại yên tĩnh.

Nàng tiếp tục mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

"Tướng gia, " Nàng suy nghĩ chốc lát, cuối cùng không thể chịu nổi nói: "Hôm nay ngài bảo hạ quan tới quý phủ là....."

"Cố đại nhân thông minh, không bằng đoán thử xem?"

Cố Kinh Âm hít sâu một hơi, "Hạ quan không dám."

Nàng nghe thấy một tiếng cười khê, tiếp theo là vài tiếng ho khan, chốc lát, giọng nói trầm khàn lại vang lên lần nữa: "Lời này nếu do người khác nói thì bốn tướng cũng không thấy kinh ngạc, duy chỉ có nàng, Cố Kinh Âm."

"Tướng gia nói quá lời." Cố Kinh Âm vẫn cúi thấp đầu, "Nếu Tướng gia có công vụ muốn hạ quan phối hợp, hạ quan nhất định sẽ toàn lực ứng phó."

"Vừa rồi còn nói không dám, bây giờ không phải là đang suy đoán sao?" Hắn nhẹ giọng nói: "Nàng nghĩ bốn tướng tìm nàng là vì công vụ ư?"

Cố Kinh Âm ngẩn ra, buột miệng thốt lên: "Không phải Tướng gia cũng mời Phùng đại nhân sao?"

Nếu không, sao nàng lại tới đây?

"Phùng Thời Viễn? Đích xác là bốn tướng tìm hấn hỏi chút việc." Hấn nói không nhanh không chậm.

Con tức của Cố Khinh Âm vọt lên, "Xem ra tướng gia đã biết được từ chỗ Phùng đại nhân không ít chuyện, không cần tiếp tục hỏi hạ quan nữa."

"Ahh, " Hấn hơi dừng lại, "Nàng không muốn nói cũng được."

"Đã như vậy, hạ quan không quấy rầy tướng gia nghỉ ngơi, xin cáo từ." Cố Khinh Âm nói xong, quay người muốn rời đi.

"Cố đại nhân, " Giọng nói âm u từ sau lưng truyền đến: "Bốn tướng cho nàng đi rồi sao?"

"Tướng gia đã không có công vụ cần hỏi, theo lý hạ quan xin cáo lui." Cố Khinh Âm dừng lại ngoài cửa.

"Không có mệnh lệnh của bốn tướng, nàng không ra được đâu."

Cố Khinh Âm dừng một chút, nói: "Mặc dù hạ quan thấp cổ bé họng, nhưng cũng không phải là không có việc làm. Tướng gia mời hạ quan đến phủ vào buổi trưa canh ba, bây giờ đã là cuối giờ Dậu, nếu như không có việc gì, vì sao không cho hạ quan về?"

"Vì sao không cho?" Hấn lặp lại, nhẹ nhàng nhàn nhạt, rồi lại cười, "Bốn tướng chưa gặp mặt Cố đại nhân, có lý nào lại để Cố đại nhân cứ vậy rời đi?"

"Người đâu."

Hai người thị nữ xinh đẹp ngoài cửa đi vào, cùng hỏi: "Tướng gia có gì phân phó?"

"Đẩy bình phong sang một bên."

Cố Khinh Âm đứng bất động, đợi thị nữ đẩy bình phong sang một bên, mới biết sau đó còn có rèm che bằng tơ, mơ hồ có thể thấy được một cái bàn đặt trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Tự rước lấy nhục

"Tới đây."

Cố Khinh Âm nghe vậy, đi về phía lên vài bước, cúi đầu đứng trước bức rèm che đang lay động.

Nàng không ngẩng đầu, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt quét quanh người mình.

"Cố đại nhân không dám vào đây sao?" Hấn khàn giọng hỏi.

Cố Khinh Âm chỉ cảm giác trung y trên người bỗng dính dấp, như có mồ hôi túa ra, "Hạ quan đứng ở đây cũng được."

"Cố đại nhân đúng là cẩn thận." Giọng hấn nhàn nhạt, "Không biết phần cẩn thận dư thừa này rốt cuộc là vì chuyện gì?"

Cố Khinh Âm cứng đờ, chậm rãi nói: "Tướng gia quyền cao chức trọng, trước mặt tướng gia, hạ quan vốn phải như vậy."

"Xem ra Cố đại nhân nóng lòng muốn phân rõ giới hạn với bốn tướng." Hấn khẽ nói, giọng điệu lười biếng tùy ý, không rõ hỉ nộ.

Cố Khinh Âm bất ngờ ngẩng đầu lên, cách màn tơ trùng trùng điệp điệp, nàng nhìn thấy bóng dáng nằm nghiêng trên trường kỷ.

Trong lòng phát run, nàng lùi về sau nửa bước, "Hạ quan và tướng gia không nên tiếp tục gặp nhau nữa."

Nàng nín thở đứng đấy. Nàng không nói sai, những chuyện xảy ra giữa nàng và hấn vốn là sai lầm, sao không nhân lúc này cắt đứt gọn gàng?

Chưa kịp hoàn hồn, cánh tay nàng bất ngờ tê rần, bị một lực mạnh kéo về phía trước. Nàng chẳng kịp phản ứng, thân thể đổ nhào về phía trước.

Thân thể rơi vào một vòng tay ấm áp, theo bản năng nàng nắm chặt lấy vạt áo hấn, không muốn khiến mình quá chật vật. Rèm che sau lưng kêu lên leng keng.

Mũ quan rơi xuống, mái tóc đen xõa tung trên lưng, quanh quẩn bên chóp mũi là mùi hương của hấn, mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt mà nàng quen thuộc.

Lọt vào tầm mắt là lồng ngực trắng nõn của hắn, làn da tinh tế như bạch ngọc hơi phiếm hồng. Thân thể run lên, nàng muốn lui ra, nhưng eo lại bị siết chặt.

Cầm dưới của nàng bị giữ chặt, nâng lên, để bốn mắt nhìn nhau.

"Không nên tiếp tục ư?" Hắn dịu dàng nhắc lại, như đang thì thầm bên tai nàng. "Ai cho nàng lá gan nói những lời đó." Đầu ngón tay hắn vuốt ve cánh môi nàng.

Nàng cố gắng né tránh sự đụng chạm của hắn, nhưng mắt lại không thể không nhìn hắn. Không biết có phải vì đang bị bệnh mà trông hắn thoát nhìn hơi khác trước đây.

Hắn gầy hơn một chút, mái tóc đen suôn mượt như loại tơ lụa tốt nhất, khuôn mặt tinh xảo như vẽ, con ngươi đen nhánh thâm thúy, đuôi mắt hơi xéch lên, mang theo vẻ tà mị mê hoặc.

Nàng nhanh chóng cup mắt xuống, giãy giụa đẩy hắn ra nhưng không ngờ lại kéo cổ áo hắn ra rộng hơn.

Đầu ngón tay nàng lơ đãng lướt qua, cảm giác nóng rực khiến toàn thân nàng run lên.

"Nàng muốn phân rõ giới hạn với bốn tướng ư?" Hàn Cẩm Khanh nhướn mày, khoe miệng nở nụ cười nhẹ châm biếm, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ gấp rút muốn lui lại của nàng.

Cố Khinh Âm làm cách nào cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn. Thần sắc nàng lạnh đi vài phần: "Tướng gia, xin buông tay."

Tay Hàn Cẩm Khanh tăng thêm lực, cho đến khi hàng mày thanh tú của nàng phải nhíu lại vì đau, mới chậm rãi buông ra, lạnh nhạt nói: "Có chỗ dựa nên lá gan càng ngày càng lớn." Hắn bỗng nhiên dùng sức hất tay nàng ra, lùi về sau một bước.

Rõ ràng Cố Khinh Âm không ngờ rằng hắn đột nhiên làm vậy, toàn thân nàng bỏ nhào về phía trước, ngã xuống đất, mắt cá chân nhói đau.

Hàn Cẩm Khanh chỉ cảm thấy người mình lúc lạnh lúc nóng. Nhìn đáng vẻ chật vật của Cố Khinh Âm, hai tay hắn nắm chặt thành quyền buông thõng bên người, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay.

Cố Khinh Âm chậm rãi đứng lên, sắc mặt hơi trắng, hít sâu vài khẩu khí mới miễn cưỡng đứng vững, trầm giọng nói: "Hôm nay tướng gia không nên mời hạ quan tới đây."

Nàng không nhìn hắn, vén tóc ra sau tai, tiếp tục nói: "Là hạ quan nhất thời hồ đồ, mới đến đây tự rước lấy nhục!"

Nói xong, nàng quay người bỏ đi, nhưng cánh tay lại bị hắn giữ chặt. Cho dù vậy, nàng vẫn quay lưng về phía hắn, không chịu quay đầu lại.

"Tự rước lấy nhục?" Hàn Cẩm Khanh nheo mắt lại, nói: "Còn nhớ những lời nàng đã nói trong mật đạo ở Minh Cẩm Viên không? Bây giờ nàng có tư cách gì nói thế này trước mặt bốn tướng?!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Ai đau hơn ai

Hóa ra hắn quan tâm, hắn cũng quan tâm. Bóng hình lạnh lùng xoay người bỏ đi đó hóa ra cũng biết quan tâm.

Cố Khinh Âm thở gấp, nàng muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên lại nhớ ra hắn đã làm nhiều loạn tâm trí nàng như thế nào, nhớ tới những lời nói lạnh nhạt của hắn, nhớ chính hắn hại phụ thân, hại Cố gia. Nàng sợ thái độ của mình, sợ phản ứng của mình, sợ không thể hận hắn như trong tưởng tượng. Cho nên khi thấy hắn đến cứu viện, nàng mới nói những lời chua ngoa như vậy.

Nàng bình tĩnh nói: "Hạ quan cảm tạ tướng gia ngày đó đã tương trợ, nhưng không hề muốn gặp tướng gia. Ngày đó không muốn gặp, hôm nay cũng thế."

Lồng ngực Hàn Cẩm Khanh phập phồng kịch liệt, đôi mắt như mặc ngọc phủ một tầng sương. Tay hắn lại dùng sức kéo mạnh một cái, như muốn làm nàng ngã thêm lần nữa.

Cố Khinh Âm cắn chặt môi, không để ý tới hắn, giãy giụa mạnh hơn.

Hơi thở của Hàn Cẩm Khanh dồn dập, sắc mặt ửng hồng. Hắn cường ngạnh bẻ tay nàng ra sau, một tay bóp cổ nàng, ép nàng ngẩng mặt lên.

"Nhìn ta!" Hắn trầm giọng ra lệnh.

Cố Khanh Âm coi như không nghe thấy, chỉ dùng khóe mắt lạnh lùng liếc qua.

Hàn Cẩm Khanh ở địa vị cao nhiều năm, chưa từng bị miệt thị như vậy, huống hồ đối tượng lại còn là Cố Khanh Âm. Trong phé phủ như có một ngọn tà hỏa muốn bùng nổ, cơ thể hư nhược không chống nổi tâm tình, cổ họng ngòn ngọt, mùi tanh xông lên, hần đột ngột ho dữ dội, cổ họng tan nát, cánh tay cũng buông lỏng.

Tiếng họ khan khiến nàng vừa hoảng hốt vừa cảm thấy xa lạ. Nàng chẳng cách nào tưởng tượng Hàn Cẩm Khanh cũng có lúc suy yếu tiều tụy. Rõ ràng một khắc trước hần còn mạnh mẽ, đôi đũa quyết tuyệt với nàng, thế mà bây giờ lại.....

Dù đã biết hần bị bệnh, nhưng khi nàng nhìn thấy tận mắt, cảm giác lại hoàn toàn khác.

Con đau từ mắt cá chân như lan lên trên, co rút đau đớn, rốt cuộc nàng không thể chịu nổi nữa, chậm rãi xoay người lại.

Hần cúi đầu, lấy tay áo che miệng, một lúc sau mới đỡ, vừa mới ngừng ho lại phải ngẩng đầu lên thờ đốc.

Cố Khanh Âm bình tĩnh nhìn hần chốc lát, nhẹ giọng nói: "Ngài chảy máu rồi."

Hần mặc áo bào bằng lụa mỏng màu đen, vạt áo và ống tay áo dùng chỉ bạc thêu hoa văn phức tạp, cổ áo rộng mở, để lộ trung y màu trắng bên trong.

Trắng và đen, tôn lên vết máu đỏ thẫm dễ làm người khác chú ý bên khóe môi.

Hần nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, đưa tay lau vết máu.

"Về mặt của nàng đâu có giống như quan tâm." Hần nhẹ giọng: "Bổn tướng không cần nàng thương hại."

"Nếu tướng gia không còn chuyện gì thì nghỉ sớm đi, hạ quan xin cáo lui." Lòng nàng rối bời, con đau nhói trong tim vô cùng chân thật. Nàng buộc mình phải cụp mắt, ra vẻ lạnh nhạt.

Ánh mắt Hàn Cẩm Khanh nặng nề nhìn nàng, "Bổn tướng cũng không cần nàng nghĩ một đằng nói cảm tạ một nẻo."

Cố Khanh Âm vừa định quay người, lại ngừng bước, nói: "Tạ ơn chính là tạ ơn, tướng gia không cần, vậy hạ quan sẽ không nhắc lại nữa."

"Nghĩ cách cứu viện, đối với nàng mà nói chỉ là về vôi thêm chuyện, không phải sao?" Giọng nói lạnh nhạt của hần lại vang lên.

Nàng không nhìn hần nữa, run rẩy nói: "Tướng gia có ý gì?" Lời vừa ra khỏi miệng, nàng đã hối hận.

Hần cười khê, môi mỏng cong lên, dung nhan tuấn mỹ sinh động, "Có Thượng Quan Dung Khâm ở đây, chẳng phải đã đủ rồi sao?"

Sắc mặt Cố Khanh Âm trắng nhợt, ngược mắt nhìn hần, nàng nghe thấy giọng nói lạnh như băng của mình, "Tướng gia nói rất đúng, Thượng Quan đại nhân rất tốt."

"Cố đại nhân, " Hần tới gần một bước, mắt khóa chặt người nàng, "Bất kì nam nhân nào, khi nàng trúng xuân dược, cũng sẽ nhu tình mật ý với nàng."

Ánh mắt Cố Khanh Âm chột lóc, "Thượng Quan là người thế nào, không cần tướng gia phải nhắc."

"Thượng Quan Dung Khâm quả là thủ đoạn, dù nàng bị thương nhưng vẫn hết sức bảo vệ cho hần, thật là tình ý khiến người ta hâm mộ." Hần túm tóc nàng, kéo mạnh ra sau, để nàng không thể không ngược mặt lên nhìn hần.

Cố Khanh Âm đau đến nhủi mảy, nhưng vẫn quật cường nhìn Hàn Cẩm Khanh.

Hàn Cẩm Khanh nhớ tới cảnh nàng rúc lòng Thượng Quan Dung Khâm không muốn rời xa trong mật đạo hôm đó. Nàng không thèm nhìn thẳng vào hần, còn dùng giọng điệu băng lãnh châm chọc nói chuyện với hần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Chân tướng của bản án cũ

"Đây chính là nguyên nhân nàng muốn phân rõ giới hạn với bổn tướng?" Hần hỏi nàng, mắt hơi cụp xuống, ngữ điệu bình tĩnh ngoài ý liệu.

Cố Khanh Âm hít một hơi thật sâu, mắt long lanh nước, cố gắng trấn định mở miệng, "Hàn Cẩm Khanh, ngài đã làm gì trong lòng ngài biết rõ, chúng ta nên dừng ở đây thôi, cần gì phải tiếp tục làm bộ làm tịch!"

Địa vị của hắn như nào, vị trí của nàng ở đâu chứ. hiện nay trong phủ gấp biến, nàng không cho rằng sẽ có một ngày đối mặt chất hấn, bởi vì nàng hiểu rõ, nói hay không nói, cũng chẳng có gì thay đổi, lập trường của họ luôn đối lập.

Nếu không phải bị hấn bức bách đến tận đây, nàng tuyệt sẽ không nói.

Hàn Cẩm Khanh im lặng nhìn nàng, đôi mắt đen nhánh yên tĩnh như hồ sâu, nhẹ nhàng châm biếm: "Dù bốn tướng làm gì, trong mắt nàng đều không đáng một xu."

Hắn chợt buông tay ra, không nhìn nữa nàng, quay người chậm rãi đi trở về trường kỷ, nằm xuống, mỗi một nhắm hai mắt lại.

"Muốn phân rõ giới hạn, không phải do nàng định đoạt." Hắn nhàn nhạt nói: "Nàng hỏi bốn tướng đã làm gì? Sao nàng lại không hỏi xem Thượng Quan Dung Khâm đã làm gì? Phụ thân của nàng bị giam ở Đại Lý Tự hơn một tháng, hấn ta chỉ đứng ngoài quan sát mà thôi."

Cố Khinh Âm bất ngờ mở to hai mắt nhìn Hàn Cẩm Khanh, run giọng hỏi: "Ngài, ngài biết chuyện gì? Phụ thân....."

"Nàng sẽ tin lời nói của bốn tướng sao?" Một tay Hàn Cẩm Khanh đỡ cằm, mắt phượng híp lại, tóc hai bên má buông rơi, "Không phải nàng nghi ngờ ta sao? À, không thể gọi là nghi ngờ, rõ ràng nàng đã nhận định ta là chủ mưu."

Cố Khinh Âm ra vẻ trấn định, nhưng trong lòng đã dòi sông lấp biển. Nàng chần chờ bước về phía trước một bước, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tuấn mỹ nhợt nhạt của hắn.

Ánh mắt nàng hơi hoảng loạn, vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, rõ ràng chính tai nàng nghe thấy phụ thân và đại ca đàm luận, sao có thể là giả?

"Phụ thân tôi hiện nay thế nào? Đại Lý Tự có làm khó ông không?" Nàng chẳng thể suy xét nhiều hơn, cũng không cãi lại hắn, nóng nảy hỏi thăm về phụ thân mình.

"Nàng hoàn toàn trông mong vào Thượng Quan Dung Khâm, còn lại đây hỏi bốn tướng làm chi?" Hàn Cẩm Khanh không đếm xỉa tới: "Sớm biết vậy, nàng hà tất phải nương thân nhờ vả hấn. Thượng Quan Dung Khâm có thể làm được, bốn tướng chẳng lẽ lại không?"

"Ngài, ngài im miệng!" Cố Khinh Âm đỏ mặt, phần nộ nói: "Chuyện giữa tôi và Thượng Quan đại nhân như thế nào, không cần ngài bình luận."

"Giữa hai người thế nào, bốn tướng tự nhiên không quản được, chỉ cần Cố đại nhân kiên nhẫn, tiếp tục chờ là được. Ta tin tưởng Đại Lý Tự sẽ trả lại công bằng cho Cố." Hắn lạnh nhạt liếc nhìn nàng một cái, lại nhắm mắt lại, giống như đang chợp mắt.

"Ngài....." Trong mắt Cố Khinh Âm như tụ hai ngọn lửa, "Nếu như thế, tướng gia nghỉ ngơi, hạ quan cáo từ!"

Nàng không để ý con đau ở mắt cá chân, quay người đi ra ngoài.

"Hôm qua bốn tướng nhận được một mật hàm, " Giọng nói lạnh nhạt của hắn truyền đến: "Đại Lý Tự nhận được tin báo, đang điều tra bản án cũ về khoa cử nhiều năm trước, mà Cố đại học sĩ là một trong các đương sự."

Cố Khinh Âm bất ngờ dừng bước, sống lưng cứng ngắc.

"Bản án cũ này còn một nhân vật mấu chốt, chắc nàng cũng biết rõ, " Hắn nói chậm lại: "Nguyễn Duyên Lễ, phụ thân của Nguyễn Hạo Chi, đã từng là hảo hữu chí giao của phụ thân nàng."

"Đại Lý Tự có lẽ đã nắm giữ được tội danh của phụ thân nàng, ngoại trừ bản án cũ bí ẩn, sợ là ông ấy còn đắc tội với không ít người của Giang Lăng vương."

Giọng hắn bình thường, chỉ như đang kể sự thật.

Chỉ vài câu, trong lòng Cố Khinh Âm đã nổi sóng to gió lớn.

Phụ thân của Nguyễn Hạo Chi..... Lễ nào chính Nguyễn Hạo Chi gây ra chuyện này?! Bởi vì..... nàng?!

Nàng trầm tư chốc lát, run giọng hỏi: "Nội dung của mật hàm, có thể hoàn toàn tin tưởng không?"

Hàn Cẩm Khanh nhìn thân hình mảnh mai của nàng cố ra vẻ quật cường. Hắn hé môi, nói: "Đây là tin tức do ám vệ truyền đến, tin hay không, Cố đại nhân tự quyết định."

Ám vệ bên người Hàn Cẩm Khanh..... Nàng chậm rãi quay người, mắt mờ hơi nước, nhẹ giọng nói: "Hạ quan cả gan, muốn nhìn tận mắt."

Chưa từng có ai xem qua mật hàm do ám vệ truyền tới. Nếu là người khác, hấn khinh không thèm nói.

"Tôi đây." Hắn nói, đôi mắt đen không rời khỏi khuôn mặt nàng.

Cố Khinh Âm đi nhanh, cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành* trong tay hắn, mở ra thật nhanh.

Sắc mặt nàng càng ngày càng trắng, ngã ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh trường kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Lấy gì hoàn lại

"Hiii"....."Mắt cá chân và lòng bàn đầu nhói khiến nàng buộc phải hít sâu một hơi, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Nàng cúi thấp đầu, cắn chặt cánh môi, cố gắng muốn đứng lên.

Trong lòng hoang mang lo sợ, nhưng nàng muốn tỏ ra yếu thế trước mặt hắn, không muốn nghe thêm những câu chế giễu của hắn.

Hàn Cẩm Khanh thấy sắc mặt nàng trắng bệch, trán đỏ mồ hôi lấm tấm, từ từ chống người dậy, bèn nhíu mày hỏi: "Chạm phải vết thương?"

Cố Khinh Âm không lên tiếng, nhưng không ngờ lại trượt tay, cầm đập mạnh vào trường kỷ.

Làn da trắng nõn lập tức đỏ hồng, nhưng mặt nàng vẫn không chút biến sắc.

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, bỗng nhiên nâng cằm nàng lên, đôi mắt thâm sâu nhìn thẳng vào mắt nàng, "Bỏn tướng hỏi nàng có đau không?"

Cố Khinh Âm nhìn hắn: "Tướng gia có thể cho biết nội dung mật hàm, hạ quan vô cùng cảm kích."

Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm phức tạp, "Sau đó thì sao? Tiếp tục đi cầu cứu Thượng Quan Dung Khâm?" Những ngón tay đang nắm cằm nàng dùng thêm sức.

Cố Khinh Âm đau đến thở dồn dập, hơi nước phủ kín tầm nhìn, "Không liên quan đến tướng gia, nhân tình nợ tướng gia, hạ quan sẽ tận sức hoàn lại."

Hắn khẽ cười, mặt mày ửng hồng mị hoặc, "Được, Cố đại nhân dùng thân thể trả lại là được."

Hắn chợt ôm ngang nàng lên, đi nhanh vài bước, đặt nàng nằm xuống giường.

Lụa mỏng trắng mềm, chần nệm bằng gấm thượng hạng, Cố Khinh Âm có cảm giác như đang nằm trên một đám mây mềm mại, như thực như ảo.

Đến khi nàng tỉnh táo lại, Hàn Cẩm Khanh đã cười nhạt nằm đè lên người nàng.

Nàng hoảng loạn nhưng lại không thể lui được nữa, buộc lòng phải túm chặt đệm giường dưới thân, phòng bị nhìn hắn.

"Ngài, ngài không nên như vậy..... Tôi sẽ dùng cách khác....."

"Ví dụ như?" Hắn vẫn ung dung hỏi.

Cố Khinh Âm nghẹn họng, còn có cái gì có thể trả lại cho Hàn Cẩm Khanh luôn ngồi ở ngôi cao. Đích xác nàng không thể nghĩ ra, nhưng muốn nàng thay đổi lập trường, cũng không được.

Tuy Giang Lăng vương không thể hiện thái độ rõ ràng từ khi phụ thân gặp nạn, nhưng nàng không thể chỉ dựa vào vài câu chữ mà nghi ngờ ông ta được. Không nói đến việc nàng không có năng lực đối phó với Giang Lăng vương, mà chỉ riêng việc phụ thân thần phục dưới trướng ông ấy bao năm nay, nếu bây giờ thay đổi bất ngờ, người trong quan trường sẽ nghĩ về nàng, về Cố gia thế nào.

Nghĩ đến tình cảnh của phụ thân, lập trường của mình, chân thì đau, cảm giác uất ức bỗng ứa đến, làm nàng trở tay không kịp.

"Không thể nghĩ ra?" Hàn Cẩm Khanh càng gần sát nàng, giọng nói khàn khàn, hô hấp nóng bỏng làm sợi tóc bên cổ nàng bay bay.

Nàng nghiêng đầu qua một bên, không nhìn hắn.

Hàn Cẩm Khanh khẽ vuốt gương mặt mềm mại của nàng, mắt phượng híp lại, nhẹ nói: "Cảm thấy uất ức?"

Cố Khinh Âm vẫn cắn chặt môi.

Bàn tay hắn đi xuống, đầu ngón tay lướt qua cần cổ thon dài của nàng, cách lớp triều phục xoa ngực nàng, "Dùng thân thể hoàn lại, khiến nàng cảm thấy bị sỉ nhục?"

Thân thể Cố Khinh Âm khẽ run một cái, nàng chậm chậm quay đầu lại, nghiêng đón gương mặt đẹp như tranh vẽ của hắn. Trong mắt ánh lên sự quyết tuyệt, "Không, nếu như đây là hy vọng của tướng gia, hạ quan nguyện ý."

Mắt Hàn Cẩm Khanh trầm xuống, tay bóp mạnh bầu ngực đầy đà mềm mại, khiến nàng phải nhíu mày vì đau. "Cố Khinh Âm, nói một câu thật lòng trước mặt bổn tướng khó đến vậy sau?" Giọng hắn trầm thấp, khàn khàn.

Tay hắn vung lên, vạt áo trước ngực bung ra, lộ ra trung y màu trắng.

Môi Cố Khinh Âm run run, khẽ lắc đầu, nước mắt không cầm giữ nổi nữa, chảy dọc theo khóe mắt.

Quả thật nàng có thói quen giả bộ kiên cường trước mặt hắn, không chịu yếu thế tranh phong với hắn, dù cho thể xác và tinh thần có bị tổn thương.

"Thật lòng?" Giọng nàng rất nhẹ, hơi thay đổi, "Có phải chỉ cần hạ quan nói, tướng gia có thể bỏ qua cho hạ quan?"

Hàn Cẩm Khanh nhếch môi, "Nàng có thể thử xem."

Tay hắn trượt xuống, dừng lại chốc lát bên eo nàng, rồi lại đi tiếp xuống dưới.

"Không được, " Cố Khinh Âm run rẩy nói: "Ít nhất hôm nay....."

Hàn Cẩm Khanh chậm rãi ngồi thẳng lên, nàng đang nằm trên giường của hắn, thân thể co lại, trông càng nhỏ bé mảnh mai, mái tóc đen rối tung, phủ kín chiếc gối trắng như bạch ngọc.

Mặt nàng trắng bệch, nước mắt đọng trên hàng mi, đôi mắt đen nhìn thẳng vào hắn mang theo vài phần đau đớn, vài phần oán hận, vài phần đề phòng.

Mắt hắn hơi híp lại, đột nhiên kéo áo ngủ bằng gấm phủ lên người nàng, quát: "Người đâu, gọi Lục đại phu tới đây!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Điều trị vết thương ở chân

Lục Dật Danh chừng hơn hai mươi tuổi, y thuật tinh thông, cũng có chút danh tiếng. Nhờ cơ duyên xảo hợp, y kết bạn với Hàn Cẩm Khanh khi hắn còn chưa nhậm chức thừa tướng, sau đó cam tâm tình nguyện ở lại làm thầy thuốc cho hắn, đồng thời biên soạn sách thuốc. Cũng bởi vậy, Lục Dật Danh hiểu rất rõ tình trạng sức khỏe của Hàn Cẩm Khanh.

Lần này Hàn Cẩm Khanh bị bệnh thuần túy là tự làm tự chịu, biết rõ thân thể không cho phép mà còn đi vào cái mật đạo âm u sâu thẳm kia. Đã thế đêm hôm khuya khoắt về phủ, rõ ràng không thoải mái, thế mà còn đứng bên hồ cho gió lạnh thổi một đêm. Đương nhiên là hôm sau sốt cao không lùi, mất hết sức lực, thật sự là không trách người khác được.

Nhưng Hàn Cẩm Khanh không thèm để trận bệnh này vào trong mắt, dù toàn thân rét run cũng không lập tức tìm Lục Dật Danh đến khám. Trọn vẹn một ngày một đêm, tỷ nữ hầu hạ nhìn thấy mặt hắn tái mét, mới giấu giếm tìm Lục Dật Danh.

Uống thuốc xong, thừa tướng đại nhân đồ mồ hôi ngay đêm hôm đó, hôm sau dù tinh thần vẫn không tốt, nhưng cũng đỡ hơn nhiều, có thể ngồi trong thư phòng xử lý một vài công vụ, ăn uống cũng bình thường.

Đương nhiên những chuyện này đều nằm trong trong dự liệu Lục thần y. Ngay sau đó, y yên tâm tiếp tục viết tác phẩm y học đồ sộ của mình.

Trong ấn tượng của Lục Dật Danh, số lần Hàn Cẩm Khanh mời y đến khám bệnh cũng không nhiều, nhất là buổi tối, bao năm qua chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, bởi hắn luôn bảo trì được thói quen làm việc và nghỉ ngơi.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên được báo tướng gia cho mời, y rất kinh ngạc, nhưng vẫn trấn định cầm hòm thuốc đi theo tỷ nữ.

Lúc đi vào phòng, thấy sau màn tơ có một nữ tử, Lục Dật Danh dừng bước, cung kính hỏi: "Tướng gia, vị này là?"

"Chân nàng bị thương, người nhìn thử xem." Hàn Cẩm Khanh ngồi xuống cuối giường, đáp.

Y gật đầu, đi tới mép giường, cẩn thận nói: "Tướng gia?" Ngài có thể nhường một chút không? Đương nhiên, nửa câu sau y phải nghẹn trong bụng một lúc lâu.

Hàn Cẩm Khanh không rời khỏi nữ tử trên giường, chậm rãi đứng dậy, lui lại một bước.

Lục Dật Danh ngẩng đầu liếc hắn một cái, ngồi xuống chiếc ghế đầu ở đầu giường, vén màn tơ lên một chút, một tay nâng nhẹ mắt cá chân của nàng lên,

định ghé sát vào nhìn, thì màn tơ lại bị buông xuống lần nữa, chỉ lộ ra mắt cá chân hạ.

Nam nữ ở Hưng Hòa Vương Triều không đặt nặng chuyện lễ nghi, nhất là lúc khám và chữa bệnh, thầy thuốc nam có tiếp xúc da thịt với bệnh nhân nữ cũng không sao.

Lục Dật Danh thấy thế, cảm thấy ngạc nhiên, trong lòng âm thầm suy đoán thân phận của nữ tử, khám và chữa bệnh càng cẩn thận từng li từng tí.

"Mắt cá chân bị thương không nặng, hai ngày nữa sẽ tốt hơn." Hần nói: "Nhưng lần trước lòng bàn chân bị thương khá nặng, lần này sợ lại bị chạm vào, phải dùng một ít thuốc đắp ngoài mới được."

"Mấy ngày mới có thể khỏi hẳn?" Hần Cẩm Khanh đứng ở một bên hỏi.

Lục Dật Danh ngẩng đầu lên, gương mặt nho nhã cau lại, khó xử: "Chuyện này, ta cũng không thể nhận định, tùy vào thể chất của từng người."

"Người hãy kê đơn thuốc có tác dụng nhanh nhất." Hần Cẩm Khanh phân phó.

"Không cần làm phiền vị đại phu này, " Một giọng nữ thanh thanh mềm mại truyền đến, "Lúc trước đã bôi thuốc, cũng mời đại phu khám qua rồi."

"Nếu đã đắp thuốc, sao những ngày này lại không thấy tốt lên?" Hần Cẩm Khanh nhàn nhạt nói: "Lục đại phu, người chỉ cần kê đơn là được."

Lục Dật Danh lập tức đứng lên, cúi thấp đầu lui lại vài bước, ngồi bên cạnh bàn viết phương thuốc, tai nhưng không tự giác dựng thẳng lên, nghe hết đoạn đối thoại của hai người kia.

"Hạ quan quý rầy đã lâu, cũng nên cáo lui."

"Vẫn chưa đắp thuốc, đi cái gì?"

"Tạ tướng gia quan tâm, sắp canh ba rồi, nếu hạ quan tiếp tục ở lại nơi này, e có nhiều bất tiện."

"Chân nàng bị thương, tối nay sẽ nghỉ ngơi ở nơi này." Giọng điệu kiên quyết, không cho phản bác.

"Tướng gia, hạ quan nhất định phải về hành quán." Do dự khó xử, tìm mọi cách khước từ.

"Đêm đã khuya, kiệu phu trong phủ bốn tướng đều đã ngủ, lẽ nào Cố đại nhân muốn một đi bộ về?"

Đầu kia đã im lặng.

Lục Dật Danh gác bút, nói: "Tuyệt đối không được, vị đại nhân này, chân ngài bây giờ không được đi xa đường."

"Tướng gia, trong hòm thuốc của ta có thuốc trị thương, đơn thuốc cũng đã viết xong, ngài xem đi?" Đề ta đáp? Hay là ngài tự làm?

Hần Cẩm Khanh nhíu mày liếc y một cái, nói: "Lấy ra đây."

Lục Dật Danh nhanh tay đưa một cái bình sứ nhỏ màu xanh đậm đưa cho hắn: "Đây là bí truyền độc môn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Bôi thuốc cho nàng

Hần Cẩm Khanh nhận lấy lọ thuốc, đặt dưới ánh nến để nhìn kỹ hơn.

Lục Dật Danh đứng một bên, nói: "Tướng gia, đây là thuốc gia truyền của Lục gia, tìm bên ngoài không có đâu."

"Lúc bôi thuốc cẩn thận một chút, mắt cá chân thì không sao, nhưng phải xử lý qua miệng vết thương ở lòng bàn chân trước."

"Mỗi lần không nên dùng quá nhiều, chỉ cần thoa một lớp mỏng là đủ."

"Thuốc này có hiệu quả nhanh, kết hợp cùng mấy thang thuốc uống vừa kê, điều dưỡng vài ngày là khỏe."

"Tướng gia, ta sẽ để lại cho ngài hai lọ, không chỉ xử lý tốt vết thương ở chân, mà còn có thể nhanh chóng tiêu ú ở những chỗ khác trên thân thể."

Lục Dật Danh nói thao thao bất tuyệt về thuốc gia truyền nhà mình, cho đến khi có cảm nhận có hai ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo cùng nhìn y.

"Ách, tướng gia, nếu không có chuyện gì khác, ta lui xuống trước." Lục Dật Danh vừa nói, vừa sắp xếp hòm thuốc thật nhanh, tiếp tục lấy ra một cái bình nhỏ xanh đậm đặt lên bàn.

Trước khi đi, y lại hỏi: "Tướng gia, thân thể của ngài....."

"Không sao." Hàn Cẩm Khanh phát phát tay, sắc mặt đã thấy không chịu nổi.

Lục Dật Danh không chờ, bước ra khỏi cửa phòng.

Hàn Cẩm Khanh mở nút bình, một mùi khó ngửi xông thẳng vào mũi, hần nhủu mày, lại ngồi xuống cuối giường.

Màn tơ bị vén lên, Cố Kinh Âm ôm chặt áo ngủ bằng gấm, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng, phòng bị nhìn hần, khoe mắt vẫn hơi ươn ướt.

"Không dám làm phiền tướng gia, hạ quan có thể tự làm." Nàng nói, nhìn bình thuốc trong tay hần, muốn đưa tay ra nhận lấy.

Hàn Cẩm Khanh bất ngờ nắm lấy bắp chân bị thương của nàng, làm nàng vừa đau vừa sợ, "Ngài lại muốn làm cái gì?!"

"Đừng động đây, " Hần nhủu mày, liếc nàng một cái, nói: "Nếu không, ta không bảo đảm sẽ không làm nàng đau."

Hàn Cẩm Khanh hơi trầm ngâm, đổ thuốc vào lòng bàn tay mình, thuốc màu trắng sữa, hơi lạnh, sền sệt. Hần liếc mắt nhìn mắt cá chân hơi đỏ của nàng, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào nơi đó.

Cảm giác đau đớn đột ngột ủa đến, chân Cố Kinh Âm co rút một cái.

Hàn Cẩm Khanh ngừng lại, thấy thần sắc của nàng căng thẳng, liền thả nhẹ lực đạo, lại thoa thêm ít thuốc trị lên đó.

Tuy hần không xuất thân từ thế gia, nhưng nhập sĩ từ thời thiếu niên, lại một bước lên mây, chưa bao giờ phải hầu hạ ai, chứ đừng nói là bôi thuốc, nên khó tránh khỏi tay chân vụng về. Cho dù Cố Kinh Âm toàn lực phối hợp, hần cũng vẫn làm nàng đau.

Cố Kinh Âm cố gắng kìm nén, nhưng lại ngày càng thở gấp.

"Đau lắm sao?" Hần hỏi, trong mắt chợt lóe lên vẻ bối rối rồi biến mất rất nhanh.

Cố Kinh Âm không đáp, nghiêng đầu sang một bên.

Mắt Hàn Cẩm Khanh tối sầm lại, không nói gì nữa, tiếp tục thoa thuốc lên mắt cá chân cho nàng.

Hần làm không sai, lúc hần bị thương, những đại phu kia cũng đều làm vậy.

"Hiiii"....." Cố Kinh Âm xoay đầu lại, mắt mờ hơi nước, nói:

"Ngài....."

Hàn Cẩm Khanh lạnh nhạt nhìn nàng, "Không phải Cố đại nhân rất giỏi sao, chút đau này mà không chịu được ư?"

Cố Kinh Âm cắn môi nói: "Thật sự không cần làm phiền tướng gia, hạ quan....."

"Tướng gia, Lục đại phu phân phó chuẩn bị nước và băng gạc." Tiếng nói cung kính của thị tỳ truyền đến, tạm thời ngắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

"Bưng vào đây."

Thị tỳ đặt chậu đồng lên giá gỗ, nói: "Tướng gia, để nô tỳ giúp đại nhân rửa sạch miệng vết thương ạ."

Hàn Cẩm Khanh nhìn chậu đồng, còn chưa mở miệng, đã nghe Cố Kinh Âm nói: "Vậy làm phiền người."

Thị tỳ được sủng ái mà lo sợ, gấp đáp nói: "Đại nhân quá lời, đây là bổn phận của nô tỳ."

"Nàng thành chủ tử của người từ lúc nào?" Hàn Cẩm Khanh lạnh nhạt nói.

Thị tỳ kia gấp gáp quỳ gối trên đất, sợ hãi nói: "Tướng gia, nô tỳ không phải..... Nô tỳ....."

"Được rồi, làm chuyện của người đi." Hần nhàn nhạt nói một câu.

Thị tỳ như trút được gánh nặng, thận trọng đứng lên, vắt khăn lau rửa vết thương ở lòng bàn chân của.

Trong phòng nhất cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng nước.

Dọn dẹp xong, thị tỷ cung kính hành lễ, bưng chậu đồng lui ra.

Hàn Cẩm Khanh vừa nâng chân nàng lên, lại bị nàng rút về.

"Nàng cứ phải đối nghịch với ta sao?!" Đôi mắt sáng như của hắc bốc lửa giận, bắt lấy chân nàng lần nữa, trong lúc vô tình lại đụng phải mắt cá chân bị thương của nàng.

Cố Khinh Âm đau đến chảy nước mắt, nghẹn ngào nói: "Nhìn tôi bị thương, đau khổ, ngài mới thoả mãn, ngài mới cao hứng đúng không?"

Tâm tình bị đè nén cả ngày của nàng rốt cuộc cũng bùng phát.

Trong lòng Hàn Cẩm Khanh buồn bã, cười nhạt nói: "Dù ta làm cái gì cho nàng, đều chỉ khiến nàng đau khổ thôi ư."

Hắn khoát tay, cái bình sứ nhỏ đổ xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Ấn ký của ai

Cố Khinh Âm ngồi xếp bằng trên giường, đầu ngón tay chấm một chút thuốc trị thương, cố nén đau đớn, nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương ở lòng bàn chân.

Chỉ cần nàng hơi ngẩng đầu, sẽ nhìn thấy bóng người đang nằm nghiêng trên trường tháp bên ngoài màn tơ.

Đầu ngón tay run run, nàng cố gắng trấn định, không để ý đến người kia.

"A....." Nhưng không như mong muốn, ánh mắt nàng chưa tới kịp thu hồi, móng tay chạm phải miệng vết thương, cơn đau làm nàng khẽ kêu lên.

Nàng liếc nhìn hắn một cái thật nhanh, thấy hắn khẽ động, như muốn đứng lên, nàng gấp gấp nói: "Ngài, đừng tới đây." Giọng nàng vội vàng lại bối rối.

"Không làm được thì đừng cậy mạnh." Hắn ngồi dựa vào trường tháp, nhàn nhạt nói.

"Ngài thì biết gì?" Cố Khinh Âm trả lời lại một cách mỉa mai.

Hàn Cẩm Khanh không nói, qua một hồi lại ho khan.

Cố Khinh Âm ý vào màn tơ che lấp, chăm chú theo dõi hắn một hồi, xác định hắn sẽ không đột nhiên đi tới, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến cảm giác nhói đau trong lòng vừa rồi, nàng chỉ cảm thấy nực cười.

Khẽ lắc đầu một cái, không để những chuyện vô vị làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình, nàng kiểm tra lại miệng vết thương, chuẩn bị đi tắt vào, thì một tràng ho khan kịch liệt khiến nàng lại bắt đầu lo lắng. Nàng ngồi im tại chỗ, nhất thời không biết nên làm gì.

"Ngài, có khỏe không?" Cuối cùng cũng không thể nhịn nổi nữa, lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Sau một lúc, hắn mới dừng ho, thở gấp liên tục, rồi đột ngột lại đứng lên, đi về phía mép giường.

Không để ý đến hành động giãy giụa của nàng, hắn nâng lên chân nàng lên, nhìn lòng bàn chân nàng, nói: "Đỡ hơn chưa?"

Trong lòng nàng biết sẽ không thoát khỏi, nên chỉ ngồi lạnh lùng nhìn hắn, "Không nhọc tướng gia hao tâm tổn trí."

"Không có gì, không phải Cô đại nhân đang lo lắng cho bốn tướng chứ?" Đôi mắt như hắc ngọc của hắn nhìn thẳng vào nàng.

"Ngài, tôi....." Cố Khinh Âm trợn mắt, giống như không tin hắn sẽ nói vậy.

Đầu ngón tay Hàn Cẩm Khanh xoa quanh gang bàn chân của nàng, da thịt mềm mại trơn bóng, ngón chân khéo léo mướt mà. Ngón tay hắn hơi thô ráp vì quanh năm cầm bút, phủ lên nơi đó, lưu luyến, yêu thích không buông tay.

Cảm giác tê dại từ gan bàn chân lan ra toàn thân, Cố Khinh Âm chấn động, nói: "Tôi, tôi muốn nghỉ ngơi sớm chút."

"À?" Giọng Hàn Cẩm Khanh lười biếng khàn khàn, "Cô đại nhân thật sự yên tâm ngủ lại nơi này của bốn tướng?"

Cố Khanh Âm tức tối: "Vậy tướng gia muốn hạ quan trở về hành quán?"

Hàn Cẩm Khanh nhướn mày, "Chỉ bằng đôi chân này của nàng?"

Bàn tay hần thuận theo mắt cá chân nàng hướng lên trên, vuốt ve đầu gối nàng.

Cố Khanh Âm ngừng thở, nhẹ giọng nói: "Bây giờ hạ quan đích xác không thích hợp đi lại, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt một đêm, mong tướng gia thành toàn."

"Ahh, đương nhiên bốn tướng sẽ không bất thông tình lý, chỉ là chuyện Cố đại nhân vừa mới chính miệng đáp ứng bốn tướng, bây giờ nên làm thế nào?" Hần ung dung hỏi, ánh mắt sâu lắng khó đoán.

Ánh mắt sâu thẳm của hần khóa chặt ánh mắt nàng, như muốn nuốt chửng nàng.

Tim Cố Khanh Âm đập mạnh, tất nhiên nàng biết hần đang nói cái gì, cố giữ vững trấn định đáp: "Hạ quan đã đáp ứng, tất nhiên sẽ không đổi ý, nhưng hôm nay..... Ah....."

Nàng chợt thấy đùi mát lạnh, hóa ra là hần kéo quần nàng xuống, đôi chân trắng nõn thon dài lộ rõ dưới ánh nến.

"Ngài làm cái gì vậy?!" Nàng co lại lui về phía sau, nắm chặt áo ngủ bằng gấm, che trước ngực.

Quan phục chưa cỡi, nhưng hạ thân nàng đã hoàn toàn trần trụi, nàng hoảng sợ muốn cuộn hai chân lên, nhưng đầu gối lại bị hần dùng lực ấn xuống, không nhúc nhích được.

Nàng hít sâu một hơi, cổ trắn nói: "Hôm nay nếu ngài dám động tôi dù chỉ một chút, tôi sẽ....."

"Nàng sẽ làm gì?" Đôi mắt đen của hần không chút nào chần chờ nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh ánh nước của nàng, ngón cái xoa nhẹ đùi trong mềm mại của nàng, lạnh lùng hỏi: "Dấu vết này từ đâu ra?"

Cố Khanh Âm một lòng muốn phản kháng, nhưng lại không đoán được hần đột nhiên hỏi câu này. Nàng cúi đầu nhìn.

Chỉ liếc một cái đã làm nàng kinh hãi không thôi. Hai bên trái phải đều hiện rõ dấu vết hồng hồng. Đầu óc nàng nổ tung, thân thể khẽ động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vân Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Không thể thoát khỏi

Cảnh ân ái cùng Kỳ Trác Vân đêm qua hiện lên trong đầu, nàng nắm chặt tay, răng cắn chặt vào môi.

Kéo vạt áo triều phục xuống che dấu vết khó chịu kia, nàng ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: "Trầy da thôi."

"Trầy da? Ở đây?" Giọng hần rất thấp, không chút khách khí xốc vạt áo của nàng lên, chà mạnh vào vết hồng kia, khiến nàng phải hít sâu một hơi vì đau.

"Là ai?" Hần không định bỏ qua cho nàng, tiếp tục truy vấn, trong đôi mắt đen bập bùng ánh lửa.

Cố Khanh Âm hất tay hần ra, lạnh nhạt nói: "Ngài không cần biết."

"Vậy ư?" Hần đưa tay bóp cằm dưới của nàng, "Có phải Thượng Quan Dung Khâm cũng không cần biết không?"

Nàng muốn thoát khỏi sự khống chế của hần, nhưng vừa nghe hần nói vậy bèn ngừng lại, không thể tin nhìn hần, "Ngài nói gì?!"

"Nàng nghe rất rõ cơ mà." Hần chậm rãi nói, thanh âm trầm thấp khàn khàn, "Dấu vết này rõ ràng như thế, chắc là đêm qua mới lưu lại....."

"Nét mặt của nàng nói cho ta biết, không phải Thượng Quan Dung Khâm." Đầu ngón tay hần vuốt ve cánh môi hồng của nàng, nhàn nhạt nói.

"Hàn Cẩm Khanh ——" Nàng nâng cái chân không bị thương lên muốn đá hần nhưng lại bị tay kia của hần giữ chặt.

"Nàng không cần thẹn quá hoá giận." Hần trầm giọng: "Ở trong lòng nàng, vì không có được Thượng Quan Dung Khâm nên mới quan trọng."

"Ngài dựa vào cái gì mà nói vậy? Giữa tôi và Thượng Quan thế nào, không cần người ngoài bình luận!" Nàng đỏ mặt, thờ dõc.

"Người ngoài? Giữa nàng và Thượng Quan Dung Khâm cũng không chỉ có một người ngoài là ta." Hấn nhìn nàng, nói từng câu từng chữ.

Cố Kinh Âm kích động đến toàn thân phát run. Nàng nhìn thẳng vào mắt hấn, chậm rãi nói: "Tôi sẽ phân rõ giới hạn với các người, tuyệt đối không qua lại!"

Hàn Cẩm Khanh ho dữ dội, sắc mặt ửng hồng, mắt sắc sâu thẳm, "Ta nói rồi, không phải do nàng định đoạt, ta sẽ không cho nàng cơ hội đó."

Bên môi hấn lại có vết máu, khiến sắc mặt tái nhợt càng trở nên mị hoặc.

"Là Kỳ Trắc Vân, " Hấn không muốn tiếp tục dây dưa đến đề tài vừa rồi nên tiếp tục nói: "Nàng không quên mình còn có một vị hôn phu, đúng là không uổng tình cảm của hấn dành cho nàng. Nhưng, nàng và hấn vẫn chưa đính hôn."

Mặt Cố Kinh Âm không còn huyết sắc, cánh môi nhợt nhạt hé mở, "Là tôi nợ Trắc Vân, tôi sẽ đền bù, nhưng chuyện này không liên quan đến ngài."

"Đền bù? Nàng muốn đền bù thế nào? Dùng thân thể của nàng? Đêm qua nàng cũng đền bù cho hấn như vậy sao?" Hàn Cẩm Khanh ghé sát vào nàng, chóp mũi gần như chạm vào mũi nàng.

Cố Kinh Âm không thể nhìn được nữa, giơ tay lên định tát hấn, nhưng cánh tay mảnh khảnh lại bị hấn bắt được.

"Buông ra!" Nàng hét lên, trong họng như có gì nghẹn lại, vừa khó chịu vừa đau đớn, đến thờ cũng cảm thấy đau.

Hàn Cẩm Khanh nhìn nàng, trong đôi mắt đen như hắc ngọc của hấn phản chiếu dáng vẻ luống cuống, tức giận của nàng. Hình ảnh đó vô cùng chân thật, sinh động, như có thể chạm vào.

Dáng vẻ đó của nàng làm hấn hít thở khó khăn, thần kinh căng cứng, hấn vội cúi đầu, cắn mạnh lên đôi môi căng mọng của nàng.

Hấn xâm nhập vào trong miệng nàng, ngang ngược cướp đoạt, răng chạm răng, không ai chịu yếu thế, cho đến khi trong miệng hai người toàn mùi máu tanh.

Lúc Hàn Cẩm Khanh hôn nàng, Cố Kinh Âm hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào, cho đến khi hơi thở quen thuộc của hấn quanh quẩn trong miệng nàng, không chút kiêng kỵ công thành chiếm đất, nàng mới hốt hoảng giãy giụa phản kháng.

Nàng đã từng kính sợ hấn, hận hấn, ghét hấn, e ngại hấn, coi thường hấn, và cũng từng chờ mong. Nhưng khi biết hấn hại phụ thân, tâm nàng như tro tàn. Rồi sau khi đọc mật hàm, nàng lại có thể thở phào nhẹ nhõm. Đến tận lúc này, chính nàng cũng không biết tình cảm của mình dành cho hấn là thế nào.

Thần trí mơ màng, hạ thân xiết chặt, chẳng biết từ lúc nào ngón tay hấn đã xâm nhập vào trong tiểu huyết của nàng, khuấy đảo liên tục, lúc rút ra kéo theo dây xuân thủy.

Nàng liều mạng lắc đầu, muốn khép đuôi lại, nhưng hai tay bị kiềm chặt khiến nàng chẳng thể ngăn cản hành động phóng đảng của hấn.

Hấn lui ra khỏi miệng nàng, ánh mắt mê ly nhìn tơ máu dính bên khóe môi nàng, bèn dịu dàng liếm đi, khiến nàng thở gấp một hơi.

Hấn đưa ngón tay dính mật dịch tới trước mắt nàng, trầm giọng nói: "Thân thể của nàng thành thật hơn nàng nhiều, đừng có ý định thoát khỏi ta, nàng trốn không thoát đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Sắp xếp của hấn

"Đừng có ý định thoát khỏi ta, nàng trốn không thoát đâu."

Cố Kinh Âm cảm thấy mình vừa có một giấc mơ rất dài, câu nói này như một câu thần chú lặp đi lặp lại trong mơ, cho đến khi nàng chạy trốn tới một vách núi, thả người nhảy xuống.....

Nàng giật mình tỉnh lại, cảnh tượng trước mắt thật lạ lẫm, màn tơ tầng tầng lớp lớp, khung giường bằng gỗ từ đàn khắc hoa, hai bên giường treo một đôi kim câu tinh xảo, trong không khí tràn ngập mùi Long Tiên Hương quen thuộc.

Nàng ngồi dậy, tình cảnh đêm qua nhanh chóng hiện về trong đầu.

Sau khi nói câu đó, Hàn Cẩm Khanh đã buông tha cho nàng, nhưng nàng vẫn nhớ rất rõ ánh mắt sâu tựa biển cả lúc hấn quay người rời đi. Khi đó cả thể xác và tinh thần của nàng đều mệt mỏi, thế là mơ mơ màng màng ngủ luôn trên giường hấn.

Nàng nhắm mắt lại, thân thể khẽ run lên, không muốn nghĩ nhiều nữa. Nàng thử co chân lại, hình như không còn đau như trước lúc ngủ nữa.

Có người khẽ gõ cửa phòng, thị tỳ bưng đồ ăn tiến vào, hỏi: "Cố đại nhân có cần nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt không??"

Cố Khinh Âm thật sự không muốn để người ngoài nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của mình, nên nói hai ba câu đuổi thị tỳ ra ngoài. Nàng tự rửa mặt chải đầu, uống hai bát cháo trắng, thấy bên cạnh đặt một chén thuốc, cũng bưng lên uống nốt.

Nàng biết thân thể mình không sao, nên chuyện lo lắng duy nhất lúc này là Hàn Cẩm Khanh có chịu thả nàng đi không.

Đi ra ngoài, kéo cửa phòng ra, ánh nắng bên ngoài rực rỡ, không khí trong lành phả vào mặt, nàng hít sâu hai cái, thấy một người đang bước ngoài hành lang.

"Cố đại nhân, tướng gia phân phó tiểu nhân đưa ngài hồi phủ." Sở Phong cười nhẹ nhàng, cung kính nói.

Trong lòng Cố Khinh Âm khẽ động, chuyện này đúng là không thể tốt hơn, nàng cũng không muốn đến gặp Hàn Cẩm Khanh để chào tạm biệt.

Nàng cứ thấy Sở Phong có điểm kỳ quặc, bèn dò xét hần vài lần từ trên xuống dưới, thấy trong tay y còn cầm mấy cái bọc giấy, liền hỏi: "Đây là?"

"Là thuốc do đây tở đi bốc dựa theo đơn của Lục đại phu, Cố đại nhân chỉ cần mang về, mỗi ngày uống một thang là được." Sở Phong đáp.

"Còn cả thuốc trị thương đắp ngoài," Sở Phong lại lấy từ tay áo ra một cái bình nhỏ màu xanh đậm, "Tướng gia dặn tiểu nhân giao cái này cho Cố đại nhân, nói....."

"Hắn nói gì?" Cố Khinh Âm thấy y ập a ập ứng, buộc phải truy vấn.

Sở Phong háng giọng: "Tướng gia nói thuốc này được chuẩn bị sẵn cho Cố đại nhân, thoa lên những vết trầy da bầm tím trên người, nếu không còn cứ hỏi tướng gia là được. Tóm lại là đừng để tướng gia tiếp tục trông thấy nữa."

Sắc mặt Cố Khinh Âm biến đổi mấy lần, nhưng vẫn nhận bình thuốc trong tay Sở Phong, "Người thay ta tạ ơn tướng gia, thuận tiện chuyển lời đến hắn, những việc nhỏ nhặt của bốn quan không dám tiếp tục phiền hắn hao tâm tổn sức bận tâm."

Thuốc rất tốt, bây giờ nàng bước đi không còn thấy đau nhói nữa, về phần Hàn Cẩm Khanh..... Nàng cảm ơn, tốt nhất là không nên suy nghĩ nhiều.

Về mặt Sở Phong hơi kỳ quái, chỉ khẽ gật đầu, coi như đồng ý.

Đã có xe ngựa chờ trước cửa, Sở Phong đỡ Cố Khinh Âm lên xe, nói hai câu với xa phu, xa phu đang định giục ngựa đi, Cố Khinh Âm từ trong xe nhô đầu ra, "Khoan đã, người vừa nói sẽ đưa ta hồi phủ ư?"

"Bẩm đại nhân, tướng gia phân phó như vậy." Sở Phong trả lời đầu ra đấy.

"Bất kể là phân phó của ai, bây giờ bốn quan phải đến hành quán." Cố Khinh Âm nhìn thẳng Sở Phong.

Trán Sở Phong đỏ mồ hôi, "Cố đại nhân, tướng gia đã bảo tiểu nhân đưa ngài hồi phủ, tiểu nhân không thể làm ngược lại."

"Việc tuần tra Công bộ vẫn chưa chấm dứt, bốn quan không thể tự tiện rời khỏi hành quán." Cố Khinh Âm lớn tiếng hơn.

Sở Phong tiến lên một bước, nhẹ giọng: "Đại nhân đừng trách tiểu nhân lăm lè, tướng gia đã tiếp nhận vụ án điều tra Công bộ, ngài bảo đại nhân hồi phủ, tuyệt đối sẽ không làm khó đại nhân."

Cố Khinh Âm trầm ngâm chốc lát, nhìn một chút Sở Phong, rồi mới lui về trong xe.

Lúc này, làm việc cẩn thận luôn không sai, bây giờ vẫn còn ở trước cửa tướng phủ, Hàn Cẩm Khanh đã sắp xếp, chắc chắn sẽ không để nàng tùy ý thay đổi lộ trình. Nếu nàng tiếp tục kiên trì, chỉ có khiến mình không thoải mái mà thôi.

Thánh chỉ đã hạ, hắn muốn tham dự thì tùy hắn, nàng lưu tâm quan sát tình hình là được. Hơn nữa cũng đã lâu nàng không hồi phủ, không biết mẫu thân thế nào, quả thật cũng hơi nhớ người, về một chút cũng tốt.

Nhiều khi, chỉ cần không phải trực tiếp đối mặt với Hàn Cẩm Khanh, Cố Khinh Âm vẫn là người rất lý trí.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 250: Sắp xếp của hắn

"Đừng có ý định thoát khỏi ta, nàng trốn không thoát đâu."

Cố Khinh Âm cảm thấy mình vừa có một giấc mơ rất dài, câu nói này như một câu thần chú lặp đi lặp lại trong mơ, cho đến khi nàng chạy trốn tới một vách núi, thả người nhảy xuống.....

Nàng giật mình tỉnh lại, cảnh tượng trước mắt thật lạ lẫm, màn tơ tầng tầng lớp lớp, khung giường bằng gỗ từ đàn khắc hoa, hai bên giường treo một đôi kim cầu tinh xảo, trong không khí tràn ngập mùi Long Tiên Hương quen thuộc.

Nàng ngồi dậy, tình cảnh đêm qua nhanh chóng hiện về trong đầu.

Sau khi nói câu đó, Hàn Cẩm Khanh đã buông tha cho nàng, nhưng nàng vẫn nhớ rất rõ ánh mắt sâu tựa biển cả lúc hắn quay người rời đi. Khi đó cả thể xác và tinh thần của nàng đều mệt mỏi, thế là mơ mơ màng màng ngủ luôn trên giường hắn.

Nàng nhắm mắt lại, thân thể khẽ run lên, không muốn nghĩ nhiều nữa. Nàng thử co chân lại, hình như không còn đau như trước lúc ngủ nữa.

Có người khẽ gõ cửa phòng, thị tỷ bung đồ ăn tiến vào, hỏi: "Cố đại nhân có cần nô tỳ hầu hạ rửa mặt không?"

Cố Khinh Âm thật sự không muốn để người ngoài nhìn thấy đáng vẻ hiện tại của mình, nên nói hai ba câu đuổi thị tỷ ra ngoài. Nàng tự rửa mặt chải đầu, uống hai bát cháo trắng, thấy bên cạnh đặt một chén thuốc, cũng bung lên uống nốt.

Nàng biết thân thể mình không sao, nên chuyện lo lắng duy nhất lúc này là Hàn Cẩm Khanh có chịu thả nàng đi không.

Đi ra ngoài, kéo cửa phòng ra, ánh nắng bên ngoài rực rỡ, không khí trong lành phả vào mặt, nàng hít sâu hai cái, thấy một người đang bước ngoài hành lang.

"Cố đại nhân, tướng gia phân phó tiểu nhân đưa ngài hồi phủ." Sở Phong cười nhẹ nhàng, cung kính nói.

Trong lòng Cố Khinh Âm khẽ động, chuyện này đúng là không thể tốt hơn, nàng cũng không muốn đến gặp Hàn Cẩm Khanh để chào tạm biệt.

Nàng cứ thấy Sở Phong có điểm kỳ quặc, bèn dò xét hắn vài lần từ trên xuống dưới, thấy trong tay y còn cầm mấy cái bọc giấy, liền hỏi: "Đây là?"

"Là thuốc do thầy tớ đi bốc dựa theo đơn của Lục đại phu, Cố đại nhân chỉ cần mang về, mỗi ngày uống một thang là được." Sở Phong đáp.

"Còn cả thuốc trị thương đắp ngoài," Sở Phong lại lấy từ tay áo ra một cái bình nhỏ màu xanh đậm, "Tướng gia dặn tiểu nhân giao cái này cho Cố đại nhân, nói....."

"Hắn nói gì?" Cố Khinh Âm thấy y ấp a ấp úng, buộc phải truy vấn.

Sở Phong hắng giọng: "Tướng gia nói thuốc này được chuẩn bị sẵn cho Cố đại nhân, thoa lên những vết trầy da bầm tím trên người, nếu không còn cứ hỏi tướng gia là được. Tóm lại là đừng để tướng gia tiếp tục trông thấy nữa."

Sắc mặt Cố Khinh Âm biến đổi mấy lần, nhưng vẫn nhận bình thuốc trong tay Sở Phong. "Người thay ta tạ ơn tướng gia, thuận tiện chuyển lời đến hắn, những việc nhỏ nhặt của bốn quan không dám tiếp tục phiền hắn hao tâm tổn sức bận tâm."

Thuốc rất tốt, bây giờ nàng bước đi không còn thấy đau nhói nữa, về phần Hàn Cẩm Khanh..... Nàng cảm ơn, tốt nhất là không nên suy nghĩ nhiều.

Về mặt Sở Phong hơi kỳ quái, chỉ khẽ gật đầu, coi như đồng ý.

Đã có xe ngựa chờ trước cửa, Sở Phong đỡ Cố Khinh Âm lên xe, nói hai câu với xa phu, xa phu đang định giục ngựa đi, Cố Khinh Âm từ trong xe nhô đầu ra, "Khoan đã, người vừa nói sẽ đưa ta hồi phủ ư?"

"Bẩm đại nhân, tướng gia phân phó như vậy." Sở Phong trả lời đầu ra đấy.

"Bất kể là phân phó của ai, bây giờ bốn quan phải đến hành quán." Cố Khinh Âm nhìn thẳng Sở Phong.

Trán Sở Phong đỏ mồ hôi, "Cố đại nhân, tướng gia đã bảo tiểu nhân đưa ngài hồi phủ, tiểu nhân không thể làm ngược lại."

"Việc tuần tra Công bộ vẫn chưa chấm dứt, bốn quan không thể tự tiện rời khỏi hành quán." Cố Khinh Âm lớn tiếng hơn.

Sở Phong tiến lên một bước, nhẹ giọng: "Đại nhân đừng trách tiểu nhân lăm lòi, tướng gia đã tiếp nhận vụ án điều tra Công bộ, ngài bảo đại nhân hồi phủ, tuyệt đối sẽ không làm khó đại nhân."

Cố Khinh Âm trầm ngâm chốc lát, nhìn một chút Sở Phong, rồi mới lui về trong xe.

Lúc này, làm việc cẩn thận luôn không sai, bây giờ vẫn còn ở trước cửa tướng phủ, Hàn Cẩm Khanh đã sắp xếp, chắc chắn sẽ không để nàng tùy ý thay đổi lộ trình. Nếu nàng tiếp tục kiên trì, chỉ có khiến mình không thoải mái mà thôi.

Thánh chỉ đã hạ, hắn muốn tham dự thì tùy hắn, nàng lưu tâm quan sát tình hình là được. Hơn nữa cũng đã lâu nàng không hồi phủ, không biết mẫu thân thế nào, quả thật cũng hơi nhớ người, về một chút cũng tốt.

Nhiều khi, chỉ cần không phải trực tiếp đối mặt với Hàn Cẩm Khanh, Cố Khinh Âm vẫn là người rất lý trí.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 251: Lệnh bài của Tướng phủ

Sở Phong vừa về tới tướng phủ liền đi thẳng tới thư phòng, khẽ gõ cửa, cung kính cẩn thận đi vào.

Thư phòng được bố trí lịch sự tào nhã, trên vách tường treo tranh chữ, huân hươu lượn lờ trong lư hương bằng đồng.

Hàn Cẩm Khanh đang nhắm mắt ngồi dựa vào ghế, tóc búi lỏng lẻo, sắc mặt nhợt nhạt.

"Tướng gia, Cố đại nhân đã về đến Cố phủ." Sở Phong bẩm báo.

Hàn Cẩm Khanh không nhúc nhích, nhàn nhạt nói: "Đã đưa chưa?"

"Đưa rồi ạ. Điều nên nói, tiểu nhân cũng đã nói."

Hàn Cẩm Khanh chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt sắc bén sâu lắng, "Người nói gì?"

Sở Phong sững sờ, "Tiểu nhân nhắc những việc cần chú ý cho Cố đại nhân."

"Ừ." Hàn Cẩm Khanh lên tiếng.

Từ trước đến nay Sở Phong rất giỏi đoán ý, nhìn tư thế Hàn Cẩm Khanh là biết hắn muốn hỏi tới cùng. Trong lòng y chột dạ, nhỏ giọng nói: "Tiểu nhân tuân theo phân phó của tướng gia đưa thuốc đắp ngoài cho Cố đại nhân. Sau đó, sau đó..... bảo Cố đại nhân đừng tiếp tục để tướng gia trông thấy những vết thương đó....."

Hàn Cẩm Khanh đứng lên, trầm giọng nói: "Lời này mà một người làm như cũng có thể nói sao?"

Sở Phong quỳ xuống, gấp gấp nói: "Sáng sớm nay tiểu nhân chỉ vô tình nghe Lục đại phu nói chuyện với tướng gia, sợ tướng gia hao tổn tinh thần vì Cố đại nhân, nên mới....."

"Lắm miệng," Hàn Cẩm Khanh vuốt trán, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, "lui xuống tự động chịu phạt."

Trong lòng Sở Phong không ngừng kêu khổ cho tiền đồ của mình. Y đã giấu kỹ rồi mà, sao ánh mắt gia lại đáng sợ như muốn đòi mạng vậy. Ai ui!! Tiền tiêu vật ba tháng mất toi rồi.

Sở Phong vừa ra khỏi thư phòng liền kéo mặt mình một cái, nhưng nhìn thế nào cũng thấy khó chịu. y vừa bước qua khỏi cổng tròn thì bắt gặp một người đang đi đến.

Người tới mặc triều phục, tư dung xuất chúng, xinh đẹp quyến rũ, chính là Vân Thường.

Sở Phong cúi đầu, đang muốn ra về không biết, tiếp tục đi về phía trước, lại bị nàng gọi lại.

"Sở Phong, đêm qua có nữ tử ngủ lại trong phòng của tướng gia đúng không?"

Sở Phong ngoan ngoãn đáp: "Vân đại nhân, chuyện của tướng gia, làm sao tiểu nhân biết được?"

Vân Thường cười khẽ, "Người vừa mới đưa ai ra cửa?"

"Vân đại nhân, tướng gia đang muốn tiểu nhân đi lãnh phạt, trì hoãn nửa khắc cũng không được." Nói xong, Sở Phong không để ý tới nàng nữa, tự ý đi thẳng về phía trước.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vân Thường sầm lại, một nữ tử cũng mặc quan phục từ đằng sau tiến lên vài bước, nói: "Một tên nô tài thôi, đại nhân không cần so đo với hắn."

"Vậy sao?" Vân Thường đi chậm lại, nhìn hướng Sở Phong biến mất, nói: "Hắn dám làm vậy vì y vào sự tín nhiệm của tướng gia. Cô cho người điều tra đến đâu rồi?"

"Ngự sử trung thừa Cố Khinh Âm, người tướng gia mạo hiểm cứu lúc trước cũng là nàng." Nữ quan kia nhỏ giọng nói.

Vân Thường đứng yên chốc lát, khóe miệng cong lên, "Quả nhiên là nàng."

Nghe tin Cố Khinh Âm trở về phủ, Cố mẫu ra đón, ôm con gái khóc một trận.

Cố Khanh Âm cho rằng mẫu thân vẫn đắm chìm trong bi thương, vội trấn an vài câu, ai ngờ, Cố mẫu lại lắc đầu, nói: "Mẫu thân đã đến Đại Lý Tự gặp phụ thân của con rồi."

Cố Khanh Âm kinh ngạc vạn phần, "Lúc nào ạ? Từ trước đến nay Đại Lý Tự không cho phép thăm hỏi, mẫu thân sao có thể....."

"Hai ngày trước, có người đột nhiên tới phủ, nói đưa mẫu thân đến Đại Lý Tự thăm phụ thân con, đại ca của con không ở đây nên mẫu thân cũng lưỡng lự mãi. Về sau, người ấy lấy lệnh bài của tướng phủ ra," Cố mẫu nhớ lại: "mẫu thân nào tin đó là người của tướng phủ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, phụ thân con đã vào Đại Lý Tự, họ cũng không có lý do gì để gạt một lão phu nhân, nên đi theo."

"Tướng phủ? Mẫu thân chắc chắn chứ?" Trong lòng Cố Khanh Âm khiếp sợ.

"Chắc không có ai dám làm giả lệnh bài của Tướng phủ chứ?" Cố mẫu nhíu mày nhìn nàng, "Con cảm thấy chỗ nào không ổn sao?"

"Không nói đến chuyện này nữa, " Cố Khanh Âm lắc đầu, kéo tay của mẫu thân, vội vàng hỏi: "Phụ thân thế nào? Đại Lý Tự có khát khe với ông quá không?"

Cố mẫu thở dài, "Đờ hơn suy đoán lúc trước của mẫu thân. Nhưng dù sao phụ thân con cũng đã lớn tuổi, bị không minh bạch đưa đến Đại Lý Tự, sợ rằng ông ấy không bỏ qua được khúc mắc trong lòng."

"Phụ thân có nói gì với mẫu thân không?" Cố Khanh Âm hỏi.

"Ông ấy hỏi mẫu thân thế nào, ta nói đúng sự thực, ông ấy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì nhiều." Cố mẫu nhìn mấy cây mẫu đơn ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói tiếp: "Ta hỏi ông ấy chuyện lần này có liên quan tới tướng phủ không, ông ấy chỉ lắc đầu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 252: Diện mạo vốn có của quan trường

Trong lòng Cố Khanh Âm chấn động, chậm rãi nói: "Trước khi phụ thân xảy ra chuyện, rõ ràng con nghe được thấy người và đại ca nói đến Hàn... tướng phủ, bây giờ lại bảo không phải, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Cố mẫu mờ mịt, "Lúc trước mẫu thân cũng nghe đại ca con nhắc tới chuyện của cha con có thể liên quan đến tướng phủ, vậy nên lần này tướng phủ phái người tới mới cảm thấy vô cùng bất ngờ."

Mặc dù Cố Khanh Âm đã đọc mật hàm ở chỗ Hàn Cẩm Khanh, nhưng chính phụ thân phủ nhận việc này không liên quan đến Hàn Cẩm Khanh liên lại là chuyện khác. Trong lòng nàng nhất thời ngù vị tạp trần.

Hôm qua nàng chủ động đi tìm Hàn Cẩm Khanh là vì muốn mượn chuyện của phụ thân kết thúc mọi tâm tư dành cho hắn. Ai ngờ, nàng... lại trách lầm hắn, thế mà hắn còn cho người trị liệu vết thương ở chân, rồi đưa thuốc trị thương cho nàng. Dù cho nàng không cần, cũng không muốn thừa nhận sự giúp đỡ của hắn, nhưng chung quy lại vẫn không thể phân rõ quan hệ với hắn.

Trong lòng Cố Khanh Âm bất đắc dĩ than thở, không nghĩ đến hắn nữa. Một lúc sau, nàng lại hỏi: "Phụ thân cũng biết tình cảnh của bản thân chứ? Trừ mẫu thân, còn ai đến thăm người không?"

"Vừa rồi con chẳng nói người bình thường không dễ vào được Đại Lý Tự còn gì, chỉ có Thượng Quan Dung Khâm đến một lần, nhưng ở nơi như vậy cũng không tiện nói gì nhiều, coi như là nghĩ đến chút tình đồng liêu với phụ thân con đã là hiếm có lắm rồi, trong lòng phụ thân con cũng được an ủi chút ít." Cố mẫu lại thở dài một hơi, "Dù sao hiện nay không bị bỏ đá xuống giếng là tốt lắm rồi, những người thường ngày qua lại thân thiết với phụ thân con đều chạy sạch cả rồi."

Cố Khanh Âm nghe vậy, trong lòng buồn bã, nghĩ phụ thân cũng làm quan nhất phẩm trong triều đình nhiều năm, mặc dù không nói giao hữu rộng lớn, nhưng ngày thường công trước, sân sau cũng chưa bao giờ quanh quẩn. Thế mà bây giờ quang cảnh lại hắt hiu như thế, có thể, đây chính là diện mạo vốn có của quan trường.

"Rốt cuộc là ai hãm hại phụ thân?" Bỗng nhiên Cố Khanh Âm kích động, hốc mắt hơi hồng, "Mẫu thân có từng nghe nói gì đó không?"

Cố mẫu lắc đầu, vỗ vai nàng, nói: "Chắc trong lòng ông ấy cũng hiểu rõ, nhưng không chịu nói cho ta nghe."

Cố Khanh Âm thấy mẫu thân như vậy, trong lòng thêm tin mật hàm của Hàn Cẩm Khanh. Phụ thân vì bảo vệ thanh danh cho Nguyễn gia, cho dù bị hãm hại bỏ tù, cũng không chịu tùy tiện nói ra tình hình thực tế, chỉ vì sợ hủy hoại tiền đồ của Nguyễn Hạo Chi.

Cố Khanh Âm không dám nhiều lời với mẫu thân nữa, chỉ sợ tăng thêm phiền não cho bà.

Cố Khanh Âm nói chuyện cùng mẫu thân cả ngày, Cố mẫu bởi vì có con gái ở bên nên trong lòng được trấn an không ít. Cố Khanh Âm lo lắng cho thân thể của bà, bảo bà về phủ nghỉ ngơi cho khỏe, chuyện của phụ thân không cần quá bận tâm.

Cố mẫu gật đầu, nói hoài nói mãi chuyển sang ca ngợi y thuật nhân phẩm của Ninh Phi Nhiên hết lời.

Cố Khanh Âm chợt nhớ tới ngày Ninh Phi Nhiên nhận ủy thác của mẫu thân đặc biệt đến hành quán thăm nàng, trước khi chia tay còn nói bóng nói gió mấy câu. Nàng ngẩn người, vội lắc đầu xua đi mấy suy nghĩ linh tinh.

Ban đêm, Cố Khanh Âm ở lại phủ, một đêm không mộng寐, sáng sớm hôm sau cáo biệt mẫu thân trở lại hành quán.

Lúc nàng về đến nơi còn mang theo mấy gói thuốc, đúng lúc gặp Phùng Thời Viễn.

"Vết thương ở chân của Cố đại nhân vẫn chưa khỏi hẳn sao?" Phùng Thời Viễn quan tâm hỏi thăm.

Cố Khanh Âm thở dài, "Vết thương cũ cộng thêm vết thương mới, nhưng đã không còn đáng ngại. Bên Công bộ thế nào rồi? Ngày mai tiếp tục tuần tra chứ."

Phùng Thời Viễn lắc đầu, "Sau khi tiếp chỉ Vương Thành Giác thông minh vô cùng, nghe nói mỗi ngày đều làm việc ở Công bộ tới đêm khuya, về phần đang bận rộn làm gì, bận thật hay bận giả, thì chẳng ai biết được."

Cố Khanh Âm tiếp tục ở lại hành quán nghỉ ngơi và hồi phục một ngày, kiểm tra sửa sang lại hồ sơ một lượt, chuẩn bị các thứ, bận rộn đến mức quên cả uống thuốc bồi thuốc đúng giờ. Sau một ngày, đã giảm đau nhiều, lúc nàng ngồi trên giường xem xét lòng bàn chân, miệng vết thương đã bắt đầu đóng vảy, ngứa râm ran.

Nàng nhìn cái bình nhỏ trong tay đến xuất thần.

Ngày hôm sau, tiếp tục tuần tra.

Nàng vừa đến Công bộ, từ xa đã trông thấy Thượng Quan Dung Khâm và Vương Thành Giác đứng nói chuyện ở hành lang gấp khúc.

Mấy ngày không gặp, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của Thượng Quan Dung Khâm c trong mắt nàng đã có chút thay đổi. Nàng cứ đứng ở cổng chính cách đó không xa, nhìn hẩn đến xuất thần.

Hôm nay hẩn mặc triều phục màu xanh đậm, eo thắt đai ngọc, đầu đội mũ quan, mặt mày ôn nhuận thanh nhã, tuấn tú xuất trần.

Có cỗ kiệu tiến đến, nàng buộc phải đứng nhường sang bên cạnh một chút, đang muốn ngẩng đầu tiếp tục tìm bóng dáng Thượng Quan Dung Khâm, đã thấy màn kiệu trước mắt bị một bàn tay thanh mảnh trắng nõn xốc lên, "Cố đại nhân đứng là cần cù, sáng sớm đã đứng ở cửa lớn trầm tư." Giọng nói lười biếng nhạt nhẽo.

Trong lòng căng thẳng Cố Khanh Âm, theo tiếng nhìn lại, màn kiệu đã được buông xuống.

Thượng Quan Dung Khâm và Vương Thành Giác cùng quay qua nhìn nàng, ánh mắt của nàng và Thượng Quan Dung Khâm chạm nhau, mặt nàng nóng bừng như bị phỏng, cuống quýt dời mắt đi, đi về phía hai người hành lễ vắn an, rồi bước nhanh vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 253: Lời mời của Thượng Quan Dung Khâm

Phùng Thời Viễn cũng tới Công bộ từ sáng sớm, trong lòng thâm cảm thán vì tình cảnh bây giờ đã thay đổi hẳn. Lúc y ngồi xuống chuẩn bị tiếp tục tra cứu tài liệu thì thấy các loại hồ sơ cần lật xem trong lần tuần tra này đã được chỉnh lý cẩn thận.

Y nhú mày nhìn đến ngây người.

Lúc trước y và Cố Khanh Âm thật sự phải xin đến ba lần bốn lượt cũng không được, luôn bị Thẩm Linh Trần dùng đủ loại lý do đùn đẩy kéo dài. Sao bây giờ Công bộ lại phối hợp thế nhỉ?

Nghĩ kỹ lại kỳ thật cũng không khó hiểu, trong lúc tuần tra Công bộ để xảy ra chuyện, mà còn là ở Minh Cẩm Viên, nhất định là Thánh Thượng đã chú ý đến chuyện này. Hiện nay, hoặc là Vương Thành Giác muốn tự bảo vệ mình nên nịnh nọt bọn họ, hoặc là có người nào đó gây áp lực cho ông ta. Nhưng dù vì nguyên nhân nào, y đều thấy vui mừng.

Phùng Thời Viễn bước đến bên cạnh Cố Khanh Âm, nói: "Cố đại nhân, xem ra lần này không uống công chúng ta chịu khổ rồi."

Cố Khinh Âm hiểu ý của Phùng Thời Viễn, cong môi cười, tiếp tục xem hồ sơ vụ án.

Hai người làm việc đến gần chạng vạng tối.

Cả ngày Thẩm Linh Trăn không xuất hiện, buổi trưa Vương Thành Giác cũng chỉ tới nói dăm ba câu, Cố Khinh Âm cũng miễn cưỡng ứng phó cho qua.

Làm việc mệt mỏi cả ngày, Cố Khinh Âm và Phùng Thời Viễn không thể không kinh ngạc với tiến triển vượt bậc.

Những hồ sơ mà Công bộ giao tới đã lộ ra những vấn đề lớn. Ví dụ như việc tu sửa mấy đoạn sông đào bảo vệ thành cầu trong kinh thành sử dụng khoản tiền thực tế không phù hợp với ghi chép của Hộ bộ. Minh Cẩm Viên tu sửa chỗ nào cũng không ghi rõ. Còn cả khoản chi tiêu kếch xù cho việc tu sửa hoàng lăng tiền triều cũng không ghi rõ ràng. Hai người ghi chép lại từng việc, sửa sang lại thành sách.

Đến khi Cố Khinh Âm ngẩng đầu lên lần nữa, đúng lúc trông thấy Thượng Quan Dung Khâm bước vào với nụ cười ảm áp nhẹ nhàng, mời quan viên của Ngự Sử đài cùng ăn tối. Làm việc mệt nhọc cả ngày nên ai cũng vui vẻ đồng ý.

Dù sao còn đang trong thời gian tuần tra nên chỉ có thể tổ chức tiệc ở hành quán, hành quán lại gần Công bộ nên mọi người đi bộ cho nhanh, Thượng Quan Dung Khâm đi trước mặt Cố Khinh Âm.

Cố Khinh Âm nhìn thấy một người mặc bộ cẩm y tím đậm đứng ở bên kiệu cách chỗ nàng một đoạn, hình như đang nói gì đó với người bên cạnh, người kia liên tục gật đầu.

Sau một lúc lâu, người kia rời đi, Hàn Cẩm Khanh xoay người lại, chạm mắt với Cố Khinh Âm, nhưng khi thấy rõ người bên cạnh nàng, hấn lại hơi híp mắt lại.

Lúc này, mặt trời đã ngả về tây, ánh nắng trải dài sau lưng, khiến Hàn Cẩm Khanh như được bao phủ trong một vầng sáng nhạt. Cố Khinh Âm đột nhiên có cảm giác hơi chóng mặt, nên vội vã rời mắt đi.

Thượng Quan Dung Khâm cười nhẹ nói: "Hàn đại nhân phụng chỉ điều tra Công bộ, vất vả rồi."

"Ăn lộc của vua, giúp quân phân ưu, Thượng Quan đại nhân sẽ không so đo với bản tướng chứ." Hàn Cẩm Khanh nhàn nhạt nói.

Thượng Quan Dung Khâm nghe vậy, sắc mặt không biến, nói: "Ta đã bảo hành quán chuẩn bị cơm, nếu Hàn đại nhân nể mặt, không bằng cùng ngồi với nhau một lát?"

Hàn Cẩm Khanh nhìn thẳng vào Cố Khinh Âm, chẳng thèm nể mặt mọi người, lạnh nhạt cười nói: "Đa tạ thịnh tình của Thượng Quan đại nhân, bản tướng còn có chút việc phải xử lý, buộc lòng phải xin phép đi trước."

Thượng Quan Dung Khâm nở nụ cười, không nhiều lời nữa, cả đoàn người đi ngang qua Hàn Cẩm Khanh.

Sở Phong đi tới, nhanh chóng liếc mắt nhìn sắc mặt của chủ tử nhà mình, do dự nói: "Gia, ngài thật sự không đi sao?"

"Người muốn đi ư?" Giọng điệu đã lạnh vài phần.

Sở Phong gấp gáp cúi đầu xuống, cung kính nói: "Tiểu nhân không dám."

Hàn Cẩm Khanh được Sở Phong nâng lên kiệu, im lặng một lúc lâu chợt cất giọng hỏi: "Người cảm thấy Cố Khinh Âm thế nào?"

Hả? Cái gì? Sở Phong móm móm lỗ tai, cẩn thận nói từng li từng tí: "Gia, ngài nói....."

"Không có gì, khỏi kiệu." Mản kiệu vừa buông xuống, mặt Sở Phong cứng đờ.

Trong hành quán, các Ngự Sử ngồi thành một bàn, tính cả Thượng Quan Dung Khâm là vừa tròn mười người.

Mặc dù đã ở trong hành quán nhiều ngày, nhưng hôm nay có đồ ăn ngon, rượu cũng tuyệt, cộng thêm với Thượng Quan Dung Khâm tiếp đãi thịnh tình, nên ai cũng hưng phấn, Thượng Quan Dung Khâm cũng khó tránh khỏi uống nhiều thêm hai chén.

Tàn tiệc đã là giờ Tuất canh ba, mọi người đều trở về nội viện của mình nghỉ ngơi.

Thượng Quan Dung Khâm và Cố Khinh Âm một trước một sau bước vào Phụng Tê viện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Dịu dàng ôn tồn

Vết thương của Cố Kinh Âm mới tốt lên được một chút, thế mà nay lại bận rộn cả một ngày, cộng thêm phải uống vài ly rượu trong bữa tiệc, nên khó tránh khỏi mệt mỏi. Nàng đi theo sau Thượng Quan Dung Khâm, ngắm nhìn hình dáng cao lớn vĩ ngạn của hắn mà trống ngực đập thình thịch, tinh thần chấn động.

Thượng Quan Dung Khâm bỗng nhiên xoay người lại, làm nàng nhất thời không kịp phản ứng, đập đầu vào ngực hắn.

Quanh quần bên mũi là mùi rượu nhàn nhạt và mùi đàn hương thoang thoảng, mặt nàng nóng bừng, nhưng nàng vừa định lui về sau, thì bị hai cánh tay rắn chắc ôm lại.

"A Âm, " Giọng nói dịu dàng của hắn vừa cung chiều, vừa quan tâm: "Vết thương ở chân tốt hơn chưa?"

Cố Kinh Âm ngẩn ra, lòng thoáng rung động, ngoan ngoãn dựa vào ngực hắn, vòng tay ôm eo hắn, ôn nhu đáp: "Ừm, tốt hơn rồi."

Cách lớp quần áo ngón tay Thượng Quan Dung Khâm nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, khiến nàng khẽ run lên.

Hắn than nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Mặc dù nàng còn trẻ, nhưng cũng phải biết bảo trọng thân thể, mọi thứ không thể quá mức."

Tuy là lời dặn dò ân cần, nhưng Cố Kinh Âm lại nghe ra được một ý tứ khác, làm nàng nhớ tới tiếng sáo thâm kín trong đêm ấy.

Cánh tay nàng xiết chặt, vui trọn khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hắn, rầu rĩ lên tiếng, "Tôi, biết rồi."

Nàng cảm thấy mình dường là trong ngoài bất nhất, rõ ràng đã đồng ý với hắn sẽ xử lý ổn thỏa, thế mà lại cùng Kỳ Trác Vân..... Trong lòng nàng không khỏi xấu hổ khó chịu.

Thượng Quan Dung Khâm nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, không nói gì nữa, sự yêu chiều và tình cảm bao dung đã bộc lộ hết trong lời nói.

Cố Kinh Âm dán sát vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của hắn, bỗng nhiên cảm thấy không khí trong đình viện thoang thoảng mùi hương ngọt ngào.

Hai người cứ lặng lẽ ôm nhau, trắng tựa lông tơ, thời gian như ngừng lại.

Không biết qua bao lâu, Thượng Quan Dung Khâm khẽ nói: "Ta đã tới Đại Lý Tự thăm phụ thân nàng."

Hô hấp của Cố Kinh Âm cứng lại, vừa rồi nàng cũng định hỏi hắn chuyện của phụ thân, nhưng rồi lại không muốn quan hệ giữa hai người làm ảnh hưởng đến quyết định của hắn, nên mới chậm chạp không nói.

"Nàng biết Nguyễn Duyên Lễ không?" Thượng Quan Dung Khâm buông nàng ra, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Cố Kinh Âm gật đầu, mặt hàm Hàn Cẩm Khanh cho nàng xem cũng đề cập tới người này.

Thượng Quan Dung Khâm kéo nàng chậm rãi đi thẳng đến hành lang gấp khúc gần giữa đình, mới nhẹ nhàng nói: "Nhiều năm trước ông ta và phụ thân nàng từng cùng nhậm chức ở Lễ bộ, hai người cùng bị cuốn vào vụ án gian lận khoa cử năm đó."

Cố Kinh Âm giật mình lùi về sau một bước, "Gian lận khoa cử?"

Kỳ thực phần mặt hàm kia cũng có nhắc tới chút ít, nhưng khi đó nàng quá ngạc nhiên, nên không có tin hoàn toàn.

Thượng Quan Dung Khâm vuốt sợi tóc bị gió thổi của nàng ra sau tai, "Chuyện liên quan đến phụ thân nàng, nàng có quyền biết chân tướng, đương nhiên, cũng có quyền coi như không biết gì."

Cố Kinh Âm ổn định tâm thần một chút, kiên quyết nói: "Tôi muốn biết."

Thượng Quan Dung Khâm lặng im chốc lát, chậm rãi nói: "Trước kia, Nguyễn Duyên Lễ và phụ thân nàng cùng làm phó giám khảo, chủ trì hai lần thi hội. Trong lần thi hội thứ hai xảy ra chuyện gian lận vô cùng lớn, bài thi của thí sinh gian lận vừa khéo do Nguyễn Duyên Lễ và phụ thân nàng cùng phê duyệt, và Nguyễn Duyên Lễ còn tiến cử thí sinh đó đi thi đình."

"Vậy nên Nguyễn Duyên Lễ mới....." Cố Kinh Âm khiếp sợ không thôi.

Thượng Quan Dung Khâm gật đầu, "Chuyện gian lận năm đó không có ai phát hiện ra, nhưng một năm sau có người báo cáo lên Hình bộ, nên mới bị lật lại lần nữa, khi đó Nguyễn Duyên Lễ đã thăng nhiệm làm Công bộ Thượng thư."

Chuyện xảy ra tiếp theo thế nào, Cố Kinh Âm nhớ rất rõ, Nguyễn gia trong một tối suy tàn, nữ quyến tôi tớ tứ tán, nếu không có phụ thân ra tay tương trợ, Nguyễn Hạo Chi không biết đã lưu lạc tới nơi nào.

Cố Kinh Âm nhú mày, "Nhưng Nguyễn Duyên Lễ đã nhận tội lâu rồi mà, nhiều năm qua cũng chịu nhiều đau khổ. Mặc dù cùng làm phó giám khảo,

nhưng chắc là phụ thân trong sạch, không có bằng chứng, vì sao đến bây giờ vụ án này lại bị nhắc tới một lần nữa, còn dính líu đến phụ thân? Phụ thân sẽ không sao chứ?"

"Lúc đầu ảnh hưởng của vụ án này tuy lớn, nhưng biết rõ nội tình cũng không quá mấy người, "Thượng Quan Dung Khâm nói: "Nguyễn Duyên Lễ tiến cử người, nhưng phụ thân nàng cũng không có phản đối, Đại Lý Tự sẽ coi đó là vật chứng, nhưng dù sao chuyện xảy ra cũng đã lâu, nhất thời họ cũng sẽ không tìm được đầu mối gì đâu."

"Ai? Rốt cuộc là ai muốn đẩy phụ thân vào chỗ hiểm?!" Cổ Kinh Âm kích động.

Thượng Quan Dung Khâm ẩn vai nàng, an ủi: "Ta đã báo cáo với Vương gia việc Đại Lý Tự xử lý có không thỏa đáng, phụ thân nàng lại là quan to nhất phẩm trong triều, ta tin chắc không bao lâu nữa ông ấy sẽ được rời khỏi Đại Lý Tự. Về phần là ai nhắc lại bản án cũ, nàng cứ hỏi phụ thân là biết."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Thành thật với nhau

Cổ Kinh Âm im lặng chốc lát, rồi khẽ than thở: "Không thể tin được phụ thân mưu sự vì Giang Lăng vương đã lâu, kết quả lại phải dựa vào Nhiếp chính vương giúp ông thoát khỏi tội danh."

"Phụ thân nàng chắc đã bị Giang Lăng vương xếp vào vòng loại trừ từ lâu rồi." Thượng Quan Dung Khâm nói nhỏ.

Cổ Kinh Âm nhủ mảy, "Ngài nói là..... Không phải chứ, từ trước đến nay phụ thân luôn trung thành và tận tâm với Giang Lăng vương, đây là chuyện người trong triều người đều biết."

Thượng Quan Dung Khâm khẽ đẩy cửa phòng, đốt nến, kéo Cổ Kinh Âm vào phòng, mới tiếp tục nói: "Sợ là có người nghĩ cách chia rẽ quan hệ giữa phụ thân nàng và Giang Lăng vương, mà Giang Lăng vương lại là người đa nghi, những việc nhỏ nhìn như không quan trọng tích lũy lâu ngày cũng đủ để khiến ông ta nghi ngờ."

"Chia rẽ?" Cổ Kinh Âm lẩm bẩm: "Chuyện này....."

Lời vừa thốt lên, dung nhan tuấn mỹ của Hàn Cẩm Khanh chợt lóe trong đầu nàng rồi lại biến mất.

"Phụ thân đối nhân xử thế cẩn thận, chưa bao giờ trở mặt với ai." Giọng nàng run run.

Thượng Quan Dung Khâm tiếp lời: "Nhưng phụ thân nàng làm việc cho Giang Lăng vương, phe phái trong triều tranh phân tranh không thể bảo là không có hung hiểm."

Hắn đi đến bên Cổ Kinh Âm, đỡ nàng ngồi xuống ghế, tay đặt trên vai nàng, lặng im chốc lát, rồi mới trầm giọng nói: "A Âm, triều đường từ trước đến nay đều quỷ quyệt lắm đối thay, không có đối thủ vĩnh viễn, cũng không có đồng minh cả đời."

"Nàng cũng làm quan, nên hiểu rõ quy tắc của quan trường, "Hắn đối mặt với Cổ Kinh Âm chốc lát, rồi thông thả đi đến bên cửa sổ, "Nàng không trở mặt với người, nhưng cũng không thể nhận định những người khác sẽ không trở mặt với nàng, thân ở quan trường, có lúc thân bất do kỷ."

"Muốn tồn tại lâu dài, việc tất yếu là biết tự bảo vệ mình, lại, không thể nhẹ dạ cả tin." Hắn nhìn ra ngoài song cửa sổ, để gió đêm mát lạnh thổi bay vạt áo.

Cổ Kinh Âm đứng lên, mờ mịt nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Ngay cả ngài cũng không thể tin sao?"

Thượng Quan Dung Khâm hơi dừng lại, trầm giọng: "Cũng không thể dễ dàng tin tưởng."

Trong lòng Cổ Kinh Âm run lên, đầu óc còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã đi tới sau lưng hắn, đưa tay ôm chặt lấy eo hắn. Nàng áp má vào tấm lưng rộng lớn của hắn, cắn môi nói: "Tôi muốn tin ngài, phải làm thế nào đây?"

Thượng Quan Dung Khâm thở dài một tiếng, xoay người lại, kéo nàng qua, "A Âm, có lúc ta thật mong nàng không làm quan."

"Làm quan không phải là đền đáp triều đình, tạo phúc cho bách tính? Chẳng lẽ không được sao?" Cổ Kinh Âm dịu dàng hỏi.

Thượng Quan Dung Khâm hôn lên mắt nàng, rồi nhanh chóng lui lại phía sau: "Đúng, nhưng đây không phải toàn bộ, nàng còn trẻ, lại quá chính trực, chung quy nhìn vấn đề vẫn còn hạn hẹp."

Cổ Kinh Âm yên lặng tựa ngực hắn, chốc lát mới nói tiếp: "Lúc phụ thân xảy ra chuyện, tôi đã từng oán hận mình vô năng."

"A Âm, đừng tự coi nhẹ mình, " Hấn đặt nàng lên bệ cửa: "Luận về năng lực làm việc, nàng là người nổi bật trong số nữ quan, chỉ là kinh nghiệm hơi ít một chút, chưa thực sự dính đến những chuyện thường xảy ra ở chốn quan trường. Hiện tại nàng có thể ngồi vững ở Ngự Sử đài, đã là hiếm có."

Hấn dừng một chút, mới tiếp tục nói: "Trước khi làm bất cứ chuyện gì, phải cẩn thận hơn nữa, cân nhắc chu toàn, nhất định không thể lơ đãng."

Cố Khinh Âm gật đầu, làm quan nhiều năm, kỳ thực nàng cũng biết vấn đề của mình. Tính cách của nàng quá thanh lãnh, không khéo đưa đẩy, cũng không thích kết giao xu nịnh, tuy có được vài thành tích, được phong chức quan ngũ phẩm, nhưng gần như không có các mối quan hệ. Ngoại trừ mấy người thường xuyên giao thiệp trong Ngự Sử đài, còn ở trong triều đường chức quan của nàng chẳng là gì.

Trong lòng nàng cũng rõ, thân là nữ quan, nếu không phải phụ thân có sức ảnh hưởng, thì sao nàng có thể thuận lợi đến nay mà không bị những phe phái quyền lực và lợi ích nuốt gọn?

Hiện nay phụ thân còn khó bảo toàn, Cố phủ một khi thật sự thất thế, nàng có thể dựa vào năng lực cùng mình vững chân trong triều được không?

Hiểu thì hiểu, nhưng trong lòng nàng vẫn có vài phần lo sợ không yên, cánh tay ôm Thượng Quan Dung Khâm siết chặt hơn một chút.

Tất nhiên Thượng Quan Dung Khâm cũng hiểu tâm tư của nàng. Hấn khẽ vuốt tóc nàng, "Nàng không cần phải suy nghĩ nhiều, ta sẽ che chở cho nàng."

Trong lòng Cố Khinh Âm cảm thấy ấm áp, làm quan bao năm, ngay cả phụ thân và đại ca cũng không nói những lời chân thành như vậy. Thượng Quan Dung Khâm đúng là luôn suy nghĩ cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 256: Đánh giá thành tích

Cố Khinh Âm ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn dung mạo thanh nhã thoát tục của hấn, rồi bỗng nhiên cắn lên cằm hấn, mút nhẹ một cái, mới cười khê: "Nữ quan trong triều nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không tính là ít, vì sao Thượng Quan đại nhân chỉ bảo vệ một mình tôi?"

Thượng Quan Dung Khâm khẽ cười, mặt mày đều như thấm ánh trăng, ôn nhuận yên tĩnh, "Chẳng lẽ A Âm không biết?"

"Thượng Quan đại nhân không nói, hạ quan tất nhiên không biết." Nàng nghiêng đầu nhìn hấn, trong mắt như có bảo thạch lấp lánh.

Hấn cong môi khẽ cười, cúi người hôn nàng trên miên, mút nhẹ đôi môi anh đào đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi trơn mềm tiến thẳng vào trong miệng nàng, khuấy đảo, dẫn dụ, cuốn lấy nước bọt ngọt ngào của nàng.....

"Ân....." Cố Khinh Âm khẽ ngậm, thân thể mềm nhũn dựa vào người hấn, hai bầu ngực đầy đặn cách lớp áo bào ma sát với ngực hấn.

"Bây giờ đã biết chưa?" Hấn hơi lui ra, tiếp tục lấy đầu lưỡi trên chọc cánh môi nàng, khàn giọng hỏi.

Cố Khinh Âm dựa vào ngực hấn thở gấp, bên môi là ý cười thỏa mãn, nhưng vẫn tiếp tục lắc đầu.

Dù khả năng tự chủ của Thượng Quan Dung Khâm có tốt thế nào chăng nữa, thì khi được nàng chủ động nhào vào ngực như này, thân thể cũng không khỏi khô nóng.

"A Âm, " Hấn thở sâu, đẩy nàng ra một chút, dịu dàng nói: "Nàng biết tâm ý của ta, cũng biết ta đối nhân xử thế như nào, nơi này là hành quán, nếu cứ tiếp tục thế này, ta....."

"Ngài sẽ thế nào?" Nàng chợt ngẩng đầu lên, hai mắt sáng trong, khuôn mặt nhỏ nhắn rực rỡ như minh châu, "Thượng Quan đại nhân muốn xử trí thế nào?"

"Xử trí thế nào ư? Nàng thật sự muốn biết?" Hấn cười khê, đôi mắt sắc bén thoáng trầm xuống, làm bộ muốn ôm nàng lên.

"Ah!" Cố Khinh Âm khẽ kêu một tiếng, nhanh chóng quay người tránh đi, cười lắc đầu: "Không muốn biết, tôi không muốn biết."

Nàng vốn cũng không muốn xảy ra chuyện gì với Thượng Quan Dung Khâm ở đây, cho dù trong lòng vô cùng mong muốn hấn ôm nàng. Hành quán là nơi nào, lui tới đều là quan viên trong triều, đàm luận công vụ triều chính. Lúc đầu nàng là người luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, chỉ vì mắc căn bệnh đó nên mới thay đổi, nhưng vẫn giữ nguyên tắc của mình. Hôm nay xảy ra chuyện đó với Kỳ Trắc Vân, trong lòng nàng đã vô cùng xấu hổ, không thể có lần sau nữa.

Thượng Quan Dung Khâm nhìn nét mặt tươi cười của nàng, cũng khẽ cười, kéo nàng đến bên bàn, hai người ngồi đối diện nhau, cầm bình trà lên rót hai chén trà xanh, "Không lộn xộn nữa, nàng và ta đều cần tỉnh táo."

Cố Khanh Âm biết hẳn đang nói cái gì, hờn mát liếc hẳn một cái, sóng mắt lưu chuyển, phong tình vô hạn.

Thượng Quan Dung Khâm làm như không biết, thăm thò dài trong lòng.

Cố Khanh Âm nhấp một ngụm trà, lặng lẽ nhìn dung mạo thanh tuyệt xuất trần của hắn, trong lòng nhảy loạn.

"Mấy ngày tới sẽ là kỳ đánh giá thành tích của nữ quan ba năm tổ chức một lần, nàng đã nhận được thông báo chưa?" Thượng Quan Dung Khâm hỏi.

Nét đỏ ửng trên mặt Cố Khanh Âm chưa tan, dự niệm sâu trong thân thể cũng chưa lui, nghe hắn hỏi vậy bèn thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nói chuyện đứng đắn vừa hay có thể phân tán tinh thần của nàng.

"Mấy ngày trước Minh đại nhân đã đưa thông báo rồi." Cố Khanh Âm đáp: "Thời gian vừa kéo, đúng lúc kết thúc tuần tra Công bộ."

Thượng Quan Dung Khâm gật đầu, ân cần hỏi: "Nàng có chuẩn bị kịp không?"

"Cũng không cần phải chuẩn bị gì đặc biệt, trong triều cũng biết rõ những thành tích ngày thường của Ngự Sử đài mà." Cố Khanh Âm nói.

Thượng Quan Dung Khâm nhướn mày, "Nói thế nghĩa là Cố đại nhân đã tính trước cả rồi?"

Cố Khanh Âm neho mắt lại trông y như một con tiểu hồ ly khôn khéo, nhòm người ghé sát vào hắn: "Lẽ nào, Thượng Quan đại nhân có gì muốn sớm nói?"

Thượng Quan Dung Khâm liếc nhìn nàng một cái, cười âm áp: "Đánh giá thành tích do Lại bộ toàn quyền phụ trách, ta chỉ có hư danh thế thôi, nàng muốn ta nói gì?"

"Thượng Quan đại nhân yên tâm, tôi cũng không thêm nghe ngóng gì đâu." Nàng ngồi xuống, tư thái tao nhã, tiếp tục hỏi: "Nói thế là ngài cũng sẽ đến hành cung trên núi Từ Vân?"

"Có lẽ." Hắn mỉm cười nhìn nàng.

Hai ngày tuần tra kế tiếp, Cố Khanh Âm không dám thả lỏng chút nào, tận tụy kiểm tra đối chiếu hồ sơ, những vấn đề đã tra ra đều ghi chép lại, sửa sang lại thành báo cáo trình lên. Cũng có phán đoán suy luận, nhưng vì vụ án này liên lụy quá nhiều, dù ghi chép của Công bộ đã chứng minh thực tế, nhưng vẫn chưa chắc chắn, còn cần tiến thêm một bước điều tra cặn kẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 257: Cùng đến Tử Lam sơn trang

Bên này Cố Khanh Âm và người của Ngự Sử đài đã tra rõ mọi chuyện của Công bộ, không bỏ qua bất cứ manh mối nào. Bên kia Hàn Cẩm Khanh phụng chỉ truy xét chuyện ngoài ý muốn xảy ra trong Minh Cẩm Viên Ngự Sử cũng nhanh chóng có manh mối.

Công bộ lang trung Thẩm Linh Trăn mưu hại Ngự Sử, bị áp giải tới Hình bộ hậu thẩm, Công bộ thượng thư Vương Thành Giác tạm đình chỉ chức vụ, thị lang Hạ Chính Quyền có công trong việc điều tra, không chỉ không bị liên lụy mà còn tạm thời được giữ chức Thượng thư.

Quan viên trong triều nếu không phải người ngu đều có thể nhìn rõ biến cố lần này của Công bộ.

Vương Thành Giác thân là Công bộ Thượng thư, lại là cánh tay đắc lực của Giang Lăng vương, nay bị tạm đình chỉ chức vụ, chức quan có thể giữ vững hay không còn chưa biết, còn Hạ Chính Quyền không có danh tiếng gì lại một bước thăng tiến. Trong trận tranh đấu này rõ ràng phe của Hàn Tướng đã chiếm thế thượng phong.

Lần này Cố Khanh Âm tuần tra Công bộ, hữu kinh vô hiểm, cuối cùng thu hoạch cũng khá, thêm một chiến tích cho Ngự Sử đài. Lại thêm Thượng Quan Dung Khâm nhường toàn bộ công lao cho Ngự Sử đài, năm lần bảy lượt đề cập Cố Khanh Âm dù gặp chuyện ngoài ý muốn nhưng vẫn kiên trì tuần tra trước mặt Hoàng Đế và Nhiếp chính vương, nên Hoàng Đế càng đề cao công sức của nàng.

Đương nhiên, Cố Khanh Âm không biết về việc này.

Sau khi kết thúc tuần tra Công bộ, nàng đến thẳng Ngự Sử đài, chỉnh lý hồ sơ tư liệu thỏa đáng, xem lại ghi chép thượng tấu vạch tội trong ba năm qua, chọn mấy tài liệu quan trọng cho vào hành lý tùy thân, chuẩn bị mang đến hành cung ở núi Từ Vân.

Cố Khanh Âm vội vàng ra khỏi cổng chính Hoa Lan Uyển, suýt chút nữa là đụng vào một người cũng đang đi tới. Nàng dừng chân, nhìn Lâm Tổ viện lúc nào cũng trung ra bộ mặt nghiêm túc đang bước vào cửa.

"Lâm đại nhân về rồi sao?" Cổ Khinh Âm tự nhiên chào hỏi.

Lâm Tổ Viện liếc nhìn nàng một cái, không nói gì, lướt qua nàng đi vào trong.

Từ xưa đến nay Lâm Tổ Viện chẳng bao giờ hòa nhã với nàng, mặc dù nàng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng chẳng để trong lòng, chỉ thấp giọng nói một mình: "Lâm đại nhân đến châu phủ một chuyến, tính khí vẫn chẳng thay đổi chút nào."

Lâm Tổ Viện nghe vậy bèn dừng bước, xoay người lại nhìn nàng, "Tính khí của tôi làm sao? Ảnh hưởng gì đến cô chứ."

"Tôi chỉ đang lăm bằm một mình thôi, Lâm đại nhân cần gì phải để ý?" Cổ Khinh Âm liếc nhìn nàng ta một cái, không muốn tranh chấp nhiều lời nên nhanh chóng rời đi.

Lâm Tổ Viện đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng Cổ Khinh Âm, sắc mặt lúc xanh lúc tím.

Trước lúc chính thức lên đường, Cổ Khinh Âm lại trở về phủ một chuyến, vì không yên lòng về mẫu thân. Sau khi gặp bà, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, mẫu thân kiên cường hơn nàng nghĩ rất nhiều.

Cổ mẫu biết nàng phải đến núi Từ Vân tham gia đánh giá thành tích, sợ nàng lo lắng nên luôn miệng an ủi, bảo nữ tử làm quan vốn không dễ dàng, không nên quá coi trọng việc đánh giá thành tích này, rồi lại nói làm quan to cũng không có gì hay, dễ gặp chuyện không may, còn lấy cha nàng làm ví dụ. Cổ Khinh Âm bất đắc dĩ ngồi nghe, trong lòng hiểu mẫu thân lo cho mình, nên gật đầu liên tục.

Sáng sớm hôm sau, Cổ Khinh Âm cùng Minh Tiêu Hạc và Lâm Tổ viện ngồi trên hai chiếc xe ngựa đã chuẩn bị sẵn ngoài cửa Ngự Sứ đài, tiến thẳng về hành cung ở núi Từ Vân—— Từ Lam sơn trang.

Trước đó Cổ Khinh Âm không hề biết Lâm Tổ Viện sẽ đi cùng, lại còn ngồi chung một chiếc xe ngựa, nên lúc này khó tránh khỏi chút lúng túng. Đọc đường đi Lâm Tổ Viện hoặc là nhắm mắt dưỡng thần, hoặc là ngắm cảnh vật ngoài cửa sổ, hoàn toàn không có ý định trò chuyện với nàng.

Không ngờ mới đi được nửa đường, xe ngựa của họ rơi vào vũng bùn ven đường, xa phu toát mồ hôi cố đẩy cả nửa canh giờ mà bánh xe vẫn không nhúc nhích. Không thể làm lỡ thời gian đến Từ Lam sơn trang, vạn bất đắc dĩ, Cổ Khinh Âm và Lâm Tổ Viện đành phải ngồi nhờ xe của Minh Tiêu Hạc.

Hành trình gấp gáp, sáng sớm Cổ Khinh Âm đã lên xe ngựa, còn chưa kịp chính thức chào Minh Tiêu Hạc. Vừa bước vào trong xe, nàng ngồi cạnh cửa sổ, cung kính chào hân: "Hạ quan thỉnh an đại nhân."

"Cố đại nhân không cần đa lễ." Đôi mắt lưu ly của Minh Tiêu Hạc lưu luyến trên người nàng không đi, "Lần tuần tra Công bộ này có thể kết thúc viên mãn như vậy, thật sự không thể bỏ qua công lao của Cố đại nhân."

Cổ Khinh Âm cúi thấp đầu, "Hạ quan chỉ làm tròn bổn phận, không dám nhận công."

Minh Tiêu Hạc ngồi gần cuối, dựa người vào thành xe, mái tóc đen được búi gọn trong mũ quan, để lộ vàng trán sáng bóng, mày như núi xa, mắt như sao sáng, môi hồng răng trắng. Bộ triều phục màu xanh mực bình thường là vậy mà mặc trên người hân lại mang đến cảm giác sang trọng đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Hân không cam lòng

Minh Tiêu Hạc ở Ngự Sứ đài tiếp tục điều tra vụ án Hộ bộ Thượng thư Đường Tĩnh thông đồng với hoàng thương trốn thuế. Vì đã đánh mất chứng cứ quan trọng, tình tiết vụ án lại có trăm đầu ngàn mối, hân buộc phải vừa truy tìm chứng cứ cũ, vừa bắt tay tìm chứng cứ mới để tình tiết vụ án có chỗ đột phá, nhưng tiến triển lại hết sức chậm chạp.

Mỗi ngày Minh Tiêu Hạc đều phải ngồi trong Ngự Sứ đài, khó tránh khỏi trong lòng buồn bực, hỏa khí ngày một bốc cao.

Không phải hân không suy nghĩ khi Thượng Quan Dung Khâm đột ngột bắt hân rời khỏi xuân tuần. Chỉ là bao nhiêu năm qua, Thượng Quan Dung Khâm như Thiên Lôi sai đâu hân sẽ đánh đó, chưa bao giờ nghi ngờ, nên đã thành thói quen nhiều năm. Nhưng lần này thì không giống.

Hân có thể chắc chắn Thượng Quan Dung Khâm đã biết đêm đó hân ra tay với Cổ Khinh Âm nên mới làm vậy, chứ không phải hoàn toàn vì vụ án của Đường Tĩnh khó giải quyết.

Hân không phủ nhận vụ án của Đường Tĩnh nửa đường xảy ra sơ suất đúng là có một phần trách nhiệm của hân, kịp thời sửa chữa là chuyện phải làm, nhưng không nhất thiết bắt hân rời khỏi tuần tra. Hân hoàn toàn có thể vừa tham dự, vừa tiến hành vụ án của Đường Tĩnh, nhưng rõ ràng Thượng Quan Dung Khâm không định cho hân cơ hội đó.

Hoặc là Thượng Quan Dung Khâm không định cho hân cơ hội tiếp tục ở cạnh Cổ Khinh Âm.

Hắn không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là gì, một phần là xấu hổ, buồn bực khi bị Thượng Quan Dung Khâm nhìn thấu, phần khác là khó chịu khi Cố Kinh Âm ảnh hưởng sự quyết đoán của Thượng Quan Dung Khâm. Phần còn lại cũng là thứ hắn cố hết sức giấu giếm nhưng lại bị Cố Kinh Âm gọi lên, đó chính là tâm tư và niệm luôn ngo ngoe rục rịch trong thân thể hắn.

Những suy nghĩ đó ngày đêm chiếm cứ tâm trí hắn, thế cho nên chỉ trong một thời gian ngắn rõ ràng hắn gầy đi không ít.

Đúng lúc đánh giá thành tích của nữ quan tới gần, hắn lại không thể không phân ra một phần tinh lực để xử lý.

Ngự Sử đài tổng cộng có năm nữ quan, ngoại trừ Cố Kinh Âm và Lâm Tổ Viện, những người khác đều là Ngự sử bình thường, nhiệm vụ là sửa sang lại chính xác công văn, làm gì có thành tích nổi trội. Sau khi cân nhắc, hắn dứt khoát không báo lên trên luôn.

Trong những nữ quan không được hắn đề cập tới cũng có người xuất thân sĩ tộc, cũng có người trèo lên nhờ quan hệ trong triều, nhưng hắn mặc kệ, coi như không biết.

Phóng mắt nhìn khắp Ngự Sử đài, nữ quan có lai lịch vững chắc, thành tích lại tốt thì làm gì có ai có thể hơn Cố Kinh Âm. Hắn vốn chỉ định đề xuất một mình nàng, nhưng trước khi hồ sơ đưa lên một đêm, quý thần xui khiến thế nào lại thêm Lâm Tổ Viện.

Hắn cũng không biết tâm tư của mình thế nào nữa vì từ trước đến nay hắn luôn xem thường cái gọi là giúp đỡ của Lâm Tổ Viện. Nàng ta tới Ngự Sử đài chưa lâu, lại là nữ tử, nhưng rõ ràng lại chẳng hấp dẫn nổi ánh mắt của hắn. Trong mắt hắn, Lâm Tổ Viện chính là một khúc gỗ vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, ngoại trừ Thượng Quan Dung Khâm, nàng ta chẳng để bất cứ ai vào mắt, bao gồm cả cấp trên trực tiếp là hắn.

Xe ngựa lắc lư trên đường, ánh mắt Minh Tiêu Hạc cơ hồ gần như dính chặt vào người Cố Kinh Âm, vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, ngũ quan chỉ có thể coi là thanh tú nhưng vì sao lại khiến hắn quan tâm như vậy, giống như là..... bị nghiện vậy.

Gió mát thổi qua qua màn xe, xua tan hơi thở nặng nề bên trong, cũng mang theo hương thơm nhàn nhạt trên người nữ tử. Đó là mùi hương vô cùng nhẹ nhàng, giống như sự hòa quyện của mấy loại hoa, nếu không cẩn thận sẽ không thể nhận ra. Minh Tiêu Hạc nhẹ khẽ hít vào, mùi hương kia lập tức chui vào mũi miệng hắn, lan ra khắp phế phủ, khiến người hắn tê dại.

Đêm hôm đó nàng nằm dưới thân hắn như bông hoa kiều mị đương thì nở rộ, chiếm giữ nơi sâu nhất trong tâm trí hắn, không xóa đi được. Bây giờ hình ảnh ấy lại bị mùi thơm này gọi lên, xuân tình mị ý, hoạt sắc sinh hương, khiến hơi thở của hắn cũng trở nên căng thẳng.

Nhìn Cố Kinh Âm ngồi ngay ngắn, dùng tư thế cung kính và khẩu khí nghiêm cẩn nói chuyện cùng hắn, cứ như giữa bọn họ, ngoại trừ công vụ, chưa từng xảy ra chuyện gì.

Minh Tiêu Hạc đột nhiên cảm thấy vô lực, từ đầu đến cuối, đích xác chỉ có một mình hắn suy nghĩ, vui buồn mừng giận, đều như đang diễn vở kịch một vai, không người biết đến, không người lý giải.

"Lâm đại nhân, tuần tra châu phủ có thuận lợi không?" Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Tổ Viện, "Phối hợp với Hạ đại nhân không tệ chứ?"

Lâm Tổ Viện mở to mắt, lạnh lùng liếc hắn một cái, đáp:

"Không tệ, hạ quan đã mang một phần hồ sơ về Ngự Sử đài, đại nhân cứ tìm đọc."

Hắn nở nụ cười đẹp như ngày xuân, "Vậy thì tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Gặp lại bạn cũ

Lúc đến được Từ Lam sơn trang nằm giữa sương mù khói trắng trên núi Từ Vân thì đã gần đến hoàng hôn.

Nhóm quan viên của Ngự Sử đài ngồi trong xe ngựa lắc lư cả ngày, buổi trưa lại chỉ ăn qua loa ít lương khô, bây giờ bụng đã kêu vang, mệt mỏi vô cùng.

Tiến vào sơn trang, cung nhân dẫn ba người tới nghỉ ngơi ở biệt viện đã được bố trí ổn thỏa.

Cố Kinh Âm và Lâm Tổ viện được xếp nghỉ ở hai gian khác nhau trong cùng một viện, hai gian còn lại ở hướng nam có cửa sổ luôn khép kín được phân cho hai nữ quan khác.

Cố Kinh Âm về phòng sắp xếp hành lý gọn gàng, uống vài ngụm trà nóng, cảm giác khỏe hơn nhiều.

Thế chất của nàng vốn hư hàn, không chịu được một nhọc, nhưng mấy tháng gần đây không biết túi xuân lộ Ninh Phi Nhiên cho thật sự có công hiệu, hay vì nguyên nhân khác, mà chứng lạnh trong cơ thể nàng giảm bớt không ít, khí hư cũng trong suốt, không có mùi khác thường, thậm chí còn có mùi thơm thoang thoang, kinh nguyệt đỏ tươi, lúc đến kỳ cũng không bị đau bụng, chỉ trường bụng mấy canh giờ là hết.

Hôm nay, nàng ngồi trong xe ngựa cả một ngày, chỉ nghỉ ngơi qua loa, thể mà tinh thần vẫn tỉnh táo.

Một cung nữ nhỏ đứng trước cửa mời nàng đi dùng bữa, nàng gật đầu, thay bộ váy dài màu xanh bằng gấm, rồi theo cung nữ đến nhà ăn.

Lúc đến nàng chưa kịp nhìn kỹ, bây giờ đi thông dong mới thấy bầu trời xanh thẳm đúng kiểu thời tiết cuối xuân, kiến trúc trong sơn trang tinh tế, cảnh trí diễm lệ đa tình.

Cửa lớn của thính đường mở rộng, trong sảnh đã lên đèn, bảy tám nữ tử mặc đủ kiểu quần áo ngồi quanh một cái bàn lớn, vừa thưởng thức mỹ thực, vừa nhỏ giọng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng vang lên một tiếng cười khê thanh tao.

Lúc Cố Khinh Âm đi vào, đã có bảy bàn đang ăn. Dáng vẻ chậm rãi bước đến của nàng kéo đến vài ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, thấy Lâm Tố Viện ngồi ở bàn thứ năm, nàng liền đi thêm vài bước, ngồi xuống bàn thứ bảy, cách nàng ta một bàn.

Không phải nàng sợ Lâm Tố Viện, mà là vì Lâm Tố Viện rõ ràng không thích nàng, nàng cần gì phải tiếp cận để tự rước lấy mất mặt, nàng muốn thoải mái hưởng thụ bữa tối.

Bàn này đã có năm người ngồi, hình như mới bắt đầu ăn, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc. Nàng nhìn qua mọi người, gật đầu xem như chào hỏi, rồi ngồi vào chỗ nàng đưa.

Ừm, trà Long Tĩnh xào cùng tôm bóc nõn cũng không tệ lắm, tôm tươi kết hợp búp trà Minh Tiền Long Tĩnh thơm ngát vô cùng hợp miệng. Nàng cảm ngưỡng lên mức đầy một muôi bỏ vào bát, thêm một ít dấm chua, đang muốn thưởng thức thì nghe có người gọi nhỏ một tiếng, "Cố..... Khinh Âm?"

Cố Khinh Âm hơi kinh ngạc ngẩng đầu, chạm phải ánh nhìn của một người con gái.

Nữ tử kia có làn da trắng nõn, hai gò má mướt mà ửng hồng, đôi mắt đen to tròn ánh lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, "Thật sự là cậu à?! Khinh Âm, còn nhớ mình không?"

Cố Khinh Âm hơi sững sờ, nói: "Mộ Uyên?"

Trần Mộ Uyên trọng trọng gật đầu, cười nói: "Mình đã đoán lần này có thể gặp nhiều người quen. Khinh Âm, đã rất lâu rồi chúng ta không gặp đó."

"Đúng vậy, đã lâu không gặp." Cố Khinh Âm đáp chân thành.

Trần Mộ Uyên là nữ nhi thứ ba dòng chính của Trần lão hầu, là đồng môn ở trường thái học của nàng, cũng là bạn thân trong số bạn không nhiều thiếu thời của nàng. Tính Mộ Uyên thẳng thắn sáng khoái, dáng vẻ ngày thơ động lòng người, rất hợp ý nàng nên hai người thường xuyên cùng đọc sách, chơi đùa. Sau này vì gia tộc khác biệt mà hai người không còn thân thiết nữa, nàng bước lên con đường làm quan, gần như cắt liên lạc với Mộ Uyên.

Lúc nghe được tin tức, nàng mới biết Mộ Uyên cũng làm quan, còn sâu xa hơn thì nàng không thể nào được biết.

"Hóa ra hai vị là người quen cũ?" Một nữ quan ngồi cạnh lên tiếng: "Trần đại nhân mau giới thiệu đi, Cố đại nhân chính là nữ quan kiểu mẫu trong triều đó."

Mấy nữ quan khác nghe vậy, tuy vẻ mặt khác nhau, nhưng cũng nhao nhao gật đầu phụ họa.

Cố Khinh Âm nhìn nữ quan vừa nói, mặt dài, mày dài nhỏ, có mấy cái nốt ruồi nâu trên mặt, trông khá lạ.

"Nói gì vậy, chúng ta đều làm việc cho triều đình, kiểu mẫu gì chứ." Cố Khinh Âm đáp.

"Cố đại nhân khiêm tốn rồi, tôi nghe nói Hàn Tướng và Thượng Quan đại nhân cũng phải nhìn Cố đại nhân với con mắt khác." Nữ quan mặt dài nói.

Mấy nữ quan đang ngồi nghe vậy, đều đặt đũa xuống, ánh mắt vốn lơ đãng đều chăm chú nhìn về phía Cố Khinh Âm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 260: Đậu khấu niên hoa

Cố Khinh Âm nghe vậy, sắc mặt đành lại, muốn mở miệng, lại nghe Trần Mộ Uyên nói: "Khinh Âm, đây là đồng liêu của mình ở Hàn Lâm Viện, Lục Thanh Phụng, Lục đại nhân."

"Lục đại nhân nói đùa rồi, Cố mẫu có tài đức gì đâu." Cố Khinh Âm nhìn Lục Thanh Phượng, trông dung mạo của nàng ta, chắc hẳn tuổi tác cũng không chênh lệch nàng là bao, sau đó nghiêm mặt nói: "Lai lịch của Lục đại nhân vượt xa tôi, tôi mới làm quan mấy năm, có gì mà kính trọng? Chỉ là lời đồn đại trong triều mà thôi."

Lục Thanh Phượng nghe nàng nói đến lai lịch, mặt cứng lại, hơi ngượng ngùng.

Nàng ta nhập sĩ sớm hơn Cố Khinh Âm, nhưng tới hôm nay cũng chỉ là một thất phẩm biên tu ở Hàn Lâm Viện. Chức vị của Cố Khinh Âm cao hơn nàng ta hai cấp, tuy phần lớn nữ quan đều chỉ dừng lại phẩm cấp này, không tiến xa hơn được nữa nhưng trong lòng nàng ta vẫn thấy ghen ghét.

Lúc đó Cố Đức Minh đã ép lời đồn đãi về Cố Khinh Âm và Hàn Cẩm Khanh cùng Kỳ Trắc Vân xuống, người biết không nhiều, phần lớn nữ quan đều không biết chuyện, cho dù có biết cũng chỉ làm như không biết.

Những nữ quan bên cạnh nghe Cố Khinh Âm nói vậy, liền không nói gì nữa.

Cả bàn tiệc im lặng, nữ quan nhỏ nhất chợt lên tiếng: "Nghe nói trong lúc Thượng Quan đại nhân và Cố đại nhân tham gia xuân tuần đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, là Hàn Tướng đích thân chạy tới cứu viện có phải không?" Hai mắt nàng ta lóe sáng, đầy hiếu kỳ nhìn về phía Cố Khinh Âm, rõ ràng hết sức chờ mong câu trả lời của nàng.

Cố Khinh Âm quay đầu, liếc nhìn nàng ta một cái, đáp: "Hàn Tướng đích xác phụng chỉ đến cứu viện."

"Thật sao?" Tiểu nữ quan hưng phấn, không nghe ra trọng điểm trong câu nói của Cố Khinh Âm. "Hóa ra Hàn Tướng còn làm vậy, là hấn cứu cô ra, đúng không đúng không?"

Cố Khinh Âm hơi trầm ngâm, nhớ tới tình cảnh khi đó, nói: "Xem như thế đi."

"Vậy khi đó Hàn tướng có nói gì với cô không?" Tiểu nữ quan kiên trì hỏi.

Cố Khinh Âm nhớ tới bộ dạng âm tình bất định của hấn ngày ấy, lơ đãng nói: "Tướng gia có thân phận gì, có thể tới nghĩ cách cứu viện đã là chuyện không dễ."

Câu này thì nàng nói thật. Ngày ấy vì chuyện của cha mà nàng ghen ứ trong lòng, ăn nói khó nghe với hấn. Lúc đó không cảm thấy gì, giờ nghĩ lại, Hàn Cẩm Khanh có thể xuống mặt đạo cứu viện, thật sự là cho nàng thể diện quá lớn rồi, thế mà nàng còn làm hấn khó chịu.

Lúc này nhớ lại, nàng vừa thấy vui vui, lại thấy hơi bất đắc dĩ.

Tiểu nữ quan nghe nàng nói vậy, rõ ràng có hơi thất vọng. "Hóa ra vậy."

Cuộc trò chuyện về nàng tạm thời chấm dứt ở đây, trong lòng Cố Khinh thở phào một hơi, múc một muỗng tôm xào cho vào miệng.

Mọi người tiếp tục nói chuyện, Cố Khinh Âm không tham dự, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện hai ba câu với Trần Mộ Uyển.

Sau bữa tối, Cố Khinh Âm đang chuẩn bị về thì Trần Mộ Uyển theo sau gọi nàng lại, hai người đi dọc theo đường đá từ từ tiến về phía trước.

Trời đêm mát mẻ, khắp nơi trong Tử Lam sơn trang đều treo đèn cung đình độc đáo, cỏ cây thừa thốt, thỉnh thoảng lại có tiếng côn trùng kêu vang, cũng có chút gọi là cảnh đẹp ý vui.

Lúc đầu hai người đều im lặng, cuối cùng Trần Mộ Uyển lên tiếng trước: "Khinh Âm, chuyện trước kia, cậu vẫn còn trách mình sao??"

Cố Khinh Âm hơi ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao, nhẹ giọng nói: "Không có gì, chỉ hơi cảm thấy khó hiểu, cứ nghĩ không biết có phải mình làm sai chỗ nào."

Thiếu nữ thời đậu khấu niên hoa (tầm 13 tuổi) hết sức miễn cảm, nàng từng vì chuyện đó mà đau lòng, khóc lóc, hối hận, nhưng khi ký ức trôi xa, mọi chuyện cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Hai mắt Trần Mộ Uyển ửng hồng, "Khinh Âm, mình, xin lỗi, mình không nên giấu giếm cậu....."

"Đã qua rồi, Mộ Uyển," Cố Khinh Âm thờ dãi: "Sau này mình mới biết là chuyện đó liên quan đến phụ thân cậu, trong lòng mình cũng thư thái hơn."

Không thể không nói chính vì những chuyện thời kỳ thiếu niên này mà nàng hơi sợ hãi khi kết giao bằng hữu, nên đạo lý đối nhân xử thế thua kém không ít so với những quan viên khác.

Phụ thân của Trần Mộ Uyển, Trần Khải Bạch được xưng là thanh lưu nhất mạch trong triều, không tham dự bất kỳ phe phái chính trị nào, trước kia luôn bất đồng với Cố Đức Minh, về sau càng ngày càng nghiêm trọng, biến thành đấu tranh giữa các gia tộc. Trần Mộ Uyển thân là đích nữ, bị trường tỷ thứ xuất tố giác qua lại với Cố Khinh Âm, Trần Khải Bạch giận dữ lập tức cấm túc nàng trong phòng ba tháng.

Chuyện đó mãi sau này Cố Khinh Luật mới nói cho nàng biết, mặc dù thỉnh thoảng nàng cũng sẽ nhớ tới khoảng thời gian không buồn không lo kia, nhưng rốt cuộc cũng không quay lại được, giống như mối quan hệ của nàng Trần Mộ Uyển vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 261: Nói chuyện

Sắc mặt Trần Mộ Uyển thoáng vẻ đau thương, nàng gục đầu xuống, thấp giọng nói: "Bất kể thế nào, trước kia là mình không tốt....."

Cố Khinh Âm lắc đầu, "Không có đúng sai, Mộ Uyển, cậu không cần phải tự trách mình."

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Trần Mộ Uyển bỗng nhiên nói: "Lúc đó gia phụ nhất định không nghĩ tới sau khi mình nhập sĩ sẽ nhậm chức ở Hàn Lâm Viện."

Cố Khinh Âm nghe vậy, khẽ cười một tiếng, "Nhất định ông ấy từng phản đối đúng không?"

"Có chứ, nhưng vậy thì sao." Trần Mộ Uyển nhún vai, "Mình thật sự thích làm ở đó, huống hồ phụ thân cậu cũng chưa từng làm khó mình."

"Phụ thân mình chỉ cố chấp thế thôi, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ gây khó dễ cho người khác." Cố Khinh Âm nói.

Trần Mộ Uyển gật đầu, "Nhân phẩm, học thức của Cố đại học sĩ là đứng đầu trong triều, chỉ là trước kia gia phụ không biết..... Đúng rồi, Cố đại học sĩ ở trong Đại Lý Tự..... có mạnh khỏe không?"

Cố Khinh Âm mỉm cười, lát sau mới nói: "Mình tin triều đình sẽ trả lại công bằng cho ông."

Hai người vừa đi vừa nói, bất tri bất giác đã đi một đoạn đường rất dài.

Tiếng nói chuyện đằng trước càng lúc càng lớn, hai người đến gần hơn, thấy một đình viện rộng rãi nằm giữa hồ, trong nội viện treo đầy đèn lồng, cao thấp đen xen, tỏa màu vàng cam, tôn lên vẻ yêu kiều của các nữ quan.

Các nữ quan tập nạm tập ba xúm lại với nhau, hoặc đứng hoặc ngồi, thỉnh thoảng có một người lại cất cao giọng, hình như đang thảo luận về đề kiểm tra ngày mai.

Cố Khinh Âm và Trần Mộ Uyển liếc nhìn nhau, đành phải tiếp tục đi về phía trước thêm vài bước.

"Các cô có biết đề thi lần này do ai ra không?" Một nữ quan lớn giọng hỏi.

Cố Khinh Âm nhìn người vừa nói, nàng từng gặp người này ở Lễ bộ, chắc là quan viên của Lễ bộ.

"Chúng tôi nào có biết, Hồng đại nhân đừng thừa nước đục thả câu, ở đây chỉ có cô là linh thông tin tức nhất." Mọi người ồn ào.

Hồng đại nhân của Lễ bộ tỏ ra đắc ý, gương mặt mập ú nên các nữ quan như dính vào nhau. "Nghe nói Thượng thư đại nhân của lục bộ cùng ra đề, sau đó trình lên Thừa tướng đại nhân và Đại học sĩ thân xem xét."

"Oa, lại là Thượng Quan đại nhân thân xem xét sao? Nghe nói ngày mai đại nhân cũng tới đây."

"Hàn Tướng thì sao? Ngài ấy có tới không?"

"Nếu như hai người đó có thể đề ý đến thì tốt rồi, tôi không muốn gì cả, làm quan làm gì, tham gia đánh giá thành tích làm gì, có thể giúp họ làm ấm giường còn tốt hơn."

"Ha, Tướng gia và Thượng Quan đại nhân có thể vừa ý cô sao? Đừng làm mọi người cười chết."

Chúng nữ quan mồm năm miệng bảy nói một tràng, cười vang dội.

Cố Khinh Âm và Trần Mộ Uyển đứng cách một đoạn, nhưng vẫn nghe được đầy đủ rõ ràng.

Cố Khinh Âm nhớ tới lần nói chuyện với Thượng Quan Dung Khâm trong hành quán. Khi đó hắn đã nói là hắn chỉ có hư danh, hóa ra lại là người xem xét đề thi.

Nàng khẽ cắn môi, thầm giận hờn. Đầu phải lúc đó nàng muốn biết gì, chỉ là thuận miệng hỏi một chút thế thôi, hà tất phải giấu giếm nàng.

Nhưng nghĩ lại, có thể đó là vì quy định trong triều, thân phận của hai người lại miễn cảm, Thượng Quan Dung Khâm giấu không nói cũng là chuyện thường tình.

"Khinh Âm, cậu có người trong lòng chưa?" Trần Mộ Uyển đứng bên cạnh nàng, cười hỏi.

Cố Khinh Âm ngẩn ra, che giấu thần sắc, sau một lúc lâu, mới khẽ gật đầu.

"Ha, mình đoán trúng rồi, " Trần Mộ Uyển mỉm cười ngọt ngào, hai mắt sáng ngời, "Thật hâm mộ cậu."

"Hâm mộ? Có người trong lòng thì có gì tốt mà hâm mộ, sẽ có lúc cậu gặp được." Cố Khinh Âm vui đùa.

Trần Mộ Uyển lắc đầu, than thở: "Trong phủ đã làm chủ cho mình một mối hôn sự, mình có thể tiếp tục đi đâu tìm người trong lòng đây."

Cố Khinh Âm nghe vậy, hơi kinh ngạc, "Cậu sắp lập gia đình ư?"

"Chắc sắp rồi, " Trần Mộ Uyển nói: "Trong phủ đang thu xếp, cũng không biết sau này còn có thể tiếp tục làm quan không."

Dựa theo lệ cũ của Đại Lương quốc, nữ quan sau khi kết hôn ít khi tiếp tục làm quan, đa số là ở nhà giúp chồng dạy con, không khác gì những nữ tử bình thường.

Cố Khinh Âm nói: "Chỉ cần cậu kiên trì, chưa biết chừng phu quân của cậu có thể hội ủng hộ cậu."

"Khinh Âm, " Trần Mộ Uyển nắm tay Cố Khinh Âm, bắt đầu nói: "Cậu và mình đều xuất thân thế gia, làm quan tất nhiên có thể giảm đi không ít phiền toái, nhưng không phải cậu không biết thanh danh của nữ quan trong triều. Gia phụ nói, có người đồng ý lấy mình là do tổ tiên phù hộ rồi."

Cố Khinh Âm hiểu ý của Trần Mộ Uyển, nhưng vẫn nhủ mảy: "Cậu cứ định thôi không làm quan nữa sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262: Việc hôn nhân của Trác Vân

"Chuyện đó cũng chẳng còn cách nào, thân là nữ tử, làm quan là việc nhỏ, lập gia đình mới là chuyện lớn." Giọng Trần Mộ Uyển âm u.

"Cậu có thể chọn được vị hôn phu tốt thì sao?" Cố Khinh Âm thấy nàng thần sắc không tốt, nên cố ý nói.

Trần Mộ Uyển liếc nhìn nàng một cái, "Cảm ơn cậu đã nói thế, nhưng công tử thế gia ai mà chẳng giống nhau, mình cũng không dám hy vọng gì, có thể bình yên sống qua ngày là tốt rồi."

Cố Khinh Âm mỉm cười, "Không biết công tử nhà nào có phúc khí vậy?"

"Là nhà mình với cao thì đúng hơn." Trần Mộ Uyển bắt đầu nói: "Cánh cửa của Trần quốc công phủ rất cao, Kỳ tướng quân cũng coi như tuổi trẻ đầy hứa hẹn, gia phụ còn bảo mình có phúc, nghĩ lại thì cũng đúng thật."

Cố Khinh Âm vạ lần không nghĩ tới sẽ là đáp án, tim đập mạnh một nhịp, "Cháu ruột của Trần quốc công, Kỳ Trác Vân ư?"

"Cậu biết người đó sao?" Trần Mộ Uyển hơi kinh ngạc nhìn nàng, trên mặt còn mang theo chút mong đợi, "Vậy đích xác là hần rất có uy vọng rồi?"

Cố Khinh Âm vẫn chưa hồi hồn, chỉ biết gật đầu.

Kỳ Trác Vân muốn kết hôn cùng Trần Mộ Uyển? Trần Mộ Uyển nói quý phủ đã chuẩn bị, vậy thì rõ ràng Trần quốc công phủ đã đến đề cập đến chuyện chung thân. Chắc chắn Kỳ Trác Vân không phải không biết, nhưng vì sao hần chưa bao giờ nhắc qua với nàng?

Trong lòng Cố Khinh Âm lo lắng, nàng cũng không biết mình để ý đến chuyện kết hôn của Kỳ Trác Vân, hay là vì hần không chịu nói thật với nàng.

Nhưng chuyện đính hôn của nàng và Kỳ Trác Vân sẽ thế nào? Trong lòng nàng mặc dù có Thượng Quan Dung Khâm, nhưng cũng không thể xử lý qua loa đối với chuyện đính hôn được. Nàng vốn định tìm cơ hội nói rõ ràng với Kỳ Trác Vân, dù sao tất cả mọi chuyện cũng đều do nàng dựng lên, là vấn đề của nàng, cũng là nàng phụ lòng hần. Nhưng sao bây giờ hần lại muốn lập gia đình trước?!

Rất nhiều suy nghĩ ập đến, nàng chỉ biết đứng sờ đứng nguyên tại chỗ.

"Khinh Âm, cậu làm sao vậy?" Trần Mộ Uyển thấy nàng không đáp lại, lo lắng hỏi.

Cố Khinh Âm thu hồi tinh thần, miễn cưỡng đối cười: "Không sao."

"Có phải Kỳ Trác Vân có gì không ổn? Cậu cứ nói, đừng ngại." Trần Mộ Uyên nhìn sắc mặt nàng, không khỏi suy đoán.

"Cố đại nhân, giao tình của cô và Kỳ Tướng quân không phải không tệ sao, nói cho Trần đại nhân nghe một chút thì có làm sao, dù sao đó cũng là vị hôn phu tương lai của cô ấy, hiểu rõ cũng là chuyện thường tình." Một giọng nói xa lạ đột ngột chen ngang.

Một nữ quan ăn mặc váy tím thêu bách hoa chậm rãi đi tới, dung mạo vũ mị đa tình, làn váy chập chờn theo từng bước đi, phong tư lỗi lạc.

Cố Kinh Âm nhũ mảy, diện mạo của người tới trông quen quen, nhưng nàng lại không nhớ nổi rốt cuộc đã gặp nhau ở nơi nào.

"Vị này đại nhân, tôi và Trần đại nhân đang nói chút chuyện riêng, không muốn bị người ngoài quấy rầy." Cố Kinh Âm lạnh lùng nói.

Nữ quan kia khẽ cười, nụ cười như hoa sen mới nở, "Cố đại nhân bị tôi nói trúng nên không vui ư?"

Trần Mộ Uyên nhìn hai người, ánh mắt cố định trên mặt Cố Kinh Âm, "Kinh Âm, cậu quen Kỳ Tướng quân thật ư?"

Vân Thường che miệng cười nói: "Đâu chỉ quen, mà còn có giao tình tốt ấy chứ? Đúng không, Cố đại nhân?"

Nàng ta lại chuyển hướng sang Trần Mộ Uyên, "Trần đại nhân có chỗ không biết, ngày đó người cứu Cố đại nhân khỏi mật đạo của Minh Cẩm Viên, ngoại trừ Tướng gia và Thượng Quan đại nhân, còn có Kỳ Tướng quân nữa."

"Tôi với Kỳ Tướng quân quả thực có quen biết, nhưng không liên quan đến cô. Không cần biết cô là ai, tôi không nhận ra cô, cũng không cần cô ở đây tổn nhiều lời." Thần sắc Cố Kinh Âm lạnh lùng, kéo tay Trần Mộ Uyên đi nhanh về phía nhà thủy tạ.

Vân Thường nhìn bóng lưng hai người rời đi, bên môi nở nụ cười lạnh.

"Vân Thường đại nhân, Cố Kinh Âm tự cho là thanh cao, tâm tư thâm trầm, mắt công đại nhân khoan nhượng cho nàng ta đến tận bây giờ." Một nữ quan nói nhỏ bên tai Vân Thường.

Sắc mặt Vân Thường thay đổi mấy lần, chậm rãi nói: "Tướng gia sớm muộn gì cũng sẽ biết bộ mặt thật của nàng ta, cô cứ sắp xếp đi."

Cố Kinh Âm và Trần Mộ Uyên đi vào trong nhà thủy tạ, thấy phía sau không có người theo đuôi, mới dừng bước lại.

"Kinh Âm, rốt cuộc là thế nào? Cậu và Kỳ Trác Vân....."

Cố Kinh Âm cũng không biết rõ mối quan hệ giữa mình với Kỳ Trác Vân là thế nào. Nàng tin tưởng tình cảm Kỳ Trác Vân dành cho nàng, nàng cũng chính miệng hứa hẹn sẽ đính hôn với hắn. Nhưng nàng phải nói thế nào với Trần Mộ Uyên đây?

Nàng phức tạp nhìn Trần Mộ Uyên, thật lâu sau mới nói: "Kỳ Trác Vân từng đã cứu mình."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Vô tình gặp gỡ

Trần Mộ Uyên vẫn bình tĩnh nhìn nàng, Cố Kinh Âm cảm thấy trong ánh mắt có vài phần tìm tòi nghiên cứu, bèn tiếp tục nói: "Hắn đúng là có tương lai đây hứa hẹn, nhân phẩm cũng xuất chúng."

"Thân phận, địa vị, công huân, hắn đều có."

"Đích xác, có thể nói là lương phối."

Cố Kinh Âm từ từ nói.

Hai người đang nói chuyện, phía trước đột ngột trở nên ồn ào, một người cao giọng nói: "Các cô suốt ngày nói Hàn Tướng và Thượng Quan đại nhân thế này thế kia, theo tôi thấy Ngụy tướng quân mới là trụ cột của quốc gia, nhân trung chí long."

Mấy nữ quan lập tức yên lặng, sau một lúc lâu, có người nói: "Ngụy tướng quân? Cô nói là..... Ngụy Lãnh Nghiêu đại tướng quân?"

"Đúng là hắn," Giọng nói của nữ quan kia vang dội, "Trong triều mấy người có thể cùng tuổi với Ngụy tướng quân mà được phong là Đại tướng quân? Ai có thể so sánh với khí độ của Ngụy Tướng? Đây chính là khí khái giết địch tôi luyện trên chiến trường đầm máu mà ra."

"Ách..... Kỳ thực tướng mạo của Ngụy tướng quân cũng không tệ, tuy tôi chỉ nhìn thấy từ xa một lần lúc hắn mới từ biên cương thuyền chuyển về kinh thành."

"Đúng là không tệ, nhưng mặt hần lạnh như băng, đủ khiến người đối diện chết cứng, nên tôi cũng không dám nhìn kỹ."

"Đúng thế, lúc tôi đi theo cấp trên tham gia yến tiệc đã từng nhìn thấy hần, cảm giác rất hưng dữ....."

"Này, vậy tướng gia nhà cô mà không dữ sao? Quanh thân hần lúc nào cũng tỏa ra luồng khí người sống chó tới gần? Cặp mắt kia có thể thấy nhân tâm đó."

Các nữ quan lại bắt đầu mỉm cười nói.

"Cát, các cô không hiểu về nam nhân thì đừng nói lung tung được không." Nữ quan có giọng nói vang dội tiếp tục: "Bề ngoài Ngụy tướng quân lạnh lùng vậy thôi, nhưng đối xử với cấp dưới lại rất tốt."

Một nữ quan khác nói: "Cấp dưới? Cô làm việc ở nha môn nào? Nhìn rất lạ."

"Tôi là quan nội vụ trong quân doanh, họ Lý, quân doanh không thể tùy ý ra vào, cũng không hay qua lại với nha môn, nên tất nhiên các cô từng gặp tôi." Lý Tịnh Lan nói.

Nàng nói xong, mấy nữ quan bắt đầu xì xào bàn tán, Cố Kinh Âm cũng có chút tò mò về thân phận của nàng.

Hóa ra nữ quan nội vụ trong quân doanh cũng có thể tới tham gia đánh giá thành tích. Như vậy, Ngụy Lãnh Nghiêu chẳng phải cũng tới sao?

Vừa nghĩ tới nam nhân luôn có cách khiến nàng mất khống chế, Cố Kinh Âm thoáng rung mình.

Đúng vậy, nàng sợ Ngụy Lãnh Nghiêu, thần sắc băng lãnh và kỹ xảo tán tỉnh điêu luyện của hần đều làm nàng khẩn trương sợ hãi, đó gần như là phản ứng theo bản năng.

Nàng kéo tay Trần Mộ Uyển đi ra khỏi dinh viện.

Bước chân nàng rất nhanh, Trần Mộ Uyển theo đến mệt, bèn nói: "Kinh Âm, cậu đi nhanh vậy làm chi? Những gì cậu vừa nói đều là thật sao?"

Cố Kinh Âm gật đầu, "Thật."

Trần Mộ Uyển không nói nữa, chỉ im lặng đi theo nàng về phía trước.

Một người chợt chạy vụt qua người họ, mép váy tung bay, vừa chạy còn vừa la lên: "Nguy rồi nguy rồi, Ngụy Tướng quân còn đang chờ tôi, thế mà tôi còn đứng đây nói chuyện phiếm....."

Thân hình, giọng điệu kia, đúng là Lý Tịnh Lan.

Sao nàng ta lại chạy về hướng này? Chẳng lẽ..... Cố Kinh Âm đi thêm vài bước, khi đến cổng vòm bỗng nhiên lại xoay người lại.

Trần Mộ Uyển khó hiểu nhìn nàng, "Kinh Âm, cậu làm sao vậy?"

"Cố đại nhân." Một giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, tựa như đang thủ thi bên tai nàng.

Cố Kinh Âm đứng hình, không biết phản ứng như thế nào, may mà có Lý Tịnh Lan đang nói gì đó với Ngụy Lãnh Nghiêu, nên Ngụy Lãnh Nghiêu sẽ không đến nói chuyện với nàng.

Nàng thở sâu, cố gắng trấn định, xoay người lại lần nữa.

Chẳng có cách nào bỏ qua dáng người cao to ở bên kia cửa vòm, người đó mặc áo gấm màu lam dài quét đất, mặt mày lạnh lùng, ngũ quan tuấn mỹ, sắc sảo như được điêu khắc. Hần đứng ở đó, nghe Lý Tịnh Lan cung kính nói chuyện, nhưng đôi mắt đen lại không chớp lạnh lùng nhìn nàng.

Trần Mộ Uyển không hiểu sao Cố Kinh Âm lại quay người đến hai lần, bèn lắc tay nàng, nhẹ giọng nói: "Kinh Âm, cậu nắm tay mình đau quá."

Cố Kinh Âm phục hồi tinh thần, lập tức buông ra, liên tục nói xin lỗi.

Trần Mộ Uyển lắc đầu, nhìn nam nhân khí vũ hiên ngang cách đó không xa, lại nhìn nàng, "Hai người quen nhau à?"

"Không quen," Cố Kinh Âm đứng thẳng lên, "Chúng ta đi."

Cố Kinh Âm đi qua cửa tròn, lúc đi qua Ngụy Lãnh Nghiêu còn bình tĩnh nói: "Hạ quan thỉnh an Ngụy Tướng quân." Sau đó, nàng rời đi thật nhanh.

Ngụy Lãnh Nghiêu không nói gì, môi mím chặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 264: Hữu kinh vô hiểm

Triều đình chọn Tử Lam sơn trang làm nơi đánh giá thành tích của nữ quan, bề ngoài là thưởng cho các nữ quan đến hành cung du ngoạn một chuyến, nhưng thực chất là vì Bảng phi mà Hoàng Thượng sủng ái thích cảnh trí giao mùa xuân hạ nơi đây. Trong sơn trang, có cây cối xanh um tươi tốt, và một suối nước nóng thiên nhiên rất tốt cho thân thể.

Cuộc thi đánh giá thành tích nữ quan kéo dài năm ngày, ba ngày đầu kiểm tra kiến thức, ngày thứ tư công bố kết quả, sẽ biết rõ ai giỏi ai kém, ngày thứ năm mọi người tự do du ngoạn trong sơn trang.

Ngày kiểm tra đầu tiên.

Hôm nay thời tiết trong núi rất tốt, sương mù giăng quanh sơn trang. Lầu cao gác tía và những con thú làm bằng ngọc lưu ly như ẩn như hiện trong sương mù khói trắng.

Bốn mươi tám nữ quan được tuyển chọn từ các nơi tập trung ở một đình viện kín đáo, bên trong đặt tám cái bàn dài, mỗi bàn sáu ghế, khoảng cách giữa hai bên vừa đủ cho hai người đi song song. Hai đầu nam bắc khác cũng đặt thêm một cái bàn, để giám khảo tham dự lần đánh giá thành tích này ngồi.

Bài thi được dán kín, đến giờ thi mới được mở ra và phát tới tay mọi người.

Còn một nén nhang nữa là đến giờ thi, các nữ quan lần lượt vào trong, mấy quan viên của Lại bộ bắt đầu điểm danh, chuẩn bị phát bài thi. Những nữ quan được nha môn tiến cử lần lượt ngồi xuống hàng ghế ở hướng nam theo phẩm cấp của mình, mấy cái ghế còn lại ở hướng bắc là chuẩn bị cho quan viên Lại bộ.

Minh Tiêu Hạc ngồi ngay ngắn ở hàng cuối cùng hướng nam. Luận theo danh hiệu, hẳn mới nhậm chức không có tư lịch gì nên tất nhiên là thấp nhất trong số tứ phẩm ngự sử đại phu.

Hôm nay hẳn mặc triều phục chỉnh tề, đội mũ quan ngay ngắn, dung nhan rạng ngời tuấn mỹ. Ngẩng đầu nhìn trời xanh không mây ngoài đình viện, hẳn chợt thấy hành trình đến núi Tử Vân lần này kỳ thực cũng không tệ, ít nhất hẳn được tạm ngơi trong lúc điều tra vụ án của Đường Tĩnh.

Hắn mỉm cười với cung nữ đang rót thêm trà, cung nữ kia đỏ bừng mặt, không dám ngẩng đầu lên mà chỉ lén đưa mắt nhìn lại.

Minh Tiêu Hạc nhàn nhã ngồi đó, thỉnh thoảng lại chào hỏi những quan viên khác, uống hai ngụm trà thơm, rồi lại liếc mắt nhìn một vòng quanh trường thi, mới chỉ có vài nữ quan, Lâm Tổ Viện đã ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình.

Hắn khẽ hừ một tiếng trong lòng, biết nữ nhân này nhất định sẽ dốc toàn lực chứng minh cho Thượng Quan Dung Khâm thấy, giành hết thành tích cho Ngự Sử Đài. Nhưng đáng tiếc là Thượng Quan Dung Khâm hôm nay sẽ không tới, còn với hắn thì cái hư danh đó có cũng được, không có cũng chẳng sao,.

Ánh mắt hắn hữu ý vô tình xoay chuyển một vòng, rồi lại nhanh chóng thu về.

Hắn nhún vai, khoé mắt liếc qua một bóng dáng cao lớn. Hắn dụi dụi con mắt? Ngụy Lãnh Nghiêu? Thật sự là Ngụy Lãnh Nghiêu!

Từ sau khi ăn một trận đòn của Ngụy Lãnh Nghiêu ở bãi sông ngoài quân doanh, trong lòng hắn vẫn còn thấy sợ. Vết thương trên mặt hắn phải dùng loại thuốc trị thương tốt nhất mà sau bảy tám ngày mới có chuyển biến. Lúc này gặp lại Ngụy Lãnh Nghiêu, hắn lại có cảm giác mặt nhói đau.

Sắp đến giờ làm bài thi, đại đa số nữ quan đều đã ngồi ở giữa sân, chỉ còn vài chỗ trống.

Cố Khinh Âm vẫn chưa tới.

Minh Tiêu Hạc hơi nhíu mày, Cố Khinh Âm không phải người không biết chừng mực. Nếu nói là Lâm Tổ Viện muốn thể hiện trước mặt Thượng Quan Dung Khâm, chẳng lẽ Cố Khinh Âm lại không muốn?

Thấy quan viên Lại bộ sắp đóng cổng chính, Minh Tiêu Hạc bắt đầu gấp gáp, nghĩ không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?

Hắn không kiểm chế nổi nữa, vừa định đứng lên thì hai người vội vàng chạy vào, đều mặc triều phục, nhưng quần áo không chỉnh tề, mũ quan nghiêng lệch.

Hai người này chính là Cố Khinh Âm và Lý Tịnh Lan.

Thấy vừa kịp giờ, hai người nhìn nhau cười, sửa sang lại quần áo, ngồi xuống chỗ của mình.

Nửa canh giờ sau, bài thi buổi sáng kết thúc, đám nữ quan nhao bàn luận về bài thi, rồi mỗi một tiến về sảnh trước dùng cơm.

Cố Khanh Âm vẫn ngồi đó, toàn thân mềm nhũn, nàng cảm thấy hôm nay mọi việc đều không thuận.

Sáng nay nàng suy nghĩ quên, vừa mặc quần áo gọn gàng, bước ra khỏi cửa phòng thì ngã nhào. Khó khăn lắm nàng mới đứng lên được, tập tễnh chạy đến vườn hoa thì không biết lại bị ai đẩy một cái, ngã vào vũng bùn, toàn thân nhếch nhác. Nếu không phải Lý Tịnh Lan đi ngang qua nhìn thấy, kéo nàng cùng chạy, chỉ sợ nàng đã không đến kịp giờ thi; bị hủy bỏ tư cách tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265: Đứng ngồi không yên

Cố Khanh Âm bị thương mà vẫn đi thi, tuy chỉ trầy xước tay chân nhưng chắc chắn vẫn đau, có thể nhịn đến bây giờ là hoàn toàn dựa vào ý chí. Lúc này vừa được thả lỏng, nàng cảm giác chân tay mềm nhũn không còn chút sức lực, chẳng muốn động đậy.

"Cô không sao chứ?" Cố Khanh Âm đang muốn đứng dậy, thì thấy Lý Tịnh Lan chạy đến ngồi bên cạnh, ân cần hỏi han: "Chân cô....."

Cố Khanh Âm lắc đầu đứng lên, "Không sao." Còn chưa nói dứt câu, người nàng đã loạng choạng.

Lý Tịnh Lan nhìn nàng, "Đừng miễn cưỡng, để tôi đỡ cô."

Cố Khanh Âm cảm ơn nàng rồi hai người cùng đi về phòng.

Cố Khanh Âm không nghĩ tới hóa ra Lý Tịnh Lan lại ở cùng một khu với mình, chính sương phòng ở hướng nam kia. Cố Khanh Âm để mặc nàng dìu tới cửa, nói cảm ơn, rồi vào phòng xử lý miệng vết thương. Mặc dù chỉ là vết thương ngoài da, nhưng lúc bước đi nàng vẫn thấy nhói đau.

Nàng xúc một chút kim sang được lên vết thương, đây là thuốc Ninh Phi Nhiên tặng, nàng luôn mang bên người, không nghĩ rằng lại có lúc dùng đến.

Kỳ thực trong túi nàng còn có một cái bình sứ nhỏ màu xanh đậm khác, nhưng chẳng biết tại sao nàng lại không dùng.

Sau khi bôi thuốc xong, thay triều phục sạch sẽ chỉnh tề, sửa sang lại tóc tai mũ quan, nàng đứng soi gương một lượt rồi mới ra cửa.

Lý Tịnh Lan đã ở ngoài sân chờ nàng, lúc hai người tới thiện sảnh, bên trong đã ngồi đầy người.

Bữa tiệc lần này không chia bàn nữ quan tham dự đánh giá thành tích riêng và trưởng quan riêng. Tuy đa số nữ quan vẫn ngồi với nhau, nhưng cũng có vài nữ quan ngồi xen giữa các trưởng quan, và cũng có vài trưởng quan ngồi cùng bàn với nữ quan.

Cố Khanh Âm và Lý Tịnh Lan nhìn quanh một vòng, thấy chỉ còn duy nhất hai chỗ trống ở bàn của trưởng quan. Hai người liếc nhìn nhau, đều không nhúc nhích.

"Nhị vị tới đây ngồi đi." Lại bộ Thượng thư đức cao vọng trọng Kỳ Uẩn Hành Kỳ đại nhân lên tiếng gọi.

Kỳ Uẩn Hành chấp chương Lại bộ nhiều năm, danh tiếng trong triều rất tốt, công chính liêm minh, chỉ dựa vào nhân phẩm và năng lực làm việc bao năm để khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

Cố Khanh Âm hơi ngập ngừng, rồi vẫn bị Lý Tịnh Lan kéo đi.

Vừa rồi nàng chỉ nhìn thoáng qua nên không thấy rõ trên bàn tiệc có những ai, đến khi nhìn rõ, ngoại trừ Lại bộ Thượng thư và mấy quan viên Lại bộ, còn có Ngụy Lãnh Nghiêu và Minh Tiêu Hạc, và hai chỗ trống còn lại ở chính giữa hai người đó.

Cố Khanh Âm và Lý Tịnh Lan tạ ơn Kỳ Uẩn Hành. Lý Tịnh Lan đi qua, muốn kéo cái ghế bên cạnh Ngụy Lãnh Nghiêu ra nhưng kéo hai lần mà cái ghế kia vẫn không nhúc nhích. Nàng đang nghĩ rốt cuộc cái ghế này làm từ loại gỗ hiếm có nào mà nặng như vậy, nhưng vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt băng hàn của Ngụy Lãnh Nghiêu bèn vội vàng rút cổ lại, thức thời kéo cái ghế bên cạnh Minh Tiêu Hạc ra, mỉm cười ngồi xuống.

Lý Tịnh Lan kéo cái ghế bên cạnh Ngụy Lãnh Nghiêu cho Cố Khanh Âm, lần này dù chỉ dùng ít lực mà vẫn kéo được cái ghế kia ra như không có bất kỳ trở ngại nào.

Nụ cười của Cố Khanh Âm cứng đờ, đành ngồi xuống cái ghế đó, ánh mắt dừng lại ở mấy đĩa thức ăn gần nhất.

Việc hai người ngồi vào chỗ cũng không gây quá nhiều chú ý, bữa tiệc lại nhanh chóng bắt đầu bằng đề tài của các nam nhân.

Lý Tịnh Lan thật sự đói bụng, ăn như gió cuốn mây tan, quên sạch vị trí mình đang ngồi. Còn Cố Khanh Âm đang bị thương, người ngồi cạnh lại là Ngụy Lãnh Nghiêu, cho dù hắn luôn nói chuyện với quan viên Lại bộ, không chú ý tới nàng, cũng khiến nàng không thoải mái. Và lại trên bàn tiệc, từ trước đến

nay nàng ăn rất ít, gấp hai ba miếng là không động đũa nữa.

"Cổ đại nhân, ăn nhiều chút, món vịt phù dung này không tệ, nếm thử xem." Minh Tiêu Hạc cười khẽ, gấp một miếng thịt vịt bỏ vào bát của Cố Kinh Âm.

Cố Kinh Âm ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Minh Tiêu Hạc, lại nhìn miếng thịt vịt trong bát, không biết ăn thế nào.

Tất cả quan viên Lại bộ chỉ lo đàm luận triều chính công vụ với Ngự Lãnh Nghiêu đều quay ra nhìn Minh Tiêu Hạc và Cố Kinh Âm mấy lần.

Trong lòng đám quan viên của Lại bộ đều biết rõ chuyện của các nữ quan trong triều. Ai lấy sắc thu phục người, ai có vài phần bản lĩnh thật sự, ai có thể lập thành tích, Kỳ Uẩn Hành đã nhìn rõ. Đương nhiên, những trưởng quan ngày thường lên lút phóng túng thế nào, thì lúc này cũng phải giả bộ đạo mạo trang nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 266: Đùa giỡn trước mắt mọi người

Có ai là không biết bối cảnh của Cố Kinh Âm, nàng là một trong số ít nữ quan có thể khiến Kỳ Uẩn Hành công nhận, nhưng thái độ của Minh Tiêu Hạc đối với nàng hình như..... Lẽ nào.....

Kỳ Uẩn Hành lập tức tăng hăng một cái, "Minh đại nhân đối xử với cấp dưới đúng là không tệ."

Minh Tiêu Hạc cong môi cười nhẹ, "Kỳ đại nhân, cũng phải xem người đó là ai chứ. Cổ đại nhân có năng lực trác tuyệt, quả san sẻ cho ta không ít sự vụ của Ngự Sử đài. Tất nhiên ta cũng phải có vài phần kính trọng với nàng."

Mấy câu nói của hắn như là lời giải thích, nhưng ánh mắt người khác nhìn Cố Kinh Âm càng thêm ái muội.

Mặt Cố Kinh Âm nóng như lửa đốt, lúc trước đúng là nàng và Minh Tiêu Hạc phối hợp xử lý công vụ cũng không tệ. Nhưng thật sự lúc này nàng không rõ hắn nói như vậy trước mặt bao người rồi cuộc là vì chuyện nào.

"Cổ đại nhân sao không ăn?" Minh Tiêu Hạc như hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt xung quanh, chỉ nhìn nàng, "Không thích thịt vịt à? Vậy nếm thử món tứ hỉ trên châu này xem." Một miếng cá viên trắng trắng mềm mềm được đặt vào bát của nàng.

Cố Kinh Âm thở sâu, nhắc đũa lên, bỏ cả miếng thịt vịt và cá viên vào trong miệng, hàm hồ nói: "Hạ quan tạ ơn đại nhân." Ngực khí của nàng vô cùng cung kính hữu lễ.

Minh Tiêu Hạc cười hài lòng, ôn hòa nhìn nàng, "Cổ đại nhân còn muốn ăn gì thì chỉ cần nói cho ta biết là được."

Ngụ ý là còn muốn gấp thức ăn giúp nàng?! Cố Kinh Âm bị nghẹn, thờ dốc liên tục. Đột nhiên có một bàn tay đặt lên lưng nàng, vỗ nhẹ một cái.

Dùng lực rất nhẹ, lòng bàn tay ấm áp xuyên qua lớp vải mỏng truyền lại da thịt nàng. Tim nàng run lên, đồ ăn trong miệng mắc ứ trong họng.

Nàng cố gắng nuốt hết thức ăn trong, thận trọng quay đầu, lên tiếng trước: "Đa tạ hảo ý của Tướng quân." Hốc mắt nàng đỏ hồng, lấp lánh hơi nước vì nghẹn.

Trên mặt Ngự Lãnh Nghiêu không có biểu tình gì, đôi mắt sâu thẳm tựa tuyết bay sương giá, môi mỏng mím nhẹ, đường nét cầm dưới đầy lạnh lùng.

Chẳng biết tại sao, Cố Kinh Âm cảm thấy hắn đang tức giận, nhưng nàng không muốn quản cũng không muốn nghĩ, chỉ cần hắn đừng tới trêu chọc nàng, mọi chuyện đều sẽ tốt.

Nàng thừa nhận ngay từ đầu nàng cố ngồi xuống cạnh ý Lý Tĩnh Lan, cơ thể cũng hơi nghiêng về phía ấy, vì muốn giữ khoảng cách với Ngự Lãnh Nghiêu.

Nhưng nàng lại cảm thấy có gì không đúng? Ai bảo hắn cứ dùng ánh mắt quái lạ đó nhìn nàng, khiến nàng có ảo giác như mình trở thành con mồi của hắn. Con mồi khi bị đuổi bắt sẽ trốn tránh theo bản năng, huống chi nàng cũng thật sự hơi sợ hắn.

Lý Tĩnh Lan rót cuộc cũng ăn no, vừa ngẩng đầu lên đã thấy mặt Cố Kinh Âm đỏ ửng vì sắc, bèn vội vàng nói: "Kinh Âm, ăn từ từ thôi, nào nào nào, uống ngụm nước đi."

Cố Kinh Âm vội cúi đầu bưng chén trà lên uống một ngụm, cố gắng bình tĩnh lại.

Sau một khắc, nàng cảm thấy đùi trong âm ấm, có một bàn tay mạnh mẽ đang đặt ở đó.

Trong lòng Cố Khinh Âm kinh hãi, theo bản năng muốn khép chân lại, nhưng không biết làm sao bàn tay lại dùng thêm sức, không cho nàng cự tuyệt, một lớp vải quần chạm lên cánh hoa mềm mại của nàng.

Người Cố Khinh Âm đột nhiên cứng ngắc, da đầu tê dại. Nàng vội đưa tay đẩy ra, nhưng bàn tay đó cứng như bàn ủi, sức của nàng chẳng có tác dụng gì. Cánh tay đột nhiên dùng lực, đập mạnh vào mép bàn, đau đến mức nàng phải nhíu mày.

"Cố đại nhân sao vậy? Khó chịu chỗ nào ư?" Minh Tiêu Hạc ân cần hỏi.

Cố Khinh Âm lắc đầu, cố gắng tỏ ra tự nhiên, "Hạ quan không sao, chuẩn bị ăn tiếp đây ạ."

Mặc dù nói thế, nhưng bàn tay không chút kiêng nể gì kia mang lại cho nàng cảm nhận không phải vậy.

Dù nàng cố gắng trấn định, hai chân dùng hết toàn lực khép lại, tư thế ngồi đoan trang đến mức người xung quanh đều không thể bắt bẻ, nhưng những ngón tay thon dài kia đã xâm nhập vào trong u cổ mềm mại của nàng, vuốt ve khe hở nhỏ.

Cố Khinh Âm chống tay lên bàn, đầu ngón tay trắng bệch, cố gắng nhìn mặt mọi người. Máy viên quan của Lại bộ vẫn đang trò chuyện với Kỳ Uẩn Hành, Lý Tịnh Lan đặt chén trà trước mặt nàng, rồi lại bắt ăn uống ngẫu nhiên. Minh Tiêu Hạc cũng từ từ thưởng thức món ăn, lúc nhìn qua còn khẽ cười một tiếng với nàng, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 267: Khoái cảm cảm ky

Vì để che giấu, Cố Khinh Âm cố gượng cười đáp lại Minh Tiêu Hạc.

Nụ cười kia như đọng trên mặt, cứng ngắc, mất tự nhiên. Nàng âm thầm nghĩ rằng mắng Ngụy Lãnh Nghiêu, sao hẳn có thể làm chuyện này với nàng trước mặt bao người?!

Nàng đang tham gia đánh giá thành tích; nếu truyền ra bất kỳ tin đồn không tốt, hay làm chuyện vượt quá khuôn khổ, đều sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia ngay lập tức.

Thần kinh nàng căng lên, tim nhảy loạn, tất cả lực chú ý đều tập trung ở dưới thân. Chính vì vậy mà nàng càng cảm nhận rõ hơn đầu ngón tay hắc linh hoạt tiếp xúc với nơi riêng tư của nàng thế nào, trêu chọc chỗ đó ra sao.

Mỗi bàn ăn trong thiện sảnh đều được phủ bằng một tấm khăn màu đỏ thẫm to rộng, bốn góc khăn gần như chạm đất, cho nên Ngụy Lãnh Nghiêu mới hành động liêu lĩnh như vậy. Nếu người khác không nhìn kỹ, chắc chắn sẽ không phát hiện được phong cảnh kiều diễm dưới gầm bàn.

Nhưng dù như thế Cố Khinh Âm vẫn không dám cử động mạnh, sợ khiến nhiều người chú ý. Nàng buộc phải nhẫn nhịn, trông ngóng có người mau rời khỏi bàn, mau chóng chấm dứt bữa tiệc khó chịu này.

Trong lòng nàng đầy quyết tâm, nhưng thân thể nhạy cảm bị hắc khiêu khích bắt đầu có phản ứng. Bụng nàng khô nóng căng trướng, quần lót cũng bắt đầu ẩm ướt.

Hơi thở của nàng dần dần đập, răng cắn lên cánh môi, dù nàng có trốn tránh thế nào cũng không thể thoát khỏi sự xâm nhập của hắn. Nàng xấu hổ liếc nhìn Ngụy Lãnh Nghiêu, khuôn mặt ửng hồng.

Nàng muốn thoát khỏi hắn, muốn kêu to lên, muốn phản kháng. Nhưng trong trường hợp này, cách tốt nhất là nhẫn nại và dần xếp ổn thỏa.

Nàng trừng mắt nhìn, cứ như muốn chọc thủng một lỗ trên mặt hắn vậy.

Góc nghiêng của Ngụy Lãnh Nghiêu cũng vô cùng tuần tú, đường nét như điêu khắc. Như cảm nhận được ánh mắt của nàng, hắn quay mặt lại, hé môi mỉm cười hai chữ rồi nhanh chóng quay mặt đi. Ở phía dưới, đầu ngón tay hắc dùng sức nghiền ép hoa hạc yếu ớt của nàng.

Cố Khinh Âm thiếu chút nữa đã kêu lên thành tiếng, không chỉ vì nơi mẫn cảm bị kích thích bất ngờ, mà còn bởi nàng hiểu hắn vừa nói gì. Hắn nói: "Ướt rồi".

Sao hắn có thể nói trắng ra như thế trước mặt mọi người, thậm chí quan viên Lại bộ còn đang ngồi ngay bên cạnh. Trong đầu nàng lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ là phải đứng lên và cho hắn một cái tát thật mạnh.

Nhưng nàng không làm vậy, bởi vì nàng chẳng có cách nào phản kháng được Ngụy Lãnh Nghiêu. Và điều làm nàng thêm hoảng sợ chính là trong tích tắc đó, nàng lại cảm thấy một loại khoái cảm cảm ky, cảm giác chưa bao giờ có đầy nhanh chóng lan ra xương cốt tứ chi, khiến nàng chẳng thể chống đỡ.

Lẽ nào nàng thật sự dám dâng trời sinh?! Nàng vô cùng khiếp sợ, bối rối đánh rơi cả đĩa.

Ngụy Lãnh Nghiêu thấy thế, chậm rãi khom lưng xuống, dán sát môi bên tai nàng, thì thầm: "Tách ra." Giọng nói của hắn trầm thấp từ tính, dẫn dụ mê hoặc. Hơi thở ấm áp của hắn lướt qua khiến vành tai nàng đỏ rực, toàn thân run lên, hai chân mềm nhũn.

Trước khi nàng kịp phản ứng, bàn tay kia đã nhanh chóng cởi quần lót của nàng ra, lướt qua vùng bụng mềm mại đến hoa khau đầy đặn, vòng qua cánh hoa yếu ớt, chạy thẳng đến cửa huyệt ẩm ướt.

Cố Kinh Âm không kiềm chế nổi nữa, phát ra một tiếng ngậm nga, sau đó vội ho khan hai tiếng để che giấu. Nàng hơi ngẩng đầu lên, may mà không có ai chú ý tới động tĩnh chỗ này.

Ngụy Lãnh Nghiêu mặt không biểu tình nhặt chiếc đĩa rơi đặt lại lên bàn, ngẩng đầu bắt gặp đôi mắt sáng long lanh như hổ phách của Minh Tiêu Hạc.

Minh Tiêu Hạc nở nụ cười, cố ý làm rơi đôi đĩa trong tay ngay trước mắt Ngụy Lãnh Nghiêu, còn hết sức khoa trương kêu một tiếng: "Ah nha, đĩa của ta cũng rơi mất rồi." Ngay sau đó, hắn nhanh chóng khom lưng, vén khăn trải bàn lên, nhìn về phía Cố Kinh Âm.

Cố Kinh Âm mặc triều phục màu hồng, vạt áo và ống tay áo đều thêu hoa văn chìm. Lúc này Minh Tiêu Hạc nhìn thẳng vạt áo kia hơi lay động, những đường thêu tinh xảo trên đó cũng như chuyển động theo.

Hắn nhìn đến sưng sờ, lưng đột ngột tê rần, tay trong nháy mắt không còn cảm giác.

Hắn thất kinh, ngã ngồi dưới đất, đầu đập vào góc bàn.

Mấy viên quan Lại bộ thấy hắn như vậy đều rất kinh ngạc, vội hỏi nguyên do. Minh Tiêu Hạc áp ứng nói là tay bị co giật, Kỳ Uẩn Hành liền phái hai tiểu quan đỡ hắn về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Dục niệm của hắn

Cố Kinh Âm định thừa dịp hỗn loạn để thoát khỏi sự kiềm chế của Ngụy Lãnh Nghiêu, ai ngờ vừa đứng lên thì quần lót lại tuột xuống, nàng trở tay không kịp, bị Ngụy Lãnh Nghiêu kéo trở lại ghế ngồi.

"Ăn xong rồi đi." Giọng điệu của hắn trầm thấp, từ tính.

Cố Kinh Âm tới nông nổi này nào còn muốn nghe hắn nói nữa, đang muốn gạt tay hắn ra thì nghe thấy mấy viên quan Lại bộ nói: "Đứng đứng đứng, Cố đại nhân, lát nữa còn có nho do Thánh Thượng đặc biệt phái người trong cung mang tới. Đây là trân phẩm Tây Vực tiến cống, nếm thử rồi hãy đi."

Thân dưới của Cố Kinh Âm không còn gì che chắn, quần tuột đến đầu gối, nếu không phải vạt áo của triều phục đủ dài thì nàng còn mặt mũi nào tiếp tục ngồi đây? Nho hay đào cũng chẳng lọt nổi vào tai nàng?

Nàng chưa bao giờ gặp chuyện nhếch nhác thế này, hai mắt cay cay, phải hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh: "Chắc là Minh đại nhân rất khó chịu, để hạ quan đi xem thử."

Nàng muốn rời khỏi nơi này, lập tức, ngay lập tức!

"Cố đại nhân, " Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn nàng, nói: "Minh đại nhân đã có người chăm sóc."

Cố Kinh Âm liếc nhìn Ngụy Lãnh Nghiêu, răng cắn chặt môi, mắt long lanh ánh nước.

Lúc này Lý Tĩnh Lan nhẹ nhàng chen lời, "Tướng quân, buổi sáng Cố đại nhân đi đứng không cẩn thận nên bị thương, thân thể cũng không thoải mái."

Ngụy Lãnh Nghiêu lạnh lùng liếc nhìn Lý Tĩnh Lan một cái, chốc lát sau, lạnh lùng nói: "Vậy cô đỡ Cố đại nhân ra ngoài đi."

Cố Kinh Âm như trút được gánh nặng, vội kéo quần lên, thận trọng đứng lên, chỉ lo sợ một chút là quần sẽ lại tuột xuống.

May mà Lý Tĩnh Lan đi cạnh nàng, những người khác chắc sẽ không chú ý tới tư thế đi kỳ quặc của nàng đâu.

Hai người ra khỏi cửa phòng không bao lâu, Cố Kinh Âm đang muốn tìm lý do rời đi để chỉnh trang lại quần áo, không ngờ lại nghe Lý Tĩnh Lan nhỏ giọng gọi: "Tướng quân."

Tìm nàng đập bịch một cái, vừa quay người lại đã thấy Lý Tịnh Lan đang dùng tay ra hiệu. Nàng chưa kịp nhìn rõ dấu hiệu đó có ý nghĩa gì thì bất ngờ bị kéo vào trong một gian phòng chật chội.

Gian phòng này trước kia dùng cho các ca cơ thay y phục trước khi lên biểu diễn, nằm ở góc của cửa thiện sảnh nên không ai chú ý.

Thân thể Cố Khinh Âm bị ép mạnh vào ván cửa, một hơi thở mát lạnh phả vào mặt. Khi đôi mắt u lam băng lãnh của Ngụy Lãnh Nghiêu vừa xuất hiện trước mắt, cũng là lúc đôi môi mềm mại của nàng bị hấn chiếm giữ.

Ngụy Lãnh Nghiêu hôn nàng dồn dập, gần như khiến nàng ngạt thở, không chút dịu dàng, cũng chẳng rảnh thương thức cánh môi kiều diễm của nàng. Hấn cạy mở hàm răng của nàng, đưa đầu lưỡi tiến thẳng vào trong thăm dò, quyến rũ cái lưỡi thơm tho của nàng.

Hấn đuổi theo nàng, bá đạo cường thế, bức nàng đến khi không thể lui được nữa, chỉ có thể mặc cho hấn làm bậy.

Hơi thở của hấn ngày càng nặng nề, hai tay dùng sức kéo nàng vào trong ngực, hôn nàng điên cuồng như hận không thể nuốt nàng vào bụng.

Dung nhan thanh lãnh của hấn dần nhiễm màu sắc dục, dục vọng bị niêm phong đã lâu kêu gào như mãnh thú muốn phá song sắt xông ra ngoài.

Hấn nhớ nàng. Trong bao nhiêu đêm không ngủ được, hấn muốn có nàng đến điên cuồng, nhưng lại chỉ có thể tự giải tỏa dục vọng.

Nhưng, sao có thể đủ được!

Chính hấn cũng không thể giải thích vì sao, rõ ràng đã giải được cổ độc, không còn bị nhục dục trói buộc, nhưng lại trúng một loại độc khác tên là Cố Khinh Âm.

Đối với hấn, Cố Khinh Âm đúng là có chút khác biệt. Hấn cũng đã biết điều này từ lâu, chỉ là không nghĩ rằng “khác biệt” này lại sâu sắc hơn hấn tưởng nhiều.

Hấn không phải người tùy tiện gặp ai là yêu, nhưng tình cảm mãnh liệt thế này tuyệt đối không phải tự dưng mà có, chắc chắn phải có nguyên nhân. Trong lúc suy tư, hấn nghĩ đến tình ti triền.

Hấn tra hết những y dược điển tịch có thể tìm được, mới tìm thấy được một câu giải thích về tình ti triền trong một quyển sách cổ.

Tình ti triền không phải độc, đương nhiên cũng không có giải dược, người trúng tình ti triền sẽ nảy sinh tình cảm với người đầu tiên giao hợp với mình. Theo thời gian tình cảm đó sẽ ngày càng sâu sắc, tương tư thấu xương, không thể thoát khỏi.

Lúc biết được, hấn bán tín bán nghi, còn thử chạm vào nữ nhân khác, nhưng một chút hứng thú cũng không có, đành cười khở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Lý do của hấn

Trong nụ hôn triền miên, nóng bỏng của hấn, Cố Khinh Âm như bị cướp hết thần chí. Sự phản kháng của nàng chẳng là gì khi đối diện với hấn.

Dù tức giận, dù cảm thấy nhục nhã, nhưng thân thể mãnh mãnh mềm mại của nàng vẫn dán sát vào cơ thể nóng rực của hấn, như người sắp chết chìm bắt được một khối gỗ nổi, phải bám chặt lấy.

Mỗi lần nàng sắp không thở nổi, hấn sẽ lui ra, để nàng hít thở, sau đó tiếp tục cướp đoạt như cuồng phong bão táp.

Đầu Cố Khinh Âm như nổ vang, khỏe môi tràn ra những tiếng ngâm nga tình tể. Thoảng chốc, răng hấn lại cắn lên môi nàng, trong cảm giác tê dại và nhói đau, nàng giật mình nhận ra mình đã bị dẫn dụ, dần dần rơi vào tay gặc. Con nóng dâng trào trong cơ thể nàng, xuân thủy róc rách tuôn ra dưới hạ thân.

Lòng bàn tay Ngụy Lãnh Nghiêu áp vào ngực nàng, hơi nóng từ nơi đó cách lớp triều phục truyền thẳng tới nơi đầy đặn của nàng. đầu v* nhạy cảm cương lên, đứng thẳng dưới lớp áo lót, run rẩy theo theo từng chuyển động ma sát rất nhỏ từ lòng bàn tay hấn.

Môi hấn rời khỏi môi nàng, lướt tới bên tai, đưa đầu lưỡi liếm láp vành tai xinh xắn của nàng, để hơi thở nặng nhọc phả thẳng vào gáy nàng.....

Bỗng nhiên, nàng cắn mạnh lên vành tai hấn, cơn đau bất ngờ kéo tới, khiến Ngụy Lãnh Nghiêu không thể không buông ra nàng.

Trong đôi mắt u lam là hàn ý lạnh thấu xương, hấn từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng nói: "Nàng cắn ta?"

"Ngụy Lãnh Nghiêu, là ngài ép tôi." Cố Khinh Âm ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp dần khôi phục sự tỉnh táo, "Vừa rồi ngài làm nhục tôi như vậy, bây

giờ lại còn định tiếp tục bức ép tôi sao!"

Ngụy Lãnh Nghiêu nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng lại gần, cong môi cười: "Làm nhục? Nàng biết cái gì là nhục sao?!" Hắn cố tình hạ thấp giọng, nhưng lại khiến toàn thân nàng phát run.

Trên người hắn có khí chất sát phạt làm người ta sợ hãi, đó là thứ nàng chưa bao giờ nhìn thấy ở những người khác, nhất là giờ phút này, ánh mắt băng hàn của hắn đủ để khiến nàng phải lùi bước.

Cố Khinh Âm cố gắng giãy giụa nhưng cũng chỉ phí công, tay như bị như gông cùm xiềng xích, không nhúc nhích được.

Đôi môi nàng bị hắn hôn đến sưng đỏ như muốn nhỏ máu, run rẩy nói: "Trước mặt mọi người, ngài đối xử với tôi như vậy...."

"Vậy nên nàng cần ta, nàng không thoải mái, cũng không cho ta thoải mái." Hắn nói nhỏ.

Hắn đặt tay nàng vào lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi từ từ đưa lên miệng, há miệng ngậm lấy một ngón tay nàng, nhẹ nhàng mút vào, đôi mắt u lam bình tĩnh nhìn nàng.

Tay đứt ruột xót, cảm giác tê dại nhanh chóng từ đầu ngón tay lan ra toàn thân, khiến tim nàng run lên.

"Ngài buông ra!" Nàng muốn rút ngón tay về vì cảm giác bị người khác mút tay thật sự khó chịu.

Hắn nghe vậy bèn buông ngón tay kia ra, nhưng lại ngậm lấy ngón trỏ, ánh mắt cố định trên mặt nàng, nhẹ nhàng nói: "Ta nhớ nàng."

Vì tình cũng được, vì độc cũng được, muốn nữ nhân trước mắt này mới là cảm thụ chân thật nhất của hắn.

Cố Khinh Âm ngẩn ra, toàn thân phát run, "Ngài cho rằng đây là lý do ư?"

Hắn chậm rãi giờ tay nàng lên, áp vào má mình, tay kia du hành trên eo nàng. Hắn nhìn nàng, trán áp vào trán nàng, "Chưa đủ, nhưng cũng được coi là lý do tốt." Tay hắn lướt xuống xoa nắn hông nàng: "Nàng có thể tùy tiện khiến ta cương cứng, ta cũng muốn làm nàng ướt đầm, dù là ở đâu, cũng chỉ được vì ta....."

Giọng hắn rất nhỏ, âm sắc trầm trầm, nhưng mỗi chữ đều khiến lòng nàng chấn động. Khoảng cách càng gần, Cố Khinh Âm càng cảm nhận được kích cỡ kinh người của nơi đó, đỉnh chóp nóng bỏng chĩa thẳng vào bụng nàng.

"Nàng đúng là không khiến ta thất vọng." Hắn lại hôn lên môi nàng, vụn phấn dịu dàng, mê hoặc, dụ dỗ.

Mặt Cố Khinh Âm đỏ rực, thở dồn dập, hai tay làm cách nào cũng không thể đẩy hắn ra dù chỉ một phần.

Dục vọng nóng rực của hắn cản trở vuốt ve bụng nàng, còn giọng nói từ tính của hắn bắt ngờ vang lên: "Nếu đã ướt rồi, lẽ nào nàng không muốn ân ái với ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270: Băng bó dụ hoặc

Không biết làm cách nào Cố Khinh Âm bỗng nhiên thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, nàng đưa tay lên nhắm thẳng vào mặt Ngụy Lãnh Nghiêu, "Ngài im miệng!"

Vì quá xấu hổ, nàng chỉ phản kháng theo bản năng, một tiếng "Bốp~...~" vang lên, trên làn da màu lúa mạch của Ngụy Lãnh Nghiêu dần hiện một dấu tay màu hồng.

Cố Khinh Âm sùng sốt, lúc kịp phản ứng thì tức khắc quay người đi. Nhưng cẳng chân bị kẹp lại, vì động tác đột ngột mà chạm tới miệng vết thương, nàng đau đớn kêu lên, suýt nữa té ngã.

Ngụy Lãnh Nghiêu đưa đôi tay vững chắc ra ôm chặt lấy eo nàng, miệng nói nhỏ: "Muốn trốn ư?"

"Sau giờ Ngọ sẽ tiếp tục thi." Tim đập nàng đập như trống, không dám nhìn hắn để nói.

"Bây giờ đã vừa lòng chưa?" Hắn hỏi.

Cố Khinh Âm không nói gì, quay mặt đi.

"Cho ta xem vết thương trên đùi." Hấn bỗng nhiên nói.

"Không cần." Cố Kinh Âm dừng một chút, nói tiếp: "Đã bôi thuốc rồi."

"Nếu ta cứ muốn xem thì sao?" Hấn nhìn sừng mặt xinh đẹp của nàng, trầm giọng nói.

Cố Kinh Âm đẩy hấn ra, định bước ra cửa thì lại nghe thấy có tiếng bước chân bên ngoài, nàng buộc phải dừng bước.

"Đại nhân, ngài nhất định không được quên chuyện đã đáp ứng với hạ quan." Một giọng nữ vang lên.

"Ha ha, bốn quan nói lời giữ lời, không biết Lục đại nhân định báo đáp thế nào?"

"Tất nhiên là mặc đại nhân phân phó." Nữ quan kia cười ồ ồ, oán trách: "Không được, nơi này không được, sẽ có người thấy đấy."

"Sợ cái gì, ta chỉ hôn một cái thôi."

Cố Kinh Âm nghiêng mặt đi, nhìn qua khe hở của cánh cửa, nửa bên mặt của nữ quan kia đang hướng về phía nàng. Nàng nhận ra đó chính là Lục Thanh Phượng ngồi cùng nàng hôm qua, còn nam nhân đang quay lưng về phía nàng trông rất lạ mắt.

Lục Thanh Phượng bị thom một cái lên mặt, nhăn nhó nói: "Thượng Quan đại nhân và Hàn Tướng lúc nào mới tới?"

"Sao thế? Nàng còn đang nằm trong lòng bốn quan mà đã nhớ tới những người khác tới ư?" Viên quan kia nói: "Đúng là tiểu tiện nhân không an phận." Nói rồi, y bóp ngực Lục Thanh Phượng.

"Đại nhân ——" Lục Thanh Phượng dậm chân, yêu kiều nói: "Người ta chỉ hỏi một chút thôi, dù sao đây chính là đại sự trên con đường làm quan. Tuổi tác của hạ quan cũng không còn nhỏ nữa, lần này nếu lại không thể thăng chức, hạ quan....."

"Được được, bốn quan biết rồi." Vị quan kia nói tiếp: "Đến lúc đó bốn quan sẽ dẫn nàng đến gặp họ, còn biểu hiện thế nào thì phụ thuộc vào nàng."

Lục Thanh Phượng lập tức cười: "Tạ ơn đại nhân". Toàn thân nàng ta lập tức dán sát vào ngực vị quan kia.

"Nhưng, " viên quan kia nâng cằm nàng ta lên, "nàng phải kiềm chế một chút, hai vị này muốn nữ nhân nào mà không có, đừng khéo quá thành vụng."

"Tất nhiên là hạ quan nắm chắc rồi." Mặt Lục Thanh Phượng xoay chuyển, lại nói: "Đại nhân có nhận ra Cố Kinh Âm không?"

Cố Kinh Âm đang tập trung lắng nghe, lúc nghe thấy tên Thượng Quan Dung Khâm và Hàn Cẩm Khanh thì cực kỳ chăm chú, khuôn mặt nhỏ nhắn gần như dán sát vào ván cửa. Nhưng thân dưới bất ngờ cảm thấy thiếu thiếu, ngay sau đó là lớp vải quần áo mát lạnh tron mượt dính sát vào, khiến toàn thân nàng run lên.

Đầu ngón tay của Ngụy Lãnh Nghiêu chạm vào bắp chân nàng, "Nàng băng bó vết thương như vậy ư?"

Giọng hấn rất thấp, từ đằng sau truyền đến, hơi thở của hấn quét qua háng nàng, khiến hai chân nàng mềm nhũn.

Mắt nàng vẫn nhìn hai người bên ngoài, nhưng răng đã cắn chặt cánh môi, tất cả giác quan đều tập trung ở nơi đầu ngón tay chạm vào.

Hấn đang băng bó lại cho nàng, không biết dùng vải làm từ chất liệu gì mà khi chạm vào vết thương lại vô cùng thoải mái, chặt chẽ mà không bí bách. Động tác tay của hấn rất nhẹ nhàng, không làm nàng đau chút nào.

Da thịt ở nửa thân dưới mẫn cảm run rẩy, không biết là sợ hãi, hay là khát khao.

Nhưng quả thực hấn không chạm vào nàng, chuyện này vượt qua dự kiến của nàng. Dù sao dưới tình huống nửa người dưới hoàn toàn trần trụi, chẳng nữ nhân nào có thể hờ hững, huống chi người đối diện còn là Ngụy Lãnh Nghiêu.

Một lúc sau, ngón tay hấn rút cuộc cũng rời đi, nàng vừa định thở phào nhẹ nhõm thì tay hấn đã đặt lên hông nàng, chậm rãi xoa nắn, miệng hấn dán sát vào khe hở thần bí kia, nhẹ nhàng hỏi: "Nghe thấy cái gì?"

Suýt chút nữa Cố Kinh Âm la toáng lên, nàng vội cúi đầu xuống, thờ gáp: "Ngài mau buông tay ra!"

Tay hấn tách khe hông của nàng ra, để lộ lỗ nhỏ mềm mại bên trong. Hấn say mê nhìn nơi đó, đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ, "Ta hỏi nàng nghe thấy cái gì?" Ngực khí của hấn không nhanh không chậm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 271: Chúng ta khác nhau

Tại sao hấn có thể liếm nơi đó? Cổ Khinh Âm hoảng sợ. Vì hành động của hấn mà bụng dưới của nàng co rút lại, xuân thủy từ trong cơ thể trào ra, khiến nơi riêng tư ướt đầm.

Thân thể thuần phục, nhưng miệng nàng há lại chịu nhận thua.

Vừa rồi nàng có thoáng nghe thấy Lục Thanh Phượng muốn vị quan kia gây bất lợi cho mình, nhưng chưa kịp nghe rõ đã bị Ngụy Lãnh Nghiêu xen vào. Nàng cứng miệng đáp lại: "Nghe thấy Thượng Quan Dung Khâm và Hàn Cẩm Khanh thì sao? A!"

Ngụy Lãnh Nghiêu liếm láp cục động nhỏ xinh, đồng thời đưa một ngón tay cắm vào trong tiểu huyết phía trước của nàng.

Ngón tay của hấn bỗng nhiên đi vào như thế làm nàng hơi đau. Nhưng cảm giác được lấp đầy hòa cùng khoái cảm khiến nàng run rẩy không ngừng, chẳng thể đứng vững.

Cổ Khinh Âm lấy tay chặn miệng, không cho mình phát ra bất cứ âm thanh nào. Khi vị quan kia quay đầu đi, nàng bèn tranh thủ thời gian rút người lại, khiến tiểu huyết xiết chặt, quấn lấy ngón tay của Ngụy Lãnh Nghiêu.

Hơi thở nóng bỏng của Ngụy Lãnh Nghiêu phả vào mông nàng, có cảm giác ngứa ngáy.

Trong lòng Cổ Khinh Âm kinh hoàng, mắt sáng sấp nước, cô hết sức giữ tầm nhìn ở ngoài cửa, xem nhẹ cảm giác của thân thể.

"Lẽ nào ngài sợ nàng ta sao?" Lục Thanh Phượng nhõng nhẽo cười hỏi.

Vị quan kia lắc đầu, "Nàng đấy, nếu như muốn xuất đầu lộ diện thì tự lo cho mình cho tốt đi, còn đi gây chuyện với Cổ Khinh Âm làm chi?"

"Cổ Khinh Âm thì có bản lĩnh gì, còn không phải dựa vào Cổ Đức Minh sao? Bây giờ Cổ Đức Minh đã vào Đại Lý Tự, nàng ta có thể gây ra sóng gió gì được?" Lục Thanh Phượng coi thường: "Chỉ là vị hạ quan nhìn nàng không vừa mắt. Đều là nữ quan như nhau, nàng ta dựa vào đâu mà suốt ngày giả bộ thanh cao."

Cổ Khinh Âm mím chặt môi, sắc mặt trắng bệch.

Đột nhiên mông bị người phía sau phát một cái, vang lên tiếng bốp rất nhỏ.

Nàng quay đầu, hung ton tron mắt nhìn Ngụy Lãnh Nghiêu.

Hắn cong môi cười, đôi mắt u lam chăm chú nhìn nàng, trầm thấp nói: "Nàng chảy nhiều nước quá." Nói rồi, hấn đưa ngón tay vào sâu thêm một chút, càn rỡ nghiền ép.

Mặt Cổ Khinh Âm như tăng thêm sắc hồng, đưa tay che miệng hấn, trưng ra dáng vẻ tàn bạo. Ai ngờ, dáng vẻ nàng lúc này đâu giống với thường ngày, trông rất thẳng thắn ngay thơ, làm cự long dưới thân hấn càng sung tấy.

Khi Cổ Khinh Âm quay đầu lại, nghe Lục Thanh Phượng cười khanh khách nói: "Đại nhân thật tốt." Nàng ta còn chủ động hôn vị quan kia một cái.

"Tiểu tiện nhân, nàng ngoan ngoan hầu hạ bản quan thoải mái....."

"Đại nhân xấu xa....."

Hai người tiếp tục nói chuyện, cử chỉ ngày càng bất nhã, rõ ràng đang ở bên cạnh thiện sảnh mà chẳng chút kiêng dè.

"Nghe thích không??" Ngụy Lãnh Nghiêu bất thành linh đưa thêm một ngón tay nữa vào, đầu ngón tay biến đổi đa dạng, hoạt động liên tục trong tiểu huyết của nàng.

Cổ Khinh Âm thở gấp, kẹp chặt bắp đùi.

"Ồ ngôn uế ngữ mà nàng còn để tâm?" Hấn tiếp tục nói, chất giọng từ tính êm tai.

Cổ Khinh Âm nhìn hai người kia đi xa dần, im lặng một thoáng rồi mới cất lời: "Ở trong mắt các ngài, nữ quan chính là đồ chơi có thể trêu đùa trong lúc nhàn rỗi còn gì".

Hàng mây lười mác của Ngụy Lãnh Nghiêu cau lại. Đúng là bên cạnh hấn cũng có rất nhiều quan viên có quan hệ ái muội với nữ quan cấp dưới, thậm chí còn không kiêng kị trước mặt người khác. Nhưng bọn họ là bọn họ, không phải hấn, cũng không phải là nàng.

"Nàng không giống họ." Sau một hồi lâu, hấn mới nói, rồi chậm rãi rút ngón tay ra khỏi cơ thể nàng.

"Không có gì khác cả." Giọng Cổ Khinh Âm run run, "Không phải tôi cũng để cho ngài tùy ý đùa giỡn sao?"

Nguyệt Lĩnh Nghiêu đứng thẳng người dậy, quay nòng qua đối mặt với hắn. "Đương nhiên không giống, giữa bọn họ là giao dịch, còn chúng ta thì không."

Hắn đưa ngón tay dính mật dịch của nàng lên môi, từ từ ngậm vào miệng, thông thả nói: "Huống hồ nàng cực kì hợp ý ta, và mùi vị của nàng cũng không tệ."

Đôi mắt u lam của hắn hơi nheo lại nhìn nàng, thâm sâu trầm tĩnh, khiến nàng có ảo giác như bị hắn bắt giữ.

Thân thể Cố Kinh Âm bắt đầu run rẩy, nàng cố gắng che giấu sắc mặt, không nhìn thẳng vào hắn nữa.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của nàng, hắn đưa một tay ôm nàng vào lòng, tay kia lướt dọc theo sống lưng, du tấu trên da thịt mềm mại của nàng, đi qua eo, theo khe hông tiếp tục hướng xuống.....

"Chỉ là đừng nhắc tới nam nhân khác ở trước mặt ta, " đầu ngón tay hắn dừng lại ở tiểu huyết của nàng, hơi dùng lực, "vì ta không thích."

Tiểu huyết của nàng căng ra, hình như có thứ gì đó theo ngón tay tiến vào trong dừng đọng ấm nóng. Thứ đó mềm mềm, bị mị thị giữ lại, tạo cảm giác khô nóng tê dại, buộc nàng phải ngậm nga một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 272: Dị vật xâm nhập cơ thể

"Ngài làm gì vậy?" Cố Kinh Âm nghi ngờ nhìn hắn, cảm giác thân thể hơi khác thường, nhưng cũng không khó chịu.

Nguyệt Lĩnh Nghiêu hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, đến vàng trán sáng bóng, đôi mắt trong veo, cái mũi xinh xắn và cánh môi hồng như hoa.....

Cố Kinh Âm chẳng cách nào cự tuyệt được sự xâm nhập của hắn, cho đến khi trong miệng thấm nhuần mùi vị và hơi thở của hắn, thân thể lại thêm lần nữa mềm nhũn dựa vào người hắn. Hơi thở của nàng gấp gáp, khoe mắt trần đầy xuân ý, lấp lánh ánh sáng. Nàng ngửa đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, nhất thời chẳng nghĩ được gì.

"Đừng nhìn ta như thế." Hắn lăm bắm, hơi thở ấm áp quét qua mặt nàng, giọng điệu từ tính trầm thấp: "Ta sẽ không nhịn được."

Cố Kinh Âm thốt lên: "Không nhịn nổi cái gì?"

Lúc nàng tỉnh táo, muốn thu hồi lời nói thì đã muộn.

Nguyệt Lĩnh Nghiêu mỉm cười, đôi mắt u lam khẽ chớp, ghé sát vào tai nàng thầm thì: "Không thể nhịn nổi muốn ân ái với nàng ngay tại đây."

Cố Kinh Âm thở sâu, bất ngờ hất tay hắn ra, mặc triều phục lại chỉnh tề. Nguyệt Lĩnh Nghiêu cứ đứng một bên nhìn, không hề ngăn cản.

"Thì xong thì đến tìm ta." Hắn khoanh tay, bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Cố Kinh Âm không nhìn hắn nữa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ánh nắng giữa trưa chói chang khiến nàng phải nheo mắt, đương nhiên nàng sẽ không chủ động đi tìm hắn, không biết Nguyệt Lĩnh Nghiêu lấy đâu ra tin như vậy.

Sau giờ Ngọ, cuộc thi lại bắt đầu, ở vị trí các trường quan thừa duy nhất một ghế, đó là chỗ của Minh Tiêu Hạc. Cố Kinh Âm nghĩ về tình về lý đều nên đi thăm hắn.

Nàng làm bài thi rất trôi chảy, sau khi hoàn thành, định kiểm tra kỹ thêm lần nữa nhưng chợt thấy thân thể hơi khác thường, nơi riêng tư trướng đau. Lúc này nàng mới nhớ ra Nguyệt Lĩnh Nghiêu đã đưa cái gì đó vào trong người nàng. Khi đó nàng không để tâm, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi sự trêu chọc của hắn, bây giờ nhớ lại mới ảo não, chỉ biết trách mình nhất thời chủ quan. Khó trách Nguyệt Lĩnh Nghiêu lại bảo nàng đi tìm hắn, rõ ràng là đã biết nàng không thể không đi.

Cảm giác trướng đau tê dại này cứ kéo dài mãi, thực ra cũng không phải không chịu được, mà chỉ vì tinh thần Cố Kinh Âm một mực tập trung vào bài thi, nên mới cảm thấy hết sức mệt mỏi. May mà tâm trí nàng kiên định, nên mới không làm ảnh hưởng đến khả năng làm bài thi.

Sau bữa tối, Cố Kinh Âm trở về phòng thay y phục, tắm rửa sạch sẽ.

Hơi nước mờ mờ, sương trắng lãng đãng, mái tóc đen của nàng xỏa tung, răng cắn nhẹ vào môi, để thân thể trần trụi quỳ trong thùng tắm, hai chân hơi tách ra, đưa ngón tay vào trong tiểu huyết lần tìm một hồi, nhưng thứ vừa mềm vừa trơn đó nằm sâu bên trong, không cách nào lấy ra được.

Chưa bao giờ nàng làm chuyện xấu hổ đến thế, lần này rơi vào tình thế bất buộc, nàng lo Ngụy Lãnh Nghiêu thả dâm dược vào đó, thời gian càng dài, được tính thâm nhập càng sâu, nếu phát tác ở nơi này, hậu quả khó mà dự liệu.

Nàng cố gắng nhẫn nại, tiếp tục tìm kiếm thứ kia, nhưng không biết vì sao mà ba lần bốn lượt đều không thành công. Cánh tay đã mỏi nhừ, mà hình như thứ đó lại càng đi sâu vào bên trong, khiến nàng buộc phải dừng tay.

Vội vàng tắm rửa xong, nàng thay bộ váy dài màu đỏ nhạt bình thường, trấn định tinh thần, đi đến nơi nghỉ ngơi của Minh Tiêu Hạc.

Minh Tiêu Hạc bị Ngụy Lãnh Nghiêu dạy cho một bài ngay trong bữa tiệc, phải sau một canh giờ, cánh tay mới dần có lại tri giác.

Hắn ngồi dậy khỏi giường, đầu bù tóc rối nhưng lại khiến khuôn mặt tuấn tú thêm rực rỡ mê hoặc.

Hắn hận Ngụy Lãnh Nghiêu ý thế hiếp người, hai lần ra tay khiến hắn bị thương chẳng chút lưu tình, lần này còn xảy ra ngay trước mắt mọi người nữa chứ. Con tức này sao hắn có thể nuốt trôi được.

Hắn vắt hết óc, đau khổ suy tư tìm ra một phương pháp vẹn toàn để áp chế nhuệ khí của Ngụy Lãnh Nghiêu.

Nếu đấu trực tiếp thì có dùng cách nào hắn cũng không phải đối thủ của Ngụy Lãnh Nghiêu, chi bằng.....

Minh Tiêu Hạc cong môi cười, đôi mắt lưu ly hẹp dài lóe lên tinh quang. Chẳng phải Hàn Cẩm Khanh đang tranh thủ sự ủng hộ của Ngụy Lãnh Nghiêu sao, chi bằng nhân cơ hội khích bác, ly gián quan hệ của bọn họ. Về công về tư, đối với mình đều có lợi.

Hắn rà soát lại từ đầu đến đuôi kế sách lại một lượt, xác định không chút kẽ hở mới yên tâm, nụ cười bên môi càng thêm đậm, trong lòng cũng thầm tán thưởng mưu trí của mình một phen.

Đến khi có người thông báo Cố Khinh Âm tới chơi, tâm tình của hắn đã tốt hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Ngồi cùng ta một lúc

Cố Khinh Âm vừa bước vào phòng đã ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng được tạo nên từ nhiều hương liệu khác nhau, có loại nàng biết, có loại không.

Nàng không để tâm quá nhiều, chỉ quy củ hành lễ: "Hạ quan thỉnh an đại nhân, thân thể ngài không sao chứ?"

Lúc này Minh Tiêu Hạc đang dựa nửa người vào đầu giường, đôi mắt hẹp dài khép hờ, tư thế uể oải, "Hiếm khi Cố đại nhân lại nghĩ tới ta."

Cố Khinh Âm không dám ngắt đầu lên, mà chỉ liếc nhìn thân hình gầy gò qua tấm rèm che khép hờ.

Nàng không dám nhìn thẳng vào hắn, còn ánh mắt Minh Tiêu Hạc lại xuyên qua lớp màn mỏng không chút dè dặt đánh giá nàng.

Hắn vẫn còn dáng vẻ thanh lệ đỉnh đặc khi lần đầu gặp nàng, lúc đó nàng mặc triều phục, giờ tay nhấc chân đều có phong phạm của bậc làm quan. Khi đó hắn biết Thượng Quan Dung Khâm quan tâm đặc biệt đến nàng, nên càng quan sát cẩn thận, chỉ cảm thấy đáng người nàng thướt tha mềm mại, khí chất không tầm thường, cũng coi như là đứng đầu trong số nữ quan. Nhưng rốt cuộc Thượng Quan Dung Khâm kính trọng nàng ở điểm nào thì hắn lại không biết.

Sau này vô tình nhìn thấy thân thể trần trụi của nàng bày ra trước mặt nam nhân, làn da mượt mà, đường cong mê hoặc, thần sắc mị hoặc, tư thái dâm đãng, hắn vô cùng tức giận, dục hỏa đốt người mà không có chỗ phát tiết. Thế mà mỗi lần nàng và hắn gặp nhau, nàng đều tỏ vẻ đứng đắn, ngôn từ nghiêm cẩn, cứ như dáng vẻ kiều mị xuân sắc kia chỉ tồn tại trong ảo giác của hắn.

Người trước người sau của Cố Khinh Âm đều là quan to chức lớn, khiến hắn đứng ngồi không yên. Hắn muốn nghe nàng rên rỉ dưới thân hắn, muốn nhìn thấy dáng vẻ mị hoặc của nàng, muốn thân thể lung linh hấp dẫn của nàng quấn chặt lấy người hắn. Hắn muốn phóng ra dục vọng nguyên thủy nhất vào thân thể nàng.

Cố Khinh Âm là người có năng lực, lại là quan viên dưới trướng, chỉ cần hắn muốn, hắn có đủ mọi thủ đoạn khiến nàng thần phục. Nhưng nàng lại không chịu an phận, không chỉ trêu chọc nam nhân khác, mà những nam nhân đó người này còn khó chơi hơn người kia, khiến hắn chịu đủ khổ cực trong tối ngoài sáng.

Lúc này thấy nàng mặc một chiếc váy dài bình thường, trên mặt không son phấn, trắng nõn thuần khiết, dáng vẻ cung kính dịu dàng khiến lòng hắn ngứa ngáy.

Hôm nay bị Ngụy Lãnh Nghiêu trêu chọc ngay trước mặt mọi người, khiến lòng hân khó chịu. Nếu như đã phải chịu khổ vì này, vậy Minh Tiêu Hạc hân này cũng không thể có tiếng mà không có miếng được.

Hân nhướn môi, ánh mắt nhìn Cố Kinh Âm thêm ái muội, "Vốn dĩ cũng không phải chuyện lớn gì, còn phiền Cố đại nhân phải chạy đến đây một chuyến." Hân vén màn tơ, ngồi thẳng dậy.

"Đại nhân nên nghỉ ngơi cho khỏe, " Nàng mới nói được một nửa, đã thấy Minh Tiêu Hạc đứng dậy, bèn vội vàng tiến lên đỡ, lo âu nhìn hân, "Đại nhân."

Minh Tiêu Hạc dựa vào cơ thể mềm mại của nàng mà đã cảm thấy tê dại, bèn lập tức ôm vai nàng, nhẹ nhàng nói: "Không sao, Cố đại nhân ngồi cùng ta một lúc là được." Hân kéo nàng ngồi xuống mép giường.

Trong lòng Cố Kinh Âm lo lắng, nhưng không cảm thấy có gì không ổn. Nàng vừa ngẩng đầu, đã chạm phải ánh mắt hân.

Mắt Minh Tiêu Hạc hẹp dài, con ngươi trong veo màu hổ phách, đuôi mắt hơi xếch lên, lúc hơi nheo lại nhìn người khác sẽ cong cong như hình trăng lưỡi liềm, khiến người đối diện hồn xiêu phách lạc.

Cố Kinh Âm liếc hân một cái thật nhanh rồi dời mắt đi, "Đại nhân, hạ quan đi rót chén nước."

Bàn tay Minh Tiêu Hạc đang đặt trên đầu vai nàng hơi xiết chặt, rồi mới lại buông ra, nói: "Vậy làm phiền Cố đại nhân."

Ánh mắt hân đuổi theo bóng lưng nàng, từ cổ tới sống lưng, xuống eo, mông, sau cùng dừng ở làn váy chập chờn của nàng.

"Cố đại nhân khó chịu chỗ nào à?" Hân đột nhiên hỏi.

Cố Kinh Âm đang rót trà, chợt xoay người lại, ngừng chốc lát mới nói: "Không có. Mời đại nhân dùng trà."

Minh Tiêu Hạc nở nụ cười không rõ hàm ý, nhận cái chén nhỏ trong tay nàng.

Biến hóa nhỏ xíu này, người ngoài có thể không nhìn ra, nhưng Minh Tiêu Hạc đã trải qua phong nguyệt, ánh mắt vô cùng tinh tường, tất nhiên có thể nhìn ra tư thế đi quai dì của Cố Kinh Âm, chắc chắn là nàng vừa bị người ta đùa bỡn.

"Cố đại nhân không cần câu nệ, ngồi đi." Hân nói.

Sắc mặt Minh Tiêu Hạc vẫn như thường, nhưng trong lòng lại có rất nhiều suy đoán, chỉ mới tưởng tượng tiểu huyết của nàng bị Ngụy Lãnh Nghiêu đùa giỡn thế nào, đã khiến dục căn của hân có xu thế ngẩng đầu.

Không biết do tâm lý hay vì cái gì mà Cố Kinh Âm cảm thấy thứ mềm mềm trong cơ thể như đang động đậy. Nàng vô cùng bối rối, nhưng lại không thể thể hiện ra mặt, buộc lòng phải tự trấn định.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 274: Xuân tình trong mơ

"Hôm nay Cố đại nhân thi thế nào?" Minh Tiêu Hạc ngồi bên mép giường, nhìn Cố Kinh Âm ngồi ở ghế đối diện.

"Cũng không tệ." Nàng rất có lòng tin vào kỳ thi lần này.

Minh Tiêu Hạc gật gù đầu, "Cố đại nhân và Lâm đại nhân đều là trụ cột tài năng của quốc gia, ta kỳ vọng vào hai người."

"Đa tạ lời khen của đại nhân, hạ quan đã rõ." Cố Kinh Âm đáp.

"Sáng nay suốt chút nữa là đại nhân đến muộn, có chuyện gì xảy ra à?"

Cố Kinh Âm kể qua loa lại chuyện hồi sáng, "Sau này hạ quan sẽ chú ý hơn."

Trong lòng Minh Tiêu Hạc hơi nghi ngờ, định âm thầm điều tra. Hân biết rõ chuyện tranh đấu ngoài sáng trong tối chốn quan trường, làm vậy không phải vì Cố Kinh Âm, mà chỉ bởi hân không cho phép người khác tùy tiện khi dễ người của Ngự sử đài.

Ánh mắt hân lưu luyến không dời trên người Cố Kinh Âm, rồi bỗng nhiên cười khê: "Cố đại nhân có nắm chắc bài thi diễn thuyết ngày mai và bài khảo sát ngày kia không?"

"Hạ quan không dám nói khoác, nhưng hai bài thi này đều là những việc thường ngày vẫn làm." Cố Kinh Âm bình thản trả lời.

Minh Tiêu Hạc nhìn khuôn mặt xinh đẹp nho nhã của nàng, "Cố đại nhân đúng là có năng lực trác tuyệt, tiếng lành đồn xa. Cứ thoải mái, thả lỏng tinh thần tham dự là được."

Minh Tiêu Hạc lại dặn dò hai câu, Cố Kinh Âm đều gật đầu đáp ứng.

"Hai ngày sau tổ chức tiệc tối, ta được sắp xếp tham dự, mong Cố đại nhân cũng tham gia." Minh Tiêu Hạc bỗng nhiên nói.

Trước đây Cố Kinh Âm từng tham gia đánh giá thành tích nữ quan một lần, nhưng sau khi khảo hạch kết thúc, nàng được phụ thân sắp xếp về phủ, không tham gia tiệc tối.

Nàng cũng từng nghe qua một vài tin đồn, sau khi đánh giá thành tích, không ít nữ quan đã có một đêm phong lưu cùng các trưởng quan, hành vi phóng đảng, vân vân....

Nàng chưa tận mắt nhìn thấy, chung quy cũng không tin tưởng lắm, nghĩ cuộc thi này do Lại bộ chủ trì, quan to trong triều đích thân tới đốc thúc kiểm tra, đâu đến nỗi này?

Minh Tiêu Hạc đã có lời mời, nàng cũng không có lý do cự tuyệt, nên đồng ý với hắn.

Trong lòng Minh Tiêu Hạc thầm đắc ý, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra như thường, làm bộ muốn nằm xuống, "Phiền Cố đại nhân đưa quyển sách trên bàn cho ta."

Cố Kinh Âm quay đầu, thấy trên bàn có một quyển sách đang mở, nàng cầm lấy, liếc qua một lượt, là ghi chép của giám ngục tiền triều. Lúc đưa cho Minh Tiêu Hạc, nàng buột miệng hỏi: "Đại nhân vẫn đang điều tra vụ án của Đường Tĩnh ư?"

Trong lòng Minh Tiêu Hạc giật thót, trong đầu lóe lên một suy nghĩ, ánh mắt nhìn nàng càng thêm nhu hòa, than thở: "Vụ án này quá phức tạp, nhất thời khó mà điều tra rõ." Hắn dừng lại chốc lát, nhận lấy quyển sách trên tay nàng, ngón tay như có như không lướt qua mu bàn tay mềm mại của nàng, "Trong lúc xuân tuần Cố đại nhân nhiều việc phải làm, nếu có thể tranh thủ cùng ta điều tra vụ án này....."

Cố Kinh Âm bất ngờ rút tay về, cúi thấp đầu, nói: "Nếu hạ quan có thể san sẻ cùng đại nhân, nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Minh Tiêu Hạc nắm chặt quyển sách trong tay, ánh mắt vẫn liếc về phía Cố Kinh Âm, dịu dàng nói: "Từ trước đến nay đúng là ta không nhìn nhầm Cố đại nhân mà."

Cố Kinh Âm khom người lui sau mấy bước, hành đại lễ với Minh Tiêu Hạc.

Minh Tiêu Hạc phát phát tay, tập trung tinh thần tựa vào đầu giường đọc sách.

Chắc do thật sự mệt mỏi, nên chỉ chốc lát, hắn đã nghiêng đầu sang bên ngủ say.

Trong cơn mơ, Minh Tiêu Hạc cảm thấy thân thể nóng bừng, miệng đắng lưỡi khô, dục long dưới thân cương cứng.

Hắn từ từ mở mắt, đôi mắt như lưu ly nhìn quanh, gần như không thể tin được, bởi vì mọi chuyện trước mắt làm hắn vô cùng chấn động. Thỏa mãn và vui sướng, giống như phản ứng của một người đi trong sa mạc suốt thời gian dài nhìn thấy ốc đảo.

Nữ nhân đang nằm dưới thân hắn, khuôn mặt quen thuộc, mái tóc rối tung, đôi mắt đẹp ản tình, xuân tình dập dờn, phong tình vạn chủng.

Nàng không mảnh vải che thân nằm dưới người hắn, còn dục long của hắn đang hung hăng lướt động trong cơ thể nàng.

Minh Tiêu Hạc cảm thấy huyết dịch toàn thân trong nháy mắt dâng trào, hội tụ cả về bụng. Hai mắt hắn đỏ ngầu, mạnh mẽ kéo hai chân nàng ra, say mê nhìn dục long của mình chà đạp tiểu huyết mềm mại của nàng.

Tiểu huyết vốn khép kín phải mở ra, ngâm lấy nhục căn của hắn, những đợt tấn công liên tục kéo theo d* m thủy, làm ướt đầm nơi riêng tư của hai người.

Hắn thấp thò một tiếng, gác hai chân nàng lên vai, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, lướt động càng thêm mạnh mẽ.

"Cố Kinh Âm, " Hắn thờ dốc, "Có thích ta làm thế này không? Hử?"

Trả lời hắn chính là một tiếng ngậm nga kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vạn Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Trăng lạnh mộng tàn

Đôi chân trắng nõn thon dài của Cố Khinh Âm không ngừng đưa theo từng động tác mạnh mẽ của hắn. Hàng mày của nàng cau lại, hai mắt khép hờ, đáy mắt lấp lánh nước.

Minh Tiêu Hạc quỳ xuống, hạ thân chuyển động mạnh mẽ, mắt nhìn chăm chú bầu ngực đầy đặn của nàng nảy lên không ngừng theo từng cú va chạm và nụ hoa phấn hồng run rẩy đứng thẳng.

Bàn tay đang ôm eo nàng không kim được hướng về phía trước, nắm lấy một bên ngực, ra sức nắn bóp. Nhìn ngực nàng biến đủ thành mọi hình dạng dâm nỹ trong tay, nhục bông dưới thân hắn lại càng trưởng lớn.

Hai mắt Cố Khinh Âm mơ mơ màng màng, cần cổ vươn cao, người cong lên như cây cung, trông vừa mạnh mẽ vừa yếu ớt.

Chỗ kết hợp của hai người không ngừng tuôn mật dịch, theo từng động tác rút ra cắm vào mà ngưng tụ thành bọt trắng, từ từ chảy xuống theo bắp đùi của cả hai.

Minh Tiêu Hạc vô cùng vui sướng, hai túi cầu không ngừng vỗ vào mông Cố Khinh Âm, phát ra tiếng vang lanh lảnh. Nhìn nam căn khi rút ra ngoài còn kéo theo cả thịt mềm bên trong tiểu huyết của nàng, mà hai mắt hắn như bùng lửa cháy.

"Ân..... Ah ah..... Quá nhanh, ah....." Nàng nằm dưới người hắn rên rỉ phóng đảng.

Hắn nhìn nàng rút đi tất cả lớp nguy trang ngày thường, hoàn toàn đắm chìm trong nhục dục. Thần sắc của nàng vừa đau khổ vừa sung sướng, khuôn mặt thanh lệ kiều diễm như một đóa hoa đương thì nở rộ, làm cho người mê say. Tất cả những nét đẹp ấy đều chỉ vì hắn.

Minh Tiêu Hạc tâm thần rung động, kéo nàng vào lòng, mút lấy bờ môi thơm mềm của nàng, eo hoạt động điên cuồng, hận không thể xuyên qua thân thể nàng, cốt nhục tương liên.

Tựa như mơ mà không phải mơ, khoái cảm mãnh liệt trong nháy mắt lan khắp toàn thân, Minh Tiêu Hạc có cảm giác mình như đang ở trên mây, trước mắt trắng xóa, lằng lằng không biết thân ở nơi nào.....

Hắn tỉnh dậy vì lạnh cóng mà vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn trắng như lưỡi câu ngoài song cửa sổ, cảm nhận gió đêm từ từ luồn vào phòng. Hắn xiết chặt tay, cảm thấy áo ngủ bằng gấm trên người mát lạnh, hạ thân dập dính, sắc mặt vốn hồng nhuận đột nhiên trắng bệch.

Bên này Minh Tiêu Hạc tâm lạnh phòng lạnh, còn ở một nơi khác của Tử Lam sơn trang lại vô cùng náo nhiệt chỗ. Trong một đình viện, mấy nữ quan ngồi vây quanh một chiếc bàn đá treu chọc nhau.

"Hôm nay Vân đại nhân có thấy" Một nữ quan thấp bé ngồi cạnh Vân Thường cười nói: "Cố Khinh Âm và Lý Tĩnh Lan người đầy bùn đầy, lão đạo chạy vào trường thi không."

"Hừ, Cố Khinh Âm vốn là người không biết lễ nghĩa, như thế thì có gì kỳ quái." Người lên tiếng cũng là một nữ quan đứng cạnh Vân Thường, tên Tiền Ngọc Châu.

"Đúng vậy, không tuân thủ quy tắc, y quan không chỉnh tề, không biết Lại bộ nghĩ thế nào mà còn cho họ vào trường thi?" Lục Thanh Phượng đứng ở một bên, rảnh rỗi thêm vào.

"Đúng rồi. Không biết Lý Tĩnh Lan và Cố Khinh Âm có quan hệ thế nào, trông có vẻ rất thân thiết?" Có người hỏi.

"Quan tâm quan hệ của họ làm gì, " Tiền Ngọc Châu trợn mắt, nói: "cũng chỉ có làm ra vẻ mà thôi."

Mấy người đó lại tiếp tục cười một hồi, bỗng ngoài cửa đình viện có một viên quan Lại bộ tiến vào, hỏi: "Tiền Ngọc Châu, Tiền đại nhân có ở đây không?"

Viên quan đó nhìn các nữ quan một lượt, Tiền Ngọc Châu liếc mắt nhìn Vân Thường theo bản năng, thấy nàng ta không có phản ứng gì, dứt khoát ngắt đầu lên đáp: "Có bản quan."

Viên quan Lại bộ liếc nhìn nàng ta một cái, nói: "Vậy làm phiền đại nhân đi cùng ta một chuyến."

Tiền Ngọc Châu đang định cãi lại, đã thấy Vân Thường đứng lên, nói: "Vị đại nhân này, bây giờ sắc trời đã tối, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng mà Tiền đại nhân bắt buộc phải đi lúc này?"

Viên quan kia cũng có khả năng quan sát hơn người, nghe thế, bèn chấp tay với Vân Thường, nói: "Hóa ra Vân đại nhân cũng ở đây, vậy hạ quan xin nói thẳng, có người tố cáo Tiền Ngọc Châu đại nhân với Kỳ đại nhân. Hạ quan chỉ phụng mệnh dẫn người đi hỏi vài câu."

"Tố cáo?" Ân đường của Vân Thường nhú chặt, "Rốt cuộc chuyện là thế nào?"

"Cụ thể thế nào thì hạ quan không biết, phải chờ các vị đại nhân điều tra rõ." Viên quan kia đáp không nhanh không chậm.

Tiền Ngọc Châu lưỡng cuống, lôi kéo Vân Thường: "Vân đại nhân, đại nhân phải làm chủ cho tôi, tôi....."

"Tiền đại nhân, đi thôi." Viên quan Lại bộ thúc giục.

Vân Thường nhìn chằm chằm bóng lưng hai người đi xa, nghe tiếng rì rào bàn luận bên tai, tức giận quát: "Tất cả im miệng cho ta! Việc này không được truyền ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 276: Ngài lấy ra mau

Dù Vân Thường đã mau chóng ra lệnh không được truyền việc Tiền Ngọc Châu bị đưa đi thẩm tra ra ngoài, nhưng chuyện lớn như thế sao có thể giấu giếm. Tất cả các nữ quan đã biết chuyện đó ngay trong đêm.

Duy chỉ có Cố Khinh Âm là không biết, bởi sau khi rời khỏi phòng của Minh Tiêu Hạc, nàng suy đi nghĩ lại, rồi tìm đến nơi ở của Ngụy Lãnh Nghiêu.

Nơi ở của các trưởng quan đều ở sườn đông của sơn trang, các khu nối tiếp nhau, trước cửa đều treo biển tên. Lúc Cố Khinh Âm đến nơi trời còn chưa tối hẳn, nên tìm thấy tên của Ngụy Lãnh Nghiêu rất nhanh.

Nàng chạy thẳng vào phòng khách, đẩy cửa ra nhưng lại không thấy một bóng người, bèn quay người đi đến phòng ngủ.

Phòng ngủ khá lớn, trang trí hoa lệ, nơi ở của nàng không thể sánh nổi.

Nàng bước vào trong phòng, nhìn thấy một tấm bình phong bằng gấm rất to, dùng các sợi tơ đủ màu thêu hoa cỏ chim chóc, trông rất sống động. Một đầu bình phong đặt giá long môn, đầu kia đặt một cái lư hương bằng đồng mạ vàng, làn khói lượn lờ bay ra từ miệng con kỳ lân.

Ánh nến lay động, chiếu rọi bóng người mơ hồ đằng sau bình phong.

Cố Khinh Âm đi lên mấy bước, thở sâu, gọi: "Ngụy tướng quân."

Không khí tĩnh lặng, sau một lúc lâu, phía sau bình phong mới vang lên tiếng nước nhỏ xú, giọng nói lạnh lùng từ tính của Ngụy Lãnh Nghiêu vang lên: "Tới đây."

Cố Khinh Âm cắn môi, bước cạnh gần bình phong thì dừng lại.

"Lấy ra giúp tôi." Nàng cố gắng nói thật bình tĩnh.

Nếu không phải không còn cách nào khác, sao nàng có thể đến đây cầu xin Ngụy Lãnh Nghiêu? Cảm giác xấu hổ và tức giận buộc nàng phải đến nơi này.

"Tới đây." Hắn lại nói.

Từ vị trí của hắn nhìn sang, vừa vặn có thể nhìn thấy làn váy mềm và vài lọn tóc rối của nàng.

Cuối cùng Cố Khinh Âm đành từ từ đi ra sau bình phong. Nàng mặc bộ quần áo mộc mạc, khuôn mặt không son phấn ả nhả lửa giận.

Trước mắt nàng là một thùng tắm hình bầu dục vừa rộng vừa sâu, Ngụy Lãnh Nghiêu nhàn nhã tựa vào vách thùng, mái tóc đen ướt một nửa, đôi mắt u lam thâm sâu khóa chặt ánh mắt nàng.

Nàng nhanh chóng cup mắt xuống, lạnh lùng nói: "Lấy đồ của ngài ra đi."

Nàng lo lắng, cắn chặt răng.

Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn nàng chăm chú, mặt không cảm xúc, nói nhỏ: "Không chịu nổi nữa à?"

"Không phải ngài làm thế là muốn tôi tới tìm ngài sao?" Cố Khinh Âm ngẩng đầu, "Tôi đã tới rồi."

Nàng mắt nhìn hắn, đôi mắt trong veo, trắng đen rõ ràng.

"Vậy nên?" Hắn vẫn không động đậy, lạnh lùng nhìn nàng.

"Rốt cuộc ngài có định lấy ra không?" Cố Khinh Âm không kiềm chế nổi nữa.

"Rõ ràng ta đã bảo nàng sau khi thi xong thì đến tìm ta." Hần hờ hững nhắc lại.

Cố Khinh Âm nhướn mày, "Tôi còn phải dùng bữa và thay y phục."

"Còn phải đi gặp Minh Tiêu Hạc nữa." Hần tiếp lời, ánh mắt sắc bén dừng trên khuôn mặt băn khoăn của nàng.

Nàng không nói gì, cũng không tránh né ánh mắt hắn.

Ngụy Lãnh Nghiêu hất nước lên ngực, giọt nước chảy theo những khối cơ màu lúa mạch xuống vùng bụng rắn chắc, biến mất giữa làn nước.

Hần dùng tay vuốt ngược tóc ra sau đầu, chậm rãi nói: "Cởi quần áo."

Mặc dù Cố Khinh Âm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi đối mặt với câu nói trần trụi của hắn vẫn cảm thấy khó chịu. Nàng nắm chặt vạt áo.

"Muốn ta giúp nàng sao?" Đôi mắt u lam của Ngụy Lãnh Nghiêu lóe sáng.

Cố Khinh Âm cố gắng kìm chế suy nghĩ muốn tông cửa xông ra, nàng nghiêng người, từ từ cởi đai lưng của chiếc váy dài.

Nàng cởi váy và quần trong, chỉ còn lại quần áo lót, từ từ bước đến gần hắn.

Ngụy Lãnh Nghiêu lặng im nhìn, trầm thấp nói: "Chỉ vậy?"

Mặt Cố Khinh Âm đã đỏ hồng, hai tay nắm chặt, "Ngài..... Ah!"

Người nàng đột ngột bay lên, sau đó rơi thẳng vào trong nước.

Mặt mũi, tóc tai và quần áo của nàng đều ướt đầm.

Cố Khinh Âm ngẩn ngơ, đến khi tỉnh táo lại thì tức giận mắng hắn: "Ngài, ngài đừng quá phận!"

Hàng mày lười mác của Ngụy Lãnh Nghiêu chau lại, ôm nàng vào lòng, nói: "Không phải nàng muốn lấy ra sao?"

Cố Khinh Âm nín thở, chỉ cần nàng cụp mắt xuống là có thể thấy rõ hậu kết nhô lên của hắn. Hơi thở mạnh mẽ của hắn khiến nàng sợ hãi.

Ngụy Lãnh Nghiêu nâng gương mặt xinh xắn của nàng lên, dùng ngón tay lau hết nước dính trên mặt nàng, thăm thẳm: "Vậy làm theo cách của ta."

Toàn thân Cố Khinh Âm run lên, nhận ra hắn đang kéo quần lót của nàng, chỉ cần hai ba động tác, cái quần nhỏ thêu hoa đã xuất hiện trong thùng tắm, trôi lững lờ trên mặt nước.

Bàn tay hắn lướt xuống dưới, dừng lại trên vòng eo mảnh khảnh chốc lát, rồi chậm rãi đi xuống bao trọn lấy bờ mông trắng nõn đầy đặn của nàng.

Tay nàng đặt lên vai hắn, ánh mắt bối rối nhìn hắn, bỗng nhiên cảm thấy hậu huyệt xiết chặt.

"Nơi này có ai từng chạm vào chưa?" Hần hỏi, khi tiếng nói từ tính vang lên, đầu ngón tay hắn đã trượt vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 277: Âm dục 1

Trong đầu Cố Khinh Âm như vang lên một tiếng nổ lớn. Nàng giãy dụa thật mạnh, muốn thoát khỏi ngón tay đang làm cản của Ngụy Lãnh Nghiêu.

Ngụy Lãnh Nghiêu giữ chặt nàng lại, bóp mạnh mông nàng, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn nàng, trầm giọng nói: "Nói cho ta biết."

Ngón tay hắn nhờ có dịch bôi trơn đã trượt vào một nửa, hậu huyệt bị cưỡng ép căng ra, siết lấy ngón tay hắn không một kẽ hở, giống như muốn ngăn nó tiếp tục tiến về phía trước.

Ấn đường Cố Khinh Âm nhú chặt, chưa bao giờ có cảm giác khó chịu đến vậy. Nàng phải thở dồn dập, hoảng sợ nói: "Ngài làm gì vậy?! Rõ ràng ngài đã đồng ý....."

Hắn nâng người nàng lên cao hơn, khuôn mặt hai người chỉ cách nhau một tấc, sắc mặt hoảng sợ của nàng ánh vào đáy mắt hắn. Hắn nheo mắt lại, nhẹ giọng: "Ta nói rồi, làm theo cách của ta."

Ngón tay hắn tiếp tục làm loạn, quấy nhiễu khiến nàng khó chịu. hoa huy*t của nàng co rút không ngừng, mông cũng run lên. Không biết hắn chạm vào chỗ nào mà nàng cảm thấy thứ đang nằm trong hoa huy*t đột ngột giật giật, chảy nước, thấm vào vách trong, rồi từ từ tuôn ra khỏi cửa huyết, kích thích mị thị trong hoa huy*t liên tục mấp máy.

Con kích thích cả trước lẫn sau làm Cố Kinh Âm bối rối, nửa người dưới tê dại, con nóng chạy toát loạn trong cơ thể. Nàng luống cuống dè tay hắn lại, nghiêm mặt nói: "Ngài thả tôi ra, tôi không cần lấy nữa."

Nàng không nên tới đây, cho dù bị thứ kia tra tấn thì có làm sao? Cho dù đó có là xuân dược, không phải chỉ cần nhẫn nhịn rồi sẽ qua sao?

Ngụy Lãnh Nghiêu phải dùng đến cả thủ đoạn này để dụ nàng đến đây, há có thể dễ dàng bỏ qua?

Hắn nhượng mảy, thần sắc tự nhiên, tiếp tục ấn vào điểm kia, cách hai tầng màng mỏng chạm vào vật kia, lúc nhẹ lúc mạnh, miệng dịu dàng nói: "Muộn rồi."

Câu này của hắn vừa như than thở vừa rên rỉ, xen lẫn chút bất đắc dĩ, phát ra từ sâu trong yết hầu, khiến lòng nàng run lên.

Nàng thở sâu, tay nắm chặt thành quyền, đánh lên vai hắn, "Ngài buông ra!"

"Nàng biết ta sẽ không buông mà." Giọng hắn trầm ổn, không nhanh không chậm: "Nàng cũng biết, ta đã đợi từ trưa đến bây giờ."

Hơi thở của hắn và nàng giao xoa, đôi mắt u lam không thêm che giấu dục vọng.

Nàng nhìn hắn, thân thể bỗng nhiên mềm nhũn, tựa như con mồi rơi vào bẫy, tiếp tục giãy giụa cũng uổng công, chỉ biết nằm im run sợ.

"Có người từng chạm vào nơi này chưa? Há?" Giọng hắn trầm thấp ưu nhã.

Cố Kinh Âm không nói, tiếng thở dốc lớn dần.

Ngụy Lãnh Nghiêu bình tĩnh nhìn nàng, đôi mắt u lam như tạo nên một phương trời riêng, muốn hút nàng vào trong đó.

Nàng biết mình không trốn chạy được nữa, đành run rẩy cup mắt xuống, vết trầy da ở chân như đang nhói đau.

Đầu ngón tay Ngụy Lãnh Nghiêu lỏng hành một hồi, mới chậm rãi rút ra khỏi hậu huyết, vuốt ve bờ mông mềm mại của nàng. Một lát sau, hai tay hắn dùng sức, nâng nàng lên khỏi mặt nước. Dưới tình thế cấp bách, nàng buộc phải chống hai tay lên thành của thùng gỗ, hai chân bị hắn cưỡng ép tách ra, vắt lên vai hắn.

"Ah....." Cố Kinh Âm sợ hãi kêu lên, cái chân bị thương của nàng không còn chạm vào nước mà bết đau không ít. Nhưng tư thế này khiến nơi riêng tư của nàng hoàn toàn rộng mở trước mặt Ngụy Lãnh Nghiêu, làm nàng vừa bối rối vừa kinh hãi.

Ngụy Lãnh Nghiêu đỡ lấy vòng eo mềm mại của nàng, mắt híp lại, nhìn cảnh xuân mê người trước mặt.

Gò mu nhô cao, âm môi đầy đặn, u huyết như ẩn như hiện, cửa huyết hé mở để xuân thủy tràn ra.

Hắn lấy đầu ngón tay quét nhẹ, ngọc dịch trong suốt kéo ra một sợi tơ bạc thật dài.

Trong ánh mắt rung động của nàng, hắn dùng ngón tay dè ép âm môi, để lộ hoa hạc đã đứng thẳng, rồi hôn lên nơi đó.

Cố Kinh Âm giật mình, toàn thân run lên, trong bụng bùng lên một ngọn lửa. Nàng vặn eo muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, nhưng lại bị giữ chặt hơn, khiến nụ hôn ấy thêm sâu.

"Ân ah..... Không cần....."

Mặt hắn vùi vào giữa hai chân nàng, đầu lưỡi chuyển động linh hoạt, thỉnh thoảng cọ vào hoa hạc đã đứng thẳng. Tầng tầng lớp lớp khoái cảm như pháp hoa nở tung trong đầu Cố Kinh Âm, tạo ra vô số quang sáng chói mắt.

Nàng luồn tay vào trong mái tóc ẩm ướt của Ngụy Lãnh Nghiêu, kéo mạnh. Đầu nàng ngửa ra sau, ánh mắt mơ mơ màng màng, trước mắt chỉ còn ánh nền chập chờn.

Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng trầm tĩnh của hắn đang trôi trên đôi môi bí ẩn nhất của nàng, khoái cảm trong cơ thể sẽ dâng trào, phản bội lý trí của nàng, trói chặt lấy nàng, khiến nàng ngạt thở.

Nàng vừa sợ hãi vừa bối rối, đột ngột đẩy hắn ra, lắc đầu nói: "Đừng mà, thật sự..... không nên như vậy....."

"Nàng đang sợ ư?" Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn nàng chằm chằm, không cho phép nàng lảng tránh.

"Không phải, " Nàng phủ định theo bản năng, thở gấp: "Tôi, tôi không thích như thế."

Chương 278: Âm dục 2

"Không thích ư?" Hấn trầm giọng nói: "Ta biết nàng sợ, không cần lấy cớ."

Giọng hấn rất nhẹ, nhưng lại nhấn mạnh từng chữ, làm hơi thở phả vào nơi mềm mại, nhạy cảm của nàng. Cảm giác tê dại trong cơ thể nàng dâng lên, tạo nên từng dòng xuân thủy tích tụ nơi cửa huyết, không chịu chảy xuống.

Cố Khinh Âm ngậm nga một tiếng, vẫn quật cường đáp trả: "Vì sao tôi phải sợ?" Đôi mắt trong veo của nàng nhìn thẳng vào hấn, vừa kiên định vừa không cam lòng.

Đầu lưỡi hấn chạm vào cửa huyết của nàng, vì động tình mà nơi đó đã đỏ ửng điểm lệ, lấp lánh nước, thậm chí còn tỏa ra mùi thơm thoang thoang, hòa chung hương vị sắc dục trong phòng, trở nên cực kì mê người.

Đầu lưỡi hấn uốn nhẹ, cuốn lấy một dòng dịch trong, để thứ đó chảy xuống theo khoeo môi hấn. Mắt hấn tối sầm, cất giọng khàn khàn: "Muốn ta phải nói ra sao?"

Nàng không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn hấn.

Nàng chưa bao giờ hiểu Ngụy Lãnh Nghiêu. Thói quen, lời nói và việc làm của hấn, nàng đều không biết, nhưng lại luôn thấy sợ hấn. Đó là bản năng xuất phát từ trực giác bén nhạy của phái nữ.

Hấn nhìn nàng chăm chăm, vừa gấp gáp vừa nguy hiểm. Chốc lát sau, đôi môi mỏng của hấn hé mở, để đầu lưỡi vươn ra, liếm âm môi của nàng.

"Ah um....." Nàng cứ tưởng hấn sẽ nói gì đó, nhưng hấn lại chẳng nói gì, chỉ khiến hoa huyệt của nàng thêm khát khao điên cuồng.

Động tác của hấn không nhanh không chậm, liếm từ gốc lên đến đỉnh, rồi lại từ khe hở nhỏ chậm rãi đi xuống, chạm vào hoa huyệt. Đầu lưỡi của hấn chuyển động không ngừng, vẽ vài vòng ở nơi mẫn cảm thần bí nhất của nàng, sau đó mút mạnh hoa huyệt đã cương cứng vào trong miệng, dùng răng nhẹ cạo.....

Thân thể Cố Khinh Âm run rẩy như lá rụng trong gió thu. Trong khoảnh khắc, nàng hết mất lý trí và ý thức, toàn thân mềm nhũn, da đầu ngứa ngáy. Hai tay nàng cũng run rẩy, nắm chặt lấy tóc hấn, cứ như đó là tấm ván gỗ duy nhất trôi nổi trong bể dục.

Nàng muốn lên tiếng, muốn hấn dừng lại, nhưng tràn ra bên môi chỉ là những tiếng rên rỉ mập mờ, "Không cần, ah..... Dừng, ah, ah....."

Nàng uốn éo, nhưng làm cách nào cũng chẳng thể thoát khỏi sự xâm chiếm của hấn. Lưỡi hấn đuổi theo nàng như hình với bóng, đóng đưa, điên cuồng.

Trong cơn cuồng loạn, nàng cảm thấy phía sau hơi khác lạ, đầu ngón tay hấn đã chui vào trong hậu huyết, tách tầng tầng nếp nhăn, cường ngạnh đi vào nơi mềm mại ấy. Sau khi quấy nhiễu một hồi, ngón tay ấy ấn vào một điểm, khiến vật mềm trong cơ thể nàng khẽ nhúc nhích.

"Um....." Nàng có thể nhận ra ngón tay hấn đang đùa nghịch vật đó, nhưng lại không vội lấy ra. Chẳng biết tại sao, lần này nàng không hề khó chịu, trái lại còn cảm thấy khô nóng. Cảm giác ấy xuyên qua màng bụng mỏng manh, truyền đến nơi sâu thẳm trong âm đ*o.

Đầu lưỡi linh hoạt của hấn đẩy cửa huyết ra, tiến vào trong âm đ*o, mới đầu chỉ rụt rè thăm dò, cho đến khi nghe thấy tiếng thờ đóc nghẹn ngào của nàng mới tàn nhẫn đi sâu vào, nhẹ nhàng liếm qua mị thị. Cảm giác tê dại ấy như đẩy nàng đến ranh giới cuồng dại.

Ngón tay hấn ở hậu huyết đồng thời dùng sức đè lên vật mềm, khiến cảm giác khô nóng càng ngày càng mãnh liệt.

"Không được..... Ah, ah, không cần, ah....." Sự kích thích cả trước lẫn sau làm nàng lắc đầu cuồng loạn, làm những sợi tóc ướt dính hết lên mặt. Nàng nức nở hét lên, khưốc từ hấn theo bản năng, nhưng lại chẳng đẩy ra được.

Đầu lưỡi hấn co rút càng lúc càng nhanh trong âm đ*o, trước mắt Cố Khinh Âm như giăng một tầng sương trắng. Huyết dịch toàn thân kêu gào sôi sục, đầu óc nàng trống rỗng, thân thể run lẩy bẩy như bị ném lên đám mây cực lạc.....

"Ah....." Theo tiếng kêu quẩn rũ của nàng, một dòng nước trong suốt từ trong âm huyết phun đầy mặt Ngụy Lãnh Nghiêu.

Hấn như không nhận ra, cứ nhìn chăm chăm tiểu huyết của nàng. Một lát sau, hấn kề sát vào cửa huyết của nàng, hé môi hút mạnh, một vật thể màu xanh đã nằm giữa răng môi hấn.

Toàn thân Cố Khinh Âm xụi lơ, hai tay không chống đỡ nổi nữa, hai chân không kịp khép lại, gục ngã trong lòng Ngụy Lãnh Nghiêu.

Đôi môi hồng của nàng hé mở, tóc tai rối tung, nàng nằm trên vai hần thở dốc, mặt mũi đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 279: Âm dục 3

Thân thể Cố Khinh Âm và Ngụy Lãnh Nghiêu dán sát vào nhau, cách lớp trung y ướt đầm, nàng có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim mạnh mẽ của hần.

Cửa huyết của nàng vẫn đang co rút, con nóng trong người còn chưa tan. Vì vừa qua cao trào nên dấu vết rung động vẫn kéo dài mãnh liệt trong cơ thể, khiến toàn thân nàng chẳng còn sức lực. Đến khi lý trí dần khôi phục, nàng cắn môi, không biết đối mặt với chính mình, đối mặt với hần như thế nào.

"Muốn nhìn thử không?" Hần nói nhỏ bên tai nàng, chất giọng từ tính trầm khàn như muốn mê hoặc người nghe.

Nàng ngẩng đầu lên, hừ nhẹ: "Hử?" Đôi mắt nàng lấp lánh nước nhìn thẳng vào hần.

Nhìn vật màu xanh trong suốt đang nằm giữa răng môi Ngụy Lãnh Nghiêu, lúc này nàng mới nhận ra hóa ra hần đã lấy ra từ lúc nào.

Nho? Sao lại là nho? Cái miệng nhỏ của nàng hơi há ra vì ngạc nhiên.

Nàng cứ tưởng hần hạ xuân dược, vì dù sao nàng đã từng được lĩnh giáo thủ đoạn xấu xa của hần. Nhưng lại chỉ là một quả nho? Khiến nàng không thể ngờ được.

Hần cười nhạt, vẻ sắc lạnh trên mi tâm như tan đi, cắn quả nho ghé sát vào môi nàng, "Ném thử không?"

Nàng giật mình há miệng, hần dùng đầu lưỡi đẩy quả nho vào trong miệng nàng, trầm giọng nói: "Mùi vị của nàng cũng không tệ lắm."

Cố Khinh Âm thần thờ ngậm quả nho trong miệng, lúc này mới hoảng hốt nhớ ra lúc ăn trưa quả thực có nhìn thấy "nho Tây Vực tiến cống". Khi đó nàng bị Ngụy Lãnh Nghiêu đâm loạn, đầu còn tâm tư thương thức, không ngờ thứ quả đó lại bị hần lấy ra làm công cụ đùa giỡn nàng.

Nàng tức giận, nhả quả nho ra, chống người dậy nhìn hần, hai mắt tròn lên, "Có phải Ngụy Tướng quân rất đặc ý vì đã trêu đùa được tôi đúng không?"

Dáng vẻ chất vấn của nàng lúc này chẳng có chút lực sát thương nào đối với Ngụy Lãnh Nghiêu chỉ vì khuôn mặt xinh xắn ngây thơ và giọng nói đặc biệt mềm mại sau cao trào.

Đôi mắt u lam của Ngụy Lãnh Nghiêu trầm tĩnh thâm sâu, "Nàng cảm thấy ta đang trêu nàng sao?"

Hần chỉ thấy mùi vị của mấy quả nho đó không tệ, thấy nàng vội vàng rời miệng, nên mới tiện tay mang hai quả theo. Đưa thứ quả đó vào trong cơ thể nàng cũng chỉ là hứng trí nhất thời, ai bảo nàng nhắc tới nam nhân khác trước mặt hần. Hần không nghĩ hành vi đó là trêu đùa nàng, mà phải nói là trừng phạt, nhưng đâu có nặng tay.

Cố Khinh Âm không đáp, rời mắt đi, nói: "Thả tôi đi."

Hần đột nhiên ấn người nàng xuống, để vùng bụng mềm mại của nàng chạm vào nơi cứng rắn nóng rực của hần. "Nàng muốn ta thả nàng đi như thế nào?"

Tim Cố Khinh Âm run lên, "Rõ ràng ngài đã đáp ứng....."

"Ta đồng ý lấy ra cho nàng." Hai tay hần giữ chặt eo nàng, "Ta đã làm xong rồi. Bây giờ, ta muốn nàng."

Ngụy Lãnh Nghiêu nhìn nàng chăm chú, ánh mắt sắc bén, giống như nàng là con mồi sa vào lưới của hần, không thể trốn thoát.

Hần chậm rãi kéo thân thể của nàng xuống, thấp giọng nói: "Nàng chảy rất nhiều nước."

Mặt Cố Khinh Âm nóng bừng, rõ ràng tâm trí nàng muốn cự tuyệt, muốn phản kháng, nhưng chỉ vì một câu nói, một ánh mắt của hần mà dao động. "Ngài, không được phép nói nữa!"

Vừa dứt lời, một cây gậy cứng rắn đã chống ngoài cửa huyết của nàng. Nàng kinh sợ, vừa thở gấp một tiếng thì đỉnh chóp to lớn đã xâm nhập vào trong âm đ*o ẩm ướt.

"Ân ah....." Đỉnh chóp kia lấp đầy tiểu huyết của nàng, cảm giác tê dại lần nữa lan ra toàn thân.

"Vừa mềm vừa ướt, ngay cả trong mộng ta cũng muốn nàng." Hần hừ nhẹ, ngón tay cầm dây buộc trung y của nàng, kéo nhẹ một cái, chiếc áo mỏng

manh ướt đầm bị hấn cời ra.

Làn da mượt mà đột ngột tiếp xúc với không khí lạnh, làm Cổ Khinh Âm run lên. Lúc này nàng chỉ mặc độc một chiếc áo yếm thêu hoa màu vàng nhạt đã ngấm nước, dính chặt lấy bầu ngực nở nang, không thể che lấp hai điểm hồng trước ngực. Đúng là cảnh xuân vô tận.

Ánh mắt hấn lưu luyến trước ngực nàng, giống như muốn ăn sống nuốt tươi nàng luôn. "Ai bôi thuốc cho nàng?" Hấn đột nhiên hỏi, rồi cắn mạnh nụ hoa của nàng.

Cổ Khinh Âm bị đau nhũ mảy, liều mạng muốn đẩy ra hấn, "Đau quá, ngài, nói gì vậy?"

Hạ thân hấn khẽ động, quy đầu khai phá tầng tầng cách trở, đi sâu vào trong âm đ*o, mạnh mẽ nghiền ép: "Nơi này hình như từng dùng thuốc."

Cổ Khinh Âm giật mình, không ngờ Ngụy Lãnh Nghiêu có thể nhận ra. Nàng thầm thấy may mắn vì sợ nguyệt sự đến sớm nên đã lấy túi xuân lộ ra. Nếu để hấn biết được, không biết nàng sẽ bị chế nhạo đến mức nào.

Nghĩ vậy, nàng hơi ngẩng đầu lên, nói: "Thuốc gì? Tôi không biết."

Hàng mày lười mác của Ngụy Lãnh Nghiêu chau lại, "Không biết? Vậy là nàng càng được nam nhân yêu thương thì càng chặt khít?"

Hấn mút mạnh nụ hoa của nàng, con đau nhói khiến toàn thân nàng căng lên, càng thêm nhạy cảm.

"Ah, đau....." Móng tay nàng găm vào bả vai cơ bắp của hấn, âm đ*o cấp tốc co rút vì sự xâm chiếm bá đạo của hấn.

Thân thể nàng dần say mê, nhưng lý trí vẫn còn tỉnh táo, cảm giác thẹn thùng vẫn hiện hữu. Nàng thở gấp: "Ngài, cảm miệng! Không được nói nữa....."

Ngũ quan tuần tú của hấn chìm trong nhục dục trông càng thêm càn rỡ phóng túng, hơi thở nóng bỏng như phất qua trái tim nàng.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng và dáng vẻ nhút nhát e lệ của Cổ Khinh Âm, cuối cùng hấn cũng chịu bỏ qua cho nụ hoa của nàng. Hấn chuyển sang ngậm lấy cái yếm của nàng rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, yếm bị kéo ra, phơi bày bầu ngực đầy đặn trắng nõn của nàng.

Mắt hấn neho lại, eo dùng lực thúc mạnh, vật nam tính to lớn lập tức vào hơn phân nửa, gần đến tử cung của nàng.

Hấn rên lên một tiếng, mặt vẫn không biểu cảm, chỉ có đôi mắt u lam là ánh lên dục vọng tham lam.

Cổ Khinh Âm vừa qua một lần cao trào nên thân thể hết sức mỏi mệt, bây giờ lại được nam căn to lớn bằng cánh tay lấp đầy, chỉ cảm thấy vô cùng sung sướng, dù có chút đau đớn, nhưng cũng bị khoái cảm gấp bội che mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 280: Âm dục 4

Nam căn của Ngụy Lãnh Nghiêu đặc biệt to dài, quy đầu như quả trứng chim, khi xâm nhập vào trong tiểu huyết của Cổ Khinh Âm còn cọ mạnh qua từng điểm mẫn cảm, khiến người nàng run bắn lên.

"Ân ah..... Quá sâu..... Ừm....." Những đợt tấn công của hấn làm hạ thể nàng bủn rủn, mũi phát ra những tiếng ngậm nga khe khẽ, nghe quấy rầy lòng người hơn cả những ca kỹ học đàn hát từ nhỏ.

Hàng mày của nàng khẽ chau lại, khuôn mặt hơi hất lên, dưới ánh nến trông kiều diễm như nhụy hoa trong sương mai. Cằm cổ nàng thon dài, ngực ưỡn cao, pháp phồng lên xuống, hai nụ hoa đỏ tươi bắt mắt.

Đôi mắt u lam của hấn như hồ sâu, phản chiếu hình ảnh quấy rầy của nàng. Bàn tay hấn chậm rãi lướt dọc theo đường cong thắt lưng xinh đẹp của nàng, nhẹ nhàng vòng qua xương sườn, chậm rãi phác họa hai bầu vú duyên dáng, thỉnh thoảng còn lấy đầu ngón tay gầy nhẹ nụ hoa, rồi không làm gì tiếp nữa.

Cả hai nơi trên dưới của Cổ Khinh Âm đều bị hấn đùa bỡn, tiếng thở dốc của nàng dần cao. Dưới sự điều khiển của dục vọng, nàng lắc nhẹ eo, đóng đưa mông, để con khò nóng sâu trong cơ thể lan ra. Nàng biết rõ mình còn muốn nhiều hơn, nhưng hấn lại cố tình dừng lại.

"Muốn không?" Hấn khàn giọng hỏi. Nam căn to lớn chậm rãi hơi rút ra, rồi lại thúc mạnh vào một điểm gồ lên bên trong âm đ*o, "Bao lâu rồi nàng không được nam nhân chạm vào?"

Trên thái dương Ngụy Lãnh Nghiêu phủ một lớp mồ hôi mỏng, đôi mắt hấn sâu hút, dưới thân phát lực, ra ra vào vào, "Vừa chặt vừa ướt, " Hấn ghé sát vào nàng, để đôi môi mỏng của mình gần như chạm vào cánh môi nàng, "Vừa mới bắt đầu....."

Khoái cảm ùn ùn kéo tới, âm đ*o tê dại, nơi to lớn của hắn theo dòng nước ướt át đi đến tận miệng tử cung của nàng, như muốn mở bung mở nơi đó ra. Nàng không chịu nổi nữa, quỵ rũ ngâm nga: "Ah ân..... Đừng nói nữa, ngài, ah....."

Trong cơn mê loạn, chút lý trí còn lại khiến nàng vô cùng xấu hổ. Rõ ràng nàng đã hạ quyết tâm không để ý đến hắn, nhưng lúc này hai thân thể lại kề sát vào nhau, dục vọng to lớn của hắn đang đâm sâu trong cơ thể nàng, cùng hòa làm một.

Ngón tay hắn nắm lấy đỉnh hồng kiều diễm của nàng, nhẹ nhàng khuấy động, khiến nàng vừa nhột vừa tê dại, "Nơi này đã bao lâu không có người chạm vào?"

Chưa chờ nàng kịp phản ứng, một ngón tay khác của hắn đã theo nhục bông xâm nhập vào trong tiểu huyết của nàng, mò nếm bên trong.

âm đ*o của nàng theo bản năng co rút lại, một dòng xuân thủy ào ào chảy ra, tưới lên quy đầu to lớn của hắn.

"Không liên quan đến ngài." Nàng nghiêng răng đáp, nhưng tình triều mãnh liệt trong cơ thể khiến giọng nàng mất hết khí thế.

Hắn lặng yên nhìn nàng, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, rồi bỗng nhiên hắn kéo nàng lại gần, nhẹ nhàng hôn nàng.

Không giống với những cú nhấp thô bạo trong thân thể nàng, nụ hôn của hắn dịu dàng triền miên, như mưa phùn mùa xuân, từ từ thấm ướt cánh môi nàng, cái lưỡi linh hoạt cuốn lấy lưỡi nàng cùng nhảy múa.

"Ưm....." Nàng nào phải đối thủ của hắn, chỉ một thoáng đã không chống đỡ nổi nhu tình hiểm có của hắn, miệng nàng bị hắn chiếm đóng, hơi thở của hắn như quán lấy nàng.

Tiếng thở dốc của nàng ngày càng dồn dập, bắt đầu đáp lại hắn, cùng lưỡi hắn dây dưa triền miên.

Nhìn nàng rơi vào dục vọng, hắn ôm nàng từ từ đứng dậy khỏi thùng gỗ, nam căn to dài vẫn nằm trong cơ thể nàng, đôi môi mỏng của hắn mút lấy cánh môi hồng nhuận của nàng.

Cổ Kinh Âm ôm hắn cổ, cùng hắn ôm hôn, bầu ngực đầy đà tròn mềm dính sát lấy cơ ngực vững chắc của hắn, làn da trắng muốt của nàng tương phản rõ rệt với làn da màu lúa mạch của hắn.

Dục hỏa thiêu đốt thân thể, nàng không kiềm chế được nữa, quăn chặt lấy người hắn như dây leo.

Nhưng hắn lại đột nhiên rút lui, rút nơi đó ra khỏi cơ thể nàng. Khi nàng còn chưa kịp hiểu gì thì thân thể đã bị quay mạnh lại, mặt hướng về phía bình phong.

Đôi mắt Cổ Kinh Âm như phủ một tầng sương mù, đến lúc nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, toàn thân nàng run lên.

Sau bình phong là một tấm gương rất lớn, mặt kính trơn nhẵn, phản chiếu rõ ràng bóng dáng nàng và Ngụy Lãnh Nghiêu.

Ngụy Lãnh Nghiêu đứng thẳng, mái tóc đen ướt một nửa, nước trên người còn chưa khô hết, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nến, toàn thân trần trụi ôm nàng vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Âm dục 5

Cổ Kinh Âm nhìn hình ảnh của mình trong gương. Thân hình nhỏ nhắn của nàng được hắn ôm trong ngực. Tóc tai rối tung, có vài lọn còn dính trên gò má xinh xắn. Mặt nàng vẫn ửng hồng, khoe mắt chân mày dập dờn xuân tình, mắt sáng sấp nước, môi bị hôn đến sưng đỏ.

Nàng tựa lưng vào ngực hắn, bầu ngực căng tròn đứng thẳng, hai chân tách ra, âm hộ mở rộng, âm môi sưng đỏ, cửa huyết khe hở, xuân thủy chảy ra liên tục, nhỏ từng dòng xuống mặt đất.

"Thấy chưa? Nàng " Hắn sắp lại, ngậm lấy vành tai nàng, "chảy rất nhiều nước."

"Đây mới là đáng về chân thật của nàng, đừng hoài nghi, nàng thích như bây giờ, thích được ân ái cùng ta." Giọng nói từ tính ma mị của hắn vang lên bên tai, như muốn đầu độc nàng.

Dù chìm nổi trong bể dục, bị tình triều mãnh liệt nhấn chìm, dù xấu hổ và hận hắn khiến nàng rơi vào tình cảnh không thể chịu nổi, nhưng không thể phủ nhận, nàng không hề ghét cảm giác này.

Đối diện với đôi mắt u lam lạnh lùng, đầy dục vọng của hắn qua gương, thần trí hỗn loạn của nàng mãi mới chịu phản ứng. Nàng chợt hiểu ra rằng dù có

tiếp tục lảng tránh thế nào cũng chẳng thể trốn thoát, hắn đã đan sẵn một tấm lưới, chỉ chờ nàng bó tay chịu trói.

"Chưa từng thử thế này ư?" Đôi môi mông của hắn cong lên, ấn thân thể của nàng xuống, từ từ thâm nhập.

Nam căn thô to bất ngờ đi vào từ bên dưới, làm thân thể nàng run rẩy không ngừng. Hơi nóng nhanh chóng tấn công, khuếch trương rồi kéo dài, khiến tầng tầng mị thịt bên trong càng trở nên mặn cảm. Khi hắn xâm nhập, khoái cảm mắt hồn cũng đồng thời kéo đến.

"Ấn..... Ah, nóng quá....." Nàng líu ríu hừ nhẹ.

Đôi mắt long lanh của nàng mở to, nhìn rõ hình ảnh sinh động, hương diễm tốt cùng trong gương. Nam căn của hắn đang bị tiểu huyết của nàng nuốt từng chút một. Thứ đó màu đỏ tím, thô dài, gân xanh vờn quanh, đỉnh chớp góc cạnh rõ ràng, như thanh kiếm sắc vừa tuốt ra khỏi vỏ. Cho dù không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng kích cỡ ấy vẫn làm nàng kinh hãi không thôi, cứ có ảo giác mình sẽ bị xé rách mất.

Từng lần xâm nhập của hắn vừa bá đạo vừa cường ngạnh, thể như chẻ tre. Thân thể tuyết trắng, nhuyễn nhục hồng hồng, mặt động mê người của nàng đều trở thành chiến lợi phẩm của hắn.

Sắc mặt của Ngụy Lãnh Nghiêu bình tĩnh như thường, trên khuôn mặt thâm sâu chỉ để lộ chút dục vọng. Hắn nhìn thẳng vào gương, để quy đầu tiếp tục nghiền ép sâu trong tiểu huyết của nàng, còn ngón tay khiêu khích gò mu thừa thốt lông, sau đó xâm nhập vào khe hẹp, dễ dàng câu ra một dòng mật dịch trong suốt. Thỉnh thoảng ngón tay ấy lại đè ép hoa hạch đã đứng thẳng của nàng.

Thân thể nàng run rẩy dữ dội hơn, cảm giác kích thích từ một điểm nhanh chóng lan ra, dục vọng tích lũy nóng lòng muốn bùng nổ. Nàng muốn hắn tiếp tục, muốn hắn dùng nhục bông chạm mạnh vào điểm đó, nhưng nàng lại chỉ ním chặt môi, dùng ánh mắt cầu khẩn.

Hắn đối mặt với nàng qua gương trong chốc lát, rồi cúi đầu hôn thật sâu lên bả vai trắng nõn của nàng, gặm cắn làn da non mềm, để hơi thở nóng bỏng phả lên cổ nàng.

Cổ Kinh Âm thờ dốc nghẹn ngào, mỗi lần hắn đỉnh vào đều như có một đóa hoa dục vọng nổ tung trong cơ thể, khiến nàng vừa sợ hãi, lại vừa mơ hồ mong đợi.

Một lát sau, hắn hôn dọc theo tấm lưng duyên dáng của nàng, khi đến vùng đất thần bí hơi lõm xuống ở thắt lưng thì dừng lại, khiến nàng lại run lên. Hai tay nàng chống vào cạnh thùng tắm, lưng hướng về hắn, một tay hắn vịn eo nàng, tay kia kéo cái chân trắng nõn thon dài của nàng ra, hơi rút nam căn ra, rồi lại dùng lực thúc mạnh vào.

"Ah....." Cổ Kinh Âm thét lên vì hành động bất ngờ của hắn, hai chân mềm nhũn.

"Đừng có ý đồ chạy trốn." Giọng nói khàn khàn của hắn vang lên sau lưng nàng, "Nàng sẽ không thành công đâu."

Nhớ lại những lời đã nghe và thái độ lạnh nhạt của nàng lúc nhìn thấy hắn ngày hôm qua, trong mắt hắn hiện lên sự lạnh lùng rõ rệt.

Hắn bắt đầu co rút nhanh, va chạm mãnh liệt, tiếng thân thể va chạm hòa cùng tiếng nước, vang vọng trong phòng ngủ.

Mỗi lần nam căn của hắn đỉnh vào đều bị mật huyết của nàng quấn lấy, tầng tầng nhục bích siết chặt lấy thân gầy, như muốn hòa làm một.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quan Vận Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.